

Giới thiệu Ánh Mặt Trời Không Bằng Em

Truyện online Ánh Mặt Trời Không Bằng Em được đánh giá cao trong dòng truyện ngôn tình mới hiện nay của Mymyouray (Chuối). Mở đầu về “nữ thần”, người đã nói sẽ không bỏ chúng tôi rồi mà... Sao người lại nỡ làm vậy. Tôi xin người, đừng bỏ tôi, đừng bỏ bọn họ. Nữ thần, người mau tỉnh dậy đi....”

Ngàn năm chờ đợi, chờ đợi vì người mà không tiếc mạng sống, vì người mà từ bỏ tu vi, vì người...”

Akari Minato, một cô bé bình thường, nhan sắc cũng thuộc dạng đủ ăn đủ dùng như trong tác phẩm Anh đừng yêu em. Việc nhà thì dở mà lo bao đồng thì giỏi, một hôm tình dậy thấy bức thư cùng 1 con thú lạ nằm cạnh còn chị hai thì biến mất. Và truyện hot từ đó, cuộc hành trình của cô bắt đầu, vui có, buồn có, gian nan và thử thách cũng có, tất cả, chỉ vì tìm kiếm những cánh hoa thất lạc.. và anh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Linh Thú

"Tại sao lại yêu em à? Chắc tại em ngốc, cần có người bảo vệ..." - Người ấy mỉm cười ôn nhu với cô

Ánh trăng nhô cao tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng huyền bí. Trong một căn biệt thự lớn có một cô gái đáng thanh mảnh, làn da cô ấy nhợt nhạt làm cho trong cô yếu đuối hơn. Mái tóc dài đen mềm mại thả tùy ý trên lưng. Cô gái ngồi trên chiếc ghế nhỏ kê sát giường, trên giường là 1 cô bé nhỏ, đôi mắt đỏ lay lay nhìn cô, bé cười, nhẹ nhàng sún mất 2 cái răng cửa. Đôi má phồng đỏ hồng hồng càng làm tăng thêm vẻ đáng yêu. Bé nói:

- Chị hai, chị kể cho em nghe truyện cổ tích đi.

- Hmm- Lạc Hoa cố tình kéo dài giọng nói càng làm tăng thêm vẻ bí mật, đôi mắt đỏ của cô bé càng mở to hơn, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang giả nghiêm trọng nhưng lăm suy tư. Sau 2 phút, Lạc Hoa mới nhẹ nhàng mỉm cười, đôi mắt ánh lên vẻ hoài niệm. Nụ cười của cô vừa bi ai, vừa tưởng niệm, cô nhắm mắt lại, sờ sờ đầu bé rồi ôn tồn nói:

- Ừ, chị hai sẽ kể Như nhi nghe một câu truyện xưa nhé?

- Truyện xưa? - Bé thắc mắc

- Ừ. Là một câu chuyện về tình yêu của một nữ thần xinh đẹp.... - Lạc Hoa mở mắt, đôi mắt rung rung bi ai nhìn bé, bé có cảm giác như mình bị cuốn vào đôi mắt xanh lục ấy. Bé nhắm mắt lại, lắng nghe.

"Ngày xưa ngày xưa, khi Thượng đế vừa tạo ra Trái Đất, yêu ma quỷ quái lộng hành, Quái Tước là một bang phái trong đám yêu ma đó, bọn chúng kéo theo những sinh linh vô tội, hút hết hồn phách của họ do chính tay Thượng đế tạo ra, rồi dùng phép thuật thôi miên họ nhằm tăng thêm lực lượng. Thượng đế tức giận, sai Châu Ly Thần Quân đem 10 vạn tiên từ trên thiên đình dẹp loạn Quái Tước. Sau 305 ngày đánh nhau không ngừng nghỉ, quân Châu Ly thất thoát hơn phân nửa, nhưng bù lại, họ đã bắt sống được thủ lĩnh Quái Tước. Chẳng ngờ đâu, thủ lĩnh Quái Tước lại là một cô nương xinh đẹp tuyệt trần. Nghe bảo, da nàng trắng hơn tuyết, tóc nàng đỏ hơn máu, môi nàng đỏ như hoa bi ngạn, giọng nàng thánh thót hơn Nhân ngư ở biển của Long Vương, cô ấy tên là Dã Ngọc Tước..."

Lạc Hoa nói tới đây thì ngừng lại, im lặng như nhớ lại. Bé vẫn không nói gì, chỉ mở mắt nhìn chăm chăm Lạc Hoa. Được một lúc Lạc Hoa lại nói

"Thượng Đế yêu cầu Châu Ly dùng lửa Hóa Ngục Môn tra tấn phạm nhân, dùng băng ở Bắc Linh Động nhét vào tim Ngọc Tước, nhưng Châu Ly đã không làm, chẳng dùng 112 ngày đêm trò truyện cùng Ngọc tước, an ủi nàng, cuối cùng, tim nàng đã bị Châu Ly cảm hóa. Họ đã cùng nhau bỏ trốn."

- Chuyện tình của họ thật đẹp - Ngọc Như nói

Lạc Hoa im lặng thương yêu nhìn Ngọc Như, rồi cúi xuống hôn lên cái trán trắng ngần ấy. Cô lại kể

"Sau khi Thượng đế biết tin, đã giận giữ, lôi 4000 con dân Hồ tộc ra trừng phạt. Châu Ly biết mình là nguyên nhân gián tiếp giết chết gia tộc, chàng vẫn im lặng. Vì chàng mà họ đã chết, vậy thì nếu chàng quay về há là để 4000 người chết oan sao? Và thế là chàng và Ngọc Tước đã ở bên nhau. Họ có với nhau một đứa con gái. Đứa bé rất đáng yêu, tên gọi Bạch Linh Chi. Nàng có mái tóc trắng của phụ thân, lại có đôi mắt đỏ của mẹ. Khi sinh ra, trên người nàng mọc 9 cái đuôi hồ ly, trên bầu trời lại có 2 con rồng bay lượn, vì để tránh tai mắt Thượng đế, Châu Ly và Ngọc Tước đành dùng nửa tu vi của mình làm một lá chắn che hết pháp lực xung quanh. Chỉ cần không ai bước ra khỏi phạm vi lá chắn thì sẽ không bị phát hiện. Khi Linh Chi được lên tám, cha mẹ nàng phát hiện nàng có 1 đôi cánh trắng tinh. Lúc đó Ngọc Tước đã khóc, nàng không ngờ con gái mình lại là hậu duệ còn lại của cả tộc

Quái Tước, dù rằng đôi cánh cô bé là màu trắng, trái ngược với cánh đen của Quái Tước. Linh Chi khi sinh ra đã rất hiếu động, không hái hoa leo cây thì ra bờ sông câu cá. Một mình cô bé rất buồn. Vì vậy, Ngọc Tước đã vào rừng bắt 2 con thỏ, 1 con rấn lục dài và dùng máu của mình tạo ra một con bạch hổ. Nàng thổi vào chúng linh hồn của nàng, giúp chúng trở thành người để làm bạn với Linh Chi. Nhưng Ngọc Tước không ngờ, khi nàng đang mãi mê tìm kiếm trong rừng thì đã vô ý chạm vào kết giới, làm kinh động đến thiên đình. Thượng đế biết được, đem quân xông thẳng vào nơi ở của Châu Ly và Ngọc Tước. Hai người họ đã dùng cả mạng sống của mình, đem Linh Chi nhốt dưới lòng đất, còn họ, vì bị tổn hại tu vi khi tạo kết giới, Ngọc Tước bị mất nửa linh hồn vào đám động vật, chẳng mấy chốc, họ không cầm cự được bao lâu, đã dùng sức lực còn lại, chạy tới Bắc Linh Động, nhảy vào hồ băng, chết ngay tại chỗ." - Lạc Hoa rung rung, 1 giọt nước mắt chảy xuống, Ngọc Như cũng khóc, bé thấy thương cho Linh Chi, thương cho gia đình Linh Chi.

- Vậy sau đó thì sao ạ?

"Linh Chi khi thoát ra được, đã cùng đám động vật chạy đi tìm cha mẹ, nhưng lại không tìm được. Cuối cùng, cô bé cùng với đám thú sống nương tựa vào nhau, kết giới bị phá hủy, nhưng không ai biết Châu Ly có 1 đứa con nên Linh Chi vẫn sống yên ổn. Cô đã tìm tới Động Hồ Ly, nơi ba cô được sinh ra và lớn lên, bây giờ chỉ còn lại một bãi hoang vắng. Từ nhỏ Linh Chi đã rất thích hoa, cô bé dùng 2 năm của mình, tìm và lượm lặt những bông hoa quý hiếm. Nơi Linh Chi ở là một ngọn núi vắng vẻ trù phú, hoa cỏ mệnh mông, lúc đầu Linh Chi cũng rất ngạc nhiên, ở đây toàn là những loài hoa quý hiếm chưa từng được ai trông thấy, họa chăng có thấy thì rất khó hái cũng như khó trồng, không ngờ ở điều kiện tự nhiên chúng lại phát triển tốt đến thế. Linh Chi đã làm theo cuốn sách của ba bà để lại, xây một khu vườn nhỏ kế bên hang động Hồ Ly, chăm sóc bón phân. Cứ thế, ngày qua ngày, họ sống nương tựa vào nhau, ăn trái cây, uống nước suối. Qua 8 năm, Linh Chi 16 tuổi, đã học được cách thổi hồn vào một vật vô tri, nàng đã tặng cho những bông hoa của mình linh hồn, giúp chúng tu luyện thành người. Vào một buổi sáng, khi nàng chuẩn bị ra ngoài thăm những bông hoa thì bất ngờ thấy nhiều chàng trai trẻ đang nằm trên vườn hoa, họ rất xinh đẹp, mỗi người một vẻ. Trên tay cầm những bông hoa còn đang tỏa sắc. Linh Chi hoảng loạn định bỏ đi thì một chàng trai nắm tay nàng, khẽ thì thầm "Nữ thần, nàng đừng bỏ đi". Linh Chi nhìn chàng trai, dường như bị đôi mắt vàng ấy mê hoặc. Những người còn lại cũng đồng loạt quỳ gối, tay đặt ngay tim, chàng trai ấy lại nói "Linh Chi, chúng tôi vì em mà sống, cũng có thể vì em mà chết, hãy để bọn tôi cùng nhau bảo vệ em, nhé?" "Chàng trai đó tự xưng là Huyền. Linh Chi rất khờ, nàng không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên không hiểu được sự khác nhau giữa nam và nữ, bọn họ ở bên nhau, làm mọi thứ cho nhau. Cùng nhau trò chuyện, người thì giúp Linh Chi thay quần áo người thì phơi đồ tưới cây, người thì nấu ăn dọn dẹp... Linh Chi bỗng thấy động Hồ Ly từng bụi bám đầy, u ám lạnh lẽo bỗng có không khí gia đình. Nàng đã động lòng. Nàng cùng bọn họ trải qua chuỗi ngày hạnh phúc. Nhưng không ngờ, khi Linh Chi đã tu luyện đạt tới cảnh giới thứ 2 thì Thượng Đế cho quân rà soát lại những nơi ngày xưa từng bị người thiên đình huyết tẩy, họ tìm được Linh Chi, cho nàng là tội nhân Hồ tộc còn sót lại, toan giết chết nàng thì bọn Huyền xuất hiện, cùng nhau bảo vệ Linh Chi, nhưng, họ chỉ là những bông hoa yếu đuối chưa tu luyện tới cảnh giới cao, làm sao địch lại hơn 3 vạn tiên tử? Trong tình thế cấp bách, Linh Chi đã ôm đám thú vật vào người, dẫn chúng sau khi thấy những cánh hoa rơi, hãy đem chúng cùng bọn Huyền tìm đường chạy vào cửa luân hồi địa phủ, đóng giả làm linh hồn qua mắt đầu trâu mặt ngựa, rồi cùng nhau đầu thai. Quả đúng như vậy, không cầm cự được lâu, bọn họ dần ngã xuống, Linh Chi hoảng loạn, ôm xác mọi người khóc thét, cảnh tượng 8 năm trước như sống động trong mắt Linh Chi. Cô bé nửa mê nói "Lạnh lắm không? Suốt mấy năm các anh đã bảo vệ em, vậy thì lần này em sẽ bảo vệ các anh nhé..." rồi từ người nàng toát ra hào quang đỏ làm mù mắt bọn tiên tử đang hăm he cầm kiếm. Rồi một âm thanh nổ ra, hàng ngàn cánh hoa đủ màu sắc bay ra. Bạch hổ đã cống 2 con thỏ tiên trên lưng, dùng lưới phép thu hết tất cả, rồi cùng nhau chạy thẳng tới địa phủ. Lúc bọn tiên tử nhìn lại được, chỉ thấy một bãi đất trống không..."

- Vậy kết cục của Linh Chi và bọn Bạch Hổ sao ạ?

- Chị không biết - Lạc Hoa mỉm cười

- Em nghĩ, họ đang sống rất hạnh phúc bên nhau. - Ngọc Như nói với giọng chắc nịch, như chính bé đã chứng kiến mọi chuyện.

- Chị nghĩ chưa chắc, sao em không khám phá chuyện này nhỉ? - Lạc Hoa nhìn Ngọc Như, cười hi hi, môi đỏ cong lên, đôi mắt toát lên sự chờ đợi.

- Được thôi, em cũng muốn biết rốt cuộc họ có ở bên nhau không.

Lạc Hoa cười to, nhìn đáng yêu của bé, không nhịn nổi lại hôn lên 2 má bé. Trèo lên giường ôm bé vào lòng, vuốt vuốt mái tóc bóng mượt của bé rồi thì thầm "Đợi em lớn đã..." Sự ấm áp và cái vuốt ve nhẹ nhàng, bông chốc, Ngọc Như thấy mọi thứ nhòe đi, nặng nề chìm vào giấc ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thần Thú ? Chuyện Gì Đang Xảy Ra Vậy ??

Tôi đang mơ... Một giấc mơ rất dài... Mọi thứ tưởng như mới hôm qua. Lúc đó, tôi nằm trong vòng tay của Lạc Hoa, mỉm cười hạnh phúc. Lạc Hoa là người thân duy nhất của tôi, cô ấy đã ở bên tôi từ lúc tôi còn nhỏ, cho đến tận bây giờ, khi tôi đã được 17 tuổi, tôi vẫn xem cô ấy như một người mẹ, một người chị.

Tôi và Lạc Hoa không phải chị em ruột, tôi là đứa trẻ mồ côi bị chính người thân bỏ ở gằm cầu, Lạc Hoa- tên thật là Tống Lạc Hoa đã nói, lúc đó cô ấy đi làm ngang qua thì thấy tôi nên nhặt tôi về nuôi. Gia đình Lạc Hoa rất giàu có, có thể nói vào khoảng thời gian đó, cứ việc nhắc đến Tống gia thì tất cả mọi người đều trầm trồ ngưỡng mộ. Nhà của Lạc Hoa cũng không phải làm gì to tát, không phải trùm đầu mỏ hay có dính dáng Mafia gì. Chỉ đơn

giàu, nhà của Lạc Hoa kinh doanh nhà hàng ăn uống, nhưng vào những năm khi kinh tế đang gặp khó khăn, chính ông nội Lạc Hoa đã bỏ ra tài sản riêng quyền góp vào quỹ cứu trợ, cũng từ đó, người người đều kính trọng ông nội Lạc Hoa. Có câu "Yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng" nhờ ông nội Lạc Hoa, người Tổng gia mỗi khi bước chân ra đường thì đều nhận được nhiều lời khen hoặc nịnh nọt. Mọi thứ tưởng như đơn giản như thế nhưng đến năm lạc Hoa thi đại học, đã xảy ra một biến cố lớn. Năm đó, có một nhà sư đi ngang qua nhà cha mẹ Lạc Hoa, đã chỉ vào Lạc Hoa lúc đó đang ngồi nói chuyện với bà nội và nói rằng Đứa trẻ này mệnh khắc cha khắc mẹ, khắc luôn cả con đường danh vọng của cả nhà, nếu không tách ra âu dẫn đến họa sát thân..." Dù rằng cha mẹ Lạc Hoa đã tích cực phản đối việc con gái mình chính là Thiên Sát Cô Tinh, nhưng ông nội Lạc Hoa dù gì cũng không quan tâm đến đứa cháu gái này nên chỉ vài lời nói của đám bà con, đã thắng tay trực xuất Lạc Hoa ra khỏi nhà, chỉ để lại một căn nhà nhỏ gần ngoại ô, cha mẹ Lạc Hoa dù rất yêu con gái, nhưng với sự phản đối của cả nhà, chỉ để cho Lạc Hoa một số tiền rồi từ đó không còn liên lạc. Tôi đã luôn hỏi Lạc Hoa, khoảng thời gian đó sao cô ấy có thể một mình vượt qua được. Lúc ấy, Lạc Hoa chỉ im lặng cười. Tính cách Lạc Hoa không vui tươi lạc quan lắm nên cô ấy rất ít bạn, hầu như lúc nào cô ấy cũng một mình lặng lẽ. Khi số tiền cha mẹ cho sắp không đủ đóng tiền trang trải học phí, Lạc Hoa đã can đảm đi làm tiếp viên ở quán Bar, dù đó là một công việc không sáng sủa gì, suốt ngày lo âu vì trong Bar chỉ toàn những khuôn mặt bất cần, suốt ngày nhún nhảy lắc lư. Thậm chí, nếu bạn thấy được 1 vụ làm ăn buôn bán phi pháp thì bạn cũng sẽ dính vào nguy hiểm, Lạc Hoa khi đi làm cũng ít nói chuyện với ai, chỉ im lặng để tránh phiền phức. Sau đó cô ấy đỗ đại học, xin được một công việc bán giấy thì cô ấy cũng nghỉ làm ở quán Bar. Cứ thế năm này qua năm nọ, khi Lạc Hoa được 21 tuổi thì cô gặp được người đàn ông đó. Cô ấy nói, người đàn ông đó giống như ánh mặt trời vậy, người đàn ông đó xóa tan đi mọi âu lo trong cô. Xóa đi mọi âm u trong cô. Họ đến với nhau nhẹ nhàng như thế. Anh ấy là trẻ mồ côi, nhưng chính bằng sức mình, đã tạo được một sự nghiệp khá tốt. Anh ấy có một căn biệt thự nằm ven biển, vốn là quà cưới cho cả hai, nhưng thật bất hạnh. Ngay ngày Lạc Hoa đi thử áo cưới, anh rể đã bị tai nạn xe. Lạc Hoa đau buồn, dẫn đến việc cô ấy từng bị trầm cảm nặng, phải 4 năm khi dùng hết mọi phương pháp chữa trị, cô ấy đã đỡ hơn và dọn về căn nhà mơ ước của họ, và cũng từ đó cô ấy nhạt được tôi.

Có thể nói, người mà tôi mang ơn nhất là Lạc Hoa. Cuộc sống cô ấy đã quá éo le, cũng nhờ có tôi mà cuộc sống của cô ấy mới lại có màu sắc, cô ấy xem tôi như con gái mà nuôi nấng và tôi cũng vậy....

Vào một buổi sáng, tôi choàng tỉnh dậy, mồ hôi rơi lã chã trên mái tóc vàng, tôi vừa mơ một giấc mơ kinh hoàng. Ở đó, có người gọi tôi, họ gọi tôi là gì nhỉ.? Tôi không nhớ, chỉ nhớ là có rất nhiều rất nhiều người, hình như họ đau lắm. Tôi cố gắng cứu họ nhưng đành vô vọng. Sau đó tôi bị một con đau đánh tới, và tôi giết mình đây.

Bình thường, chỉ có tôi và Lạc Hoa ở cùng nhau trong căn nhà rộng lớn, Lạc Hoa không thuê giúp việc, theo cô ấy là phiền phức và cô ấy muốn tiết kiệm lại nhiều chi phí linh tinh, nên việc nấu ăn dọn dẹp là do tôi và cô ấy phân công ra. Thật kì lạ, mọi lần không có Lạc Hoa, tôi vẫn không cảm thấy gì, ấy vậy mà bây giờ đã là 9 giờ sáng, thời gian đáng lẽ Lạc Hoa đi làm thì tôi lại cảm thấy bồn chồn. Tôi có cảm giác như Lạc Hoa sẽ mãi mãi không trở về. Tôi bị ý nghĩa đó dọa, tay sờ ngực trái, tim tôi đập rất nhanh. Ánh mắt mơ hồ lướt xung quanh căn phòng. Bỗng tôi nghe có âm thanh nhỏ bên phòng Lạc Hoa, nghĩ Lạc Hoa còn ở nhà, tôi hồ hởi chạy sang, nhưng căn phòng vẫn bình thường, tủ quần áo vẫn vậy, Lạc Hoa là một con người rất ngăn nắp nên căn phòng cô ấy lúc nào cũng đem đến cho người khác cảm giác thoải mái dễ chịu. Nhưng hôm nay lại khác, có một tờ giấy nhỏ nằm trên bàn làm việc, là một tờ giấy màu hồng dễ thương. Tôi tò mò cầm lên xem

"Ngọc Như thân mến, khoảng thời gian qua cũng đã đủ để chị và em hiểu hơn về nhau. Em biết không, em rất giống một cô nhân của chị, không, không phải giống mà em chính là cô nhân đó. Cô nhân đó dù đã bị tan biến, nhưng cô ấy vẫn sẽ sống lại. Chị cần em, cánh hoa đó, em hãy làm theo lời chị. Em không phải một cô bé bình thường. Em có sức mạnh và phép thuật. Em có thể bắt đầu làm nhiệm vụ của mình. Em có nhớ, chị từng bảo em tìm hiểu về câu chuyện của Bạch Linh Chi, con gái của Châu Ly Thần Quân cùng nữ thủ lĩnh Quái Tước trong truyền thuyết không? Vì ngại em còn nhỏ nên chị đã không cho em làm. Bây giờ, 17 tuổi, em đã đủ cứng cáp. Hãy bắt đầu cuộc hành trình của mình đi, nhưng để em không phải hoang mang vì không biết làm gì. Trong ngăn tủ của chị có một cái hộp nhỏ, em mở ra sẽ thấy một món quà chị dành cho em. Ngọc Như, em hãy cố lên, chị cần thu thập đủ số lượng cánh hoa, em sẽ biết được vì sao mình lại được sinh ra...." Lá thư đến đây thì nhòe đi. Không lẽ Lạc Hoa đã khóc? Tôi không hiểu cô ấy nói gì lắm, Bạch Linh Chi chẳng phải chỉ có trong truyền thuyết ư? Sao cô ấy lại nói tôi đi tìm lại những cánh hoa thất lạc? Nó có liên quan gì đến thân thể của tôi? Chẳng phải tôi chỉ là một con nhóc mồ côi thôi sao?. Hàng ngàn câu hỏi cứ xoay vào tâm khảm của tôi. Tôi bỗng cảm thấy muốn khóc, cả cuộc đời chưa bao giờ tôi thấy khó chịu như thế này. Lạc Hoa bỏ đi không một lời từ biệt, chỉ để lại một tờ giấy thì làm được gì!? "Lạc Hoa, em nhớ chị..." Sau đó là chuỗi tiếng thút thút kéo dài.

Tôi đến ngăn tủ Lạc Hoa nói, hộp không biết có nên mở ra không. Tôi vẫn chưa chấp nhận được sự thật Lạc Hoa đã bỏ rơi tôi. 17 năm, tôi chưa bao giờ bước chân ra khỏi căn biệt thự. Lạc Hoa bảo vệ tôi quá tốt, tốt đến nỗi tôi hoài nghi có phải cô ấy muốn giam cầm tôi hay không. Lạc Hoa đều dạy tôi học ở nhà, những kiến thức cơ bản đều do cô ấy giảng dạy, còn lại thì phần lớn thời gian tôi đều ôm mấy tính hi hoáy nên có lẽ gọi tôi là "Con người lập dị" cũng chẳng quá đáng.

Ngăn tủ mở ra, là một cái hộp màu tím nhỏ trạm trổ họa tiết kỳ lạ. Cái hộp rất ấm, cứ như đang đựng một cái gì đó rất nóng, rất ấm bên trong vậy. Tôi chần chừ vẫn chưa muốn mở, tôi từng xem rất nhiều phim ma, tôi còn tưởng tượng bên trong là một con hình nhân hay một con rối hay là bùa bị nguyên rủa.v.v Phải một lúc lâu tôi mới mở ra.

Một luồng ánh sáng trắng chiếu ra, tỏa sáng căn biệt thự âm u nằm ven biển ít người qua lại. Chừng 3 phút sau khi ánh sáng dần yếu đi, tôi mới thấy một con mèo màu đen tím đang nằm ngủ. Nó rất dễ thương. Tôi liền dùng tay bóc nó lên rồi quăng cái hộp sang một bên. Tôi ôm nó sờ mó. Con mèo khó chịu ngo ngoáy rồi ngán đầu dậy, lúc này tôi mới phát hiện sau lưng nó có một đôi cánh nhỏ màu tím. Nó nhìn tôi, rồi bỗng mở miệng nói

- Tiểu thư, cuối cùng tôi cũng tìm được người rồi..

Sau đó, nó nhảy chồm vào người tôi rên ư ư, tôi còn đang hoảng sợ vì đây là lần đầu tiên tôi thấy một con mèo có cánh, mà con mèo này lại biết nói. Tôi suy nghĩ nếu để nó chạy ra ngoài có khi nào bị bắt rồi giải phẫu không. Tôi không dám nghĩ nữa. Thấy tôi im lặng, khuôn mặt biến hóa đa dạng, mèo con lại nói

- Tiểu thư, sao người lại không nói gì? À em biết rồi, có phải người vui vì gặp được Jin không? Em là Jin- thần thú của chị. Để Jin nói chị biết, sau này Jin sẽ bám theo chị mãi mãi, Jin sẽ ở bên chị và bảo vệ chị nhé?

Mèo con tự xưng Jin đó mở to mắt long lanh nhìn tôi, tôi thấy lòng tôi mềm nhũn, tôi ôm nó hôn mấy lần rồi nói

-Ừ, chào em, Jin. Chị là Tống Ngọc Như.- Tôi cười hì hì

Jin nhìn tôi, mở to mắt ngạc nhiên như không tin được.

- Không được, tiểu thư. Tiểu thư Aiko không nói chị nghe sao? Sau này chị sẽ không ở đây nữa, chị phải đổi tên.

Với nó, tôi còn ngạc nhiên gấp bội, tôi không hiểu ý nó cho lắm..

- Ý em là sao? Aiko là ai? Mà tại sao chị không ở đây nữa?

Jin nhìn tôi, được bỗng lúc nó "À" một tiếng như hiểu ra, rồi nó rời tay tôi bay lơ lửng giữa mặt tôi.

- E Hèm! - Nó háng giọng- Vì tiểu thư có vẻ chưa biết gì nên em sẽ giải thích cho chị nghe! . Tiểu thư chính là một trong những cánh hoa khi nữ thần Bạch Linh Chi tan biến đã tạo ra, thật trùng hợp tiểu thư lại là cánh hoa duy nhất có được nửa phép thần thông của nữ thần, người kế thừa mọi yếu tố của nữ thần hơn những cánh hoa kia. Người đã đem tiểu thư đi- Tiểu thư Aiko- vốn chỉ là một con thỏ bên cạnh nữ thần, nhưng sau khi đại họa xảy ra. Tiểu thư Aiko đã đem tiểu thư theo bên mình, nhảy vào luân hồi, chọn Tống gia nương thân chờ ngày tiểu thư đủ tuổi sẽ quay trở về đoàn tụ với chị mình là thỏ tiên - Tiểu thư Ayame, Xà tinh - Quý ngài Haguchi Ebisu và cuối cùng Thần thú Bạch hổ - Ngài Kiba Tengu. À, chị đang thắc mắc sao bọn họ là thần tiên theo truyền thuyết Trung Quốc mà lại mang tên Nhật Bản?. Sau khi mọi người rơi vào cửa luân hồi, hồn bọn họ trùng hợp đều rơi vào một cuốn sách nhật bản. Cuốn sách đó người ta gọi là gì... À! là Anime Truyện. Em cũng chả biết Anime là gì... - nó gãi đầu- Nói chung, chỉ có chị và tiểu thư Aiko là "may mắn" lạc qua chỗ khác. Bây giờ mọi người đều đã tụ họp với nhau, nhưng chị và em chưa vội gặp lại mọi người, chị và em phải đi tìm lại bọn họ! Nghe đâu bọn họ mỗi người đều có 1 cánh hoa ngay tim đó!

Tôi nhăn mày, nhiều thông tin quá tôi chưa kịp tiếp thu, vậy theo ý nó, tôi chỉ là một mảnh hồn phách của vị nữ thần kia? Thật vô lý! Nhưng theo ý nó thì tôi vẫn sẽ gặp lại Lạc Hoa? Tôi chờ mong suy nghĩ.... Tôi nói

- Bọn họ?

Nó cười bí ẩn.

- Đúng vậy. Là những người rất yêu rất yêu chị, là người mà chị rất yêu rất yêu. Bọn họ đã bỏ mạng sống của mình để bảo vệ chị, và bây giờ họ đang chờ chị tìm lại họ...

Một nỗi đau bỗng dâng trong tôi, Lạc Hoa từng kể tôi nghe về những người đó. Nếu theo ý nó thì họ chính là những bông hoa mà "tôi" đã trông sao..?

Jin lại nhìn tôi, bỗng nó kể trán nó với tôi, trước mắt tôi bỗng như một cuốn băng quay chậm, tiếng cười, tiếng nói, tiếng hát ru, tiếng con trai...

- Nữ thần! Em lại vậy rồi!!

- Nữ thần! Em không được xả rác!!

- Nữ thần! Mau ăn lẹ đi, lát anh dẫn em đi chơi...

- Bạch Linh Chi! Bọn anh yêu em!!!

Từng giọng nói vang lên, tôi thấy có người con trai tóc vàng đang ôm tôi, lại thấy một người tóc đỏ đang hôn tôi. Lại thấy có người tóc nâu đang đút tôi ăn.. Âm áp quá... Tôi có cảm giác như tôi đang nằm trong vòng tay Lạc Hoa vậy...

Từng giọt nước rơi tí tách, tôi ôm mặt khóc, tôi không thấy rõ mặt họ! Nhưng, giọng nói đó, đó là những giọng nói tôi thường nghe trong giấc mơ, là giọng nói mà suốt mấy năm nay luôn làm tôi tìm kiếm. Thì ra, đã từng có người yêu tôi như vậy. Làm sao để tôi tìm được họ đây?? Tôi ghen ngào..

- Nhưng làm sao để chị tìm được họ? Chị còn không thấy rõ mặt họ...

- Có lẽ do chưa lấy lại được phép thuật nên chị chưa thấy mặt họ, chỉ còn cách qua từng thế giới chúng ta mới nhờ vào định mệnh mới tìm được họ thôi

- Vậy có cách nào không? Còn nữa, rốt cuộc có bao nhiêu cánh hoa?

Jin hoảng hốt, nó dường như cũng có cùng suy nghĩ với tôi

- Jin.. Jin không biết. Tiểu thư Ayame nói là 30 cánh, tiểu thư Aiko nói 15 cánh, quý ngài Kiba nói chỉ có 20 cánh thôi.. Nhưng ngài Haguchi lại nói tới tận 100 cánh!!!. Ôi ôi.. Em không biết...

Tôi thương hại sờ đầu nó, tôi mỉm cười bảo

- Vậy bây giờ chị phải làm gì?

Nó ngẩng mặt lên và bay vòng quanh căn phòng, nó bay tới đâu đều có ánh sáng rải xung quanh. Nó lại bay đến trước mặt tôi

- Chúng ta phải qua nhiều cánh cửa, mỗi cánh cửa dẫn đến một câu chuyện, mỗi câu chuyện chị sẽ có thân phận khác nhau, chị chỉ cần diễn theo ý chị thôi, nhưng đừng quên nhiệm vụ chúng ta phải đi tìm lại họ , và còn nữa, chị phải tìm lại được cánh hoa của chị. Nghe đâu nếu ai giữ cánh hoa của chị, tìm họ sẽ rất đau nếu lại gần chị. Nên chị nên để ý biểu hiện của những người xung quanh.

Nó nói nhiều thật, nhưng tôi lại thấy rất vui. Lạc Hoa .. à không.. Aiko rất ít khi nói nhiều như vậy nên cuộc sống của chúng tôi tuy yên bình nhưng lại thiếu không khí nhộn nhịp. Jin có lẽ là ánh sáng thứ hai chiếu rọi tim của tôi. Tôi nhìn Jin, hôn lên trán nó, nó đỏ mặt , 2 cánh cứ đánh liên tục nhưng cứ từ từ hạ xuống. Tôi cười haha ôm nó vào lòng. Nói

- Chị chắc đã sẵn sàng rồi, dù gì Aiko cũng đã không còn ở bên chị, chị còn chần chừ thì cũng có làm được gì ? Chị không bạn không được đến trường, cuộc sống rất nhàm chán..

- Vậy thì bây giờ chúng ta đi thôi ! - Jin bay lên cao, cúi xuống nhìn tôi - Chị biết không tiểu thư, em đã rất mong được đồng hành cùng chị...- Rồi từ 2 con mắt màu vàng của nó chiếu ra luồng ánh sáng vàng làm chói mắt tôi , tôi bỗng cảm thấy hoa mắt. Trước khi tôi còn ý thức, tôi bỗng nghe Jin nói

-Sau này nếu có ai hỏi, chị nói chị tên Akari Minato nhé !

Tôi ngất đi, có lẽ đến lúc đó, tôi cũng không biết rằng mọi chuyện không đơn giản như tôi nghĩ. Sẽ có nhiều thứ mở ra trước mắt tôi, đó là những chuyện phiêu lưu mà cả cuộc đời tôi chưa trải qua. Tôi thật chờ mong nó xảy ra....

Cuộc hành trình bắt đầu ~

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thế Giới Thứ Nhất

Một tiếng nổ lớn vang lên, trong khu rừng rậm ở rìa Tokyo bỗng nhiên có một đám thú rừng vây xung quanh thành một đám đông nhỏ. Bọn chúng kêu lên những tiếng rì rầm khó hiểu, hướng bọn chúng đang nhìn là một cô bé không mảnh vải che thân đang nằm trên mặt đất.

Tôi đau đớn cố gắng cử động thân thể, một tiếng hít khí lạnh vang lên, thật đau, rơi từ độ cao như vậy xuống không đau thì tôi có thể tự nhận mình là mình đồng da sắt rồi. Jin chết tiệt, tại sao lại không đặt tôi nhẹ nhàng xuống mà lại để tôi rơi tự do như vậy. Tôi cố gắng cử động thân thể. Thật là đau. Tôi tự nhủ mình phải cố đứng lên vì tôi đang có ý thức mình đang nằm trên mặt đất dơ bẩn. Jin từ trên không lao xuống như tia chớp, rơi bộp lên vai tôi. Bỗng nhiên nó đỏ mặt nhìn tôi

-Tiểu.. Tiểu thư ! quần áo.. quần áo của chị đâu rồi !!!

Tôi giật mình nhìn xuống , hoảng hốt lấy tay che ngực lại và ngồi thụp xuống, lúc này tôi có ý thức là có mấy chục con mắt đang tò mò nhìn mình. tôi ngước mắt lên thì muốn la toáng lên, là một con gấu đang nhìn tôi. Nó thấy tôi nhìn nó thì toan tiến lại gần thì tôi giật mình đứng dậy lui ra xa. Con gấu thấy thế mới đứng yên một chỗ. Nó không ăn thịt tôi à ? thường thì mấy lúc này tôi nên giả chết chứ nhỉ. Tôi nghĩ vậy nên nằm xuống, ôm Jin rồi nhắm mắt lại. Bỗng nhiên có một cái gì đó mát lạnh đang liếm trên mặt tôi, tôi lại gian nan mở mắt ra. Tôi không nhìn nhầm ư? Đó là một con sói , nó đang liếm lấy liếm để mặt tôi, lúc này thì tôi không cử động nổi nữa, tôi nghĩ nó đang đánh giá vị của món thịt đang bày ra trước mặt đây....

Ôm mặt muốn khóc, bỗng nhiên tôi cảm thấy cơ thể mình kì lạ, có cảm giác có gì đó ngo ngoáy sau mông . Jin cũng cảm thấy một điều gì đó quái đản đang xảy ra nên bay ra sau mông tôi, nó bỗng la toáng lên làm tôi giật mình ngồi dậy, bỗng chân tôi vướng phải cái gì đó mềm mềm nên té ngã.

Khi tôi nhìn kĩ lại thì bỗng đứng hình, đũa sao, sau mông tôi là chín cái đuôi trắng. Đó chả phải đuôi hồ ly sao ? Sao tôi lại có nó. Jin nhìn tôi, đôi mắt chưa hết hoảng sợ

-Tiểu thư ! Thật tuyệt, chị có đuôi kia, vậy chẳng phải chị bây giờ là hồ ly chín đuôi sao ??

-Hồ ly... Ý nói chị phải đi quyến rũ đàn ông sao... - Tôi bỗng có cảm giác bất lực hiếm thấy. Tôi không muốn làm tiểu tam đâu.

-Không không ! Hồ ly đây là hồ ly chính hiệu đó !! . Chứa ời nhìn này , chị thật đẹp

Nó búng tay, một cái gương dài hiện ra trước mắt tôi. Ôi trời ơi , đây là tôi sao? mái tóc vàng của tôi đâu rồi, thay vào đó là mái tóc trắng dài xỏa ngang lưng, một bên buộc một sợi dây đỏ. Chín cái đuôi hồ ly thì ve vẩy sau lưng, thân hình của tôi bây giờ chỉ giống một đứa nhóc tiểu học thôi. Tôi bỗng cảm thấy bất lực lạ thường.

Jin lại búng tay và cái gương biến mất. Tôi bỗng hắc hơi một cái, lạnh quá, tôi không có mặc đồ, trong rừng lại âm u nên lạnh là không tránh khỏi. Tôi chưa quen điều khiển đuôi nên không thể cuộn tròn lại được. Tôi bảo Jin biến ra cho tôi bộ đồ, nó bảo nó vừa biến ra cái gương, phép thuật chưa hồi lại kịp. Phải đợi một lúc, tôi mĩa mai nó vậy lúc cấp bách thì làm sao nhờ cậy nó được. Nó tức giận vỗ ngực nói rằng nó đang cố tu luyện. Tôi cười hi hi ngất má nó. Bỗng tôi tỉnh mắt thấy trong đám thú đang tò mò nhìn sinh vật lạ đang trò chuyện với con mèo biết bay, có một con sói trắng lông rậm rạp đang nằm một bên theo dõi, tôi bỗng nhìn bộ lông nó, tôi mà chui vào đó chắc ấm lắm nhỉ. Nghĩ là làm, tôi mon men lại gần và quên đi lúc này tôi còn sợ hãi lũ động vật này. Sói trắng thấy tôi lại gần cũng không né đi, bù lại để tôi chui vào lòng nó, nó đặt một bên ôm tôi và Jin lại, ra hiệu cho đám thú tản đi. Trong khu rừng sâu có một thiên thần đang nằm ngủ trong lòng một con sói....

Từ đó, tôi sống trong khu rừng, tôi từng nhiều lần nói với Jin là phải bắt đầu hành trình, Jin nói nó chưa nghĩ bây giờ thích hợp, với cơ thể này của tôi thì ra khỏi khu rừng rất dễ bị bắt cóc. Tôi cười khẩy nó lo xa. Trong thời gian trong rừng tôi phát hiện tôi có siêu năng lực mà theo Jin là phép thuật. Chẳng là trong một lần trời lạnh, lông của Aki- tên tôi đặt cho sói trắng- không đủ để sưởi ấm. Tôi nhìn vào đồng cũi chất đông và không biết nên sưởi ấm ra sao. Jin thì bảo nó mệt nên không muốn dùng sức mạnh, tôi lại mĩa mai nó không biết làm, nó nghe vậy càng giận, leo lên vai tôi giả vờ ngủ. Tôi bực mình ngồi xỏm xuống. Toan chớp lấy một thanh củi trong đó thì bỗng nhiên tôi cảm thấy một luồng nhiệt ấm chảy từ bả vai xuống tay phải, rồi từ tay tôi phát ra một tiếng phụt, một ngọn lửa đỏ đang cháy phầm phập. Hoảng hốt tôi lay Jin dậy, nó ngạc nhiên rồi khoa trương kêu lên bay vòng quanh đám lửa. Sói trắng cũng ngạc nhiên lại gần, tôi đưa tay cho Jin xem, không có gì cả. Jin nói

- Quaaa! Tiểu thư người dùng phép thuật được này .

- Chị không biết, bỗng nhiên chị nghĩ là mình cần lửa thì tay chị có lửa

- Đúng vậy, vì chị nghĩ "chị muốn" nên mới có lửa phát ra.

Tôi nghĩ tôi hiểu được ý nó rồi, tôi giờ tay lên một cái cây, "Ngã xuống" không có gì xảy ra. Tôi thất vọng xụ mặt, Jin cười hi hi an ủi, nó nói do tôi chưa đủ công lực nên mới chưa thể sử dụng những phép mạnh. Chỉ cần tôi cố tu luyện thì sẽ được. Tôi hỏi nó tôi nên làm gì. Nó nghĩ nghĩ rồi nói

-Chị nhớ hồ ly thường hấp thụ năng lượng mặt trăng hoặc ăn tim con người không? Nhưng chị là hồ ly lương thiện, chị nên hấp thụ năng lượng mặt trăng dù nó sẽ chậm hơn ăn tim.

Tôi hồ hởi, bây giờ đã tối, cũng là lúc trăng lên. Tôi ba chân bốn cẳng chạy lên một đỉnh núi. Xa xa, tôi thấy mặt trăng hiện ra. Nhẹ nhàng tỏa ánh sáng, bỗng nhiên tôi thấy thân thể nhẹ bẫng, tôi nhắm mắt lại, từ người tôi phát ra hào quang màu trắng nhẹ nhàng, tôi bay lên. Lơ lửng giữa không trung, Jin im lặng, miệng mỉm cười nhìn tôi, Aki thì nằm xuống nhìn lên mặt trăng.

Thoải mái quá.. Có sự ấm áp của cái ôm, có sự mát mẻ của mùa xuân,hmm.. còn có một mùi thơm nữa... Tôi im lặng, cố gắng dùng cái mũi hít lấy hít để nguồn nhiệt đang tỏa ra xung quanh. Ở đâu đó, có một người đàn ông ngạc nhiên nhìn ngọn núi hoang đang tỏa ra thứ ánh sáng kì lạ....

Một lúc lâu sau, tôi lại thấy cơ thể nặng hơn, rơi xuống đất, nhưng lần này tôi bỗng cảm thấy mình điều khiển được cơ thể, cố gắng trườn lên, một cảnh tượng kì quái diễn ra, một cô bé đang bay lơ lửng nhưng dường như cứ cố bay lên thì lại bị tụt xuống.Cuối cùng tôi từ bỏ, ngồi xuống. Jin bay lại nói

-Quoa ! Lúc này chị không thấy đầu. Thật kì diệu. Trong chị như tiên nữ í

Tôi cười hi hi, đứng lên cùng Jin và Aki chui lại vào rừng, đang đi tôi bỗng nảy ra một ý, nhìn cái cây đang đứng trước mặt, tôi nhả mảy "Chém!"bỗng một tiếng "Vụt" bay qua, một con gió thổi tới chỉ trong chớp mắt, cái cây đang yên lành bỗng phát ra những âm thanh rất rất, giữa thân nó có một vết chém thẳng băng, nó nặng nề đổ xuống phát ra âm thanh. Tôi vui vẻ nhìn nó, ôm Jin là lên

-Yeahh!! Chị làm được rồi Jin, Aki, chị làm được rồi !!!!

Jin cũng vui vẻ bay xung quanh tôi, Aki thì kêu lên và liếm mặt tôi như chúc mừng. Đêm đó, trong khu rừng phát ra những tiếng khanh khách ngọt ngào

Cứ như thế, đều đặn mỗi tối tôi lại chạy lên đỉnh núi hấp thụ năng lượng mặt trăng. sau đó cùng Jin tập luyện phép thuật, chẳng bao lâu, tôi đã quen với việc dùng phép thuật và bay lơ lửng. Lúc đó tôi thường ra oai với lũ thú trong rừng, bọn nó dùng ánh mắt sùng bái nhìn tôi làm tôi thấy rất vui

Vào một ngày, khi tôi đang nựng con cá nhỏ thì có một tiếng xột xoạt phát ra, tôi cảnh giác, hai lỗ tai hồ ly dựng lênh, "Có người"nghĩ vậy, tôi bay lên một ngọn cây nhìn xuống. Được một lúc, có một người đàn ông từ bụi rậm chui ra, ông nhìn xung quanh, thấy ngọn lửa đang cháy và một con cá đang chiên, ông ta liếm môi định lại gần thì tôi nhảy xuống. Trước đó tôi đã thu lại chín cái đuôi, ông ta định ăn trộm cá thì thấy tôi từ cây bay xuống, lúc đầu ông ta hơi ngạc nhiên, sau đó ông ta mới nói

-Cô bé này, con là ai thế? Có biết trong rừng nguy hiểm lắm không?

-Tôi sống ở đây - Tôi nói

Ông ta nhìn tôi, đôi mắt đỏ vừa phức tạp vừa thương hại.

-Ta còn tự hỏi sao mấy hôm nay ở đây luôn phát ra tiếng động lạ và còn có cả một luồng ánh sáng trắng. Cô bé, con bị bỏ rơi phải không. Thật đáng thương

Tôi ngạc nhiên nhìn ông ta, trong tôi sống trẻ mồ côi lắm à. Tôi nhìn xuống và hiểu ra. Chẳng trách. Tóc trắng của tôi thả bù xù sau lưng, quần áo lấm lem, khuôn mặt dơ bẩn. Ông ta nghĩ tôi là trẻ mồ côi cũng chẳng sao. Được một lúc ông ta nói

-Khu rừng này nằm trong phạm vi quản lý của chính phủ, không ai được phép lại gần. Ta rất tiếc là con phải ra khỏi đây....

Ông ta chưa nói xong, tôi đã hốt hoảng la lên

-Không ! Tôi sống ở đây , tôi sẽ không đi đâu hết

Ông ta bắt lực nhìn tôi

-Cô bé , con cứng đầu quá. Dù con có ở đây thì sớm muộn người ta cũng tìm ra con rồi bắt con vào trại trẻ mồ côi thôi

Tôi bắt lực, chưa bao giờ tôi lại thấy buồn như thế này. Đi thì không sao, nhưng tôi đã ở chung với lũ thú và Aki lâu rồi, nhớ đến con sói cái trắng hay leo đèo sau lưng, tôi rom róm nước mắt. Rốt cuộc cũng là không nữa. Ông ta nhìn tôi, ôn tồn nói

- Thôi vậy đi, ta thấy con cũng đáng thương, không nơi nương tựa, con đã lớn như vậy vào trại trẻ cũng là không thích hợp. Ta không vợ không con. Hay con theo ta về làm con gái ta đi.

- Như vậy con có thể không đi được phải không

- Không...-Ông ta khó xử- Con vẫn phải đi, nhưng con có thể lâu lâu đến đây chơi

Tôi nhẹ nhõm thở phào , thôi cũng được, dù gì Aki cũng đã quen sống trong rừng, tôi có thể lâu lâu đến thăm nó là được rồi. Tôi đồng ý với đề nghị của ông ta. Tôi nói ông ta tôi phải vào sâu bên trong tìm đồ. Ông ta ngồi xuống đồng ý, hỏi ý ta có thể cho ông ta con cá không, ông ta rất đói. Tôi đồng ý

Tôi chạy vào rừng tìm Jin và Aki đang giỡn bên con sông, sau khi nghe tôi nói, Jin đồng ý ngay, nó nghĩ tôi đã có thể ra khỏi rừng rồi. Chỉ có Aki thấy tôi muốn đi, nó cắn lấy váy tôi kéo, tôi thật không nỡ, ôm nó vào lòng vuốt ve. Jin thấy thế mới nói:

-Hay biến Aki thành con chó nhỏ đi, đem theo cũng được.

Tôi đồng ý ngay, để Jin biến Aki thành con chó, rồi ôm Jin vào lòng , chạy tới chỗ người đàn ông. Người đàn ông ngạc nhiên khi thấy tôi ôm theo một con thú nhồi bông kỳ lạ và con chó trắng. Lúc đầu ông ta không nói gì, chỉ tò mò nhìn bọn tôi. Ông ta nói ông ta tên Sasuke Seido , làm nhân viên quản lâm ở khu rừng. Tôi nói sơ tôi tên Akari. Lúc đó ông ta còn cười khà khà khen tôi có tên rất đẹp. Tôi chỉ ngượng ngùng vuốt vuốt tóc.

Nhà của Sasuke rất đẹp , chỉ là một căn nhà nhỏ nằm ở trung tâm Tokyo. Trùng hợp là nhà ông ấy cũng có một căn phòng nhỏ, trang trí thì giống hệt căn phòng công chúa. Ông ấy bảo dọn trước em gái ông ấy dọn tới ở, sau khi lấy chồng thì bỏ đó không sử dụng nữa. Tôi tâm tặc khen căn phòng này rất hợp ý tôi, ông ta nghe vậy vui vẻ chạy đi chuẩn bị đồ ăn

Cuộc sống với Sasuke cũng không có gì gò bó gì, ông ta đúng chuẩn xem tôi là con gái, luôn luôn làm mọi thứ cho tôi. Tôi cảm thấy rất vui, tôi chuyển cách xưng hô , gọi ông ta là Ba , ông nghe thế thì rất vui, tôi còn thấy nét thỏa mãn trong đôi mắt đó.

Một ngày Sasuke bảo tôi đã đăng kí cho tôi học ở trường tiểu học Tomoda . Ông ta còn dặn tôi đủ thứ . Còn tôi thì háo hức vì tôi chưa bao giờ được đến trường. Đêm trước ngày đi học , tôi mất ngủ

Sáng sớm mới 5 giờ tôi đã dậy, chạy vào phòng tắm thay đồ, tôi ngắm nghía bản thân trước gương 10 phút rồi hài lòng. Tôi cường chế Jin vào cặp , Aki muốn theo nhưng tôi bảo nó ở nhà trông nhà, nó cuối cùng cũng đồng ý chui vào ổ chăn ngủ tiếp.

7 giờ , tôi có mặt ở trường Tomoda, sau khi tạm biệt ba, tôi chạy vào trường , đến phòng hiệu trưởng nộp đơn đăng kí. Hiệu trưởng cười khà khà khen tôi dễ thương , rồi hỏi tôi sinh ra có phải ở nước ngoài không mà sao lại có mái tóc trắng, tôi nói dối không biết ngượng rằng tôi sinh ra đã vậy, hiệu trưởng đành thôi, giới thiệu tôi với thầy chủ nhiệm Yoshiyuki Terada, thầy cười cười vỗ đầu tôi rồi dẫn tôi tới lớp.

- Các em, hôm nay có một bạn học sinh mới chuyển đến. Nào , em giới thiệu với các bạn đi, đừng ngại .- Rồi thầy quay vào bảng vết tên tôi.

-Chào các bạn, mình là Akari Minato.

Cả lớp òa lên ngạc nhiên

-Nhìn kìa, cậu ấy xinh quá

-Quoa! Tớ chưa thấy ai có mái tóc trắng mà đẹp vậy

-Thật dễ thương, cậu ấy là người ngoại quốc sao ??

-Các em trật tự - Thầy Terada le lên, rồi chỉ xuống một cái bàn trống

-Akari , em xuống đó ngồi nhé

-Dạ !- Tôi nói, ôm cặp bước xuống chỗ ngồi. Bỗng tôi thấy có một cậu nhóc đang nhìn tôi, biểu cảm của cậu nhóc đó rất khó chịu, không, không phải khó chịu theo kiểu ghét bỏ, cậu ấy khó chịu theo kiểu đau đớn, tôi tò mò muốn hỏi cậu ấy có sao không, nhưng tôi mới chuyển đến, lạ nước lạ cái nên cũng ngại, tôi đặt cặp xuống cái bàn kế bên cậu ấy, thỉnh thoảng nhìn cậu ấy. Trong lúc tôi không để ý, cậu con trai đó lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt phức tạp

...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tôi và Cậu Đã Biết Nhau Từ Trước Phải Không ?

Trong suốt giờ học, tôi luôn có cảm giác như có ai đang nhìn mình. Nhưng cứ mỗi lần tôi ngẩng đầu dậy quan sát xung quanh thì lại không thấy gì lạ, mọi người vẫn cứ chăm chú nghe giảng bài. Quái thật, bình thường tôi rất nhạy cảm hay rất thính tai. Đến con Jin đang nằm ngáy trong cặp tôi còn nghe, vậy mà cho dù tôi có phản xạ nhanh cỡ nào cũng không thấy gì lạ cả.

11 giờ trưa, chuông trường reo lên, tất cả học sinh ồn ào náo nhiệt vội cất tập vở và lời trong cặp ra hộp bento. Tôi thèm thuồng, sáng đi do quá nôn nao nên tôi bỏ quên hộp bento ba làm để ngay bàn ăn. Xem ra hôm nay tôi phải nhịn rồi, bình thường dạ dày tôi không tốt, nhịn ăn rất có khả năng sẽ bị đau. Mà tôi lại không đem theo tiền nên không xuống căn tin trường được. Chỉ đành giả bộ gục ngủ trong lớp. Tôi rất muốn dùng phép hóa ra một cái đuôi gà trước mặt nhưng Jin đã dặn tôi không được sử dụng khi ở nơi có người. Tôi im lặng rơi nước mắt trong lòng.

-Này bạn gì ơi ? - Một giọng nói vang lên

Tôi ngẩng đầu, là một cô bé tóc nâu ngắn cột 2 chùm nhỏ rất dễ thương, kế bên còn có một cô bé tóc xanh đen dài đứng. Hai bạn ấy đứng trước mặt tôi, khuôn mặt tò mò, tôi cười hi hi

- Ừ có chuyện gì thế hai bạn ?

- Bạn có muốn ăn trưa cùng tụi mình không ? - Cô bé tóc ngắn chỉ ra một cái bàn đầu, chỗ đó đang tụ tập 2 ba bạn nữa. Họ đang nhìn tôi vừa tò mò vừa mỉm cười thiện ý. Tôi lại cười cười vuốt tóc, ngượng ngùng nói

-Mình ăn rồi, mấy bạn cứ ăn đi.

-Bạn ấy nói xạo đó - Cậu con trai này giờ ngồi kế tôi luôn im lặng lên tiếng, cậu ấy liếc xéo tôi, tôi bỗng cảm thấy lạnh gáy. Đôi mắt đó như muốn bám tôi ra vậy. Hoặc có lẽ do tôi tưởng tượng chăng ? Cô bé tóc ngắn nghe vậy mấy nói

-Hoe !! Sao cậu biết Lee ?

-Nãy giờ tôi thấy cậu ấy cứ lục cái cặp, rồi ngẩng mặt lên cười ngu rồi ụp mặt xuống, đó chẳng phải do cậu không đem theo bento sao? - Đôi mắt sắc bén đó vẫn nhìn tôi, chà, lý luận hay thật. Tôi có nên gọi cậu là sư phụ không ? Đến như thế mà cậu vẫn biết.

-À... hehe .. Đúng là mình không đem theo đồ ăn... - Tôi ngượng ngùng

Cô bé tóc ngắn lại kéo tay tôi

- Ba mình làm đồ ăn ngon lắm, nhiều nữa, mình sẽ chia cho bạn. Lại đây ăn với tụi mình đi.

-Đừng đó, bạn cứ lại ngồi chung đi. - Cô bé tóc dài cười điệu dàng nhìn tôi.

Lúc này tôi không từ chối nữa, lẻo đẻo theo 2 cậu ấy lại cái bàn đầu. Nơi đó đang tập trung rất nhiều người. Tôi có hơi ngại, tôi ít tiếp xúc với người lạ nên tính tôi rất trầm, có thể nói nếu không cần thì tôi ít nói chuyện. Có lẽ do từ nhỏ tôi đã không biết chân ra khỏi biệt thự của Aiko.

-Đề mình giới thiệu cho bạn.- Cô bé tóc ngắn nói- Mình tên Sakura, Kinomoto Sakura, bạn có thể gọi mình là Sakura. Đây là Tomoyo - Sakura chỉ vào cô bé tóc dài. Đây là Rika, Naoko, Chiharu và cậu bạn này là Takashi. -Sau khi chỉ một loạt cái tên, tôi gật đầu chào từng người. Được một lúc tôi nhìn Sakura ra hiệu hỏi về cậu bạn mặt hung dữ đang đứng này giờ.

Sakura im lặng một hồi mới nói

-Đây là Lee Syaoran, cậu ấy là người Hồng Kông, cũng mới chuyển tới thôi. Tính cậu ấy tốt lắm nên cậu đừng hiểu lầm nha. -Sakura ngượng ngùng nói

-Hừ ! - Syaoran nhăn mặt, quay đi.

Tôi nghĩ là cậu ấy ghét tôi, tôi cũng ngại ngùng im lặng không lên tiếng, người ta ghét mình thì bây giờ mình có nói cũng đâu có ích gì. Chỉ là tôi hơi buồn, tôi cũng đâu có làm gì đâu nhỉ, sao lại bị ghét? Có lẽ do bộ dáng tôi khó nhìn ? Có lẽ vậy... Trong lúc đang miên man suy nghĩ thì Syaoran lấy trong cặp ra một hộp bento, kéo ghế ngồi cạnh rồi im lặng ăn. Tôi thấy thế cũng im lặng. Sakura moi hộp bentobury ra. Khi tháo cái khăn màu hồng ra thì một mùi thơm xông tới làm tôi bị hun tới choáng váng. Chao ôi. đã lâu rồi tôi không ngửi được mùi thức ăn thơm như vậy. Tôi thèm thuồng nhìn hộp bento của Sakura, Sakura cười haha, hỏi xin Tomoyo một đôi đũa, Tomoya lấy trong cặp ra thêm một đôi đũa đưa tôi rồi bỏ sung

-Tớ bình thường theo đem theo một đôi đũa để phòng, mẹ tớ nói như vậy khi đũa rơi mình có thể đổi đôi khác

Tôi gật đầu liên tục. Sakura chia hộp bento ra trước mặt, tôi không khách sáo gấp một miếng trứng hình tròn bỏ vào miệng. Mùi vị của trứng còn có hơi mặn mặn lan tỏa, tôi vui đến chảy nước mắt. Gần 2 tháng sống trong rừng chỉ ăn trái cây và cá. Lâu lâu Jin biến ra một con gà để ăn và Aki sẵn thủ thì chúng tôi chỉ ăn rất giản dị, tôi và Jin chưa đủ sức mạnh nên không sử dụng phung phí. Tôi ăn rất hăng say, thậm chí Tomoyo thấy tôi có vẻ rất đói nên chủ động chia hộp bento của mình ra, tôi cũng mặt dày gấp vài miếng rau ăn. Tôi tình mắt thấy trong hộp bento của Syaoran có một miếng shushi còn lại, hình như là nhân trứng cá hồi. Tôi vừa ăn vừa thỉnh thoảng liếc nhìn miếng shushi, Syaoran sao không ăn miếng shushi đó nhỉ, nó ngon thế mà. Có vẻ ánh mắt tôi quá mức trần trụi làm Syaoran ngẩng mặt lên nhìn tôi, miệng cậu ấy còn dính một hột cơm, tôi không ngại mà đưa tay lên quẹt xuống. Cậu ấy đờ mắt mấy giây rồi bỗng đỏ mặt đứng phắt dậy, nhìn tôi, miệng kêu lên vài tiếng kì lạ rồi bỗng đập đôi đũa xuống chạy ra ngoài. Bọn tôi đều tò mò nhìn cậu ấy không hiểu. Takashi còn nói

-Lee có vẻ hơi xúc động nhỉ ? - Bọn tôi nhìn nhau, biểu cảm bó tay.

Khi sắp hết giờ ăn trưa, loa phát thanh trường vang lên "Các em còn 5 phút để ăn và dọn dẹp " thì tôi thấy Syaoran này giờ đi đâu đó bước vào lớp. Cậu ấy thoạt nhìn như có vẻ đã bình thường nhưng hai lỗ tai vẫn còn đỏ. Cậu ấy bước xuống chỗ chúng tôi đang dọn dẹp, lấy hộp bento của mình, lấy đầu gấp miếng shushi này giờ chưa đụng, đưa ra trước mặt tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn, cậu ấy cũng nhìn tôi, đôi mắt tưởng như không có gì nhưng thấp thoáng nét chờ mong. Tôi nhìn miếng cá hồi đỏ hồng đang reo gọi. Nào nào, mau tới đây xơi em này ~ không kiềm được ngậm vào, nhai nhai, hừm ... hơi lạ, chắc phải chấm với nước tương mới ngon, nhưng mùi vị thì không chê vào đâu được. Tôi thỏa mãn nuốt cái ực. Liếm liếm môi. Syaoran lúc này mới hải lòng dọn dẹp, trở về chỗ ngồi nhìn ra cửa sổ. Tôi cũng không có cảm giác gì. Quay lại chỗ ngồi của mình chờ chuông reo vô học.

Bỗng nhiên Syaoran quay sang nhìn tôi

-Này.

- Hừm ?

-Tôi và cậu từng biết nhau từ trước phải không?

-Hình như là không .. - Tôi khó hiểu

-Ừ thôi không có gì - Rồi cậu ấy lại quay mặt sang cửa sổ.

Tôi thầm nghĩ cậu này lạ thật. Rồi cũng im lặng. Được một lúc cậu ấy lại quay sang

-Nhưng tôi cứ có cảm giác đã gặp cậu ở đâu rồi

-Cậu nghĩ vậy thì chắc là vậy - Tôi trả lời một câu thiếu muối

-Chắc là vậy rồi. Tôi cảm giác cậu rất quen. -Syaoran nhìn tôi nghiền ngẫm. Đôi mắt đỏ như thấp thoáng một cái gì đó rất buồn.

Tôi cứ nghĩ tôi nhìn nhầm nên cũng im lặng. Những tiết cuối cũng rất chán. Tôi rất ngại học Toán vì đến Toán 1+1 bằng mấy tôi còn phải đưa tay lên đếm thì bắt tôi nhồi sọ những thứ này thì hơi quá..

Cuối cùng cũng kết thúc buổi học. Tôi chuẩn bị ra về, chào tạm biệt Sakura và Tomoyo rồi đeo cặp lên lưng. Nhắc mới nhớ tôi không thấy Jin nói gì sáng giờ, mở ra thì thấy nó đang ngủ rất ngon. Tôi cười khò, có lẽ mấy ngày sau nên để nó ở nhà.

Nhìn ra cửa sổ, tôi thấy Sakura mang giày Patin rồi phóng đi rất nhanh, thật là một cô bé hiếu động, tôi mà bằng được như cậu ấy thì tôi rất mừng luôn. Thờ dài rồi đeo cặp, tự nhủ sẽ về kể cho ba nghe những chuyện ở trường. Xem ra đi học còn vui hơn làm lười ở nhà. Tôi cuối cùng cũng có bạn rồi

Cười hi hi, khi tôi bước chân ra cổng thấy Syaoran đang đứng. Cậu ấy như đang đợi ai. Tôi không tò mò định bước qua thì cậu ấy đi theo tôi

- Tôi với cậu về chung

-Nhưng nhà cậu hướng khác mà?

-Đi hướng này cũng được - Cậu ấy nói

Tôi cũng từ bỏ suy nghĩ sự kì lạ trong câu nói ấy, làm lười sóng vai cùng cậu ấy đi trên đường. Quái lạ, tôi có cảm giác rất thân thuộc khi đi chung với cậu ấy, một cảm giác ấm áp thân quen. Tôi khẽ liếc nhìn cậu ấy. bây giờ mới thấy, cậu ấy có khuôn mặt rất đẹp trai, còn pha lẫn một chút kiêu ngạo, nhưng như thế mới đáng yêu chứ nhỉ? Tôi cười

-Cười gì thế ? - Cậu ấy kì lạ quay sang tôi hỏi

-Không có gì. Chỉ là thấy cậu thật đáng yêu

-Cậu .. cậu..- Cậu ấy đỏ mặt nhìn tôi lấp bắp. Đến lúc này tôi không còn hình tượng cười to hơn

-Này ! Nín ngay không được cười!!

-Đáng yêu cái gì ? Cậu mới đáng yêu.. - Nói được một nửa, cậu ấy mới sực nhớ mình nói sai, liền ngậm chặt mồm không lên tiếng nữa. Tính cậu trước giờ rất khó chịu, không hiểu sao đi chung với cô bé này lại mang đến cho cậu một cảm giác rất vui và bình yên. Cứ như chúng ta đã quen biết từ rất lâu rất lâu rồi vậy.... Cậu quay sang nhìn cô bé kế bên, đôi mắt và nụ cười rất đẹp rất đẹp, cứ như hòa mình vào ánh sáng của buổi chiều hoàng hôn...

Chiều hôm đó, có hai đứa trẻ đi kế nhau, tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc vang khắp con đường vắng lặng...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phép Thuật Kỳ Diệu Như Thế

Định mệnh rất kỳ lạ, khi bạn mong nó thì nó không xuất hiện, nhưng khi bạn từ bỏ thì phát hiện, hóa ra nó đã luôn hiện hữu quanh bạn...

Sau khi Syaoran đưa tôi về tận nhà, tôi chào tạm biệt cậu ấy . Lúc tôi định bước vào nhà thì bất gặp Sasuke đang định đầu đó. Tôi tò mò hỏi:

-Ba đi đâu vậy ?

-Ba đi chút việc rồi sẽ về ! - Rồi ông ấy chạy đi. Trong ông ấy hình như đang rất vội. Tôi cũng không lấy làm lạ lắm. Bình thường tôi chỉ gặp Sasuke vào buổi sáng và trưa. Còn chiều tối thì ông ấy biến mất tăm.

8 giờ tối, khi tắm rửa sạch sẽ , tôi leo lên giường, bật máy lạnh. Cái cảm giác mát lạnh khoai khoai làm tôi dễ chịu rên hừ hừ. Aki nhảy lên giường, cuộn tròn lại nằm kế bên tôi. Jin thì đang đọc manga rất chăm chú. Bỗng nhiên tôi cảm thấy rất kỳ lạ, hình như tôi đã quên làm một việc gì đó rất quan trọng .

Tôi ngẩng đầu nhìn Jin, nó vẫn đọc manga, tôi nhìn nó chăm chăm , cố gắng nhớ lại mình đã quên làm gì. Jin khó chịu ngước lên nhìn tôi, nó bỏ cuốn manga xuống bay lại chỗ tôi rồi hỏi tôi làm sao thế. Tôi nhăn mày , ôm nó, thì thào

-Chị cứ cảm thấy khó chịu, cứ như chị đã quên làm gì đó....

-Chị học bài chưa ? -Jin nhìn đồng sách trên bàn

-Thầy bảo chị chưa cần học bài... - Tôi lại thờ dài

-Chị ăn cơm chưa ? - Jin nhìn bụng tôi

-Chị ăn rồi , đồng chén còn để cho Sasuke dọn kia.... - Lại thờ dài

Jin dăm chiêu nghĩ, bỗng nó nhìn đồng hồ , giật mình như nhớ ra điều gì đó.Rồi nó la toáng lên

-A!!!! Chị quên đi hấp thụ năng lượng mặt trăng rồi.

Tôi bật dậy, bay lại tủ đồ lấy cái áo khoác ra. Mặc vào rồi cùng Jin bay ra khỏi nhà với tốc độ cực kì nhanh. Chết thật, sao tôi lại có thể quên là tôi đã chưa hấp thụ năng lượng mặt trăng được 1 tuần rồi, nếu cứ như vậy thì nguồn năng lượng trong tôi sẽ dần cạn kiệt thôi. Ở nhà của Sasuke là nơi cây cối rất nhiều nên không thể thoáng đãng giống ngọn núi hoang được. Thế là tôi vòng ra sau nhà lấy chiếc xe đạp Sasuke ra , leo lên , Jin bám lên áo tôi rồi chúng tôi cùng đạp thật nhanh đến bậc thang dẫn lên ngọn núi.

Trong lúc đạp xe, tôi cứ thấy bồn chồn. Có một nguồn năng lượng đang lưu chuyển trong tôi. Nó gào thét đòi thêm , thêm và thêm năng lượng. Tôi lạnh run, với tay cài chặt áo lại rồi dùng phép làm ấm cơ thể lại. Tốc độ của tôi vẫn không thay đổi.

Chạy được chừng 15 phút thì tôi thấy bậc thang đang trước mắt . Vui vẻ quăng xe đạp sang một bên, dùng phép che mắt để phòng trộm "dốt" đi mất. Tôi ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào rừng. Chừng hơi sâu tôi dứt khoát bay lên rồi lao nhanh về phía trước. Dù gì sức của một con bé tiểu học thì không thể chạy được xa . Sau đó tôi thấy vách đá thường ngày tôi hay cùng Aki và Jin tập luyện . vui mừng vì gặp lại nơi thân quen. Tôi nhìn lên mặt trăng và cố gắng hấp thụ hết tất cả tinh hoa nhất có thể. Hôm nay cơ thể tôi rất kỳ lạ. Nó hấp thụ rất nhanh, thậm chí là rất nhiều. Bắt đầu tôi thấy cơ thể tôi sắp không cầm cự nổi, nhưng bỗng trong tôi lại nổi lên sự tham lam, dù đang rất đau đớn tôi vẫn không ngừng lại. Jin nhìn càng ngày càng không ổn. Nó la lên

-Tiểu thư !! Dừng lại !! Dừng hấp thụ nữa , chị sẽ không chịu nổi đâu!!

Tôi mặc kệ nó, tôi như phát điên lên. Tôi muốn lấy hết mọi thứ, mọi thứ. Ánh sáng trắng xung quanh tôi ngày càng lớn và mở rộng ra. Bỗng có một con đau đánh tôi, đánh tới nỗi tôi văng ra xa. Tôi đau đớn lồm cồm bò dậy. Jin chảy nước mắt bay lại

-Chị ơi chị có sao không! Em xin lỗi em không cố ý, do chị không khống chế được bản thân nên em đành phải dùng quả cầu ánh sáng đánh chị. Có như thế mới thức tỉnh được chị..

Tôi ôm trán đau đớn đứng dậy. Đầu tôi đau quá. Mắt tôi nhòe đi không nhìn rõ được đường đi. Một lúc sau khi đã có thể nhìn thấy lại, tôi thấy Jin đang thờ hồng học. Tôi ôm nó lo lắng chảy nước mắt.

-Không.. không sao. Do em dùng phép này hơi quá mức cho phép nên tạm thời không thích ứng kịp. Một lúc sẽ hết thôi - Nó ôm tóc tôi an ủi, vùi đầu vào tóc tôi ngủ. Tôi im lặng lau nước mắt ôm nó trở về. Nhưng do nạp quá nhiều năng lượng nên tôi thấy cơ thể rất khỏe, rất mạnh. Nhưng thật lạ là tại sao tôi lại có hành động quá khích vào ngày hôm nay? Mọi khi đâu có xảy ra việc này. Chắc có lẽ phải đợi Jin thức dậy hỏi cho rõ. Tôi lần mò tìm đường xuống núi

Tỉnh leo lên chiếc xe đạp thì tôi nghe thấy một âm thanh nổ rất to. Âm thanh đó rất xa nơi này nhưng do tôi là hồ ly nên lỗ tai rất thính. Tôi tò mò leo lên xe đạp về hướng có tiếng nổ. Tôi cũng không muốn tọc mạch gì đâu, chỉ tỏ rước họa vào thân. Nhưng tôi sợ có người bị thương, nếu tôi bỏ mặc họ thì có chuyện gì chắc tôi sẽ ăn năn cả đời.

Thế là tôi cứ đạp về nơi tôi nghe có tiếng nổ, càng lại gần âm thanh càng to hơn, thấp thoáng còn có tiếng người nói chuyện. Giọng rất quen nhưng tôi chưa thể nhớ được là ai.

Khi gần tới nơi, tôi thấy có một đám người đang đánh nhau. Tôi ngạc nhiên dừng xe lại, đó chẳng phải bọn Sakura sao? Tôi thấy cô bé hồi sáng ngồi ăn chung với chúng tôi đang cầm một thanh kiếm và cố đuổi theo Sakura, đó chẳng phải cô bé tên là Rika sao? Con nhóc hiền lành này lại dám cầm kiếm ám sát người khác à. Tôi tò mò nhảy lên một cái cây gần đó cúi xuống quan sát câu chuyện. Tôi lay lay Jin dậy, có lẽ nó đã phục hồi được năng lượng nên khi tôi lay nó mở mắt rất nhanh, nó định la lên thì tôi bịt miệng nó rồi chỉ xuống. Thế là hai chúng tôi từ trên cây ngó xuống quan sát chuyện thị phi. Tôi thấy Syaoran mặt một bộ quần áo xanh lá kì lạ. Tôi rất muốn cười nhưng đành cố kiềm nén. Tôi còn để ý thấy một con thú màu vàng đang bay cạnh Sakura, nó rất giống với Jin, tôi còn đang ngạc nhiên nhìn con thú đang bay qua bay lại, miệng la oái oái. Tôi thấy Rika cứ chăm chăm nhắm vào Sakura, dù cho Syaoran có nhảy ra ngăn cản thì cô ấy cũng bỏ mặt cậu ấy qua một bên, chỉ lo đuổi theo Sakura. Tôi rất muốn cứu Sakura nhưng tôi bây giờ đang đóng vai một cô bé yếu ớt, bây giờ nhảy ra không phải thể hiện mình có phép thuật sao. Tôi tò mò nhìn Tomoyo đang cầm cái Camera lại nhỏ, điên cuồng quay lại cảnh Sakura, cô bé này vậy mà vẫn có thể yên lành đứng một bên thì tôi công nhận Tomoyo không còn là con người nữa rồi.

Tôi nhìn cây trượng trên tay Sakura và cảm thấy rất kì lạ. Cơ thể tôi kêu gào bắt tôi phải giành lấy cây trượng ấy. Phải lấy lại cây trượng đó. Tôi cắn răng dùng phép ngăn chặn cơ thể lại, móng tay bầu vào thân cây đến nỗi chảy cả máu ra ngoài. Không được. Tôi không thể ra đó ngay lúc này được. Bỗng tôi lo lắng cho Sasuke, nếu ông trở về không thấy tôi thì có lẽ ông sẽ lo lắng lắm. Nghĩ thế, tôi cắn răng định quay trở về thì tôi thấy Syaoran đã đỡ dùm Sakura một kiếm. Rồi cậu ấy và Rika chuẩn bị chém lẫn nhau. Khi cây kiếm của Rika chỉ còn cách cậu ấy một chút, tiếng la kinh hoàng của Sakura làm tôi hoảng sợ. Thế là một cảnh tượng kì diệu đã xảy ra. Từ trên cao có một cô bé mặc bộ váy hồng bay xuống. Sau lưng là 3 cái đuôi trắng. Cô bé chắn trước mặt Syaoran. Ba cái đuôi tạo thành một lá chắn cứng rắn, đỡ được một kiếm chém xuống của Rika, rồi từ đó có một đạo ánh sáng quét thẳng vào Rika làm cô bé văng ra xa. Tôi quay mặt lại bình tĩnh nhìn Rika đang chật vật đứng dậy, ra hiệu nhìn Sakura.

Sakura đỡ đỡ nhìn tôi, nào bộ dừng lại không biết làm gì. Con thú nhồi bông vàng la lên

-Đồ ngốc! Mau thu phục nó đi!

Lúc này Sakura đang định đưa cây trượng ra thì Rika đứng dậy, hét lớn bay về phía tôi. Tôi liếc mắt lại quét cô bé sang một bên. Rồi lại một cái, hai cái, nhìn bộ dáng chật vật của Rika tôi thật không ngờ. Syaoran thì im lặng quan sát tôi. Sakura thì khóc lên

-Akari, xin cậu đừng làm bị thương Rika!

Tôi nhìn Sakura, im lặng không nói gì. Con thú màu vàng lại nói

-Cậu thật ngốc! Mau dùng cách gì làm Rika bớt điên cuồng lại đi!

Sakura suy nghĩ, bỗng cô ấy móc trong túi quần ra một tấm thẻ bài, quăng lên, niệm một câu thần chú. Từ trong lá bài, một luồng ánh sáng bay lại gần Rika, Rika đỡ người nhìn luồng ánh sáng trong giống một người ấy. Nói

-Thầy ơi...

Tôi ngạc nhiên. Thầy? Chưa kịp phản ứng, Sakura đã chạy lại chỗ Rika, dùng tay đánh mạnh vào tay cô bé cho kiếm rớt ra. Rồi cậu ấy lại đọc một câu thần chú Nhân danh chủ nhân của những thẻ bài, ta ra lệnh cho người hiện nguyên hình ngay lập tức!!! sau đó Rika bay lên, một nguồn ánh sáng nữa từ cái huy hiệu cậu ấy đeo trước ngực bay vào một tấm thẻ bài. Rồi ánh sáng tắt, Rika nằm dưới đất. Còn lá bài đó lại bay về phía tôi. Tôi giờ tay cầm tấm thẻ bài. Nguồn năng lượng trong tôi kêu gào tôi mau nạp nó vào cơ thể. Kêu gào tôi mau chóng dùng hết phép của nó. Nhưng tôi thờ dãi đưa nó ra trước mặt Sakura

-Của cậu này

Sakura ngượng ngùng nhìn tôi

-Nhưng... Nhưng nó là của cậu

-Tớ lấy nó làm gì nhỉ ? - Rồi kiên quyết nhét nó vào tay Sakura. Tomoyo và Syaoran chạy tới. Syaoran nhìn tôi. Ngập ngừng hỏi

-Cậu.. Cậu rớt cuộc là ai ?

Tôi im lặng, bối rối không biết giải thích ra sao thì con thú màu vàng bay lại chỗ tôi, nó ngửi ngửi. Rồi kinh hoàng không ngậm được mồm

-Cô này, cô này có phép thuật.!

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, rồi nhìn ba cái đuôi đang ngoe nguẩy sau lưng tôi, tôi ngại ngùng thu đuôi lại. Cười hi hi. Jin từ sau tóc tôi bỗng chui ra , bay đến trước mặt con thú màu vàng tò mò nhìn. Lúc này không ai nói được gì nữa. triệt để yên lặng, yên lặng và yên lặng. Sakura khoa trương kêu lên

-Hoo

Tôi nhắm mắt bịt lỗ tai lại

-Akari, cậu cũng có thần thú giống Kero này . - Tomoyo nói

Tôi nhìn Jin rồi nói

-Jin là bạn của tớ

-Cũng giống Kero là bạn của tớ nhỉ .- Sakura nói

Tôi gật đầu. Syaoran vẫn im lặng nhìn tôi. Tôi thề rằng cứ mỗi lần Syaoran nhìn tôi, tôi lại có cảm giác mình đang khỏa thân trước mặt cậu ấy, ngưng ngừng không chịu nổi. Tiến thoái lưỡng nan, tôi đành cáo từ về nhà. Sakura có ý định giữ tôi lại chơi còn Kero kiên quyết kéo Jin lại bắt giải thích mọi chuyện. Nhưng tôi bảo ba tôi đang ở nhà trong, tôi phải về nhà. Có gì sáng mai gặp trên trường tôi sẽ giải thích rõ hơn thì mọi người mới tán ra.

Tôi lại đi theo Syaoran về , nhưng lần này là tôi chờ cậu ấy trên xe đạp. Syaoran ngồi yên, vẫn nhìn tôi, còn tôi hồng hộc đạp chiếc xe đang kêu ken két . Khi đến một giao lộ thì Syaoran leo xuống.

-Cậu về đi, cẩn thận

-Ừ bai câu - Tôi nhìn câu ấy cho đến khi bóng câu ấy khuất hẳn. Nhắc mới nhớ, hình như trên người câu ấy có mùi của hoa tulip....

Khi tôi về nhà thì vẫn chưa thấy Sasuke quay lại, tôi chán nản vào bếp lấy chai nước lạnh tu ừng ực rồi quay lên phòng. Jin vì quá mệt mỏi nên ôm Aki chui vào ổ chăn ngủ mê mệt. Tôi day day trán, vào nhà tắm rửa mặt rồi leo lên giường tắt đèn ngủ. Một đêm không mộng mị...

Sáng đi học quả nhiên tôi bị bọn Sakura chặn đường lối vào sau trường, nơi này thường rất yên tĩnh vì học sinh ghét nơi này nhiều cây cối rậm rạp. Sakura mở cái cặp ra, Kero trong đó bay ra, nhìn tôi nghiêng ngả. Tôi đã đoán trước nên cũng giờ cặp ra, Jin cũng bay ra. Buổi sáng tôi tính để nó ở lại nhà nhưng nó nhất quyết đòi theo nên tôi đành chịu. Kero nói

-Bây giờ câu có thể giải thích tất cả rồi chứ ?

-Có thể... nhưng Tomoyo cầm cái Camera làm gì vậy - Tôi nhìn Tomoyo và thầm than phục cô bạn này. Đến trường mà còn vác Camera theo

-Haha cậu cứ mặc tớ - Tomoyo lia máy quay từ tôi sang Sakura, từ Sakura sang Syaoran, từ Syaoran sang hai con thú đang bay lơ lửng. Tôi bó tay im lặng. Sakura giới thiệu

- Đây là Keroberos, cậu ấy là thần thú cai quản các thẻ bài ma thuật. Do tờ vớ ý làm thất lạc nên cậu ấy và tớ có nhiệm vụ thu thập các thẻ bài, còn Syaoran thật ra là giống như pháp sư vậy, tớ không thể giải thích rõ được, nhưng cậu ấy cũng có phép thuật. Chỉ có điều nó theo phong cách trung hoa hơn...- Sakura nhanh nhẩu nói ra hết tất cả

- Đó không phải là các thẻ bài bình thường - Syaoran nói- Đó là những lá bài Clow, nó chứa đựng rất nhiều ma pháp bí ẩn . Nếu để bọn chúng trôi lạc lâu thì tai họa sẽ ập đến

-Cu thể ? - Jin nói

Kero n'oi

- Là tai hoa sẽ âp thánh, thiên tai mọi nơi, máu chảy thành dòng, nước mắt chảy thành sông, con trẻ khóc thét....

- Này này , câu nói hơi quá rồi đấy - Sakura phản đối

- Tớ không nói quá - Kero nhấn mạnh - nếu không phải ai đó "lờ tay" thả các thẻ bài ra thì tớ đâu cần phải cực nhọc như thế này...

Sakura xụ mặt, Tomoyo vội hòa giải

- Thôi thôi được rồi mà. Vậy còn cậu - Tomoyo nhìn tôi, lia máy quay sang tôi - Cậu là ai ?

Tôi nhìn Jin ra hiệu, Jin là người dễ biểu đạt hơn tôi. Jin đồng ý, bay lên cao hơn, ánh sáng hường hờ phát ra bốn phía làm mù mắt chó tôi. Tôi ra hiệu bảo nó bớt bớt lại. Nó mới ngưng ngưng tắt bớt dần ánh sáng. Sau đó nói

- Tiểu thư Akari thật ra là một con hồ ly, nhưng đến giờ chúng tôi vẫn không biết được lý do tại sao chị ấy lại có mặt trong rừng. Chỉ biết là chị ấy có ma pháp. Hết rồi

.... Im lặng....

.....Vẫn im lặng....

Tôi không nhịn nổi hỏi

-Chỉ vậy thôi ?

-Chỉ vậy thôi - Nó gật đầu. Tôi hiểu ý nó, nếu nó không có ý định nói ra hết thì tôi nên chiều ý nó. Tôi gật đầu phụ họa. Biểu hiện của mọi người nhìn tôi rất kỳ lạ, có ngưỡng mộ, tò mò, kinh hãi.v.v Sakura nói

-Chả trách cậu lại có mái tóc, cậu lại dễ thương như thế...

Tôi cười haha, vỗ vai cậu ấy. Syaoran đỏ mặt một bên nhìn tôi. Tomoyo nãy giờ im lặng thì bỗng à lên một tiếng, nhìn tôi chờ mong

-Akari, cậu có thể biểu diễn một tí phép không ?

Tôi im lặng hỏi ý Jin, Jin lại nhìn Kero, Kero gật đầu, nó quay sang tôi gật đầu. Tôi gật đầu lại với nó. Rồi gật đầu với mọi người. Sau đó tôi đứng ra xa, hít mọi hơi thật sâu. Cơ thể tôi nhẹ bẫng, gió xung quanh tôi hình thành những lọn nhỏ nhỏ, từ lưng tôi, chín cái đuôi hoàn chỉnh bung mạnh ra, làm tóc tôi bị hất mạnh, ánh sáng sáng trắng thuần khiết chiếu xung quanh, bao phủ tôi. Bỗng nhiên có hàng ngàn con bướm vờn xung quanh tôi, chúng nhảy một điệu múa rất đẹp, chúng lượn quanh tôi. Tôi có một cảm giác thoải mái và một mùi thơm ngát bao phủ lấy mình. Tôi cảm giác có ánh mắt nóng rực đang nhìn thẳng tôi. Tôi mở mắt ra, đối diện với Syaoran. Còn Sakura thì mở to mắt nhìn tôi, Kero thì mở to miệng vừa đủ nhét một quả trứng. Tomoyo thì nói

-Quoa quoa !! tớ vừa quay được một cảnh tiên nữ giáng trần này..

Tôi cười bảo cậu nói quá. Quay sang cười với Syaoran. Cậu ấy ngưng ngưng quay đi. Một lúc sau thì tiếng chuông báo vang lên..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Lá Bài Time

Hai ngày sau trường Tomoda tổ chức kì thi thổi sáo cho học sinh tiểu học. Mới 7g tối, tôi đã lúi cây sáo trong tủ ra, cầm lên ngắm nghía. Từ lúc sinh ra tôi đã không biết thổi sáo, không biết hát không biết múa. Mù tịt về văn nghệ. Aiko lâu lâu còn chê tôi sau này lớn không hiểu biết cầm kỳ thi họa thì làm sao lấy được chồng. Lúc đó tôi còn bĩu môi nói "Không lấy được chồng em sẽ ở với chị" lúc đó Aiko chỉ ôm tôi cười haha. Bây giờ nhớ lại, thật ra chúng tôi đã có rất nhiều kỉ niệm với nhau. Dù tạm thời xa cách nhưng tôi mong một ngày nào đó tôi và Aiko và mọi người sẽ đoàn tụ lại với nhau.

Tôi cầm cây sáo lên, thổi thổi, một âm thanh réo rắt vang lên, Jin đang tắm trong nhà tắm cũng bay ra, biểu cảm đau phé tận tâm can. Aki thì chui tọt vào cái gối to, run rẩy rên ư ừ. Một lúc sau, Sasuke từ dưới nhà chạy lên.

-Akari, tiếng gì kinh khủng vậy ?

-... .. Con tập thổi sáo.. - Tôi hắc tuyền nói.

Sasuke thờ dài, nhẹ nhàng khép cửa lại. Trước khi đi còn dặn tôi đừng làm phiền hàng xóm xung quanh. Tôi gật đầu, quăng cây sáo vô góc rồi nằm lăn lên giường. Thờ dài vuốt vuốt đầu Aki, nhìn lên trần nhà ngao ngán:

-Cứ như vậy thì sao chị đậu đây....

- Chị nên nhờ người nào đó biết thổi sáo, nhờ họ tập cho chị. Cứ cái đà này án mạng xảy ra cũng không biết chừng. - Jin khoanh tay, làm điệu bộ không

thể khoan dung. Tôi rên Aaaa rồi lăn thành một cục vào góc, nói Jin tắt đèn rồi nhắm mắt ngủ

Buổi sáng lên trường tôi hỏi Sakura có biết thổi sáo không. Sakura bảo cậu ấy rất tệ trong khoản thổi sáo, cậu ấy toàn bị sai âm Rê thôi. Tôi nghe vậy thờ dài nói cậu ấy ít ra sai một nốt, tôi sai hết tất cả. Tôi hỏi Tomoyo, Tomoyo nói xin lỗi rồi nói cậu ấy nhận lời kèm Sakura rồi. Tôi lại hỏi bọn Rika, Chiharu thì có Takashi kèm, Rika thì có hẹn với người nào đó còn Naoko thì có hẹn với bên câu lạc bộ kì bí. Tôi thờ dài nằm bẹp xuống bàn nhìn ra cửa sổ và tưởng tượng đến thảm cảnh sẽ xảy ra. Ngay khi tôi đang mơ màng đến gần hui hui ngủ thì có một quyển vở đập lên đầu tôi. Tôi ôm đầu Á ! một tiếng rồi ôm đầu ngược mặt lên.

Syaoran đang nhìn tôi, cậu ấy vẫn làm bộ mặt nghiêm nghị như mọi khi. Cậu ấy để cuốn tập lên đầu tôi

-Này, bị sao vậy

-Sắp thi thổi sáo rồi mà không ai kèm được cho tớ..... - Thờ dài ngoa ngán

-Thế trước giờ cậu chưa tập à ?

-Không. cậu biết đấy về khoản âm thi văn nghệ thì tớ là ngu ngốc nhất đấy....

-Cậu có phép thuật mà - Người nào đó hoài nghi

- Không - tôi nhìn cậu ấy- tớ sẽ không làm mấy cái trò gian lận- Tôi quả quyết

Dường như hài lòng với câu trả lời của tôi. Syaoran mỉm cười khế. Khế tới nỗi tôi còn hoài nghi cậu ấy cố tình xì một cái thương hại tôi. Tôi nhìn cậu ấy, biểu cảm lên án. Đường như biết mình vừa làm sai. Cậu ấy xoa xoa đầu tôi cho rồi bù thành một cục rồi bỏ đi, còn bồi thêm một câu

-Trưa mai, sau khi ăn trưa xong ra sân sau

Tôi nhìn nhìn hừ một tiếng. Giả nhân giả nghĩa gì chứ... Tôi biết là cậu ấy rất ghét tôi. Nhưng trưa hôm sau tôi vẫn mò ra phía sau sân trường. Tôi ngạc nhiên khi thấy Sakura và Tomoyo cũng ở đó. Hình như ba người bọn họ định trải một tấm thảm trên cỏ để ăn trưa. Thấy tôi, Sakura giờ tay vẫy vẫy, tôi cười hi hi ôm bento ngồi xuống. Khi bắt đầu ăn trưa, tôi mở hộp thức ăn ra và một mùi thơm bay ra. Hình như hôm nay mùi thơm có chút kỳ lạ- Tôi nghĩ Sasuke biết nấu ăn, nhưng chỉ là biết chứ không phải là ngon. Nên mọi khi tôi ăn vẫn không cảm thấy vị ngon thật sự. Ấy vậy mà hôm nay hộp bento thật khác. Mùi thơm này tôi cam đoan Sasuke không làm được. Nhắc mới nhớ, buổi tối ông về trễ, đem theo hộp bento, tôi còn nghĩ ông ra ngoài mua thêm đồ ăn bỏ vào cho tôi nên không quan tâm lắm. Tôi định bụng chiều về sẽ hỏi ông.

Hôm nay ăn cơm rất vui, chúng tôi cười đùa suốt buổi. Sakura xin tôi một miếng thịt trong hộp cơm của tôi, tôi cũng đồng ý, sau đó cậu ấy lại trao đổi với tôi miếng trứng cá chua của cậu ấy làm tôi vui đến không khép miệng lại được. Hôm nay Syaoran lại ăn Sushi, lại là Sushi cá hồi.

-Cậu thích ăn Sushi cá hồi lắm à ? - Tôi hỏi cậu ấy

-Ừ, trứng cá hồi tốt cho mắt - Cậu ấy không buồn nhìn tôi, chỉ chăm chăm bỏ từng miếng Sushi thơm ngán vào miệng. Tôi nhìn từng cơ miệng đang chuyển động của cậu ấy và nghĩ nếu ra sau tôi được ăn một miếng nhĩ. Đang miên man suy nghĩ thì Syaoran gấp một miếng Sushi bỏ vào phần của tôi, cả giai đoạn rất nhanh, nhanh đến nỗi Sakura và Tomoyo đang cầm cuối ăn cũng không để ý. Tôi gật đầu cảm ơn cậu ấy rồi bỏ miếng Sushi vào miệng nhai liên tục. Sau đó lại 1 miếng 2 miếng, tôi không khách sáo mà ăn hết sạch.

Sau khi ăn xong tôi no đến choáng váng. Tôi ăn Sushi của Syaoran đã rất no, nhưng lại không muốn bỏ phí đồ ăn của ba nên đành cầm cự ăn hết. Sau khi dọn dẹp tôi còn mặt dày nhờ Tomoyo dọn dùm còn mình ngồi dựa gốc cây đến nỗi thờ phỉ phỉ.

Nghỉ ngơi được 5 phút thì Syaoran dựng tôi dậy tập thổi sáo. Sakura và Tomoyo cũng đứng bên cạnh tập.

10 phút lặng lẽ trôi qua....

Tôi đau đốn nhìn bên Sakura và Tomoyo đang vui vẻ cười với nhau. Tomoyo thật tốt, cậu ấy không la rầy Sakura khi cậu ấy thổi sai. Tôi nhìn qua ông thần đang đứng trước mặt mình, lặng lẽ chảy nước mắt trong lòng.

-Này ! Này ! Cậu có hiểu tớ nói gì không ??? Nút La phải ở đây ! Rồi đây là Mi !!

- Này Akari ! Rốt cuộc thì nào cậu làm bằng gì vậy !!!?!

Tôi đau đốn nghĩ, càng nghĩ càng đau. Cuối cùng thì tôi cũng đã thổi được một bài hoàn chỉnh... Ít ra tôi nghĩ thế. Syaoran bảo tôi hết hy vọng rồi. Mai thì mà giờ tôi chả thổi được một bài hoàn chỉnh. Sakura thì bảo tôi không sao đâu. Tớ về tập lại là được. Tôi gật gật đầu rồi theo bọn họ về lớp

Tối tôi lại không thấy Sasuke đâu, tôi lại bỏ lên lầu tập thổi sáo. Khá may là tôi đã cải thiện được hơi của mình nên không thổi ra những nốt ai oán nữa. Jin thấy thế cũng không quan tâm nữa. Tôi liếc nhìn cái bụng béo mốp của nó và thầm nguyên rủa nó chỉ biết ăn và nằm.

Khuya, tôi đang ngủ thì giật mình dậy. Khẽ nhìn Jin và Aki đang gác khò khò bên cạnh. Thật kỳ lạ, bỗng dưng tôi lại giật mình. Bình thường tôi ngủ rất sâu. Tôi mang dép lê lại cửa sổ, nhìn tháp đồng hồ trường Tomoda xa xa...

Buổi sáng, cuộc thi thổi sáo

Sau bao nhiêu thí sinh, mỗi người bước xuống càng làm cho nỗi sợ hãi trong tôi tăng lên thêm. Tôi thầm ước cho tôi vượt qua kì thi. Đến lượt Sakura, đoạn đầu cậu ấy thổi rất tốt, nhưng khi đến cao trào thì lại bị trật một nhịp. Kết quả cậu ấy chỉ đạt loại khá. Sau đó cậu ấy về chỗ than vãn rất nhiều. Không ngoài dự đoán tôi chỉ đạt loại trung bình, còn Syaoran và Tomoyo là loại giỏi.

Ra chơi, tôi và Tomoyo ngồi cạnh Sakura. Cậu ấy luôn miệt mài than vãn về cuộc thi. Tôi thì ngược mắt ra chỗ sân bóng nơi bọn con trai đang lăng xăng đá banh và cảm thấy cuộc đời mình thật lắm bất hạnh. Bỗng nhiên tôi thấy Syaoran từ xa đi tới. Tôi định đứng lên cảm ơn cậu ấy về cuộc thi vì dù gì cậu ấy đã bỏ công sức ra giúp tôi tập luyện. Không ngờ từ xa có tiếng la "Coi chừng !!!" rồi một trái banh từ xa bay thẳng về chỗ Syaoran. Syao liếc mắt một cái, bay lên đá văng trái banh vào khung thành trong đôi mắt ngỡ ngàng của mọi người. Tôi vỗ vai cậu ấy khen ngợi cậu ấy thật tài giỏi. Còn Sakura và Tomoyo thì vỗ tay trong tiếng hoan hô của mọi người. Syaoran ngượng ngùng cầm cây sáo gãi gãi tóc. Tôi ngạc nhiên là không ngờ cậu ấy còn có một mặt dễ thương như thế này

Buổi tối, tôi ngạc nhiên khi thấy Sasuke ở nhà. Bàn ăn thì đầy ắp. Sasuke đang đọc tờ báo. Thấy tôi từ trên lầu bước xuống thì cười khẽ dọn cơm ra. Tôi cũng ngồi xuống trò chuyện cùng ông. Ông hỏi tôi cuộc thi sáo như thế nào. Tôi chỉ cười trừ nói tôi tạm ổn. Ông đoán được có lẽ tôi thi không được tốt nên không hỏi nữa. Sau khi ăn cơm xong, ông nói với

-Akari, ta có chuyện cần nói với con

Tôi thắc mắc, rửa sạch tay rồi ngồi vào ghế đối diện ông chờ đợi. Ông nhìn tôi trù mến rồi nói.

-Ta thấy con thiếu đi tình thương của cả cha lẫn mẹ nên đem con về nuôi. Tình thương của một người bố con đã có. Nhưng đối với ta nó là không đủ. Ta muốn nói là ta sẽ đem đến cho con một gia đình mới. Con hiểu ý ta không ?

Tôi ngạc nhiên nhìn ông. Ý là ông ta sẽ kết hôn ? Tôi suy nghĩ rồi hiểu ra. Sasuke dù gì cũng đã 38 tuổi. Đàn ông tuổi này là tuổi nên kết hôn nhất. Tôi hiểu ra và thờ dãi. Có lẽ một đứa con gái với ông là chưa đủ. Ông xứng đáng được hơn như vậy

-Được thôi ba à. Con luôn ủng hộ quyết định của ba - Tôi nhìn ông cười khẽ. Ông ngạc nhiên nhìn tôi, ông không nghĩ là tôi sẽ đồng ý nhanh như thế. Ông mừng rỡ nói sẽ chọn ngày đưa người phụ nữ đó đến gặp tôi. Còn dặn tôi phải tôn trọng cư xử đúng mực. Tôi chiều ý ông gật đầu

Tối hôm đó tôi lại giật mình thức giấc. Tôi nghe đâu đó có tiếng kim loại va vào nhau nặng nề, còn có tiếng tích tắc của đồng hồ. Tôi ngạc nhiên nhìn ra cửa sổ, tôi cảm thấy có một năng lượng đang chuyển động...

Buổi sáng, khi Sasuke chở tôi đến trường. Tôi ngạc nhiên khi thấy cây sáo nằm trong cặp. Thật kỳ lạ. Tại sao lúc sáng tôi lại bỏ nó vào cặp nhỉ ? Tôi hoang mang. Đến 9 giờ thì cô giáo thanh nhạc bước vào, cô ấy nói cuộc thi thổi sáo sẽ bắt đầu. Tôi lại càng ngạc nhiên. Quái lạ. Rõ ràng ngày hôm qua chúng tôi đã thi xong hết rồi mà ? Tôi quay qua nhìn Sakura, biểu cảm của cậu ấy cũng ngạc nhiên không kém tôi. Syaoran thì khuôn mặt tôi lại. Cuộc thi lần này tôi đoạt loại khá. Sakura lại là loại giỏi. Đáng lý tôi phải vui mừng. Nhưng tôi lại không cười nổi. Ra chơi, tôi lại cùng Sakura và Tomoyo ngồi chỗ cũ. Tôi lại thấy kỳ lạ hơn khi khung cảnh này rất giống ngày hôm qua.

- Này, tớ cảm thấy rất kỳ lạ. Rõ ràng ngày hôm qua chúng ta đã thi thổi sáo rồi - Sakura nhìn cây sáo trên tay, đắm chiêu nghĩ

-Chắc cậu nhớ nhầm thôi- Tomoyo nói

- Nhưng cậu nhìn kia - Sakura chỉ tay về phía sân bóng - Lúc này trái banh sẽ bay về phía thủ môn - Rồi lại chỉ về phía thủ môn - Cậu ấy sẽ bắt được. - Nhưng một lời tiên tri. Tôi im lặng nhìn theo. Đúng vậy. Đó chính là việc đã xảy ra vào hôm qua. Quả nhiên, thủ môn bắt được trái banh. Tomoyo còn nói Sakura là chắc có lẽ trùng hợp.

-Sau đó trái banh bay về phía Lee và cậu ấy bắt được - Tôi nói, Sakura gật đầu theo. Cậu ấy cũng biết tôi cũng cảm thấy kỳ lạ giống cậu ấy. Nhưng sau đó Syaoran đi lại, cậu ấy nói

- Các cậu có cảm thấy kỳ lạ không ? Ngày hôm qua rõ ràng chúng ta đã kết thúc cuộc thi thổi sáo. Mọi chuyện diễn ra hôm nay lại giống y như hôm qua.

Sakura và tôi đứng dậy nhìn cậu ấy. Rõ ràng là chúng tôi suy nghĩ giống nhau. Tomoyo thì biểu cảm kỳ lạ đứng kế bên

-Các cậu không cảm thấy những việc này đều là do thẻ bài Clow gây ra sao ? - Cậu ấy lại nói tiếp. Sau đó cậu ấy nhìn tôi, chỉ tay lên tháp đồng hồ - Theo mình nghĩ, nó đang ở trên kia.

Tôi nhìn tháp đồng hồ. Biểu cảm kỳ lạ. Đúng vậy, dạo gần đây tôi luôn thức dậy vào lúc trời gần sáng. Mà mỗi lần như thế tôi lại nhìn về phía tháp đồng hồ. Tôi giật mình. Tại sao tôi lại nhìn về phía đó mà không phải chỗ khác ? Tôi ớn lạnh.

Sau đó có trái banh bay về phía Syaoran, cậu ấy lại bay lên sút một cái, trái banh bay thẳng vào lưới. Tôi không ngạc nhiên, Sakura nói

- Chỉ khác hôm qua một chút thôi..

6 giờ tối như đã hẹn, tôi và Jin cùng chạy đến tháp đồng hồ. Tôi thấy Sakura đang vận một bộ đồ kỳ lạ trên người. Tôi còn phì cười cậu ấy ăn mặc kì lạ. Tomoyo không đồng ý nói mặc như thế mới có phong thái của một thủ lĩnh thế bài. Cậu ấy còn dắt tôi vào chiếc xe hơi của cậu ấy, mở thùng xe ra lôi một bộ quần áo kỳ lạ ra bắt tôi mặc vào. Cô bé tội nghiệp, tôi không nỡ làm Tomoyo hiền lành buồn nên cắn răng mặc vào trong đôi mắt đồng cảm của Sakura. Kero từ trên cao bay xuống nói

-Minh nghĩ là bài này hơi khó thu phục.- Rồi cậu ấy nhìn tôi - Chà, cậu mặc bộ này hợp đấy !

- Cảm ơn cậu - Tôi cười - Hình như... đây là lá bài Time.

- Cậu biết à ? - Kero và Sakura ngạc nhiên

-Ừ. Vì nó điều khiển được thời gian nên không phải là Time sao ? - Jin thắc mắc

-Cậu nhảy bẻ đấy . - Kero tắc lưỡi

Sau đó tôi và Sakura bay lên thám thính tháp đồng hồ. Sakura ngạc nhiên nhìn cái đuôi đang bay lượn của tôi. Nhưng khi gần đến tháp thì có một chuyện đã xảy ra. Jin bỗng chỉ về tháp la lớn

- Cẩn thận !!!

Sau đó bỗng nhiên có một luồng ánh sáng xanh bao phủ tới, kéo tôi và sakura lại. Tôi ôm Jin vào ngực. Mở to mắt kinh hoàng nhìn tháp đồng hồ. Rồi tôi trở mắt nhìn thời gian đang bị kéo chậm lại. Tiếp đó có một lực đẩy, đẩy tôi và Kero cùng Sakura quay trở lại vị trí ban đầu.

Tôi ngạc nhiên nhìn mình và Jin đang đứng ở vị trí ban đầu. Chúng tôi lại thử lại một lần nữa. Lúc lên cao Kero nói

- Vì Sakura và Akari có quyền năng đặc biệt nên không bị phép thuật tác động. Có lẽ hôm trước lá bài Time đã nhập vào tháp đồng hồ lớn nhất.

- Không lẽ chúng ta chỉ có thể chấp nhận nhìn thời gian cứ liên tục lặp lại sau ? - Sakura nói

- Nó chỉ có thể lặp lại thời gian một lần trong cùng một ngày thôi - Jin nhìn Sakura

- Và mình nghĩ nó sẽ tiếp tục vào 12 giờ đêm nay - Kero nhìn Jin tán thưởng. Quả nhiên con thú này cũng có sự thông minh giống KeroBeros này đây. Kero tự kỷ nghĩ.

Sakura đau đớn nói là cậu ấy không muốn tiếp tục thi thối sáo. Tôi gạt đầu đồng cảm. Nhưng khi gần tới tháp đồng hồ thì Time lại ra tay. Sau đó chúng tôi lại bị kéo ngược trở về... Tôi tự trách mình có năng lượng kiềm hãm nó lại nhưng tôi đã không ra tay.

- Các bạn đang làm gì ở đây vậy ? - Tôi nhìn lên, là Syaoran. Cậu ấy đang khoanh tay khó chịu nhìn chúng tôi

-Ừa Lee ? - Sakura hỏi - Mặt cậu bị làm sao vậy ?

Tôi nhìn lại, quả nhiên trên mũi Syaoran có một miếng băng keo. Tomoyo cười hi hi nói là do hôm qua cậu ấy đá banh bị sứt qua. Tôi lo lắng hỏi cậu ấy có sao không. Cậu ấy quay mặt đi nói không sao, tôi để ý cái lỗ tai hồng hồng của cậu ấy và khẽ mỉm cười.

-Hôm nay cậu dễ thương đấy - cậu ấy thật lòng nói

-Hi hi, cảm ơn cậu - Tôi cười tươi

- Thẻ bài Time đã nhập vào tháp đồng hồ mà còn đứng đó nói nhảm - Syaoran ngại ngùng - Bây giờ chỉ còn cách dùng phép thuật phá hủy nó mới thu phục được nó thôi !

- Không thể được - Tomoyo phản đối

- Tháp đồng hồ rất quan trọng với mọi người, cậu không thể phá hủy nó

-Nhưng không lẽ cứ để nó tung hoành sao ? - Syaoran nheo mắt

-Không.. không phải. Nhưng cậu không thể làm vậy - Sakura bức tức nói

- Vậy chúng ta phải tìm cách xâm nhập mà không để nó phát hiện.. -Syaoran- Thẻ bài Time đang ở trong tháp, nếu chúng ta bay thẳng tới thì sẽ bị phát hiện.

Sau đó Sakura và Tomoyo chạy lên tháp bằng đường cầu thang. Còn tôi và Syaoran chạy theo một lối khác. Tôi và Syaoran vừa chạy lên nóc nhà, nhà vào bằng cửa sổ thì thấy Sakura đang ngơ ngác giờ cây quyền trượng. Cậu ấy nói cậu ấy chưa kịp đọc xong thần chú thì đã bị nó chế ngự rồi. Syaoran la lên bảo sakura mau hành động. Sau đó Sakura dùng lá bài SHIELD bao phủ chúng tôi lại, quả nhiên Time định lùi thời gian lại nhưng không thể vượt qua bức tường phòng thủ của SHIELD. Time ngạc nhiên định bỏ chạy. Syaoran đuổi theo, tôi chạy theo, miệng nói Đóng băng ! Time bị một lớp băng dày chế ngự lại. Syaoran tuốt thanh gươm đeo sau lưng rồi nói " Thần sấm, hãy giúp ta" Sau đó Time bị chế ngự bởi sấm sét. Nhờ đó, Sakura đã thu phục được Time. Nhưng lá bài bay về phía tôi, rồi một giây sau như luồng lự, nó lại bay về phía Syaoran, Kero nói là do Syaoran mới chính là người

chế nghị được Time, còn tôi sau khi đóng băng nó thì nó gần thoát được nên là bài Time quyết định không chọn tôi. Sakura biểu cảm tủi thân, tôi cười hi hi nói tôi không cần .

Sáng hôm sau đi học. Tôi thấy Tomoyo ngạc nhiên nhìn Sakura đem theo cây sáo trong cặp. Sakura bảo cậu ấy quên. Nhưng khi thấy tôi bước vào họ lại phì cười lên. Tôi cũng đem theo cây sáo. Chắc do hôm qua bị Time ảnh hưởng nên nhất thời không phản ứng kịp. Nhưng sau khi tomoyo nói hôm nay có tiết kiểm tra chính tả, tôi và Sakura ôm nhau khóc ré lên. Sakura thì bị xáo trộn thời khóa biểu còn tôi thì KHÔNG BIẾT LÀM BÀI.

Một quyển tập lại đập lên đầu tôi. Syaoran nói

-Nhanh vào lớp. Còn thời gian tớ sẽ chỉ cậu.- Rồi bỏ đi

Tôi mỉm cười la lớn

-Dạ vâng thưa Syaoran đại nhân !!!! - Rồi đuổi theo cậu ấy

Sakura và Tomoyo mỉm cười đi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chuyến Dã Ngoại Một Mỗi Nhất Từ Trước Tối Nay !!!

Cầm tờ giấy thông báo của trường gửi về, ngày mai trường sẽ tổ chức cho học sinh tiểu học một chuyến đi tham quan vườn thú, đồng thời sau đó sẽ làm bài thu hoạch lấy điểm kiểm tra . Tôi đưa tờ giấy cho Sasuke nhờ ông ký tên, sau đó lên phòng thu dọn đồ. Do vừa kết thúc đợt kiểm tra liên hoàn nên nhà trường quyết định cho học sinh được thư giãn một ngày , tôi thắc mắc nếu để học sinh nghỉ thì lại làm thêm bài thu hoạch làm gì ? Tôi hỏi ý kiến của Jin xem nó có đi không . Jin nói ngày mai nó hẹn Kero solo* ván game rồi. Nó gợi ý tôi nên dẫn Aki đi, vì lâu rồi nó chưa được ra ngoài. Tôi đồng ý tấp lự. Sau khi thu dọn xong tôi đi xuống bếp giúp Sasuke làm bento cho trưa ngày mai . Sasuke lấy trong ngăn kéo ra một hộp bento hình gấu trúc đáng yêu, nói là bạn gái của ông tặng và dặn tôi không được chê nó. Tôi khen hộp đáng yêu và cầm vào toilet chùi rửa cho sạch, ý cười hạnh phúc trên mặt ông tăng hơn, tôi thấy vui vì điều đó cho ông, có lẽ ông đang rất hạnh phúc nhỉ.

Lại một buổi tối , đến tờ mờ 4 giờ sáng tôi lại giật mình thức dậy. Tôi dụi dụi mắt, nghĩ thầm thật kỳ quái, là bài Time đã bị thu phục, không lý nào lại làm tôi thức giấc vào đêm khuya thế này. Nhưng lần này tôi không ở yên trong phòng, tôi dứt khoát nhảy ra ngoài cửa sổ. Đi về hướng công viên. Thật kỳ lạ ? Sao tôi lại ra công viên. Gió cuối mùa xuân tuy không lạnh, nhưng lại mang một hơi thở rét muốt phà vào lớp áo mỏng manh của tôi. Tôi thờ ra , lại cảm đầu nhảy về phía trước. Tôi rất muốn quay trở lại nhưng hai chân tôi lại không tự chủ được nhảy nhẹ nhàng trên các mái nhà đang ngủ say.

Khi tới công viên Tomoeda, tôi nhảy lên phía trên cây quan sát xuống. Quả nhiên, tôi thấy có một lỗ hổng lớn trên nền đất, rồi từng tiếng ầm ầm vang lên kéo theo một loạt các hố đất bị đập thủng. Tôi nheo mắt nhìn, thấy một đứa bé con hiện ra, nó không phát hiện thấy sự tồn tại của tôi, vẫn thích thú với mấy cái hố do mình tạo nên. Sau đó, nó từng bước từng bước đi về phía con chim cánh cụt, nơi mà bọn trẻ nhỏ hay chơi. Tôi không có ý định ngăn cản nó, tôi quay trở về nhà.

Sáng sớm, tôi bước xuống phòng với đôi mắt thâm quầng, Sasuke kỳ lạ hỏi

-Tối qua ngủ không ngon à con ?

-Dạ con không sao đâu ba, chỉ là tối con ngủ không ngon - Tôi làm mặt quỷ, cười haha, Sasuke cũng cười haha vỗ đầu tôi.

--- Tại trường

-Nào nào các em mau vào vị trí điểm danh nào !! - Thầy Terada la lên , bắt lực nhìn mấy đầu củ cái đang nhón nháo. Khi tất cả đã vào vị trí thầy bắt đầu điểm danh và xếp chỗ ngồi. Thật trùng hợp là tôi lại ngồi kế Syaoran , Sakura và Tomoyo thì ngồi sau lưng tôi.

Tôi có tật bị say xe rất nặng, khi lên xe hơi của Sasuke tôi còn phải lấy khẩu trang bịt kín lại và nghiêm cấm hành vi mở máy lạnh, đó là tội ác. Lên xe bus tôi mới cảm nhận chân chính thế nào là địa ngục. Tôi đeo 2 lớp khẩu trang dày đặc, miệng nhai nhóp nhép kẹo. Cảm giác buồn nôn cứ chực chờ đến nỗi tôi phải ngã vào vai Syaoran cho đỡ mệt. Thầy Terada hỏi

-Này em có sao không Akari, sắc mặt em không được tốt

- Bạn ấy bị say xe thưa thầy - Sakura lo lắng nói.

Tôi không còn sức mở mắt, chỉ dựa vào vai Syaoran lắc lư. Syaoran cũng không ngại, thỉnh thoảng đưa tay vỗ vỗ lưng tôi. Khi gần đến nơi, Sakura và Tomoyo đỡ tôi xuống còn Syaoran theo sau cầm cặp hộ tôi. Vừa bước xuống xe tôi liền còi phăng khẩu trang ném sang một bên, chạy ngay lại một chỗ gần đó nôn thốc nôn tháo. Sakura và Tomoyo liên tục vỗ lưng tôi, tôi nôn đến đầu óc mơ hồ lên.

10 phút sau, thầy bắt đầu chia nhóm. Tôi - Sakura - Tomoyo - Chiharu- Rika và Naoko là một tổ còn Syaoran và Takeshi cùng 3 bạn nam khác là một tổ. Trên đường đi đến chuồng voi Chiharu hỏi chúng tôi có biết về việc con chim cánh cụt ở công viên bị lật không. Tôi suy nghĩ, quả nhiên là do con bé đó làm. Tôi gật đầu nói

-Nó lộn cái đầu xuống luôn đó

- Phải phải, tớ nghĩ là ma làm đó - Naoko đẩy gọng kính nói. Naoko là một cô bé rất mê những điều tâm linh huyền bí. Cậu ấy có mặt trong câu lạc bộ huyền bí của trường

Sakura thì do rất sợ truyện ma nên cậu ấy né đề tài này rất nhanh, khi chúng tôi đang nói về con ma nào đó đã lật con chim cánh cụt thì cậu ấy bỏ chạy làm chúng tôi một phen cười hụt hơi.

Khi tới chuồng voi, tôi thấy có lũ trẻ đang kéo co với con voi, chúng tôi liền lấy máy ảnh và tập vở ra bắt đầu ghi chép về con voi. Tomoyo đảm nhiệm vai trò chụp ảnh. Lúc trước tôi thường lên máy tính để điều tra về thể giới bên ngoài do Aiko không cho tôi ra khỏi nhà nên nói về con voi thì tôi đều thuộc nằm lòng đặc tính của nó. Cứ ghi ghi chép chép ghi ghi chép chép thì bỗng nhiên Sakura la lớn lên

-Kero !!?

Tôi giật mình quay sang, Sakura phát hiện bọn Chiharu đang nhìn nên kéo Tomoyo và tôi chạy ra khỏi chỗ đó, lòi vào một bụi cây và mở cặp ra, quả nhiên Kero đang nằm trong đó, thậm chí còn có Jin nữa. Tôi nhìn Jin

-Jin? chẳng phải em và Kero hẹn nhau chơi game sao ?

-Có .. nhưng khi em đến nhà Kero thì Kero bảo nghe thấy mùi thơm...- Jin nói

-Và tụi tớ đi xuống lầu, vào bếp, thấy hộp bento của Sakura- Kero giờ hộp bento lên diễn tả cảnh cậu ấy vì ngửi thấy mùi thơm nên đã cùng Jin chui vào cái cặp hông ăn vụng. Nhưng không ngờ cặp quá kín, cậu ấy mở không được nên đành theo Sakura để nếu Sakura phát hiện sẽ chia đồ ăn cho cậu ấy. Sakura nhăn nhó la rầy rầy vì Jin và Kero nên cái cặp của cậu ấy cực kỳ nặng.

Lúc đang nói chuyện thì bỗng một tiếng UYÑH!! vang lên, tôi giật mình đứng dậy. Sakura nhìn lên

-Động đất ??

-Không phải - Tôi nói - Rồi nhìn về hướng phát ra tiếng động. Sakura cũng im lặng suy nghĩ.

Tôi giả vờ nói rằng tôi muốn đi toilet và đi về hướng tiếng nổ phát ra. Lúc đi ngang qua chuồng của con lười, tôi thấy Syaoran đang hăng say chụp ảnh con lười xấu xí đang vắt vẻo trên ngọn cây. Tôi đi lại chào hỏi

-Cậu thích lười à ??

-Ừ- Syaoran nói - Nó có thể đi với vận tốc 100km/h đấy .

Tôi nhìn Takeshi, thấy cậu ấy đang làm biểu cảm xuyt xuyt, đúng là tên ấy đã nói dối cậu bé. Thật tội nghiệp. Khi tôi đang đứng nhìn con lười thêm thì bỗng một tiếng Uỳnh nữa phát ra và có xu hướng dồn dập và tăng thêm. Rồi tất cả thú vật bỗng nháo nhào cả lên. Chim chóc đều bay đi hết, mấy con thú thì rên rĩ la toáng lên. Syaoran nhìn tôi, biểu cảm nghiêm trọng, tôi hiểu ý gật đầu với cậu ấy rồi theo cậu ấy đi về hướng phát ra tiếng nổ còn bọn Takeshi thì dọn dẹp sách vở chạy ra cổng tụ họp với thầy Terada. Chưa đầy 5 phút sau thì bọn thú bỗng phá cửa chạy hết ra ngoài. Tôi bị một con ngựa vằn và trảng, té lăn ra đất. Syaoran liền đỡ tôi dậy rồi chúng tôi cùng chạy tiếp. Tôi nhìn đám thú đang bỏ chạy ra, nhieu mây, chết tiệt, này giờ tôi chỉ thấy mấy con thú ăn cỏ, nếu để động vật ăn thịt xông ra thì gay to rồi.

Khi chúng tôi chạy gần tới nơi thì thấy Sakura đang chạy trốn một con bé mà tôi đã thấy đêm qua. Nó quả nhiên mạnh thật. Mỗi bước nó dẫm lên là nơi đó chỉ còn lại những cái hố sau hoắm. Tôi thấy Jin và Kero đang cố hết sức kéo Tomoyo bỏ chạy. Tôi vốn định chạy ra thì Syaoran kéo tôi lại. Rồi hai chúng tôi nhảy lên cái cây gần nhất quan sát. Quả nhiên Sakura nghe lời Kero nói, thách đấu với thể bài Clow đó, qua miệng họ tôi biết đó là thể bài Power. Tôi lấy làm kỳ quái là con bé con nhỏ xiu xiu như thế mà lại có sức mạnh kinh hồn như vậy. Sau đó, nó đi về phía hàng rào ngăn cách, lấy sợi dây thừng ra rồi đưa cho Sakura một đầu nó một đầu. Cuộc thi bắt đầu trong sự nín thở của mọi người. Tôi thầm cầu nguyện cho Sakura nhưng khi thấy Sakura bỗng yếu thế đi. Tôi không chịu nổi liền khẽ bắn một tia về phía cậu ấy. Sakura bỗng cảm thấy hai tay nặng hơn, cảm thấy trong người mình bỗng khỏe hơn, nhờ thêm sự giúp sức của 2 con voi phía sau, cậu ấy sắp giành được chiến thắng thì Power cắn răng giật thật mạnh. Tôi nghĩ nó nhất định giành được chiến thắng thì Syaoran tuốt gương ra, sử dụng thể bài Time đóng băng thời gian lại, rồi cậu ấy nhảy xuống, rút sợi dây từ tay Power ra rồi lại nhảy về chỗ cũ. Sakura ngạc nhiên nhìn Power té lăn ra đất, biểu cảm nó ngờ ngàng. Sakura biết mình đã thắng nên la toáng lên, cảm ơn hai con voi tốt bụng rồi thu phục Power. Tôi nhìn Syaoran khẽ mỉm cười

-Không ngờ cũng có lúc thấy cậu gian lận...

Cậu ấy không nói gì, khẽ quay lưng rồi đi, tôi thấy vậy cũng đuổi theo sau. Khi tôi và Syaoran tới nơi thì thầy Terada chạy ra chặn lại hỏi chúng tôi có bị thương không. Sau khi thấy bọn Sakura tới nơi an toàn, thầy mới thở phào nhẹ nhõm. Vì hôm nay đàn thú bị náo loạn nên chúng tôi hủy chuyến dã ngoại

hôm nay. Thầy nói chúng tôi sẽ được chở sang một khu vui chơi nhỏ để giải trí vì hôm nay thật sự quá nguy hiểm. Chúng tôi rất mừng vì không những không làm bài kiểm tra mà còn được đi chơi miễn phí. Chỉ có tôi đau khổ ngồi trên xe, lại dựa Syaoran nhắm mắt ngủ. Cậu ấy khẽ nhìn tôi, khẽ nghiêng đầu về phía tôi rồi cũng ngủ. Hôm nay ai cũng mệt mỏi, chỉ trong chốc lát xe bus vốn yên tĩnh đều chìm vào yên lặng. Thầy Terada mỉm cười, nói tài xế chạy chậm chậm lại để chúng tôi được nghỉ ngơi nhiều hơn.

Buổi chiều về nhà, Sakura bị Kero bắt dùng Power lật ngược con cánh cụt ở công viên lại rồi mới được cho về. Tôi chào tạm biệt cậu ấy rồi trở về nhà định bụng bịa một câu chuyện cho Sasuke nghe để ông không lo lắng. Nhưng khi bước chân vào nhà tôi đã ngửi thấy một mùi thơm, còn có tiếng cười đùa. Có tiếng phụ nữ, có tiếng Sasuke, còn có tiếng của một đứa bé trai. Tôi chân chừ không biết có nên mở cửa không thì trên trời nổ sấm sét một cái, có lẽ sắp có giông to. Tôi đành chịu thua mở cửa bước vào...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lại Đi Dĩ Ngoại...

Tôi mở cửa ra, ánh sáng ấm áp trong ngôi nhà bao phủ lấy tôi. Tôi nhìn về phía nhà bếp, một mùi thơm xông tới làm tôi không tự chủ được tháo giày rồi chạy vào. Khi Tôi vào nhà, thấy một đứa bé tóc đen đang đứng ngay cửa nhà bếp, trên tay là một cái bánh pudding to. Tôi mỉm cười, cái bánh Tomoyo tặng cho tôi... Tôi lại gần thẳng nhóc tính dọa nó đi Sasuke trong bếp thò đầu ra, thấy tôi ông mừng rỡ

-A ! Con về rồi sao. ?? Vào đây vào đây ta giới thiệu với con người này. - Rồi ông nắm tôi và thẳng nhóc lôi sên sệt vào trong

Tôi ngỡ ngàng, thấy một người phụ nữ đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, bà có vóc dáng nhỏ nhắn và gầy gò. Đôi má hóp vào và đôi mắt thâm quầng càng làm bà trông bệnh tật yếu ớt hơn. Bà thấy tôi, hơi chỉnh cổ áo lại, đáng vẻ lo lắng. Thằng nhóc tóc đen bay lại chỗ bà, leo lên đùi bà rồi nhìn tôi tò mò. Sasuke rửa tay đi ra, kéo ghế ngồi rồi giới thiệu.

-Đây là Amaya Haruko (xin lỗi mình không biết tên mẹ Kaneki < bạn nào biết nói mình để mình fix nhé) - Ông chỉ vào người đàn bà đang ngồi co ro một bên, rồi lại chỉ vào thằng nhóc tóc đen - Đây là Kaneki Ken, con trai cô Amaya. - Rồi ông chỉ vào tôi, nhìn người đàn bà ấy và nói - Đây là con gái anh, Akari Minato.

Người đàn bà ấy nhìn tôi mỉm cười, đôi mắt bà vừa lo lắng vừa vui mừng, bà run rẩy nói, hai tay nắm chặt

-Chào con, cô là Amaya, sau này... ừm... sau này chúng ta sẽ là một gia đình.

Dường như cảm nhận được nỗi lo lắng của Amaya, Sasuke đưa tay nắm lấy tay bà. Miệng cười cười động viên. Bà nhìn ông, cũng mỉm cười triu mến. Tôi giật mình, bao lâu rồi nhỉ, đây là lần đầu tôi thấy ông mỉm cười hạnh phúc như vậy. bỗng dưng tôi cảm thấy khó xử, tôi vẫn luôn lo lắng về việc có mẹ kế. Giống như cô bé Lọ Lem, sẽ bị mẹ kế đối xử tệ bạc sao ? . Amaya nhìn tôi, suy nghĩ một lúc mới kêu Ken ngồi bên cạnh, thì thầm vào tay thằng nhóc gì đó rồi lại quay sang nhìn tôi mỉm cười còn Ken thì leo xuống ghế chạy ra ngoài phòng khách. Một lúc sau nó đem vào một hộp bánh to ời là to. Là bánh Socola !!. đó là món tôi thích nhất. Amaya đưa tôi, tôi hiểu là bà muốn tặng tôi, tôi không khách sáo liền đưa tay nhận lấy, cảm ơn bà thật lòng, lập tức bà nở một nụ cười rất tươi. Tôi bỗng cảm thấy bà trông thật đẹp và dịu dàng, nhất thời tôi có chút ngẩn ngơ. Sasuke vỗ tay, nói tôi dắt Ken đi chỗ khác chơi cho ông và Amaya nói chuyện riêng. Tôi đồng ý vẫy thằng nhóc, dắt nó lên phòng tôi. Thằng bé dường như còn ngại nên suốt quãng đường nó không hề hé môi. Tôi cũng mặt kệ nó, khi mở cửa phòng. Aki bay ra nhào vào lòng tôi. Tôi cười haha đá nó qua một bên rồi nói với Jin đang liên tục bấm vào phím game, tôi nhìn vào màn hình. "KeroBeros & Jin Jin" tôi vỗ vỗ đầu nó rồi nắm tay Ken, kéo nó ngồi lên cái nệm, để bánh lên bàn. Ken ngạc nhiên nhìn Jin, có lẽ đây là lần đầu thằng bé thấy con thú nhồi bông chơi game. Tôi nói

-Đây là bí mật của chị và nhóc nhé !

-Em chỉ nhỏ hơn chị một tuổi... - Ken nhìn tôi

Tôi cười haha vỗ đầu nó rồi lấy cái bánh ra, cắt thành 4 khúc, tôi một khúc, Ken một khúc, Jin và Aki một khúc. Jin cười ha hả nói điện thoại với Kero, đại loại khoe khăng mình đang ăn bánh kem, tôi thấp thoáng còn nghe tiếng Kero chửi bậy bên kia.

-nhưng đây vẫn là bí mật của chúng ta - Tôi nói, nó nhìn tôi rồi gật đầu

Được một lúc tôi lại hỏi

-Này, em thích làm gì nhất ?

-Đọc sách ! - Nó nói - mẹ thường không có nhà nên em chỉ toàn đọc sách, thư phòng của ba rất nhiều sách, bình thường em hay vào đó, mẹ em còn dạy học em nữa

-Ba em. ? - Tôi tò mò nhìn nó

-Em không biết, mẹ ít khi kể với em về ba. - Nó vừa nhai nhóp nhép, một khuôn mặt vô âu vô lo, tôi thờ dài, làm con nít sững thật, dù tôi cũng là con

nít nhưng tôi thực tế đã là một thiếu nữ 18 tuổi trắng tròn rồi. Tôi nhìn Ken ăn rất ngon cái bánh, tự nhiên thấy mất vị. Tôi liền quay sang Jin

-Jin này, em có cách nào ém phép thuật của chị lại không

Jin nhìn Ken đang ngồi một bên hơi ngần ngại, nói về vấn đề này trước mặt người lạ thật không nên. Tôi nói nó không sao đâu, Ken dù gì cũng còn nhỏ, một thằng bé mới lớp ba thì biết gì là tọc mạch. Nó thấy tôi có lý nên mới nói

- Chị nên nén phép thuật vào một cái gì đó hay mang trên người

-Nhưng bằng cách nào ?

- Chị có sợi dây chuyền hay cái nhẫn gì không ?

Tôi lục trong cặp ra, lấy một sợi dây chuyền tôi mua ở khu giải trí . Sợi dây chuyền rất đẹp. Nó có màu hồng rất đậm và có hình trái tim. Lúc đầu tôi tia nó là do tôi thấy nó rất đẹp, mà giá cả lại phải chăng. Đương nhiên , đây là đồ giả nhưng mua để trang trí là chính. Tôi đưa cho Jin xem sợi dây chuyền

- Sợi này được rồi- Jin nói . Sau đó tôi dắt Ken qua phòng kế bên, vốn là một nơi để tôi để tiểu thuyết . Thằng bé vừa thấy, vui vẻ chạy vào, leo lên cái ghế , nhào người lấy một quyển dày nhất ra lật lia lật lự . Và rồi nó đọc truyện rất tập trung. Thấy vậy mới nói nó có gì cần nhớ qua gọi tôi. Nó chỉ gật nhẹ đầu rồi chăm chú vào quyển sách đó.

Tôi trở về phòng, leo lên giường nằm theo lời Jin, nhắm mắt lại

-Nhắm mắt lại... đúng vậy... chị hãy tưởng tượng mình đang nằm trên một đám mây nhẹ nhàng... chị thấy sao?... Thoải mái hay dễ chịu..- tiếng nó vừa xa vừa gần, cứ vang vọng và càng ngày càng xa - Nào.. hít vào.. rồi, hãy tưởng tượng có một luồng khí trong người chị đang thoát ra... đúng ... cứ như vậy....

Tôi cứ làm theo lời nó, tôi hít thở nhẹ nhàng, cảm giác êm ái bỗng càng ngày càng đau. Tôi nhú mày, không cử động được. Không mở mắt ra được và không kêu Jin được. Tôi không nghe thấy tiếng Jin nữa. Bỗng tôi thấy Aiko đang đứng trước mặt mình, chị ấy vẫn vậy, tôi đưa tay cố nắm lấy tay chị ấy, nhưng chị ấy càng ngày càng xa. Bỗng có người ôm eo tôi, rồi hai người, ba người , có người đưa miệng lại gần tai tôi, thì thào

- Anh yêu em..

RẦM !! Bỗng có một tiếng nổ vang lên, tôi ngồi dậy, mồ hôi lạnh túa ra hai bên thái dương, môi tôi khô khốc, khuôn mặt trắng bệch. Jin bay lơ lửng trước mặt tôi lo lắng

-Chị không sao chứ ?

-Không.. không sao .. Mà sao rồi ?

Jin đưa tôi sợi dây chuyền, tôi cầm lên, bỗng tôi phát hiện sợi dây chuyền đã nặng lên rất nhiều, trái tim màu hồng thậm chí còn phát ra thứ ánh sáng ảm ảm màu hồng. Jin nói kết quả khá tốt, chỉ có điều lúc này tôi bị phản phép nên bị ngắt đi một lúc. Tôi thở dài, nhớ lại giấc mơ lúc này, ôm đầu. Họ là ai? ...

Tôi nhìn đồng hồ và giật mình. Đã 9g tối rồi, lúc này tôi nằm xuống giường là 8g , đã một tiếng rồi sao? Tôi rón rén xuống nhà dưới. Bên dưới rất tối, có lẽ Sasuke đã tắt đèn đi ngủ. Tôi vòng sang phòng ông, thấy ông đang nằm ngủ, ôm Amaya. Tôi khẽ khép cửa lại rồi sang phòng sách, thấy Ken vẫn cầm cúi xem sách. Tôi đi lại , dùng tay khép lại. Nó ngo ngác nhìn tôi. Tôi nói đọc nhiều quá có hại cho mắt rồi dắt nó đi ngủ. Nhưng tôi bỗng nhớ nhà chỉ có 3 phòng. 1 phòng ngủ của tôi, của Sasuke và phòng sách. Nhưng Ken còn nhỏ, ngủ một mình không tốt. Tôi suy nghĩ liền dắt nó qua phòng mình. Tôi lấy một cái gối kê sát gối tôi, rồi bắt nó đi rửa mặt. Sau đó tôi chui vào bên trong nằm ngủ. Aki thì chui vào gầm giường, leo lên tấm nệm êm ái của nó nhắm mắt, Jin thì bay vào ngôi nhà búp bê tôi treo trên tường, ngôi nhà đó là tôi nhờ Sasuke đóng giùm, nói dối là tôi muốn trang trí búp bê. Ông cũng không than vãn liền đóng cho tôi một ngôi nhà nhỏ vừa to vừa đẹp. Ngôi nhà đó tôi kê một tấm nệm, một cái tủ gỗ và một bộ bàn ghế do tôi nhờ Sasuke đóng giùm. Tôi treo trên tường cho càng đẹp mắt. Jin rất thích nên lần nào nó cũng ngủ rất lâu mới chịu ra. Ken nhìn tôi đang nằm ngủ, phân vân không biết có nên lên không. Nhưng nhìn mọi người đã ngủ rất sâu, nó liền đánh bạo leo lên, Nằm hơi nhích lại gần tôi, lấy cái gối ôm ngăn chính giữa rồi xoay lưng ra nằm ngủ. Tôi mở mắt ra nhìn lưng nó, tay khẽ sờ sờ sợi dây chuyền..

Buổi sáng Sasuke đưa tôi và Ken tới trường , hôm nay nhờ có Ayama mà món ăn rất phong phú. Tôi ăn đến nổi trương phình cái bụng nhỏ. Khi leo xuống xe thì thấy Sakura đang trượt patin tới , thấy tôi, cậu vẫy vẫy . Tôi liền tạm biệt Sasuke và ngắt ngắt má Ken rồi leo xuống. Ken nhìn tôi , chúc tôi học tốt rồi chiếc xe lăn bánh. Tôi theo Sakura vào lớp, ngồi vào vị trí của mình

Lúc thầy Terada vào lớp liền thông báo một tin, do đợt dã ngoại ngày hôm qua gặp trục trặc nên nhà trường quyết định tổ chức cho chúng tôi đi biển. và đương nhiên chỉ là giải trí , không cần làm bài thu hoạch. Tôi phấn khởi quay sang Syaoran

-Này này, đây là lần đầu tớ được đi biển đây

-Cậu quê thế ? - Cậu ấy cười nhạo tôi. Tôi cười hi hi nói rằng từ nhỏ tôi rất nhát nên ba không cho đi , lúc này cậu ấy mới liếc tôi rồi quay đi.

Cầm tờ đơn xin phép, tôi lại về nhà, suy nghĩ nên nói như thế nào với sasuke, sau ngày hôm qua ông dặn tôi là sẽ không cho tôi đi nữa. Rất nguy hiểm.

Tôi thật sự rất muốn đi biển. Tôi tần ngần , tính đi lại gần cửa nhà thì thấy một người đàn bà đang nói chuyện với Ayama.

- Chúng ta là chị em đó , chị không phải thấy chết không cứu chứ ? Em không đủ tiền trả nợ, người ta sẽ giết em.

Rồi mẹ ta giả vờ khóc nức lên, Ayama khó xử, suy nghĩ một hồi liền lục trong túi ra một số tiền nhỏ đưa cho người đàn bà đó. Tôi tỉnh mắt thấy bà ta bừa bộn rồi quay đi không chào hỏi. Tôi tức giận định chạy lại thì Ayama thấy tôi, cười cười nói

-Con về rồi à

-Người đó là ai thế cô Ayama ?

- Là em của cô - Cô ấy cười, một nụ cười chua xót . Tôi thấy thương hại cho cô ấy, có một người em ăn bám như thế thì sớm muộn bị rút cho cạn máu thôi. Tôi im lặng, theo cô vào nhà nhà. Cô thấy tôi cầm một tờ giấy trên tay , mới hỏi tôi đó là giấy gì. Tôi bảo đơn xin phép đi biển nhưng tôi không dám đưa cho Sasuke. Cô ấy nhìn tôi rồi cười , lấy một cây bút ra ký tên cho tôi. Cô ấy nói bây giờ cô là người một nhà thì cô ấy có thể ký tên cho tôi. Tôi cười haha cảm ơn cô ấy rồi tung tăng chạy lên lầu. Suy nghĩ nên đem theo gì cho chuyến đi. Ken ngồi trong phòng tôi , chơi game với Jin, hai đứa nhóc có vẻ khá thân nhau. Tôi không để ý , bỗng điện thoại reng lên, có tiếng Ayama

-Akari !! Có bạn gọi nè con .

-Dạ con xuống liền

Rồi tôi lại chạy xuống, là Syaoran gọi

-Cậu có điền vào tờ giấy đi chơi không ?

-Có .

-Cậu chuẩn bị gì chưa ?

-Tôi nay tớ sẽ chuẩn bị

Cậu ấy hỏi thăm tôi vài câu rồi cúp máy, tôi ngạc nhiên nhìn cái điện thoại đang kêu tút tút, thầm oán Syaoran thật lạ lùng.

Buổi tối tôi và Ken lại ngủ chung, lần này thằng nhóc không ngại nữa. Vừa tắt đèn nó đã bay lên giường trùm chăn kín mít, Tôi nhìn nó cười gian. Bay lên giường củ nó, nó cười haha vùng vẫy, chần gối rơi vãi. Sasuke đi ngang nhìn vào cười haha nói chúng tôi ngủ sớm mai đi học, chúng tôi dạ thật to rồi nhắm mắt lại. Lúc đó tôi và Ken không biết, tay hai đứa đang lồng vào nhau . Chúng tôi ngủ rất mau, một phần vì mệt mỏi, một phần vì vừa trải qua một ngày học mệt nhọc.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đi Biển Thôi !!!

Trước buổi sáng thứ 7, tôi bị mất ngủ nguyên đêm. Một phần là do tôi vội thu dọn đồ, một phần là vì tôi nôn nao. Trước đó do không có kinh nghiệm, tôi điện thoại cho Sakura và Tomoyo để hỏi về việc nên đem theo gì. Tôi kiểm tra túi, kem chống nắng. Có !, lược, khăn, đồ bơi.. Có !, quần áo để thay .. Có luôn ! Kiểm tra 2 lần cho chắc đến khi tôi cam đoan mình không đem theo thiếu thứ gì, tôi mới yện tâm leo lên giường. Hôm nay đã khác, Sasuke đã dời cái giường màu hồng phấn của tôi sang phòng sách để tạm, thay vào đó ông mua một cái giường 2 tầng rất đẹp mà theo tôi là còn đẹp gấp 2 lần cái giường cũ. Này nhé, cái giường này có tủ này, có đèn này, thậm chí có hộp âm nhạc nữa. Đây là loại giường hai tầng đang thịnh hành, tôi biết Sasuke đã đổ cả đóng tiền vào, Amaya chỉ biết cảm râm ông thật phung phí. Những lúc như vậy tôi còn thầm nghĩ bà ấy đúng là đốt tiền vào cho cái loại người trời đánh ăn bám mang danh em gái kia.

Nhìn đồng hồ, đã 10 giờ tối, chà, hôm nay tôi thức khuya hơn mọi lần. Đột đi thảo cảm viên tôi cũng không thức khuya như thế này. tôi liếc nhìn Ken đang nằm ngủ , hai tay nó ôm ghì cái gối ôm màu xanh, miệng hơi mở ra. Nói thật Ken khá là hay trong việc ngủ mở miệng mà không chảy một giọt nước dãi... Tôi thầm xua tan ý nghĩ dơ bẩn đó. Tiếng kim đồng hồ kêu tí tách, tôi nhìn sợi dây chuyền đeo trên cổ. Sau một buổi chiều nghe Jin chỉ cách sử dụng, tôi đã biết cách dùng và tôi thấy nó khá phiền phức, nó gần giống với cách sử dụng trượng ma pháp của Sakura . Tuy nhiên, việc tôi nên ma pháp vào sợi dây chuyền lại làm tôi thấy thoải mái hơn, như vậy tôi sẽ dễ nén được việc sử dụng phép thuật bừa bãi và nó còn làm cho tôi trong giống " Con người bình thường" hơn.

Jin và Aki đã ngủ, tôi dọn lại túi đồ sạch sẽ rồi leo lên tầng trên của cái giường ngủ. Lúc đó, tôi không biết sợi dây chuyền màu hồng đã ánh lên một thứ ánh sáng kì lạ

Đêm đó tôi có mơ một giấc mơ kì lạ. Tôi thấy tôi đang đứng ở một cánh đồng toàn hoa và hoa. Bỗng trong làn sương mù, tôi thấy có nhiều người đang đứng. Vẫy vẫy tay với tôi. Tôi không tự chủ được tiến lại gần. Nhưng khi tới gần, tôi lại không nhìn rõ mặt họ. Họ là ai ? sao trông họ quen đến thế. Tôi chỉ thấy được mái tóc của họ còn khuôn mặt thì bị một lớp sương mù che lại. Dù tôi có cố gắng nhìn cho rõ thì cũng không thấy. Bỗng một chàng trai tóc vàng cột một chùm nhỏ sau cổ đầu tôi, rồi một người tóc đỏ thì thầm

-Akari, phần còn lại em hãy tiếp tục

Tiếp tục ? tiếp tục gì ? Phần còn lại là sao ? Tôi cố với tay nắm lấy tay một người, nhưng như có một lực cản cản tôi lại. Tôi nghe có tiếng cười , một giọng nói mỉa hoặc vang lên

-Akari, em vẫn luôn như vậy nhỉ . Đây, chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi

-Sớm ? - Tôi nói

-Phải - Lại một giọng nói khác - Chủ nhân, chúng tôi vẫn luôn đợi người

-Akari , em hãy cố lên. Mọi việc sẽ rất dễ dàng thôi

-Nhưng .. Các anh là ai ? Làm sao để em tìm được các anh ? - Tôi nói, giọng nghẹn ngào, khi tôi có ý thức thì khuôn mặt của tôi đã đầm những giọt nước mắt trong suốt, rơi đầy trên gò má trắng

- Akari, em biết bọn anh mà

-Bọn anh sẽ không bỏ rơi em

-Chắc chắn là vậy

-Cố lên, hãy tìm bọn anh

-Bọn anh chính là

"AKARI!!!" , tôi giật mình thức dậy , đầu tóc bù xù cùng đôi mắt lạc thần. Tôi mở mắt, mồ hôi ướt đẫm vào mái tóc trắng làm tôi nhất thời không thấy được gì. Ken đang đứng trước mặt tôi, thẳng bé lo lắng nhìn tôi. Tôi thở phào, đưa tay quệt lấy những giọt mồ hôi trên mặt. Cổ mỉm cười hỏi

-Sao thế ?

- Chị có sao không ? Em thấy chị khóc nên em kêu chị dậy, nhưng chị mãi không tỉnh... - Nó nói, méo mào

-Chị không sao- tôi xoa xoa đầu nó

Ken nhìn đồng hồ, đã gần 6 giờ sáng. Nó kêu tôi chuẩn bị , vệ sinh cá nhân để lên trường sớm. Tôi nhìn nó , đứa trẻ này chỉ mới học lớp 3 mà đã già dặn như thế này rồi. Tôi cười hi hi ngồi dậy lồm cồm chui vào nhà tắm. Tầm 6 giờ 30 khi tôi đã chuẩn bị xong, chạy xuống nhà bếp cùng Ayama dọn đồ ăn , tôi và mọi người đã có một bữa ăn rất ngon. Sasuke còn khó chịu về việc tôi không nói đã đăng ký đi biển nhưng khi biết Ayama là người kí tên thì ông mới dịu lại. Tôi biết mà, ông làm gì dám đã động tới Ayama ? Tôi hỏi Ken có muốn tôi mau quả gì cho nó không, nó nói nó muốn một cái vòng tay bằng vỏ sò, tôi đồng ý. Sau khi chào tạm biệt Jin và Aki, Jin còn la hét i ôi rằng nó muốn đi chung với tôi nhưng nó không thể suốt ngày kề kề bên tôi được. Thế là nó nói khi nào cần nói chuyện với nó chỉ cần sờ mặt dây chuyền gọi tên nó thì nó sẽ liên kết với tôi. Tôi hôn nó một cái, Aki một cái rồi ngắt vẹo má Ken

-Chị đi đây ! - Tôi vẫy tay với Jin và Aki đang trong phòng rồi khép cửa lại. Sau khi tạm biệt Ken và Ayama, tôi leo lên xe của Sasuke để ông chở đến trường

8 giờ, ác mộng lại bắt đầu

Tôi và Syaoran lại ngồi kế nhau trên xe bus nhưng lần này cậu nhóc đã chuẩn bị cho tôi một viên thuốc chống ói, tôi liền thả vào miệng. Leo lên xe, mùi xe bus ngọt ngào làm tôi chóng cả mặt. Tôi ngồi xuống cạnh Syaoran

-Cậu ổn không - Syaoran hỏi

-Chắc ổn.. - Tôi nói bằng giọng mũi, mặt đeo hai lớp khẩu trang dày đặt

Sakura và Tomoyo ngồi ghế trước quay xuống nói chuyện với chúng tôi , tôi hiểu hai cậu ấy muốn giúp tôi giữ tinh thần , tôi thầm biết ơn vì lòng tốt của hai người. Syaoran thì quay mặt vào cửa xe ngủ. Thầy Terada bày trò chơi cho xe, sau đó thầy gọi Tomoyo lên hát cho các bạn nghe một bài . Tomoyo hát rất hay, đang là lần đầu tiên tôi được nghe cậu ấy hát. Chả trách cậu ấy đóng vai trò rất quan trọng trong đội văn nghệ và nghe đâu cậu ấy sắp có một kỳ thi hát toàn quốc. Giọng hát của Tomoyo càng làm tôi tinh thần hơn, tôi cũng thầm biết ơn viên thuốc của Syaoran, nó không làm tôi mệt mỏi giống đợt

trước

Một lúc sau xe đến nơi, đây là bãi biển đẹp và mát mẻ nhất ở phía Bắc Tokyo. Bình thường bãi biển ít mở cửa cho khách du lịch để giữ gìn hệ sinh thái nhưng đối với bọn học sinh của chúng tôi là ngoại lệ.

Sau khi thầy Terada nói cho chúng tôi nghe nội qui của ngày hôm nay, thầy liền lùa chúng tôi đi thay đồ tắm. Nhìn mấy cái đầu loi nhoi, tôi cảm thấy mình càng tràn đầy năng lượng hơn.

Sau khi thay đồ bơi, tôi liền cùng Sakura và Tomoyo ra bãi biển tập hợp cùng bọn Chiharu

-Á nè nè , Akari mặc bộ đồ này đẹp thật đấy - Tomoyo nói

-Đây chỉ là đồng phục thôi mà - Tôi ngại ngùng nói

-Không đâu, cậu dễ thương thật đấy - Sakura vỗ vai tôi cười haha nói.

Sau đó cậu ấy nhảy xuống biển bơi ra xa, Chiharu, Naoko, Rika và Tomoyo thì ngồi trên bờ tám chuyện. Tôi thấy vậy cũng tập tành chạy ra biển bơi. Nhưng khi vừa ngụp mặt xuống, tôi bỗng cảm thấy mình giống như được sống lại, cơ thể tôi không tự chủ bơi về phía trước , đây là lần đầu tôi tiếp xúc với biển

-Akari bơi giỏi thật- Naoko nói

-Nhưng tớ nghe bảo cậu ấy mới đi biển lần đầu mà - Chiharu nói

Những người còn lại không lên tiếng, tôi thì rất ngạc nhiên, đây rõ ràng là lần đầu tôi biết bơi nhưng lại không ngờ lại bơi tốt thế này. Cứ như tôi biết bơi sẵn vậy. Tôi nhìn ra , thấy Syaoran đang đứng trước một hang động . Cậu ấy nhìn vào bên trong, biểu cảm rất khó hiểu. Nhưng khi cậu ấy thấy tôi và Sakura đang nhìn cậu ấy, cậu ấy liền nhảy xuống nước bơi ra xa. Tôi thắc mắc nhìn Sakura, cậu ấy cũng không hiểu

Sau đó, chúng tôi chơi trên biển đến gần trưa thì có hoạt động kéo lưới cá, đó là một mẻ cá lớn do nhân viên của bãi biển thả xuống chỉ chờ chúng tôi kéo lên.

Trưa, chúng tôi chia nhóm ra nấu ăn. Sakura nấu ăn rất ngon, cậu ấy nói bình thường cậu ấy hay giúp anh hai và ba mình nấu ăn nên cậu ấy biết được vài món. Tôi khâm phục nhìn cậu ấy. Tôi quay sang nhìn Syaoran đang điên cuồng cắt nhỏ củ cải ra và thờ dài. Cậu nhóc này hiểu chiến thuật.

Buổi tối, Naoko bỗng nổi hứng kể truyện kinh dị. Đại loại là tối ngày mai chúng tôi có một buổi thử thách lòng can đảm nhưng thầy Terada không tiết lộ trước. Câu chuyện của Naoko có liên quan đến cái hang hồi sáng Syaoran đứng. Tất cả bọn con gái rất háo hức để nghe, riêng Sakura thì sợ hãi lui vào trong góc bịt tai lại

-Cách đây rất lâu, cũng có một nhóm học sinh tiểu học cũng cỡ tụi mình đi cắm trại ở biển. Ngày hôm đó, họ cũng đi bơi và đánh cá, ngày hôm đó họ chơi rất là vui. Đến tối ngày hôm sau, họ đã có một cuộc thi thử thách lòng can đảm. Không ai ngờ được cuộc thi này sẽ dẫn đến một việc vô cùng khủng khiếp ..

-Khủng khiếp hả ? Nhưng chuyện đó là như thế nào hả Naoko ? - Tomoyo hỏi. Sakura thì càng ngày càng co ro lại, tôi còn cảm nhận được từng giọt mồ hôi đang chảy hai bên thái dương của cậu ấy

-bài thi đó là họ phải đi vào hang động, đến một con suối có cây cầu bắc ngang, qua cây cầu đó sẽ gặp một cái miếu thờ. Không ai biết cái miếu thờ đó có từ bao giờ và thờ cái gì, chỉ biết là sau đó họ phải đặt một ngọn nến ở đó rồi quay ra.Họ đã đi vào lần lượt lần lượt, nhưng thời gian trôi qua vẫn không thấy họ quay lại, thầy giáo và các bạn khác bắt đầu thấy lo và vào trong tìm kiếm. Bỗng họ thấy..

Sau đó tụi con gái bỗng la lên làm tôi giật mình ngồi phắt dậy, thì ra là thầy Terada bước vào kiểm tra. Thầy thấy bọn tôi bị dọa không nhẹ (thật ra Sakura là nặng nhất), thầy cười xin lỗi và bảo chúng tôi đi ngủ sớm

Khi tất cả mọi người đã ngủ, tôi lại không ngủ được. Tôi nhớ đến giấc mơ hôm qua và lo lắng. Tôi vẫn không giải mã được ý nghĩa của các giấc mơ đó. Bồn chồn, tôi ngồi dậy. Nhìn Sakura đang nằm loay hoay, tôi biết cô nhóc không ngủ được. Cô ấy nhìn tôi, tôi ra hiệu nói tôi ra ngoài xíu , cậu ấy gật đầu rồi lại loay hoay. Tôi đi ra ngoài, con gió biển mát lạnh lùa vào bộ quần áo mỏng manh, tôi ôm vai, ngồi xuống một cái bệ cao và nhìn ra biển suy tư....

Biển, lửa. Tôi từng gặp hai thứ này ở đâu rồi thì phải. Trong lúc đang mơ màng thì có một bàn tay vỗ nhẹ lên lưng tôi, tôi giật bản mình quay lại, thì ra là Syaoran, cậu ấy cũng không ngủ được nên đi ra ngoài hóng mát.

-Này syaraon, cậu nghĩ sao nếu mình cứ mơ đi mơ lại về một giấc mơ ? - Tôi mơ màng nhìn ra biển

-Tớ không biết - Cậu ấy nói - Nhưng có nhiều khi những giấc mơ đó lại là những giấc mơ tiên tri

Tôi quay lại nhìn cậu ấy, giấc mơ tiên tri ? Vậy có nghĩa nó sẽ xảy ra tương lai ? Tôi mù mịt rồi lại quay sang nhìn ra biển. Rồi tôi thấy cái hang động hồi sáng

-Hồi sáng cậu leo lên cái hang đó làm gì vậy ?

-Minh thấy có cái gì đó lạ lẫm phát ra từ hang động đó - Syaoran dăm chiêu . Rồi cậu ấy nhìn vào hang động , cậu ấy bỗng dơ ra, rồi chỉ tay vào đó nói
- Minh nghĩ mình vừa thấy gì đó . Tôi ớn lạnh , nhìn cậu ấy lên án. Cậu ấy nhìn tôi rồi lại im lặng, thỉnh thoảng lại liếc sang tôi rồi liếc sang cái hang động đó.

Tôi và cậu ấy nói chuyện với nhau, tôi hỏi về gia đình cậu ấy, cậu ấy từ Hồng Kông sang cùng một người quản gia tên Wei . Ông ấy theo lời cậu ấy là người trong nom cậu ấy từ bé và tôi cảm nhận được tình cảm cậu ấy giành cho Wei. Tôi cảm thấy tình cảm đó rất giống tôi giành cho Aiko. Nhắc đến Aiko, tôi bỗng cảm thấy rất nhớ cô ấy, không biết cô ấy cùng bạn cô ấy bây giờ có tốt không..

Syaoran im lặng rồi đứng dậy phui cát , cậu ấy bảo cậu ấy buồn ngủ nên đi đi ngủ bây giờ, cậu ấy hỏi tôi vào nhà lẹ vì gió đang trở lạnh. Tôi đồng ý vậy vẫy tiễn cậu ấy, trước khi đi, tôi quay sang nhìn cái hang động, thấy một thứ ánh sáng trắng lóe lên rồi biến mất trong nháy mắt. Tôi im lặng quay gót vào nhà

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tớ Sẽ Bảo Vệ Cậu

Trước đợt kiểm tra lòng can đảm, tôi có một đợt trò chuyện cùng Jin. Khi nghe tôi kể về sự kỳ lạ của cái hang và câu chuyện của Naoko, Jin nói

-Chỉ nên ít xen vào chuyện của Sakura nhé, dù gì người ta cũng là thủ lĩnh thế bài, dù chị có mạnh hơn thì cũng đừng giành giật mấy tấm thẻ bài của người ta, mình lấy nó cũng đâu có làm được gì ? Có sợi dây chuyền là đủ rồi..

-Chị biết mà, chị cũng đâu phải người nhỏ nhen như vậy , thôi nha, chị kết thúc đây - tôi thở dài, day day cái trán đau nhức vì thức khuya. Mấy lời của Jin nói không phải là không có lý, chỉ là đối với mấy tấm thẻ bài của Sakura , tôi lại có chút hứng thú. Không phải tôi hứng thú gì bọn chúng, cái tôi hứng thú là nguồn phép thuật chúng mang lại. Lúc đầu tôi cũng ngạc nhiên, tôi đâu phải là một con người ích kỷ chỉ thích chiếm đoạt mọi thứ cho riêng mình ? Nhưng sau khi tôi có phép thuật thì mọi thứ đã khác, từ cái hôm tôi mất khả năng khống chế trên vách núi ở Tokyo, tôi đã thay đổi, tôi biết. Tôi khao khát sức mạnh, tôi khao khát mạnh hơn. Tôi cũng biết tôi có giác quan nhạy hơn biết bao người, đó chỉ là do tôi là một con hồ ly thôi. Tôi lại thở dài, buồn sợi dây chuyền ra rồi đứng dậy, phui cát , nhìn hoàng hôn đỏ đang dần chìm vào màn đêm trên biển. Thật nhẹ nhàng và ấm áp biết bao. Biết bao giờ tôi lại có thể nhìn ngắm cảnh đẹp như thế này ?...

--- -----

8 giờ tối - hang động ở bãi biển

-Nào các em, mau tập trung lại đây cô có việc cần nói trước cho các em biết - Cô trợ lý Ino nói, trên tay cô là một cái đèn cây đang chiếu lấp lánh, cô mỉm cười nhìn đám nhóc đang xôn xao hào hứng , sau khi đợi bọn trẻ tập trung lại đầy đủ cô liền bắt đầu nói to

-Nghe này, bây giờ các em chia cặp ra, mỗi nhóm tối đa 3 bạn, từng nhóm một sẽ cầm một ngọn nến, bước vào trong. Sau khi các em đi thẳng vào sẽ đến một con suối trên con suối đó có một cây cầu bắt ngang , bước qua cây cầu sẽ gặp một cái niêu thờ, việc của các em chỉ là đặt cây nến ở đó rồi đi ra thôi nha. Được rồi, các em đã sẵn sàng chưa ?? - Cô nghiêm túc nói, cố gắng bày ra bộ mặt nghiêm nghị để hù dọa bọn trẻ sợ, tôi biết đó là một trong những thủ đoạn trong việc kiểm tra lòng can đảm.

-Này này - Sakura run run , ôm chặt tay Tomoyo - Sao giống câu chuyện Naoko kể vậy?

-Không sao đâu mà - Tomoyo cười cười trấn an Sakura - Mình nghĩ trong đó sẽ có giáo viên phụ trách việc hù dọa học sinh đồng thời giám sát các bạn . Mình nghĩ không có việc gì đâu

-Biết là thế nhưng mà... - Sakura vẫn còn bị ám ảnh vì câu chuyện tối qua, biết sao được, chính tôi cũng sợ. Tôi đang suy nghĩ có nên bắt cặp với Tomoyo và Sakura cho thành nhóm ba người không thì Lee (đoạn này mình sửa lại vì bên Nhật quan niệm chưa thân thiết chỉ gọi nhau là họ thôi) vỗ lưng tôi, tôi quay lại , cậu ấy nhìn tôi, thắc mắc hỏi

-Cậu có nhóm chưa ?

-Chưa... - Tôi thẳng thắn đáp- Tớ định tham gia vào bọn Sakura

-Không được đâu - Cậu ấy nghiêm nghị nói - Một nhóm ba người sẽ làm mất đi tính thử thách của bài kiểm tra này.

-Nhưng biết vào nhóm nào bây giờ - Tôi đau khổ nói, khuôn mặt nhăn như trái Ớp, ngoài bọn Sakura và bọn Rika ra tôi không giao tiếp với ai nhiều. Một phần vì tôi khá kín tiếng . Nếu như tôi không vào nhóm với bọn họ vậy thì tôi đi một mình còn hơn... Nhưng.... Tôi nhát lăm .

Như đoán trước suy nghĩ của tôi, Lee nhìn tôi rồi đưa ra lời đề nghị

-Cậu có thể chung nhóm với mình - Cậu ấy hào phóng nói, khuôn mặt như thể tôi có phúc lắm mới được chung nhóm với cậu ấy

-Cậu chung nhóm với Yamazaki mà ? - Tôi tò mò , lúc này tôi còn nghe cậu nhóc Yamazaki la inh ỏi đòi Lee phải vào chung nhóm với cậu ấy, nào là cậu ấy sợ ma, nào là cậu ấy sợ lạc etc....

Tôi đưa mắt nhìn Yamazaki, thấy cậu ấy đang ôm đuôi một cậu bạn khác đang đồ mồ hôi hột và khuôn mặt thì bất đắc dĩ

-Này Này Ogawa thân mến !! - Yamazaki uốn éo - Tớ rất sợ ma, tớ rất sợ lạc, trong đó nhiều ma lắm, còn ẩm ướt nữa cơ , này này tớ xin cậu đấy, đi chung với tớ đi, cậu phải bảo vệ tớ mà... ~ ~

.....

Có quý mới tin cậu Yamazaki thân mến ạ...

Tôi nhìn Sakura vì những lời yamazaki nói mà khuôn mặt càng ngày càng trắng bệnh và tái xanh đi, cậu ấy ôm Tomoyo chặt hơn và còn run rẩy tuôn ra nhiều lời nói yếu ớt hơn. Tôi thờ dãi nhìn cậu ấy . Cậu ấy dù gì cũng là một thủ lĩnh thể bài mà... Sau đó nhóm Naoko háo hức vào, rồi nhóm yamazaki và rồi nhóm Sakura... Rồi bỗng Lee nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của tôi, kéo tôi đi về phía cô Ino, cô nhìn tôi và Lee đang nắm tay nhau, biểu cảm bất ngờ. Nghĩ cũng phải, này giờ chúng tôi là đôi nam nữ đầu tiên xếp đi với nhau. Cô cười bí ẩn nhìn Lee đầy ẩn ý. Khuôn mặt Lee đỏ hơn, quay mặt đi, lấy cây nến rồi kéo tay tôi vào trong

Bên trong đúng như lời Yamazaki, chật hẹp và ẩm ướt. Những vách đá bốc lên một mùi lạnh lạnh làm lỗ mũi tôi se lại. Tôi lấy tay còn lại quệt quệt mũi. Bỗng có một bóng trắng xô ra làm tôi giật mình lùi về sau mấy bước

-Hù ồa hù ồa hù ồa !! - Người đó ... làm trò hề một vài lần. Thấy không dọa được tôi và Lee thì thất vọng lột cái khăn trùm ra, thì ra là thầy Terada đang chau chực để rình mò dọa chúng tôi một trận . Lee thoáng buồn bực thất vọng một hồi

- Hai em can đảm thật đấy - Thầy cười haha - Các em nên đi tiếp đi , sắp tới rồi - Rồi thầy lại mò vào chỗ cũ, ngó ra phía sau lưng chúng tôi xem có ai dính bẫy nữa không. Lee lại kéo tôi lùi sèn sệt về phía sau . Bỗng tôi cảm thấy một luồng khí lạnh bao phủ lấy tôi. Tôi nhìn vào bên trong, cảm thấy kỳ lạ. Sau đó tôi đứng lại, Lee tò mò nhìn tôi

-Cậu sao vậy

-Tớ cảm thấy lạ lắm- tôi rùng mình- Cậu nhớ trước chúng ta có hơn 7 cặp vào rồi không ?

-Ừ tớ nhớ - Lee gật đầu, biểu cảm nghiêm trọng, hẳn cậu ấy biết tôi định nói gì, nhưng xem ra cậu ấy chờ tôi nói ra câu trả lời. Tôi ớn lạnh nhìn vào bên trong lần nữa

-Trước chúng ta có 7 cặp, mỗi cặp 2 phút vào cách nhau một lần. Trong chuyến đi này có cả thầy 4 thầy cô phụ trách và 1 thầy chủ nhiệm là thầy Terada, cô Ino thì đang đứng bên ngoài, tức là có cả thầy 4 người trong hang phải không ?

-Đúng - Lee gật đầu

-Lúc này tớ nhìn thấy thầy terada đứng và thêm lời của Yamazaki , tớ đã nghĩ ngay là có 4 người trong hang. Nhưng chúng ta chỉ vừa mới gặp thầy Terada . Có nghĩ là còn 3 người. Nhưng mà.....

-Nhưng mà sao ? - Lee siết chặt đôi tay đang run rẩy của tôi,tôi khô khốc suy nghĩ. Nỗi sợ hãi dần bao trùm tôi

-Con đường này chỉ có một chiều, có nghĩa là ra và vào cùng một đường, nhưng cậu thấy đó, này giờ tụi mình đi được cũng lâu nhưng lại không gặp mấy thầy cô khác... Và cũng không thấy ai quay lại...

Một sự im lặng bao trùm lấy hai chúng tôi, tôi run rẩy, tôi đang sợ hãi, phải, tôi rất sợ. Tôi không dám nghĩ là do thứ gì đó đang làm. Tôi thà nghĩ đó là bài Clow, nhưng, việc này quá đáng sợ rồi. Khi tôi và Lee đang suy nghĩ thì nghe tiếng hét của Sakura. Tôi và cậu ấy liền chạy nhanh tới, tôi nhìn hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau...

Khi tới nơi, tôi thấy Sakura đang khóc thút thít, cây cầu đang cháy. Cậu ấy thấy chúng tôi , vui mừng chạy tới ôm lấy tôi, miệng kêu gào

-Lee , Akari, may mà hai cậu không có việc gì , nếu không.. nếu không - Cậu ấy khóc dữ dội, tôi nhìn cây cầu đang cháy, hoang mang

-Có việc gì thế? - Lee hỏi

-Tớ không biết, lúc này tớ và Tomoyo vào thì nghe tiếng hét của Chiharu, tụi tớ chạy tới thì thấy Chiharu và Rika đang khóc. Tớ hỏi thì biết là Naoko đang đứng thì bỗng biến mất, sau đó Rika và Chiharu cũng biến mất - Sakura nấc lên từng cơn - Sau đó.. Sau đó.. Hức ! .. Tớ và Tomoyo chạy ra ngoài định gọi người tới cứu thì Tomoyo.. Cậu ấy .. - Sakura ôm lấy tôi khóc to lên , tôi có lẽ đã đoán được, có lẽ là Tomoyo cũng biến mất. Tôi vượt vượt đầu cậu ấy , an ủi cậu ấy

-Này cậu bình tĩnh lại - Lee nói - Có thể đây là do lá bài Clow

-Sau cậu biết ?- Tôi thắc mắc

- Vì chỉ có ba chúng ta là không bị biến mất - Cậu ấy chắc như đinh đóng cột nói, tôi nghĩ tôi hiểu ý cậu ấy , ba chúng tôi là ba người duy nhất trên người có ma pháp nên những lá bài Clow không thể đá động đến chúng tôi. Tôi nghĩ vậy liền nói

- Sakura , bình tĩnh lại nào, cậu hãy cảm nhận những dấu hiệu đi

Sakura nghe tôi nói, dụi nước mắt và nhắm mắt lại, quả nhiên đúng như Lee đoán, chính là lá bài Clow tạt yêu tạt quái. Nhưng Sakura lại không biết nó ở đâu . Lee lấy la bàn ra , biểu tượng âm dương trên đó xoay một vòng rồi một đường thẳng ánh sáng chiếu vào cái miếu thờ nhỏ bé kia.

-Ồ đó hả ? - Sakura nói

-Ừ - Lee suy nghĩ-Nhưng chúng ta phải có cách qua bên đó

-Dùng Fly nha ? - Sakura đề nghị

-Tốt nhất là nên qua đó nhẹ nhàng để nó không chú ý - Tôi suy nghĩ rồi thêm vào. Sakura cho là đúng , liền dùng Float để đưa chúng tôi qua. Nhưng khi vừa nhảy xuống tôi liền kinh hoàng nhìn Lee

-Lee ... tay cậu- Lee ngỡ ngàng nhìn xuống , tay cậu ấy đang trong suốt. Phải rồi, dù Lee có phép thì cậu ấy vẫn là người bình thường. Sakura mếu máo

-Lee sẽ biến mất sao??

-Không đâu ! - Tôi bỗng nói, chính tôi cũng bất ngờ trước quyết định tiếp theo của mình. - Lee, cậu có thể đưa tay cậu ra không?

Lee tò mò nhìn tôi, rồi cậu ấy đưa tay cậu ấy ra , dù tôi không nhìn thấy, nhưng tôi cảm nhận được luồng khí ấm áp đang tỏa ra ở cái chỗ " trống không " kia. Tôi nắm lấy chỗ tay chưa biến mất của cậu ấy . Cầm sợi dây chuyền lên

" Hồi những nguyên tố , hồi những vị thần linh đang ban cho tôi sức mạnh. hãy cho tôi phép thuật để diệt trừ bóng tối..."

Sau đó , trên sợi dây chuyền liền bắn ra một luồng ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, rồi từ tay Lee, tôi chạm một nụ hôn vào, Lee đỏ mặt, toan rút tay lại nhưng cậu ấy phát hiện tay cậu ấy đang dần hiện ra , đổi lại, tay tôi đang dần biến mất.

-Akari ! Cậu vừa làm gì vậy - Lee hốt hoảng , cầm lấy đôi tay đang biến mất của tôi kinh hoàng kêu lên. Tôi mỉm cười yếu ớt nhìn cậu ấy, nhìn sakura đang sững sờ đứng kê bên, cậu ngừng khóc Sakura, tôi sợ nhìn cậu khóc lắm . Tôi nhìn Lee

-Lee, hãy giúp Sakura, tớ sẽ ổn thôi.

Lee im lặng nhìn tôi, cậu ấy buồn bã đưa tay khẽ vuốt má tôi , rồi nói

-Tớ sẽ bảo vệ cậu !

Tôi ngỡ ngàng nhìn Lee, nhìn khuôn mặt đang nghiêm túc nhìn mình. Sau đó, tôi cười , nụ cười bất đắc dĩ

-Haha, chịu thua cậu rồi. - Sau đó, tôi biến mất

Lee ngỡ ngàng nhìn bóng dáng Akari đang tan biến, cậu ấy sững sờ nhìn đôi tay đang đưa ra của mình, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Akari, nhưng không thể, cô như tan biến vậy. Sau một lúc, Lee quay sang nhìn Sakura.

-Cậu không muốn nhìn Akari biến mất như vậy phải không ? Cậu không muốn nhìn Tomoyo và các bạn vĩnh viễn không trở về hả ? Mau cảm nhận đến những lá bài Clow, bình tĩnh lại.

Có vẻ như những lời của Lee đã đánh thức tâm trí đang bối rối của Sakura, cậu ấy nắm chặt cây quyền trượng , nhắm mắt lại.

Một lúc sau, Sakura đã cảm nhận được sự hiện diện của thẻ bài Clow, cậu chạy lại tòa miếu nhỏ bé kia, mở cửa ra. Một đám khói xanh liền tuôn ra. Đúng lúc này Sakura liền gọi cây quyền trượng lên

" Nhân danh chủ nhân của những thẻ bài, ta ra lệnh hỡi người phải hiện nguyên hình NGAY LẬP TỨC !! "

Đám khói đó dần bị thu vào lá bài Clow. Nó bay về phía Sakura. Đó là thẻ Erase , Sakura đưa nó cho Lee

-Này , nó là của cậu?

-Tại sao?

-Nhờ cậu và Akari, tớ mới có thể thu phục được nó, nếu không có hai cậu chắc tớ đã núp ở đâu đó khóc một trận rồi.

-Nó là của cậu - Lee quay lưng đi- Tớ tin Akari cũng không muốn tớ nhận lấy thẻ bài này

Sakura mỉm cười nhìn Lee , rồi cậu ấy lại dùng Float đưa cả hai qua bên kia bờ.

Sáng hôm sau , mọi chuyện đã kết thúc, có vẻ như tất cả mọi người đều không nhớ một chút gì về cuộc thi thử thách lòng can đảm ngày hôm qua. Nhưng tôi lại nhớ hết tất cả, tôi vẫn không hỏi Sakura và Lee về chuyện xảy ra vào tối đó. Sakura và Lee như biết trước nên cũng không mở lời.

Sau một lúc hàn huyên với cả bọn, Yamazaki liền rủ chúng tôi chơi bóng chuyền. Tôi cũng không ngại đứng lên nhập bọn trong tiếng cười huyên náo của đám trẻ con. Làm con nít thật sướng ,không cần suy nghĩ gì cả. Tôi nhìn qua Lee , cậu ấy cũng nhìn tôi

"Tớ sẽ bảo vệ cậu ! " Tôi mỉm cười, nói khẩu hình với cậu ấy

"Tớ cũng sẽ bảo vệ cậu" Lee có lẽ hiểu được tôi nói gì, cậu ấy đỏ mặt tía tai, nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt nóng rực. Bỗng trái bóng chuyền bị Tomoyo đánh một cú rất mạnh văng vào mặt cậu ấy. Lee lảo đảo để ngã trên cát.

Tiếng cười trong buổi chiều nghe râm rang và vui tươi biết bao. 6 giờ, chúng tôi lên xe về nhà. Do quá mệt, tôi dựa vào vai Lee ngủ. Cậu ấy nhìn thấy cũng không nói tiếng nào, lại lặng lẽ dựa vào vai tôi...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mèo Tình Nhân

8 giờ tối, tôi đi bộ về nhà. Mở cửa ra thì đón chào tôi là một bóng dáng nhỏ nhắn nhào vào người tôi. Là Ken, thẳng thớm nhìn tôi, đôi mắt nó vừa vui mừng và phấn khởi. Nó kéo tôi vào trong nhà , di Ayama đã chuẩn bị cho chúng tôi một bàn thức ăn thịnh soạn. Thấy tôi, di ấy vui mừng kéo tôi vào trong nhà bếp và đẩy tôi ngồi xuống chính giữa . Tôi nhìn một bàn thức ăn khó hiểu, không phải chỉ là tôi về nhà thôi à? Có cần thịnh soạn như thế này không ?Một lát sau Sasuke từ trên lầu chạy xuống , tôi ngỡ ngàng nhìn ông mặt bộ trang phục rất đẹp, không phải bộ dạng lồi thối như mọi lần. Ông thấy tôi, mỉm cười , lúc này tôi mới để ý thấy Ken và di Ayama đều mặc đồ rất đẹp. Tôi hỏi

-Hôm nay có việc gì vui sao ạ ?

-Haha Akari - Sasuke xoa đầu tôi- Hôm nay sinh nhật con đó, con không nhớ sao. ?

Sinh nhật tôi ? Nhưng từ khi tôi đến thế giới này tôi đã không còn sinh nhật nữa rồi. Có vẻ Sasuke biết tôi không nhớ, ông mỉm cười hiền từ

- Vào cái hôm đầu tiên con đến đây, ta đã hỏi con con sinh ngày nào. Chẳng phải con nói con sinh ngày 5/6 sao ?

À phải rồi... Đó là ngày Aiko nhật được tôi . Cô ấy bảo do không biết tôi sinh ngày nào nên lấy ngày đầu tiên chúng tôi gặp được nhau làm ngày sinh nhật cho tôi. Mà cũng phải, thật ra Aiko đã biết tôi từ lâu từ rất lâu rồi. Mà cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không nhớ được ngày sinh của mình là ngày nào.

Nhìn cái bánh kem màu trắng, phía trên phủ một tầng cacao , đó là vị tôi thích nhất. Trên bánh ghi " Akari Minato , sinh ngày 5/6 " còn được cắm thêm mười cây nến nhỏ nhấp nháy tỏa thứ ánh sáng ấm áp .

Tôi bỗng cảm thấy sống mũi cay cay, đôi mắt đau nhức vô cùng. Bao lâu rồi nhỉ? Khi tôi còn ở chung với Aiko, cô ấy luôn có mặt trong sinh nhật của tôi. Chỉ có hai người và một cái bánh kem to. Cô ấy lúc đó còn nói rằng đây là do tiền lương của cô ấy, nhưng tôi biết, lương nhà nước thì đáng là bao , để duy trì mọi thứ trong căn biệt thự to mà không dám đụng vào một đồ vật mà theo cô ấy chứa đầy kỷ niệm với anh rể. Số tiền mua bánh kem đều là do cô ấy cố gắng làm tăng ca. Giờ đây, có lẽ tôi sẽ không còn được đón sinh nhật cùng Aiko nữa...

Có một bàn tay nhỏ xoa xoa đôi mắt tôi, lau đi những giọt lệ đang trực trào trên khóe mắt. Ken lo lắng nhìn tôi

-Chỉ không sao chứ

-Ừ, chị chỉ xúc động thôi - Tôi xoa xoa đầu nó, bỗng tôi nhớ ra một thứ. Tôi chạy lại cửa lấy cái balo đang nằm lẻ loi ở đó, thò tay vào sâu bên trong lôi ra một cái vòng màu đen trắng rất đẹp. Cái vòng được kết từ hai loại vỏ sò có màu trắng và đen khác nhau, giá cũng rất rẻ mà đẹp nữa. Tôi đưa cho Ken

- Đồ của em đây !

- Akari thật là, hôm nay là sinh nhật con mà, tại sao lại có việc tặng ngược lại quà cho người khác chứ - Ayama toan kéo Ken lại không cho nhận, nhưng tôi giữ nó lại , cười hi hi nói

-Di Ayama, đây là món quà con đã hứa cho Ken .

Thấy di Ayama không nói gì nữa, Ken lấy cái vòng đeo vào tay, cái vòng dưới sự tương trợ của màu trắng nhợt của da nó, càng làm cho màu đen trắng trên đó ánh lên thứ ánh sáng kì bí. Ken có vẻ rất thích thú, nó định cầm lên khoe Jin và Aki thì tôi giữ nó lại, bắt nó cùng thổi bánh kem với tôi

Sau đó, Sasuke tặng cho một đôi giày bata rất đẹp, nó là màu trắng, đường viền tím, là loại đang hot bây giờ. Tôi cũng sờ nhìn ông , thứ này rất mắc, công việc kiếm tiền của ông có đáng bao nhiêu tiền ? Tôi nhìn ông ngờ vực, ông nói

-Ta tặng thì con cứ lấy, đây là ta và Ayama làm thêm kiếm tiền mua cho con đấy

Tôi nhìn ông, lại chảy nước mắt. Cảm động quá , tại sao mọi người lại đối xử với tôi tốt như vậy chứ ? Tôi chỉ là một đứa con gái được nhận nuôi, tại sao lại không bỏ mặc tôi chứ. Ayama ôm tôi an ủi, vỗ vỗ lưng tôi. Sau đó chúng tôi ăn tiệc đến tận 11 giờ khuya, khi Ken đã sắp không trụ được, tôi liền dẫn thẳng bé về phòng. Trước khi đi, tôi xin di Ayama 2 phần bánh kem dư theo tôi là để ăn khi học bài khuya.

Tôi mở cửa, Jin và Aki đang nằm chờ. Thấy tôi, bọn nó cảm động chạy ra .

-Tiểu thư, chúc mừng sinh nhật chị nhé !!!

-Haha cảm ơn em

-Đây là quà cho chị - Jin nói, xoay người mở học tủ lấy ra một dây buộc tóc rất đẹp.

-Em thấy chị toàn xả tóc, rất nóng phải không. Dây cột tóc này là quà do Aiko gửi cho chị đấy .

Tôi cũng sờ, nhận lấy dây cột tóc, một lúc vẫn không nói nên lời. Jin lại nói tiếp

-Chị ấy bảo rất xin lỗi chị vì sinh nhật này không tham dự cùng chị được. Chị ấy chỉ gửi cho chị được dây buộc tóc này. Vốn nó chỉ là dây cột bình thường, em đã thả vào đó một ít ma pháp phòng thân, nó sẽ bảo vệ chị trong vài tình huống

Tôi nhìn Jin, đặt cái bánh kem xuống bàn rồi ôm lấy nó khóc rống lên. Jin hiểu ý tôi, sờ sờ đầu tôi an ủi. Tôi khóc một trận đã đòi thì thúc giục nó mau ăn lấy cái bánh kem, còn nửa cái còn lại chia cho Aki đang chầu chực bên cạnh. Ken thì đã đi ngủ từ lâu. Tôi nhìn dây buộc tóc màu hồng , hôn nó, nhớ đến hình dáng người con gái mắt xanh lục hay kể chuyện cho mình nghe lúc còn bé nhỏ....

Buổi sáng, tôi lấy dây buộc tóc của Aiko và Jin đeo vào. Jin tấm tắc khen tôi rất dễ thương khi cột mái tóc dài lên. Tôi cũng khá bất ngờ, nhìn tôi trong sáng sủa ra rất nhiều. Đến Ken khi nhìn tôi còn phải đỏ mặt , ôm lấy cái cặp chạy biến mất tiêu

Lên trường, khi tôi đang tháo giày định bỏ vào tủ thì Sakura và Tomoyo đi tới

-Akari , chào buổi sáng

-Chào buổi sáng, Tomoyo, Sakura

-Quoa Akari, hôm nay trông cậu xinh hơn mọi lần đó - Tomoyo nhìn tôi tấm tắc, Sakura thì ngờ người nhìn tôi, một biểu lộ kinh thiên động địa. Tôi cười hai cậu ấy thật làm quá. Sakura không cho là vậy, cậu ấy bảo tôi đúng là xinh hơn mọi lần. Tôi ngượng ngùng vén tóc mai ra sau tai.

Vào lớp, Lee đã ngồi sẵn ở đó. Cậu ấy nhìn thấy tôi, thoáng sửng sốt, khuôn mặt bỗng đỏ bừng, khá lâu vẫn không thốt lên tiếng. Tôi liền đùa

-Sao ? Thấy bốn cô nương xinh đẹp quá không phản ứng kịp à ?

Lee nhìn bộ mặt gian tà của tôi vẫn không có biểu lộ khinh thường như mọi hôm, ánh mắt cậu ấy nhìn tôi như say như mê. Tôi bị cậu ấy nhìn đến nổi mắt tự nhiên đành quay ra mặc kệ cậu ấy.

-Á nè nè Akari, dây buộc tóc của cậu đẹp quá à.- Tomoyo sờ sờ tóc tôi, hâm mộ nhìn.

-Ừ, đây là quà Jin tặng tớ đấy

-Tại sao lại tặng cậu ? - Sakura hỏi

-Hôm qua sinh nhật mình ...

Cả ba người đều sờ sờ nhìn tôi. Sakura ngỡ ngàng, cậu ấy nói xin lỗi vì hôm qua không biết sinh nhật tôi, nếu không cậu ấy đã chuẩn bị quà. Tomoyo thì nói cậu ấy rất tiếc, cậu ấy muốn may cho tôi một bộ quần áo và nói sẽ gửi tôi sau. Riêng Lee thì im lặng nhìn.

- Nè Akari, hay chiều nay học xong tụi mình đi ăn đi, coi như chúc mừng sinh nhật cậu ?

-Cũng được đó - Tomoyo tán thành

- Ừm cũng được, dù gì tớ cũng rảnh mà - Tôi cười tươi, cảm thấy rất vui, sinh nhật đã qua nhưng vẫn có người mong nó quay lại, tôi cảm thấy rất ấm áp

- Lee đi chung luôn nhé - Tôi rủ

Lee suy nghĩ một hồi rồi đồng ý

Sau giờ học, chúng tôi ghé qua một quán cà phê to, tôi gọi một bánh Tiramisu, Lee thì bánh trà xanh, Sakura và Tomoyo là bánh dâu. Sau một lúc ngồi hàn huyên với nhau rất vui. Tomoyo liếc nhìn Lee rồi nhéo eo Sakura một cái, cậu ấy nhảy dựng lên sững sờ nhìn Tomoyo thắc mắc. Tomoyo nói

- Á nè nè Sakura, lúc nãy tớ thấy có một cửa tiệm thiết kế quần áo rất đẹp, mau theo tớ để tớ lấy ý tưởng thiết kế đồ cho cậu nào~

- Hooooe ~~~ Sakura bất lực bị Tomoyo lôi sên sệt ra khỏi quán. Bây giờ chỉ còn lại tôi và Lee. Nhìn hai cái bánh kem đã ăn gần hết. Tôi đề nghị tính tiền thì cậu ấy nói không cần phải thanh toán hết cả 4 phần, theo ý cậu ấy thì hôm nay đi chơi theo danh nghĩa sinh nhật tôi, không thể để tôi trả tiền.

Sau đó, cả hai chúng tôi lang thang trên con phố một lúc. Lúc đầu, tôi vào một khu vui chơi bắn súng, tôi hứng thú cầm khẩu AK lên đưa vào màn hình, Lee đứng sau lưng, giơ tay cầm hai tay tôi chỉnh lại, hơi ẩm từ tay cậu ấy truyền vào tay tôi rất rõ ràng... Lại dạo chơi thêm nửa tiếng thì tôi dừng lại trước một tiệm bán gấu bông rất đẹp. Tôi hỏi ý Lee cho tôi vào trong xem một chút, cậu ấy đồng ý theo vào cùng. Bên trong bày rất nhiều gấu bông đẹp mắt, tất cả đều mặc những bộ quần áo rất dễ thương. Bỗng tôi thấy trên cái kệ trưng bày có hai con mèo đang quấn lấy nhau. Tôi tò mò lại gần nhìn, Lee cũng theo lại, nhìn chăm chăm hai con mèo đó.

- Hai em tình mật thật đấy, đây là cặp mèo tình nhân, nó chỉ còn duy nhất một cặp thôi đó

Tôi giật mình quay lại, là chị Maki, chủ cửa hàng. Tôi thường nghe Sakura kể về chị. Hình như là trong một lần cậu ấy đến đây thu phục thẻ bài Clow thì đã quen chị ấy. Là một người con gái đẹp và dịu dàng. Chị Maki thấy tôi nhìn chị ấy, càng nói rõ hơn về hai con mèo

- Hai con mèo này được làm rất công phu, người ta tin rằng hai người thích nhau mỗi người một con thì tình cảm sẽ gắn bó bền vững lâu dài.

Tôi nghe vậy, càng khao khát nhìn chăm chăm hai con mèo đó. Nhưng tôi chưa có ai để thích thì mua kiểu gì cho phí tiền. Tôi chỉ biết thờ dãi quay sang nhìn chị Maki

- Thôi, em cũng không biết sử dụng với ai nữa

- Vậy à ? - Chị ấy mỉm cười nhìn Lee sau lưng tôi thương hại rồi lại nhìn tôi - Cô bé dễ thương, em tên gì ?

- Em tên Minato Akari, em là bạn của Sakura và Tomoyo

- Ồ thì ra em là bạn của Sakura, cô bé ấy rất dễ thương, chào em, chị tên Maki, sau này mong em có thể thường xuyên đến ủng hộ chị. Nếu em không mua hai con mèo đó thì ở chỗ chị có rất nhiều mẫu khác, em cứ từ từ lựa

- Vâng ạ - Tôi gật đầu mỉm cười, bỗng Lee sau lưng tôi la lên

- Chị ơi, em muốn mua hai con mèo này

Chị Maki như đoán trước được, chị ấy không ngạc nhiên lắm nhìn Lee rồi chị ấy lại cười.

- Ừ, vậy em theo chị lại quầy tính tiền nha

Lee gật đầu, ôm hai con mèo chạy theo sau, khuôn mặt đỏ lựng như trái cà chua. Thì ra Lee có người mình thích rồi à ? là ai nhỉ ? Sakura hay Tomoyo ? Hay một cô bé mà mình không biết. Nếu là thật thì tôi cũng mừng cho Lee, cậu bạn là một người tốt dù tính có hơi xấu nhưng người cậu ấy thích có lẽ rất tốt.

Sau khi thanh toán xong, tôi đứng chờ Lee bên ngoài. Maki tiễn Lee ra tận cửa

- Akari, em nhớ sau này đến ủng hộ chị đấy nha. Chị đợi em đó

- Vâng chị - tôi mỉm cười vẫy vẫy với chị gái đang đứng xa xa. Maki có nét rất giống với Aiko nhỉ, đều là những cô gái dịu dàng.

- Cửa cậu này ! - Lee đưa tôi con mèo đen, tôi ngạc nhiên nhìn cậu ấy

- Nhưng cậu phải tặng cho người cậu thích chứ !

- Nói nhiều ! Đã cho thì cứ lấy đi ! Quà sinh nhật của cậu đó ! - Rồi cậu ấy bỏ tôi lại một mình, ôm con mèo cái màu trắng bỏ chạy. Tôi nhìn con mèo màu đen trên tay, đôi mắt nó rục rờ nhìn tôi. Tôi bỗng cảm thấy rất chói mắt. Đôi mắt của nó giống như đang nhìn một người mình đang yêu vậy. Tôi sờ sờ đôi mắt đó, mỉm cười ôm nó vào lòng, nhảy lò cò về nhà, miệng ngân nga những câu hát vô nghĩa..

Tối, Lee tắm xong, bước vào phòng ngủ. Cậu nhìn con mèo màu trắng đặt đầu giường đang nhìn mình chăm chú, đôi mắt dịu dàng trĩu mến. Nó giống đôi mắt cô ấy, Lee nghĩ, ôm con mèo lên, sờ sờ đầu nó, đặt vào trán nó một nụ hôn rồi ôm nó vào lòng, lăn lên giường ngủ, khước môi giường lên một nụ

cười mỉm đến chính cậu cũng không nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bệnh Và Lee Meiling

Kỳ nghỉ hè của tôi cuối cùng cũng kết thúc

Buổi tối, tôi mơ màng lặn qua lặn lại trên giường. Cổ họng đau rát, ho khụ khụ rất nhiều. Ken nghe tiếng động liền lồm cồm bò dậy, nó leo lên giường trên, sờ vào trán tôi. Nó giật mình liền chạy lại cái tủ của Jin, gõ cửa, Jin chui ra

- Sao thế nhóc... - Jin mơ màng, giọng nhừ nhụa, nó đang ngủ mà bị kêu dậy nên có chút khó chịu

- Akari bệnh rồi.. - Ken lo lắng nói vào tai Jin

Jin giật mình, bay lại gần sờ trán tôi, nó hốt hoảng cũng bay vòng vòng trong phòng, miệng kêu gào "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ !!!!" Jin lo lắng nhìn tôi, tôi cũng cố nhướn mắt nhìn cái kẻ đang làm ồn ào, mắt giấc ngủ của tôi. Tôi khan cổ họng nói

-Đừng.. đừng nói cho ba và .. di Ayama biết..

- Nhưng không nói thì chị bệnh sẽ nặng thêm mất - Ken lo lắng nhìn tôi, nó rung rung liên tục vuốt vuốt mái tóc đang bết lại vì mồ hôi lạnh của tôi tuôn ra như mưa. Jin cũng lo lắng. Một lát sau Aki nghe tiếng động của nhảy lên giường liếm liếm má tôi. Tôi buồn rầu lắc lắc đầu, mai là học kỳ mới, nếu tôi nghỉ học thì tôi sẽ phải kiểm tra lại rất khó. Tôi cũng không muốn nghỉ.

Ken nhìn ngoài trời, dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có giông to, trời đang đổ mưa rất to bên ngoài. Nó khép cửa sổ lại tránh gió lùa vào. Aki nằm kế bên tôi rên ư ư lo lắng. Tôi mỉm cười sờ sờ đầu nó.

- Jin sao không dùng phép chữa bệnh cho Akari ? - Ken leo lại lên giường hỏi Jin

- Tôi cũng muốn lắm .. Nhưng

- Nhưng sao ? - Ken càng hỏi dồn dập hơn, biểu lộ bất mãn, tôi cũng nhìn Jin với biểu cảm dò hỏi. Jin sờ sờ trán tôi, buồn rầu thờ dãi

- Akari, chị phải biết là em cũng muốn giúp chị nhưng có một chuyện em chưa nói cho chị biết. Sờ đi tới tận bây giờ chị thấy em ít dùng phép thuật cũng như chị biết một vài mảnh khỏe nhỏ nhỏ là do chị chưa thu thập được cánh hoa nào. Chị biết đấy, thu thập cánh hoa nó sẽ đem lại cho chị sức mạnh phép thuật và em, linh thú của chị cũng sẽ được lấy lại sức mạnh phép thuật của mình. Nhưng mà bây giờ chị biết là chưa phải lúc, em chưa thể chữa được căn bệnh cho chị..

Tôi hiểu ý nó, thờ dãi một hồi. tôi nhìn nó mỉm cười lắc lắc đầu ngụ ý là không sao đâu mà. Tôi nhìn nó, cổ vươn đôi tay đang dần mất hết sức lực chỉ vào sợi dây chuyền trên cổ

- Không được !! - Jin nói - Nếu chị dùng sức mạnh của mình thì nó sẽ càng làm chị mệt hơn, thậm chí nó có thể gây ra tình trạng xung đột trong người chị, dẫn đến nguy hiểm

Tôi nghe vậy càng buồn hơn. Mấy ngày nay trời mưa rất to, tôi không thể đi ra ngoài lấy thêm năng lượng mặt trăng, mà tôi cũng lười nữa nên nguồn năng lượng trong người đang dần cạn kiệt đi. Tôi nghĩ sau khi khỏi bệnh tôi có thể không cần ra ngọn núi đó nữa, tôi có thể bay lên một cái cây nào đó vắng người rồi hút năng lượng cũng được. Thế mà trước giờ tôi không nghĩ ra. Tôi vươn tay ôm lấy con mèo màu đen kể bên ôm vào người. Ken lo lắng

- Chị nên đi ngủ đi để có sức nữa.

Tôi gật gật đầu, xoay người ngủ, Ken và Jin có vẻ không yên tâm, Ken xoay người nằm xuống cạnh tôi, Jin thì cuộn tròn cũng nằm kế. Aki cũng nhìn tôi lo lắng rồi đi về phía chân tôi nằm xuống. Tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ

Khi tôi mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên đùi một người, người con gái đó vuốt ve mái tóc của tôi. Miệng nói "Ngọc Như bệnh rồi à... tại sao em lại không biết quý trọng bản thân mình vậy chứ, nếu còn như vậy chỉ sẽ đánh hỏng em !" À phải rồi.. đó là khi tôi còn nhỏ, mỗi lần bệnh tôi đều nằm trên đùi Aiko, cô ấy sẽ thường vuốt ve mái tóc của tôi, miệng thường nói những câu hăm dọa nhưng chan chứa tình thương yêu

Lại chuyển qua một khung cảnh khác, tôi thấy mình đang nằm trong lòng một người phụ nữ, tôi mở đôi mắt mệt mỏi ra, khung cảnh mờ ảo hệt như trong những giấc mơ. Người phụ nữ xinh đẹp có đôi mắt đỏ ấy lo lắng nhìn tôi, sau đó có người đàn ông ôm một bát cháo tới " Con sốt nặng không ?" Người phụ nữ nhận bát cháo của người đàn ông ấy, móm từng muỗng cho tôi, tôi thấy cổ họng đau rát, cố gắng mở cái miệng khô khốc ra nuốt từng muỗng

cháo, nước cháo tới đầu, cổ họng tôi liền đau âm ỉ không thôi, tôi họ rất nặng, đến nỗi phun hết cháo trong cổ họng ra. Người phụ nữ đó lại ôm lấy tôi vỗ về..." Nào nào, Linh Chi không khóc, Linh Chi của mẹ là giỏi nhất, con sẽ ổn thôi mà..." Rồi người phụ nữ ấy hôn vào trán tôi, tôi chỉ cảm thấy từng giọt nước mắt rơi chậm rãi trên đôi má nhỏ gầy, phía sau là người đàn ông mỉm cười triu mến nhìn tôi, ông ta rất đẹp... với cái đuôi màu trắng sau lưng

Lại tiếp qua một khung cảnh khác, lúc này mọi thứ chỉ còn lại là một màu trắng. Trắng đến nỗi tôi không còn thấy được gì cả. Tôi nhìn xung quanh, khi đang hoang mang nhìn xung quanh thì tôi thấy mình đang ở một cái hang rất đẹp. Mọi thứ đều được phủ một màu xanh lá của cây cối, tôi đang nằm trên một chiếc giường êm ái, một ngọn gió nhẹ thổi vào từ cửa sổ mà sau nó là một vườn hoa rộng lớn. Có tiếng ồn ào ngoài cửa, rồi một đám người từ bên trong chạy vào. Họ là ai? Tôi không nhớ, tôi không biết họ, tôi không nhìn rõ được mặt họ. Nghe giọng nói, tôi nhận ra là mấy người tôi đã gặp trong giấc mơ. Là bọn họ.. tôi cố vươn tay thì một bàn tay nắm tôi lại, tôi nhìn, ngạc nhiên, là Lee? Không, người này giống như Lee nhưng không phải Lee, người này trông trưởng thành hơn nhiều. Người ấy nói "chưa hết bệnh thì đừng động đây nhé" rồi người nhìn tôi, mỉm cười triu mến, một lát sau có một chàng trai tóc vàng lại gần tôi, nhưng tại sao tôi có thể nhìn được chàng trai trông giống Lee nhưng lại không nhìn được người này? Người ấy mớm cho tôi từng muỗng nước "Uống hết đi, bọn Loki và Lucius đang bị phạt bên ngoài" Loki? Lucius? họ là ai? Tôi có quen biết họ sao?. Chàng trai ấy mớm nước cho tôi xong thì có người đẩy cửa vào, tôi nhận ra, là Lee, cậu ấy đem vào một bát cháo, lại có một người sau lưng cậu ấy đi vào, người này tôi không nhìn rõ mặt với mái tóc tím, ôm một bát thuốc vào. Lee nhìn tôi, hỏi chàng trai trong giống Lee "Anh hai, Linh Chi ổn không?" chàng trai nhún mày "Chắc cũng gần ổn rồi, em và Rinto chăm sóc cô ấy cẩn thận, anh ra bên ngoài xem sao" rồi người ấy bỏ đi, đứng đi, ở lại đây thêm chút nữa đi... chàng trai tóc tím im lặng lại mớm thuốc cho tôi. Tôi im lặng, cổ họng đau rát

Lại một cảnh nữa diễn ra, chàng trai tóc đỏ dài đang quỳ gối cùng một chàng trai tóc đỏ ngắn. "Này, bọn ta xin lỗi vì đã làm nặng bệnh, ta và Lucius bị phạt cũng nặng rồi, nàng mau bảo bọn họ tha cho bọn ta đi chứ!!" Chàng trai ấy mè nheo, ồn ào lấy lòng, chàng trai tóc đỏ ngắn thì nhìn tôi, đôi mắt kia nhìn là biết đang diễn trò. Tôi phì cười.

"Sau này em không được để bản thân mình bệnh nữa hiểu không?"

"Bọn anh sẽ lo lắng đấy"

"Này đừng rộn, em đang mệt đấy"

"Này nhé, hết bệnh anh sẽ dẫn em đi chơi"

"Hết bệnh tại anh hứa sẽ tập cho em hát, sao nhi? hát hay nhất Thiên Giới luôn"

"Chỉ cần người hết bệnh, bọn ta sẽ làm mọi thứ nếu người muốn chủ nhân! Còn bây giờ mau ăn hết bát cháo..."

.....

Từng giọng nói ầm ập truyền vào tai tôi, ầm ập quá, ầm ập quá, tôi nghĩ vậy. Rất không muốn rời xa nơi này. rất không muốn rời xa bọn họ...

"Tiểu thư, hết bệnh Aiko và Ayame sẽ dẫn người đi xem hang chuột chũi nhé!!" Có hai con thỏ đang nằm trên bụng tôi nói

"Chỉ cần người hết bệnh, Haguchi sẽ bày trò chọc ghẹo mấy vị đại nhân kia ~" Có một con rắn đang uốn éo

Có một con hổ màu trắng, nhìn tôi thờ phỉ phỉ. Đôi mắt lo lắng nhưng dường như không thích hợp với bộ dạng hung tợn của nó...

Từng cái từng cái chuyển động qua mắt tôi, từng người từng người lên tiếng, họ gọi tôi rất nhiều, Linh Chi, Ngọc Như, Akari, tôi không muốn rời xa họ, tôi muốn mãi mãi bên cạnh họ, này, đừng rời xa tôi, tôi không muốn cô đơn, tôi không muốn một mình ...

--- -----

Giấc mơ ầm ập đó kết thúc, sáng sớm, tiếng chuông báo thức kêu lên inh ỏi. Tôi ngồi dậy, mệt mỏi nhìn xung quanh rồi cười khỏ, haa, thì ra vẫn là mơ, vẫn vậy nhì, chỉ khi nào tôi đang chìm vào giấc mơ đó thì bị hiện thực tàn khốc này làm cho tỉnh dậy, khi tôi mở mắt ra sẽ không có họ, sẽ không có những lời nói êm tai đó nữa. Tôi rất muốn bịt mắt khóc, nhưng tôi không thể. Bệnh vẫn còn nhưng để tránh cho Ayama và Sasuke biết, tôi cố gắng thay đồng phục, trước khi Ken và Jin tỉnh dậy, tôi đã ra khỏi nhà.

Tối qua Jin trong lúc tôi ngủ đã truyền vào người tôi ít năng lượng nên tôi có thể cầm cự được ít lâu.

Mệt mỏi làm tôi không thể bước vững. Trường học cũng gần nhà thôi, tôi nghĩ. Tôi cố gắng lấy chiếc xe đạp ra, đạp tới trường, tôi chạy chậm chậm, xiêu vẹo. Do sợ xảy ra tai nạn, tôi cố gắng chạy sát đường nhất có thể.

Cuối cùng tôi cũng cầm cự được đến trường, mở cửa ra. Sakura và Tomoyo đã có mặt, tôi không suy nghĩ liền ngồi xuống ghế và nằm dài ra bàn.

-Á nè nè, cậu bệnh hả Akari - Tomoyo lo lắng hỏi

-Tớ chỉ thấy hơi buồn ngủ thôi, không sao đâu- Tôi giả bộ tươi cười với cậu ấy, cậu ấy vẫn lo lắng nhìn tôi

-Nhưng mặt cậu đỏ lắm, có thật là không sao không, cậu nên lên y tế đi - Sakura không yên tâm, cậu ấy định sờ trán tôi thì tôi né ra, tôi không thể để cậu ấy biết tôi bị bệnh được. Tôi mỉm cười nói là không sao thiệt mà rồi giả vờ lấy tập sách ra. cả hai người đều rất không yên tâm nhìn tôi, cứ như một khắc tôi sẽ ngã xỉu như thật vậy.

Hôm nay Lee vô trễ, cậu ấy vừa vào đã ỉu xìu giống hết tôi. Sakura và Tomoyo cũng lo lắng quay xuống hỏi. Cậu ấy không trả lời, bỗng cậu nhìn tôi, tôi cũng nhìn cậu, tôi suy nghĩ về giấc mơ tối qua, tại sao Lee lại xuất hiện trong đó ? Người mà cậu gọi là anh hai là là sao ?

-Cậu bệnh hả ? - Lee lo lắng hỏi

-Không sao đâu, tớ chỉ buồn ngủ thôi ..

Lee vẫn không an tâm, nhưng suy nghĩ của cậu ấy bị đánh bại khi thầy Terada bước vào.

" Các em, học kỳ này chúng ta sẽ có thêm một bạn mới, bạn ấy ..."

Thầy Terada chưa nói xong thì cửa đằng sau đã bị mở toang ra, một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn bước vào, bóng dáng ấy ôm lấy Lee , kêu gào " Syaoran à ~ Sao sáng huynh đi mà không đợi muội, huynh có biết muội buồn biết cỡ nào không hả ~~~" Lee lo lắng nhìn tôi, rồi khó chịu nhìn cô bé ấy

Thầy terada cười khỏ, viết tên cô bé lên bảng [i]"Lee Meiling"

-Giới thiệu với các em, bạn từ Hồng Kông chuyển tới, bạn tên là " Lee Meiling" . Meiling là họ hàng với Lee đó, các em nhớ giúp đỡ bạn nha

-Haaa, là họ hàng hả, nè Lee à.. - Sakura mỉm cười tính quay xuống nói chuyện với Lee thì Meiling nheo mắt, chạy xuống che chắn trước mặt hai người.

-Lee với Meiling đã hứa hôn rồi đó nha, đừng có hòng xen vào.

Cả lớp bùng nổ, tôi đang ngủ cũng bừng mình ngóc đầu dậy nhìn xung quanh.

- Trời ơi hứa hôn rồi kìa

-Cậu xem cậu ấy nói chuyện kìa

-Cậu ấy dữ quá à..

Nhiều tiếng nghị luận vang lên nho nhỏ nhưng Meiling mặt kệ, vẫn nhìn Sakura cảnh giác. Sakura ngại ngùng nhìn Lee rồi nhìn Meiling ngạc nhiên.

Bỗng Meiling nhìn tôi đang ngủ, cậu ấy chạy lại, vỗ bàn một cái, tôi đang ngủ vì tiếng đập bàn làm giật mình nhìn cậu ngờ ngác

-Này ! Chỗ này là của tớ, cậu có thể đòi với tớ được không, tớ muốn ngồi với Lee

Lúc này Lee dường như chịu hết nổi rồi, cậu đứng dậy quát

-Meiling ! Đừng quá đáng !!!

-Em quá đáng gì ! Em muốn ngồi kế anh thì sao hả !

Lee bực tức nhìn Meiling, tôi tính giảng hòa thì thầy Terada vội hòa giải, thầy bảo tôi hay ngồi vào cái bàn gần cửa đi rồi cho Meiling thế chỗ tôi, lúc này cô bạn mới hài lòng ngồi xuống. Lee có lỗi nhìn tôi nhưng tôi lắc đầu ngụ ý không sao đâu, Nhưng khi tôi vừa ngồi xuống một chuyện đã xảy ra. Tôi lung lay liền té ngã xuống.

-Thầy ơi !! Akari xỉu rồi ! - Tomoyo lo lắng la to lên

Sakura và Lee đang ngồi liền bay lại đỡ tôi, Meiling thì hoảng sợ run rẩy nhìn tôi, Lee nhìn Meiling tức giận rồi ầm tôi lên , ôm tôi chạy tới phòng y tế, sakura lo lắng nói

-Thầy em chạy theo Lee nha

Rồi không đợi trả lời, Sakura cũng bỏ chạy theo. Thầy Terada lo lắng, đi qua phòng giáo viên nhờ một cô dạy văn thế chỗ, chính mình thì đi gọi điện cho phụ huynh . Tôi mơ màng mở mắt, dường rất xốc nảy, có một đôi mắt lo lắng nhìn tôi , người đó ôm tôi vào lòng chạy như bay

-Akari, cậu không được để xảy ra chuyện gì !! Nghe rõ không, nếu cậu có gì thì tớ sẽ giận cậu đó !! Akari, tỉnh táo lên !!

Tôi liền nhắm mắt lại, Lee à, cậu ồn ào quá, tôi không tự chủ được liền lui sâu vào lòng cậu ấy, cảm nhận cái ôm của cậu ấy...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nụ Hôn

Lee lo lắng nhìn Akari đang nhắm mắt trên giường, sắc mặt tái nhợt cùng đôi môi trắng bệch. Sakura cũng lo lắng không kém, cô nắm lấy tay bạn mình, đưa lên áp vào đôi má. Lee sờ sờ trán Akari, buồn rầu thở dài. Cô Naomi kéo rèm, mỉm cười nhìn Lee và Sakura

- Akari không sao đâu, do bạn ấy bị sốt và mất sức quá nhiều nên mới bị tụt máu trong người thôi các em không cần lo lắng.

Lúc này đôi vai của Lee và Sakura mới thả lỏng xuống. Sakura nói cảm ơn cô Naomi, sau khi cô bước ra kéo rèm lại thì cô đứng dậy, chỉnh lại chăn mền cho Akari thật ngay ngắn rồi nhìn Lee

-Lee nè, Akari có lẽ đã không sao rồi, cậu cũng nên trở về tiếp tục bài học đi

-Vậy còn cậu thì sao ?

-Tớ định ở lại chăm Akari, đợi phụ huynh cậu ấy rước thì tớ quay lại

-Vậy thì không cần đâu - Lee nghiêm túc nhìn Sakura, đôi mắt van nài - Hay cậu để mình ở lại chăm Akari cho.. Dù gì cũng là do Meiling gây chuyện..

Sakura nhìn Lee chăm chăm, chợt hiểu ra, mỉm cười.

-Ừ, vậy mọi chuyện đều giao cho cậu. Tớ quay lại lớp đây, tớ sẽ nhờ Tomoyo chép bài cho các cậu!

Nói rồi Sakura kéo rèm đi ra, khi tiếng bước chân xa dần, cậu lại trở về chỗ ngồi kê sát giường, nhìn cô bé đang chìm vào giấc ngủ say. Cậu nín thở, đưa tay khẽ vuốt đôi má tròn mướt của Akari. Nè Akari, tại sao chỉ có cậu là khác biệt với mọi người ? Tại sao tớ lại có cảm giác rất an tâm khi ở bên cậu ? Tại sao ... Tại sao tớ lại muốn lại gần cậu hơn ? Lee suy nghĩ, cậu rất mâu thuẫn. Lúc cậu mới gặp Yukito, cậu cũng có cảm giác giống như lần đầu gặp Akari, cậu thừa nhận, thật ra cậu và Sakura cũng được coi là tình địch của nhau. Nhưng khi cậu gặp Akari, tình cảm của cậu với Yukito dường như chìm vào quên lãng. Mỗi khi nghe Sakura kể với Tomoyo về Yukito, cậu không còn cảm giác chán ghét như trước. Nhưng khi thấy Akari trò chuyện vui vẻ với những cậu bạn khác, cậu lại cảm thấy rất tức giận. Rất muốn lấy tay che lại đôi mắt đỏ đỏ. Rất muốn đem cô ấy giấu đi thật xa thật xa để vĩnh viễn không còn ai tìm được.

Lee có một nỗi xúc động rất lạ, cậu mắt dần không chế đứng lên, đưa sát đôi môi lạnh lạnh của mình, đặt lên trán Akari một nụ hôn thật sâu. Cậu hít lấy hương thơm từ mái tóc trắng của cô bé. Mùi thơm đó làm cậu cảm thấy rất dễ chịu và như muốn chìm vào sâu hơn. Cậu nhìn xuống khuôn mặt đang ngủ của Akari, nhìn chăm chăm vào đôi môi anh đào đang hé mở. Cậu nuốt nước miếng, cảm thấy cổ họng khô khốc, đôi mắt cậu mơ màng nhìn chăm chăm vào cánh môi đó, màu hồng phấn đó như thôi thúc cậu nhiều hơn, nhưng cậu dần lấy lại được bình tĩnh, không được ! không phải bây giờ ! liếc nhìn ly nước đang để trên bàn. Lee cầm lên tu ừng ực, sau đó hà ra một hơi rồi ngồi bẹp xuống ghế. Nhìn Akari đang hít thở đều đều trên giường. Bỗng dưng phì cười vì hành động quá phận của mình. Cậu bỗng rất muốn về nhà, âu yếm con mèo trắng được cậu đặt nằm trên gối của mình...

--- -----

Tôi đang mơ, mơ một giấc mơ rất dài, tôi thấy tôi đang đứng ở một nơi rất mát và dễ chịu, đó là một đồng cỏ xanh, mùi cỏ mới còn vương, tôi rất thích mùi hương căng tràn sức sống này. Hít một hơi thật sâu, tôi dường như lấy lại hết năng lượng của mình. Bỗng có một người đi lại gần phía tôi, là Lee, cậu như cao hơn rất nhiều, dường như cậu đã trưởng thành rồi nhỉ, tôi có thể nhận biết được cậu với người " anh trai " kia, chính tôi cũng không biết vì sao mình có thể nhận biết được hai người. Chỉ biết, cả hai người đều mang lại cho tôi một cảm giác giống nhau, " Dịu dàng ". Lee mỉm cười nhìn tôi, bỗng cậu nâng mặt tôi lên, đặt vào trán tôi một nụ hôn, nụ hôn ẩm ướt đó rất thật, rất ấm áp, tôi xấu hổ tính đẩy cậu ra, nhưng cậu giữ tôi lại, ôm tôi chặt vào lòng.

" Linh Chi, bây giờ chỉ còn em bước tiếp "

Tôi giật mình mở mắt ra, hoang mang nhìn trần nhà màu trắng tinh. Tôi đang ở đâu? Nhìn xung quanh, thì ra là phòng y tế. Bỗng tôi nghe có tiếng thở nhẹ khẽ bên, tôi quay sang, là Lee, cậu đang nằm ngủ, một đầu kê trên giường, hai tay gối lên, cậu ngủ rất sâu, có lẽ do mệt mỏi. Đôi hàng mi dày đen nhánh khẽ nhú nhú lại. Tôi nhìn cậu, bất giác đưa tay vuốt nhẹ đôi mắt đang run run. Lee giật mình mở mắt ra làm tôi không phản ứng kịp. Bất giác hành động của tôi, cậu giật mình đứng dậy lùi ra xa, đôi tay bụm miệng, đôi mắt mở trừng trừng và hai má thì đỏ ửng lên như hai trái cà chua. Chính tôi cũng đỏ mặt đến nỗi không dám phản ứng, chỉ biết cúi đầu nhìn xuống hai chân mình. Một lát sau lấy lại bình tĩnh, tôi nhìn cậu cười

-Lee à, cảm ơn cậu đã ở bên chăm sóc mình nha

-Không có gì - Lee nhìn sang một bên, không dám đối mặt với tôi - Do lỗi của Meiling nên mình sẽ chịu trách nhiệm

-Thì ra cậu chăm sóc mình vì chuộc tội cho Meiling à.. - Nghe tiếng thở dài của tôi, Lee ngược lên nhìn tôi, thấy khuôn mặt thất vọng và nụ cười khổ đó, bỗng dưng tim cậu cảm thấy nhói lên một cái. Một cảm giác bất an, không đành lòng vụt qua. Tính đưa tay ra vuốt đôi hàng mi đang nhắm lại thì rèm bỗng kéo ra. Sasuke và Ken chạy như bay vào

-Akari ! Con không sao chứ, thầy giáo gọi điện nói con ngất xỉu nhưng ba không đến kịp. Do ba bị điều đi công tác nhất thời. Di Ayama thì đang đi làm nên không đến được. đành phải đợi giờ nghỉ trưa ba đem Ken đến với con, nay em nó được nghỉ buổi chiều ! - Sasuke lo lắng, nắm lấy đôi bàn tay đang đỏ mủn hời của tôi sốt sắng trình bày. Tôi nhìn ông, xúc động nói không sao. Dù gì tôi cũng đã khỏe lại.

-Em có đem đến cho chị cháo này, là em nấu đó - Nó đưa cho tôi một cái tô được bọc lại rất kĩ. Tôi nhận lấy, mở ra, mùi thơm của hành và thịt bò làm

tôi cảm thấy bụng nhói lên. Tôi rất rất rất đói rồi, cảm giác rất muốn bật khóc, như kẻ đói bụng lâu ngày thấy được thức ăn , tôi nhìn Ken khen ngợi

-Giỏi lắm nhóc, em giỏi hơn chị rồi đó ! chị còn không biết chiên trứng này !

Ken đỏ mặt gãi gãi mắt. Nó nhìn tôi khoe khoang. Bỗng nó nhìn sang Lee đang im lặng ngồi bên cạnh nhìn tôi cười . Bất gặp ánh mắt của Ken, Lee cũng quay lại. Cả hai người nhìn nhau chằm chằm. Ken tò mò nhìn Lee, Lee cũng nghi ngờ nhìn nó. Cả hai người lo độ mắt với nhau, bỏ quên tôi đang dần đem tô cháo nuốt luôn cả thìa vào bụng. Một lát sau thì rềm lại bị kéo ra, là tụi Rika và Sakura, Tomoyo cùng với cô bé mạnh động Lee Meiling. Meiling thấy tôi, đôi mắt ánh lên tia xin lỗi nhưng khuôn mặt vẫn cố bộc lộ vẻ quật cường. Thật là một cô bạn đáng yêu, tôi nghĩ. Căn phòng đang rộng rãi thoáng mát bỗng dung ngột ngạt vô cùng. Sasuke dường như cảm nhận được điều đó, ông mỉm cười đứng dậy, nắm lấy đôi tay của Ken còn đang hần học độ mắt với Lee

- Có vẻ như bạn con đã đến rồi, vậy ba và Ken trở về đây. Chiều nay có lẽ ba không đến đón con được. Để ba hỏi di Ayama xem có rảnh không

-Không cần đâu chú - Lee bỗng dưng nói- Con sẽ đưa bạn về cho ạ.

-Ừ vậy cảm ơn con nhé - Sasuke xoa đầu cậu bạn rồi tạm biệt mọi người, kéo tay Ken đang liếc Lee bỏ đi rất nhanh

- Anou.. Akari này - Sakura mỉm cười nhìn tôi - Minh dắt Meiling đến thăm bạn

Tôi im lặng nhìn Lee Meiling đang buồn rầu đứng kế bên, Meiling đưa mắt nhìn sang Lee, bất gặp đôi mắt phần nộ của Lee, cô bé lấp bắp nói

-Minh.. Minh xin lỗi vì đã cư xử không đúng với cậu ở lớp. Minh.. Minh sẽ chuyển sang chỗ ngồi của cậu, cậu hãy trở về chỗ cũ đi nhé..Minh cảm thấy việc cậu té xỉu cũng do lỗi của mình. Thành thật xin lỗi !! - Meiling cuối đầu, thành khẩn nói. Lee cũng bất ngờ trước hành động của cô bé, có vẻ đây là lần đầu cậu thấy Meiling chịu cúi đầu nhận lỗi với một người, bất giác thái độ của cậu với Meiling cũng từ từ thay đổi, nhìn cô bé đầy tán thưởng. Tôi mỉm cười

-Không sao đâu, di gì cũng do sức khỏe mình hôm nay đang yếu

-Mà cậu cũng thật là .. - Chiharu nói - Tại sao lại nói dối mọi người chứ, cậu biết ai cũng lo cho cậu không hả !

-Đúng đó, mình có nấu ít cháo nhưng hình như em cậu đã làm rồi, thôi cậu đem về để tôi làm ăn lại nhé ...- Rika dịu dàng nói, chao ôi, cô bé sao dịu dàng đáng yêu đến thế. Ai lấy được cô bé này thật là phước ba đời dòng họ tổ tông tu mười kiếp mà. Tôi rơi lệ trong lòng. Nhìn là biết bát cháo rất thơm rất ngon, là mỹ vị chỉ có trên trời mà, tôi nhất định tối nay sẽ nuốt cả tô cháo vào bụng mới được

Tomoyo hỏi thăm tôi vài câu rồi lại kéo cả lũ đi ra , chừa cho tôi không khí để hít thở. Căn phòng bỗng chốc lại rộng rãi thoáng mát. Lee lại nhìn tôi, ngưng ngưng nói

-Cậu biết đó.. Meiling cũng không phải có ý xấu gì...

-Ừ tớ biết - Tôi cười haha nói - Do cô bé là " vợ tương lai" của cậu chứ gì- Tôi định trêu cậu ấy, bỗng tôi bất gặp đôi mắt tức giận của cậu, cậu gào lên

-Không có !

Sau đó Lee đi ra ngoài. Tôi ngạc nhiên nhìn hành động quá khích của cậu ấy, thậm không hiểu lý do vì sao. Nhưng suy nghĩ thì vậy, căn phòng bỗng yên tĩnh làm tôi buồn ngủ lạ thường, có lẽ do tác dụng của thuốc, tôi lại chìm vào giấc ngủ

Hai ngày sau, tôi đã hoàn toàn khỏi bệnh, đã có thể đi lại chạy nhảy . sau hôm đó Lee cư xử với tôi đã khác đi rất nhiều. Nói sao nhỉ, tôi có cảm giác cậu ấy xem tôi như con mình vậy, chăm chút đối đãi hết sức làm tôi có cảm giác " thụ sủng nhược kinh" (bị đối xử tốt mà hoảng sợ) . Cảm giác như Lee bỗng dưng thay đổi thành con người khác nhất thời làm tôi không kịp phản ứng. Nhưng trong hai ngày đó đã xảy ra rất nhiều chuyện mà tôi không biết, ví như trong một lần tôi thả hồn ra cửa sổ thì Kero gọi điện cho Jin, nhắc đến cái điện thoại thì đúng là hay ho. Đó là do Tomoyo thiết kế riêng cho Sakura và Kero, nhưng sau khi thấy Jin, cậu lại có thêm ý chí hùng hực, lại làm ra thêm một cái y xì, từ đó hai tên nhóc cứ thường gọi nhau ì ùng cả lên, thậm chí lúc chơi game cũng mở lên , vừa chơi vừa chửi nhau qua điện thoại

Nhưng tôi không biết được rằng, lần đi học lại của tôi, một sự kiện đã xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thẻ Bài Song Và Một Cái Gì Đó Chớm Nở

Ngày thứ ba, tôi đã có thể đi học lại. Tôi dậy rất sớm, cảm thấy tràn đầy năng lượng. Sau 2 ngày bệnh liệt giường , Lee và bọn Sakura hay tới thăm, tôi

đã có thể tự tin nói rằng Akari của các cậu đã mạnh mẽ như trâu trở lại rồi đây!

Ken thấy tôi vui vẻ , nó cũng rất vui. Còn chủ động lấy cây lược màu trắng chải lại mái tóc rối bù của tôi, cột lại cho thật cao mát mẽ rồi lấy dây cột tóc của Jin, cột mái tóc của tôi lên. Trong nó rất nghiêm túc và quý giá khi chải từng lọn tóc của tôi làm tôi ngồi đến không thể cựa quậy được. Tôi nhìn vào gương, khen nó thật khéo tay. Chỉ cột có mái tóc mà trông tôi sang sủa hẳn ra, không còn vẻ xanh xao bệnh hoạn như mấy ngày trước. Nó còn hùng hồn bảo sau này nó sẽ cột tóc cho tôi mỗi ngày, tôi còn sợ nó nói mà không làm được, con nít mà, nó dễ bỏ cuộc thôi. Nhưng có lẽ tôi đã đánh giá quá thấp Ken nhưng chuyện đó chúng ta sẽ nói sau

Jin nhìn tôi nói

-Qua , hôm nay trong chị có năng lượng hơn mấy ngày trước đó

-Nhờ sự chăm sóc của mọi người mà chị đã khỏi bệnh nhanh chóng, chị khỏe được như vậy là nhờ tất cả đó. Chị nên cảm ơn em chứ nhì - Nói rồi tôi ôm nó vào lòng, thơm nó một cái rồi kêu làm nó ngưng ngưng cười ngốc suốt buổi. Ken và Aki cũng mê nheo đôi tôi thơm mỗi đứa một cái làm tôi chịu thua ôm mỗi đứa thơm chụt chụt đến mỗi cả miệng. Nhưng có lẽ tôi quá vô tư, không để ý khi tôi vừa chạm môi vào má Ken, có một vết đỏ ửng khả nghi xuất hiện trên khuôn mặt trắng tinh đó, rồi Ken nhìn tôi cười trêu mếu. Tôi cũng quên cả thân phận của mình rằng tôi thật tế chỉ lớn hơn Ken một tuổi thôi.

Tôi đưa tay, nhìn cái đồng hồ đeo tay nhỏ gọn mà Sasuke vừa mua cho tôi, ngắm nghía hồi lâu. Cái đồng hồ này đẹp quá, dễ thương và sang trọng. Nó có màu trắng bạc lấp lánh , từng họa tiết được thiết kế rất tinh xảo. Mặt đồng hồ là hình của tôi. Đây là do Sasuke yêu cầu người làm bỏ vào. Khi tôi nhìn thấy cái đồng hồ đầu tiên tôi cũng rất bất ngờ, không ngờ Sasuke lại chịu chi cho thứ này đến vậy làm tôi cảm động ôm ông rất lâu. Sống đã được 2 kiếp nhưng đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được tình cảm của người khác ngoài Aiko giành cho mình. Tôi có bạn bè, có ba có mẹ, có em trai. Tôi còn mong gì hơn ? Liệu sau này tôi sẽ còn gặp lại mọi người hay tôi sẽ cảm nhận được nữa chứ ? Vậy thì bây giờ tôi phải cố tận hưởng hết có thể để sau này tôi sẽ không bao giờ phải hối hận nữa.

- Chị đi đây !!

-Chị đi vui vẻ nhé ! - Jin vẫy tay với tôi rồi lại chú tâm vào ván game với Kero.

Tôi cười khỏ, dắt tay Ken bước ra ngoài. Hôm nay đi Ayama chuẩn bị cho tôi và Ken một bàn thức ăn sáng rất đơn giản đạm bạc nhưng tôi lại rất thích cách làm thức ăn khoa học của di. Đại loại là do tôi vừa khỏi bệnh, nếu như ăn nhiều thứ không tốt cho sức khỏe thì sẽ bệnh lại nên hôm nay tôi chỉ được ăn cháo và chút trứng luộc thôi. Nhưng tôi vẫn cảm thấy hạnh phúc mà ăn từng muỗng dù trong 3 ngày nay tôi đã ăn cháo và trứng rất nhiều lần rồi. Trước khi đi di Ayama nói

-Akari đợi đã con . - Sau đó đi lấy một ly sữa nóng đã pha sẵn , đưa trước mặt tôi

-Uống đi con cho có sức đi học - Di mỉm cười trêu mếu nhìn tôi , tôi ngơ ngàng nhìn đôi mắt của di. Đôi mắt dịu dàng đó giống như đang nhìn đứa con ruột thịt của mình vậy. Tôi cố gắng kìm nén xúc động, cầm ly sữa lên uống cạn rồi chủ động cầm đi rửa rồi úp lại vào chỗ cũ. Sau đó tôi xúc miệng rồi chào tạm biệt mọi người, dắt tay Ken bắt đầu tới trường.

Mùa thu chỉ vừa mới bắt đầu, cây cối đang dần ngả sang màu vàng ươm . Tôi thoải mái đi chậm chậm trên con đường vương đầy lá rơi rụng. Ken đi theo tôi, mỉm cười nhìn từng cử chỉ của tôi, mỗi cái nhấc tay, mỗi lời nói, nó đều không bỏ qua bất cứ hành động nào. Đang đi thì có tiếng nói phía sau tôi

-Akari !!!!!!!!!!!!!!!

Tôi hoảng hốt quay lại phía sau và bất giác cười lớn. Là nhóc Sakura, đi cùng cô bé còn có hai anh đẹp trai, đạp xe đạp theo phía sau. Tôi tính đi lại gần Sakura nhưng lại ngại ngại không dám bước tiếp. Bản tính nhút nhát lại trời dậy rồi, chết tiệt, tôi thâm rủa. Sakura trượt patin thật nhanh lại gần tôi, rồi cười khúc khích nói

-Hihi Akari, cậu hết bệnh rồi à

-Ừ , cũng là nhờ các cậu động viên tớ...

-Không có gì đâu, chúng ta là bạn bè mà . - Sakura cười lớn khoát vai tôi. Cô bé vô tư cười nói trên cả đoạn đường mà không để ý tôi và Ken đang rất ngưng ngưng vì có hai người lạ đạp xe theo phía sau. Một lúc sau có một anh mở miệng, giọng anh rất ngọt ngào và dịu dàng .

-Sakura nè, em chưa giới thiệu bạn em với bọn anh đó nha

-Aaaa em quên - Sakura khẽ cốc đầu mình một cái, lè lưỡi với tôi rồi nói - Akari này, đây là anh trai mình , anh tên là Toya - Sakura chỉ về phía người con trai tóc đen đang im lặng lạnh lùng nhìn thẳng về phía trước này giờ, tôi thấy hơi sợ anh ấy nên từ chối cho ý kiến - Đây là bạn anh Toya, anh ấy là Yukito - Sakura lại chỉ về phía anh đẹp trai dịu dàng . Thì ra anh là Yukito, tôi nhìn ánh mắt Sakura khi giới thiệu Yukito và đôi má khẽ phỉm hồng ửng. À.. Thì ra cô bạn có người mình thích rồi à. Tiếc nhì. Tôi nhìn Yukito đang mỉm cười dịu dàng nhìn tôi , tôi gật đầu chào anh ấy rồi quay sang chuyện tâm nói chuyện cùng Sakura.

-Akari nè, bộ em là con lai hả ? - Yukito tò mò nhìn mái tóc của tôi lên tiếng

-Dạ không, em sinh ra đã vậy rồi ạ - Tôi mỉm cười nói

-Ồ , vậy thì lạ thật - Yukito vẫn nhìn mái tóc của tôi tìm tòi nghiên cứu, chỉ có Toya là nhìn tôi với đôi mắt sắc bén nghiên cứu làm tôi cảm thấy rất sợ. Sau khi đưa Ken tới trường an toàn thì đã tới trường của tôi và Sakura. Bọn tôi chào tạm biệt cả hai rồi bước vào cổng . Sau đó tôi mới biết Yukito và Toya chỉ học ngay kế bên trường Tomoda cũng chúng tôi thôi. Tôi cảm thấy rất bất ngờ.

Tôi và Sakura cùng bước vào lớp, tôi hít một hơi thật sâu rồi nói lớn

-Chào tất cả các bạn

Tất cả các bạn trong lớp nhìn tôi rồi cùng nhao nhao " Chào bạn" , hỏi thăm sức khỏe của tôi làm tôi rất vui. Bọn Rika đang ngồi xa xa thấy tôi tiến tới gần thì Chiharu hỏi

-Akari, bạn khỏi bệnh rồi à

-Ừ tớ khỏe lại rồi , cảm ơn các bạn đã lo lắng, à nè Rika, chào bạn làm ngon lắm luôn - Tôi giơ ngón tay cái ra với Rika, Rika mỉm cười hiền thực

-Không có gì đâu Akari, bạn thích là được rồi .

Tôi cười không nói gì quay trở lại chỗ ngồi. Sau đó tôi thấy Lee đang ngồi bên cạnh, cậu đang up mặt xuống bàn, một tay ôm lấy thắt lưng, à phải rồi, tên nhóc này hôm kia bị là bài Fight tấn cho một trận thi phải. Cũng do hôm qua Jin và Kero nói chuyện điện thoại tôi mới biết được. Đại loại là Meiling lấy la bàn của Lee, lên đi tìm thẻ bài Clow, nhưng sao chứ, cô bé chỉ là một người bình thường không phép thuật, không biết bắt đầu từ đâu nên chỉ còn nước đi theo bọn Sakura. Nhưng khi Lee tới nơi, đã tỏ ra mình rất là trưởng thành và chính chắn, giảng đạo lý cho Meiling nghe và bắt cô bé trả la bàn, nhưng đã có một việc xảy ra, trước đó Meiling đã khiêu khích Fight, nó núp trong lùm cây chờ thời cơ tấn công Meiling thì bị Lee đỡ được một đòn, nhưng cậu nhóc lại bị Fight đánh trúng bụng....

Tôi cười mờ ám rón rén lại gần Lee, đưa môi vào sát tai của Lee, hà hơi vào...

Lee đang ngủ, bỗng bị một luồng khí ấm nóng phả vào tai làm cho lông tơ trên người dựng đứng lên hết cả, giật nảy mình đứng lên, thấy tôi đang ngồi trước bàn của cậu ấy thì cậu ấy càng đỏ mặt hơn, ôm một bên tai đỏ mặt nhìn tôi không thốt nên lời. Tôi thấy vậy mới nói

-Sao ? Thấy bản cô nương khỏe khoắn trở lại nên hoảng sợ à??

Lee nghe vậy, thay đổi 180 độ sắc thái trên mặt, cười nhếch mép xì một tiếng khinh bỉ làm tôi tức giận , bay lại ôm cậu ấy, trong khi Lee chưa phản ứng kịp, tôi đã bóp nhẹ vào phần hông của cậu ấy

Lee đau đốn la hét chói tay rồi ôm cái hông ngồi bệu xuống đất chảy nước mắt. Đau đến thế cơ à... Tôi thấy hình như mình đùa hơi quá thì Meiling từ xa bay tới chắn trước mặt Lee, nhìn tôi giận dữ nói

-Không cho phép bắt nạt Syaoran, Syaoran là của Meiling mà...

Tôi khẽ nhìn Lee đang đau đốn nhăn mặt, tôi đi lại gần cậu ấy , đưa tay đỡ cậu ấy dậy rồi dìu cậu ấy vào chỗ ngồi

-Xin lỗi cậu, tớ không cố ý.... - Tôi biểu cảm hối lỗi chấp hai tay trước mặt cậu ấy. Lee nhìn tôi khẽ hừ một tiếng . Tôi biết cậu ấy còn giận tôi nên giả bộ buồn hiu hiu quay trở lại chỗ ngồi úp mặt xuống bàn. Lee tưởng tôi giận thật nên lại gần

-Này. Giận à

Tôi không trả lời. Cậu ấy lay lay tôi mấy cái nhưng tôi vẫn không phản ứng. Tomoyo cười hi hi

-Chết rồi người ta giận rồi kìa...

-Cậu im đi - Lee ngượng quá hóa giận quay sang quát Tomoyo rồi không biết làm gì tiếp theo. Bỗng cậu ấy móc trong túi ra một viên kẹo , đưa ra trước mặt tôi. Lúc này tôi mới cười tươi nhận lấy. Lee cũng nhìn tôi mỉm cười vỗ vỗ đầu tôi. Meiling nhìn một màn chói mắt này, giận run người.

-Syaoran, anh cũng cho Meiling kẹo đi

-Anh hết rồi - Lee phũ phàng làm cho Meiling tức giận nhưng không nói được một lời nào, đành nuốt hết mọi thứ vào bụng

Bỗng yamazaki từ đâu bay tới, hù chúng tôi một trận làm bọn tôi hoảng hốt. Viên kẹo đang nhai trong miệng của tôi cũng vì thế mà bị hóc, tôi ho sù sụ chảy cả nước mắt. sakura và Lee phải liên tục vỗ vỗ lưng tôi thì tôi mới tỉnh táo lại, đánh mấy cái lên lưng Yamazaki làm cậu bạn cười ha ha cả lên.

-Tomoyo ơi, cô thanh nhạc dặn mình rằng sau giờ học bạn nhớ đi tập với cô nha

A phải rồi, Tomoyo có một giọng hát rất hay rất ngọt ngào. Cậu ấy tham gia vào câu lạc bộ văn nghệ của trường và sắp tới cậu ấy phải tham gia một cuộc thi toàn quốc nên dạo gần đây cậu ấy đang rất cố gắng tập bài hát đó. Sakura ngờ ý muốn tới xem sau giờ học, tôi cũng muốn và lôi kéo Lee cùng ở lại, sau đó bọn Rika cũng kì kèo đòi đi theo và thế là cả bọn nhất trí sau giờ học sẽ đến phòng âm nhạc nghe Tomoyo tập hát

- Nè các bạn biết gì không - Naoko đẩy gọng mắt kính lên cao, Sakura hoảng hốt lùi về phía sau vài bước, tôi thấy vậy càng thờ dài, tôi đoán Naoko chuẩn bị kể chuyện gì nữa rồi

- Mọi người đồn rằng phòng âm nhạc của trường có ma đó.

- Bạn kể cho tui mình nghe được không - Tôi tò mò đề nghị, Sakura nhìn tôi ai oán làm tôi há hê cười lớn với cậu ấy. Naoko có vẻ rất vui khi tôi chủ động đề nghị cậu ấy kể truyện ma. Cậu ấy càng hăng hái hơn, hăng giọng một cái rồi nói

" Có một cô bạn tập hát rất khuya ở trường, nhưng một lần, cô bạn vô tình để quên đồ và quay lại lấy. Nhưng khi cô bạn vừa quay lại thì bỗng nghe thấy một giọng hát phát ra từ phía phòng nhạc. Nhưng lạ một điều là, trong phòng nhạc lúc đó không có một bóng người, đèn thậm chí đều đã tắt ngúm cả rồi...."

Tiếng Piano của cô giáo dạy nhạc vang lên rất hay và nhẹ nhàng làm tôi nghe đến ngủ gà ngủ gật cả lên vì giai điệu rất êm tai. Tôi ngóng tai nghe cuộc trò chuyện của Sakura và Tomoyo phía trước

- Cậu có nghĩ chuyện Naoko nói là thật không ?

- Tôi biết cậu sợ mấy chuyện này nên tôi không nói cho cậu biết - Giọng Tomoyo có lỗi nói

Thì ra là chuyện có thật à, tôi còn nghĩ Naoko bịa ra một câu chuyện nào đó hù dọa chúng tôi, nhưng không ngờ lại có thật. Tôi thờ dãi nhìn lên phía trước. Bỗng tôi khịt mũi một cái, có một mùi rất thơm trong căn phòng này. Không phải mùi thức ăn hay mùi nước hoa... Nó giống như...

- Các bạn có thấy gì lạ không ? - Lee này giờ ngồi kế bên tôi im lặng không lên tiếng bỗng mở miệng làm tôi giật nảy người, quay sang nhìn cậu bạn- Có gì đó rất lạ trong căn phòng này

- Là thẻ bài Clow hả ? - Sakura hỏi

- Chưa chắc. Nhưng chúng ta phải đi tìm hiểu- Lee lại nói

- Bây giờ phải không - Sakura lại tiếp tục hỏi

- Không, phải đợi khi mọi người về hết. - Lee chắc nịch nói, giọng cậu ấy chắc như đinh đóng cột

- Vậy thì là buổi tối rồi - Meiling mỉm cười nói

Như là một cảm từ đối với Sakura, cô bé vừa nghe thấy thì hoảng sợ, đập abn2 đứng dậy hét to lên

- BAN ĐÊM HẢ !!!!!!!!!

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn về phía Sakura, những tiếng nghĩ luận nhỏ vang lên, cô giáo lo lắng hỏi làm Sakura ngượng ngùng ngồi xuống. Chảy nước mắt ròng ròng thập phần không cam tâm. Lee hỏi tôi có muốn đi chung không, tối cậu ấy sẽ rước tôi. Tôi nói không cần đâu, tôi có việc phải làm rồi.

10 giờ tối, tôi có mặt tại trường

Được rồi, các bạn đừng hỏi tôi tại sao tôi lại có mặt ở đây. Vốn là tôi đang tính tắm rửa đi ngủ thì có tiếng gõ cửa. Di Ayama nói rằng có Tomoyo và Sakura đang đợi ở cửa. Khi tôi vừa chạy xuống thì thấy chiếc xe to của nhà Tomoyo và Sakura đang ngượng ngừng đứng kế bên. Thì ra hai cô bé sợ đi một mình nên ghé sang rủ tôi đi chung. Tôi đành chịu thua, người đã tìm đến tận cửa mà từ chối thì thật là, dù gì tôi cũng đang tò mò nên cũng lôi kéo Jin đi cho bằng được.

Tôi mặc đồ couple với Sakura, còn Jin thì couple với Kero, cả hai đứa trông rất đáng yêu, nhìn rất dễ thương làm tôi ngắm nhìn mãi không thôi. Rất muốn bắt hai đứa nhốt vào lồng kính treo lên tường làm cơ. Tomoyo cũng rất thích đến nỗi chạy qua chạy lại quay chúng tôi liên tiếp mãi. Tôi cũng khen Tomoyo thật khéo tay khi may được bộ quần áo dễ thương như thế này, Tomoyo nói nếu tôi thích thì cậu ấy sẽ may cho tôi và Sakura vài bộ nữa. Tôi thì đồng ý còn sakura có vẻ cảm thấy rất ngại ngùng khi mặc. Tôi từ chối cho ý kiến. Tôi hỏi sakura sao dễ dàng đồng ý đi vậy thì cậu ấy đỏ mặt, nói rằng anh Yukito sẽ ở lại nhà đêm nay, trường anh ấy cũng kể rằng nghe thấy giọng hát phát ra từ trường Tomoda, anh ấy nói rất muốn nghe thấy giọng hát của con ma vì người ta bảo rằng nó hát rất hay. Thế là cô bạn bị tình yêu làm cho mù mờ, đem theo cái máy ghi âm để ghi âm lại bài hát của con ma.

Trong lúc chúng tôi đang tán gẫu thì có một bàn tay vỗ mạnh lên vai Sakura, cô bạn hét lớn làm tôi giật mình té ngã ra nền đất lạnh băng, có một bàn tay ôm tôi dựng dậy, tôi ngạc nhiên, là Lee. Cậu bạn lo lắng phui phui bụi trên đầu gối tôi rồi lo lắng hỏi

- Này, cậu không sao chứ

- Không. Không sao .. - tôi đỏ mặt, lắp bắp nói, chết tiệt, mày bị làm sau vậy Akari, vỗ vỗ mặt mình, tôi ép chính mình phải bình tĩnh lại.

Bỗng hai lỗ tai hồ ly của tôi dựng đứng lên. Này.. này... Có một giọng hát đang ngân nga, giọng hát đó vắng vắng trong không khí. Nó như vọng ra từ một nơi nào đó rất xa rất xa. Tôi hoảng sợ, bất giác ôm chặt eo Lee làm cậu ấy nhũn mày, nhưng cậu ấy không kháng cự điều đó, nhìn cho tôi tùy ý làm

cần. Còn Sakura thì sợ quá bấu cứng ngực Tomoyo.

-Nó phát ra từ đâu vậy - Kero tò mò hỏi

-Trên kia - Tôi chỉ về phía tòa nhà đối diện

-Sao cậu biết - Kero hỏi

-Giác quan thứ sáu thôi mà - Tôi nhún nhún vai . Jin vỗ vai Kero nói đó là một loại cảm ứng của hồ ly. Lúc này Kero mới tin.

Chúng tôi chạy đến khu nhà đó, giọng hát càng ngày càng gần cho đến khi chúng tôi phát hiện ra nó phát ra từ phòng học nhạc. Giọng hát cứ vang mãi vang mãi làm cho tôi hết cả da gà lên. Bỗng Tomoyo nói, cậu ấy biết bài hát này. Thì ra đây là bài hát Tomoyo thường tập dượt gần đây cho buổi biểu diễn. Khi tôi lắng tai nghe lại thì đúng là vậy, do tôi nghe nó suốt cả buổi chiều nên ấn tượng rất tốt nha. Nhất là giọng của Tomoyo... Khi tôi đang miên man suy nghĩ thì Meiling cãi nhau với Lee, tog một phút nóng giận, cô bé đã đứng dậy mở rộng cánh cửa ra. Lập tức một âm thanh như tiếng Piano bị vỗ vang lên làm tôi nhúm mày, rồi một luồng gió mạnh bay ra làm tắt cả nhất thời không đứng vững. Khi chúng tôi duy chuyển được thì căn phòng đã tĩnh lặng trở lại. Không một tiếng động giống như mọi chuyện chưa xảy ra. Tôi biết nó đã bỏ chạy. Đang tính chờ dài thì lại nghe có một tiếng hát nữa vang lên. Nó phát ra ở cầu thang tầng ba. Tôi khịt mũi một cái chit3 tay về hướng đó

Kero giật mình nói

-Trời, cậu là chó hay gì thế Akari

Tôi cười haha không dám, Jin kéo tay Kero nói rằng đó chính là sức mạnh của hồ ly. Kero nghe vậy cười nó thật là mạnh mẽ, nhưng Kero sau đó cũng khen tôi thật tốt. Có tôi trong nhóm đã nhẹ về khoản dò đường hơn

Khi chúng tôi chạy tới cầu thang thì thấy một ánh sáng nhẹ nhàng phát ra từ trên lầu, đồng thời giọng hát đó vang lên

- Nghe giống giọng Tomoyo - Meiling nói

-Đúng vậy. - Kero cười một cái trả lời

- Đây là thẻ bài gì thế - Sakura tò mò

-Song. - Lee nói, Kero tức giận trừng mắt nhìn Lee, hình như cậu đang tính trả lời vấn đề của Sakura thì bị Lee chen ngang. Sau đó Kero giải thích rằng thẻ bài Song rất thích hát, nó sao chép giọng hát của người hay nhất trường này là Tomoyo. Nhưng phải thu phục nó nếu không mọi người sẽ nghĩ Tomoyo giả ma giả quỷ lừa gạt thiên hạ

Trong lúc chúng tôi mãi mê nói chuyện thì Song đã bỏ chạy lên trên sân thượng. Hết cách, tôi lại nắm lấy tay Lee chạy lên lầu. Lee nhìn nơi hai bàn tay giao nhau, khẽ siết thật chặt.

Sau một lúc trò chuyện, tôi thì không quan tâm lắm vì tôi đang rất buồn ngủ, tôi cứ ngáp lên ngáp xuống mãi thôi. Nội dung đại loại Kero đề nghị Tomoyo hát lại để như Song ra, vì Song sao chép giọng hát Tomoyo nhưng do dạo gần đây Tomoyo vẫn chưa hát rành, chưa tự tin nên song vẫn đang cố tập luyện. Nếu Tomoyo hát lại lần nữa và cho rằng mình hát hay nhất thì Song sẽ thỏa mãn hiện ra. Một lát sau quả nhiên Tomoyo bước ra. Cất giọng hát ngọt ngào của mình lên. Giọng hát của Tomoyo như hòa vào màn đêm tối tăm. Bỗng trên trời đầy sao kia, một luồng ánh sáng màu hồng xuất hiện, tỏa ánh sáng chiếu sáng một vùng. Song hiện ra, hòa cùng giọng hát với Tomoyo. Cả hai người như cùng nhau, hợp xướng một bản ca thật hay, đầy lùi lạnh lẽo của đêm đen . Tất cả mọi người nghe rất say mê, chính tôi cũng quên đi cơn buồn ngủ của mình mà lắng nghe theo giai điệu. Sau khi hát xong. Song hiện nguyên hình là một cô gái rất đẹp và dịu dàng thực nữ, mái tóc dài buông xõa sau lưng cùng với bộ váy dài trong thật rực rỡ làm sao...người phụ nữ đó nhìn tôi, mỉm cười. Bỗng người phụ nữ ấy bay lại gần tôi tog con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Cô ấy bỗng nói khe khẽ, giọng nói như gió bay, nghe lúc gần lúc xa

" Tôi phụng mệnh một người chuyển cho cô cái này"

Nói rồi cô ấy đưa miệng của mình lại gần cổ tôi, từ trong miệng cô ấy, một viên ngọc màu hồng sáng bay ra, nó nhập vào cổ tôi. Bỗng tôi thấy cổ tôi mát lạnh nhẹ nhàng, không còn trầm trầm như mọi khi . Tôi nhìn cô thắc mắc, cô ấy như hiểu ý tôi, mỉm cười

"Người ấy nói rằng, đây là món quà người ấy muốn tặng cho cô, mong cô tiếp tục cuộc hành trình tìm lại người ấy"

-Người ấy là ai ? - Tôi bỗng cảm thấy trống rỗng, nắm lấy đôi tay trong suốt của song, cầu xin hỏi

Song không đáp, cô ấy khẽ liếc Lee, mỉm cười nhìn tôi rồi nhẹ nhàng lắc đầu

"Người ấy chỉ gần bên cô thôi, người ấy bây giờ đã biến mất rồi, nhưng cô và người ấy sẽ sớm đoàn tụ thôi"

Nói rồi cô ấy tỏa ánh sáng lấp lánh, Kero la lớn " Thu phục nó đi sakura" Sakura trong phút ngỡ ngàng, liền gật đầu, giong cây gậy quyền trượng lên đọc câu thần chú. Trước khi biến mất, Song còn nói với tôi rằng

" Tất cả mọi thứ hãy cố làm theo con tim mách bảo, người ấy ở trong tim cô"

Luồng ánh sáng rực rỡ ấy tỏa ra , chiếu sáng cả một bầu trời trường Tomoda rồi tắt ngấm . Tôi lão đảo vịn lấy Lee. Lee lo lắng nhìn tôi. Tôi khe khẽ lắc đầu, mồ hôi tuôn như mưa, giờ tay sờ lấy cái cổ mịn màng. Bỗng hoang mang về những lời nói của Song. Ai là người ủy thác Song trả lại cho cô giọng hát ? Vì sao tôi biết đó là giọng hát à ? Tôi phát hiện rằng tôi đã có khả năng điều khiển được âm hơi của mình, giọng nói của tôi như nhẹ nhàng và thánh thót hơn làm tôi cũng bất ngờ. Tôi thầm cảm ơn Song vì đã ban cho tôi một món quà tuyệt vời như vậy. Nhưng càng ngày mọi thứ càng bí ẩn hơn làm tôi không tìm ra giải thích nổi. Lee nhìn tôi im lặng , cậu ấy mỉm cười, nỗi bất an trong lòng ngày càng tăng cao, qua lời nói của Song có thể thấy, Akari sắp sửa rời xa cậu mãi mãi rồi. Không, không thể được, cậu không thể để mọi thứ diễn ra như vậy !

Sakura và Tomoyo lo lắng hỏi tôi về chuyện của Song, tôi bảo rằng không sao đâu . Đây là chuyện riêng của tôi . Jin có vẻ đã hiểu ý Song, nó chỉ mỉm cười không nói gì . Có lẽ nó cũng không có ý định kể tôi nghe mọi chuyện. Tôi cũng mặc kệ nó .

Nhưng sau khi chúng tôi chuẩn bị trở về thì Sakura bỗng hét toáng lên, thì ra cô bạn đã quên ghi âm lại.

-Vậy thì cậu còn không mau ghi lại tên cậu lên thẻ bài , rồi ra lệnh nó hát chung với Tomoyo là được chứ gì - Lee tự hào , khoanh tay nói

Kero nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Lee, nó cũng tính nói, nhưng lại bị tên khốn này giành trước rồi. Đúng là thằng nhóc này có thù với nó mà, tại sao luôn cướp lấy ánh hào quang của nó chứ !.

Sakura mỉm cười cho là phải, rồi làm theo chỉ dẫn của Lee. Sau khi chúng tôi đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi. Tôi cùng Lee nhảy lên một nóc nhà gần đó, Meiling thì ngồi kể Sakura để hỏi thêm về các thẻ bài CLow, con bé chắc cũng muốn tập tành thu phục thẻ bài CLow đây mà. Tôi cười nhìn về háo hức của cô bé. Bỗng có người dựa sát vào vai tôi

-Này.. Cậu sẽ không bỏ đi đúng chứ - Lee rầu rĩ nói

-Đúng vậy, tớ sẽ không bỏ đi- Tôi nhìn lên bầu trời đầy sao, bắt chéo hai chân nói. Trên bầu trời kia, tôi và bọn họ đang ở cùng một khung trời nhưng chúng tôi không gặp nhau. Tôi mong sớm tìm được họ để chúng tôi có thể đoàn tụ với nhau. Tôi nhớ đến những giọng nói êm tai ấy và những tiếng cười đùa. Bỗng cảm thấy háo hức lạ thường.Tôi lắc lư , ngậm nga theo giai điệu bài hát của Song và Tomoyo, có lẽ Song đã quên hết, nó không thấy tôi và cũng không trò chuyện cùng tôi nữa. Tôi khẽ liếc sang Lee. Xin lỗi Lee, có lẽ tớ sẽ không giữ được lời hứa của tớ với cậu.Nhưng, tớ hứa sẽ trân trọng khoảng khắc này khi còn có thể

Tôi nghĩ vậy, đỡ Lee ngồi dậy, cậu ấy nhìn tôi . Tôi nhìn cậu ấy, trong lúc mỗi người không để ý, tôi thom vào má cậu một cái. Cậu ấy sững sờ nhìn tôi, nhất thời quên cả phản ứng, quên cả đồ mặt. Tôi tỉnh quái nói

-Coi như cảm ơn cậu vì nụ hôn kia

-Hả .. hả.. Cậu biết rồi à.. - Cậu ấy ngượng ngùng cúi đầu - Rằng tớ hôn cậu khi cậu ở phòng y tế...

-Ế ? - Tôi ngạc nhiên- Ế !!!!!!!!!!!!!!! - Đùa gì vậy, ý tôi là nụ hôn trong mơ TRONG MƠ kia mà ! Vậy ra.. vậy ra lúc đó Lee đã hôn tôi thiệt sao. Cậu ấy sững sờ nhìn tôi. Rồi thấy biểu cảm đỏ mặt của tôi, bỗng cảm thấy tim nhộn nhạo. Thấy bọn Sakura đã gần thu âm xong bài hát, cậu ấy nắm lấy tay tôi thật chặt. Rồi kéo tôi nhảy xuống đi lại gần chỗ Sakura đang thu thập dụng cụ. Tôi chỉ biết lắc lư mơ màng theo cậu ấy. Bỗng nhiên tôi mỉm cười, haha , tôi thật khờ, thì ra là vậy. Tên nhóc Lee, tại sao cậu lại không nói cho tớ biết chứ....

Mọi vai quá đi thôi...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tổ Tình Không Thành Công

"Bánh răng của số phận bắt đầu chuyển động, bi kịch đó lại sắp sửa xảy ra..."

Kể từ ngày hôm đó, dường như quỹ đạo cuộc sống của tôi đang dần dần thay đổi, mọi thứ đang có chuyển biến rất kỳ lạ, dù rất nhỏ nhưng tôi vẫn nhận ra.

Ví như như thế này, một buổi sáng tôi thức dậy, thấy Ken đang nằm trên giường mình gác một chân qua bụng tôi ngủ ngon lành. Quái lạ, thằng nhóc này bình thường rất ghét ngủ chung với tôi, nó chê tôi ngáy rất to dù thật sự là chính tôi cũng cảm thấy mình không có khả năng ngủ ngáy. Aiko cũng đã từng nói tôi ngủ rất ngoan. Thế là từ đó cứ rảnh rảnh nó lại nhảy xuống giường của tôi nằm ngủ

Ví như thế này, khi tôi bước một chân ra khỏi nhà thì đã thấy Lee đứng chờ sẵn ở trước cổng. Cậu ấy vẫn bộ mặt than như mọi ngày nhưng thật sự khi tôi nhìn vào khuôn mặt đó lại cảm thấy một luồng nhiệt nóng từ cổ xông thẳng lên đại não làm tôi đôi khi không điều khiển được hành vi của mình. Từ đó,

sáng nào cậu cũng cùng Meiling sang nhà rước tôi đi học.

Thu đến và Thu đi, mọi thứ xảy ra rất nhanh chóng, chẳng mấy chốc, mùa đông đã đến rồi

Giáng sinh, khoản thời gian mà tôi thích nhất, Ken và Kero đã lập thành một nhóm công kích Lee, trong ngày giáng sinh cả bọn rủ nhau đi khu vui chơi, hôm đó là ngày Sakura thu phục được lá bài mạnh nhất trong trọn bộ nguyên tố "The Firey", để tránh cho tất cả mọi người trong khu vui chơi bị thương cô bé đã dùng The Sleep làm gục hết tất cả mọi người nên chúng tôi mới dám mạnh động mà có một trận đấu nảy lửa với Firey. Trong lúc đang hào hứng đứng một bên xem kịch thì tôi đã bị chấn thương rất mạnh mà cụ thể là bị bỏng một bên tay vì lửa của Firey văng vào tay. Lúc đó Lee đã rất lo lắng và rất tức giận, nhưng cậu bạn không phải đối thủ của Firey, thể là bị nó vòn rất mạnh.

Sau đó, lần đầu tiên Sakura đã sử dụng hai thẻ bài mạnh nhất trong bộ nguyên tố "Windy và Watery" mới có thể thu phục được Firey, điều đó chứng tỏ cô bạn đã mạnh hơn rất nhiều rồi. Thu phục Firey cũng đồng nghĩa với việc Kero thu hồi lại được một tí sức mạnh. Nó khoe khoang với Lee suốt buổi, trong lúc Lee tức giận định mắng nó thì Ken lúc đó (đã tỉnh dậy sau khi sức mạnh của Sleep hết tác dụng) đã giúp Kero và đấu võ mồm với Lee. Mà cũng không hẳn, bản tính của Ken rất hiền, nó chỉ dùng cái miệng dẻo ngoáy của mình mà nói lý với Lee, mà cậu bé thì chỉ mới 10 tuổi thì sao cãi lí được? Thế là đành bị khuất nhục mặt dù chính là không cam tâm.

Tôi vẫn còn nhớ đêm đó, bầu trời đầy sao rất đẹp, mọi ngọn đèn trong khu vui chơi đều được bật sáng làm xung quanh trong rất lạnh mướt. Tôi và Lee cùng ngồi chung một khoang trong vòng quay. Meiling và Ken bị Tomoyo cưỡng chế ngồi chung khoang với bọn họ, Sakura thì ngồi với "người tình bé nhỏ" Yukito của cậu ấy, hình như cô bạn muốn tặng cho anh con gấu bông mà cô bé đã dành ra nhiều thời gian hoàn thành. Chỉ có tôi và Lee. Cả hai chúng tôi đều ngại ngùng đến nỗi không dám ngước mặt lên nhìn nhau. Từ trên cao, Kero cùng đôi cánh trắng bay vòng quanh, rải xuống những hạt ánh sáng lấp lánh như hàng triệu vì tinh tú đang rơi rớt làm mọi người đều không cảm được lòng xao xuyến với cảnh đẹp trước mắt này. Chính tôi cũng cảm thấy rất hạnh phúc, nhìn những hạt nhỏ li ti rơi như tuyết, tôi bỗng cảm thấy, phải chi có một ngày tôi được cùng mọi người đón một trận tuyết đầu mùa rơi thì thật hay biết mấy nhỉ.

Bỗng nhiên có một âm thanh xột xoạt sau lưng tôi, tôi quay lại. Lee đang đứng sau lưng nhìn tôi chằm chằm và rất nghiêm túc. Cậu khẽ nắm chặt tay lại, định nói với tôi điều gì đó nhưng dường như không mở miệng được. Như lấy hết dũng khí, Lee mới nói, giọng nói ảm áp đó vang lên nghe như gần như xa

-Akari này, tớ có chuyện muốn nói với cậu...

-Hửm? - Tôi mỉm cười nghiêng đầu nhìn cậu ấy, cậu ấy nhú mày nhìn tôi rồi cậu lại nói tiếp, rặng mây đỏ trên mặt lan ra.

-T.. Tớ .. muốn nói là... T.. Tớ.. Thích...- Nhưng cậu chưa nói xong, tôi đã đi lại gần, lấy tay bịt miệng cậu lại. Tôi dè cậu xuống, mỉm cười kẻ trán cậu với trán tôi.

-Xin cậu đừng nói gì cả Lee. - Tôi chảy nước mắt, ôm lấy cậu, để đầu cậu tựa lên vai mình - Chưa phải bây giờ Lee à..

Lee im lặng, nhận được sự từ chối của tôi cậu có cảm giác như trái tim mình bị khoét rỗng. Cảm thấy mất mát một hồi. Tôi hiểu ý vỗ vỗ lưng cậu.

-Tớ sẽ cho cậu câu trả lời, chỉ là chưa phải bây giờ thôi...

Tôi lại thì thầm vào vai cậu. Cậu ấy hiểu ý tôi, nhắm mắt lại mỉm cười, càng ôm tôi chặt hơn, chặt đến nỗi như muốn khảm tôi vào tận thân xác cậu ấy

Bỗng nhiên Lee nhú mày, cảm giác đau đớn từ tim từ lâu chưa xuất hiện bỗng như ngày càng mạnh mẽ hơn, nó đau lắm, nó đòi được giải phóng ra, nó kêu gào tên Akari. Có một thứ gì đó rất muốn thoát ra. Cậu cố kiềm cơn đau, mồ hôi chảy dọc trên thái dương của mình.

Tôi sau lưng cậu, mỉm cười nhẹ nhàng, khẽ đưa môi đặt vào vai của cậu, chúng tôi cứ ôm nhau trên sàn cho đến khi vòng tròn quay được nhiều vòng rồi dần dần hạ xuống, tuyết.. vẫn đang không ngừng rơi

Đã 1 năm sau khi tôi tới nơi này

Hôm nay lớp tôi đón chào đón một người rất đặc biệt

-Các em, thầy có một thông báo mới - Thầy terada lấy tay chỉnh chỉnh cái cà vạt lại, đưa tay hắng giọng một cái- Thầy Sumi phụ trách môn Toán của các em vừa xin nghỉ phép, cho nên, trong thời gian thầy Sumi nghỉ phép, cô Mitsuki sẽ dạy các em môn toán, mời cô vào - Thầy Terada nhìn ra cửa nhà nhỏ, từ cửa, một người phụ nữ mặc một cái váy màu be dài chấm chân bước vào, cô mặc một cái áo len màu đen có cổ vàng, mái tóc đỏ dài bung xòa sau lưng, trông cô thật yếu điệu thướt tha, tôi ngắm nhìn cô đến ngây ngẩn cả người. Cô chấp hai tay lại, giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng sóng kêu rì rào

-Cô tên là Kaho Mitsuki

Sakura nhìn cô Mitsuki đến ngẩn người, tôi hỏi khẽ

-Bạn quen cô Mitsuki à?

-Ừ, mình vừa gặp cô hồi sáng, cô trông đẹp thật nhỉ - Sakura mỉm cười say mê nói, vẫn không rời ánh mắt ra khỏi cô Mitsuki.

Chỉ có Lee, đôi mắt cậu đắm chiều nghiêm túc đánh giá cô Mitsuki, mày rậm nhú chặt , tôi rất ghét ánh mắt đỏ của Lee, đó là đôi mắt khi cậu không tin tưởng ai đó và có cảm giác muốn tìm hiểu về người đó, đôi mắt đầy đề phòng và cảnh giác. Tôi lo lắng nhìn cậu không lên tiếng.

Ra chơi, chúng tôi tụ tập bãi đất trống sau trường.

-Cô Mitsuki có gì lạ hay sao ? - sakura nhìn cái con người đang bắt chéo hai chân ngồi trên ghế đá, để tất cả mọi người phải đứng kia

-Bộ bạn không cảm thấy cô ấy có gì đó rất lạ à ? - Lee nhìn Sakura, một bộ mặt cậu thật ngu ngốc. Tôi và Tomoyo chỉ đứng một bên yên lặng không ý kiến, chúng tôi chỉ là người ngoài nên không tiện xen vào cuộc trò chuyện của họ.

-Thấy gì đâu... - Sakura lầm bầm

-Á Syaoran à !! - Meiling từ xa bay lại - thì ra huynh ở đây, huynh đã hứa ăn trưa cùng với muội rồi mà - Nói rồi cô ôm cứng lấy tay của Lee. lee nhìn tôi khẽ khó xử, bất gặp ánh mắt bình thần của tôi, cậu ấy bỗng cảm thấy rất tức giận, cậu khẽ đẩy Meiling ra

-Đợi huynh một chút, huynh đang bàn chuyện rất quan trọng

-Chuyện gì quan trọng- Meiling thắc mắc nhìn Lee

-Là chuyện của cô Mitsuki đó - Tomoyo mỉm cười nói

-Vậy là liên quan tới muội rồi - Meiling như vô tình khẽ lướt mắt qua tôi, rồi càng ôm chặt lấy Lee

-Xi, chuyện gì mà liên quan tới muội! - Rồi lấy đây đây mạnh Meiling ra, rồi nghiêm túc nói với bọn Sakura

-Các cậu phải cảnh giác với cô Mitsuki, cô ấy có một nguồn năng lượng rất mạnh phát ra từ....

-Từ đâu ? - Một giọng nói ngọt ngào vang lên, chúng tôi giật mình quay lại, Cô Mitsuki chẳng biết từ bao giờ đã đứng đằng sau Lee, cô khẽ khom người nhìn Lee đánh giá. Tôi nhẩn mặt, nhìn Lee trao đổi ánh mắt

"Giác quan của hồ ly rất mạnh, thế mà cô Mitsuki đứng sau lưng tôi mình này giờ mà mình không phát hiện ra..." Tôi khẽ nhủ mày nhìn cô Mitsuki đánh giá, thì ra cô ấy cũng không đơn giản như chúng tôi vẫn nghĩ. Cô nhìn Lee mỉm cười

-Em là Lee Syaoran phải không, như em đã biết sau này cô là giáo viên Toán của em, nếu em có vấn đề gì thì coi chừng cô đó nha - Cô nói nửa đùa nửa thật làm tôi cảm thấy rất bất an, đó có phải coi là một lời cảnh cáo dành cho Lee không ?

-Đúng không nè Tomoyo ? - Cô nhìn Tomoyo, Tomoyo mỉm cười thân thiện với cô - Đúng không Meiling? - Cô lại nhìn Meiling, Meiling không ý kiến cái đầu. - Còn em.. Sakura ? - Cô nhìn qua Sakura, khẽ suy nghĩ, Sakura thấy cô nhớ tên mình thì rất vui gật đầu thật mạnh. Sau đó cô nhìn tôi. - Em là Minato Akari ?- Cô nhìn tôi chằm chằm, bỗng dưng tôi rất trong cơ thể mình rất kỳ lạ.

-Vâng ạ . - Tôi lạnh nhạt gật đầu

Giờ lao động, tụ tập cùng chúng tôi cùng tụ tập một chỗ để bàn tán. Sakura nói cậu ấy rất thích cô Mitsuki và muốn được như cô ấy. Naoko nói

-Vậy sao cậu không đến đền Mitsumine xin bùa ? Mọi người nói rằng ngôi đền đó rất linh thiêng nhất về khoản cầu duyên

Nghe vậy tất cả chúng tôi đều lắng tai nghe, duy chỉ có Sakura và Meiling thì biểu cảm hơi quá khích. Tôi thì đoán cả hai cậu ấy rất muốn mua bùa cầu duyên để cầu tình cho....

Meiling giả bộ háng giọng, nói rằng cậu ấy và Lee đang rất mặn nồng khấn khút, tôi chỉ cười cười không nói gì.

Ra về, Tomoyo và Sakura rủ tôi cùng đến đền Mitsumine, nhưng tôi từ chối vì muốn trở về nhà sớm để Ken kèm cho tôi môn học tiếng Nhật, thật tình. Tôi đã học lớp 5 nhưng tôi vẫn chưa rành hết về tiếng Nhật, cứ viết sai chính tả rất nhiều. Thế là chúng tôi chào tạm biệt nhau và tôi hốt hả chạy về nhà

7 giờ tối, chuông điện thoại tôi reo lên

-Alo, tôi là Minato Akari...

-Akari ? Em có phải bạn của sakura không?- Đầu dây bên kia, một giọng nam trầm ấm đầy lo lắng vang lên

-Dạ đúng vậy. Cho hỏi anh là...

-Anh là Toya, anh hai của Sakura. Sakura có ở bên đó không em ? - Giọng nam ấy vẫn vang lên hỏi han, tôi đoán là có chuyện chẳng lành nên nói rằng không có Sakura ở đây. Thế là Toya đã nói ra hết, thì ra là sau giờ học không thấy Sakura và Tomoyo trở về, Lee và Meiling cũng vậy.

Tôi nghe vậy giật mình, thậm kê không ổn rồi dập điện thoại, chào dì Ayama và Sasuke rồi xách xe đạp chạy ra đền Mitsumine.

Khi tôi đạp xe, tôi thầm cầu nguyện cho bọn họ không xảy ra chuyện gì, nhất là Lee, cậu không được có gì ! .. Nhưng khi tôi tới nơi, thấy Sakura đang thu phục thẻ bài Clow , có lẽ tôi đã đoán đúng, chắc họ đã gặp phải thẻ bài Clow nên bị vướng đến tận bây giờ. Sakura thấy tôi, chảy nước mắt chạy lại ôm lấy tôi.

-Akari !! Sao bây giờ bạn mới đến ...

-Mình xin lỗi.. - Tôi khẽ thở dài sờ sờ tóc cô bé. Một lát sau tôi thấy cô Mitsuki bước ra. Sakura nói

-Bọn tớ bị nhốt trong thẻ bài Maze, là một mê cung nên không thoát được. may là có cô Mitsuki...

Tôi ngạc nhiên nhìn cô Mitsuki đang mỉm cười bên cạnh, cô đưa Maze cho Sakura. Sau đó, cô lấy trong túi ra ba cái bùa màu đỏ. tôi nhìn mặt chữ, là bùa tình duyên. Cô tặng cho Sakura và Meiling mỗi người một cái. Còn một cái..... Cô đưa cho Lee

-Ừa cô, cái này là của con gái mà đưa Lee làm chi - Meiling ngạc nhiên hỏi.

Cô Mitsuki mỉm cười không nói, khẽ liếc sang tôi rồi nói với Lee

-Lee nè, mọi thứ còn rất khó khăn, em hãy cố lên.- Rồi cô đứng dậy. Lee nhìn lá bùa màu đỏ trong tay, đỏ cả mặt nhìn tôi, rồi dường như cố ý cho tôi thấy. Cậu trước mặt tôi cột lá bùa vào bên hông rồi nhìn sang chỗ khác. Tôi mỉm cười, nghĩ cậu ấy thật trẻ con

Một lát sau anh Toya tới, anh lo lắng nhìn đứa em gái. Sakura giải thích rằng mình bị lạc đường nên nhờ có cô Mitsuki nên mới thoát được. Toya sau khi thấy Mitsuki thì bỗng sững sờ, nhìn cô bất ngờ. Cô Mitsuki cũng mỉm cười

-Lâu rồi không gặp, Toya, anh mau lớn quá

-Kaho... - Toya nhìn cô Mitsuki , đôi mắt đỏ rất sáng rất sáng

Sau khi tiễn chúng tôi ra về, cô Mitsuki đi về phía bóng tôi trong khu đền rồi biến mất, cho đến tận lúc đó, Toya vẫn không rời mắt khỏi cô Mitsuki...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bánh Kem

Gần cuối mùa đông, đường phố bắt đầu bớt nhộn nhịp hơn, tuyết cũng dần tan ra và khí lạnh bắt đầu giảm dần. Không khí của một tháng cận kề xuân nghe sao mà trong lành lạ thường.

Trường tôi sắp tới sẽ tổ chức cho học sinh thực hành làm bánh kem lấy điểm thi. Máy hôm nay tôi đều quán lấy dì Ayama để dì dạy cho tôi cách làm bánh kem . tay nghề của dì Ayama rất khéo, dì chỉ tôi từng tận tường bước một làm, chỗ nào không hiểu, dì sẽ nói chậm lại để tôi có thể lấy giấy bút ra ghi lại.

-Chỗ này, con để tay như thế này... phải rồi.. bóp nhẹ nhẹ thôi để kem ra đều hơn...- Dì Ayama nắm lấy đôi bàn tay của tôi, ấn mạnh từng đốt ngón tay cho tôi quen với việc bóp kem ra , những lọn kem xoắn vào nhau trên chiếc bánh kem màu nâu trong thật đẹp mắt. Tôi đứng trên cái ghế nhỏ, thích thú nhìn chiếc bánh sắp ra hình thù của mình. Nhóc Ken đứng kế thỉnh thoảng nhìn từng cử chỉ của tôi, tay chân tấy mẩy muốn thử, những lúc đó tôi sẽ đưa cho nó làm và sẽ đổi lại những cái chớp mắt ngạc nhiên của nó.

-Akari, nếu chị làm bánh kem xong nhớ cho em ăn thử nha . - Nó đề nghị nhìn tôi tha thiết nói, tôi không cưỡng lại đôi mắt to tròn long lanh ấy nên gật đầu thật mạnh, ngoéo tay hứa với nó, nó nhìn hai ngón tay tú giao nhau, mỉm cười thật tươi , tôi cũng cười cười xoa xoa đầu nó

Giờ ra chơi, lũ con gái chúng tôi tụ tập ở khuôn viên trường, Sakura cho chúng tôi thử bánh mà cậu ấy làm. Lúc cắn miếng bánh đó, vị mềm mềm xốp xốp lan tỏa trong khoang miệng, thêm mùi thơm của dâu tây làm cho tôi càng ngất ngây hơn. Tôi áo hức, ăn từng miếng từng miếng

-Ngon quá Sakura à... - Tôi ôm hai má, nhắm chặt mắt lại nhai nhồm nhoàm, Sakura nghe vậy thì vui vẻ, hỏi tôi ăn thêm, tôi nghe vậy gật đầu, càng chăm chút ăn hơn

-Tớ không biết tớ có làm được không nữa - Naoko thở dài nói, cậu ấy nhét một miếng bánh vào miệng rồi nhắm mắt suy nghĩ

-Cái đó thì cậu còn phải lo sao, cậu chung nhóm với Chiharu và Rika mà sợ gì, hai cậu ấy là làm ngon nhất đấy ! - Tomoyo nhỏ nhẹ nói, cậu ấy mỉm cười, trân trọng ăn từng miếng bánh trên tay, đây là của Sakura lần đầu làm, cô bé không thể làm lãng phí được.

Tôi nhìn cả bọn vừa ăn vừa khen bánh của Sakura mà gật đầu liên tục tán thành. Quả thật bánh của Sakura làm rất ngon rất tốt, tôi ăn mà chả thấy ngấy một chút nào

-Sao tui mình không làm bánh kem hột gà kem sữa ? Nó cũng dễ làm đó -Lee nhìn Yamazaki đề nghị, cậu bạn đưa tay lên xoa cằm rồi đồng ý

-Syaoran nà !!! , huynh thấy kiểu trang trí này nhìn được không - Meiling giờ quyền tập chí đám cưới ra trước mặt Lee, đưa tay chỉ vào cái bánh kem ba tầng chỉ dùng để làm trong đám cưới. Lee thở dài nói khổ

-Meiling à... đây là kiểu bánh kem đám cưới mà..

-Thì sao chứ !! Meiling làm cho Syaoran mà - Rồi cô bé lạc vào giấc mơ do cô bé tạo ra, tôi nhìn khuôn mặt thỏa mãn của cô , đoán chắc cô bé đang ước mơ gì rồi. Tôi cười khổ nhìn Lee đồng tình, bất giác ánh mắt tôi nhìn sang, Lee đỏ mặt quay đi.

-Akari nè - Tomoyo nói - Cậu thích bánh gì nhất ?

-Hừm... -Người nào đó lắng tai lên nghe ngóng, tôi suy nghĩ một hồi rồi nói- Bánh hột gà kem sữa, hừm... thêm ít socola là ổn rồi. Tớ thích bánh đấy nhất mà ! - Tôi nói, đúng là vậy thật, đợt trước đi Ayama làm bánh hột gà kem sữa cho tôi và Ken ăn, hậu quả là sau đó vì ăn quá nhiều mà chúng tôi bị đau bụng rất nặng và bị cấm ăn bánh gato trong một thời gian... dài.

Lee nghe vậy, thoáng thờ phào rồi nói với Yamazaki là quyết định làm bánh kem sữa hột gà.

Sakura giờ cuốn sách làm bánh ra trước mặt tôi và Tomoyo, nói rằng hay là làm bánh Socola, tôi từ chối cho ý kiến, tôi cũng thích món đó. Tomoyo cũng vậy. Tôi hỏi Sakura có định tặng ai không , Sakura nói rằng

-Mình sẽ tặng ba , anh hai, cô mitsuki, các bạn và... Anh Yukito - Nói tới đây cô bạn đỏ mặt cúi đầu. Tôi thấy vậy phá lên cười lớn, Sakura thẹn quá hóa giận đánh vào lưng tôi mấy cái mà tôi vẫn không ngừng cười .

--- -----

Ra về , tôi cùng Tomoyo và Sakura đi trên con đường lớn. Lúc đi ngang qua một tiệm bánh kem lớn nhất khu đó, tôi thấy Lee đang áp mặt nhìn vào bên trong

Tôi tò mò chạy lại nhìn vào, thì ra là cậu ấy đang học làm bánh. Cậu ấy thấy tôi cũng không có biểu cảm gì, chỉ là khẽ liếc nhìn rồi quay đi .

-Lee nè, nhóm bạn làm gì vậy - Lee nhìn tôi, rồi trả lời câu hỏi của Sakura

-Bánh kem sữa hột gà . - Tôi nghe vậy thì giật mình ngược lên nhìn cậu ấy, thấy tai cậu ấy đỏ lên , tôi khẽ mỉm cười quay đi chỗ khác.

-Chào các em- Có một giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng chúng tôi, anh Yukito đã đứng sau lưng chúng tôi từ lúc nào. Sakura thấy anh thì đỏ mặt, riêng Lee thì mặt... càng đỏ hơn. Được rồi Lee à, nếu cậu thích người ta thì cũng đừng nên đỏ mặt vì người ... con trai khác chứ.

Tôi kìm nén ý cười trong đáy mắt, cố gắng không để mình cười ra tiếng. Tôi giả vờ quay sang nhìn bên trong làm bánh, chả mấy chốc đã bị sự thuận thực của các người thợ làm cho hoa cả mắt, tôi nhìn đến không biết gì cả. Một lát sau khi đám người sau lưng trò chuyện xong, Tomoyo nắm lấy tay tôi khẽ kéo thì tôi mới hoàn hồn, xin lỗi mọi người rồi theo các cậu ấy về nhà

Buổi tối, Jin lôi kéo

-Tiểu thư Akari đáng yêu thân mến dễ thương của em ơi, mai chị nhớ cho em bánh kem nhaaaaa... - Nó làm nũng ông ọ nói, tôi cười hi hi đồng ý, lúc này nó mới vui mừng Yeah liên tục và bay vòng vòng khắp phòng. Tôi cũng hứa cho Aki một cái nếu nó ngừng không cắn vào mấy tấm thảm của tôi nữa. Riêng Ken thì tôi đã hứa cho nó rồi.

Tôi leo lên giường ngủ, háo hức chờ đợi đến sáng mai

--- -----

" Này,em vừa làm bánh đó, ngon không? "

"Ngon ! Em làm cái gì cũng ngon cả Linh Chi .. " - Người nào đó ôm lấy tôi, hít thở vào vai tôi. Tôi đưa tay ôm lấy người, để đầu người để lên vai tôi, tôi ra sức cảm nhận hơi ấm mà người mang lại. Người mỉm cười khẽ, sau lưng lại có người ôm lấy tôi, cả hai người đều mang đến cho tôi sự ấm áp như thế . Người nói

"Chỉ cần bất cứ thứ gì em làm, bọn anh đều thấy ngon"

"Nhưng lỡ món đó dở thì sao ? "

"Dở thì thôi , anh vẫn phải ăn chứ sao..." [/i]

Hai người ôm tôi chặt hơn, thật ấm áp, cái ôm của người như gió mùa xuân đang thổi vậy, làm cho tôi thấy yên tĩnh lạ thường. Tôi với tay , khẽ sờ tóc người, tôi không thấy mặt người, chỉ biết trên người của người có một mùi thơm... Hít vào, đó là một mùi hương. Bỗng nhiên , người đẩy tôi ra, tôi hoang mang nhìn, cả hai người nắm lấy tay nhau, trong tay mỗi người đều có hai bông hoa giống nhau, tôi nheo mắt ... là hoa kiku trắng (cúc trắng)

Người nào đó cầm một cái , cài lên mái tóc dài của tôi, tôi mỉm cười nhìn người, người là ai, sao người ấm áp đến thế, người còn lại đặt lên trán tôi một nụ hôn, và cả hai người đều biến mất

"Đừng đi, xin người , đừng bỏ em nơi này, đừng đi mà !!! " Tôi hoảng sợ kêu to, nhưng người không nghe thấy, người không lên tiếng, bỏ tôi bơ vơ đứng một chỗ. Tôi đau đớn ôm hai vai ngồi xuống, khóc rầm rức, đừng đi, đừng bỏ tôi, tôi sợ lắm, đừng đi mà

Buổi sáng, tôi thức dậy. Chào đón tôi là ánh sáng mặt trời từ ô cửa sổ đưa vào, gió từ ngoài lùa vào từng cơn mát lạnh. Tôi ngồi dậy, bỗng từ tay tôi rơi ra thứ gì đó, tôi nhìn lại, là hoa cúc trắng cả hai cái đều nằm trong tay tôi.

Bất giác, tôi rơi nước mắt .

Ở phòng thực hành

Không khí xung quanh rất ồn ào náo nhiệt, ai cũng chú tâm vào nhiệm vụ của mình. Tiếng nghị luận to lớn vang lên xung quanh, mùi thơm của bột và mùi thơm của dầu liên tục xông thẳng vào não tôi làm tôi chóng cả mặt, nước miếng cứ tuôn ra trong khoang miệng làm tôi khó chịu nhàu nhĩ. Tôi chuyển tâm cầm đồ khuấy bột, khuấy đều chất bột sền sệt trong tay. Mùi thơm từ nó cứ bốc ra làm tôi chóng cả mặt. Bụng tôi vang lên tiếng kêu nhỏ nhỏ.. thật mất mặt nhưng tôi đói quá. Tôi âm thầm chảy nước mắt trong lòng

-Bạn có cần mình phụ gì không Akari ? - Sakura đứng bên cạnh nhìn tôi hỏi, tôi nghe vậy cười thật tươi lắc đầu

- À không sao đâu, cái này mình xử được rồi

Nghe câu trả lời của tôi, Sakura mỉm cười, tiếp tục chuyển tâm khuấy đều bột trong tay. Phía bên chỗ Lee vang lên tiếng ồn ào của Meiling, còn có tiếng cầu nhàu của cậu bé kia, tôi không ngước lên nhìn, nghe là biết có chuyện gì rồi, khẳng định là Meiling lại gây chuyện nên tôi vẫn không quan tâm lắm. Tiếp tục đảo bánh trong tay.

Sau đó tôi khâu đồ kem vào khuôn, đây là khâu tôi thích nhất, khoanh tay nhìn Socola được đổ vào khuôn, tôi nhìn đến không rời mắt được, nhìn ngon quá đi thôi, sau đó là bỏ bánh vào lò và đợi thôi !

Ra chơi, chúng tôi cùng ngồi thảo luận về những cái bánh vừa làm lúc này và háo hức đợi chờ, tôi cứ hoang mang nghĩ lên khu nhà thực hành chờ đợi. Sakura biết tôi háo hức nên cứ vài lúc là bảo tôi ngồi xuống chờ. Những lúc ấy tôi đành ngượng ngùng ngồi xuống nhưng vẫn không yên tâm

Cuối cùng thời gian tôi mong đợi cũng đã tới, nhìn những cái bánh nhỏ xinh được đặt cắt ra từng khúc rồi bỏ vào đĩa. Tôi lấy nĩa, cầm một miếng bỏ vào miệng.....Tôi hoang mang, ngẩng đầu lên nhìn bọn sakura cũng đang bắt ngờ

WTF !! Sao ngọt dữ vậy nè !

-Sao ngọt vậy ! - Tôi nhàu nhĩ suy nghĩ , nhìn cái bánh trong tay, lúc này chúng tôi đã đóng đếm nguyên liệu rất cẩn thận , không có việc cho lỗ tay đường đến như vậy. Cái bánh như thế này thì sao mà ăn, tôi tiếc nuối suy nghĩ

Hầu như bánh của tất cả đều ngọt , tôi nhìn một vòng quanh lớp ai cũng lo lắng nói khẽ.

-Thật không hiểu sao mấy cái bánh lại ngọt như vậy - Tôi bực dọc nằm trên giường nói với Ken đang nằm đọc sách kế bên

-Có thể là do chị bỏ nhiều đường vào quá - Jin suy nghĩ rồi nói

-Không đòi nào ! - Tôi phủ định - Chị và Tomoyo đã cân đo rất kỹ, hơn nữa mấy cái bánh trong lớp đều giống như vậy..

-Vậy thì lạ thật - Jin nhíu mày, đưa tay xoa xoa cái cằm nhăn nhui. Tôi cũng không hiểu, lẩn vào góc chìm vào suy nghĩ rồi hiu hiu ngủ lúc nào không hay....

Ngày tiếp theo, chúng tôi lại thực hành một lần nữa. Lần này tất cả càng chú tâm hơn. Tomoyo lấy cái cân ra bỏ đường lên

-Đúng rồi này, 100 gr không hơn không kém !

Sau khi chắc chắn công thức đã đúng chúng tôi liền tiến hành làm lại lần nữa

Lee haong mang nhìn xung quanh và nhíu mày, tôi nghĩ tôi hiểu cậu ấy đang nghĩ gì, tính Lee rất đa nghi nên có lẽ cậu ấy nghi ngờ có thể bài Clow gây chuyện. Tôi cũng không quan tâm mà chú ý khuấy đều bột trong tay mình hết sức có thể

Sau khi bỏ bánh vào lò, tôi, Sakura và Lee ở lại trong lớp .

-Cậu nói là thẻ bài CLow ? - Tôi hỏi

-Đúng, chính nó . -Sakura gật đầu .

Một lát sau điện thoại của Sakura vang lên, là Kero gọi

-Sakura này, tất cả mọi chuyện đều là do thẻ bài Sweet gây ra đó, nó rất thích những thứ ngọt nên nó núp trong mấy cái bánh mọi người làm để làm cho chúng ngọt hơn đó.

Sakura nghe vậy, gật gật đầu. Tôi hiểu ý liền bước ra khỏi lớp, và nói rằng tôi muốn đi vệ sinh. Tôi ngồi trong toilet rất lâu, suy nghĩ về mọi thứ. Quả nhiên mọi người nói nhà vệ sinh là nơi an tĩnh để suy nghĩ vẫn vơ, đúng là thế thật.

Tôi suy nghĩ về mọi thứ, nhớ lại hai bông hoa cúc trắng tôi cắm trong cái lọ ở bàn họ , tôi nhớ đến hai người con trai ôm lấy tôi trong giấc mơ. Họ là ai ? đã từ lâu rồi, câu hỏi họ là ai luôn vẫn vơ trong trí óc tôi. Tôi muốn mau chóng lấy được cánh hoa ở thế giới này sau đó chuyển sang thế giới khác càng nhanh càng tốt. Cứ lồi kéo mãi thì bao giờ mới xong việc. ? Bỗng tôi nhớ đến con rắn lúc nhỏ trong giấc mơ, tôi không nhớ tên nó, nhưng nó có vẻ lạnh lợi. Tôi rất nôn nóng được gặp nó, có thể nó sẽ làm cho chuyến hành trình của chúng tôi thêm đặc sắc hơn chăng ? Tôi suy nghĩ thêm vẫn vơ thêm chút nữa thì đứng dậy phui phui đồ

Tôi nhìn đồng hồ, thấy thời gian chính xác rồi, có lẽ bọn Sakura đã thu phục trong Sweet, tôi mở cửa bước ra , đi thẳng một mạch tới phòng thực hành.

Khi tôi mở cửa thì tất cả các bạn hầu như đều đã đến đông đủ rồi, tôi hơi giật mình. Mình ngây ngốc trong toilet lâu đến thế à ? . Tôi ngồi vào chỗ 4 của mình, nhìn cái bánh socola đã cắt ra được đặt trên bàn và rất nôn náo được ăn nó. Cô giáo vỗ tay ra hiệu chúng tôi có thể ăn

-A.. ngon quá - Tôi sờ má, nhắm mắt, đỏ mặt lên khen ngợi, bánh ngon quá đi, đây đúng là mùi vị mà tôi luôn tìm kiếm mà. Tiếng reo lên nho nhỏ vang lên khắp phòng, ai cũng chú tâm ăn , có vẻ mọi người cảm thấy rất hài lòng với cái bánh của mình. Dù gì cũng là công sức chính mình bỏ ra mà. Tôi hài lòng gật đầu

Khi tôi đang ăn thì Lee đi lại gần, trên tay cậu là một đĩa bánh còn nguyên, cậu ấy nói

-Đây , cậu ăn thử đi

Tôi không khách sáo , lấy cái nĩa cắm vào .

Nhai nhai, nhai nhai, hừm, ngon quá, vị ngọt, vị xốp vị mềm của bánh như hòa tan trong miệng , đầu lưỡi của tôi

-Ngon quá Lee à - Tôi gật đầu với cậu ấy, lại ăn thêm hai ba miếng nữa, mùi thơm của bánh , mùi trứng và sữa cứ liên tục xông vào khoang miệng làm tôi ngất ngây không nói nên lời. Lee mỉm cười nhìn tôi cười triu mến rồi khẽ liếc sang cái bánh socola ăn dở của tôi. Tôi tình ý phát hiện, khẽ mỉm cười, lấy cái nĩa của mình, gắp một miếng đưa lên môi cậu ấy, cậu ấy nhìn tôi, thoáng đỏ mặt, lấy một tay vịn lấy cánh tay đang cầm nĩa của tôi rồi há miệng ngậm vào nhai. Chính tôi và cậu cũng không biết, cái nĩa đó là tôi vừa sử dụng xong.

Cứ nhai và nuốt , tôi và cậu ấy cứ luân phiên nhau đưa qua nuốt lại. Chẳng mấy chốc đã xử lý xong chỗ bánh của cả hai. Cậu ấy đưa lưỡi, liếm một vòng quanh miệng, tôi nhìn cái lưỡi nhỏ nhắn đó, khẽ nuốt nước bọt, tôi vẫn còn chưa đã thêm đâu..

Sau khi dọn dẹp, Lee lại đưa tôi về nhà, Meiling thì bị cậu ấy cưỡng chế leo lên xe do ông Wei đưa tới. Cô bé bất mãn nhìn Lee và tôi rồi quay đi. Lee và tôi bước đi trên đường, con đường đã được dọn sạch sẽ , những cái cây đang có dấu hiệu trở bông chào đón một mùa xuân. Hoa à... tôi suy nghĩ... vậy là sắp tới mùa của hoa nở rồi nhỉ

-Lee nè, cậu thích hoa gì nhất ? - Tôi quay sang nhìn cậu, cậu nhìn tôi, rồi bỗng cậu mỉm cười, đưa tay vuốt mái tóc đang rối bù xù của tôi

-Tôi thích hoa cúc trắng....

Buổi tối, sau khi xử lý xong đồng bánh tôi đem về, Jin, Aki và Ken đều khen nức nở. Tôi mỉm cười bảo tội nó ăn nhiều lên, đó là công sức của tôi mà, tội nó không được bỏ phí .

Ăn xong Aki và Jin ôm cái bụng tròn quay của mình lăn ra ngủ mất. Chỉ có Ken thì vẫn còn thức đọc sách, Ken liếc thấy Akari đang nhắm mắt ngủ trên giường, nó mon men lại gần, đưa tay sờ đôi má nhỏ đang phồng lên, rồi đưa tay,捏 một cái nhẹ. Cô bé trên giường như không yên lòng, nhủ mày liễu lại. Ken mỉm cười. Đưa mắt sát lại gần cô bé nói

-Bánh ngọt lắm Akari à..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đau Tận Tâm Can...

" Ông trời độc ác lắm, tặng bạn thứ quý giá nhất và cũng nhẫn tâm đem nó rời xa bạn mãi mãi"

Này, bạn có biết đau khổ nhất là gì không ? Đó là bi kịch.

Cho đến tận buổi sáng hôm đó, tôi vẫn không ngờ mọi thứ lại diễn ra quá nhanh như vậy. Bi kịch, nó là gì ? Tôi không biết . Nó đến quá nhanh, nhanh đến nỗi , cho tới tận lúc tôi nhận thức được.. Mình đã mất hết rồi..

Sáng hôm đó, vẫn như mọi hôm . Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để đi học. Chỉ có một điều là , hôm nay tôi cảm thấy trong người có cảm giác rất nóng ruột.

Tôi nhìn sợi dây chuyền hình trái tim trên cổ, cảm thấy hôm nay màu sắc của nó trong yếu ớt hơn. Nó không còn trong long lanh nữa. Nhưng có lẽ tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi nhì.

Tôi bước xuống nhà dưới, chuẩn bị ăn sáng. Ken đã ngồi vào chỗ của nó và đang cầm cùi gặm cái bánh nướng. Cô Ayama đang loay hoay làm cái gì đó trong bếp, Sasuke thì bắt chéo chân ngồi đọc báo trên bàn. Mọi thứ vẫn bình thường, vẫn yên bình như mọi hôm. Chúng tôi lại nói chuyện, trò chuyện rất rôm rả .

Tiếng chim chóc kêu bên ngoài hát vang lên vui tươi , ánh sáng mặt trời oi ả chiếu xuống một khu của Tokyo càng làm cho mọi thứ trong tĩnh lặng hơn . Tôi bước chân ra khỏi nhà, chào tạm biệt với mọi người, đi Ayama hôn tạm biệt Ken, rồi cả hai chúng tôi cùng song vai đến trường.

Sắp tới, trường chúng tôi tổ chức lễ hội Nghệ Thuật. Mỗi lớp sẽ đăng ký tham gia một tiết mục và lớp tôi quyết định đóng vở “ Công chúa ngủ trong rừng “, sau khi thảo luận sôi nổi và bốc thăm, tôi được chọn làm người dẫn truyện vì theo ý kiến của các bạn, tôi là một đứa có giọng đọc rất truyền cảm . Sau đó, Sakura được chọn đóng vai hoàng tử và Lee là công chúa, Meiling thì trở trêu thay lại là mẹ phù thủy độc ác ...một tổ hợp kỳ lạ...

Chúng tôi đã rất háo hức, đã rất cố gắng để chuẩn bị cho lễ hội thật tốt và thật hoàn hảo. Trên mặt ai cũng là một biểu cảm nghiêm túc, Sakura và Lee cũng vậy, cứ đến giờ nghỉ là các cậu lại kéo nhau ra một bên chuẩn bị cho tiết mục. Các cậu ấy thật sự rất nghiêm túc cho vở kịch này. Tôi thấy vậy, cũng không chịu thua, những lúc ấy sẽ theo các cậu ra sân trường, tôi đọc kịch bản và các cậu sẽ diễn theo lời đọc của tôi, chúng tôi đã phối hợp rất ăn ý và quả thật như tôi cứ nghĩ sẽ không tìm ra được một chút “ sạn” nào.

Ngày diễn ra lễ hội cận kề, tối nào cũng vậy, tôi đều lôi Ken và Jin ra tập dợt. Thấy tôi nghiêm túc như vậy, Jin cũng không có ý kiến gì nhưng đôi khi nó sẽ bảo

-Chỉ chi là một người dẫn truyện, đâu cần tập luyện nhiều như vậy ?

-Một người dẫn truyện cũng cần cái hồn chứ. Nếu chị dẫn truyện không được thì làm sao các bạn có hứng mà diễn ? Làm sao khán giả có hứng mà xem phải không ?

Những lúc như thế, Jin sẽ xấu hổ, nó vờ bay xung quanh phòng rồi hạ xuống vai tôi , miệng làm bầm

-Chị nói đúng lắm ..

Tôi mỉm cười, xoa xoa đầu nó rồi lại bắt đầu đọc kịch bản lại một lần nữa

Lại một buổi sáng khi tôi bước xuống nhà, khung cảnh vẫn như thế. Tôi mỉm cười, kéo cái ghế ra, tiếng kêu kin kít thoảng làm cho tôi đau đầu một chút,

tôi ngồi xuống rồi nói

-Chủ nhật này trường con tổ chức lễ hội Nghệ Thuật, ba rảnh thì dẫn theo đi Ayama và Ken tới xem nhé.

Sasuke nhìn tôi, thoáng sững sờ rồi gấp tờ báo đang đọc lại, để sang một bên. Ông có lỗi nhìn tôi

-A.. Ba xin lỗi, Chủ nhật này ba phải chờ Ken và Ayama về nhà đi của Ken ở thành phố kế bên nên không thể đến xem được.

Tôi ngờ ngàng, không tin được nói

-Đi lâu không ạ ?

-Sáng sớm 6 giờ sẽ đi, phải đến 9 giờ mới tới nơi

Sasuke buồn rầu nhìn tôi, tôi cúi đầu, nhìn mặt bàn đã được di Ayama lau sạch bong, di Ayama nghe tiếng động, chúi chúi tay vào cái tạp dề rồi bước ra nói

-Không thì bọn đi sẽ ráng đi thật sớm để về.

Tôi mỉm cười nói, cố nén nỗi buồn rầu đang chực trào trong lòng

-Thôi không sao đâu ạ, mọi người bận thì cứ đi.

Nói tôi không buồn thì là nói dối, mà nói tôi thật sự buồn thì đúng hơn. Tuy diễn kịch tôi sẽ không có mặt, nhưng tôi vẫn mong gia đình của mình có ở đây ủng hộ tôi, để tôi có sức đọc kịch bản hơn. Hơn nữa, lễ hội là màu của gia đình mà phải không ? Thật là đáng buồn... Sasuke đứng dậy, tiến về phía bàn của tôi, ông xoa xoa đầu tôi, chỉ mỉm cười không nói gì. Trong lòng tôi, mặt biển vẫn yên bình bỗng nhiên cuộn sóng nổi....

Bữa ăn sáng diễn ra trong bầu không khí im lặng và kỳ lạ. Sau đó, Sasuke chủ động lấy xe chở chúng tôi đến trường, có vẻ như ông thấy có lỗi với tôi. Nếu như.. nếu như tôi biết được rằng ngày hôm đó sẽ xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ không để mọi người đi. Nhưng, sống trên đời này làm gì có chữ nếu ? Hối hận có còn được gì. Đến tận bây giờ mỗi khi nhớ lại, tôi vẫn cảm thấy mình thật ngu ngốc, thật ngu ngốc. Ngu ngốc đến nỗi tôi cảm hận chính mình thật nhu nhược và yếu ớt. Tôi đã không đủ bảo vệ những người mà mình yêu...

Buổi tối, khi tôi đã chìm sâu vào giấc ngủ, tôi lại mơ một giấc mơ.

Có người để đầu tôi nằm trên đùi, người dùng đôi tay khẽ vuốt vuốt mái tóc dài của tôi, người nói “ Akari, con gái đáng thương của mẹ, con phải cố gắng bước tiếp. Con không được bỏ cuộc”

Này, người là ai ? Sao người ấm áp đến thế, đôi tay người cứ mãi chuyển động trên tóc tôi, giọng người rất hay, rất ngọt ngào.. còn có chút đau đớn.. Tôi ôm người, cố hít lấy hương thơm trên cơ thể của người, nhưng, người bảo tôi cố gắng bước tiếp là sao ? Này, sao người không nói rõ hơn với tôi. Tôi không hiểu ý người. Tôi hoang mang nhìn người

“Là sao ạ ?” – Tôi hỏi người, người chỉ im lặng, sau đó, một giọt, hai giọt rơi trên mái tóc của tôi. Người làm sao vậy, người đang khóc sao ... Này, người đừng khóc, người khóc làm tôi buồn, người khóc làm tôi đau. Tôi vươn tay, muốn sờ lấy đôi má người, nhưng tôi lại chạm xuyên qua người. Người im lặng, đôi mắt đỏ ầu đau buồn nhìn tôi. Người khẽ cúi người hôn lên trán tôi, rồi người biến mất...

Buổi sáng.

Sáng chủ nhật, tôi dậy rất sớm, đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, tôi nhìn mình trong gương, đã ổn. Đầu tóc, đã gọn gàng. Sợi dây chuyền hôm nay trong cang ảm đạm yếu ớt hơn, ánh sáng màu hồng trên nó dường như đã biến mất, trong nó chẳng khác gì những mặt đá giả bán đầy ngoài đường. Tôi khẽ cầm lấy nó, sờ sờ nó. Tôi có nên đem theo nó không ? Nhìn nó làm cho tôi thấy bất an, nhưng nếu không đem theo thì lỡ có chuyện gấp sao có thể giải quyết được. Nhưng nghĩ là thế, tôi vẫn cầm lấy nó bỏ vào túi quần, xách balo lên và bước xuống nhà.

Mọi người trong nhà đã chuẩn bị xong hết rồi, di Ayama đã mặc lên người Ken rất nhiều lớp áo vì nghe đâu ở thành phố đó đang có mưa đá rất to, như vậy có phải quá nguy hiểm không khi đi trong thời tiết xấu như thế ? Dù tôi có để ý đến an nguy của mọi người thì Sasuke vẫn quyết phải dẫn Ken sang nhà họ hàng đó. Bà đi đó thì có gì là hay ? Bà ấy chẳng phải hay qua đây trấn lột tiền di Ayama nhu nhược sao ? Tại sao là phải đi thăm bà ấy ? Nhiều câu hỏi cứ xoay trong tôi, phải, tôi thú nhận, tôi không muốn họ đi. Nhưng mà muốn thì được gì ?.

Hôm nay, nỗi bất an trong người tôi càng ngày càng tăng cao. Tôi yên lặng nhủ suy nghĩ. Hôm nay.. sẽ có việc gì xảy ra à? .

-Ken này. – Tôi yếu ớt lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng.

-Dạ ? – Nó quay sang nhìn tôi tò mò, nhìn nó hôm nay trong rất dễ thương vì di Ayama đã mặc lên nó rất nhiều lớp áo nên trong nó rất giống một trái banh nhỏ vậy. Nó chấp chững bước đến chỗ tôi, đưa đôi tay của nó nắm lấy đôi bàn tay gầy gò và lạnh ngắt của tôi, nó lo lắng nhìn tôi

-Cái này.. – Tôi lấy trong túi ra một mặt hình cực “âm” trong âm dương ngũ hành, khẽ sờ vào cái vòng tay màu trắng đen của nó, lập tức mặt âm đó liền nhập vào làm một với cái vòng, bây giờ trong nó đẹp hơn rồi nhỉ, đó là do tôi vừa dùng phép biến ra. Tôi gỡ cái vòng tay bằng đá trên tay mình ra, nó có màu đen, được kết từ nhiều viên đá nhỏ với nhau, trên đó là mặt dây hình “dương”. Nó nhìn cái vòng tay ngọc ngá nhìn tôi, tôi mỉm cười, khẽ miết mạnh lấy đôi tay nó.

-Nếu như có chuyện gì xảy ra , chúng ta vẫn sẽ tìm được nhau – tôi mỉm cười, tôi còn cào nhìn nó, tôi cũng không hiểu tại sao hôm nay mình lại hành động kỳ lạ như thế này. Giống như.. có một động lực thôi thúc tôi phải làm như thế, nếu không, tôi sẽ hối hận. Nó nhìn tôi, im lặng không lên tiếng nhìn cái vòng đang yên vị trên đôi bàn tay nhỏ bé kia rồi mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt với tôi .

-Diễn tốt nha con, ba đi với đi Ayama và Ken rồi tới ba sẽ về - Ông Sasuke ôm tôi vào lòng, sờ sờ đầu tôi, râu của ông cọ và trán tôi làm tôi phát đau nhấm mặt, đẩy ông ra và hỏi ông mau đi lệ không đường xá sẽ bị kẹt . Ông cười haha rồi hôn vào trán tôi một cái rồi kéo cả hai người ra khỏi nhà

Tôi đứng trước cửa, nhìn bóng dáng chiếc oto xa dần , xa dần rồi mất hút . Lòng cảm thấy trống rỗng không nói nên lời. Lúc ấy, tôi có nên giữ họ lại ? Để họ không đi. Mà, tại sao lại phải giữ họ lại ? Tôi không hiểu. Tôi khẽ cốc đầu mình thăm rủa mình hôm nay cư xử thật như con dở người. Tôi chào tạm biệt Aki đang vẫy đuôi trước cửa nhà, nó bây giờ cũng lớn rồi, đã có thể canh cửa chống trộm , việc ở nhà tôi đều giao hết cho Jin và Aki, hy vọng tụi nó sẽ không làm cho mọi thứ tệ hơn .

Đường đến trường hôm nay sao lạ quá , cây cối đều bị héo rũ dù đang trong thời tiết ẩm áp của mùa xuân. Hoa anh đào đường như đã gần héo rũ , tôi ngờ vực nhìn cây cối hai bên đường như đang đau thương cho một số phận bi thảm. Tôi bỗng cảm thấy buồn rầu, ngắt một đóa hoa dại bên đường trong như còn tươi mới, thấp thoáng trên đó có một giọt sương long lanh còn đọng lại. .

Trường Tomoda hôm nay rất náo nhiệt, khắp nơi đều là tiếng nổ của pháo hoa, tiếng cười đùa, nhạc của đài phát thanh trường luôn phát ra những bản nhạc rất sôi động. Tôi và mọi người dạo quanh nhiều gian hàng đồ chơi và ẩm thực của trường nhưng hôm nay có lẽ tôi hơi mất tập trung, cứ lơ đãng những âm thanh xung quanh, như cô hồn đã quỷ lêu đêu theo sau bọn Sakura. Cảm lý nước nhưng lại không uống, đôi mắt luôn nhìn về một phía bất định mà chính tôi cũng không nhận ra.

-Này . – Một chai nước lạnh áp vào má tôi, tôi giật mình nhìn sang, là Lee, cậu cầm chai nước lọc lạnh đưa cho tôi, rồi cùng ngồi xuống với tôi nhìn ra bãi thể dục của trường. Hôm nay sân tập thể dục đen ngịt người, những gian hàng nhỏ mọc lên như nấm. Tiếng âm i xung quanh và nơi tôi đang ngồi trong thật đối lập với nhau. Nhưng có như vậy tôi mới cảm thấy thoải mái lạ thường/

Lee nhìn tôi một lúc, cậu ấy như lơ đãng hỏi

-Hôm nay cậu không được tập trung cho lắm, cứ ngẩn người suốt thôi.

-Ừ. Hôm nay tớ cảm thấy rất khó chịu – Tôi cầm chai nước, không có ý định mở nó ra. Mắt tôi vẫn nhìn không cố định về một chỗ xa xăm nào đó .

-Ý cậu là gì ? – Lee tò mò nhìn tôi, cậu ghé sát vào người tôi, để đầu tôi tựa vào vai cậu. Tôi không để ý lắm đến sự thân mật này, tôi tùy ý để đầu tựa vai cậu, cảm nhận từng nhịp thở đều đều của cậu, lòng vẫn không dứt sự băng khoăn đan dần lớn lên trong lòng

-Nếu như... nếu như cậu mất đi một thứ gì đó rất quan trọng thì sao – Tôi thì thảo hời, giọng nói nhẹ nhàng như gió mà chính tôi cũng không nhận ra , Lee khẽ liếc tôi rồi nói

-Thì tớ sẽ cố giành lại nó

-Vậy nếu như mãi mãi không lấy lại được ? Cậu hối hận không ?

-Này Akari- Cậu nghiêm giọng nói với tôi, đẩy tôi , nâng mặt tôi nhìn thẳng vào cậu ấy – Cậu hôm nay ổn chứ, tớ thấy cậu không ổn một tí nào cả !

Lee này, cậu thì hiểu gì chứ . Nhưng mà, tại sao cậu lại nhìn tôi như vậy ? Đôi mắt buồn rầu lo lắng đó là sao ? Tôi không hiểu. Mà, tôi có lẽ là vậy, luôn không để ý đến cảm nhận của mọi người xung quanh. Ngu ngốc và mâu thuẫn. Tôi thậm chí khinh bỉ chính bản thân của mình . Sau đó, đeo cho mình một lớp mặt nạ . Tôi mỉm cười với Lee đang lo lắng nhìn mình

-Tớ không soa, cậu đừng quan tâm này giờ tớ nói gì nhé ! . Mà sắp tới giờ diễn rồi, chúng ta mau đi nhanh đi để còn chuẩn bị ! .

Nói rồi, tôi toan đứng dậy kéo tay cậu ấy thì bị cậu ấy một phen kéo ngược lại. Cơ thể tôi mất đi trọng lực té vào lòng cậu ấy, cậu ấy ôm lấy tôi, môi đặt lên mái tóc của tôi, cậu thì thầm, đôi tay vỗ vỗ lưng tôi

-Nếu như có khó khăn gì cứ nói với tớ, chúng ta sẽ tìm cách, đừng cố chịu đựng một mình... Tớ đã hứa, là sẽ bảo vệ cậu, lời hứa đó tớ sẽ không quên..

Cậu thì thầm, giọng nói trầm ấm như gió xuân, tôi bỗng có một nỗi xúc động muốn ôm lấy cậu gào khóc một trận. Tôi vươn tay ôm cứng lấy cậu, vùi đầu vào lòng ngực ấm áp ấy . Cảm thấy trong lòng một mảnh yên tĩnh. ...

10 giờ, trước giờ biểu diễn 10 phút, khi tôi đang tập luyện lại giọng đọc của mình thì Yamazaki hốt hải chạy đến, cậu ấy kéo lấy tôi lo lắng nói

-Bạn Minato, cô Mitsuki và thầy Terada cho gọi bạn – Giọng cậu ấy gấp gáp

-Này.. có chuyện gì à ? – Tôi nom nớp lo sợ nhìn Yamazaki , cậu ấy ái ngại nhìn tôi , rồi cậu ấy kéo tôi sang một bên thì thầm

-Nghe này, tớ không biết chuyện gì nhưng biểu cảm của cô Mitsuki và thầy Terada trong ngưng trọng lắm, có vẻ có chuyện gì đó rất nghiêm trọng xảy ra. Bạn nên chuẩn bị sẵn tâm lý trước ..

Tôi nghe cậu nói vậy, trái tim bỗng bị treo lơ lửng lên. Tôi ôm lấy trái tim đang đau nhói, khẽ thở hổn hển. Chạy sang chỗ bọn Sakura đang tò mò nhìn,

đưa chai nước cho Lee rồi hít hải bỏ chạy theo hướng phòng giáo viên. Lee không hiểu, nhìn Yamazaki ra hiệu. Yamazaki hiểu ý mò lại gần, rồi không còn bộ dáng đều đặn như mọi hôm, cậu nói

-Tớ nghĩ các cậu nên theo cậu ấy, vì hình như có chuyện nghiêm trọng gì đó sắp xảy ra...

Lee và bạn Sakura nghe vậy, liền kéo nhau chạy theo hướng phòng giáo viên. Sakura lo lắng nhìn Tomoyo, Tomoyo cũng bất an, nắm lấy tay Sakura. Lee thì trong lòng đầy mây mù che phủ, cậu cảm thấy Akari đã cư xử rất quái dị từ lúc sáng rồi. CHI hy vọng, sẽ không có gì xảy ra... Cậu khẽ tặc lưỡi một cái, chết tiệt, đáng ra lúc ấy nên nghe cô ấy nói.

Vừa tới nơi, cả bọn kéo nhau trốn ở phía bên ngoài, hành động nghe lén là không đúng nhưng cánh cửa đang hé mở nhỏ làm tất cả đều nghe được cuộc đối thoại bên trong

-Akari... Em.. Em phải bình tĩnh nghe cô nói nha.. – Cô Mitsuki ôm lấy tôi, cố giữ tôi thật chặt trong lòng tôi. Thầy Terada là một biểu cảm ngưng trọng và hoảng sợ nhìn tôi, thầy nắm chặt tôi cẩn thận không đánh lén. Mặt thầy quay đi, tôi hoang mang đợi người nhìn hai người họ. Bọn họ .. là ý gì?

-Akari này... nhà trường vừa nhận được tin .. – Cô Mitsuki rơm rớm nước mắt nhìn tôi. – Chiếc xe mà ba mẹ em đã lái.. bị một viên đá do dư âm trận mưa hôm qua, rơi xuống chắn ngay tầm nhìn của xe.. Chiếc xe mất lái.. lao thẳng xuống vực ở phía đông ngọn núi Aosiki...

Tôi chết đứng không thốt nên lời, trước mắt bỗng tối sầm lại tựa như mây đen che phủ lại. Đây... này.. hôm nay không phải là cá tháng tư, không phải là quốc tế nói dối. Tôi nở nụ cười, méo mó nói

-Cô Mitsuki, trò đùa này thật không đúng lúc chút nào

-Bây giờ, em phải dừng lại mọi hoạt động ở đây, thầy Terada sẽ lấy xe đưa em tới bệnh viện... người nhà em.. e là không qua khỏi – Nói tới đây, cô Mitsuki càng không ngừng rơi nước mắt, cô òa khóc ôm lấy tôi, cô ghì tôi lại vì cô cảm nhận từng giọt run rẩy từ cơ thể nhỏ nhắn của tôi. Tôi lạc thần đi, chuyện gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra thế này. Lúc sáng, lúc sáng... Tôi bỗng nhớ đến khuôn mặt của người đàn ông đó, ông đã hứa sẽ trở về sớm. Nhớ đến khuôn mặt người phụ nữ kia, bà đã hứa tối nay sẽ làm món bánh kẹp cho tôi, nhớ đến cậu nhóc tươi cười rạng rỡ trước khi tạm biệt tôi...

-Không.. Không.. CÔ NÓI DỐI !! CÔ NÓI DỐI, LÚC SÁNG, BA EM VÀ DÌ AYAMA VẪN BÌNH THƯỜNG, CÔ NÓI DỐI, CÔ GẠT EM, CÔ LÀ ĐỒ NÓI DỐI !! EM GHÉT CÔ, EM GHÉT CÔ !! – Nói tới đây tôi không kiềm chế được hét to lên, nước mắt tôi rơi như mưa làm tôi không quan sát được gì nữa, trái tim của tôi như vỡ ra thành từng mảnh. Ông trời ơi, nếu ông có ý định trừng phạt cho mọi tội lỗi của tôi thì đừng mang những người tôi yêu thương nhất rời xa tôi, tôi không muốn mất họ, tôi không muốn !! thật đau lòng, thật đáng thương. Cơ thể tôi run rẩy, chuyện này chắc chắn là mơ, khi tôi mở mắt, mọi thứ sẽ trở lại bình thường phải không, phải không, phải không ??...

Cô Mitsuki vẫn không kim được, cô ôm tôi luôn miệng nói cô xin lỗi cô xin lỗi, tôi vẫn gào khóc như một đứa trẻ, hiện thực quá tàn nhẫn, làm sao tôi chống cự lại nổi đây? phía bên ngoài cửa có tiếng khóc nho nhỏ, rồi Lee nhào vào ôm lấy tôi, cậu chảy nước mắt, tôi hoang mang nhìn cậu, cậu đè đầu tôi vào lòng cậu rồi nói với thầy Terada đang không đánh lén nhìn

-Em sẽ đi theo thầy, chúng ta mau đi nhanh đi!

Sakura và Tomoyo bên ngoài cửa chạy vào dìu tôi, cả hai cậu ấy đều đầm đìa nước mắt, nhưng đừng khóc. Vỡ kịch.. vỡ kịch chưa bắt đầu, mọi thứ sẽ bị tôi làm xáo trộn mất.. Nhưng tôi đã không suy nghĩ được gì nữa, khuôn mặt tôi xanh xao méo mó, tôi như phát điên bị Lee kéo nhét vào xe. Trước khi đi, tôi còn thấy Sakura khẽ sờ trán tôi rồi nói

-Em nghỉ sẵn tiện đưa cậu ấy đến bệnh viện... em sợ cậu ấy không ổn rồi – Nói tới đây cậu ấy ôm tôi gào khóc lên. Đừng khóc, tôi ghét nhìn người khác vì tôi khóc lắm, muốn đưa tay lên sờ mái tóc cậu ấy an ủi, nhưng đôi tay như bị gãy, dù có cố vươn lên, nhưng nhớ đến thảm cảnh cô Mitsuki kể, tôi lại thấy đường hô hấp như khó khăn hơn.

Ngồi trong chiếc xe của thầy Tera, tôi nằm trên đùi Lee, cậu ấy luôn không ngừng dùng tay vuốt ve tóc tôi, nhìn chăm chăm tôi như sợ tôi sẽ làm điều gì dại dột vậy, tôi không kiềm được, ôm cậu cứng ngắt, gào khóc. Tôi đau quá, đau quá. Lòng tôi đau đớn lắm. Tôi mong đây chỉ là một cơn ác mộng độc ác xảy ra với tôi. Ác mộng.. nó chỉ là ác mộng thôi..

Bên ngoài, trời đổ cơn mưa to như đang khóc thương cho tôi, bầu trời xám xịt không một ánh sáng, thảm cảnh nhìn bi thương đến lạ lùng. Tôi không dám nhìn ra bên ngoài. Quá đáng sợ, đối với tôi bây giờ, mọi thứ quá đáng sợ, đáng sợ tới nỗi, tôi không còn đủ dũng khí đối mặt với nó..

“Đoạn đường phía trước chỉ mình con bước tiếp..”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Ánh Nắng Cuối Cùng Cũng Biến Mất

Bệnh viện

Một cô bé đáng người nhỏ nhắn, run rẩy lê từng bước chân không hồn đến trước cửa phòng cấp cứu. Biểu tượng “đang cấp cứu” vẫn hiện lên màu đỏ chói mắt Akari, cô không dám nhìn vào nó nữa, đến lúc này cô đã không khóc nổi nữa rồi, lúc trên xe cô đã suy nghĩ kỹ, khóc cũng không giải quyết được vấn đề gì mà càng làm cho thân thể yếu ớt không còn sức lực. Bây giờ chỉ còn cách cố gắng giữ bình tĩnh và chờ kết quả.

Akari ngồi thụp xuống cái ghế đó, nhìn đôi tay đang run lẩy bẩy của mình, bỗng cảm thấy hai mắt đau nhức vô cùng, cô đưa tay ôm lấy trán nấc lên từng cơn. Dù tự nhủ là không khóc, không được yếu đuối, nhưng nỗi sợ hãi vẫn bao trùm lấy cô làm cô khó chịu đến nghẹt thở. Chỉ cần nghĩ đến kết quả xấu nhất thì cô chỉ muốn chết đi cho xong. Ba, dì Sasuke, còn có Ken nữa, cả ba người đều nhất định không có việc gì xảy ra ..

Thời gian cứ chậm chậm trôi đi, Lee ngồi bên cạnh không lên tiếng, thầy Terada ngồi đối diện lo lắng quan sát tới rồi cứ ba phút là cảm điện thoại ra bên ngoài gọi điện thoại. Tới không quan tâm lắm, bây giờ tôi như một con rối vô hồn vậy. Chỉ mơ màng nhìn chăm chăm xuống mặt đất trắng tinh. Mùi cồn của bệnh viện cứ xộc vào mũi, xông thẳng vào đại não làm tôi chóng mặt vô cùng. Đã qua 2 tiếng nhưng bên trong vẫn chưa có động tĩnh gì, thời gian trôi qua thật lâu thật lâu, dù đã quá trưa nhưng tôi vẫn không cảm giác gì. Nếu có thì chỉ có trái tim đang đau nhói còn cao. Mỗi một âm thanh nào đó cũng đều làm tôi giật mình, hoang mang nhìn cửa phòng cấp cứu đóng chặt rồi lại thất vọng quay đi.

Tôi lo lắng lắm, lo lắng cho có điều gì xảy ra cho cả ba người họ. Thật ngu ngốc, nếu như tôi biết được kết quả sẽ như thế này tôi đã kiên quyết không cho họ đi đến cái nơi chó chết đó. Đáng ra tôi phải nghĩ, trận mưa đá to như thế, người dân ở mấy vùng lân cận cũng không dám bước ra ngoài thì ngại để họ đi như vậy chả phải là chui vào chỗ chết sao? Nhưng, tôi vẫn thắc mắc, đối với sự sắc bén của Sasuke, phải biết là thời tiết chỗ ấy không tốt mà vẫn chui đầu vào. Rốt cuộc ông nghĩ gì? Hay là.. có chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng dù là suy nghĩ như thế thì thảm cảnh trước mắt vẫn làm cho đầu có tôi mụ mị cả đi. Khí lạnh từ bệnh viện thấm vào từng thớ da thịt làm tôi bất giác run lẩy bẩy. Lee này giờ ngồi im lặng bên tôi bỗng cời cái áo khoác cậu mặc trên người khoác sơ qua vai cho tôi. Tôi im lặng mặc kệ cậu, tôi đã không còn sức quan tâm đến những thứ xung quanh nữa rồi. Đầu tôi vẫn cúi gằm xuống đất, Lee vẫn lo lắng nhìn tôi.

Suốt từ lúc đến bệnh viện, cậu đã rất lo lắng cho Akari phải chịu đủ kích quá lớn nên một khách cậu cũng không dám rời xa cô nửa bước. Chính thầy Terada cũng lo sợ nên dù đã quá giờ ăn trưa thầy cũng không dám xuống dưới mưa để ăn đem lên cho cả ba. Cậu cũng biết phải bên kia đầu dây thầy Terada hay gọi là cô Mitsuki vì lo lắng cho Akari mà đã không ngừng gọi sang hỏi thăm tình hình và chỉ nhận được câu trả lời “Tình hình không khả quan lắm”. Cậu nói đó như một câu thần chú nguyên rủa làm cho cậu mệt mỏi, bây giờ chính cậu cũng rất rối ren, người nằm trong kia là người thân gia đình của người con gái cậu thích, mà người đang tâm trí bất ổn cũng là người con gái cậu thích. Cho dù cậu có thần thông quảng đại thì cũng không đủ năng lực bảo vệ người con gái cậu yêu, ý nghĩa đó bất giác làm cho cậu cảm thấy giận chính mình, chỉ biết nghiến chặt răng nắm chặt quả đấm.

Ở nhà, Jin đang nằm ngủ bỗng giật mình thức dậy. Nó cả thấy cơ thể kết nối với Akari rất kỳ lạ. Sợi dây liên kết cứ liên tục xảy ra vấn đề gián đoạn, bình thường hiện tượng này rất ít khi xảy ra và nó chỉ xảy ra khi người chủ gặp nguy hiểm hoặc đang trong trạng thái không ổn định. Nó rất lo lắng cho Akari nhưng nó tạm thời không thể bay tới với cô được. Chỉ biết nằm chầu chực ở nhà chờ đợi trong vô vọng. Kim đồng hồ cứ tích tắc trôi qua từng giây từng phút, đã 5 giờ chiều nhưng trong nhà vẫn im lặng không một tiếng động. Không một cuộc gọi điện hay âm thanh có người trong nhà. Jin bỗng cảm thấy rất hoang mang, Akari có kể rằng gia đình nhà dì của Ken ở rất xa, đi đường mất 3 tiếng mới tới nhưng thông qua lời cô thì mẹ Ken không có hảo cảm với đứa em gái ruột thịt thì phải bây giờ họ đã có mặt tại ngôi nhà này rồi chứ? Tại sao lại nán lại lâu đến thế. Còn Akari nữa, 5 giờ chiều rồi nhưng cô bé vẫn chưa trở lại, cũng không dùng sợi dây chuyển kết nối với Jin. Dù cho Jin cố gắng liên lạc với Akari cỡ nào thì luôn bị một nguồn năng lượng chặn lại làm gián đoạn. Nó tức giận đập cánh bay xung quanh phòng.

Bỗng trong đầu nó bỗng vang lên một tiếng “Ting” thật to, Jin im lặng hiểu ý ngồi xuống giường. Nhắm mắt lại bắt đầu nhận tín hiệu. Phía trong đầu nó vang lên một âm thanh nghe rất to, rất rõ, là tiếng người nói, người đó nói

“Jin, tình hình bên đó sao rồi?”

Jin im lặng, nó không mở miệng nhưng trong đầu thì lại vang lên tiếng của nó.

“Thưa ngài Haguchi, tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Đến bây giờ thì sự kết nối giữa tôi với tiểu thư Akari vẫn không thành công”

“Trước giờ người có gặp chuyện này bao giờ chưa?”

“Thưa chưa ạ!”

“Nghe này Jin, bên phía ta và Aiko vừa gặp phải một sự cố rất nghiêm trọng mà bọn ta nghi ngờ rằng nó có dính liếu tới tiểu thư.”

“Nó có ảnh hưởng đến tiểu thư không ạ?” – Jin lo lắng hỏi, cơ thể nó giật lên một cái khi nghe câu nói của Haguchi, Akari sẽ gặp nguy hiểm sao? Nếu cô gặp nguy hiểm thì làm sao nó có khả năng bảo vệ cô được.

“Ta cũng không biết, người có nhớ không, chúng ta phải đem tiểu thư sang các thế giới khác nhau bằng năng lực vận chuyển có trong đôi mắt người, có như thế cả hai mới có thể tự do duy chuyển từ nơi này sang nơi khác! , nhưng đã có một sự cố nghiêm trọng, ngài Kiba vừa nói rằng không giám kết hợp các câu chuyện Anime với nhau vừa bị một cơn chấn động lớn làm cho tất cả bị xáo trộn lại với nhau. Nói đơn giản là bây giờ năng lực vận chuyển của người đã không còn hữu dụng nữa rồi. Ta nghĩ.. bọn họ đã và đang ở chung một thế giới!”

“Thật vô lý thưa ngài! , không gian duy chuyển đâu phải yếu ớt mà một cơn chấn động nhỏ có thể làm mọi thứ xáo trộn nghiêm trọng như vậy?”

“Ta không nói đùa đâu Jin!” – Giọng Haguchi nghiêm khắc hơn, tức giận nói – “Chính ta phải hỏi người đã chăm sóc tiểu thư kiểu gì! Bởi vì người có năng lực tác động vào không gian đó chỉ có tiểu thư. Người chính là nhân vật chính, không gian tồn tại trong tiềm thức của người, nên nếu như tâm trí người bất ổn định thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến không gian. Mà để có thể làm không gian xáo trộn thì chỉ có thể là người đang gặp một cơn khủng

hoảng lớn”

“Thì ra là vậy... Có lẽ tôi đã hiểu được rồi thưa ngài. Chính tôi cũng đang lo lắng cho tiểu thư. Tôi bỗng dưng mất liên lạc với tiểu thư đã khá lâu rồi ạ.”

Phía bên kia bỗng im lặng, im lặng lâu đến nỗi Jin đang nghi ngờ phía bên kia đã kết thúc việc tâm linh tương thông với nhau thì một giọng nữ ngọt ngào, lo lắng vang lên, Jin nhận ra người này, là Aiko

“Jin, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được bỏ rơi Akari, con bé lúc này rất cần người”

Sau đó, một âm thanh “Ting” nữa vang lên, mọi thứ lại chìm vào im lặng. Jin biết đây là dấu hiệu phía bên kia đã kết thúc việc liên kết với nhau. Thông qua lời của Haguchi thì chắc có lẽ do Akari đã gặp chuyện nên mới đủ khả năng làm cho không gian xảy ra chấn động. Chỉ trong nay mai thôi, khi Akari nhắm mắt ngủ, sáng mở mắt ra thì thế giới sẽ hoàn toàn thay đổi, mọi thứ sẽ bị đảo lộn, những bộ anime sẽ nhập vào với nhau. Lúc đó chắc chắn sẽ rất hỗn loạn. Không được. Jin suy nghĩ rồi nói to lên, nó không được để Akari xảy ra chuyện gì. Cô ấy rất quan trọng với nó và mọi người. Nhưng, bây giờ nằm ở nhà thì có giải quyết được gì? Nó suy nghĩ một chút bỗng nhớ ra cái điện thoại màu hồng có thể kết nối với Kero, có lẽ phía bên Sakura biết chuyện gì đó

Đầu dây bên kia vang lên tràng âm thanh tút tút rồi giọng của Kero

-Kero!, cậu có biết chuyện gì xảy ra với Akari rồi không. Cô ấy đến giờ vẫn chưa trở về nhà.. – Jin lo lắng ghen ngào nói với Kero bên kia. Kero giật mình nói với Jin

-Cậu chưa biết gì à ?? Gia đình ba của Akari bị tai nạn xe chuyển vào bệnh viện rồi. Sakura báo tình hình rất nguy hiểm, cô bé đã ở trong bệnh viện từ trưa rồi! Thậm chí đến buổi diễn kịch Tomoyo phải thế chỗ cô bé.

Jin từng người nghe từng lời nói của Kero, không thể nào! Chính là buổi sáng nó vẫn còn thấy một không khí ấm áp trong căn nhà này mà. Mọi người.. mọi người mới sáng còn bình thường. Nhóc ken.. Nhóc ken... Jin bỗng nhớ đến khuôn mặt tươi cười của đứa bé mỗi tối hay cầm bàn phím game chơi với nó, bỗng có một nỗi xúc động muốn bay đến bệnh viện cùng Akari ngay bây giờ. Nó cúp máy ngỡ ngàng không biết nên làm gì tiếp theo. Bay tới bệnh viện? Heo cũng biết là không nên làm vậy. Chờ đợi? Biết tới khi nào? Sợ là Akari tới mấy ngày sau cũng sẽ không về nhà.. Nó bối rối, chui vào ổ chăn hoang mang suy nghĩ, vẫn cố dùng phép thuật cố gắng bắt liên lạc với Akari

Ở bệnh viện

Ngon đèn đỏ trên nóc cửa phòng cấp cứu sau 5 tiếng cuối cùng cũng tắt, bác sĩ mệnh mỗi bước ra. Tôi nhanh chân đứng dậy nhào về phía ông. Lee lo lắng chạy theo tôi, rồi thấy Terada cũng đứng dậy. Ông nhìn tôi, rất lâu rất lâu, rồi ông khẽ lắc đầu, thở dài, tháo khẩu trang ra rồi nắm lấy tay tôi. Tôi run rẩy nhìn ông

-Cô bé, ta rất tiếc nhưng ta đã cố gắng hết sức. Va chạm quá mạnh làm não của người đàn ông bị xuất huyết nặng, não bị sức ép làm tổn thương dẫn đến chấn thương sọ não. Còn người phụ nữ do bị nhiều mảnh kính đâm vào cơ thể dẫn đến xuất huyết phía bên trong, phần eo và bụng đập mạnh vào vật cứng nên bị gãy xương nặng. Thêm việc rơi từ phía trên cao rơi xuống... Cả hai đều không thể qua khỏi... Còn cậu bé nhỏ do có mẹ bảo vệ nên chỉ bị tổn thương ngoài da và phía đầu, vài chỗ bị gãy xương nhưng không có gì nguy hiểm. Cô bé, con phải cố giữ bình tĩnh. Đây cô bé, con bị sao vậy, này NÀY NÀY! CÔ BÉ, CON BỊ LÀM SAO VẬY, CÔ BÉ! YURI, MAU ĐEM XE ĐÂY LẠI ĐÂY!

Vị bác sĩ đó hốt hoảng giữ chặt lấy tôi, Lee hoảng sợ đỡ lấy tôi, ông bác sĩ kêu to vị y tá đang cùng 3 người nữa đẩy 2 chiếc xe đẩy chở hai người nằm trên đó, họ đều bị che lại bằng một lớp vải màu trắng. Chưa kịp nghe xong lời ông, tôi vô lực ngã quỵ xuống, ngất xỉu tại chỗ. Cho đến lúc sắp mất đi ý thức, tôi còn thấy một bàn tay rơi ra từ lớp vải, trên ngón áp út của ông đeo cái nhẫn bằng vàng mà ông gọi là nhẫn cưới với Ayama...

“Đau khổ nhất là gì? Là mất đi người mình yêu thương, là chỉ trong một đêm mà mất đi tất cả. Còn lại gì? những kỷ ức vui vẻ đó có cứu sống được nỗi tâm đang dần chết đi của tôi không? tại sao chứ?”

“Cô bé, con cứng đầu quá. Dù con có ở đây thì sớm muộn người ta cũng tìm ra con rồi bắt con vào trại trẻ mồ côi thôi”

“Ta không vợ không con, hay con theo ta về làm con gái ta đi”

“Chào con, cô là Ayama, sau này.. ừm... sau này chúng ta sẽ là một gia đình”

.....

Không!, Không! Ba! Di Ayama, xin hai người.. đừng bỏ rơi con. Con xin hai người đừng đi, đừng đi mà. Đừng bỏ con, con hứa sẽ nghe lời, con hứa sẽ không ngang bướng nữa. Con hứa sẽ làm tất cả, chỉ cần hai người quay về...

Tôi chìm vào bóng tối, từng giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, ấm áp mà thân thuộc. Họ đã từng là người để tôi dựa dẫm, là người để tôi thương yêu. Tại sao chứ, tại sao là bắt họ rời xa tôi. Tôi đã làm sai điều gì? Đã làm gì sai sao? Thượng đế, không ngờ ông đọc ác nhãn tâm đến vậy. Thì ra.. ông vẫn không muốn buông tha cho tôi sao....

Nếu đây là ác mộng, hãy cho nó biến mất đi. Nếu đây là hiện tượng, tôi tình nguyện vĩnh viễn không tỉnh dậy...

Buổi sáng ngày hôm sau, Sakura lo lắng nhìn Akari đang nằm nhắm mắt trên giường, chai nước bên cạnh vẫn không ngừng được y tá thay nhưng cô ấy vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy. Bác sĩ nói do chịu đau quá lớn dẫn đến tinh thần cô không ổn định, trong cô bây giờ đang từ chối mọi sự tiếp nhận

của thế giới bên ngoài. Nói đúng ra là cô bé không muốn tỉnh lại. Sakura đau đớn nghĩ, tội nghiệp Akari, chỉ trong một ngày mà cả cha và mẹ đã vĩnh viễn rời xa cõi trần. Đứa em trai lại đang không biết sống chết mà chính mình bất lực không làm được gì. Nỗi đau đó quá lớn đối với một đứa trẻ mới 11 tuổi.

Hôm qua Sakura sau khi trở về nhà đã cùng Tomoyo chạy sang nhà Akari đem những thứ cần thiết chạy vào bệnh viện. Jin sau khi thấy Sakura đã năn nỉ đòi đi theo. Khi nghe Sakura bảo ông bà Sasuke đã không qua khỏi, Akari đã té xỉu trong bệnh viện thì nó dờ dẩn đi, chết đứng không cử động được. Bất đắc dĩ Tomoyo phải ôm nó vào lòng vỗ về. Lúc đó nó đã gào khóc như một đứa trẻ, nó nói nó rất xin lỗi cả hai người kia, họ là người tốt chỉ có điều vắng số, nó xin lỗi đã không bảo hộ Akari theo lời một người đã dặn, xin lỗi vì đã không thể bảo vệ Ken, xin lỗi vì đã thất hứa, xin lỗi vì đã không đi theo Akari, nó xin lỗi rất nhiều thứ. Cứ mỗi câu xin lỗi, Kero lại ôm lấy nó. Sasura thì cố kìm nén những giọt nước mắt. Tomoyo runrẩy, cố dùng đôi tay yếu ớt ôm Jin, nhưng cô cảm nhận được đôi tay đang dần mất hết sinh lực. Mọi thứ.. là ác mộng phải không?

Chính Akari cũng đang gặp tình trạng khủng hoảng rất lớn, nửa tỉnh nửa mê. Cứ đến khuya là lại lầm bầm gọi tên ông Sasuke và Ayama rồi lại khóc thút thít như đứa trẻ. Cô Mitsuki và thầy Terada cùng với quản gia Wei nhà Lee phải thay phiên nhau săn sóc cho Akari. Chính Sakura và Lee cũng rất muốn tham gia nhưng bị người lớn phản đối đuổi về nhà nghỉ ngơi cho có sức sáng hôm sau đi học.

Ngoài hành lang bệnh viện, vị bác sĩ chấp hai tay sau lưng, nghiêm túc nói với cô Mitsuki và thầy Terada.

“Tình trạng của cô bé e rằng không được tốt. Do chịu đã kích tâm lý quá lớn nên tôi đề nghị gia đình nên quan tâm cô bé nhiều hơn...” và như nhận ra mình nói sai, cô hắng giọng nói lại

“Phía bên kia nói rằng sẽ nhận nuôi cô bé nếu cô bé không có ai bảo lãnh. Mà hai người biết đấy, trại trẻ mồ côi ... “ Ngưng một chút, cô lại nói “ còn về đứa bé trai, gia đình của bé đã nói sẽ đem bé trở về nuôi thay người chị đã khuất. Tôi nghĩ rằng sau này cô bé đáng thương kia sẽ không còn ai bên cạnh” Rồi cô bác sĩ nhìn vào tấm kính, thờ dài nhìn cô bé đáng yêu thần thờ nhìn ra cửa sổ. Cô bé vừa tỉnh dậy hôm qua, nhưng thần trí lại bất ổn, cứ mơ màng nhìn ra cây liễu đối diện cửa sổ ngăn người cả buổi. Không ăn uống gì cả. Cũng thật đáng thương, mất hết người thân thì làm sao mà con người ta chịu nổi, huống chi chỉ là một cô bé ?. Rồi cô quay đi, bỏ mặc cô Mitsuki đang lặng lẽ lau nước mắt cùng thầy Terada với khuôn mặt bất lực. Lee đứng sau khúc cua gần đó, nghe được toàn bộ câu chuyện, cậu nắm chặt quả đấm, đá vào bức tường rồi chảy nước mắt, ôm mặt ngồi thụp xuống chân cầu thang khóc nức lên.

Ngoài sân, cành liễu xanh lác lư theo từng cơn gió, bầu trời xám xịt không ánh mặt trời. Rồi 1 giọt, hai giọt nước rơi kéo theo cả một màn mưa trắng xóa. Khí lạnh từ cửa sổ thổi vào nhưng Akari vẫn không nhúc nhích, vô hồn nhìn vào cửa sổ ngăn người. Akari nhìn chăm chăm về phía bầu trời đó, không biết cô nghĩ gì. Chỉ biết, hôm nay và cả mai sau, e là ánh mặt trời sẽ biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bắt Đầu Cuộc Sống Mới

Buổi sáng tại bệnh viện

“ Akari này, hôm nay... ừm, là ngày đem ba mẹ cậu ra nghĩa trang. Cậu.. cậu muốn đi không ?” – Lee ngồi ở cái ghế được kê sát giường bệnh, cậu nhìn chăm chăm cô bé đang yên tĩnh đang ngồi trên giường, dờ dẩn nhìn ra ô cửa sổ, nhìn cành liễu xanh mướt kia đứng đơ trong gió. Sau trận mưa hôm qua, ánh mặt trời vẫn không thể chiếu rọi xuyên qua đám mây xám xịt kia mà còn làm cho bầu trời khoác lên mình một màu xám tang thương. Cây liễu kia, nhìn mạnh mẽ to lớn đến thế, nhưng chỉ cần một cơn gió nhẹ thì những cành cây đã chuyển động rất mạnh, yếu ớt chuyển động theo cơn gió kia.. giống hệt như Akari lúc này....

Lee lo lắng nắm chặt chai nước lọc trên tay, có một nỗi xúc động muốn cầm lên uống hết, nhưng đôi tay như mất đi sức lực khi nói hết câu kia. Cậu khàn khàn nhìn Akari, sợ chỉ trong một cái chớp mắt cô bé yếu ớt kia sẽ đổ gục xuống, tan biến như những giọt mưa ngoài kia

Akari vẫn không trả lời, đã nhiều ngày trôi qua, việc thăm liệm thì thể vào quan tài chắc cũng đã hoàn tất. Akari không dám đi đến tang lễ, rất không có đủ dũng khí đối mặt với sự thật rành rành ra đó. Cứ mãi ôm trong mình một chút ảo tưởng cuối cùng để rồi không dám bước chân ra khỏi ngưỡng cửa bệnh viện. Cứ mãi hòa mình vào dòng suy nghĩ phức tạp rồi mãi tự kỷ bên cửa sổ cạnh cây liễu ... Đám tang diễn ra nghe nói rất to lớn vì có cô em gái từ thành phố khác trở về tham dự, cô từng nghe Sasuke bảo em gái ông rất giàu có, rất giỏi, giỏi hơn ông rất nhiều. Mỗi lần ông nhắc đến người em gái đó trong mắt ông lại hiện lên vẻ tự hào và thương nhớ. Chỉ tiếc là sau khi em gái ông lấy chồng thì cũng theo người ấy đến thành phố khác sinh sống, không còn ở đây nữa. Nhớ đến Sasuke...

“Diễn tốt nha con, ba đi với dì Ayama và Ken rồi tới ba sẽ về..”

Akari khép đôi mắt đang rung rung của mình lại, những lời Sasuke nói vẫn vang vọng bên tai cô. Sasuke, ba là một kẻ nói dối đáng kinh tởm, không giữ lời hứa với con.. Ba à, con bây giờ sống không tốt chút nào, những ngày nay con như sống trong địa ngục trần gian vậy, ba biết không, mỗi lần nghe tiếng xe đẩy chạy gấp qua, tiếng la của các bác sĩ, con lại nhớ đến ngày hôm đó. Ba ơi, dì Ayama ơi, hai người tại sao lại nhẫn tâm bỏ con tại nơi này ? Hai người có biết, con nhớ hai người đến cỡ nào không ?

Akari khẽ mở đôi mi ra, đôi mắt trong veo phủ một lớp sương mờ, có hể đôi môi khô khốc đã chuyển thành màu tím tái, miết chặt cái đồng hồ trên tay, kim đồng hồ vẫn chạy, cô gái trong hình vẫn cười, nụ cười chói mắt đó làm đau mắt cô, hai thái cực hoàn toàn khác nhau, người trong ảnh và người bên

ngoài, đều là cùng một cá thể nhưng lại đem đến cho người khác sự tương phản đến rợn người, cô nói

“Tớ sẽ đi”

“Cậu.. cậu chắc không ? “–Lee vẫn không an tâm lắm, dù biết hôm nay là ngày cuối cùng Akari có thể gặp người thân của mình nhưng... cô ấy liệu có chịu đựng nổi không ?

Akari không trả lời cậu, cô cố gắng chống hai đôi tay gầy yếu lên thành giường, cố gắng mang đôi dép lê vào rồi lê từng bước khó khăn tới phía tủ quần áo. Lee hiểu ý, cẩn mỗi bước ra ngoài đóng cửa lại. Trước khi đi như sức nhớ ra điều gì đó, cậu nói

“Cô Mitsuki nói với tớ, Ken đã được một người họ hàng xa đem về nơi ở chăm sóc rồi.. Tớ rất tiếc nhưng e rằng hôm nay nhóc ấy không thể đi theo chúng ta” – Rồi cậu ra ngoài , đóng cửa lại

Đôi tay tôi khẽ ngừng lại, rồi lại tiếp tục công việc đang dang dở. Tôi biết người bà con ấy chính là bà di hay tìm đến nhà tôi làm phiền di Ayama. Có lẽ đối với tôi và Ken mọi ấy đúng là không tốt, nhưng tình trạng bây giờ của Ken có lẽ là cách tốt nhất rồi. Tôi thầm hy vọng nó được bình an, sau này khi có thể, tôi sẽ tìm thăm nó, nhưng.. ít nhất là qua những cơn khủng hoảng này. Những bước đi khó khăn như ngàn mũi kim châm, vô lực không thể nhắc lên được. Đôi tay ốm yếu cố mở tủ lấy một bộ đồ màu đen , bộ đồ này là do cô Mitsuki đem vào.. cô nói, Akari phải chuẩn bị tâm lý khi mặc bộ đồ này. Màu đen là màu của sự tàn phá đầy bi thương. Nó mang đến cho con người ta cảm giác mù mịt về tương lai phía trước.

Ngắm nghía mình trong gương, một cô bé chỉ độ tuổi mười một, trên người mặc một bộ đồ lolita dài đến đầu gối màu đen, một cái nơ ngang lưng cũng màu đen. Hôm nay trời mưa tầm tã, cô Mitsuki cũng đem đến một cây dù , cũng là màu sắc tăm tối đó. Màu đen, đối lập với màu trắng xanh xao của khuôn mặt Akari, cô bé như một con búp bê vô hồn bị tước đi linh hồn của mình. Cô bé xanh xao gầy mòn với một khuôn mặt bi thương. Nhìn bản thân mình trong gương, Akari bật khóc, cô ghét màu đen, cực kỳ căm ghét màu đen.

Nghĩa trang Okonoium – phía tây bìa rừng

Bầu trời âm ảm xám xịt vẫn không ngớt mưa, người đưa tang hôm nay rất thưa thớt, đa phần người quen của Sasuke không nhiều, chỉ vài người bạn thân làm chung công ty kiểm lâm. Họ ngạc nhiên, nhìn một chiếc xe ô tô đỗ ngoài cổng, từ xa, một cô bé yếu ớt bước xuống, cô bé rất quả thật rất yếu rồi, cơ thể lung lay trong màn mưa, chỉ một cơn gió tưởng chừng có thể cuốn cô bé bay xa, đưa tay khó khăn vịn vào người một bé trai đi bên cạnh , cô bé đi từng bước tập tễnh đến. Khuôn mặt bị che dấu phía sau mái tóc trắng xóa

Phía bên phải, Sakura lo lắng cầm cây dù màu đen che cho Akari vì sợ chỉ một giọt mưa thấm vào da thịt, Akari cũng có thể ngã quỵ xuống. Tomoyo đi theo phía sau, trên tay cầm một bó hoa anh túc Kesinohana* (Mang ý nghĩa của giấc ngủ thiên thu, sự lãng quên và ảo tưởng.) Cô Mitsuki và ông Wei cũng đi theo phụ trách canh chừng cả ba đứa nhóc. Thầy Terada phải dạy thay tiết cho cô Mitsuki trên trường nên không có mặt đưa tiễn linh đường.

Đoàn người chậm chậm đi đến hai ngôi mộ nằm chính giữa, xung quanh thưa thớt những ngôi mộ khác nhau. Mọi người xung quanh tự giác tản ra hai bên, họ tò mò nhìn cô bé đang bước đi trên lớp bùn nhão nhoét do trận mưa .

“Này , cô có thấy đứa con gái đó không ?”

“Thấy , tôi biết nó, nó là đứa trẻ do ông Asahina nhặt về”

“Ý cô là đứa nhóc sống trên núi đó à ?”

“Ừ, chính là nó..”

“Thì ra cũng chỉ là một đứa nhóc hoang dã sống chung với lũ súc sinh trên núi đó”

“Ngọn núi đó là núi cấm”

“Phải, vì nghe đâu người ta thường thấy ma quỷ trên đó...”

Akari mặc kệ những tiếng nghị luận bất lịch sự vang lên nhỏ nhỏ trong âm thanh ầm ầm của tiếng mưa. Akari giống như một đứa bị mù bị điếc, chỉ biết đi theo sự chỉ dẫn của cô Mitsuki, đến trước cái quan tài màu đen nằm cạnh một cái quan tài khác. Trước cả hai đều có bức ảnh của hai con người, gương mặt đó.. đó là những gương mặt luôn xuất hiện trong những giấc mơ của cô, nó kéo dài hằng đêm, hành hạ tâm khảm cô làm cô đau đớn đến chết đi sống lại. Chỗ dựa tinh thần duy nhất của mình, bây giờ cả hai đều đang nằm ở đó, yên tĩnh và bình thản.

Cô ngồi xuống, mặc kệ làn váy đen đang bị vấy bẩn bởi lớp mưa bên ngoài và bùn đất dưới chân, nhận lấy bó hoa anh túc trên tay Tomoyo, khẽ mỉm cười , đưa tay còn lại vuốt ve quan tài của Sasuke, trước sự bàng hoàng của những người chung quanh, cô cất lên giọng nói nhẹ nhàng như gió, thoáng thoáng đượm buồn

“Ba này, ba đúng là thất hứa thật. Trong khi con đang chìm vào sự đau buồn thì ba và di Ayama lại rủ nhau đi hưởng tuần trăng mật của cả hai, bỏ con bơ vơ một mình. Cả hai người.. đã hứa là sẽ trở về sớm với con kia mà...” – Tiếng nói đứt quãng hòa vào dòng nước mắt lăn trên gò má, Akari vẫn nói tiếp – “Hoa anh túc, ba biết nó có ý nghĩa gì không ? Là giấc ngủ ngàn thu, sự lãng quên và ảo tưởng đó ba . À, có lẽ ba không biết nó có nghĩa là gì phải không ? Ba thật ngốc, tại sao lại không tìm hiểu về nó chứ. Con mong cả hai người ở bên kia có một giấc ngủ yên bình thanh thản, con mong con sẽ quên đi hết những ký ức đau buồn ngày hôm nay và cố ghi nhớ những hồi ức lúc trước của chúng ta. Và... con sợ con sẽ sống trong ảo tưởng hạnh phúc của gia đình mình ba à... Ba ơi, ba từng nói con phải cười lên khi ánh mặt trời còn chiếu rọi, nhưng ba nói làm sao con có thể cười khi ba không thể cùng ngắm ánh mặt trời ấy với con ?” – Akari khóc thút thích, cẩn mỗi kiểm nén sự vỡ ra của nỗi bi thương, Aiko đã bỏ rơi cô , cô đã rất đau buồn, bây giờ

đến cả hai người cô yêu thương cũng vĩnh viễn bỏ đi, hồi cô làm sao chấp nhận nỗi này ? Sakura không kiềm được nước mắt, ôm Tomoyo run rẩy, cô Mitsuki chỉ biết cầm chiếc khăn mùi soa màu trắng, chấm vào đôi mắt đang đỏ ửng lên của mình, Lee thì chỉ biết đưa tay đặt lên vai Akari, cảm nhận sự run rẩy truyền từ vai, Lee mím môi, cố gắng không nhào đến ôm cô bé vào người. Thật đau đớn, thật tội nghiệp... Những người xung quanh như ngỡ ngàng chìm vào giọng nói của cô bé, có người không kiềm được khóc lên, có người biểu cảm bi thương không dám nhìn.

Tôi nhìn hai bức ảnh của Sasuke và Ayama, họ đều đang nở một nụ cười tươi rói, trông như ánh mặt trời vào buổi sớm ban mai vậy. Tại sao lại đẹp như thế chứ ? tại sao lại là bức ảnh đẹp nhất của hai người chứ.

“Ba từng nói nụ cười của con rất đẹp, nhưng mà ba có biết là ba và di Ayama đã đem nụ cười của con đi rồi không...”

Akari cảm nhận được trong tim cô đang có một khoảng trống, khoảng trống mà từ lâu cô đã bỏ quên nó. Nỗi đau đớn giằng xé đó như làm cô tỉnh ngộ ra. Hóa ra, đây là cảm giác mà chúng ta không thể nào chôn vùi nó, đây có lẽ là thứ gọi là “Tan nát”

Mưa, vẫn không ngớt, nỗi đau, vẫn không nguôi. Người nằm đó, nhưng đã chẳng thể nào ngồi dậy mỉm cười như trước nữa. Đoàn người cứ đứng đó trong một khoảng thời gian khá lâu, khi mưa dần tạnh thì thừa thốt dần. Khi những chiếc ô tồ lên ga chạy biến vào sương mù sau cơn mưa, tôi vẫn không quay đầu lại nhìn ngó chung quanh. Sau đó, tôi nghe tiếng cô Mitsuki nói chuyện với ai đó, rồi một người phụ nữ đi tới chỗ tôi. Bà chạm vào vai tôi, tôi giật mình, cảm giác này rất giống đôi tay của Sasuke, tôi mơ màng xoay người lại. Là một người phụ nữ rất đẹp. Cô ấy dịu dàng nhìn tôi mỉm cười. Nụ cười chưa chất và khó coi đến biết nhường nào. Tôi ngờ ngác nhìn cô rồi phồng bị nhìn ra phía sau lưng người ấy, thấy hai người con trai vận đồng phục trong giống học sinh trung học đang đứng sau lưng, không biểu cảm nhìn tôi. Tôi ngờ vực tự hỏi cô là ai thì người phụ nữ mở miệng, khẩu khí có đôi chút dịu dàng.

“Chào con cô bé, con là con gái nuôi của anh Sasuke phải không. Ta biết con không biết ta, ta là em gái của anh Sasuke, Asahina Miwa, từ nay, ta sẽ là người giám hộ pháp cho con...”

Giọng cô ấy dịu dàng như nước chảy, cô ấy đẹp lắm, mái tóc bạch kim ngắn ngang khuôn mặt và cái nhìn âu yếm nhìn cô bỗng làm nỗi lo lắng bất an trong lòng hạ xuống. Đôi mắt cô ấy rất giống Sasuke, có lẽ do là anh em cùng chung huyết thống. Người giám hộ, vậy chắc là tôi lại phải chuyển nhà rồi. A... căn nhà đó, nó chứa đựng rất nhiều kỷ niệm của chúng tôi. Tôi không muốn rời xa nó, không muốn một chút nào nhưng mà..

Có lẽ do thấy tôi rất lâu không trả lời, Miwa lại nói tiếp

“Ta biết con chưa thể chấp nhận nỗi chuyện này, chính ta cũng thế. Mất đi Sasuke cả ta và con đều không thể chịu được cú sốc này nhưng mà con biết đây. Người dù gì cũng đã đi rồi, chúng ta cho dù có đau buồn cũng không giải quyết được gì, con phải cố gắng sống tiếp thật tốt...” – Giọng cô nghèn nghèn khi nói đến Sasuke, cô là một người phụ nữ mạnh mẽ, tôi biết chứ. Có thể kiềm nén nỗi đau đớn đang gào thét trong lòng, người phụ nữ này quả thật rất mạnh mẽ. Mất đi anh trai, nỗi đau đó còn lớn hơn nỗi đau của tôi gấp nhiều lần, nhưng cô ấy vẫn cố gắng như vậy, bỗng dưng, tôi thấy tim tôi an tĩnh lạ thường. . .

“Vâng ạ...” – Tôi khẽ đáp, cúi gằm mặt. Có lẽ thấy kết quả có vẻ khả quan, cô ấy khẽ nhìn cô Mitsuki, cô mỉm cười, lau nước mắt gạt nhẹ đầu với bà. Lee và bọn Sakura thì im lặng, Lee khẽ lo lắng nhìn tôi một cái, vỗ vỗ vai tôi rồi theo cô Mitsuki lên xe, xe lăn bánh đưa cả ba đứa trẻ đến trường cho tiết học buổi chiều.

Bây giờ trong nghĩa trang chỉ còn tôi và cô Miwa, hai người con trai đứng sau lưng cô vẫn không lên tiếng từ nãy đến giờ. Tôi vẫn không tự giác cúi gằm mặt xuống, không đủ dũng khí đối mặt với người phụ nữ trước mắt này. Cô nắm lấy tay tôi, ra hiệu cho một trong hai đứa chạy lại đỡ tôi, người cao hơn chạy lại, nắm lấy tay tôi cùng cô Miwa đưa tôi đến chiếc xe ô tô sang trọng đỗ ở cách đó không xa.

Khi đã lên xe đủ cả, cô ra hiệu cho tài xế chạy đến hướng nhà tôi, tôi ngồi kể cô, đầu dựa vào vai cô tìm kiếm sự ấm áp, đôi mắt lạc thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn hàng cây vút qua trước mắt và cảm giác nó giống như gia đình tôi vậy, hạnh phúc đến rồi đi nhanh làm sao... Cô Miwa nhìn tôi, khẽ thở dài rồi nói

“Akari này, con có thích có thêm anh trai hay em trai không?”

“Con không biết ạ...”

Tôi trả lời nửa thật nửa giả, mà đúng thật là vậy. Nỗi đau mất đi người thân vẫn còn đó, bắt tôi tiếp nhận một gia đình mới e rằng hơi khó. Huống chi nghe nói gia đình cô Miwa rất đông con. Cô là một doanh nhân thành đạt và giàu có, Sasuke chưa bao giờ nhắc đến người chồng của cô, chỉ biết cô một mình nuôi 13 đứa con trai. . . 13 à, đông quá... không biết có ai được nhận nuôi không nhỉ. chứ đông như vậy... Tôi bất nhả nghĩ. Sasuke cũng từng bắt lức khi nhắc đến đám nhóc nhà cô Miwa, đôi khi ông còn làm bầm cô Miwa thật giống heo nái. . . khụ khụ.. đây chỉ là lời ông hay nói bằng quơ mỗi khi nhắc đến em gái của mình, tôi biết ông rất thương em gái ông, nhắc đến người đàn ông hay bắt chéo chân đọc báo mỗi sáng, khoe môi tôi kéo lên một sợi chỉ bé nhỏ mà đến tôi cũng không nhận ra

“Hừm vậy thì xui rồi, trong nhà ta có tới tận 13 đứa con trai lận đó. Mà không tính đứa út mới 1 tuổi. Những đứa còn lại toàn thuộc dạng hổ báo không đó, con sẽ bị ăn hiếp mất thôi”

Tôi nhẹ nhàng mỉm cười, tôi biết cô Miwa đang cố chọc cho tôi vui nên tôi cũng ráng phối hợp theo cô dù trong lòng tôi đang rất an tĩnh. An tĩnh đến nỗi làm cho tôi hoảng sợ. Chắc do nỗi đau quá lớn làm tôi mất đi cảm xúc của mình..

Bỗng nhiên người con trai cao hơn ngồi ghế phụ quay xuống, chìa cho tôi cây kẹo mút ngũ sắc, anh cười tươi đưa nó cho tôi, trái ngược với khuôn mặt âm ảm lúc nãy.

“Cho em này”

Tôi hơi sững sờ nhìn cây kẹo mút trước mặt không biết có nên nhận không. Nhưng tôi vẫn đưa tay ra, cầm lấy, khẽ gật đầu cảm ơn rồi không nhìn anh nữa. Anh hơi sững sờ gãi gãi tóc rồi quay lên. Cô Miwa khẽ cười vỗ vỗ đầu tôi rồi quay sang đưa con trai nhỏ hơn cạnh bên này giờ im lặng nhìn ra bên ngoài, tán vào đầu anh một cái rồi tức giận quay đi. Anh chỉ khẽ nhìn cô Miwa và tôi rồi lại quay sang thần thờ nhìn cửa sổ bên ngoài. Tôi thấy vậy cũng cúi đầu không lên tiếng.

Cuối cùng xe cũng dừng lại trước cửa nhà tôi. Những hồi ức bỗng chổng tuôn về làm tôi bỗng cảm thấy hoa mắt, tôi lao đảo thì một người đỡ lấy tay tôi, chàng trai lạnh lùng này giờ im lặng chỉ nhìn tôi đánh giá, tôi ngưng ngưng gật đầu cảm ơn anh rồi mò cái chìa khóa dưới tấm thảm, mở cửa ra. Âm thanh kéo kẹt của tấm ván lầu ngày kêu lên, nhà cửa đã gần 1 tuần không ai trở về thành ra đóng bụi dơ bẩn rất nhiều. Nhìn khung cảnh này làm cho tôi rất muốn bật khóc, di Ayama rất sạch sẽ, di sẽ không chấp nhận nổi sàn nhà rín rít như vậy đâu. Chắc chắn di sẽ giận mất thôi. Trên bàn, tờ báo vẫn để đấy. Aki nghe tiếng động từ trên lầu chạy xuống. Nghe nói Sakura hay ghé qua đây cho nó ăn, nhưng cô bé không có thời gian nên chỉ cho ăn rồi bỏ đi, không nán lại chơi đùa. Aki dường như rất nhớ hơi tôi, nó cọ cọ mũi vào bụng tôi rên ư ư, tôi ngồi xuống vuốt ve đầu nó. Tôi biết Jin đang ở trên lầu. Ngày đầu tiên nó đến bệnh viện khi thấy tôi đã khóc rất nhiều, nhưng do sợ người khác nghĩ ngờ nó chỉ ở lại 3 ngày rồi trở về nhà vì không muốn bỏ Aki một mình, thỉnh thoảng tôi vẫn nói chuyện với nó qua sợi dây chuyền, chỉ là tôi không lên tiếng, chỉ có nó nói thôi...

Trên bàn, khung ảnh cả gia đình đang ôm nhau mỉm cười. Tôi cầm lên, từng giọt nước mắt rơi xuống. Cô Miwa đứng sau lưng, nhìn anh trai mình hạnh phúc ôm eo vợ mỉm cười, cô cũng không cầm lòng được rỏ nước mắt. Căn nhà còn đây nhưng người đã mất. Mọi thứ trong nhà vẫn giữ nguyên vị trí như lúc chúng tôi rời khỏi nhà vào hôm chủ nhật. Vẫn giữ nguyên... Tôi có cảm giác rất muốn khóc.

Tôi lên lầu, để mặc cô Miwa đang sai hai đứa con vào phòng Sasuke và Ayama, đem những thứ cần thiết như văn kiện sổ sách hay tiền bạc của Sasuke đem về. Cô Miwa nói, sổ tiền tiết kiệm của Sasuke, cô sẽ tạo cho tôi một tài khoản ngân hàng và chuyển vào đó, khi nào tôi đủ 18 tuổi sẽ cho tôi sử dụng, nghe đến đây tôi chỉ cười trừ. Tôi lẳng lẳng lên lầu thu xếp đồ, Jin thấy tôi, im lặng ôm tôi chảy nước mắt. Nó cũng cảm thấy buồn lắm, chưa biết trong mấy ngày ở nhà nó giống như sống trong địa ngục vậy, căn nhà cứ tối đêm là vắng vắng tiếng cười đùa thì bỗng chổng im lặng đến đáng sợ. Không còn thằng nhóc hay lên chạy sang thư phòng đem sách về phòng đọc, không còn tiếng ông Sasuke nói chuyện điện thoại với nhân viên hay tiếng bà Ayama cảm râm về việc ông Sasuke làm ồn. Không còn gì cả, tất cả như một giấc mơ thoáng qua vậy. Bất giác, nó bỗng nhớ đến những ngày đầu gặp được đôi vợ chồng như nắng mùa xuân ấy...

Jin và tôi cùng thu thập lại hành lý, đem theo tất cả tài sản quần áo, hầu như dọn sạch phòng. Tôi không muốn để lại bất cứ thứ gì, để lại chỉ làm tôi nhìn cảnh nhớ người. Tôi rất sợ hãi. Bỗng tôi thấy đôi giày bata trắng do ông Sasuke và di Ayama mua cho, tôi im lặng khẽ xỏ vào chân rồi bước xuống lầu. Thấy tôi vác theo đám hành lý cồng kềnh. Hai người con trai vội chạy lên đỡ lấy rồi vác xuống hộ tôi. Cô Miwa sau khi lau dọn sơ qua căn nhà, khẽ nhìn lướt qua căn phòng của tôi vốn trước đó là của cô rồi mỉm cười hoài niệm.

Đem theo Aki và Jin, nhìn căn nhà phía trước mà nước mắt rơi không ngừng. Khóa cửa lại, khóa hết kỷ niệm, khóa luôn những nỗi đau, khóa luôn những sự vui buồn cùng chia sẻ với nhau, khóa thời gian. Nhìn căn nhà, nở nụ cười đầu tiên từ lúc rời khỏi nhà đến giờ, có lẽ đã đến lúc tôi bắt đầu lại cuộc sống của tôi. Tôi phải mạnh mẽ lên, không được yếu đuối rồi khóc nữa. Ba à! Di Ayama ơi! Con sẽ sống tốt, thật đấy! Con hứa với hai người mà, ở nơi nào đó hãy dõi theo con nhé...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhà Mới / Gia Đình Asahina.

Sau cơn mưa trời lại sáng, câu nói này thật không sai chút nào khi mà bầu trời bên ngoài đang dần tỏa ra thứ ánh sáng làm chói mắt người khác. Khi nóng oi ả gần 32 độ C như thiêu đốt không khí bên ngoài và cả bên trong. Dù cho máy lạnh trong xe có bật hết công suất thì tôi vẫn cảm nhận được từng giọt mồ hôi đang rơi trên lưng, cảm giác rín rít rất khó chịu. Nhưng trớ trêu thay, tôi lại là một đứa mắc bệnh say xe cực kỳ nặng, máy lạnh càng mở to, dạ dày tôi lại càng cuộn cuộn dịch vị, sự buồn nôn cứ chực trào làm tôi phải ôm lấy bụng suốt quãng đường. Để kìm nén lại sự khó chịu và cảm giác dạ dày đau nhức vô cùng, tôi liền tìm những việc nào đó làm để quên đi cảm giác buồn nôn. Và thế là tôi lại ngăn người quan sát mọi thứ xung quanh.

Chiếc xe của chúng tôi sau khi ra khỏi thành phố liền rẽ vào một con đường mòn dài, đây là đường tắt nhanh nhất dẫn ra con lộ chính nhưng thường thì xe ô tô sẽ không được vào nhưng có lẽ ông tài xế đã lách luật. Xe chạy được tầm 15 phút thì đâm thẳng ra con lộ chính, bây giờ chúng tôi đã đứng ở quảng trường Shibuya nổi tiếng. Nơi đây còn được gọi là trung tâm của thành phố nên thường náo nhiệt vô cùng.

Bầu không khí bên ngoài vẫn náo nhiệt, dù cách một lớp kính cách âm thì tôi vẫn có thể dùng thị giác của mình cảm nhận được từng trận âm thanh ồn ào bên ngoài. Sự tương phản giữa không khí vui tươi và sự tĩnh lặng trong lòng tôi rất rõ. Tôi đã từng, đã từng rất muốn được bước chân ra khỏi nhà, dạo chơi khắp thành phố, muốn đi đến chỗ này chỗ kia, muốn hít thở không khí trong lành của buổi sớm mai và không khí mát mẻ của buổi đêm tối. Đã từng là vậy, nhưng bây giờ khác rồi, tôi đã không còn sự nhiệt huyết như lúc ấy nữa mà đổi lại chỉ còn là sự thờ ơ với mọi sắc thái chung quanh. Tại sao lại thế nhỉ, có lẽ là từ hôm chủ nhật bước chân ra khỏi nhà chẳng? Chắc là thế rồi. Bên ngoài, người và xe cộ qua lại rất nhiều, thoáng thoáng còn thấy mặt đường trơn ướt sau trận mưa. Người người qua lại tấp nập, tóc xanh tóc đỏ, người gầy người mập đủ thể loại đang đứng xếp hàng nghiêm túc chờ đèn đỏ qua đường. Nếu như không đi qua thì một lát nữa khi đèn cho phép người đi bộ bật sáng thì sẽ bị kẹt rất nặng. Những khuôn mặt đó giống như những con rối vậy, chúng cứ đập vào mắt tôi làm tôi bỗng chốc thấy đau đầu nhức vô cùng. Tôi khép mi lại không nhìn ra bên ngoài nữa, một phần vì ánh nắng ban trưa đang làm cho đầu tôi rất đau, nó làm lóa mắt tôi. Bỗng nhiên tôi thấy có một người con trai đang nhìn tôi. Người đó đứng trong hàng chờ qua đường, bị lẫn vào đám đông đen nghìn nghịt, anh nhìn tôi ngạc nhiên và bất ngờ. Trên tay anh đang nắm là một bé trai bằng tuổi tôi, mà nhìn hai người họ

cũng không lớn hơn tôi là bao, có lẽ là cùng trang lứa. Đứa bé trai đó nhìn theo ánh mắt anh, bắt gặp đôi mắt tò mò nghiên cứu của tôi, cả hai người đều ngẩn ra rồi bốn mắt nhìn nhau. Họ thì thầm gì đó tôi không rõ, họ đeo mắt kính, đội cái nón kết khá to che lại gần hết khuôn mặt, nhìn họ trong rất quen nhưng nhất thời tôi lại không nhớ hai người là ai. Tôi cố lục trong trí nhớ, vẫn không nhớ được. Tôi nhíu mày cắn cắn đôi môi đang bị tróc da, cố gắng nạy óc ra. Nhưng khi tôi đang suy nghĩ thì xe bắt đầu lăn bánh, tôi lại quay sang cửa sổ thì hai người đó đã đi mất tiêu. Khi tôi còn đang sững sờ nhìn ngó xung quanh thì chiếc xe đã bỏ qua quảng trường Shibuya, bắt đầu đi tôi phải thở dài ngồi ngay ngắn lại trên ghế. Trên ghế lái, ông tài xế đã bật một bài hát hiện đang nổi tiếng trong giới trẻ. Giọng của nữ phát thanh viên vang lên đầy ngọt ngào và trong trẻo

“Chào tất cả các bạn, giờ nghỉ trưa của các bạn thế nào? Có oi bức hay không nào? Hiện nay nhiệt độ bên ngoài là 32 độ C, khá là nóng nực. Miya xin chúc các bạn một buổi trưa mát mẻ bên người thân và gia đình. Đến với ca đầu tiên là của nam ca sĩ hiện đang hot nhất hiện nay, Kagamine Rinto với bài hát Candy Candy do chính tay anh sáng tác. Rinto là nam ca sĩ trẻ chỉ mới 14 tuổi mà đã nổi tiếng trong thị trường âm nhạc cùng với nam ca sĩ Kagamine Len là hai anh em hiện đang nổi tiếng trong Showbiz. Sau đây không nói nhiều, mời các bạn cùng lắng nghe ca khúc Candy

Sau đó, giọng hát mạnh mẽ của người ca sĩ vang lên, xóa tan đi cái nóng đang hiện diện trong xe mà thay vào đó là sự sôi động của lời bài hát đem lại. Rinto là idol mà tôi rất yêu thích nhất là những bài hát của anh đều sẽ trở thành một hiện tượng trong giới trẻ. Tôi không tự chủ được lắc lư theo giai điệu bài hát. Jin nằm trong góc mà tôi đã che lại không cho ai thấy thì đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, tôi đặt tay lên bụng nó, cảm nhận được nhịp thở đều đặn của nó. Tôi biết Jin đã mệt mỏi vào mấy ngày nay, không có nó bên cạnh quả thật ngày như dài ra thêm. Tôi thầm xin lỗi vì đã đem đến cho nó rắc rối. Xoa đầu nó, cảm nhận được cái run của nó rồi nó lại ngủ thiếp đi. Nằm trong tay là con mèo bong màu đen của Lee tặng, con mèo này là một món quà vô cùng quý giá đối với tôi, những lúc tôi buồn hay muốn bỏ cuộc, chỉ cần nhìn thấy nó, bắt gặp đôi mắt đầy tình yêu triu mến của nó thì lòng tôi như mềm nhũn ra không còn biết gì cả. Vuốt ve nó, xúc cảm mềm mại từ tay làm tôi cảm thấy rất dễ chịu. Aki thì được đặt cách cho ngồi hàng ghế phía sau một mình, nó đã nằm ngủ mất rồi, tiếng hừ hừ từ bụng truyền lên làm tôi có cảm giác rất ổn... Cô Miwa ngồi cạnh tôi từ nãy giờ đã lôi một xấp tài liệu dày cộm, có lẽ do không khí trong xe quá chán nên cô đang tìm việc tiêu khiển. Cô đeo mắt kính vào, cầm cây bút bấm một cái rồi bắt đầu xem xét lại xấp tài liệu đó. Tôi im lặng nhìn cô, thú thật, cô Miwa rất đẹp mà còn rất tài giỏi. Hãy thử nghĩ xem, một người con gái là doanh nhân thành đạt, không có đàn ông bên cạnh, một mình chống cả một tập đoàn to lớn và nuôi lớn 13 quý tử thì người phụ nữ ấy phải mạnh mẽ cỡ nào? Trong người cô Miwa toát ra một sự tự tin, quý phái và thành thực làm người khác khi nhìn vào đều trầm trồ ngưỡng mộ và tự khắc sẽ so sánh với chính bản thân mình. Tôi liếc nhìn đồng tài liệu được đặt cạnh bên, nào là hợp đồng ký kết buôn bán, hợp đồng bất động sản, buôn bán nhà đất và vài tài liệu về thị trường kinh tế hiện nay. Sasuke từng bảo cô Miwa rất giỏi nhưng tôi xem ra lời ông nói có phần hơi đim cô Miwa mà quả thật phải nói là cô siêu giỏi. Nhắc đến Sasuke, trong mắt tôi lóe lên sự bi thương rồi biến mất. Nhớ đến người hay ngồi ở bàn ăn, tự hào nói về đứa em gái của mình rồi cười ha hả lên, tôi lại thấy tim bị một cái gì đó đè nặng đến khó thở. Tôi nhắm mắt lại lắc lắc đầu cho quên đi rồi nghĩ tiếp. Tôi không biết chồng cô là ai, người đó như thế nào nhưng khẳng định đó cũng là một nhân vật lai lịch không tầm thường, cứ nhìn cô Miwa là biết, cô trông cao quý thế kia thì chồng cô chắc chắn cũng không phải hạng tép riu gì cho cam. Tôi cảm thán nghĩ. Thật sự, bây giờ tôi cũng rất háo hức để nhìn thử mấy ông anh con cô Miwa, xem họ có giống mẹ mình không...

Tôi nhìn lên hàng ghế phụ phía trên, người con trai cao lớn đã dựa vào thành ghế ngủ từ lúc nào chẳng biết, người con trai kế bên cô Miwa cũng đã dựa vào cửa kính xe ngủ mê mết. Tiếng hát của Rinto vẫn vang vọng, tiếng bút và chạm mặt giấy vẫn vang lên, khung cảnh vẫn chói chang làm tôi bỗng muốn nhíu nhíu con mắt lại, rồi hàng lông mi tựa cánh quạt khẽ khép lại, tựa vào thành xe thiếp đi nhẹ nhàng.

Xe chạy được không bao lâu thì rẽ vào con đường quanh co, sự náo nhiệt dần biến mất, nhà cao tầng dần thưa thớt thay vào đó là khung cảnh yên bình của một vùng quê nhẹ nhàng. Akari vẫn ngủ, đầu gục hẳn sang một bên làm Miwa phải thường chỉnh lại đầu cho cô bé vì sợ cô bị trẹo đầu. Miwa nhìn Akari, bỗng nở một nụ cười khổ. Ông anh Sasuke kia lại dám bỏ đi trước cả cô, bỏ lại một mình đứa con gái không nơi nương tựa như thế này. Thật đáng chết. Nhớ đến điệu bộ cả phờn của anh mình lúc còn nhỏ, đôi mắt Miwa khẽ hiện lên sự hoài niệm, đã từ rất lâu rồi, có một đứa bé trai cầm một con điều nhỏ, cùng đứa bé gái chạy trên cánh đồng làng. Người anh trai đó giống như siêu nhân vậy, mẹ của cả hai mất rất sớm, ba thì đi làm ngày đêm không thường về, chỉ có anh bảo vệ mình nên Miwa rất thương anh.

“Miwa, sau này lớn lên em muốn làm gì?”

“Em muốn làm vợ anh hai!”

“Làm vợ anh hai thì không được! Ý anh là em muốn làm nghề gì?”

“Làm nghề gì có thể nuôi sống anh hai cả đời, có thể phụ ba làm việc, giúp anh hai được đi học trở lại.”

Những dòng ký ức nhẹ nhàng trôi qua. Bây giờ đã trưởng thành, đã giàu có, đã thành đạt nhưng đã không còn người để cô bảo vệ như lời hứa năm nào nữa rồi. Khẽ khép đôi mi lại. Sasuke giống như một người ba vậy. Đối với cô, Sasuke là cả một bầu trời, nhưng bây giờ bầu trời đó đã tan biến đi mất rồi...

Xe lái vào một con đường nhỏ hẹp rồi dừng lại trước cửa một căn hộ to lớn và sang trọng. Từ xa có thể thấy một cái cây to đang tỏa ra bóng mát cho cả căn hộ. Trước căn hộ đã có một đám nhóc đứng chờ sẵn. Bọn nó đang tính ngủ trưa thì mẹ gọi về nói sẽ đem về cho tụi nó một đứa em gái, nghe không biết là do bà mẹ nói đùa hay nói thật nhưng trong lòng ai cũng háo hức muốn được nhìn thấy sinh vật gọi là “em gái” này. Từ xa thấy xe của mẹ đang chạy lại gần, một đám đầu củ cải bắt đầu lo nhoi hết cả lên. Masaomi từ trên xe đang ngủ thì mẹ kêu một cái làm cho giật mình, khi ý thức được sắp tới nhà thì anh háo hức rất lâu, anh nhớ lũ em trai của anh, nhất là đứa nhóc Wataru chỉ mới một tuổi. Ngồi trên xe mà cứ bồn chồn, khi xe dừng hẳn lại, Masaomi không kịp chào mẹ đã bị một đám nhóc từ ngòi lòi ra, sau đó Iori đang ngủ bị mẹ tẩn nhệ vào lưng làm cho giật mình, rồi chưa hiểu đầu đuôi mớ mèo gì thì lại bị đám nhóc bên ngoài nắm cổ áo lôi mạnh ra bên ngoài. Khi đám nhóc nhà Asahina đã tập kích bên ngoài đầy đủ, ồn ào la óm tôi kêu “Mama ơi Mama ơi!!”, tiếng la rất to nhưng cũng không đủ đánh thức cô bé đang nằm ngủ trên đùi của Miwa. Cô tức giận quay sang lườm lũ nhóc, bị mẹ lườm, lũ nhóc chợt im bặt đi nom nớp nhìn vào bên trong xe, nhưng bà mẹ che đậy quá, tụi nó không nhìn thấy được gì cả. Một lát sau cô Miwa khẽ nói với ông tài xế

“Ông Taro, phiền ông bế Akari vào nhà dùm tôi nhé. Con bé ngủ ngon quá tôi không nỡ đánh thức nó.”

Đúng vậy, Miwa biết những ngày này Akari là người bị hành hạ nhiều nhất. nhìn viên mắt thâm quầng của cô bé là biết cô bé chưa từng có một giấc ngủ ngon đúng nghĩa. Nghe nhịp thờ đều đều và đôi má phần nộn đang dần có sức sống, Miwa khe khẽ nói chuyện với ông Taro, rồi nhường lối cho ông đem Akari vào nhà

Yusuke phải nói rằng sinh vật được gọi là em gái này thần kì biết cỡ nào. Chỉ biết từ giây phút ông Taro đem từ trong xe ra một cô bé thì giây phút đó tìm nó đã ngừng đập luôn rồi, não bộ của nó như đình chỉ tạm thời vậy. Em gái rất đẹp rất dễ thương, mềm mềm còn có vẻ hơi ốm, không sao, anh Masaomi và anh Ukyo nấu ăn rất giỏi, hai người họ làm sao mà không có khả năng nuôi béo em gái được. Em gái mặc bộ đồ Lolita màu đen nên trong em rất yếu ớt, em làm nó có cảm giác muốn bảo hộ em trong vòng tay. Lúc đó nó có cảm giác mấy ông anh mình cũng ngu ra tạm thời. Chắc do em gái dễ thương, nó biết mà. Mai một nó lên trường sẽ khoe với các bạn về em gái, chắc chắn mấy đứa bạn sẽ hết hồn cho coi. Nó háo hức nhìn em gái, đứa em trai Fuuto mới 10 tuổi nắm chặt áo nó, ngơ ngác nhìn em gái.

"Mẹ ơi cho con sờ em gái cái.." - Kaname đang tỉnh táo mấy thì bị mẹ quát vào tay, Miwa đưa tay lên miệng ra dấu hiệu suy rồi ra hiệu cả lũ mau vào nhà vì mặt trời quá chói chang, quá nóng rồi. " Ryui đem giúp mẹ con chó trong xe ra nha, là chó của Akari đó, cứ đem nó vào nhà, hình như là chó cảnh trông cũng sạch sẽ lắm" rồi Miwa bước vội vào nhà

Ryui ngơ ngác nhìn con chó đang quẫy đuôi háo hức nhìn anh, anh thờ dài nắm lấy sợi dây trên cổ nó lôi ra, con chó to lớn chạy ra làm vài đứa trẻ hoảng sợ chạy theo Miwa, chỉ có Subaru là ngồi thụp xuống vuốt ve đầu Aki, nhưng bỗng anh tỉnh mắt thấy có một con thú nhồi bông màu đen đang nằm úp sấp trên lưng con chó, Subaru tính cầm lấy nó thì bị Tsubaki cầm lên ngắm nghía một hồi

"Dễ thương nè, em xin được không "

Chưa kịp trả lời thì Tsubaki đã biến mất tiêu. Subaru ngơ ngác. Chưa kịp nói rằng đó là gấu của em gái...

Fuu muốn đưa tay ra sờ em gái nhưng bị Yusuke khẽ nhẹ vào tay làm nó hoảng sợ rút lại, chạy lại chỗ anh cả Masaomi nhìn Yusuke lờm lờm. Nhóc Wataru được Ukyo bế từ trong nhà bỗng ra, thấy ông Taro bế một cô bé bước nhanh vào nhà, thả cô bé nằm xuống ghế sofa rồi cáo từ ra ngoài, anh hơi giật mình. Rồi từ ngoài bà mẹ đáng kính cùng đám nhóc trong nhà lao nhao bước vào. Bà mẹ thờ dài nhìn đám nhóc bất lực, Miwa lấy trong ngăn tủ ra một cái chăn còn mới, khẽ đắp lên người Akari rồi ra hiệu cho người giúp việc giúp cô dọn dẹp lại căn phòng trên lầu và ra hiệu cho những người khác đem hành lý lên trên hết. Sau đó Miwa nói

"Nè nè lũ nhóc kia, đây là em gái của tụi con đó nhớ chưa. Em là con gái anh của mẹ nên các con phải đối xử với em thật tốt biết chưa ?? Em vừa mất đi cha mẹ nên tạm thời chưa thể khôi phục tâm trạng nhưng các con nhớ phải làm em vui biết chưa hả ?? Bây giờ mẹ có việc ra ngoài, ở nhà trông em biết không, ai đi học thì mau thay đồ mẹ cho quá giang". Nói rồi cô lo lắng nhìn Akari, lo lũ con trai nhà mình làm khó dễ cô bé, rồi khẽ hôn vào trán Akari, bước nhanh ra xe. Masaomi khẽ liếc em gái rồi cùng Ukyo, Kaname cùng Hikaru bước nhanh ra xe cùng mẹ. Trước khi đi 4 người còn nhìn em gái tò mò, nhưng thời gian tiết học bắt đầu sắp tới, sẽ trễ nếu không khẩn trương. Thế là căn nhà đang đông đúc chỉ còn lác đác vài đứa trẻ và bọn người hầu ra ra vào vào.

"Anh ơi, đây là em gái phải không ?" - Fuu lên tiếng nhìn sang phía Subaru đang lấy trong cặp ra một đồng bài vở, ngồi vào cái bàn cạnh sofa, lôi kéo Iori cùng Natsume, Azusa tự học. Đây là những thành phần tri thức của cái nhà này cùng với Hikaru, Ukyo, Masaomi. Trong nhà này nếu nói bà mẹ Miwa gửi gắm niềm hy vọng vào ai nhiều nhất thì chắc có lẽ chỉ có 7 đứa con trai tài giỏi này thôi. Bà Miwa từng rất thất vọng khi nhìn mấy đứa con trai kia chỉ lo chạy nhảy bên ngoài, bỏ bê việc học. Nhất là thằng nhóc Tsubaki chỉ biết chạy nhảy phá làng phá xóm, còn Ryui (tên khác của Loius) thì suốt ngày ngăn người lang thang trong vườn không biết làm gì. Chỉ có 7 đứa con trai yêu quý này là thật sự coi trọng việc học và rất phấn đấu. Bằng chứng là Masaomi, Ukyo và Hikaru trong suốt khoảng thời gian học trung học đều đạt loại giỏi. Còn Kaname mang cái mác là có học thì chỉ lo tán gái và làm trò bậy trên trường với một bộ dạng cả lơ phất phơ, Azusa Tsubaki và Natsume là sinh ba, nhưng tính cách của Natsume và Azusa có phần giống nhau, đều rất ham học hỏi. Subaru và Iori thì khỏi phải bàn, cố gắng và chăm chỉ hơn bất cứ ai. Yusuke, Fuuto và Wataru còn quá nhỏ, không tính.

"Ồ, đúng, đừng có mà phá người ta" – Subaru thờ ơ không nhìn Fuu, vẫn cúi gằm mặt nghe Azusa giảng bài tập toán, thỉnh thoảng bực vài cọng tóc vì chả hiểu cái mô tê gì. Iori thì rất ngoan, không hỏi bài không lên tiếng, chỉ nhìn vào quyển sách giáo khoa của mình. Yusuke thì chỉ lo giả bộ gặm cái bánh qui, đôi mắt thỉnh thoảng nghiên cứu em gái và cảm thán. Wataru bị mấy anh bỏ lẩn lốc một bên, đang chậm chững bị bỏ nói những từ nghe không rõ đầu đuôi tai mèo gì, i a bỏ xung quanh chỗ mấy anh. Một lúc sau Natsume ôm Wataru vào lòng, vỗ vỗ lưng nó, lập tức nó nhắm mắt lại rì rầm ngủ.

Yusuke mò lại gần chỗ Akari đang thờ nhè nhẹ, khẽ đưa ngón tay chọc vào má cô, Akari ngửa, hừ một tiếng làm Yusuke hoảng sợ lùi về phía sau, bắt gặp ánh mắt khinh thường của Azusa, nó lại kéo ông anh Tsubaki cũng đang tò mò nhìn, cả hai lại khẽ chọc chọc vào má Akari. Cô lại ngửa ngửa khịt khịt mũi. Cảm giác khó chịu làm cô xoay lưng vào bên trong.

"Chết rồi, em gái giận rồi" – Yusuke nhìn Tsubaki mếu máo

Tsubaki cười haha vỗ vỗ đầu em trai, lại xán lại gần Akari tính trêu em gái thì Akari bỗng mở mắt ra, quay sang nhìn cái người đang đưa sát mặt vào, bỗng cô giật mình, đôi mắt hơi hoảng loạn rồi bình tĩnh lại. Được rồi Akari, hít vào thở ra nào. Phải bình tĩnh lại. Tsubaki hoảng sợ, lùi về phía sau ngồi ngay ngắn cạnh Iori đang cắn bút suy nghĩ, Yusuke thì ngơ ngác nhìn em gái đang ngồi dậy, nó lùi về phía sau anh Subaru, ôm chặt anh khẽ thờ đầu ra dòm

Lũ con trai nhà Asahina đang yên tĩnh, nghe tiếng sột soạt thì ngẩng đầu dậy, bỗng ngừng ra ..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lần Đầu Gặp Anh Trai / Em Gái ~

Ngoài trời , gió nhẹ nhàng thổi qua những tán cây , âm thanh sột soạt của lá cây cọ vào nhau vang lên trong không gian tĩnh mịch của buổi trưa oi ả. Có lẽ do thời tiết tốt mặc dù trời rất nóng nhưng hơi lạnh từ điều hòa tỏa ra làm tôi có cảm giác ngủ rất ngon và rất sâu, không mộng mị gì cả. Nhưng có ai có thể giải thích được, tại sao khi mà tôi đang ngủ lại có cảm giác có ai quấy phá hay không ? Đứa nào mà không thức thời vậy, dám cả gan phá giấc ngủ ngàn vàng của bốn cô nương . Tôi tức giận mới xoay người vào bên trong , tỉnh ngủ thêm nhưng thật sự rất bức mình khi xung quanh cứ vang lên những tiếng thì thầm to nhỏ, cảm giác này đáng ghét thật , tại sao lại không tôn trọng người khác như vậy chứ. Tôi có một nỗi xúc động muốn cầm lấy cái gối ném về phía người đang ồn ào, nhưng đôi tay lại sờ vào không khí . Tôi giật mình mở mắt ra.

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt, cảm thấy đầu đau nhức vô cùng vì ngủ không đủ. Hai mắt nhấp nhem nhìn xung quanh, khi nhìn lên cái trần nhà màu trắng cao vời vợi với ánh đèn tỏa ra từ chùm đèn treo, tôi mới ý thức được, mình không còn ở nhà nữa rồi.

Định ngồi dậy nhìn tình trạng xung quanh thì đối mặt một con người màu tím đang tò mò nhìn mình, khuôn mặt của người đó còn giữ nguyên sự háo hức và nụ cười giảo hoạt.

Tôi ngỡ ngàng, cố giữ bình tĩnh để không giơ tay tát mạnh vào khuôn mặt đẹp trai kia, người đó dường như nhìn thấy tôi mở mắt thì hoảng sợ liền bỏ chạy về hướng khác, sau đó tôi mới thấy một đứa nhóc tóc đỏ chùng búng tuổi tôi cũng hoảng sợ lao nhanh về phía một ... đám con trai đang ngồi học bài.

Được rồi, đến lúc này tôi còn giữ nỗi bình tĩnh rồi, tôi vùng dậy, lật chăn sang một bên rồi lui về một góc để phòng nhìn đám người đang ngạc nhiên nhìn mình. Thật sự, tôi đã lớn rồi, tuổi ở thế giới này cộng với tuổi ở thế giới trước chắc cũng hơn hai mươi nhưng đây là lần đầu tôi tiếp xúc thân mật với nhiều người con trai như thế này. Lee thì không tính, cậu ta rất kiêu căng nên nói chuyện với cậu ta rất thoải mái, cậu ấy cũng không khuôn khổ gượng ép tôi quá đà, huống hồ chúng tôi lại là bạn chung lớp, thân thiết với nhau là chuyện hiển nhiên.

Nhưng cứ nhìn tình huống hiện tại của tôi đây này, tôi đang ở một nơi xa lạ và nhìn khung cảnh là biết đây là một gia đình giàu có. Điều hòa được lắp trong phòng khách tỏa ra thứ hàn khí khiến tôi cảm thấy rất dễ chịu, nhưng mà gia đình nào lắp điều hòa ngay phòng khách là biết thuộc hàng khá giả con ông cháu cha rồi. Hơn nữa, trước mặt tôi là một đám con trai đang ngạc nhiên nhìn, thấy ánh mắt đề phòng của tôi và sự hoảng sợ trong đôi mắt, bọn họ dường như không phản ứng kịp.

Không biết trôi qua bao lâu, chúng tôi cứ nhìn nhau không ai nói lời nào. Tính tôi rất nhát gan và sợ chỗ đông người xa lạ nên đừng có mà hòng tôi chịu mở miệng nói bất cứ điều gì. Dường như cảm nhận được sự sợ hãi và đề phòng của tôi, một chàng trai đeo kính đen trong số đó bỗng thở dài một cái, rồi lặng lẽ đứng dậy, đi về phía một căn phòng, mở cửa ra, bước vào. Khi mọi người còn đang ngỡ ngác không hiểu cậu trai đó làm gì thì anh bước ra, trong tay ôm một con thú nhồi bông màu đen . Tôi nhìn con thú đó, ngỡ ngác . Trời đất, đó là Jin mà. Nhưng nhìn tình trạng của nó bây giờ xem. Nó ngủ rất say, không hay biết thân cảnh của mình hiện giờ. Trên người nó mặc một cái váy màu hồng nhìn rất là..... lố bịch. Tôi hoảng sợ nhìn cái nơ trên đầu nó và có một nỗi xúc động rất muốn chạy trốn , Jin không dám nổi giận với tôi, tôi biết, nhưng mà tình trạng của nó đáng thương quá rồi. Tôi không đủ can đảm đối mặt với nó, là tôi không bảo vệ nó tốt để nó bị đánh ma trảo của đám con trai này.

Khi tôi ngược mắt lên nhìn cậu trai đang ôm Jin lại gần tôi, tôi vẫn giữ nguyên tư thế bó gối lui về một góc của sofa, nhìn người đó từ từ lại gần tôi , rồi anh đưa Jin ra trước mặt tôi . Đôi mắt anh rất đẹp, cũng rất cuốn hút, anh nói

“ Chào em, có phải đây là con gấu bông của em hay không ?”

Giọng anh rất nhẹ nhàng và trầm ấm, tôi ngơ ngẩn nhìn anh, rồi gật đầu một cái, ôm lấy Jin vào lòng, có Jin, tôi bỗng cảm thấy người tôi thoáng thả lỏng đi. Nhưng chỉ là thoáng, tôi vẫn cảnh giác nhìn đám người trước mắt.

Chàng trai tóc trắng ban nãy thấy hành động này của chàng trai tóc đen, bỗng nhiên la lên

“ A! A! Azusa... Con gấu đó là của anh mà ~”

Tôi thoáng nhui mày, gì chứ. Đây rõ ràng là thú của tôi mà anh ta dám tráo tráo nói là của mình. Người này có biết lịch sự hay không chứ. Độ hào cảm của tôi đối với người này tức khắc giảm không phanh. Thì ra con người đừng nên trong mặt mà bắt hình dong, nhìn đẹp trai mà cũng thích tranh đồ của người khác

“Tsubaki em đừng hồ đồ, đây rõ ràng là đồ của em gái”

Một chàng trai tóc cam khác cũng lên tiếng, tôi nhìn về phía người đang nói và chợt ngẩn ngơ nhìn anh rồi lại nhìn Tsubaki rồi nhìn sang Azusa. Trời ạ ? Ba người này giống nhau như ba giọt nước ấy, tôi nhìn mà hoa mắt cả lên, trong não tôi bắt đầu xuất hiện ba khuôn mặt xoay vòng vòng làm tôi bỗng chốc run lên như cây sậy.

Có lẽ thấy phương pháp dỗ dành tôi không hiệu quả mà càng làm tôi hoảng loạn hơn, Azusa bắt lực nhìn sang phía Ryui đang ngẩn ngơ xem chương trình làm đẹp của một nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng nào đó. Thật tình thành nhóc này lại không nói gì cả, chỉ biết cầm đầu xem mấy cái chương trình đó thôi. Ryui rất giỏi dỗ dành con gái nên việc làm em gái bớt hoảng sợ thì Rui giỏi nhất rồi...

Subaru bắt đầu đi thờ dài, được rồi, nhà này trước giờ chỉ toàn một đám con trai sống với nhau đã quen rồi. Bỗng nhiên lời đầu ra thêm một cô em gái làm cả bọn nhất thời không phản ứng kịp, nhưng nhìn em gái đang hoảng sợ trước mắt kia, rõ ràng người ta bị dọa cho không biết gì nữa rồi. Ngặt một nỗi nhà một đám con trai không giỏi ăn giỏi nói, thành ra Subaru khó chịu cắn cắn cây bút nhìn đám đàn anh đàn em xung quanh cầu cứu.

Nhận được tín hiệu của anh trai, Fuu liền bày ra một bộ mặt ngây thơ, đi lại phía Akari, có lẽ do Fuu trông nhỏ tuổi hơn, lại lùn hơn Akari tận một cái đầu nên cô bé thoáng thả lỏng một tí, Fuu thấy có hiệu quả, liền đi rất nhanh lại phía sofa, trèo lên ngồi cạnh Akari, hắng giọng một cái, đưa tay ra.

“Chào chị, em là Asahina Fuuto, em là con trai thứ 12 trong nhà. Từ nay chúng ta là một gia đình phải không? Rất vui được gặp chị”

Akari nhìn sang phía đôi bàn tay nhỏ nhắn đang chìa ra trước mặt, ngạc nhiên, sau đó liền chìa bàn tay ra, run rẩy lo lắng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đó. Fuu có lẽ rất vui trước kết quả tốt như thế, nhìn sang đám anh trai ngهنhặt. Subaru thờ dài, Iori mặc kệ, Yusuke tức tối, Natsume không biểu cảm, Azusa hừ lạnh, Tsubaki thì cười khinh khinh. Thấy mọi người có vẻ không quan tâm, Fuu thoáng cảm giác thất bại, càng cố xán lại gần Akari

“Chị ơi, chị mới đến chưa biết gì phải không, mama có kể với chị về nhà này chưa?”

Tôi ngờ ngạc lúc đầu, nhận được câu trả lời của tôi, Fuu dường như thả lỏng hai vai đang căng lên. Sau đó, cậu hắng giọng rồi bắt đầu luyện thuyên

“Nếu vậy em sẽ giới thiệu chi tiết thật kỹ thật kỹ thật kỹ cho chị, đầu tiên, đây là nhà Asahina”

Tôi gật đầu, nói thừa, tôi biết điều đó chứ, tình đây ở một nơi xa lạ, cách bài trí xa hoa, tôi biết ngay là tôi đang ở trong lãnh địa của nhà Asahina rồi. Tôi còn biết đám con trai trước mắt là con của cô Miwa cơ mà.

Mặc kệ sự thờ ơ của tôi, Fuu vẫn hăng say nói

“Nhà này đứng đầu là Asahina Miwa, à là mẹ bọn em đó, trong nhà còn có 13 người con trai, em sẽ giải thích rõ cho chị. Chị sẵn sàng ghi nhớ hết những điều em nói chưa? Tốt! Chúng ta bắt đầu nào..

Người con đầu tiên là Asahina Masaomi, anh hiện đang học năm cuối của trung học rồi. Anh rất hiền và hòa đồng, trong nhà anh là lớn nhất, lời nói của anh rất có giá trị nên chị có lấy lòng ai thì nên nhắm vào anh Masaomi! Anh ấy dễ mềm lòng với con gái lắm.

Người con thứ là Asahina Ukyo, anh hiện đang học năm cuối cùng anh Masaomi, anh học rất giỏi nên nhảy cóc được tận 1 lớp. Anh ấy rất kỹ lưỡng và khó tính. Nhưng tụi em lại rất nể anh ấy, anh ấy là người có tính cách trưởng thành nhanh nhất trong nhà này mà!

Người con thứ ba là Asahina Kaname, ờ thì... ông anh này hay lố bịch lắm. Lại còn ba hoa và thích trêu gái nữa. Nhưng anh ấy rất đẹp trai và ga lăng lắm, chỉ do tính cách của mình nên trong nhà này lời nói của anh ấy chưa có giá trị lắm đâu! Chị vào nhà này nên tránh xa người này ra, rất nguy hiểm đó.

Người con thứ tư là Asahina Hikaru, anh ấy từ khi sinh ra là đã đẹp giống y như con gái rồi. Anh ấy lại thích nuôi tóc dài nữa, anh viết truyện hay lắm đó nha, anh ấy hiện là một tiểu thuyết gia nổi tiếng trên mạng đó. Hikaru đang là học năm hai. Anh Hikaru hòa đồng lắm, có gì cần chị cứ hỏi anh ấy nhưng có điều anh Hikaru thích trêu người khác lắm, có gì bức tức chị cũng phải ráng nhịn đó nha.

Người con trai thứ năm là Asahina Tsubaki, là cái người tóc trắng lúc này tính trêu chị rồi bị chị dọa cho bỏ chạy đó, anh ấy cùng với Azusa, là cái anh tóc đen đeo kính cùng với Natsume là anh tóc cam là bộ sinh ba, bọn họ trông giống nhau vậy thôi chứ tính cách cả ba khác nhau hoàn toàn luôn đó. Tsubaki thì lạnh lợi với hoạt bát lắm, anh ấy thích chạy nhảy quậy phá này nọ thôi. Còn Azusa và Natsume thì trầm tính và dịu dàng hơn nhiều nhưng mà Azusa thì lại thân thiết với Tsubaki hơn, cả ba đang học năm nhất trung học. À còn nữa, chị nên tránh nói chuyện với Natsume, anh ấy nói chuyện không kiêng nể ai đâu, thẳng như ruột ngựa luôn đó, cẩn thận chị bị anh ấy làm cho tức chết cho xem.

Người con tiếp theo là Ryui, là cái anh đang coi TV, đó là cái người đó, cái người tóc trắng trong yếu điệu đó. Anh ấy thích làm đẹp các thứ lắm, mà tính anh ấy hơi khác thường nhưng anh ấy tốt bụng lắm, chị nhờ gì anh ấy cũng giúp chị. Tụi em rất thích anh Ryui nên chị cũng phải thích anh ấy đó nha. Khả.. Em khát nước quá, Subaru, rót dùm em ly nước dùm, cảm ơn”

Fuu nói một tràng dài không ngừng nghỉ, giọng cậu rất to và đồng đều, rồi dường như quá khát vì bị khô cổ, cậu ra hiệu cho Subaru đổ dùm ly nước cạnh bên, Subaru mặt không biểu cảm nghiêm túc rót cho Fuu ly nước rồi chính bản thân mình cũng uống một hớp. Tên nhóc này chịu khó ngồi giải thích cho em gái hiểu, anh rất hoan nghênh nên đối với yêu cầu của Fuu, anh không những không tức giận mà rót hẳn một ly nước đá đầy cho Fuu, sau đó anh cũng tiện tay, rót cho tôi ly nước, tôi gật đầu cảm ơn rồi cầm lên hớp một ngụm thật nhiều, cảm thấy cổ họng dịu mát trở lại, tức thì cảm thấy thoải mái dễ chịu hẳn đi. Fuu uống đã, khả một tiếng rất to rồi hắng giọng, bắt đầu kể tiếp. Tôi nhìn cậu nhóc đang luyện thuyên, cảm thấy rất thần kì nên rất nghiêm túc nghe, ráng ghi nhớ những lời Fuu nói, một bộ dạng học hỏi

“E hèm, người con tiếp theo là Asahina Subaru, là cái anh vừa rót nước cho em và chị đó, anh ấy tính tình cứng ngắc lắm nhưng Subaru là người giỏi bóng rổ nhất trong nhà này đó. Anh ấy rất tốt bụng và hòa nhã, chị đừng nhìn anh ấy mà hoảng sợ. Anh Subaru đang học năm cuối cấp 2

Tiếp theo là anh Iori, là cái anh tóc xanh xanh gọn gàng đẹp trai đang ngồi đọc sách đó. Anh ấy tính tình lạnh lùng nhưng lịch thiệp lắm. Anh ấy giỏi lắm đó nha, giỏi cả trong học tập và nhiều lĩnh vực khác, chị có gì thắc mắc về kinh tế thị trường hay cái gì đó thì cứ hỏi anh ấy, anh Iori là MR Biết Tuốt đó. Mà coi chừng bị cái mả của anh ấy lừa, Fan của anh ấy đáng sợ lắm. Đợt trước Yusuke và em bị đám con gái bắt gặp đang đi chơi với Iori, sau đó tụi em bị đám con gái đó đeo bám làm phiền mọi mớ thông tin của Iori ra.. mà chị biết đó.. con gái cái gì mà không dám làm cơ chứ, anh Iori đang học năm 2 cấp 2, anh ấy là người duy nhất học ở một trường công giáo tư thục”- Nói tới đây Fuu dừng lại, khẽ vuốt vuốt hai cái tay đang nổi da gà vì ớn lạnh, cậu phải cầm ly nước lên tu thêm lần nữa rồi mới nói tiếp. Tôi nhìn sang phía Iori, thấy anh mặt không biểu cảm vẫn chăm chú đọc sách thì thấy anh thật là cool, giữ vững tâm lý rất tốt

“Tiếp theo là Asahina Yusuke, là cái anh tóc đỏ mặt xấu xí đang liếc em đó, đó chính là người đó. Ông anh đó tính tình nóng nảy bất đồng lắm, không có việc gì làm chỉ lo đi gây việc thôi, anh ấy hay đội sổ trong lớp và hay làm mama tức giận lắm nhưng Yusuke rất là kháng khái bực tức, anh ấy dám làm dám chịu nên chị yên tâm mà chơi với anh ấy.

Kế tiếp là con trai thứ 12, là em, Asahina Fuuto, em đang học lớp 4 ở một trường tiểu học. Sở thích của em là ca hát và diễn kịch. Nãy giờ chị tiếp xúc với em nên chắc cũng hiểu tính em rồi phải không?”

Fuuto nhìn tôi chờ mong, tôi nhìn vào đôi mắt của nó, cố suy nghĩ dùng từ gì diễn tả lại tính cách của nó một cách ĐẸ-HIỆU-NHẤT. Sau một khoảng thời gian thấy tôi im lặng, Fuuto bắt đầu gấp rút nôn nao nhìn tôi. Sau đó tôi một biểu cảm đã hiểu ra, gật đầu nói như đinh đóng cột

“Em nói rất nhiều”

“Phụt”

Một tràng phụt vang lên, rồi tôi thấy ông anh Stubaki và Yusuke bắt đầu ôm bụng cười ha hả lên. Fuuto đỏ mặt tức tối trừng mắt nhìn hai người họ, khi quay sang tôi, nó bắt đầu lật mặt, giả bộ đáng thương nhìn tôi. Này.. tính tôi cũng dễ mềm lòng lắm nên tôi có lỗi cúi đầu xuống không dám đối mặt với thằng bé.

"Haha, em gái đúng là đáng yêu ~" - Tsubaki vui vẻ cười lăn lộn nhìn tôi

"Xi, vậy mà chị cũng nói được" - Fuuto không đồng tình nhìn tôi, nhưng trong mắt nó có sự vui vẻ thấp thoáng. Tôi cũng mỉm cười nhìn nó.

Sau đó Fuuto nói sơ về Wataru vì thằng bé còn nhỏ, chưa có gì hay ho để nói. Sau đó nó bắt đầu mọi thông tin từ tôi. Cả đám con trai đang làm việc nghe Fuuto hỏi về tôi thì dừng lại hết, ngẩng mặt nhìn tôi, đến Ryui đang xem TV cũng bật nhỏ tiếng lại khẽ liếc nhìn tôi. Bất gặp nhiều ánh mắt đang nghiên cứu nhìn mình, tôi da mặt mồng nên chẳng mấy chốc hai lỗ tai đã đỏ lên, ho một cái rồi nói

“Em là Minato Akari, em 11 tuổi, học lớp 5 trường tiểu học Tomoda, con chó bị cột bên ngoài là của em nuôi. Thật ra tính em cũng dễ chịu lắm nhưng mà em hơi bị thụ động nên.. xin lỗi nếu lúc này có biểu cảm không phải, chỉ là do em chưa tiếp xúc với nhiều người nên hoảng sợ..” Tôi cúi đầu, ngượng quá đi, tôi không dám nhìn bọn họ.

Fuuto ngẩng ra, Tsubaki nghe vậy cười haha, bỗng nhiên đặt một tay lên vai tôi rồi nói

“Haha, không ngờ em gái lại dễ thương và vui tính như vậy nha. Em yên tâm, bọn trai nhà này không phải sói hay gì đâu. Không ai bắt nạt em đâu, nếu có cứ chạy lại nói anh Stubaki! Anh nhất định sẽ đòi lại công bằng cho em!”

“Này Stubaki, em nghĩ lời anh nói nên coi lại mình đó. Chính anh mới là người em gái nên đề phòng”

Azusa hừ một cái, lên tiếng bới móc. Stubaki không những không giận mà còn nhìn Azusa thách thức, bất gặp ánh mắt câu Tsubaki, Azusa không giận mà còn bật cười, ông anh này đúng là ấu trĩ. Tôi nhìn Stubaki, độ hào cảm tăng lên chút, có lẽ anh Tsubaki không xấu như tôi nghĩ, có thể do tính cách đùa dai và thích trêu người khác thôi. Có lẽ tôi đã nghĩ xấu về anh ấy.

“À này Akari.. Ừm, anh với em bằng tuổi nhau, chúng ta làm bạn nha..” –Yusuke ngượng ngùng nhìn tôi- “Anh có thể bảo vệ em” –Sau đó anh nhìn tôi, tôi hơi sững người nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh, rồi bật cười, nghe tiếng tôi cười, nãy ông anh trong nhà ngơ ngác nhìn tôi.

Yusuke quả thật không biết mình nói gì sai mà làm cho em gái cười vui như thế, nhưng nhớ đến lời mẹ Miwa nói em gái vừa mất cha mất mẹ, có thể làm em gái cười, cậu cũng thấy rất vui nên liền hòa theo, nói vài câu chọc cho Akari cười nhiều hơn.

Iori lấy trong túi ra hai viên kẹo bọc đường, đưa cho Akari

"Cho em nè "

“A! Em cảm ơn anh” – Akari ngạc nhiên nhận lấy viên kẹo, cầm lên ngắm nghía, là loại kẹo đang nổi trong giới con nít bây giờ, Akari cũng chỉ mới ăn nó có một lần thôi vì giá khá đắt. Akari vui mừng, bóc lớp vỏ ra rồi bỏ kẹo vào miệng. Hừm.. vị ngọt, ngon.. còn có chua chua của chanh. Thơm quá~

Thấy khuôn mặt thỏa mãn của Akari, Iori liền nở nụ cười, em gái đúng là rất dễ thương và dễ dỗ dành. Anh thầm tán thưởng Fuuto quả thật rất giỏi trong việc dỗ em gái, thế là anh lại cho Fuuto thêm một viên kẹo, Fuuto vui mừng bóc ra bỏ vào miệng.

Subaru nhìn em gái, thấy em gái sắp ăn xong liền rót một ly nước cho em gái, Akari cười cười cảm ơn tu ừng ực. Cảm thấy có lẽ gia đình Asahina không tệ, có cảm giác rất thân thuộc. Bỗng nhiên sự bi thương trong lòng dần biến mất, có lẽ, tiếp nhận một gia đình mới là cách tốt nhất bây giờ. Sasuke trên trời cao có lẽ cũng không thích nhìn khuôn mặt ủ rũ của mình. Akari thầm hạ quyết tâm, phải sống cho thật tốt để báo đáp cô Miwa và mọi người trong nhà Asahina.

Ngày hôm đó, ánh mặt trời chói chang, cũng không bằng nụ cười của cô bé trong nhà. Mọi người đang nhìn Akari cười bỗng ngừng ra. Em gái.. đúng là đẹp như thiên thần vậy..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Bữa Cơm Với Các Anh

Buổi chiều, mặt trời lặn xuống nhường lối cho ánh hoàng hôn đỏ chói phủ khắp thành phố. Gió thổi qua các nhánh cây nghe xào xạc mà buồn rười rượi. Trong các tàn cây, tiếng ve kêu nho nhỏ báo hiệu mùa xuân sắp sửa qua và dẫn lối cho một mùa hè đến gần.

Đèn điện trong các dãy phố đã được bật lên, một vài con mồi lượn quanh những bóng đèn đó, nhà nhà đều đã thấp sáng đèn điện nhưng chỉ có duy nhất nhà Asahina là sáng nhất và ồn ào nhất.

6 giờ, chiếc xe ô tô của Miwa đã đỗ trước cổng biệt thự, Masaomi bước xuống đầu tiên, rồi tới Kaname chui ra, anh cầm cái điện thoại bấm liên hồi không ngừng nghỉ, Ukyo đẩy đẩy cặp kính cận, vừa leo xuống vừa xem lại bài tập trên trường còn chưa hiểu, sau đó tới Hikaru cũng xuống, tay cầm điện thoại lướt lướt, vừa xem vừa mỉm cười thích thú khi đọc được những dòng comment khen ngợi truyện của mình.

Miwa cảm ơn ông Taro tốt bụng, ông cười hiền từ vẫy vẫy tay chào rồi lái xe đi. Sau đó, Miwa liền bước thật nhanh vào nhà không đợi 4 đứa con trai đi theo. Bà rất lo cho Akari, không biết con bé ở nhà có bị bọn con trai nhà mình bắt nạt không nữa. Bà tưởng tượng ra cảnh khi vừa mở cửa ra, thấy Akari khóc thút thút xung quanh là đám sói đang nở một nụ cười ma quỷ. Chỉ nghĩ tới đó là bà cảm thấy ruột gan sôi ùng ục, máu nóng dâng tới não, nghiến răng ken két, bà mở cửa mạnh ra.

Nhưng bà chợt ngẩn ra, thấy Akari đang cười vui vẻ chơi với Wataru.

“Đây nè Wataru, cái này đặt ở đây rồi tới cái này rồi tới cái này”

Akari kiên nhẫn bế Wataru lên cao nhưng do sức Akari yếu ớt, lại chỉ mới 11 tuổi nên cô mất rất nhiều sức lực để bế Wataru, bé cầm một mảnh xếp hình hình tam giác đặt lên phía trên một tòa tháp nho nhỏ, thế là một căn nhà hiện ra. Wataru vui vẻ mỉm cười, vỗ tay kêu A A. Akari cũng mỉm cười rất vui vẻ sờ sờ hai má của Wataru, Iori thì đang ngắm nghía một chậu cây hoa nhỏ, được một lúc thì lại lấy một tờ giấy ra ghi ghi chép chép, Yusuke thì ngồi gật gù cho Ryui chỉnh sửa mái tóc rồi bụ vì đánh nhau với Fuu. Fuu thì đang xem một bộ phim chiến tranh viễn tưởng, vừa xem vừa cảm thán bình luận nào là diễn xuất của diễn viên này trong thật không có hồn, diễn viên kia quá xấu hoặc giọng diễn viên này trong như vịt đẻ... Subaru thì đang xem một cuốn tạp chí thể thao mà trên đó là hình ảnh của cầu thủ bóng rổ nổi tiếng LeBron James, vừa xem vừa rất chăm chú luyện tập những kỹ thuật của LeBron, đôi khi còn bình luận vài câu với Natsume, Natsume thật ra không quan tâm lắm, anh chỉ tùy tiện nói vài câu cho có lệ rồi vẫn chăm chú đọc quyển truyện tranh trong tay. Stubaki thì đang ngồi đối diện với Akari, cầm hai mảnh xếp hình cố gắng dựng thành một cái cột thật cao mặc dù nhìn nó không phù hợp với phong thủy chút nào, Azusa chỉ im lặng, đôi khi giúp Akari chăm Wataru, còn chăm luôn của Stubaki.

Miwa sững sờ nhìn lũ con trai đang nghiêm túc lúc việc riêng và cảm thấy thật thần kì. Bà sững sờ kêu lên Ôi chao Ôi chao rồi bay lại chỗ Akari, lật cô bé qua lại xem có bị thương tích gì không, sau khi chắc chắn là Akari đã ổn, Miwa liền thở phào nhẹ nhõm bắt lực nhìn lũ con trai đang thờ ơ với mọi việc xung quanh.

Một lúc sau Hikaru bước vào nhà, Akari thấy trên tay anh đang cầm là một cái thùng giấy nhỏ, anh mỉm cười bước gần đến chỗ Akari và nói

“Đây nè, cái này là quà của tụi anh tặng cho em đó”

Tôi sững sờ nhìn cái hộp giấy được bọc lại rất kỹ lưỡng, phía trên thậm chí còn đóng dấu dán tem rất kỹ lưỡng, Miwa che miệng cười hô hô rồi nói “Ồ ya, đây là cái váy ngủ do chính tay cô thiết kế đó nha, sản phẩm có hạn chưa tung ra thị trường đâu, Akari là may mắn nhất rồi đó”

Tôi ngại ngùng sờ sờ mũi rồi đưa tay nhận lấy, cảm ơn cô Miwa từ tận đáy lòng rồi mỉm cười thích thú. Masaomi ngại ngùng nhìn tôi chờ đợi, nhưng anh đợi mãi đợi mãi mà em gái không khai cái hộp giấy ra, anh thất vọng. Cái váy ngủ đó là do anh và Ukyo, Kaname và Hikaru hùn tiền lại mua đó, mà thật ra cũng không hẳn, lúc buổi chiều trên xe mẹ Miwa nói bóng gió về việc em gái về nhà mà mấy ông anh lớn không tặng em một món quà gì cả rồi nào là em gái thật đáng thương. Anh mũi lòng mới suy nghĩ nên tặng quà gì, ai ngờ chưa kịp nghĩ ra món quà nào thật hợp với em gái thì xe của gia đình đã đỗ ngay... Một shop đồ ngủ cho con gái. Lúc đó Hikaru trợn mắt lên nói Miwa thật đúng là lợi dụng, bọn họ còn chưa kịp suy nghĩ ra món quà thì bà đã tự tiện đỗ xe ngay một shop đồ nữ rồi. Bà Miwa cười gian xảo nói rằng do họ suy nghĩ quá lâu nên để bà tự quyết định thay cho rồi. Kaname lúc nhìn thấy shop quần áo thì anh ta có vẻ phấn khích quá đà, cứ chực chờ lao ra, hận không thể bay vào shop quần áo xem kỹ từng chi tiết.

Thế là cả 4 người họ bị Miwa cưỡng ép đi vào shop quần áo trong sự dòm ngó của các nhân viên nữ. Thậm chí có một nữ nhân viên bạo gan lần mò lại chỗ Kaname xin số điện thoại của anh.

Họ lựa chọn cả một buổi vẫn chưa lựa được kiểu nào như ý, Miwa đứng kế bên thì liên tục thở dài lắc đầu cảm rảm nói rằng đúng là đàn ông con trai, có một bộ quần áo mà cũng không lựa được. Masaomi lúc đó cảm thấy khuôn mặt của anh chắc chắn đã đỏ đến tận mang tai rồi, nếu Miwa nghĩ bà có thể lựa được thì sao không nhúng tay vào để bọn anh phải khổ sở như thế này cơ chứ.

Khó khăn lắm, có lẽ do ngứa mắt mà cũng có thể do thương tiếc cho lũ con trai của mình. Miwa xem xét lại tất cả quần áo trong cửa hàng và chợt ngẩn ra, thật là, trong đây không có cái nào có thể xem là hợp với Akari cả, cũng không có cái nào lọt vào mắt xanh của bà. Thế là bà thay đổi chiến lược, lại lôi cả 4 người họ quay ngược ra ngoài, leo lên xe và tiến thẳng đến công ty thời trang của bà. Đến nơi, bà ra lệnh cho quản lý mau đem sản phẩm mới nhất của công ty ra, sau khi thấy bộ váy ngủ, bà liền tức gật gù hải lòng, còn cho họ xem thử xem có vừa ý không

Masaomi đỏ mặt nói rằng cái đó là được rồi, Ukyo một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói rằng đây là đồ con gái mà tại sao lại bắt bọn họ cho ý kiến chứ, Kaname lại bảo rằng anh rất nôn nóng được xem đường cong của em gái khi mặt cái váy này, sau đó anh bị Miwa cốc đầu một cái thật mạnh

“Thằng nhóc biến thái này, con bé chỉ mới có 11 tuổi!”

Kaname không những không tức giận mà còn cầm cái váy lên xem xét từng chi tiết nhỏ và cảm thán nói bà Miwa đúng là giỏi, cái váy nà thật ra là quá đẹp rồi. Hikaru không ý kiến nói rằng Miwa có thể tặng cho anh một cái được không

“Ha! Con nghĩ cái váy này muốn là có sao? Đây là hàng nẫu của công ty thôi, chưa được bán đâu”

Hikaru thất vọng đi di cái chân nói rằng cái váy này rất đẹp, anh cũng muốn có, Miwa khinh khỉnh liếc nhìn anh rồi lại lòi cả 4 ra và không quên bắt họ trả tiền

Kết thúc dòng suy nghĩ, Masaomi liền nói với Akari

“Em không mặc thử à?”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, tôi tưởng anh nói đùa chứ chỉ mới 6 giờ mà bắt tôi thay đồ ngủ rồi à? Có quá sớm không. Huống hồ gì trong nhà này có tới tận 13 người con trai, bắt tôi mặc đồ ngủ đi vòng vòng diễn catwalk thì thật là quá sức đối với tôi, da mặt tôi chưa dày tới nỗi như vậy đâu. Có lẽ hiểu được sự lo lắng của tôi, cô Miwa nói mới chuyện chủ đề

“À nè Akari, con đã học ở Tomoda được bao lâu rồi?”

“Dạ được 1 năm”

“Vậy con có ý định gì chưa?”

Tôi ngạc nhiên không hiểu ý cô, suy nghĩ một hồi vẫn chưa tìm ra ẩn ý trong lời cô Miwa, cô Miwa nhìn tôi rất lâu rồi mới nói

“Con cũng thấy đó, từ nhà con đến đây mất gần 2 tiếng lận, nên có lẽ việc đi học hằng ngày của con sẽ gặp khó khăn. Nên ta suy nghĩ việc nên cho con chuyển trường hay không..”

Tôi ngần ra, thì ra là vậy, cũng chả trách cô Miwa có suy nghĩ như thế, thành phố của tôi và thành phố này cách nhau rất xa, đi xe ô tô đã mất tận 2 tiếng thời gian như vậy thì thử hỏi phải đi học hằng ngày làm sao mà tôi chịu nổi? Nhưng mà nhớ đến khuôn mặt của Sakura, Tomoyo, bọn Rika, cô Mitsuko hay thầy Terada, còn có cậu nhóc mặt lạnh Lee nữa.. Thật sự là tôi không nỡ rời xa họ. Lee, tôi biết cậu ấy thích tôi, tôi cũng nhận ra tình cảm của tôi dành cho cậu, chưa phải thích, chỉ là không phải tình cảm bạn bè, không phải tri kỉ nhưng lại không phải là tình yêu trai gái với nhau, nó là một thứ tình cảm gì đó rất mơ hồ mà chính tôi cũng không nhận ra. Tôi vẫn còn nhớ lúc tôi gặp khó khăn, Lee là người luôn bên cạnh an ủi giúp đỡ tôi, tôi rất cảm kích về điều đó. Tôi thờ dài. Nhưng mà, có lẽ bây giờ mọi chuyện đã khác. Tôi vẫn nên suy nghĩ cho tương lai của tôi, không nên tùy hứng giống ngày xưa nữa.

Cô Miwa rất kiên nhẫn ngồi cạnh tôi chờ đợi câu trả lời của tôi. Sau đó, tôi ngẩng mặt lên, quyết định

“Dạ vâng, con sẽ nghe theo sự sắp xếp của cô”

Cô Miwa ngạc nhiên, dường như chưa thể tin được tôi lại có thể quyết định nhanh như thế. Có lẽ là sợ tôi thay đổi quyết định, cô reo lên

“À thật tốt quá, vậy tối nay ta sẽ liên lạc với phía nhà trường về học bạ và hồ sơ của con. Sau đó con sẽ học chung với Yusuke và Fuu nhé ~ Vậy thôi ta đi làm việc bây giờ đây, bọn con cứ ăn cơm trước không cần chờ ta đâu. Bye Bye~~”

Sau đó cô đứng dậy, mỉm cười vẫy vẫy tay với rồi bỏ chạy đi mất. Ukyo nhìn cô, thở dài lăm bầm gì đó trong miệng, tôi không nghe rõ. Yusuke mừng rỡ nắm tay tôi “Quoa Akari, anh với em được học chung kìa, vui không?” Tôi ngạc nhiên nhìn Yusuke, biểu cảm của cậu nhóc thật là trẻ con, cách cậu nói chuyện với tôi cứ như nói chuyện với con nít vậy. Tôi hơi thần người, nhìn khuôn mặt vui vẻ và nụ cười ngây thơ kia, tôi mũi lòng hòa theo, mỉm cười, gật đầu

“Ừm! Em rất vui”

Nhận được câu trả lời của tôi, Yusuke càng cười tươi hơn, miệng thì thảo nào là cuối cùng cũng được học chung với em gái rồi, Fuu thì ngoài mặt khinh bỉ nhìn Yusuke đang vui vẻ, trong lòng thì cao hứng đến không nói nên lời, đến bộ phim đang ở khúc cao trào cậu cũng không quan tâm, cứ suy diễn ra tình cảnh cả hai đến trường chung với nhau, rồi cậu sẽ bảo vệ chị gái, chà chà chỉ suy nghĩ thôi đã thấy phấn khích hết cả người rồi. Thật là nôn nóng quá đi

Tôi ngồi chờ đợi một hồi, thấy Ukyo đang loay hoay lục đục trong bếp, đoán là anh đang chuẩn bị bữa tối, tôi liền đứng dậy đi vào có ý định phụ giúp anh vài việc.

Anh ngạc nhiên nhìn tôi, rồi xua tay đuổi tôi ra

“Này này, chỗ này có anh được rồi, em ra ngoài đó chơi với lũ nhóc đó đi”

“Để em giúp anh, em cũng biết nấu ăn mà”

Ukyo ngạc nhiên nhìn tôi, rồi anh lia mắt từ đầu tới chân tôi, nghi ngờ nói

“Em nói thật à?”

“Em nói thật mà” – Tôi bất mãn, bình thường ở nhà có di Ayama, tôi thường hay xuống bếp phụ di làm vài thứ lặt vặt, có đôi khi di sẽ chỉ tôi cách nấu ăn và tôi sẽ nghiêm túc đứng cạnh bên học hỏi. Thật ra tôi rất thích nấu ăn, đó là sự thật, chỉ có điều là không làm tốt nên di Ayama đã từng mất rất nhiều thời gian để giúp tôi. Nhớ đến người phụ nữ dịu dàng đó, tôi lại nhoeo miệng cười khe khẽ. Ukyo nhìn tôi, rồi bỗng anh cũng cười, đưa tôi cái mui nhỏ nói “Vây anh giao em súp Miso, nhớ làm tốt nha”

Tôi vui vẻ gật đầu với anh, cầm lấy cái mui định tiến lại gần cái nồi đang sôi ùng ục tỏa ra thứ mùi thơm làm cho bụng tôi kêu lên rột rột, tôi ngại ngừng cảnh giác nhìn Ukyo rồi thở phào nhẹ nhõm, hình như anh không nghe thấy nếu không tôi có đào bầy tất đất cũng không đủ chôn vùi mình mất thôi. Nhưng sau đó tôi mới cảm giác được thế nào được gọi là bách nhục xuyên tim... Cái bệ bếp quá cao, tôi không với tới. Anh Ukyo nhìn tôi, rồi bật cười ha ha lên, tiếng cười đó có thể gọi là thâm thiết nhất trên thế gian này, tôi không cử động, nghe nhiều tiếng bước chân bịch bịch chạy đến, rồi mấy ông anh đưa đầu vào nhìn, thấy Ukyo ôm bụng cười không ngừng, Tsubaki ngạc nhiên, sau khi hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, anh cũng ôm bụng lăn lộn

“Haha! Haha! Em gái, Haha! Em gái lùn quá không với tới! Ôi trời ời HAHA!

Bụng tôi”

Tôi ngượng đỏ mặt nhìn Fuu và Yusuke đang cố kiềm nén xoay mặt đi, nhưng bờ vai run run đã bán đứng họ. Tôi nhục quá không biết làm gì tiếp theo thì bỗng nhiên có một bàn tay bẻ tôi đưa lên cao, tôi quay sang, anh Masaomi đang bế tôi, anh nói

“Bay lên cao nào, bay giờ em có thể với tới rồi”

Tôi sững sờ nhìn anh, rồi cảm động đến rờ nước mắt, tôi khẽ liếc đám người đang dần dần tắt nộ cười khi thấy hành động của Masaomi, tôi hừ một cái. Anh Subaru thở dài nắm cổ áo của Yusuke đang định bay vô bếp, Azusa thì cốc đầu Tsubaki đang định làm loạn, Natsume thì rời xa hiện trường, càng xa càng tốt. Kaname uốn éo nói rằng anh cao hơn Masaomi và anh mới là người bế nổi em gái, một hai đòi Masaomi giao em gái ra. Hikaru mỉm cười, cầm điện thoại lên chụp một cái tách rồi lúi đi mất. Fuu thì khinh bỉ hừ một cái, canh không ai để ý liền chui vào bếp, chẳng mấy chốc đã đứng cạnh Ukyo đòi anh giao ra cái mui trên tay cho nó xối xom, nó muốn động thủ làm. Ukyo ngạc nhiên hiểu ra à một tiếng mập mờ, đưa cái mui cho Fuu, tiếc là thằng bé này còn lùn hơn cả Akari, nó tức giận kê cái ghế gần đó, rồi bới bới nồi com miệng làm bầm những câu vô nghĩa.

Tôi thỉnh thoảng khuấy khuấy nồi súp, quay sang hỏi anh Ukyo là bây giờ bỏ cá khô hay bỏ súp miso vào, anh Ukyo suy nghĩ một lát liền bảo tôi bỏ cá vào vì cá sẽ làm cho món súp mặn mà hơn. Tôi đồng ý, nhưng tôi chưa kịp cầm con cá thì anh Masaomi đã với tay cầm cá thả vào nồi súp, anh mỉm cười” Em gái chỉ nên khuấy súp thôi, còn lại để anh giúp cho” Tôi ngạc nhiên nhìn anh rồi cảm ơn anh, cười vui vẻ tiếp tục làm đồ ăn

Sau khi dọn đồ ăn ra bàn, mọi người liền tụ lại xung quanh. Bữa com hôm đó rất vui

"Thơm quá đi Akari "- Yusuke cảm thán, liếm liếm môi rồi bắt đầu vồ lấy cái mui múc canh, đồ đầy chén của mình

“Chà món súp Miso sao hôm nay lại ngon như thế, em gái em làm ngon lắm” – Tsubaki làm quá bày ra bộ mặt Thật Không Tin Nổi nhìn tôi, tôi bất lực nhìn anh ấy hơi quá lớn, đó là món súp Miso bình thường thôi mà, có cần làm như anh đang ăn com thần linh húp nước của thần thánh không vậy.. Azusa quay sang cốc đầu Tsubaki lần nữa

“A ~ A~ Azusa sao em cứ cốc đầu anh hoài vậy”

“Hừ!” – Azusa hừ lạnh – “ Akari, em làm ngon lắm”

“Em cảm ơn anh” Tôi mỉm cười nhìn anh cảm ơn và nhìn sang Tsubaki đang bấu môi nhìn tôi lên án tại sao không giúp anh ấy, tôi liền quay đi

"Hừm ~ Có lẽ có em gái trong nhà này thì Ukyo bớt đi phiền phức khi nấu ăn rồi" - Hikaru thâm ý liếc nhìn Ukyo, Ukyo mỉm cười đáp lại " Chả phải nuôi các em quá cực khổ hay sao?" Hikaru mỉm cười nhìn anh cười đầy nham hiểm. Ukyo ngoài mặt nhỏ nhẹ nhưng trong lòng thì đề phòng nhìn Hikaru đang cười xấu xa

"Em gái, anh sẽ rất vui nếu em chịu đút cho anh ăn" - Kaname bắt đầu giờ trò xán lại gần tôi, tôi bực mình đẩy anh ra. Anh không giận mà còn cười ha ha xoa xoa đầu tôi, còn gấp vào chén tôi một miếng tàu hủ nhỏ, tôi cảm ơn anh rồi cũng gấp lại cho anh một nhúm rau. Anh vui vẻ vùi đầu ăn không để ý tôi nữa

Sau đó tôi thấy Wataru đang nhìn chăm chăm vào món thịt trên bàn, mắt cậu bé lấp lánh, nhìn là biết Wataru rất muốn ăn món thịt đó. Tôi mỉm cười đưa đĩa ra, cố gắng chồm lên gấp một miếng thịt nhỏ xiu, chấm ít nước tương rồi đưa vào miệng Wataru “ A~”, Wataru mỉm cười “ A~” một cái, thịt vào miệng, nó vui vẻ nhai nhồm nhoàm rồi vỗ tay i a. Masaomi đang ôm nó cũng mỉm cười triu mến nhìn tôi. Sau đó tôi nghe một tiếng A~ nữa, quay sang thấy Fuu đang mở miệng nhìn tôi, tôi thở dài cốc đầu nó thật nhẹ rồi lại dùng hết sức lực gấp một miếng thịt nữa nhét vào miệng nó, lúc này nó mới thỏa mãn quay đi khinh khinh nhìn Yusuke treu tức. Yusuke tức giận nhìn nó rồi lại cầu xin nhìn tôi, rồi tới Tsubaki mè neho rồi tới Kaname uốn éo, Hikaru nói bâng quơ ám chỉ, Masaomi thì nói gì mà " Ôi chao Wataru được gấp đồ ăn mà anh không với tới ", Subaru im lặng nhìn nhìn tôi, Natsume thì không nói gì, thỉnh thoảng khi tôi gấp thức ăn cho người khác anh lại ho lên một cái làm tôi giật mình, Ryui dịu dàng nhìn tôi, và nhìn tôi và cứ nhìn tôi như thể chỉ cần nhìn tôi thì chén anh ấy sẽ đầy đồ ăn vậy.. tôi bất lực dùng hết sức tám trâu hai hổ, cuối cùng đĩa thịt nướng thơm ngon cũng không còn nữa, vì nó đã

vào bụng của mấy ông anh rồi còn đâu. Tôi đau đốn nghĩ, tôi còn chưa được ăn nữa....

Nhưng khi tôi quay sang thì thấy một miếng thịt đã được chấm nước tương giờ ra trước mặt, miếng thịt hồng hồng còn lấp lánh màu óng ánh của nước tương, tôi nuốt nước miếng cái ực nhìn Iori đang đưa miếng thịt tới sát rạt môi tôi, tôi mở miệng ngậm nó vào, nhai nhai, hừm~ ngon.. mềm mềm còn có hơi mặn vì chấm nước tương quá đà... Tôi giơ ngón tay cái ra trước mặt Ukyo, Ukyo anh là số một. Ukyo mỉm cười haha vỗ vỗ đầu tôi, rồi anh gấp một miếng thịt cá cho vào chén tôi, sau đó Yusuke bắt chước làm theo, rồi tôi Masaomi cũng gấp rau bỏ vào rồi Azusa với tay bỏ thêm ít cơm cho tôi, Ryui với tay gấp một con tôm bỏ vào chén tôi, Hikaru thì sáng khoái rót rượu cho tôi nhưng bị Kaname đánh vào lưng, miệng lầm bầm nào là em gái còn nhỏ, phải biết thương hoa tiếc ngọc etc..., chẳng mấy chốc trong chén tôi đã hình thành một ngọn núi nho nhỏ, tôi hạnh phúc nhìn đỉnh núi nói đó là một cây nấm nho nhỏ, liền bắt đầu công cuộc dời núi. Mấy ông anh nhìn tôi ăn vui vẻ, cũng mỉm cười xử lý đồng thức ăn trên bàn.

Chẳng mấy chốc thức ăn trên bàn đã bị xử lý gọn, nhưng sau khi đánh răng súc miệng, họ lại nhìn tôi chờ đợi

“Em gái” – Tsubaki nói-“ Mau mau thay đồ ngủ đi nào ~”

Tôi nhìn Tsubaki, dường như không suy nghĩ, tôi bay lại đập anh một cái, Tsubaki cười ha ha ôm tôi lăn mấy vòng miệng phối hợp la ối ối. Subaru thì thờ dài, vẫn xử lý đồng bài tập trên tay, còn thỉnh thoảng cầu cứu Ukyo. Azusa thì ngồi một bên mỉm cười nhìn ông anh của mình đang giỡn với Akari, Natsume đã bỏ lên lầu đi ngủ từ lúc nào, Wataru ngồi cạnh nhìn tôi vỗ tay I a ia, Fuu thì khinh bỉ nhìn Yusuke đang ghen tị nhìn Tsubaki, thế là cả hai người họ lại đánh nhau, Masaomi thì chơi với Wataru, thỉnh thoảng bảo Tsubaki và Fuu bé bé cái miệng lại. Hikaru ôm cái laptop bó gối ngồi gõ tiểu thuyết, trông anh rất say mê. Iori thì đang đọc kinh thánh, thỉnh thoảng anh nhíu mày nhìn đám con trai đang làm ồn, nhưng khi nhìn đứa em gái đang mỉm cười vui vẻ, ánh mắt lại dịu dàng lại. Kaname thì khoi bàn, anh ấy đang xem tạp chí nhưng chắc chắn không ai tình nguyện lại xem anh đang xem tạp chí gì.

Tối đó trong nhà Asahina, tiếng cười đùa của đám trẻ con vang lên không dứt, đây là lần đầu tiên nhà Asahina nhộn nhịp như thế này, cũng là nhờ em gái cả. Tiếng dế bên ngoài kêu râm rân, mặt trăng tỏa ánh sáng lấp lánh. Sợi dây chuyền trên cổ Akari dần dần có lại màu sắc rực rỡ, Jin núp sau một cây cột, cảm giận nhìn bộ dáng của mình hiện giờ và thầm nguyện rửa tên khốn nào dám ra tay với nó, nhưng khi nó nhìn đến nụ cười của Akari, nó cũng sờ, lập tức mỉm cười lui về phía nhà bếp, nhắm mắt lại

“Ngài Haguchi, tiểu thư đã vui vẻ lại rồi”

Bên ngoài, Ryui đang xem TV thì ngẩng mặt nhìn một màn bữa bãi trước mắt và suy nghĩ, anh mỉm cười nhỏ nhẹ, nghĩ bụng, có em gái quả thật không tệ...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ánh Trăng

Buổi tối sau khi ăn xong, phụ giúp anh Ukyo rửa chén đĩa sạch sẽ, tôi liền ôm lấy bộ quần áo của cô Miwa phấn khích chạy như bay vào phòng tắm.

Tuy rằng bộ váy hơi cầu kỳ và khó mặc một chút nhưng ngắm nghía chính bản thân mình trước gương tôi mới hiểu được chân chính như thế nào là bàn tay ma thuật của con người tác động vào quần áo. Người đẹp vì lụa, câu nói không sai chút nào. Tôi quay sang trái rồi lại quay sang phải, làm đủ mọi tư thế điệu đà trước gương, hai má đỏ lên, phấn khích muốn cười to. Thân hình ốm yếu của tôi bây giờ đối với cái đầm ngủ thì chả đáng là gì khi cái đầm ngủ này phồng phồng lên càng làm cho tôi trông tròn trịa mũm mĩm đáng yêu.

Tôi ngại ngần đi đi cái chân trên nền thảm màu xanh rêu mềm mại của nhà tắm, lo lắng không biết có nên vận cửa bước ra không. Mấy ông anh kia liệu khi thấy tôi mặc cái đầm này có cười tôi không nhỉ? Và nếu mấy ông anh đó cười tôi sẽ xử lý như thế nào? Tôi không biết, hít thở một hơi thật sâu. Được rồi, đầm lao thì phải theo lao, không lẽ tôi cứ đứng trong nhà tắm đến suốt đêm?

Vận cửa, bước ra ngoài

Tôi ngó nghiêng xung quanh, sau khi chắc chắn là mọi người đang lo việc riêng không ai quan tâm tôi, tôi liền khe khẽ bước lại phía cầu thang, một bước hai bước, sắp đến chân cầu thang rồi. Tôi nhìn sang phía Fuu tính nhờ nó cứu tôi, nhưng thẳng thót đó đang la hét ôm tôi với Yusuke. Được rồi, thà nó không để ý đến tôi còn tốt hơn, tôi lại nhìn sang phía Wataru đang vận vẹo trên lưng của Aki, còn Aki thì vui vẻ công nó đi vòng vòng trong phòng, phía sau Masaomi lo lắng đi theo nhưng anh không lại gần, chỉ đi theo sau phòng khi Wataru bị té xuống thôi, có lẽ anh có niềm tin Aki sẽ không làm gì Wataru. Nhưng khi tôi ôm quần áo dơ bước đến bậc thang thứ năm thì một giọng nói vang lên làm tôi hoảng hốt suýt ngã lăn ra

“Oya Oya, em đi lên vội thế Akari?”

Kaname chết tiệt, em thề nếu như mà em biết anh cố ý làm vậy em sẽ băm anh ra thành trăm mảnh! Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, giữ nguyên tư thế tay ôm quần áo rón rén bước lên, tôi không dám xoay người lại bởi vì tôi biết có hàng trăm hàng nghìn con mắt đang soi mói tôi như thể muốn lật tôi ra xem xét.

“Haaaaa~ Chị Akari mặc đồ ngủ màu xanh kia ~ Mau mau xoay lại cho em xem nào!”

Chết tiệt thằng nhóc Fuutan, âm thanh ken két phát ra từ răng tôi làm cho Fuu chột sững người lại, nó liếc sang phía Stubaki đang háo hức tính mò lại gần tôi, Fuu tức giận bay lại nắm lấy áo Tsubaki kéo mạnh, Tsubaki tức giận một tay đẩy Fuu ra nhưng Fuu không buông mà còn nghiêng răng nói “ Tsubaki ! Nếu anh mà lại gần Akari tôi nhất định sẽ giết anh”

Azusa đang đứng một bên xem kịch, nghe lời nói của Fuu, cây bút trên tay anh vang lên tiếng rắc rắc be be, được rồi, cây bút không gãy nhưng trên thân nó xuất hiện một đường rạn dài đáng thương. Azusa tiến lại gần Fuu, khuôn mặt tỏ ra hàn khí làm Masaomi đang nhìn chăm chăm tôi cũng hoảng hốt vội ôm Wataru đang đứng vỗ tay lui sang một bên. Subaru đang đỏ mặt vì thấy bộ dạng tôi cũng giật mình, nhìn sang phía Iori gật đầu , chuẩn bị tư thế nếu như Azusa làm gì quá đáng cả hai sẽ xông vào. Nhưng Azusa chỉ nắm lấy áo của Fuu , nhìn nó rồi nói ra thứ âm thanh trầm ấm mà như phát ra từ địa ngục xa xôi.. xa xôi.. xa xôi..

“Em nói em giết ai?”

Fuu ớn lạnh, mặt tái xanh đi, nó nghiêng răng tức giận nhưng đôi chân run run đứng không vững

“Hừ ! Tôi nói tôi sẽ giết ai nếu dám đến gần Akari”

Rồi nó càng vùng vẫy mạnh hơn, khi thoát ra khỏi đôi bàn tay của Azusa nó liền nhanh chân chạy lại gần tôi, nhưng nó sững sờ, chỗ cầu thang hoàn toàn trống không không một bóng người. Còn tôi sau khi đã chạy được lên phòng an toàn, thầm mặc niệm trong lòng, đồng chí Fuutan, đồng chí đã hy sinh rất anh dũng, rất tốt, tên của đồng chí sẽ được người đời sau ghi nhớ.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, chốt cửa lại rồi ngã người lên giường, đưa tay đặt lên trán suy nghĩ, Jin đang nằm một bên cũng ngạc nhiên nhìn tôi “ Chị có gì phiền lòng sao?”

Tôi thờ dãi lắc lắc đầu, nhưng lại nói giọng mũi nghèn nghèn “ Chị chỉ thấy chưa quen lắm, bỗng dưng mất đi người thân, rồi bỗng dưng có thêm người thân, chị có cảm giác lão Thiên rất thích trêu ngươi chị. Cho chị hạnh phúc, đoạt lấy nó rồi lại cho chị hạnh phúc..”

Jin nghe tôi nói vậy, nó cũng buồn rầu, gờ tay vỗ vỗ đầu tôi “ Chị suy nghĩ nhiều quá rồi, chị hãy quên đi những chuyện buồn đi, mọi thứ đã qua rồi, tiến lên phía trước mới là quan trọng”

Tôi nghe nó nói mới thả lỏng người ra , cảm nhận cái vỗ đầy ấm áp của nó, nhưng khi tôi nhìn ra ô cửa sổ thì bật dậy, chạy nhanh lại phía cửa sổ, mở ra, gió từ bên ngoài lùa vào làm tóc tôi bay bay, mát mẻ quá, con gió của buổi đêm là con gió trong lành nhất. Tôi hít lấy một hơi khí lạnh, nhìn lên phía mặt trăng đang tỏa ra thứ ánh sáng màu trắng nhàn nhạt dịu dàng, tôi cảm thán, thật không ngờ ở đây lại thấy mặt trăng rõ như vậy . Tôi lục trong túi áo ra sợi dây chuyền nhưng đôi mắt lại nhìn đến cái vòng tay màu đen trên cổ tay, hình cực dương của nó yên lặng ánh lên màu sắt long lanh, Ken. . . Em bây giờ có ổn không ? Tôi lắc lắc đầu cho tan đi dòng suy nghĩ kia, Ken bây giờ đang rất ổn, tôi tự an ủi mình, rồi xa tôi là cách tốt nhất bây giờ cho nó, nếu như nó đi theo tôi e rằng sẽ không hợp lắm vì dù sao cô Miwa cũng không có họ hàng thân thích gì. Hơn nữa tôi chỉ sợ anh em nhà Asahina không đối xử tốt với nó... Nhưng tôi hy vọng là tôi lo xa.

Tôi lấy sợi dây chuyền ra, gờ lên phía ánh trăng ngắm nghía, bỗng tôi giật mình nhìn kỹ lại , dụi dụi hai mắt, trong sự mờ đục của viên kim cương màu hồng, tôi thoáng thấy hình dáng Lee hiện ra, rồi lại thấy hình dáng của Ken, và một vài người hiện ra nhưng lại không thấy rõ được mặt họ. Hơn nữa, trong viên kim cương tôi phát hiện có rất nhiều khoảng trống, trong giống như cần có một thứ gì đó lấp đầy nó vậy

“Jin Jin, mau lại đây xem cái này”

Tôi gờ tay vẫy vẫy Jin, Jin nghe tôi kêu liền bay lại, tôi chìa sợi dây chuyền ra kể cho nó nghe sự việc vừa xảy ra với tôi và những gì tôi vừa nhìn thấy trong đó. Jin nghe tôi tường thuật, hai tay bắt chéo lại lơ lửng suy nghĩ, bỗng nó vỗ tay cái bộp vui vẻ nói

“ Em biết rồi, những người chị thấy trong viên ngọc chính là “ bọn họ”

“Bọn họ? ý em là những bông hoa đó?”

“Đúng!” – Jin gật đầu, vui mừng rót nước mát, cuối cùng cũng có biện pháp tìm người rồi, vì nó nghĩ nếu như không có một cái gì đó dẫn đường thì việc tìm người chả phải mò kim đáy biển hay sao? Tôi nghe nó nói thì sững sờ. Cái này có còn có khoa học hay không vậy? Đùa sao, nếu theo ý nó thì Ken và Lee là một trong số “ bông hoa” à. Nhưng mà , tôi chỉ xem Lee là bạn bè.. À mà có khi là hơn, nhưng Ken, thằng bé mới có 10 tuổi và tôi chỉ xem nó là em trai, không hơn không kém

Tôi sững người nhìn Jin, hoài nghi là nó đang trêu tôi. Nó biết tôi đang có khúc mắc nên từ chối cho ý kiến, khuôn mặt nó là một bộ dạng “ Chị phải chấp nhận thôi”. Tôi phờ phạc, tính quay trở lại giường thì Jin kéo áo tôi

“Akari, trăng đêm nay đẹp lắm. Là thời điểm tốt nạp thêm năng lượng”

À phải rồi, đã lâu tôi không nạp thêm năng lượng mà trăng, kể từ ngày đó..

Tôi quay đầu ngược sang phía cửa sổ, nhìn nhìn mặt trăng, cảm thấy lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Ánh trăng như xoa dịu đi mọi cảm giác bối rối trong tôi, tôi đã từng nghĩ rằng tôi cứ giả vờ như mọi chuyện chưa xảy ra , tiếp nhận tương lai và gia đình Asahina nhưng có lẽ tôi không thể nào đối gặt được bản thân mình, tôi chưa đủ sẵn sàng.

Nhưng khi tôi nhìn thấy biểu cảm của các anh, sự chân thành thật sự đối đãi như với chính đứa em gái ruột thịt lại làm tôi rung động sâu sắc. Ánh trăng, nhẹ nhàng và mềm mại, thoải mái và dịu dàng

Tôi nhắm mắt lại, để linh hồn tôi được hòa quyện với thứ ánh sáng đó, tôi có cảm giác cơ thể tôi lâng lâng khó tả. Tôi ngậy người để ánh trăng thăm dò trong cơ thể tôi, trao cho tôi thứ năng lượng quý giá đó, tôi bỗng không tự chủ được, miệng ngâm nga một ca khúc không tên mà trong một lần nghe radio, tôi đã có ấn tượng rất sâu sắc với ca từ của bài hát này.

“Những sự kiện cứ tiếp nối xảy đến

Trong khi thời gian cứ mãi trôi đi...

Trong dòng người nối tiếp ngược xuôi

Thiếp lại chẳng thể nào nhận ra được khuôn mặt của chàng...

Ngắm nhìn khuôn mặt thanh thản của chàng khi chìm vào giấc ngủ

Thiếp lại thấy một giấc mơ chan chứa hy vọng...

Những cảm xúc bất diệt hai ta dành cho nhau

Dần hiện lên trên mặt gương mờ ảo đó...”

Khi hát những ca từ này, tôi lại nhớ đến những việc đang xảy ra trong cuộc đời của tôi. Phải, giống như bài hát nói, mọi chuyện cứ liên tiếp xảy ra vùi dập linh hồn yếu ớt của tôi, nhưng tôi phải cố gắng chịu đựng vì tôi còn phải tìm cho ra “họ”, nhưng, trong dòng người tấp nập này liệu chúng ta có bước qua nhau chưa? Đến cả khuôn mặt và giọng nói mơ hồ của họ, tôi đều không thể biết được. Những cảm xúc, tình yêu, sự dịu dàng đầy cảm dỗ chỉ xuất hiện vào những giấc mơ, để rồi khi tôi chìm đắm vào nó thì lại bị một cơn ác mộng đánh úp đến làm cho rơi vào vùng bùn bóng tối.

Lời ca vẫn tiếp tục, tiếng hát vẫn xuyên qua màn đêm dày đặc bên ngoài, chạm đến trái tim của những người tỉnh cờ nghe được

“Những suy nghĩ thơ ngây của thiếp khi xưa

Tựa như vàng trắng mờ ảo lấp ló sau màn mây...

Nếu cứ cố gắng đuổi theo hư vô như thế

Thì chàng chỉ đang lạc vào chốn tăm tối không lối thoát kia thôi!”

“Ánh sáng luôn đổi theo đôi ta

Cùng với những giấc mơ thuở xưa

Những vì tinh tú xoay quanh vàng trắng mờ nhạt kia

Thiếp có thể thấy chúng từ nơi đây!”

Tôi vẫn hát, vẫn hát, hát theo ánh trăng kia, hát theo những cảm xúc nơi con tim mình. Hát để cảm nhận được nỗi đau trong lòng, hát để giải bày hết tâm sự.

Jin chỉ im lặng một bên nhắm mắt, chăm chú đắm chìm vào giọng hát ngọt ngào. Tôi phải thầm cảm ơn Song, cảm ơn vì cô đã cho tôi một món quà quý báu như thế này. Cảm ơn người đó, đã vì tôi mà tặng cho tôi giọng hát, để tôi có thể nói ra hết suy nghĩ của mình

Một giọt nước rơi trên khuôn mặt, là tôi khóc hay là ánh trăng đang thương tiếc cho tôi? Tôi không biết, tôi vẫn hát, vẫn cảm nhận được luồng năng lượng đang chảy trong tim. Cơ thể bỗng bình, tiếng hát vẫn vang trong màn đêm kia

--

Dưới lầu, nhà Asahina đang làm việc bỗng ngẩn ra. Azusa ngơ ngác nhìn Tsubaki

“Anh có nghe gì không?”

“Có” – Tsubaki cũng ngạc nhiên – “Là giọng của em gái mà”

Fuu ngẩng người, lắng nghe giọng hát đang văng vẳng từ trên lầu, cũng có thể là từ một nơi xa nào đó. Giọng hát rất nhẹ nhàng cùng với ca từ rất buồn cho thấy chủ nhân của giọng hát đang rất khổ sở và đau buồn. Fuu cảm giác trong tim mình bỗng nhói lên một cái, nó đưa tay ôm ngực, dựa vào thành tường nhắm mắt lại. Bỗng nhiên nó đứng dậy, chạy như bay lên phòng mình, mở cửa sổ nhìn lên bầu trời cao. Ánh trăng... Rồi nó ngâm nga theo lời bài hát. Nó như hòa vào ca từ, cảm nhận được sự đau thương của Akari, cảm nhận được sự hy vọng của Akari, nó mỉm cười “Đồ ngốc”. Rồi nó ngồi thụp xuống, nhắm mắt lại.

Iori ngẩng người, nhìn những bông hoa diên vĩ màu xanh* đang từ từ nở rộ ra, một giọng hát ngọt ngào truyền vào tai anh, anh ngẩn người nhìn lên phía

cửa sổ, là phòng của Akari, ở đó, anh chỉ thấy một cô bé, trong làn gió mùa hè, mái tóc dài trắng của em bay theo cơn gió, miệng em ngâm nga lời ca và những giọt nước mắt rơi từ đôi mắt của em. Anh thấy tim anh nhói đau, anh vươn tay xoa lấy nơi ngực trái, nhìn những bông hoa diên vĩ đang nở rộ rực rỡ trong màn đêm. Anh chìm đắm vào lời ca đó và anh ước như vĩnh viễn không cần thoát ra sự cảm dỗ đó..

Yusuke đang ngồi học bài bên cửa sổ, gió từ cửa sổ lùa vào mát mẻ, cậu ngẩn người, giọng hát đó phát ra từ đâu? Tại sao lại hay đến vậy, tại sao lại đau thương đến thế. Cậu chồm người ra cửa sổ và ngạc nhiên thấy một mái tóc trắng bay bay trong ô cửa sổ cách đó khá xa, là Akari, cậu mơ màng nhìn khuôn mặt xinh đẹp đó và những giọt nước mắt như trên châu rơi từng giọt từng giọt. Rất muốn rất muốn ôm cô ấy vào lòng vỗ về, sẽ không sao đâu. Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi. Cậu ngước mắt lên nhìn ánh trăng, cảm nhận ca từ của bài hát, cảm thấy ánh trăng như trôi đưa cảm xúc của cậu..

Masaomi thần người ra, nước trà trong tay anh bắn ra, văng vào mu bàn tay làm anh đau rất. Nhưng nó không hề gì so với sự đau đớn phía ngực trái. Giọng hát đó, là của em gái. Nhưng sao em lại buồn như vậy? Em có ý gì khi hát bài hát đó. Có phải.. em đang cô đơn hay không. Anh cầm tách trà, bước ra phía cửa sổ, nhìn lên phía ánh trăng. Mặt trăng hình như rực rỡ hơn mọi lần..

Azusa và Stubaki thì ở trong phòng mình ngơ ngẩn, cả hai im lặng không nói lời nào, giọng hát đó vẫn vang lên xoáy vào tim họ. Hai người không cử động được, cứ như bị giọng hát đó điều khiển. Tim đau. Rất đau, có cảm giác bị mũi dao khoét đi vậy. Azusa đứng dậy trong ánh mắt nghi ngờ của Stubaki, anh mở cửa, ngược nhìn ánh trăng. Mặt trăng, hôm nay hình như sáng hơn mọi lần..

Trong cơn mơ màng, hình như lại nằm mơ, trong mơ, tôi lại bị lạc vào một nơi trắng xóa, không khí xung quanh rất ấm áp rất ấm áp. Tay, bị một người nắm lấy, tôi xoay người, là một chàng trai tóc vàng, cơ thể anh cao lớn, nhưng mặt anh lại bị sương mù che phủ, giọng anh dịu dàng nói “Em đang buồn sao?”

Tôi có cảm giác rất muốn khóc, từ khi tôi bắt đầu có ý thức được rằng mình phải làm cái nhiệm vụ chó má này thì cảm giác của tôi đã thay đổi. Tôi rất mong đến buổi tối, đắm chìm vào những dòng cảm xúc ngọt ngào này, tôi không muốn quên, cũng không muốn tỉnh dậy. Tôi ôm lấy anh, hít lấy mùi thơm từ anh, là mùi của hoa hồng, còn có mùi thơm dịu dàng, anh ôm lấy tôi. Sờ đầu tôi “Có chuyện gì phiền lòng?”

“Không có gì, chỉ là em cảm thấy rất buồn, rất cô đơn”

“Em không cô đơn”- Anh nói – “Anh vẫn luôn bên em..”

“Bên em? Anh là đồ nói dối, nếu anh bên em thì tại sao lại không xuất hiện, em.. em đang chờ anh”

“Anh không nói dối”- Anh đặt lên tóc tôi một nụ hôn, anh âu yếm nói – “Chưa phải lúc, em phải là người tìm ra anh. Cố lên, em sắp làm được rồi.”

“Nhưng, anh là ai? Em phải tìm anh ở đâu?” – Tôi nắm lấy áo anh, nắm chặt như thể không muốn anh bỏ đi. Trên đỉnh đầu tôi truyền đến một giọng cười nhỏ nhẹ, anh chỉ im lặng, ghì chặt tôi. Rồi anh biến mất. Tôi nghe có tiếng sóng biển vỗ vào bờ...

Buổi sáng hôm sau, tôi vẫn bình thường bước xuống lầu, lượn vào nhà bếp nơi Ukyo đang đứng. Ukyo nhìn tôi, thoáng ngạc nhiên, nhưng anh không nhắc gì về sự việc tối hôm qua, có lẽ anh tôn trọng tôi, không muốn tôi ngượng ngùng. Tôi mỉm cười hỏi anh có cần tôi phụ giúp gì không, anh chỉ đơn giản bảo tôi sắp xếp chén đĩa ra bàn. Trời sinh tôi khéo giả vờ giả vịt, một bộ dạng không có gì, tôi im lặng làm theo chỉ dẫn của anh. Cho đến tận khi mấy người nhà Asahina đã ăn xong bữa sáng, họ không ai nói lời nào. Tôi biết, tối hôm qua, họ đã nghe được hết tất cả, nhưng không sao, việc đó có lẽ không phiền gì họ. Dù gì đó cũng là do tôi mất khống chế mới hát bữa. Nhưng từ đó thái độ họ đã thay đổi, hình như họ áy náy, cũng có thể là do họ thấy tôi còn bé, chịu sự tổn thương từ việc mất đi cha mẹ, tôi cảm nhận được ánh mắt ái ngại của Ryui khi nhìn sang tôi, nhưng tôi chỉ đáp lại cho anh là một đôi mắt trấn an.

Ăn xong bữa sáng, Kaname dúi vào tay tôi một viên kẹo nhỏ, đó là kẹo bọc đường mà anh Iori đã cho tôi ăn. Kaname không nói gì, cũng không phải là một bộ dáng bồn chồn như mọi lần. Anh chỉ im lặng và nói “em gái nhỏ, mọi việc sẽ ổn thôi”. Rồi anh vỗ đầu tôi, nhẹ nhàng và trấn an, tôi mỉm cười cảm ơn anh, sau khi tạm biệt vài người khi họ đến trường. Tôi thấy anh Iori lấy chiếc xe đạp từ trong gara ra, tôi ngạc nhiên

“Anh hay đến trường bằng xe đạp à?”

“Ừ, anh thích vừa chạy vừa ngắm cảnh”

Sợi dây chuyền hình cây thập giá trước ngực ánh lấp lánh, như chính đôi mắt anh vậy. Anh mỉm cười đầy ấm áp, vỗ đầu tôi, rồi dúi vào tay tôi một viên kẹo bọc đường khác. Tôi mỉm cười, cảm ơn anh. Anh chỉ nhìn tôi, rồi anh vươn tay, đặt vào má tôi. Đôi mắt anh lo lắng, anh chỉ về phía những bông hoa Nadeshiko, tôi ngạc nhiên nhìn theo hướng tay anh, những bông hoa màu tím đang nở rộ rực rỡ dưới ánh mặt trời buổi sớm mai. Anh nói “Em có thể đem theo một bông hoa Nadeshiko”

“Nhưng nó có nghĩa là gì?”

“Mọi người rất quý mến em”

Rồi không đợi tôi trả lời, anh bẻ lái phóng nhanh ra đường, biến mất trong làn sương chưa tan. Tôi mỉm cười nhìn anh, vươn tay, ngắt một nhánh hoa, bỏ vào túi áo trước ngực. Mọi người luôn bên em, ha, ý nghĩa mới đẹp làm sao. Nhưng mà tôi xứng đáng có được nó sao? Tôi im lặng, mỉm cười bước nhanh ra cửa.

Nhưng tôi càng ngạc nhiên, anh subaru đang cho Aki ăn, thấy tôi, anh hơi đỏ mặt. sau đó anh bối rối loay hoay rồi thở phào, lấy cho tôi một viên kẹo, nhưng không phải kẹo bọc đường, là kẹo dâu. Tôi ngạc nhiên nhận lấy, anh không nói gì, chỉ vẫy tay tạm biệt tôi rồi chạy đi

Sau đó tôi nhận được kẹo của Azusa và Tsubaki, hai người họ luôn thuyên một hồi mới chịu bỏ đi, trước khi đi cho tôi hai viên kẹo nhỏ, tôi cảm kích tạm biệt họ, Tsubaki hôm nay không có ý định đùa giỡn với tôi nữa, anh hối hả chạy đi theo Azusa. Miệng không ngừng nhồm miệng cười

Rồi anh Masaomi, Hikaru, Natsume, Ryui, Ukyo và Yusuke cũng dúm vào tay tôi một nùi kẹo, đủ loại màu sắc, mùi vị. Tôi nhìn thấy, ngạc nhiên, hôm nay mọi người bị sao vậy? Tại sao lại cho tôi kẹo nhiều thế này. Dù tôi có còn nhỏ thì con nít ăn kẹo nhiều quá sẽ bị sâu răng đó. Nhưng có lẽ họ không quan tâm lắm về tình trạng của tôi, họ bỏ mặt tôi ngơ ngác, bước đi đầy anh dừng. Bỏ mặt tôi rõ nước mắt nhìn đồng kẹo, thấy miệng mình ngọt ngấy..

Chẳng mấy chốc, xe của cô Miwa đã chạy đến. Tôi leo lên xe, Fuu ngồi cạnh tôi, im lặng, chỉ nhìn ra phía cửa xe. Cô Miwa hỏi thăm tôi qua ngủ có ngon không, có lạ nơi không, mọi người đối xử với tôi tốt không. Tôi chỉ mỉm cười đáp lại những lời của cô, rồi tôi quay mặt ra cửa sổ, không nói gì tiếp

“Các em, hôm nay thầy sẽ thông báo một tin buồn” – Thầy Terada đứng cạnh tôi, đặt một tay lên vai tôi, thầy cười buồn nói

“Bạn Minato Akari sẽ chuyển trường vào ngày hôm nay”

Cả lớp ồ lên, xôn xao, tôi nhìn xuống phía cuối lớp, thấy Lee đang bàng hoàng nhìn tôi, Sakura thì ngơ ngác, Tomoyo thì lo lắng nhìn tôi, rồi lại quay xuống lo lắng nhìn Lee. Lee im lặng, cuối đầu. Cậu nắm chặt tay cổ kiềm những giọt nước mắt đang tính rơi. Sakura cũng vậy, cô bé đã chảy nước mắt ngay khi thấy Terada vừa nói xong

“Akari, chúng ta vẫn sẽ giữ liên lạc với nhau nhé”- Sakura nắm chặt lấy tay tôi, cô bé lo lắng, chảy nước mắt nhìn tôi tha thiết. Tôi mỉm cười đưa cho cô một mảnh giấy ghi những dãy số

“Đây là số điện thoại nhà tớ.”

Rồi tôi đưa luôn cho Lee một tờ, Lee chỉ im lặng, chần chừ. Tôi biết, cầm lấy tay cậu, nhét vào và mỉm cười

“Tớ sẽ đợi cậu gọi”

Lee sững sờ nhìn tôi, tôi mỉm cười. Bất gặp đôi mắt trong trẻo của tôi, cậu chỉ thì thầm

“Meiling đã trở về Hồng Kông..”

Tôi không ngạc nhiên lắm, hôm nay thấy chỗ của Meiling trống không, tôi đã ngỡ ngơ ra là đã có chuyện. Sau đó tôi nghe Sakura vấn tắt kể, thì ra Meiling đã bị mẹ bắt trở về Hồng Kông. Sau đó, họ trải qua một đợt thử thách do vị thần đại diện cho ánh trăng – Yue, cũng chính là anh Yukito, Lee đã thất bại, nhưng Sakura lại được lựa chọn, và cô bé đã có quyền trượng mới. Lee nắm chặt lấy tay tôi, giọng cậu nghèn nghẹn hơn

“Tớ.. Tớ không muốn cậu đi”

Tôi chết đứng nhìn cậu, cậu chỉ thờ dài, ôm lấy tôi “Tớ không nỡ rời xa cậu..”

Tôi vẫn im lặng, tôi rất muốn khóc, nhưng không thể khóc, tôi không muốn cậu thương hại tôi, cậu thấy tôi khóc, sẽ chần chừ không nỡ buông tay, tôi không thể ngăn cản con đường của cậu. Tôi vẫn chưa trả lời cậu về quyết định của tôi, và tôi nghĩ có lẽ bây giờ chưa phải lúc. Nếu tôi nói ra, lại sẽ có lý do cậu cứ mãi bức rức khó chịu, hoặc có thể cậu sẽ không đồng ý cho tôi đi. Vì vậy, tôi không nói còn hơn. Lee mang khuôn mặt u ám, nhìn tôi. Tôi chỉ mỉm cười, hỏi

“Cậu có Laptop không?”

“Có, nhưng mọi thứ đều là ở bên Hồng Kông nhưng ông Wei có một cái..”

“Tìm cách liên lạc với tớ. Cậu quên mạng xã hội rồi sao?”

Lee đỏ người ra, rồi cậu mỉm cười, cậu húng hắng ho, vỗ vỗ vai tôi khen tôi sáng suốt. Tôi mỉm cười sờ sờ mũi, Sakura nghe vậy, cũng vỗ tay cái bộp

“Ba tớ có máy tính bàn, nhà Tomoyo cũng có, chúng ta có thể liên lạc với nhau qua Internet!”

“Phải đó, vậy sao này giờ các cậu lại bày ra bộ mặt như vậy nhỉ?”

Tôi cười chế nhạo các cậu ấy, nhưng trong lòng lại một mảng ấm áp. Tình bạn, tình thương. Sasuke, con hiện tại đang sống rất tốt. Ba yên tâm rồi nhé, đừng lo cho con

Chia tay thầy cô và bạn bè trong sự buồn ngủ của cả lớp. Cô Mitsuki cầm tay tôi

"Em đừng quên cô và các bạn nhé"

"Em nhớ mà ! " - Tôi mỉm cười trấn an cô, rồi chào tạm biệt thầy Terada đang đứng bên cạnh.

Cầm trên tay những món quà do mọi người tặng, tôi xúc động chạy ra xe. Leo lên xe, di Miwa đưa tôi một tờ giấy, tôi cầm lấy xoa xoa hai mắt, mỉm cười

“Có lẽ con đang rất vui về nhĩ?” – di Miwa nói

“Dạ vâng, con đang rất hạnh phúc” – Tôi im lặng, dựa đầu vào kính xe, Fuu nhìn tôi mỉm cười, cậu cũng nhìn ra bên ngoài.

Ngoài đường người và xe qua lại, ánh nắng chiếu xuống những con đường xuyên qua kẽ lá, gió mát dịu thổi qua, tiếng ve kêu rộn ràng. Mọi người đều háo hức, đi qua quảng trường Shibuya, một bóng dáng anh tuấn lướt qua mắt tôi, tôi cũng sởn nhìn theo anh, nhưng anh đi quá nhanh, tôi không thấy rõ mặt của người đó, chỉ thấy anh có một mái tóc màu vàng, vóc dáng cao lớn, mặc một bộ trang phục kỳ quái. Anh bỗng quay mặt, đối diện với tôi. Anh cũng sởn, tôi cũng ngạc nhiên nhìn anh. Anh...là người trong giấc mơ.Nhưng dòng người bước qua đường kéo anh đi xa mãi. Tôi chỉ bước nhìn theo anh dần biến mất trong đám đông. Đôi mắt anh sợ hãi và tràn đầy hoài nghi, nhưng rồi nó biến mất

Hôm đó, bầu trời rất đẹp. Chiếc ô tô chạy xa khỏi quảng trường. Một chàng trai sau khi bước ra từ đám đông, ngó quanh ngó quắt, rồi thấy bóng dáng chiếc ô tô chạy xa, miệng khẽ lầm bầm “Cô bé đó...”

thật sự khi gõ những dòng đó mình rất xúc động, khung cảnh trong truyện và lời bài hát quá khớp nhau, cứ như cả hai được sinh ra dành cho nhau vậy. Bài hát như nói ra hết tâm sự của Akari mà chính bản thân mình cũng chưa thể nói ra được hết. Ý nghĩa của hoa diên vĩ khúc anh Iori nghe thấy giọng hát của Akari có nghĩa là " Sự hy vọng"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đa Nhân Cách

Vào một ngày nắng đẹp, khi ánh mặt trời chưa lên cao và chưa tỏa ra từng đợt hơi nóng đốt cháy nhựa đường. Đó là vào một buổi sáng yên bình, dòng xe cộ qua lại tấp nập, không khí ồn ào náo nhiệt không thể lọt vào một văn phòng nhỏ nằm trên con phố gần trung tâm Shibuya.

Xe ô tô nhà Asahina chạy trên con đường lớn, chiếc xe màu trắng nổi bật so với những chiếc xe màu đen đi cạnh bên. Tôi ngồi trong xe dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thơ thẩn khẽ nhủ nhủ hai mi mắt đang vô cùng mỏi. Tay nắm chặt Jin đang giả làm thú nhồi bông, tôi ghì lấy nó, cảm nhận hơi ấm từ nó mang lại, cảm nhận nhịp đập từ tim nó, có cảm giác yên tâm. Di Miwa ngồi cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, khẽ miết nhẹ nhẹ như an ủi tôi. Tôi không lên tiếng, vô hồn nhìn ra ngoài đường nơi mà được ánh sáng mặt trời chiếu rọi rực rỡ, nơi mà những khuôn mặt đeo nhiều chiếc mặt nạ khác nhau, họ cười, họ buồn, họ khóc, trong họ thật giống những con rối được tiêu khiển nhĩ. Tôi khẽ nhếch mép cười. Ở phía trước sau, Azusa và Tsubaki ồn ào hào hứng thảo luận về bộ Anime vừa được phát hành. Trong họ rất vui, tiếng nghị luận của Tsubaki trông rất háo hức, thỉnh thoảng, anh lại khều lấy tôi hỏi một vài chuyện hoặc để kể cho tôi nghe những chuyện thú vị nào đó, nhưng tôi không tập trung, chỉ thả hồn vào ngọn gió mát từ ngoài cửa sổ lùa vào.

Hôm nay Azusa và Tsubaki có một buổi hẹn với một công ty chuyên lồng tiếng cho những game nhỏ, do trong một lần tình cờ Tsubaki và Azusa có một buổi họp mặt bạn bè hồi cấp 2, có một người bạn mà phụ huynh mở một công ty sản xuất game, công ty JK, họ đang tìm nhân tài có chất giọng tốt và ngoại hình bắt mắt để làm mẫu cho họ tạo ra những nhân vật game 3D dựa trên ngoại hình thật và đồng ý lồng tiếng cho chính nhân vật đó, tiền lương khá cao và thêm cả do người quen giới thiệu, anh bạn đó đã đảm bảo cho Tsubaki và Azusa những cái lợi cho cả hai người và đồng ý bồi thường bất cứ điều khoản nào trong hợp đồng cũng như có việc gì bất lợi xảy đến với hai người, là hai người có tính tự lập khá cao và cả hai đang rất cần tiền để xoay sở một vài thứ nên đây có thể là một món hời, một cơ hội cho họ, sau khi nhờ Miwa điều tra kỹ và xác định đây không phải là trò lừa bịp và công ty đó chắc chắn phải có uy tín trên thị trường cũng như không dùng những chiêu trò dối trá, họ mới đồng ý đi phỏng vấn. Suốt quãng đường hai anh em rất háo hức đọc kịch bản phỏng vấn cũng như xem xét tạo hình tạm thời của nhân vật. Nghe phong phanh thì có lẽ là một game phiêu lưu viễn tưởng, nhưng nội dung cụ thể phía bên công ty chưa hé môi nửa lời.

Chắc mấy chốc, xe dừng lại trước một tòa nhà lớn, tòa nhà đó rất to, có cảm giác giống như một bệnh viện thu nhỏ. Phía trước cổng đề hàng chữ “ Phòng tư vấn tâm lý – Bác sĩ Tamura Jiro

Tôi ngồi trong khu vực chờ đợi của bệnh nhân, cô Miwa đã vào phòng của bác sĩ Tamura, Azusa và Tsubaki đã không còn một bộ dạng háo hức nữa, có lẽ từ lúc bước vào cửa bệnh viện này, cả hai người họ đã tắt hẳn nụ cười trên môi, một bộ dáng khó chịu.

Azusa lo lắng nhìn tôi, anh đi lại phía máy bán nước tự động mua một chai nước lọc đưa cho tôi. Sở thích của tôi mấy anh em nhà Asahina cũng như những người quen biết tôi đều biết, tôi không uống được những loại nước nào ngoài nước lọc. Đó cũng là một thói quen tốt, di Ayama từng nói với tôi như vậy.

Tôi cảm ơn anh, mở chai nước, nhưng vẫn mãi không ra. Tôi khó chịu, từ khi tôi sinh ra cả hai tay đều rất yếu, tôi ghét nhất là việc mở nắp chai vì nếu nói thẳng tuột ra là tôi không biết vặn.

Tsubaki đứng một bên, anh cười haha rồi giành lấy chai nước của tôi, chỉ dùng sức một cái, một tiếng xịch vang lên, chai nước đã được mở ra một cách

lạnh lạnh. Azusa cầm lấy hai bàn tay tôi rồi nhủu mảy, bàn tay đỏ ửng tróc da một vài chỗ. Anh xoa xoa rồi khẽ nói

“Sau này không biết vịn nấp thì cứ dựa anh hoặc Tsubaki, hoặc bất cứ ai, đừng cậy mạnh nữa nhé..”

Tôi nhìn anh, nhẹ mỉm cười gật đầu đáp ứng anh. Lúc này anh mới vỗ vỗ đầu tôi, nói “Ngoan” rồi xoay đi, cầm kịch bản tiếp tục đọc. Nhận lấy chai nước từ tay Tsubaki, tôi tu ừng ực gần cạn, tôi rất khát, có lẽ vì lo lắng. Tsubaki nhìn tôi, anh mỉm cười triu mến rồi ngồi kế tôi, bắt đầu kể cho tôi nghe những câu chuyện thú vị cốt là để chọc cho tôi vui vẻ. Tôi biết chứ nhưng tôi thật sự không thể nào cười nổi, vì cái nơi tôi đang ở là nơi tôi rất sợ.

Cứ đều đặn kể từ khi Sasuke và Ayama qua đời, thứ hai và thứ bảy mỗi tuần, tôi đều phải có mặt tại văn phòng của bác sĩ Tamura. Vì tâm lý của tôi có vấn đề, vì tâm lý của tôi méo mó, vì tôi cư xử khác thường lúc vui lúc buồn, vì tôi hay ngăn người. Tôi nhìn vào những vết sẹo mờ mờ nơi cổ tay. Đó là những vết cắt do tôi tạo nên trong những ngày tôi ở bệnh viện.

Tôi vẫn còn nhớ ngày đó, hoa anh đào rơi rụng đầy sân bệnh viện, đẹp như cảnh tuyết rơi vậy. Lần đó, Lee có việc bận phải ra ngoài, Sakura thay Lee săn sóc cho tôi. Lúc đó, tôi như một cái xác bị tước đi linh hồn vậy, để mặt cho người khác định đoạt số phận của mình, để mặt họ muốn làm gì thì làm. Sakura gọt cho tôi một trái táo, nó có màu đỏ rất đẹp rất diễm lệ, tôi nhìn chăm chăm vào từng động tác gọt táo của Sakura, cảm thấy cô ấy thật thành thạo, Sakura tưởng tôi nhìn trái táo, nghĩ rằng tôi muốn ăn, cô nhẹ mỉm cười, tốc độ càng nhanh hơn. Nhưng Sakura nào biết, thứ tôi nhìn không phải trái táo, mà là con dao cô bé đang cầm.

Sau đó khi Sakura muốn đi toilet, bỏ lại tôi một mình. Cô bé nghĩ tôi đã ổn nên cũng yên tâm, dù gì cũng đi có 2 phút, cũng không phải là quá lâu

Nhưng khi Sakura quay trở lại, cô tái mặt đi, lạng quạng muốn ngã quỵ, tôi ngồi trên giường, cầm con dao thấm đẫm màu đỏ tươi của máu, mùi tanh tràn ngập trong phòng, miệng vết thương không ngừng xối máu ra ngoài. Sakura la hét hoảng loạn, vội ả nút báo động cho y tá, họ chạy vào, giữ tôi lại mặc cho tôi la hét như một người điên, rồi tôi có một cảm giác nhói ngay cánh tay, thuốc tê ngấm và thế là tôi ngủ đi.

Sau lần đó, không còn ai dám để tôi một mình nữa. Họ cảnh giác hơn sợ tôi lại làm điều gì dại dột, nhưng họ đã sai, một buổi tối Lee túc trực bên giường bệnh, cậu bé ngủ quên mà không để ý đến tôi đang từ từ ngồi dậy, lấy từ trong vỏ gối ra một miếng sắt nhỏ có một góc nhọn hoắc, tôi cạy vào cổ tay thành một đường dài và mỉm cười nhìn miệng vết thương chảy ra dòng máu đỏ tươi.

Lần đó, Lee đã tát tôi một cái rất mạnh, cậu vừa khóc vừa mắng tôi, đó là lần đầu tôi thấy cậu tức giận đến như vậy. Đau đớn là gì, đau khổ là gì, bị thương là gì, tôi phải làm gì đây, ai có thể cứu rỗi cho linh hồn của tôi đây, ai sẽ thương xót cho tôi đây. Những câu hỏi đó cứ mãi xoay vòng trong trí óc tôi bất tôi phải luôn ghi nhớ nó. Mất đi Aiko, tôi đau đớn đến chết đi sống lại, nhưng tôi luôn được Jin nhắc nhở, Aiko sẽ trở lại sớm thôi, nên tôi ôm ấp hy vọng chờ mong, nhưng chờ và cứ chờ, vẫn không thấy gì. Mất đi Sasuke và Ayama, tôi mới biết, đời tôi xong rồi. Không còn gì lý tưởng, không còn gì chờ mong. Đó là khoảng thời gian kinh khủng đáng sợ, nó tra tấn tôi hằng đêm và nó từ từ găm nhăm lấy tôi.

Nhiều lúc Lee ôm tôi khóc, cậu nói cậu xin lỗi tôi, cậu đã không thể bảo vệ tôi. Tôi không cần cậu bảo vệ, cậu không thể làm được. Đến chính tôi cũng không thể bảo vệ bản thân mình thì làm sao mà cậu có thể cơ chứ?

Trời sinh tôi khéo giả vờ giả vịt, giả vờ rằng mình ổn, giả vịt rằng mình thực tế không sao. Nhưng họ không biết, tôi không ổn chút nào.

Cái ngày mưa rơi tầm tã đó, cái ngày tôi chính mắt thấy hai cái quan tài nằm đơn độc ở giữa mô đất trống chuẩn bị hạ huyệt. Trong tay tôi, đã dấu sẵn lưỡi dao lam sẵn sàng cứa vào tay tôi bất cứ lúc nào.

Từ khi nào mà tôi lại như vậy? Từ khi nào mà tôi tuyệt vọng như thế, từ khi nào tôi lại muốn tự sát? Tôi không biết cũng không quan tâm.

Nhưng tôi đã thất bại, phải, tôi đã thất bại thảm hại. Iori đã nhìn ra kế hoạch của tôi, cái lần anh níu lấy tay tôi sắp ngã, tôi mới ý thức được, lưỡi dao lam của tôi đã biến mất rồi. Anh làm cách nào? Tại sao nhanh đến vậy, tôi không biết.

Tự nhủ với mình rằng mình sẽ ổn, tự huỷ hoại với Sasuke rằng con sẽ ổn, thực tế, là giả dối cả.

Lần đó trong xe của đi Miwa khi lần đầu tới nhà Asahina, thực tế là tôi không ngủ, chỉ là tôi không đủ dũng cảm đối mặt với sự thật đó. Không đủ dũng cảm, hèn nhát và trốn tránh.

Cái ngày tôi đứng ngay bệ cửa sổ, tự nhủ với lòng mình là phải nạp lấy năng lượng của ánh trăng, thực tế là một bước chân của tôi sắp sửa bước qua khỏi thành cửa sổ rồi, nhưng lúc đó có một giọng nói níu tôi lại, người là ai. Giọng người âm á, người bảo “Em không được nhảy”, và vậy là tôi đã không nhảy.

Tôi ư ờm nở nụ cười, khẽ kéo lấy tay áo xuống che đi những vết sẹo chằng chịt. Mạng tôi cũng thật dai, người ta nói hồ ly có chín cái đuôi, nhưng chín cái đuôi đó không phải là chín cái mạng, chỉ là do tôi may mắn thôi.

Cuối cùng cũng tới lượt tôi, Tsubaki lo lắng nắm tay tôi hỏi “Em có cần anh vào chung không?”

Nhưng tôi khẽ cười, đẩy tay anh ra rồi lặng lẽ bước vào. Cô Miwa lo lắng nhìn cánh cửa đóng lại, quay sang nhìn vào hai đứa con trai đang thờ thần nhìn xuống mặt đất

“Được rồi Akari, dạo gần đây cháu cảm thấy thế nào?”- Vị bác sĩ trẻ tuổi ngồi bất chéo trên chiếc ghế, ông chỉ tầm khoảng 30-40 tuổi, nụ cười ông khinh khỉnh và cái nhìn đầy sắc bén chứng tỏ ông đã khá quen với những ca bệnh giống như thế này. Trên tay ông cầm một chiếc bút, một tay ông cầm một tờ hồ sơ được kẹp vào một cái bìa cứng, thỉnh thoảng ông lại gõ gõ trên mặt bàn, lắng nghe âm thanh cộc cộc đó, tôi bỗng cảm thấy người là đi, một mối khó chịu.

Ông ra lệnh cho người trợ lý cạnh bên kéo rèm cửa lại, ánh sáng từ cửa sổ bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo tối tăm của căn phòng, điều hòa mờ mờ nhòe, tôi khẽ co ro lại.

Trợ lý bước ra ngoài, tiến về phía Miwa và anh em Tsubaki đang lo lắng đứng ngồi không yên, làm một động tác mời rồi dẫn họ vào một căn phòng nhỏ, trong đó đặt rất nhiều màn hình TV kích cỡ to nhỏ khác nhau, cô ấy đi về phía một thanh niên đang kiểm tra từng màn hình, thì thắm vào tai anh, anh ta khẽ liếc sang ba người khách rồi gật đầu. Người trợ lý lấy ra ba cái ghế dựa, mời cả ba người ngồi xuống rồi khẽ lui sang một bên.

Đây là dịch vụ do Miwa yêu cầu phía bên trung tâm điều trị tâm lý làm, bà muốn tận mắt theo dõi từng diễn biến quá trình của Akari và bà muốn biết lý do tại sao Akari đôi khi hay hành xử kỳ quặc. Tsubaki và Azusa khẽ liếc sau, Azusa lo lắng vỗ vỗ vai tsubaki, rồi cả ba người cùng chăm chú nhìn vào cái TV to nhất được treo trên tường.

Vị bác sĩ đứng dậy, ông đi về phía bàn tiếp khách rót một ly trà đưa cho tôi. Tôi từ chối, tôi không khát. Ông không nói gì đặt lại ly trà xuống bàn rồi tiến về phía chỗ ngồi của mình. Tôi lo lắng, ghi chặt lấy Jin, có lẽ cảm nhận được sự lo lắng của tôi, Jin khẽ nắm lấy bàn tay tôi, nhưng hành động đó rất nhỏ, có lẽ là nó tránh tai mắt xung quanh

“Lâu rồi không còn thấy cháu, cháu khỏe không Akari..?”

“Cháu khỏe..” – Tôi thì thào trả lời

Tôi co ro, hoảng sợ nhìn người bác sĩ trước mặt. Tôi rất sợ đôi mắt của ông ta, cứ có cảm giác ông ta có thể nhìn thấu được tôi. Nhưng dần dần tôi bỗng cảm thấy một sự bình tĩnh lạ thường. Tôi ngước mặt lên nhìn ông ta. Mắt ông ta xẹt qua một tia bất ngờ rồi biến mất. Ông mỉm cười, đưa ra trước mặt tôi một bức vẽ

“Akari, cháu hãy nhìn vào bức vẽ này và nói cho ta nghe cháu thấy được gì?”

Tôi nhìn vào bức tranh ấy, không có gì cả. Chỉ có một màu đen, có một vệt dài màu trắng nằm cuối bức tranh. Tôi suy nghĩ rồi nói

“Chỉ là một bức tranh bình thường”

“Ồ...”- Ông ta khẽ nói, rồi ông ghi vào tờ giấy trên tay. Sau đó ông đưa tôi một tờ giấy trắng.

“Bây giờ hãy vẽ bất cứ thứ gì cháu muốn”

Tôi nhận lấy cây bút chì ông đưa, nhìn chăm chăm vào màu trắng xóa chói mắt trước mặt. Cảm thấy một cảm giác buồn nôn không nói thành lời.

Tôi cuối xuống hí hoáy một hồi

Ở một căn phòng khác, Azusa lo lắng hỏi người trợ lý

“Em ấy có sao không, thái độ em ấy hơi khác thường”

“Đó là phản ứng bình thường, một con người bị chìm vào sự mơ hồ và luôn có cảm giác bất an sẽ bị những thứ sắc sảo làm cho hoảng sợ. Giống như tờ giấy trắng đó, nó quá thuần khiết, và nó làm cô bé hoảng loạn” – Giọng người trợ lý trầm trầm, cô nhẹ giọng giải thích cho Azusa hiểu. Anh nhíu mày nhìn Tsubaki. Tsubaki không nói gì, một biểu cảm khó đoán. Miwa vẫn chăm chú nhìn màn hình lo lắng cho Akari.

Tôi đưa cho người đó tờ giấy, ông ta tháo mắt kính ra, và rồi ông ý vị thâm trường nhìn tôi. Đôi mắt đó như muốn xoáy vào tận tâm khảm của tôi. Tôi lo lắng dịch người vào sát ghế.

Sau đó, Tamura im lặng, để trước mặt tôi một chiếc đồng hồ con lắc, ông đưa tay ấn vào một cái radio, tôi nghe thấy một giọng hát trầm ấm phát ra. Rất nhẹ nhàng, rất ấm áp, đôi mắt tôi nhìn theo sự chuyển động của con lắc đó. Cảm thấy người là đi, nhắm mắt lại, tôi mất đi ý thức.

Khi tôi lại một lần nữa mở mắt ra, người đàn ông đó vẫn nhìn tôi. Ông ta lên tiếng hỏi

“Cháu là ai?”

“Akari”

“Không, cháu không phải Akari”

“Thế ông nghĩ cháu là ai?”- Tôi mỉm cười khinh khỉnh nhìn ông, đưa Jin lên sát mũi, khẽ hôn vào trán nó một cái, tôi cảm nhận được từng trận run rẩy của Jin, cảm nhận được sự hoảng sợ của nó. Tôi ngạc nhiên, tại sao Jin lại sợ mình?

Bỗng nhiên tôi nghe nhiều tiếng la hoảng loạn, tôi hoảng sợ đập ghế đứng dậy. Đáng sợ quá đáng sợ quá đáng sợ quá đáng sợ quá

“Mau đem thứ đó dứt khỏi đây ngay !!!”

Miwa hoảng sợ, đứng bật dậy, tsubaki và Azusa cũng thất thần run rẩy nhìn biểu hiện của cô bé trong màn hình, cô bé đó như hóa điên, liên tục đập phá

đồ đạc trong phòng, miệng la hét dữ dội nhưng ông Tamura vẫn im lặng, hai tay bắt chéo để ngang miệng, sâu xa nhìn cô bé.

“Mời mọi người bình tĩnh, cô bé sẽ không sao, ông Tamura sẽ có biện pháp”

Người trợ lý nhỏ nhẹ bình tĩnh nói, cô đã rất quen với thái độ của người nhà khi thấy người thân có những triệu chứng hoảng loạn như thế này, họ nên được tập để giữ sự bình tĩnh trong lòng.

Có lẽ Azusa là người bình tĩnh nhất, anh khẽ đưa tay kéo Tsubaki và Miwa ngồi xuống, Miwa run rẩy chảy nước mắt nhìn cô bé trong màn hình đang bị méo mó biến dạng đến đáng sợ, Tsubaki vươn tay ôm lấy bà, đau đớn nhìn cô em gái đang từ từ thay đổi.

Bỗng nhiên ông Tamura lên tiếng

“Cháu sợ cái gì?”

“Cái đó !” – Akari chỉ tay về phía cái Radio—“ Bọn họ, bọn họ đang la hét, ba tôi, đi Ayama, ông đã làm gì họ ông đã làm gì họ ông đã làm gì họ, mau cứu lấy họ mau cứu lấy họ, họ đang đau đớn”

"Ba ơi, cứu con, Aiko, cứu em. Anh ơi... cứu em."

Sau đó cô bé đó ngồi thụp xuống ôm lấy đầu, cô bé đã ngừng la hét nhưng khuôn mặt biến sắc tím tái đi, cô bé rên rỉ khóc lóc. Tamura bỗng nhìn về phía màn hình camera khẽ gật đầu. Trợ lý hiểu ý, liền ra hiệu cho cả ba bước ra ngoài. Hầu như rất nhanh, cả ba người đều bước đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đứng trước phòng của ông Tamura.

Khi mở cửa ra, bọn họ rất ngạc nhiên, căn phòng của ông Tamura vẫn sạch sẽ gọn gàng ! Không có một dấu vết nào cho thấy vừa có một trận ẩu đả xảy ra. Ông Tamura ra hiệu cho trợ lý, nhân lúc Akari không để ý liền tiêm vào người cô một liều thuốc an thần, Akari run rẩy ngã ra sau, tsubaki bắt được liền ôm lấy cô vào lòng, khẽ vỗ về cô rồi bế cô lại gần cái ghế salon gần đây, anh cởi áo khoác đắp lên cho cô rồi đi lại gần bàn tiếp khách, nơi Tamura đã ngồi chờ

“Đầu tiên tôi sẽ nói cho chị biết, chị Miwa, con gái chị đã mắc phải chứng rối loạn nhân cách. Tại sao tôi lại nói như vậy ? bài kiểm tra đầu tiên, thể hiện Akari rất bình thường, cô bé đã thể hiện rất tốt. Nhưng đến bài kiểm tra thứ hai là tờ giấy trắng, cô bé đã thể hiện sự lo lắng và rối loạn của mình khi thấy “tờ giấy màu trắng”, màu trắng là sự tinh khiết, đại diện cho tâm hồn khiết bạch của một con người. Nhưng thứ cô bé thấy lại là một màu sắc đáng sợ ám ảnh tâm lý . Tôi sẽ cho chị xem cái này”

Rồi ông lấy ra tờ giấy lúc này Akari đã vẽ, đưa ra trước mặt của Miwa, Miwa cảm thấy cổ họng đắng nghét, lỗ tai ù đi, bà nắm chặt lấy tay Azusa và Tsubaki, siết chặt cả hai người, Azusa khẽ nhăn mày, anh không thấy đau, vì lời nói của ông bác sĩ mới là lưỡi dao đâm vào tim anh. Em gái anh chỉ mới có 11 tuổi, rốt cuộc cô bé đã trải qua những chuyện như thế nào? Bởi vì bức tranh mà Tamura đưa, là hình một cái đầu, không mắt, chỉ có cái miệng đang nhô ra cười một cái rùng rợn, phía dưới đầu là một giọt máu. Vì sao anh lại biết là giọt máu? Vì nó chảy ra từ phía dưới cổ của cái đầu

Tsubaki cảm thấy tay chân anh lạnh đi không còn biết gì nữa. Bức tranh này quá đáng sợ, một đứa nhóc còn nhỏ mà đã vẽ ra một bức tranh gây ám ảnh như thế này, em gái anh.. rốt cuộc em đã gặp phải chuyện gì vậy...

"Không thể nào.." - Miwa lắp bắp - " Con bé mới 11 tuổi.."

Ông Tamura bỏ mặt phản ứng của cả ba người, ông lại nói tiếp

“Lúc này khi tôi nhìn cô bé, thấy thái độ của cô bé thay đổi rất nhanh, lúc thì trong cô bé như có ánh sáng, nhưng lúc lại thấy cô bé chìm vào bóng tối, u ám đến đáng sợ. Đầu tiên, cô bé trả lời câu hỏi của tôi nhưng lại không nhìn vào mắt tôi, một vài câu hỏi bé trả lời rất rành mạch, đôi mắt của cô bé cũng trong suốt. Nhưng khi tôi vừa chớp mắt, thì cô bé đã nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt đó rất đáng sợ, nó không phù hợp với một đứa trẻ thừa chị Miwa. Đôi mắt đó mờ mịt và thần thờ, thậm chí tôi còn cảm thấy sự thù địch từ con người đang nói chuyện với tôi”

“Sau đó, tôi cho cô bé nghe một bài hát. Chị cho tôi hỏi, lúc tôi bật radio, chị có nghe gì không?”

Miwa suy nghĩ một hồi, trả lời

“Tôi nghe thấy tiếng o o”

Tamura gật đầu, quay sang nhìn hai anh em trước mắt

“Còn hai cháu?”

“Cháu nghe thấy giọng nói vui vẻ của Akari”- Azusa trả lời

“Cháu nghe thấy tiếng cười” – Tsubaki nhún vai

Tamura lại gật đầu, sau đó ông ôn tồn nói

“Thật ra, cái radio đó không có bất kì âm thanh nào cả !”

“không thể nào ! “ – Tsubaki cũng sờ phản bác

“Có thể thừa cậu, mỗi oen người chúng ta đều được cấu tạo khác nhau, âm thanh đưa vào tai mỗi người cũng khác nhau, âm thanh tôi cho các cậu nghe, có thể kích thích sự mong muốn từ sâu trong lòng các cậu, nhưng đối với cô Miwa đây nghe tiếng o o , là vì lúc đó cô không có suy nghĩ gì cả, cô chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào màn hình. Nhưng Akari lại khác, đầu tiên cô bé nghe thấy tiếng nhạc, lúc sau cô bé nghe thấy tiếng la hét, dẫn đến tình trạng phát cuồng lên giống lúc này. Nhưng do tôi đã nói chúng ta được cấu tạo khác nhau, việc mọi người thấy phòng làm việc của tôi bị phá là do tất cả mọi nghĩ “Nghĩ” là như thế, nhưng thực tế không phải, Akari lúc đó cũng vậy, cô bé chỉ đơn giản là bị ảo giác gây ra thôi. Đó có thể được coi là một dạng thôi miên, do mọi người nghe thấy âm thanh phát ra từ Radio, nhất thời não bộ cũng bị xử lý theo.”

Có lẽ đã hơi hiểu, Azusa khẽ cuối đầu, rồi anh nói

“Vậy tình trạng của Akari?”

“Tôi tạm gọi nhân cách thứ hai là Hikari thừa anh. Nhân cách Akari đầu tiên là một cô bé bình thường, hoạt bát vui tươi. Nhưng nhân cách thứ hai lại u ám và hèn nhát , luôn trốn tránh sau lưng nhân cách thứ nhất. Tuy nhiên hình như Akari không biết được sự hiện diện của Hikari nên cô bé thường hay quên đi cuộc trò chuyện trước đó cũng chúng tôi. Khá may mắn, Hikari chưa chiếm lĩnh hoàn toàn được Akari, tôi không biết lý do vì sao. Nhưng nhân cách Hikari này rất nguy hiểm, nó có thể gây tổn thương đến Akari, tôi đề nghị phía gia đình nên có biện pháp quan tâm đến cháu nhiều hơn. . .”

Bác sĩ Tamura còn nói rất nhiều, giải thích rất nhiều, nhưng Miwa đã không còn nghe được gì nữa rồi. Cho đến tận lúc ra về, bà thấy Akari đã tỉnh dậy, ngồi ngay ngắn trong xe, một bộ dạng bình thường, bình thường như mọi ngày.

Bà bật khóc, ôm lấy Akari khóc lớn, Sasuke ! Em phải làm sao đây , em làm sao để bảo vệ con gái của anh đây . Sasuke, em thật sự không biết. . .

Bà bỗng nhớ có một hôm bà đi làm về trễ, thấy Akari ngẩn người ngồi trong góc, bà lay cô, nhưng cô không tỉnh. Cô chỉ ngược mặt lên nhìn bà, khuôn mặt tái xanh không một giọt máu, đôi mắt sưng húp vì khóc quá nhiều. Ngay khi bà đang tính lên tiếng hỏi thì Akari nói

"Sao cháu lại ở đây?"

--

Tôi lo lắng nhìn đi Miwa, tôi không hiểu tại sao đi khóc, tôi chỉ nhớ sau khi bước vào trong văn phòng tâm lý thì tôi cảm thấy buồn ngủ khi nghe âm thanh cộc cộc của móng tay ông Tamura va chạm với mặt bàn, rồi tôi thấy rất buồn ngủ, rồi tôi ngủ thiếp đi. Tôi nhìn Jin đang thần thờ trên tay mình, hôm nay nó bị làm sao vậy ? Tại sao nó lại không nói tiếng nào từ đầu tới giờ?

Nó chỉ nhìn tôi, đôi mắt nó ngập nước mắt , tôi hoảng sợ, đã xảy ra chuyện gì sao ? Jin bỗng nhớ đến cái ngày nó nhìn sợi dây chuyền trên tay Akari, nó hoảng hốt , sợi dây chuyền đã chuyển thành màu đen, nhưng tại sao, Akari lại nói rằng sợi dây chuyền có hình Lee và Ken ? Nhưng rõ ràng nó chẳng thấy gì, khi nó lo lắng hỏi thì cô bé lại nói " Không thể nào, Lee là bạn của chị mà.. " Lúc đó, một cơn ớn lạnh xoẹt qua người nó, vì nó thấy đôi mắt đang sáng rõ của Akari, bỗng nhiên mù mịt như một lớp sương mờ..

Jin chui vào lòng tôi, rồi nó bầu lấy tôi, tôi im lặng ôm nó, nhìn ra phía cửa sổ. Bỗng Tsubaki vỗ vai tôi

“Akari, em muốn đi đâu chơi không, anh với Azusa sẽ dẫn em đi..”

"Em muốn đi Shibuya.." - Tôi hầu như không suy nghĩ mà nói liền, nhưng khi tôi nhìn đến Tsubaki, tôi ngẩn người.

Tsubaki nhìn tôi, hôm nay anh rất lạ, anh không còn hoạt bát như mọi ngày, anh nhìn tôi, đôi mắt tràn ngập sự đau lòng và thương hại. Azusa không lên tiếng, anh nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt của mình, rất muốn ôm em gái vào lòng an ủi. Lúc này anh đã nghe Miwa nói chuyện với Tamura, thì ra Akari đã trải qua những chuyện như thế. Nhưng câu nói lúc sau của Tamura làm anh rất hoang mang

“Vô lý ! Nếu như như thế thì cô bé chỉ bị trầm cảm ở mức độ nhẹ, không lý nào lại sinh ra hiện tượng đa nhân cách !”

Lúc đó anh và Tsubaki như bị sét đánh ngang tai, vậy là có chuyện mà mọi người chưa hiểu hết được. Anh liếc sang akari đang ngẩn ngơ, Akari, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Chiếc xe lái vào quảng trường Shibuya rồi thả chúng tôi xuống, Miwa lo lắng dặn dò cả hai không được bỏ rơi tôi một mình, sau khi nhận được sự cam đoan của hai đứa con trai. Bà nhìn tôi thờ dãi, lắc lắc đầu rồi chiếc xe biến mất trong làn xe cộ đông đúc

“Nhưng anh Stubaki, còn buổi phỏng vấn..”

“Không sao, anh sẽ liên lạc phía bên kia dời ngày phỏng vấn, Haha, họ còn mong anh tham gia thì họ sẽ không dám có ý kiến gì đâu ! Em yên tâm, vậy giờ chúng ta đi thôi ..” Nói rồi một tay anh nắm Azusa, một tay anh kéo tôi vào quảng trường Shibuya. Biết vì sao tôi đến đây không? Cả hai lần tôi gặp 3 người con trai, mà họ đều mang đến cho tôi một cảm xúc thân quen lạ thường, tôi muốn đến đây để xem có gặp được chuyện gì nữa không.

Chúng tôi dạo chơi rất lâu, đi xem phim, ăn uống, chúng tôi chơi rất say mê. Tsubaki dường như thấy nụ cười của tôi. Anh càng vui vẻ, Azusa ngồi một bên cũng mỉm cười theo, thỉnh thoảng anh sẽ vươn tay vuốt lại mái tóc rối xù của tôi.

Khi chúng tôi dừng lại tại một quán cà phê ở một nơi khá sầm uất , đây là một quán cà phê kiểu “ Người hầu và chủ nhân”. Nhìn những nữ nhân viên mặc đồ phục vụ luôn miệng “ Chủ nhân đã về rồi ạ ?” Tôi lại tròn xoe mắt ngạc nhiên

Khi cả ba chúng tôi đang thảo luận về việc tôi nay không biết Ukyo sẽ làm gì thì một bàn tay khẽ vỗ lên vai tôi, tôi quay lại, người con trai tóc vàng lo lắng nhìn tôi, anh nói

“Cô bé, anh có chuyện cần nói với em.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tiệm Cà Phê Và Hiệu Sách - Chúng Ta Gặp Nhau Rồi.

Tôi ngơ ngác nhìn hai chàng trai trẻ trước mặt. Cả hai người họ đều rất quen, người con trai tóc vàng thì lo lắng nhìn tôi, trong anh có vẻ bức rứt khó chịu, còn người con trai tóc đen thì với một bộ dáng lạnh lùng khó đoán, tôi không thể nhìn ra được anh đang nghĩ gì.

Tôi quay sang phía Tsubaki và Azusa, họ nhìn tôi, khuôn mặt đã tắt hẳn nụ cười, Tsubaki lên tiếng, giọng anh lạnh lạnh

“Cả hai người có vấn đề gì với em tôi à ? Hay muốn xin số điện thoại?”

Chàng trai tóc đen dường như hơi khinh thường HỮU một cái rất mạnh rồi quay đầu sang hướng khác, chàng trai tóc vàng trong có vẻ bất đắc dĩ cười trừ vài cái, rồi anh gãi gãi đầu “À... tại tôi có chuyện muốn hỏi cô bé thôi.”

Tôi nghe vậy hơi ngạc nhiên, tôi có quen biết cả hai người này à ? Cũng không phải, từ khi tôi đến thế giới này tôi ít khi nào bước chân ra khỏi nhà lắm, hoặc đôi khi tôi đi chơi với bọn Sakura thì mới mò ra bên ngoài, nhưng cũng chưa hẳn là đi xa đến tận quảng trường Shibuya, và thật sự cho dù tôi có cảm giác cả hai người này rất quen thì tôi vẫn không nhớ được là ai đâu.

Kể cũng rất là lạ, dạo gần đây thái độ của mọi người đối với tôi khá khác thường, và cũng chỉ vừa mới đây trở ra từ văn phòng tâm lý của bác sĩ Tamura. Rốt cuộc tôi đã xảy ra chuyện gì ? Thật sự có cảm giác lo lắng trong người.

Dạo gần đây tôi thấy trong người rất lạ, mọi chuyện rất nhanh quên và tôi khá là đãng trí. Ví dụ như khi đang nói chuyện với Fuu, chỉ một cái chớp mắt thì tôi thấy Fuu đang kinh hãi nhìn tôi, tôi hỏi thằng bé bị gì, nó hoảng sợ lảng tránh đi chỗ khác, nhưng tôi để ý thấy nó đang che giấu đi đầu ngón tay bị thương... Ví như một lần khác khi tôi đang đi ngủ, đến khi tôi bị một người khẽ đẩy, tôi giật mình mới phát hiện mình đang cầm một con dao trên tay, còn Ukyo và Masaomi đang kinh hoàng nhìn tôi, hai anh lo lắng khẽ giật lấy con dao rồi đem tôi vào phòng.

Có rất nhiều chuyện tôi không thể hiểu và cũng không thể nhớ. Rốt cuộc là tôi bị gì vậy ? Cơ thể của tôi cứ như không còn là của tôi nữa, tôi rất lo sợ về việc đó.

Nhưng tôi rất nhanh thay đổi thái độ, ngược lên nhìn hai người trước mặt mỉm cười

“Vâng ạ, hai anh ngồi ở đây đi!”

Nói rồi tôi dịch người vào bên trong, ngồi cạnh Azusa, đối diện với hai chàng trai trẻ đó. Người tóc vàng sau khi ngồi xuống, anh hơi chấp tay lại rồi nói

“Đề anh giới thiệu, anh tên Toma, đây là Shin, cả hai anh đều có một vấn đề rất muốn hỏi em”

“À... Vậy ạ ? Em xin lỗi nhưng thật ra em không biết hai anh là ai. Em tên là Akari” – Tôi hơi tròn mắt lên, nhưng rất nhanh khôi phục lại biểu cảm của mình, khẽ đưa tay lên vuốt vuốt tóc mai, tôi mở miệng giới thiệu. Toma và Shin ? Không quen, không có ấn tượng gì nhiều.

“À anh biết mà, chỉ có điều anh muốn hỏi, em.. chúng ta có từng gặp nhau chỗ nào chưa ?” – Toma hơi nhăn trán, anh như sâu xa nhìn tôi. Tôi nghe vậy, hơi mở lớn mắt nhưng tôi vẫn giả vờ bình tĩnh. Nét mặt tôi không thay đổi gì quá lớn, chỉ đưa mắt nhìn ra ô cửa sổ, ngoài cửa sổ, có một cái cây cảnh to đang đứng dựa theo gió, tôi nhìn nó, bỗng nhiên thấy rất buồn ngủ, nhưng tôi lắc lắc đầu, quay sang nhìn anh mỉm cười

“Em xin lỗi, em vẫn không nhớ ra ạ..”

Toma dường như hơi thất vọng, anh cụp mắt xuống, khẽ thờ dài “Vậy à..”

“Lần trước tôi thấy em” – Chàng trai tên Shin nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng, anh đưa mắt khẽ liếc tôi, giọng anh lạnh lạnh, trên mặt vẫn là một bộ dạng thờ ơ, anh nói

Và dường như nhìn biểu cảm hơi sững sờ của tôi, anh lại thờ dài rồi nói tiếp, giọng anh lần này nghe hơi cứng rắn

“Ở công viên Rikyu, lúc đó em đang nhìn xuống một cái hồ cá”

Tsubaki nghe vậy ngạc nhiên nhìn tôi “ Em có đi đến đó à ?”

Tôi cũng sờ nghe câu hỏi của anh, và dường như nghe được một điều gì đó quá đáng sợ, tay chân tôi run run, cảm giác tay chân lạnh ngắt như bước vào mùa đông, tôi hơi thần thờ lắc đầu

“Em. Em không biết công viên đó ở đâu..”

Tsubaki và Azusa bỗng nhiên giật nảy mình, không phải Akari, bỗng nhớ đến bộ dạng như hóa điên của cô bé và lời nói của Tamura “ Cô bé có hai nhân cách, tôi tạm gọi nhân cách đó là X..”

X ? Có phải đó là X hay không.

“Không thể nào” – Shin nói – “ Vì lúc đó em để lại cho tôi ấn tượng “ khá tốt”

Tôi hơi ngạc nhiên nhìn anh, viên đá trong ly nước chanh tan ra, phát ra âm thanh cộp rất nhỏ, ngoài đường xe cộ qua lại, tiếng người xôn xao không thể lọt vào quán cà phê yên tĩnh này. Bỗng dưng có một chị gái mặc bộ đồ nhân viên phục vụ, cô ấy để xuống trước mặt tôi một cái bánh kem nhỏ

“Bánh của chủ nhân đây ạ, xin lỗi vì để người đợi lâu”

Tôi khẽ liếc nhìn chị gái đó, chị rất đẹp, rất dễ thương, chị trong rất hiền lành. Chị thấy tôi khẽ nhìn chị , chị mỉm cười xoa xoa đầu tôi, nhưng khi chị nhìn đến hai người đang ngồi đối diện tôi, chị hơi giật mình, và dường như chị biết hai người đó, chị lên tiếng

“Shin ? Toma? Hai người làm gì ở đây vậy ?”

“ À Nao à ? haha , anh với Shin gặp người quen nên đến đây hỏi chuyện mà” - Shin nhìn người chị gái tên Naoki mỉm cười

Attachment:

tải xuống.jpg [9.04 KiB | Đã xem 1 lần] tải xuống.jpg [9.04 KiB | Đã xem 1 lần]

(ai xem anime Annesia sẽ biết chị gái này không có tên nên mình đặt bừa nhe ^^)

Nao nhìn hai người, chị hơi nhếch miệng cười , rồi chị khẽ vỗ vai Shin rồi bỏ đi.

“Tốt lắm, vậy tớ không làm phiền nữa, gặp sau”

Shin và Toma nhìn chị mỉm cười, tôi tò mò nhìn shin, đây là lần đầu tôi thấy anh cười, nói chuyện với tôi hầu như anh ít khi nào nhìn thẳng vào mắt tôi hoặc là anh chỉ nói chuyện một cách cộc lốc và có lẽ nó chả có một tí nào gọi là thiện ý cả. Tôi ngạc nhiên nhìn anh tò mò, Toma nhìn tôi, anh nói

“À. Nao là bạn thời thơ ấu của anh và Shin, tại anh thân nhau lắm nên em đừng để tâm.”

Hả ? Hình như trong cách nói chuyện của anh có một cái gì đó rất là lạ. Nhưng cụ thể lạ ở chỗ nào tôi không biết, tôi hơi khó chịu, khẽ chà chà hai chân vào nhau, tôi gợn cái nữa, khẽ cầm một miếng bánh cho vào miệng, không trả lời Toma.

Mái tóc dài buông khe khẽ sau lưng, đôi mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, miệng nhai nhóp nhép bánh kem, gió lùa từ cửa sổ làm tóc Akari bay bay, mùi thơm từ bánh kem lan tỏa trong không gian. Cảnh đẹp đó, khẽ làm 4 tên con trai ngồi cạnh bên hơi mơ màng. Shin khẽ ho rồi quay mặt đi, Toma cũng giật mình cười ngượng ngùng cuối đầu.

Dường như Tsubaki hơi khó chịu, anh khẽ nắm lấy tay tôi “ Anh dẫn em đi chơi, lúc này anh thấy có chỗ kia bán sách, em thích đọc sách phải không ? Đi..”

Rồi không kịp đợi tôi trả lời, anh liền nắm tay tôi kéo mạnh. Nhưng tôi ngờ ngác nhìn cái bánh kem chưa ăn được một nửa, tôi bực mình hất tay anh ra, cầm cái nĩa cầm liên tục mấy miếng bánh kem nhét vội vào miệng, nhai một cách điên cuồng như máy nghiền, Azusa buồn cười lấy một tờ giấy chà môi tôi, rồi anh hối tôi đi nhanh. Anh muốn ở lại uống trà ngắm cảnh. Tôi nghe vậy, không nghĩ gì nhiều, khẽ xin lỗi Toma và Shin, hai người mỉm cười gật đầu, tôi vẫy tay chào , kéo lấy Jin đang nằm ngủ cạnh bên , rồi chạy theo sau lưng Tsubaki

Đợi Akari đi xa rồi, Azusa quay lại, tắt đi nụ cười trên miệng. Anh bất chước hai tay để lên môi, đôi mắt anh cụp xuống nhìn chằm chằm cái bánh kem đã ăn được một nửa, có cảm giác rất muốn ăn hết nửa cái còn lại. Anh kiềm nén. Rồi anh nhìn Shin và Toma, được một lúc, khi con gió nhẹ nhàng thổi từ cửa sổ vào. Azusa lên tiếng

“Con bé không bình thường”

Toma ngẩn ra, ngược mắt lên nhìn Azusa, Shin quay đầu lại, mắt hơi mở to, dường như anh có cảm giác mình đang nghe một câu chuyện cực kỳ hài hước và buồn cười.

Không để ý đến biểu cảm của hai người, Azusa lấy cái nĩa lúc nãy Akari đã ăn , anh cắm vào bánh kem, đưa lên miệng khẽ cắn, vị ngọt tan chảy ngay khi chạm vào đầu lưỡi, nhưng khi nói ra những lời này, anh lại thấy miệng mình đắng ngắt , anh chán ghét, khẽ đẩy cái bánh kem ra, rồi anh nói tiếp

“Akari bị bệnh, con bé không khống chế được cảm xúc và hành động của mình, có đôi khi con bé quên hết những việc mình vừa làm, và có đôi khi nó tự làm tổn thương cơ thể nó”

Toma nghe tim anh hơi nhói lên, anh im lặng, anh nhớ vào buổi sáng đó, chiếc xe ô tô đỗ ngay làn đường trắng chờ đèn . Lúc đó anh có việc cần ghé qua quán cà phê của Nao, lần đầu trông thấy đôi mắt màu đỏ trong suốt trên khuôn mặt ngây thơ đó, cô bé nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn theo dòng người vội vã trên đường, anh thấy có một sự ghen tị xẹt qua nơi đáy mắt của em. Anh cảm thấy em rất quen, anh có cảm giác như chúng ta đã quen biết nhau từ rất lâu từ rất lâu rồi. Nhưng anh không dám chắc, khi anh thấy em nhìn anh, anh khẽ giật mình, anh cảm nhận được sự bối rối của em. Nhưng khi anh muốn đến gần em, thì em đã đi mất rồi. Em là ai ? Anh không biết.

Giây phút thấy em ngồi ở hàng ghế cạnh cửa sổ, em vui vẻ mỉm cười với hai người con trai trước mắt, anh bỗng cảm thấy rất vui, anh đã tìm em rất lâu rồi. Nhưng khi Shin khẽ níu lấy tay anh, Shin cũng đang nhìn em, anh hỏi, có chuyện gì vậy. Shin nói, em biết cô bé đó, đó là cô bé lần trước. Anh ngạc nhiên.

Nghe câu nói của Azusa, Toma khẽ thần người ra

“ Con bé bị chẩn đoán mắc chứng rối loạn nhân cách ở loại nhẹ, nhưng đôi khi không kiểm soát được, tự tay làm tổn hại đến bản thân mình.”

Shin khẽ thần thờ, anh nhớ đến lần đó, cơn gió mà hạ thổi qua nhẹ nhàng, anh đang đi trên con đường trong công viên, hai bên hàng cây xanh mướt làm anh thấy dễ chịu lạ thường. Anh từ nhỏ đã lớn lên với Nao và Toma, lúc đầu, anh có cảm giác mình đối với Nao là thứ tình cảm gì đó rất lạ. Anh tự nghĩ có lẽ mình thích Nao, Nao là một cô bé dịu dàng và hiền lành, Nao mỉm cười với anh, Nao làm nũng với anh , đôi khi Nao sẽ dạy bảo anh nếu anh có những lời nói cay nghiệt

Nhưng giây phút anh thấy em đứng trên cây cầu màu đỏ thắm, em đang thờ thần nhìn đàn cá bơi lội xung quanh, thân thể nhỏ bé của em rất yếu, em phải cố gắng giữ lấy hai tay để không bị rơi xuống phía dưới. Lúc đầu, anh cứ nghĩ đó chỉ là một cô bé nào đó, nhưng khi anh thấy chân đầu gối của em đang dần đặt lên thành cầu, anh giật mình, một cảm giác trống rỗng xẹt qua trong lồng ngực, anh vươn tay níu lấy em, em giật mình quay lại, đôi mắt em mờ mờ, em hé môi nhưng không nói gì và dường như em không ngạc nhiên trước hành động của anh, anh hỏi , em tính là gì. Em chỉ cúi đầu, rồi em nói

“Tìm kiếm”

Anh ngạc nhiên nhìn em, em tìm kiếm gì, tìm kiếm gì giữa cái hồ cá đó ? Và hơn nữa, thành cầu rất cao, một cô bé còn nhỏ chỉ cần rơi xuống dưới sẽ bị chấn thương. Nhưng dường như em không quan tâm, em chỉ khẽ cắn môi. Rồi em hỏi

“Anh có từng bị thương chưa”

Câu hỏi đó rất lạ, làm người ai mà chẳng một lần trong đời bị thương. Nhưng không đợi anh trả lời , em đã quay lưng bỏ đi. Anh ngờ ngác nhìn theo bóng lưng của em, khi em quay lại, mái tóc dài bồng bềnh bay trong gió, đôi mắt đỏ của em nhìn anh như muốn xoáy vào tận sâu trong tim anh, em chỉ nói “ Lần sau đừng cứu em” Rồi em đi

Lần đó, em để lại một ấn tượng trong lòng anh. Anh cảm giác, mình phải bảo vệ em, không được để em bị tổn thương. Hôm nay, nghe lời của Azusa, anh càng vững sò, vậy là anh đã đoán đúng, em là một cô bé đáng thương. Nhưng anh không biết biểu lộ ra ngoài . Anh im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy bầu trời đang dần kéo mây đen đến, che đi ánh sáng mặt trời đang chói chang, người đi đường vội vã lảng tránh những quán tiệm ven đường tìm chỗ trú mưa.Quán cà phê nhỏ mấy chốc đông nghịt người, nhưng cả ba người đều không ai nói gì, đều theo đuổi những ý nghĩa của riêng mình

“Ồ ! Mưa rồi kìa, chán vậy, Akari, anh đi mua trà sữa, một lát anh sẽ trở lại, em cứ lựa sách rồi tìm chỗ ngồi đi.”

Rồi Tsukaki lo lắng hỏi tôi có ở một mình được không, tôi cười khinh khinh nói là không sao đâu mà. Lúc này anh mới tạm an tâm, anh lấy cái áo khoác đội lên đầu rồi chạy băng ra ngoài. Tôi dạo dọc theo hàng tiểu thuyết ngôn tình, tiệm sách này là một tiệm nằm sâu trong một con hẻm nhỏ, khá là yên tĩnh, tiệm sách rất lớn, máy lạnh gắn khắp nơi nên khí lạnh luôn tuôn ra khắp nơi, khẽ kéo cái áo lên trên người, tôi lựa một quyển truyện có tựa đề rất cuốn hút tôi “ Em là ai ?” . Tựa đề có vẻ hay, tôi ôm quyển truyện hăm hở lại quầy tính tiền rồi ôm vào một góc vắng vẻ, còn một bàn còn trống , tôi ngồi xuống, chỗ này trông có vẻ khá đẹp, cạnh cửa sổ trông ra đường.

Mỗi nơi đọc sách đều được dựng một bức tường ngăn cách, có hẳn cửa rèm ra vào nên không ngại bị làm phiền. Tôi lật ra phía sau quyển sách đọc tóm tắt , nữ chính là một cô gái bị chứng rối loạn nhân cách, cô có hai nhân cách, một là dễ thương hai là bạo dạn quyền rũ. Tôi say mê đọc từng trang một, tiếng giấy lật xoạt cùng với tiếng nhạc nhẹ nhàng truyền ra từ phía loa của tiệm như hòa quyện vào nhau. Mưa vẫn nặng hạt đều đều, từng giọt từng giọt rơi, cảnh bên ngoài trông rất đẹp và cổ kính vì chỗ tôi ở là một khu phố cổ mà. Jin đang dựa vào đùi tôi ngủ, lúc này nó có làm bảm bảo tôi nên lựa những quyển truyện tranh đọc cho phù hợp tuổi tác nhưng tôi gật phắc đi, nó chỉ khe khẽ thở dài rồi than thở buồn ngủ rồi nó cúi đầu, ngủ mất tiêu

Do quá say mê, tôi không để ý có người vén rèm ra, một giọng nói trầm ấm vang lên

“Xin lỗi.. chỗ này còn trống không ạ?”

Tôi giật mình ngược mặt lên, là một cậu bạn trông như bằng tuổi tôi, cậu bạn đeo mắt kính đen, đầu đội một cái mũ, cậu ôm hai quyển sách trông có vẻ khá là dày, tôi gật đầu nhẹ nhàng, cậu vui vẻ ôm sách chạy như bay lại ngồi đối diện tôi. Rồi cậu nói

“Chào bạn, hai tụi mình bằng tụi mình nhau phải không, mình tên Len, cậu tên gì?”

“Akari” Tôi mỉm cười nhìn cậu rồi cúi đầu tiếp tục đọc sách, cậu có vẻ ngượng ngùng sờ sờ mũi rồi nhìn vào quyển sách trên tay. Tôi khẽ lướt qua tựa đề một trong hai quyển, có tên là “Tôi là ca sĩ”. Rồi ý vị thâm trường nhìn cậu, thằng bé này, không ngờ lại có ước mơ làm ca sĩ à, hay đấy, tuổi trẻ tài cao sau này sẽ góp phần làm đất nước rạng rỡ hơn.

"Cậu muốn làm idol ?" - Tôi như lơ đãng nói . Len dường như hơi giật mình, tay cậu hơi run run, cậu nuốt nước bọt, càng cúi thấp xuống lí nhí nói " À.. Ừ."

Nghe cậu nói, tôi khẽ thờ dài, giọng tôi như vệt đục vậy, dù song có tặng cho tôi giọng hát thì tôi vẫn không biết cách hát, vậy chẳng phải là đồ thừa à. Len có vẻ chú tâm, cậu không lên tiếng, nhìn chăm chăm vào quyển sách trên tay, tôi thấy vậy cũng không dám quấy rầy, im lặng đọc sách. Trong lúc tôi không để ý, loa phát thanh phát lên một bài hát, giọng hát trẻ con vang lên, Len hơi sững sờ thoáng nhìn tôi nuốt nước miếng, và hình như thấy tôi không có phản ứng gì, cậu kéo cái nón xuống thấp rồi chuyển tâm xem sách.

Ngoài đường Tsubaki ôm hai ly trà sữa sung sướng đi trên đường, trời mưa ngớt dần rồi nên anh không cần lo sợ nữa, nhưng bỗng anh tỉnh mắt phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc. Đó chẳng phải là Iori à ? Cô bé bên cạnh là ai thế nhỉ..? Anh nhíu mày suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Xem Phim Ma

Đêm khuya thanh vắng, gió thổi xào xạc qua các nhánh cây, buổi sáng do có một trận mưa to nên đến đêm, khi những hạt nước mưa bốc lên, khí lạnh thấm vào từng thớ da thịt gây cảm giác tê buốt.

Ngồi ở phòng khách, do nhà Asahina “có điều kiện” nên điều hòa hầu như mở suốt ngày, vì thế nên sinh ra tình trạng của tôi bây giờ.

Mũi nghẹt ứ, khó thở, tôi lạnh run cả người, cố gắng kéo hai tay áo để che đi đôi bàn tay đang dần trắng bệnh, môi tôi hơi có màu sắc tím tái. Tôi ngồi trong góc cùng Aki và Stubaki, Fuu và Iori, dựa vào người Fuu và Aki cùng nó xem một bộ phim kinh dị vừa ra gần đây. Thật ra không phải một mình tôi, cả nhà Asahina hôm nay không biết nổi chứng gì nổi hứng muốn xem phim kinh dị cùng tôi và Stubaki. Chuyện là do lúc chiều sau khi Tsubaki đã ghé vào một tiệm băng đĩa tậu về hai đĩa phim ma huyền thoại “Ju On: The Grudge” và Saw

Lúc đầu, Tsubaki lên lút đem về hai ly trà đào, chúng tôi ngồi trong phòng sách vụng trộm rình uống cho hết hai ly trà sữa vì quy định của hiệu sách là không cho đem đồ ăn thức uống vào, lúc đó cậu bé Len ngồi cạnh bên nhìn chăm chăm vào ly trà sữa của tôi, chắc do ngồi liên tiếp thời gian khá lâu nên cậu khát, lúc đầu tôi vờ như không nhìn thấy phản ứng của cậu, nhưng do ánh mắt đó quá nóng bỏng, quá trần trụi, cuối cùng tôi chịu thua, phải tháo nắp ra đưa cho cậu ấy nửa ly trà sữa của tôi, lúc đầu thì Tsubaki có vẻ khó chịu, anh ấy ngồi cạnh luôn miệng cảm râm rào là anh ấy mua cho tôi mà tại sao lại cho người khác này nọ, nhưng tôi chỉ nhắc khéo anh ấy nên biết lịch sự một tí, dù gì cái này là tôi tự nguyện đưa nên không có gì đâu, Len có vẻ tốt bụng, cậu nhóc chỉ gãi gãi đầu rồi uống cạn ly trà sữa của tôi, nhưng do tôi uống chưa đã, cầm trong tay cái ống hút, tôi dứt khoát cắm vào ly của Tsubaki, cả hai chúng tôi hút một hơi chỉ còn lại đá. Tuy nhiên chưa đã nên tôi liền cầm ly đá lên, nhai rột rột, nghe rất đã tai. Tsubaki chỉ ngồi cạnh mỉm cười xoa xoa đầu tôi, rồi anh luyên thuyên. Sau đó dường như anh nhớ ra điều gì đó, anh hơi khẽ nhìn Len, Len hiểu ý cụp mắt xuống chuyển tâm đọc sách. Tsubaki thì thầm với tôi, giọng anh pha lẫn sự bất ngờ và sùng sốt

“Nghe này, lúc này anh gặp Iori gần một quán ăn”

“Ờ? Và?” – Tôi hơi bức, này, Iori là con người mà, việc tình cờ gặp gỡ anh ấy thì có gì là lạ nhỉ? Anh Tsubaki bị lú lẫn à.

“Này em đừng nhìn anh như thế, anh thấy Iori đi cạnh một cô gái đó”- Tsubaki dờ khóc dờ cười nhìn đôi mắt kì thị của tôi, sau đó anh đưa hai tay lên xoa cằm ra vẻ suy tư. Hừm. Chuyện bình thường mà nhỉ, anh Iori đang ở tuổi dậy thì, nổi lên sự tò mò về chuyện tình cảm nam nữ thì có gì là lạ?

“Tuổi dậy thì, hormones của sự tò mò” – Tôi không nhìn anh, đôi mắt vẫn chăm chú vào quyển sách trên tay.

Stubaki bức mình nói rằng tôi thật lạnh lùng bà tàn nhẫn. Tôi nghe vậy mới thổ dài ra hiệu cho anh nói tiếp. Nhưng đôi mắt vẫn không rời quyển sách trên bàn

Thật tình cờ là tôi đang đọc tới đoạn nữ chính đi khám bác sĩ và được bác sĩ giải thích căn bệnh về lý do căn bệnh.

Bỗng dưng tôi nhìn đến hàng chữ “Đa nhất cách có thể tự gây tổn thương cơ thể mình”, đôi mắt tôi khẽ liếc về những vết rạch chần chịt nơi cổ tay, khẽ nuốt nước bọt, lắc lắc đầu và tiếp tục đọc sách. Tsubaki dường như không để ý đến hành động kỳ lạ của tôi, anh vẫn tiếp tục ồn ào về sự việc Iori nhà mình đã có bạn gái và anh nói tới về nhất định sẽ hỏi cho ra lẽ.

Buổi trưa hôm đó kết thúc, tôi chào tạm biệt Len, cậu bạn mỉm cười ngượng ngùng nhưng cậu nói cậu vẫn phải ở lại để đọc cho xong quyển sách. Tôi không nói gì, nhưng ngay khi tôi định quay đi thì Len khẽ gọi tôi

“Này bạn ơi”

Tôi sững sốt quay lại, ngạc nhiên nhìn cậu, cậu có vẻ cũng cuồng quit trước hành động vội vàng của mình. Cậu khẽ hỏi

“Tụi mình đã gặp nhau trước đây chưa ?”

Tôi hơi ngạc nhiên, quái nhỉ, hôm nay mọi người bị gì thế, đang có chương trình nhận người thân à. Sao ai gặp tôi cũng hỏi duy nhất có một câu thế. Tôi lắc lắc đầu và dường như cậu hơi thất vọng, cậu khẽ cup mắt xuống, thì thào “Vậy à..” Rồi cậu không nhìn tôi nữa, đôi mắt cậu hướng ra ngoài cửa sổ nơi ngọn cây ướt sũng nước sau cơn mưa đang đọng đọng nhẹ nhàng, một vài giọt nước còn đọng trên đó rơi xuống dưới nền đất.

“Nanohana*....” – Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, nghe vắng vắng như vọng từ một nơi xa xăm nào đó, Len khẽ giật mình quay sang phía rèm cửa, nhưng chiếc rèm màu xanh đó vắng tanh, hình dáng của cô bé lúc này đã không còn, chiếc rèm khẽ đung đưa theo nhịp gió, cậu nhìn chăm chăm vào nó, khẽ mơ màng...

“Chúng ta ghé vào một tiệm băng đĩa đi!” – Tsubaki lôi kéo tôi, thật tình, đã trễ rồi, nếu không quay lại quán cà phê Meido no Hitsuji thì Azusa sẽ rất lo lắng. Nhưng đã trễ, khi tôi còn chưa kịp lên tiếng phản đối với hành động vô nhân đạo của Tsubaki thì anh đã kéo tôi đứng trước một cửa tiệm băng đĩa lớn, anh nắm tay tôi, kéo vào bên trong. Tôi giật mình cố chạy theo anh. Rồi chúng tôi lượn qua lượn lại ở dãy băng đĩa kinh dị. Tôi còn thắc mắc là tại sao lại là phim kinh dị, tại sao không phải phim tình cảm viễn tưởng tâm lý này nọ thì Tsubaki cực lực phản đối, anh còn tiết lộ cho tôi biết cả nhà Asahina rất thích xem phim kinh dị, phim viễn tưởng là do nhóc Fuu muốn ăn chay thôi.

Và quả thật là tôi cũng rất thích xem phim kinh dị, đó là sở thích cả kiếp trước lẫn kiếp này của tôi, bình thường những lúc tôi buồn chán, tôi sẽ ôm cái Laptop chui vào phòng, tắt đèn kéo rèm, bật điều hòa và mở một bộ phim kinh dị nào đó để xem. Cảm giác đó rất là Feel và chỉ có những người thường xem phim kinh dị mới biết cái cảm giác phấn khích đó diễn tả như thế nào.

Nhưng tôi thật là chán ông anh Tsubaki của tôi, anh ấy bảo rằng mình không thường hay xem phim kinh dị nên cứ lượn lờ qua lượn lờ lại mà chưa lựa được cái nào vừa ý. Ý của anh là phải thật kinh dị thật rùng rợn thật hot, và tôi chỉ tiện tay chỉ vào cái đĩa đang được treo trên tường

“Cái này đi, Ju Oh, nó khá là hot hiện bây giờ đó”

Tsubaki ngẩn người, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nam diễn viên trẻ tuổi trên đĩa, hơi khựng lại rồi cắn răng vội đại bỏ vào giỏ, rồi lại lấy thêm phim The Saw, huyền thoại phim tra tấn nổi tiếng, lúc này chúng tôi mới xoay lưng ra quầy tính tiền. Trong lúc xếp hàng, tôi nhìn sang phía đối diện và ngạc nhiên thấy Toma, Shin và chị gái Nao đang đứng nói chuyện gì đó. Nao có lẽ vẫn trong giờ làm việc, bộ trang phục nhân viên vẫn còn trên người chị, nếu Shin và Toma ở đây thì Azusa sẽ ở một mình à? Tôi đáng thương nghĩ, thật là tội. Rồi khi Nao nghe tiếng một anh tóc xanh gọi, chị nhanh chóng chạy vào, bỏ mặt Shin và Toma đang đứng hân huyên với nhau trước một con hẻm. Nhưng khi hai người đang tính bỏ đi thì thấy tôi đang đứng trước cửa hàng băng đĩa đời Tsubaki, hai người có vẻ ngạc nhiên rồi bước lại gần.

“Em đang đợi ai à?” – Toma hơi lo lắng hỏi tôi, có lẽ vì anh thấy một con nhóc mới 11 tuổi mà đứng một mình như thế này thì hơi nguy hiểm.

“Dạ vâng, em đang đợi anh Tsubaki mua đĩa”- Tôi nhỏ nhẹ trả lời anh, sau đó chúng tôi lại đứng nói chuyện thêm một lúc nữa, nhưng tôi để ý thấy Shin cứ khó chịu nhìn tôi, anh cứ có vẻ như muốn nói rồi lại thôi. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng liền bị dời sự chú ý vì Tsubaki bước ra, tay anh vẫn cầm nguyên hai cái đĩa chưa bỏ vào bao, anh bảo do cửa tiệm đã hết bao rồi nên anh không thể bỏ vào được nên đành cầm trên tay. Tôi sức nhớ cái balo đang đeo trên lưng, tôi định giật lấy thì Toma ồ lên

“À là Ju Oh, anh và Shin tính mua nhưng mãi chưa có dịp, nghe bảo nó hay lắm”

“Dạ vâng, nó đang hot nhất trên thị trường đấy ạ” – Mắt tôi long lanh lên, được rồi, nhắc đến phim kinh dị thì tôi không thể kiềm chế được sự phấn khích trong người. Shin hơi nường mắt, anh nhìn tôi đầy thú vị và rồi anh hỏi ngay câu trọng tâm

“Nội dung sơ qua là gì?” – Tôi bùng nổ

“Chuyện kể về một căn nhà mà người ta đồn đại nếu ai bước vào sẽ dính phải một lời nguyền kinh dị, mà lời nguyền đó có dính dáng tới một nhà gia đình bị sát hại bởi...”- Nhưng tôi chưa kịp nói xong thì Tsubaki đã bịt miệng tôi lại, anh nhấn mặt khẽ cảm râm

“Này chưa coi thì không được kể ra hết nội dung”

Tôi hiểu ý hơi xin lỗi nhìn anh, đúng rồi, chưa xem thì không được kể ra hết nội dung, đó là phép lịch sự tối thiểu của một người. Tôi hơi áy náy cuối đầu, Tsubaki khẽ xoa xoa đầu tôi nói rằng không sao đâu, rút kinh nghiệm là ổn rồi. Toma dường như nhìn Shin suy nghĩ. Rồi cả hai người gật đầu với nhau

“Tsubaki, anh có phiền không nếu hai em cùng đến xem?” – Toma ranh mãnh hỏi, anh nhìn Tsubaki với vẻ thật thà, Tsubaki hơi nhăn mặt, này, anh chỉ mới quen hai cậu này mới này thôi và nhìn là biết hai thằng ranh này có ý với em gái anh.

“Cho tôi hỏi hai cậu mấy tuổi rồi?”- Tsubaki ý vị thâm trường nhìn hai người hỏi một câu không đúng với chủ đề. Shin dường như hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của Tsubaki, anh hơi hé miệng

“Tôi 14, Toma 15”

Được rồi, tôi hoàn toàn chết đứng ngay tại chỗ, chuyện quái gì vậy, Shin, Toma và tôi chỉ chênh chừng tuổi nhau mà ...

Tôi nhìn mình trong cửa kính cửa hàng, thấy thân hình nhỏ bé thấp lùn của mình, rồi lại nhìn sang hai chàng trai sau lưng, Shin và Toma quả thật... cao gần bằng Tsubaki đang học lớp 10!? Chuyện quái gì vậy. Hai người này dậy thì tốt thật. Tôi triệt để rơi lệ trong lòng, được rồi, về nhà phải bắt Ukyo làm canh hầm xương cho tôi ăn mới được, phải bắt Subaru siêng dắt tôi đi chơi thể thao mới được...

Tsubaki hơi bất mãn nhăn mặt, anh luôn tự hào với chiều cao của mình vậy mà bây giờ ở đây có hai thằng nhóc thậm chí còn mém cao gần bằng anh. Anh thấy hơi nóng, cảm giác đầu rất rất, anh nhăn mày

“Và mắc mớ gì tôi phải mời hai thằng nhóc lạ hoắc như các cậu tới nhà tôi?”

Toma khề nhú mày, anh suy nghĩ một chút rồi nói “Em và Shin vẫn chưa có cơ hội được xem phim này, mà nghe báo giá hơi đắt nên cả hai vẫn chưa có tiền mua nên...” Toma làm bộ mặt đáng thương, tôi thương hại nhìn anh, thật tội nghiệp, tôi cũng là một người nghiện phim kinh dị nên rất cảm thông cho anh, tôi nắm tay Tsubaki lồi lõm kéo kéo

Anh nhăn mày – Kéo nhẹ nhẹ

Anh nhú chặt mày- Lắc lắc làm nũng

Anh cắn môi giận dữ- Làm bộ mặt rầu rức

Được rồi, Tsubaki triệt để bị em gái hạ gục, anh khề thờ dài nói “Chịu thua em rồi...” Rồi anh khề nhìn hai tên nhóc trước mặt, dù gì tụi nó mới chỉ 14 – 15 tuổi nên chắc sẽ không sao đâu nhì. Nhưng anh vẫn nên đề phòng, tối nay phải rủ cả nhà xem phim chung mới được. Thế là anh để lại địa chỉ nhà và số điện thoại rồi dứt khoát kéo tôi đi.

Tôi quay đầu lại, thấy Toma nhìn Shin, cả hai nở nụ cười xảo trá, nhưng khi thấy tôi đang quay đầu nhìn, Toma khề vron tay vẩy vẩy, tôi mỉm cười vẩy lại rồi bước theo Tsubaki

“Này Tsubaki, anh có biết tại anh mà bây giờ cả ba chúng ta đều về trễ rồi hay không hả, anh có biết là nếu về trễ sẽ bị Ukyo mắng hay không, anh có biết vì anh mà Akari phải ăn cơm trễ không hả, mà ăn cơm trễ sẽ tổn hại dạ dày, mà anh biết nếu vậy Akari phải uống thuốc trễ hay không, mà uống thuốc trễ thì...”

Azusa vừa thấy chúng tôi bước vào quán, anh triệt để tỉnh hẳn cơn buồn ngủ đang chập chờn, kéo Tsubaki qua một bên mắng cho một trận nên thân, Tsubaki cúi đầu, nhưng khi Azusa nhìn sang tôi thì lại là một bộ mặt hiền từ và thánh thiện, anh chỉ nói “Lần sau đừng như thế nữa nhé” và tôi cảm giác một cơn gió lạnh thổi qua sau gáy của mình...

Kết thúc hồi tường và giờ thì tôi đang ngồi trên bộ salon, tôi nhìn đồng hồ, phải 9 giờ thì cả nhà mới có mặt đầy đủ, lúc Tsubaki gọi về báo là tối nay mở một party coi phim kinh dị thì Ukyo hơi bất lực, anh khề mắng Tsubaki rách việc khi cứ kiếm chuyện về quây rối nhưng khi Tsubaki bảo rằng EM GÁI MUỐN XEM thì Ukyo mới im lặng cúp điện thoại, khề ghi vào tờ giấy note dán lên tường đồng chữ “9 giờ tối, xem phim cùng em gái” và cả nhà đều hưởng ứng...

Tôi thầm đổ mồ hôi, chết tiệt cứ lời danh tôi ra làm bia đỡ đạn há có ngày tôi bị người ta hiểu lầm hay sao. Tôi khề lườm Tsubaki, anh mỉm cười haha nhìn tôi, nhưng khi anh thấy khuôn mặt cậu bé trong DVD đang nhìn chăm chăm vào anh, anh hơi tái xanh, anh cười hết nấc, lạnh gáy khề lật cái đĩa lại rồi im lặng không lên tiếng.

8g30, Shin và Toma đến tận nhà, Masaomi hơi ngạc nhiên mở cửa ra nhìn hai cậu bạn đứng trước cửa đang lo lắng nhìn ngó so sánh địa chỉ nhà. Sau khi nghe báo là Tsubaki và tôi mời thì Masaomi mới mỉm cười mời vào và giải thích rằng do anh không biết hai người là ai nên hơi ngạc nhiên. Thấy Shin và Toma, tôi vui mừng chạy ra đón, Shin hơi thần người nhìn bộ trang phục tôi đang mặc trên người

Đó là bộ quần áo hôm kia Miwa đem về cho tôi, lúc bà vừa lời nó ra, tôi liền trầm trồ cảm lên, sung sướng không rời mắt được. Nó thật là dễ thương chết đi được. Cái áo dài tới tận đùi, phía sau là cái nón con thỏ dễ thương và hai tay áo dài qua tay, tôi mỉm cười mặc nó xoay vòng vòng, Miwa khen tôi dễ thương rồi ôm tôi thơm mấy cái vào má mới chịu, bà bảo bà từng rất mong có con gái nhưng không ngờ lại là con trai nên chưa có dịp thử những bộ quần áo này. Lúc tôi mặc nó chạy qua chỗ mấy ông anh trai thì xảy ra những cảnh này

Yusuke- Triệt để đỏ mặt, ôm cứng ngắt tôi nói “Em gái xinh quá !!!”

Fuu- Đỏ mặt lù ra xa “Miwa con cũng muốn có một cái couple với cái đó cơ !!!”- Nó ôm cứng ngắt Miwa làm nũng, Miwa khề cốc đầu nó bảo chỉ có kiểu cho nữ, sau này bà sẽ làm một cái couple cho nó nhưng với điều kiện nó phải ngoan, lúc này nó mới im

Iori- Anh im lặng, cười cười khen tôi dễ thương, lúc đó anh kéo tôi vào lòng xoa xoa đầu tôi cho rồi bù rồi mới thả tôi ra. Sau đó tôi buộc miệng hỏi "Hồi trưa Tsubaki thấy anh và bạn gái ở Shibuya.."

Iori khề nhìn tôi, rồi anh mỉm cười sờ đầu tôi "Bọn anh chỉ là bạn" - Tôi hơi ngăn người nhìn nụ cười của anh, rồi tôi dựa vào anh, ngấm chấu cây trên bàn đang nở rộ

Kaname về nhà thì nhất tôi lên cao, anh cứ luôn miệng “Thỏ con bay cao bay cao bay cao nè” Được rồi, dù tôi không còn nhỏ nhưng vẫn phải phối hợp chứ nhì, và thế là tôi giả tạo la lên vài tiếng cho có

Masaomi mỉm cười khề nhét mấy cây kẹo mút vào tay tôi rồi vỗ vỗ hai má phì nộn của tôi.

Ukyo mỉm cười khen tôi dễ thương, hết rồi

Ryui thì kéo tôi sang một bên, cột lại cho tôi hai chùm tóc quăn quăn rồi trùm cái nón lên, lúc này anh mới hài lòng mỉm cười rồi đẩy tôi sang chỗ khác cho em xem TV

Subaru thì không cần nói, sát phong cảnh một cách đáng thương, anh ấy đỏ mặt chạy biến

Wataru thì biết gì, bỏ qua

Hikaru cười cười thom vào hai má của tôi rồi lại thả tôi, anh phải chuyên tâm hoàn thành bộ tiểu thuyết của mình nên không chơi với tôi được. Anh còn rên rĩ Fan của anh kinh dị quá, cứ bắt anh mau ra chương mới không cho anh nghỉ ngơi gì cả

Natsume thì đã bận, không có nhà nên không tính

Azusa và Tsubaki thì khen tôi rất lâu, Tsubaki còn biến thái tới nỗi lôi cái điện thoại ra chụp hình tôi đủ góc cạnh, rồi bảo tôi gọi anh là “Onii-chan~” Một cách thật dễ thương, hành động biến thái đó gần như bị Ukyo tấn cho một trận và bị Azusa gô cổ lại ngồi với Aki không cho anh tới gần tôi. Aki nhìn anh mỉm cười, đặt một tay lên vai anh, anh ớn lạnh nhìn con chó to lớn đang thêm khác nhìn mình. Có cảm xúc rất muốn ăn vạ...

--

“Oa bộ quần áo này dễ thương quá Akari!”- Toma lên tiếng khen ngợi tôi, anh lật tôi qua lại xem, tôi vui vẻ gật đầu

“Đi em làm cho em đó”

“Đi em khéo thật nha..” – Toma mỉm cười nhìn tôi, anh khẽ xoa đầu tôi, tôi nắm tay anh kéo vào nhà, lúc này nhà đã đông đủ cả rồi. Nhưng bỗng nhiên Yusuke lên tiếng

“Còn bạn em nữa”

Masaomi ngạc nhiên hỏi

“Em mời bạn nữa à?”

“Dạ vâng! Bạn chung lớp em, cậu ấy bảo là cậu ấy muốn xem phim này lâu rồi nhưng do quá bận nên chưa coi được, cậu ấy cũng không dám xem một mình nên em dắt bạn ấy tới đây coi”

Yusuke vừa nói xong thì chuông cửa vang lên, cậu mỉm cười vui vẻ vội băng băng ra bên ngoài mở cửa. Fuu ngồi cạnh bên tôi khinh khinh nói “Xì, đâu có phải là lễ tiệc gì mà mời lắm thế”

Ukyo đem trà và bánh đặt lên bàn, khẽ nạt Fuu rồi cười xin lỗi nhìn Toma và Shin đang ngồi, tôi ngại ngùng xin lỗi hai người, Toma bảo không sao đâu, Shin thì không so đo, anh không nói gì chỉ quay mặt đi. Fuu thấy tôi nhìn vội về cảnh cáo thì xì một tiếng quay đi. Thật là, thằng nhóc này lần đầu gặp nó rất dễ thương mà sao bây giờ thoái hóa kinh thế. Tôi thầm chán nản

Yusuke vui vẻ kéo tay một cậu nhóc đội mũ kết bước vào, sau lưng cậu nhóc đó còn có một cậu bé cao hơn một tí đi theo, tôi giật mình nhận ra là hai người tôi gặp vào lần đầu ở quảng trường Shibuya, và càng ngạc nhiên khi nhận ra một trong số đó là Len, vậy mà sao lúc trưa tôi lại không biết nhỉ

Len dường như hơi nểng ra nhìn tôi, rồi cậu nói

“Akari? Anh Tsubaki? Sao hai người ở đây?”

Chưa kịp trả lời thì Tsubaki đang bị Aki đè dưới thân bắt mẫn lên tiếng “Nhóc nói chuyện lạ nhì, đây là nhà của anh mà”

Len ngơ ngác nhìn, lúc này Yusuke tính hỏi là ba người biết nhau à thì liền dừng lại, rồi Yusuke đổi chiến lược, giới thiệu lại

“Em giới thiệu mọi người đừng hoảng nha hihi – Cậu ra về thần bí nhìn hai người sau lưng cười-“ Đây là Kagamine Len và Kagamine Rinto, bạn chung lớp của em”

Tiếng ly nước rơi xuống đất vang lên tiếng cộc cộc, tôi chết điếng nhìn Rinto lúc này tháo mũ kết xuống khẽ cúi đầu chào, cái mắt kính màu đen trên mặt... THẬT- HAY – GIỎN vậy trời!! Idol của tôi đang đứng trước mặt tôi đây nè! Lão Thiên ông đang giỡn với tôi phải không

Tôi hốt hoảng lùi vào trong góc dựa vào Fuu, Fuu giật mình tính quay sang nói tôi thì nó giật mình nhìn Rinto và Len, rồi nó đứng phắt dậy, chạy lại quỳ xuống trước mặt Len và Rinto trong sự ngạc nhiên của cả nhà “Senpai, xin hãy thu nạp em”

“Oành!” Một tiếng nổ lớn vang lên trong đại não của mọi người, chuyện gì vừa xảy ra vậy, Asahina Fuuto, tên nhóc luôn không coi ai ra gì đang quỳ xuống trước mặt người khác, mà còn là hai đứa nhóc hơn mình một tuổi? Còn thiên lý hay không vậy.

Tôi giật mình, có một nỗi xúc động muốn đứng lên làm theo. Bỗng dưng tôi thấy đầu tôi đau nhức, cảm thấy hoa mắt, có một giọng nói “Cho tôi ra”

vang lên trong đầu, không, không được. Tôi ôm đầu ngồi phịch xuống, Masaomi ngồi đối diện giật mình chạy lại đỡ lấy tôi, anh hỏi tôi làm sao vậy, tôi bảo là tôi thấy hơi nhức đầu nhưng tôi ổn thôi, lúc này anh sờ trán tôi, chắc chắn tôi không nóng sốt mới buông tôi ra. Iori lại gần tôi, đưa tôi một ly nước chanh anh để trong tủ lạnh chưa uống, tôi cảm ơn nhìn anh rồi tu hết, cả nhà đang vui vẻ vì hành động của tôi mà lo lắng, tôi thấy hơi có lỗi, tôi ôm Wataru vào lòng để cho bớt ngại, nhưng tôi sợ nhớ tôi để quên Jin trong phòng, nó có vẻ cũng rất muốn coi nên tôi liền kiểm soát chạy lên lầu lôi nó xuống. Nó có vẻ không tình nguyện khựng lại, nó bảo nó rất sợ nhưng tôi bảo là tôi còn sợ hơn nó nếu không có nó tôi không an tâm

“Chỉ có 13 ông anh đây !!”

“Em nhớ lòng bỏ chị ở lại với 17 người con trai sao ? Em không tàn nhẫn vậy đâu phải không Jin”

Jin nghe thấy thì dừng lại, ờ ha, nó đã hứa sẽ bảo vệ Akari cho tốt, nếu để cô bé có chuyện gì. Nó không dám suy nghĩ tiếp, và thế là nó đành miễn cưỡng bị tôi cưỡng ép lôi xuống lầu.

Nhưng chỉ có một chuyện là Hikaru phải viết tiểu thuyết nên anh không tham gia được, Kaname và Natsume thì có việc bận phải ra ngoài đến sáng mai mới về nên trong nhà chỉ còn lại tôi (đang cười ngớ ngẩn một mình), Ryui (đang thờ thẫn), Iori (đang ôm một chậu hoa kỳ lạ), anh em Tsubaki Azusa (Tsubaki được Aki bảo vệ dưới thân, Azusa chỉ canh chừng cho Tsubaki), Fuu (đang phàn nàn mọi người chơi giờ đây thui quá), Wataru (nhóc này bị đổ cho ngủ rồi mọi người mới dám xem), Masaomi (đang đỡ Wataru), Ukyo (Anh ấy chỉ làm với vai trò giám hộ), Yusuke (đang háo hức kéo Len và Rinto noi chuyện), Subaru (ngồi cho có mặt chứ anh ấy đang xem tạp chí bóng rổ).

Tôi đang đứng trong bếp rót nước uống thì bỗng dưng Rinto vỗ vỗ vai tôi, tôi giật mình quay lại nhìn cậu ấy, cậu hơi im lặng, nhìn tôi chằm chằm rồi khẽ hỏi

“Chúng ta có biết nhau không ?”

À rồi, lại nữa, câu trả lời đương nhiên là không, nhưng cậu ấy không có biểu hiện gì, chỉ khẽ suy nghĩ gì đó rồi xoay người bước ra ngoài. Tôi ngạc nhiên, Rinto có vẻ khó gần hơn cả Shin nữa, tôi buồn buồn suy nghĩ, hôm nay mọi người bị gì vậy, sau đó tôi nuốt viên thuốc màu trắng vào cổ họng, tôi suy nghĩ, tại sao tôi lại phải uống thuốc nhỉ ?

9 giờ, rèm cửa kéo lại hết tất cả, máy lạnh bật lên, tắt hết đèn. Tôi hơi hoảng, mò lại gần chỗ Aki đang nằm với Tsubaki, tôi chui vào lòng Aki dựa vào, Aki, bảo vệ chị, tôi thấy hơi sợ. Fuu hình như cũng sợ, nó mò lại ngồi dựa vào tôi, chỗ chúng tôi đang ngồi là kế bên sofa, chỗ này nằm trong góc nên dễ thấy được toàn bộ chuyện gì xảy ra trên sofa. Sau đó, Subaru bỏ đĩa vào rồi lật đặt phồng lên sofa ngồi cạnh Ryui, Iori không hiểu vì sao lại mò lại chỗ bọn tôi, anh nói, trên kia ngộp thở anh. Ôi chúa, chỗ này mới là chật, bộ anh không thấy Tsubaki đang khó chịu vì thiếu dưỡng khí à. Tôi bất lực nghĩ, Jin trong tay khẽ run lên khi màn hình bật lên, và buổi phim ma bắt đầu.

--

*Nanohana : Hoa cải dầu

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: X Và Sự Thật

Ngoài trời tối đen như mực, đèn điện ở các nhà đã tắt từ lâu chỉ còn chừa lại ngọn đèn leo lắt từ các cột đèn đặt ở một vài nơi soi sáng cho khách bộ hành.

Tiếng chó sủa nghe vắng vắng đâu đây, không gian tĩnh mịch không một tiếng động, chứng tỏ mọi người đã đi ngủ từ lâu

Nhưng nhà Asahina thì lại khác, đã 11 giờ tối, đèn trong phòng khách đã tắt, rèm cửa đã kéo lại, nếu nhìn từ bên ngoài vào mọi người sẽ nghĩ mọi người trong nhà đang có một giấc ngủ yên bình.. Nếu như bạn không để ý âm thanh la hét tuyệt vọng phát ra trong ngôi nhà.

Trong phòng khách, đèn điện đã tắt, âm thanh vắng lặng, chỉ có ánh sáng từ Tv liên tục nhấp nháy, hình ảnh trong đó vẫn liên tục chuyển động và âm thanh từ trong TV vẫn đều đặn phát ra.

Mọi người trong nhà đều đang hết sức tập trung vào TV hết sức có thể, trên sofa, anh em nhà Asahina đều ngồi dựa vào nhau, trên người đắp một cái chăn dài thật là dài. Điều hòa vẫn mở, phôi hợp với không khí lạnh lạnh phát ra và sự kinh hoàng mà bộ phim mang lại càng làm cho không khí thêm phần âm u

Chỗ chúng tôi đang “đóng đồ” là phía trước sofa, nơi đang ra đặt một cái bàn bằng thủy tinh bự nhưng do thấy chúng tôi ngồi trong góc khá khó khăn trong việc quan sát TV và rất có hại cho mắt nên Masaomi đề nghị cùng một vài người khiêng cái bàn sang chỗ khác, chừa một khoảng trống thật bự ở giữa để chúng tôi có thể ngồi thoải mái hơn

Fuu rất thực tế, sau khi nó thấy chính giữa gian phòng trống trải mát mẻ, nó dứt khoát chạy vào phòng dành cho khách nghỉ ngơi, lôi ra một tấm nệm

thuộc loại nhỏ nhưng khá là dài, cùng một vài gối, mền. Tôi nhìn nó và thở dài, chắc chắn là thằng nhóc tính mở một buổi cắm trại ngay tại phòng khách luôn rồi đây.

Nhưng nhìn cái nệm đã được trải ra và được sắp xếp gối chăn hợp lý, quay về hướng TV, tôi thêm khát nhìn, đây đúng là một cái ổ lý tưởng, vừa nằm thoải mái chăn êm nệm ấm, vừa thưởng thức phim kinh dị thì còn gì bằng ?.

Thế là chúng tôi liền chui vào cái “ổ” đó, tôi nằm chính giữa, Fuu nằm bên phía tay trái của tôi, Iori nằm bên tay phải và Aki nằm phía dưới chân cho tôi gác. Tsubaki thì ôm gối nằm kế Fuu, anh chui vào, ôm chặt Azusa bên cạnh, kéo chăn phủ tới cằm và run rẩy, chỉ dám khe khẽ nhìn TV.

Phía trên ghế salon, Subaru đã ngủ từ lúc nào, tiếng ngáy khe khẽ truyền đến liên tục vào âm thanh của phát ra từ TV. Masaomi thì ôm nhóc Wataru, đặt cạnh Fuu, kéo chăn lên cho nó rồi anh nằm xuống bên cạnh, tay luôn khe khẽ vỗ vỗ vào hông nó để dỗ nó ngủ, Ukyo thì cũng dựa vào thành ghế nhắm mắt lại. Sau đó, do quá buồn ngủ, Yusuke liền kéo Len xuống cái nệm, nằm xuống, nhưng do chỉ còn một chỗ trống nên Yusuke rất ga lăng, cậu dứt khoát nằm xuống đất nhường phần nệm cho Len, nhóc Len cảm động một lúc rồi nằm xuống, mắt vẫn dán vào TV. Tôi nằm chính giữa Fuu và Iori, nhìn màn hình, trên màn hình là cảnh ma nữ đang bò từ trên cầu thang xuống, khuôn mặt máu me bê bết lại với nhau và mái tóc ướt sũng dính vào khuôn mặt, đôi mắt trợn trắng lên nhìn chằm chằm về phía màn hình làm tôi khẽ hít một hơi rất sâu, tay ôm chặt cứng Jin đã già chết từ nãy tới giờ rồi lui về phía Fuu, nắm chặt áo nó, tôi cảm nhận nó cũng đang run lên khe khẽ giống tôi, hai đứa con nít cứ thế nắm chặt áo nhau, nín thở theo dõi từng chi tiết trong TV. Tôi khẽ ngước mắt lên nhìn về phía Salon, Shin và Toma vẫn đang chăm chú xem, bất gặp ánh mắt của tôi, Toma khẽ cười cười, anh cúi xuống xoa trán tôi rồi lại dán mắt vào TV.

Nhưng trong khi chúng tôi đang mải mê với tình tiết trong TV thì đã có một chuyện xảy ra. Khi trên TV chiếu đến cảnh nữ chính khóc lóc vì cha mẹ đã bị con ma giết chết, tôi bỗng run lên một cái, một cảnh tượng kinh hoàng diễn ra trong đại não của tôi, cố gắng không để cảm xúc bị lạc đi, tôi nắm áo của Fuu chặt hơn, nhưng đôi mắt buồn ngủ cứ chớp chớp chớp, dù tôi cố níu nhưng mí mắt vẫn dần nặng trĩu hạ thấp xuống. ...

11 giờ 30, TV vẫn đang chiếu cuốn phim ma

Iori ngạc nhiên nhìn cô bé trong lòng cựa quậy, rồi em mở mắt ra, đôi mắt mờ mịt vì buồn ngủ, em khẽ cắn cắn môi rồi bỗng ngồi bật dậy.

“Em đi đâu thế ?” – Iori tò mò nhìn hành động kéo chăn ra đứng lên của Akari, nhưng Akari không trả lời, cô bé đi về phía toilet, tưởng là Akari muốn giải quyết nhu cầu nên Iori cũng không nói nhiều, nhưng chờ mãi chờ mãi, vẫn không thấy động tĩnh gì phát ra từ trong toilet, không có tiếng nước, không có tiếng lục cục trong toilet, nhưng lại nghe thấy tiếng va chạm của kim loại dưới bếp – nơi cạnh toilet.

Iori hơi ngạc nhiên, anh ngồi dậy bước khe khẽ xuống bếp. Fuu ngạc nhiên nhìn anh rồi hỏi

“Anh đi đâu vậy ?”

“Anh xuống nhà bếp xem sao, không hiểu sao Akari xuống đây từ nãy giờ vẫn chưa thấy đi lên”

Rồi không kịp nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ của Fuu, anh liền bước từng bước chậm rãi xuống bếp. Fuu vội lôi kéo Ukyo và Masaomi, Azusa đang ngủ nghe tiếng động liền ngồi dậy, anh nghe Fuu nói về việc Akari mò xuống bếp nhưng vẫn không trở lên, anh phát hoảng, biết là có chuyện chẳng lành, anh liền đưa tay khẽ đẩy Tsubaki đã ngủ.

Bỗng nhiên từ dưới bếp vang lên âm thanh rơi vỡ của một vật gì đó, rồi tiếng la hét của Iori vang lên

“Akari !! Akari em bị sao vậy, Akari, mau bỏ con dao xuống !!”

Cả nhà phát hoảng, vội vàng kéo nhau chạy như bay xuống bếp. Shin và Toma nghe tiếng hét, cũng lật đật bật dậy phóng như bay theo hướng mọi người. Khi tất cả tới nơi thì bỗng ngỡ ngàng. Akari đang cầm một con dao trên tay, phía cô tay đang chảy một vài giọt máu li ti, em đang ngỡ ngàng nhìn máu trôi từ cổ tay lăn xuống lòng bàn tay rồi rơi bộp bộp từng giọt xuống nền nhà màu trắng.

Ukyo giật mình, liền chạy nhanh lại, đánh rút con dao trên tay Akari rồi lay em

“Akari ! Akari mau tỉnh lại, Fuu, chạy vào ngăn kéo thứ ba của tủ thuốc lấy cho anh lọ màu trắng nhãn vàng, mau !”

Rồi anh giữ chặt lấy thân hình đang có giấy dựa của Akari, Akari vang lên từng tiếng nức nở nghẹn ngào. Len nhìn thấy cảnh này, cậu khẽ giật mình, khuôn mặt của Akari sao mà xanh xao quá, đôi mắt mơ màng phủ hơi sương. Cậu lên tiếng hỏi

“Akari bị gì vậy ?”

“Đó không phải Akari” – Tsubaki nặng nề lên tiếng, anh nhìn chằm chằm vào thân thể nhỏ bước trước mặt của mình, khẽ cắn hận nói- “Đó là X”

X dường như giật mình trước câu trả lời của Tsubaki, cô run run khẽ ngước mắt lên nhìn anh, đôi mắt màu đỏ mới lúc nãy trong suốt như viên kim cương lưu ly thì giờ đây mờ mịt và giăng đầy sương mù, cô im lặng rất lâu rất lâu rồi nở nụ cười

“Bị đoán trúng rồi..”

“X.. cô muốn gì ở Akari?”- Azusa liếc nụ cười nhếch mép của X, khẽ nhủ mày, đôi tay đang chảy máu của Akari vẫn đang không ngừng rơi từng giọt từng giọt, làm loạn lổ vái nơi ở phía dưới sàn nhà, anh đau lòng muốn tiến lên bằng bó cho Akari, nhưng nhìn đến X đang nhìn chằm chằm mình. Bỗng nhiên X khẽ giật mình, cô run lên nhìn bàn tay của mình đang bị cầm lên, xúc cảm mềm mại truyền từ cổ tay làm cho cô tay đang chảy máu bỗng đau xót,

X nhủu mày nhìn chàng trai trẻ đeo mắt kính đang trước mặt.

Rinto im lặng, nhận lấy băng gạc và thuốc sát trùng từ tay Masaomi đang lo lắng bồng Wataru , trong lúc X không để ý, anh ra hiệu cho Ukkyo siết chặt X hơn, rồi ăn khê nắm lên đôi bàn tay gầy gò của Akari lúc này đã thấm đẫm máu, khá may mắn, vết thương không sâu, chỉ cần sơ cứu sơ qua là sẽ ổn, anh dùng bông gòn thấm nước diệt trùng, vừa chăm chăm tay cho Akari, anh hỏi X đang nhìn mình

“Cô làm vậy được gì ?”

“Tôi phải đi tìm bọn họ..” – X thì thào

Iori đứng kế bên thâm ý nhìn X , đôi mắt của X vẫn không hề rời mắt khỏi động tác của Rinto

“X, em có thể nói rõ hơn không?” – Iori đi lại gần X, đưa hay tay chạm vào bờ má phẩn nộn nhưng đang mất dần sắc hồng ấy, X nhìn anh, khê lưỡng lự, rất lâu cô không nói gì cả. Khi Iori ra lệnh cho Masaomi bồng Wataru về phòng, Subaru đứng bên cạnh khê thờ dài, anh lấy một chai nước lạnh trong tủ ra, lột đầy rồi đưa cho Fuu đang đứng, vì X đang bị trói lại nên không thể cử động được. Fuu khê đưa miệng ly chạm vào môi X, lập tức, X tu ừng ực gần cạn ly nước, Yusuke khê đau lòng, chắc là cô ấy đã khát nước rất lâu rồi. Sau đó, X hà ra một làn hơi lạnh do dư vị của ly nước đá.

Sau khi Rinto sơ cứu sơ qua cổ tay cho X, anh liền cùng Ukkyo đỡ X lại cái ghế trên bàn ăn. X lúc này được thả ra nhưng tay cô bắt buộc phải để trên bàn và phải chịu sự giám sát của Ukkyo đang đứng cạnh bên.

Cô khê cúi đầu nhìn chăm chăm vào mặt bàn, không ai biết cô nghĩ gì, chỉ biết mái tóc dài trắng xòa tùy ý trên lưng, khuôn mặt đờ đẫn thiếu huyết sắc. Cô khê vân về miệng vết thương, mím chặt môi không nói lời nào. Sau khi Masaomi từ trên lầu bước xuống, cúc áo anh mở ra hai nút trên cùng , đáng về vô cùng một môi. X khê đảo mắt vòng quanh khắp căn phòng, mọi người đều đã vô cùng một môi rồi, nhất là Yusuke với đôi mắt đang rất muốn nhắm lại, Len thì thỉnh thoảng ngáp vài cái và Fuu thì đứng không vững. Masaomi chịu không nổi, khê lừa họ ra cái nệm ngay phòng khách , bộ phim ma đã dừng từ lâu, màn hình tối đen như mực. Masaomi tắt TV, bật đèn ngủ rồi kéo chăn phủ lên người cả ba.

Trong phòng ăn, X khê co co đầu ngón tay. Azusa ngồi đối diện X, bắt đầu tra khảo

“ X, cô rốt cuộc là ai”

“X, các người gọi tôi là vậy mà” – X không cảm xúc trả lời, giọng nói nhẹ bằng như không khí xen lẫn với sự ranh mãnh len lỏi trong đó.

X cảm nhận được sự giả dựa của Akari, cô suy nghĩ có nên nhường thân xác lại cho Akari không, cô rất ghét tình cảnh bị tra khảo như lúc này đây, nhưng không được, có một động lực thôi thúc cô phải lắng nghe và trả lời hết tất cả câu hỏi của những người này.

Khê cúi thấp đầu, X phân vân

“Được, X , vậy, mục đích của cô là gì ?”-Shin nãy giờ không lên tiếng cũng trả lời, anh rất tò mò, lần đó trên cây cầu màu đỏ bắc ngang sông, chính mắt anh thấy X có ý định nhảy xuống, nhưng cô liền bị anh bắt quả tang, cuối cùng chỉ để lại câu nói “Đừng bao giờ cứu em nữa” rồi bỏ đi. Anh rất khó chịu, rất khó chịu trong người.

“...” – X im lặng, cô vẫn không ngước mặt lên nhìn bọn họ.

Mọi người rất kiên nhẫn chờ đợi đáp án của cô, khê xoay xoay ngón tay trên mặt bàn , X bỗng lên tiếng

“Này, các người có bao giờ bị thương chưa?”

Shin giật mình, câu hỏi đó là câu X đã từng hỏi anh khi ở trên cầu, lúc đầu anh còn nghĩ là cô hỏi nhầm, nhưng xem ra mọi chuyện không hề đơn giản như anh nghĩ, nó phức tạp theo một cách nào đó...

Mọi người không ai lên tiếng, mọi thứ chìm vào im lặng, chỉ có tiếng tích tắc truyền từ đồng hồ đeo tường vang lên trong không gian, một lúc , X lại nói

“Tôi không phải người ở đây, tôi không thuộc về nơi này, tôi phải đi tìm bọn họ..”

‘ X, nãy giờ cô đều nói những điều rất lạ lùng, rốt cuộc là cô muốn giờ trò gì ?’ – Tsubaki tức giận đập bàn một cái, X không hoảng sợ, cô vẫn giữ nguyên tư thế xoay xoay mặt bàn và nhìn về một điểm vô định nào đó, Subaru giật mình, khê kéo Tsubaki đang quá khích ngồi xuống, ra hiệu rằng để cô bé nói hết đã. Tsubaki khê nhủu mày ngồi xuống, Toma nãy giờ không lên tiếng cuối cùng cũng hé môi

“X, Akari ổn không ?”

Dường như câu hỏi này đánh rất nặng vào tâm lý những người chung quanh, bọn họ nhao nhao nhìn cô, X khê nhếch mép cười, nụ cười nửa miệng khinh khinh đặt trưng của cô, có lẽ nó sẽ rất đáng yêu và gian xảo nếu đó là của Akari, nhưng đây là X, không phải cô bé ngây thơ Akari

“Ha, tôi thật ghen tị với Akari, cô bé có người quan tâm, còn tôi thì sao?”- X dường như bắt đầu không khống chế được cảm xúc của mình, cô khê siết chặt nơi bị thương trên cổ tay, biểu cảm vận vẹo và giọng nói có phần khô khan hơn-“ Tôi mất chị gái, mất cha mất mẹ, mất luôn đứa em trai của tôi. Tôi còn lại gì hả ? Tại sao không ai quan tâm đến tôi, tại sao lại không quan tâm tôi, tại sao lại quan tâm Akari, Akari, nó không làm được gì cả , đến can đảm đi tìm kiếm cha mẹ mà nó cũng không dám, hèn nhất yếu mềm là nét đặt trưng của nó.” Và dường như đang nói một câu chuyện nào đó rất buồn cười, X khê cúi đầu xuống, miệng cười hi hi luôn miệng lăm bầm từ yếu mềm, chết, yếu mềm, chết.

Iori khẽ siết chặt tay, anh cảm thấy máu trong người mình sôi sục, một cảm giác tức giận bỗng nhiên âm ỉ trong người. Nhìn người con gái tưởng như là một thiên thần nhưng lại đang nở một nụ cười điên dại và có những hành động kì lạ. Cô ta tại sao lại dám nói Akari như vậy. Anh rất tức giận, không ai được phép đụng vào em gái của anh. Không được ! . Ký ức bỗng trôi về vào ngày đầu tiên anh gặp Akari, cô bé đó rất dễ thương nhưng lại mang một dáng vẻ bệnh tật ốm yếu. Có lẽ chuyện sẽ không có gì nếu như anh không thấy một lưỡi dao lam sắc bén cô giấu rất kỹ trong tay áo. Trời sinh Iori rất tinh mắt, anh để ý từng biểu cảm khuôn mặt của Akari, và trông lúc cô không để ý, anh nhẹ nhàng rút nó ra khỏi tay áo Akari mà không làm cô bị thương. Thì ra đó là X, đó là trò chơi mà cô ta muốn Akari tham gia để làm tổn thương đến cô bé

“Nếu nó không dám làm thì tôi sẽ làm, tôi phải đi tìm lại ba mẹ của tôi, tôi phải đi tìm người tôi yêu, anh không có ở đây, anh ấy đang chờ tôi, ba mẹ đang chờ tôi.”

“X, Sasuke và Ayama đã chết” – Masaomi khẽ nhủ mày nhìn chăm chăm X , dường như nghe thấy một câu chuyện gì đó rất quá đáng , X đập bàn la hét “Câm miệng ! hai người họ sẽ không chết !”, và rồi cô ngồi xuống, khẽ ngâm nga một ca từ nào đó rất lạ. Rinto ngồi cạnh liền lên tiếng

“Người cô yêu?”

“Phải, biển xanh và lửa, biển xanh rất mạnh mẽ, sóng vỗ tràn vào bờ, lửa rất nhiệt huyết và lém lỉnh, họ rất dễ thương, họ đang chờ tôi...”

X trả lời một cách nửa thật nửa giả, nửa mê nửa tỉnh làm cho mọi người thật sự không thể hiểu được ý cô có nghĩa là gì. Cô không trả lời, rồi cô nghẹn ngào khóc thút thít, một giọt hai giọt rơi trên bàn . Sau đó cô nói

“Hoa bỉ ngạn nở rồi.. tôi không thể gặp được họ ..”

X ngược mặt lên, tôi mất đó bấy giờ đã trong suốt trở lại, rồi cô mỉm cười khẽ nhắm mắt ngã ra phía sau, Ukkyo đỡ được cô, khẽ ôm cô vào lòng , nhét vội viên thuốc trong hộp ra , nhét vào miệng Akari và cưỡng ép cô bé nuốt xuống, sau đó anh thở phào rồi bế cô về phía nệm ngoài phòng khách, mọi người lúc nhúc đi theo phía sau.

Nhìn cô bé ngủ yên trên nệm, một tay nắm chặt tay của Yusuke , Iori và mọi người khẽ thở dài, Len đưa tay khẽ xoa xoa nơi tay bị thương kia, trong lòng rồi rem, thì ra Akari là một đứa trẻ mắc bệnh đa nhân cách, thật đáng thương. .

Nhưng sau đó, dường như nhớ ra điều gì đó, Rinto khẽ mở miệng

“Ý của cô ấy lúc cuối nghĩa là gì ?”

Shin khẽ đưa tay lên môi suy nghĩ, mày liễu nhíu lại suy tư, Toma cũng một bộ dạng trầm mặt không lên tiếng. Subaru đã bỏ lên lầu từ lâu, anh bảo anh đã buồn ngủ rồi nên phải nghỉ sớm mai đi học.

Ukkyo thở dài , anh vỗ vỗ vai Iori đang nhìn chăm chăm Akari, Iori mở miệng

“Hoa bỉ ngạn – Higanbana- loài hoa của sự chia ly, khi hoa bỉ ngạn nở thì không có lá, khi có lá thì không có hoa, người ta ví như đôi tình nhân âm dương cách biệt, trải qua muôn kiếp luân hồi cũng vĩnh viễn không bao giờ được gặp nhau. ...”- Rồi anh im lặng, và như đã hiểu ra ý của X, anh ngăn ra

“Âm dương cách biệt.”- Azusa khẽ mở miệng, và rồi anh ngược mặt lên bùng tỉnh”- “Vì vậy X mấy phải tự sát để đi tìm người đó?”

Mọi người bùng tỉnh, ngắm nhìn khuôn mặt bé nhỏ đang ngủ say không biết gì, trong lòng nặng trĩu ưu tư, nếu như thế thì X có thể tùy ý làm tổn thương Akari, nếu như không có bọn họ bên cạnh thì cô sẽ xảy ra chuyện mất thôi. Hôm nay X dám cắt cổ tay , hôm nay X dám nhảy cầu thì đâu biết được sau này X dám làm gì ?

Nhưng dường như mọi người đã quên, vì sao X lại có trong cơ thể của Akari

Phía sau Salon, Jin nhìn một màn trước mắt, nghiêm mặt khẽ suy nghĩ, rồi nó nằm xuống, đóng giả làm thú nhồi bông, nhưng trong não lại vang lên những tiếng Ting Ting Ting kéo dài...

Ngoài trời vẫn tối đen, đã quá nửa đêm, khí lạnh se xuống, tất cả liền chia nhau ra đi ngủ, anh em Asahina cùng nhau nằm ngủ chung một cái nệm mặt dù một vài người phải lăn ra phía bên ngoài, khách nằm trên salon, đêm nay , một vài người thức trắng vì lo cho Akari, lo X sẽ lại xuất hiện. Riêng Akari, lại có một giấc mơ dài....

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ikov

Tôi đang trôi nổi trong một khoảng không gian màu đen, xung quanh rất tối rất lạnh, trên người tôi không một mảnh vải che thân. Tôi ngồi dậy nhìn xung

quanh, nhưng lại không biết đây là đâu. Tôi đứng dậy, bước về phía trước, cứ đi cứ đi mà lại không biết đích đến là ở đâu. Đi được một lúc tôi thấy một môi trong người, muốn ngồi xuống nghỉ ngơi thì thấy một bóng trắng đi từ xa từ từ tiến lại gần. Sau khi bóng trắng đó đến gần, tôi mới thấy đó là một cô bé, tôi ngạc nhiên, cả hai chúng tôi giống nhau như hai giọt nước vậy, nhưng chỉ có điều trong cô gái đó có một nét gì đó khá là u buồn, khuôn mặt xanh xao cô khẽ nói “Tôi sắp hết thời gian rồi”

Tôi ngạc nhiên nhìn cô, không biết cô đang nói gì, cô nhìn tôi, mỉm cười nhẹ nhàng, khóe mắt kéo ra ánh lên sự đau buồn thấp thoáng “Nếu như.. nếu như tôi không thể hoàn thành nó, cô có thể giúp tôi không?” Tôi nhìn cô, quan sát cô từ trên xuống dưới, cô bé rất giống tôi, đến cả nốt ruồi son ngay khe ngực cũng thấp thoáng, tôi thoáng đỏ mặt, rồi tăng hăng một cái, hỏi

“Giúp ? Tôi phải giúp cô như thế nào?”

“Con gấu bông bên cạnh cô.. Nó có thể giúp cô. Có lẽ bây giờ nó đã biết tôi là ai và biết cách đối phó với tôi rồi. Tôi sẽ sớm không thể ở đây lâu được nữa. Tôi e rằng tôi sắp hết hy vọng rồi..”

“Nhưng mà.. rốt cuộc tôi phải giúp cô như thế nào?”

“Cô phải đi tìm hai người họ ! Họ.. Tôi không thể làm được. Có lẽ.. kiếp này chúng tôi không thể gặp được nhau. Haha..”- Cô mỉm cười cay đắng, rồi một giọt hai giọt nước rơi xuống đôi má gầy gò . “Nói với họ.. là tôi yêu họ biết nhường nào” Rồi cơ thể cô từ từ tan biến, tay chân cô trong suốt từ từ, rồi tới thân và đầu. Tôi kinh hoàng la lớn “Đừng đi !”

“Không sao đâu, tôi chỉ là.. buồn ngủ. Tôi sẽ quay lại sớm thôi”- Một giọng nói khe khẽ vang lên, nghe có vẻ mệt mỏi và ... có phần quẩn rữ. Tôi nhẹ ho rồi hỏi.

“Cô.. tên gì vậy”

Không gian im lặng một chút, rồi giọng nói của cô bé đó lại vang lên “Tôi tên Hikari, nhưng tạm thời cô cứ gọi tôi là X”

Sau đó bỗng dưng trước mắt tôi tối xảm lại, tôi té xuống, mặt va chạm với mặt đất, ngất đi.

Buổi sáng, ánh nắng xuyên qua kẽ lá , gió thổi sột soạt qua các nhánh cây, trên cành cây to trước cửa nhà Asahina, có một cái tổ chim mà bây giờ có ba bốn chú chim con vừa nở, khẽ mở đôi mắt nhènh nhìn chim mẹ bay về, mớm vào miệng từng con mỗi béo bự , tiếng chirp chirp cùng tiếng xe cộ qua lại hòa vào nhau, nghe rộn ràng và xôn xao.

Tôi khẽ cử động thân thể, đầu đau như búa bổ , cơ thể đau nhói không thể nhúc nhích, một cảm giác rất đau từ cổ tay truyền đến làm tôi hít vào một hơi rồi rên một tiếng. Cảm giác cơ thể rất nặng, cứ như bị hàng ngàn viên đá đè lên trên người. Cổ tay hình như bị thương, đau lắm, tôi cố kiềm lại giọt nước mắt đang chập chờn rơi.

Xung quanh hình như có tiếng nói chuyện rì rầm, là giọng của ai vậy? À phải rồi, tối hôm qua chúng tôi đã cùng nhau xem phim ma. Có Toma, Shin, Len và Rinto là khách. Sau đó? Tôi cảm thấy trong người mình rất mệt rất buồn ngủ. Sau đó tôi ngủ mất. Chuyện tiếp theo thì tôi không nhớ, duy nhất có giấc mơ với X là rất rõ, rõ đến nỗi từng chi tiết cuộc hội thoại của chúng tôi, vẫn in vào não của tôi.

Tôi rất muốn ngủ tiếp, nhưng âm thanh ồn ào xung quanh vẫn không dứt, tôi bực mình ngồi phắt dậy, nhưng.. cơ thể không thể cử động được, cổ tay lại truyền đến cảm giác đau nhói. Tôi khe khẽ mở mi mắt ra, trước mặt tôi là một khuôn mặt tuần tú phóng đại. Tôi khẽ giật mình, mở mắt to ra rồi thờ phào, thì ra là Yusuke, anh đang ôm tôi cứng ngắt làm tôi không thể nào cử động được, nhưng.. tôi có cảm giác không phải một mà là hai cánh tay đang đặt trên người mình, tôi cố gắng xoay người lại và giật mình thấy Fuu đang đặt một chân lên hông tôi, một tay gác ngang bụng tôi. Tôi khó thở, cố gắng thoát ra khỏi ma chướng của hai tên nhóc này.

Tôi ngồi dậy ngơ ngác nhìn xung quanh, rèm cửa đã mở ra làm ánh sáng xuyên vào nhà, tôi đang nằm trong phòng khách, điều hòa đã tắt từ lâu nhưng vì cửa mở nên con gió trong lành vẫn lùa vào mát mẻ như thường. Tôi khẽ liếc sang chỗ nằm của Yusuke và Len thì đã không thấy đâu. Tôi cố gắng chống tay còn lại đứng lên, lững thững đến cửa nhà bếp, thấy mọi người đang xôn xao trong nhà bếp. Ukuyo đang lấy cái mui mứt com gỗ bẹp bẹp lên đầu Tsubaki đang cố ăn vụng thịt, Azusa thì đang gõ gõ gì đó trên laptop, Masaomi đang ăn bánh mì , Subaru thì đang háo hức nhìn điện thoại đang trực tiếp một trận bóng rổ, Hikaru đang bấm bấm cái điện thoại, miệng cười hi hi, hình như anh đang reply comment của các fan hâm mộ, Wataru không thấy, chắc còn đang ngủ, Iori đang lục lọi tìm kiếm gì đó trong tủ lạnh, Natsume thường không có nhà nên sự vắng mặt của anh không làm tôi ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên là không thấy Kaname, chắc anh đi cùng Natsume nên cả đêm không về. Tôi thờ dãi, anh em nhà này sắp bị công nghệ làm cho thoái hóa hết rồi, như thế này rất rất không được.

Thấy tôi thập thò ở cửa ra vào, Ukuyo nói “Dậy rồi à, mau rửa mặt rồi ăn sáng, à nhờ em kêu tụi kia dậy luôn dùm anh.”

Tôi nhìn khắp phòng và ngạc nhiên không thấy Len,Rinto, Shin hay Toma đâu cả, tôi buộc miệng hỏi “Bốn người kia đâu rồi ạ ?”

“Bọn họ bảo là có việc bận nên đi trước rồi, Rinto và Len thì bị quản lý sang đem đi chứ không 4 người đã ở lại ăn sáng rồi.Mà mau đi nhanh đi, mọi người đang chờ em đây .”

Tôi khẽ gật đầu, tránh đi đôi mắt kỳ lạ của Iori và anh em Tsubaki, tôi khẽ chạy lại gần chỗ bọn nhóc kia đang ngủ, vươn tay khẽ đẩy đẩy cả hai người. Fuu chép chép miệng rồi ngồi dậy rất nhanh, Yusuke còn ưỡn ẹo một hồi rồi mới ngồi dậy. Sau đó chúng tôi cùng chạy vào toilet, nhưng tay tôi bị thương là tay phải, trong khi tôi không thuận tay trái nên việc cầm bàn chải đánh răng rất khó khăn, tôi loay hoay một lúc vẫn không cầm được bàn chải, Yusuke đứng cạnh hết nhìn nể, trét kem lên bề mặt lông bàn chải rồi nói “ Há miệng”, rồi anh đưa bàn chải vào miệng tôi, rất kỹ lưỡng chà chà nhẹ nhàng mọi góc ngách trong khoang miệng tôi, tôi thầm oán anh làm nhẹ tay quá chứ tôi thì tôi làm rất mạnh tay. Vị kem cay cay hòa vào đầu lưỡi tôi làm

tôi tỉnh táo hẳn, tôi nhìn vào gương, cả 3 đứa nhóc đều đang đánh răng, tôi còn thấy đôi mắt không tỉnh táo của Fuu, tôi phun kem ra, rồi cầm ly nước bên cạnh súc miệng rồi rửa mặt, sau khi tôi thấy sạch sẽ sáng sủa rồi tôi liền bước vào nhà bếp. Mọi người đều đã ngồi vào bàn và chờ chúng tôi, tôi kéo ghế ngồi xuống cạnh Masaomi, anh vói lấy cái chén, bỏ cơm vào cho tôi rồi hỏi tôi ăn nhanh.

“Akari, em đã thấy khỏe hơn chưa?”- Tôi đang nhìn cái chén đến gần ngẩn người vì chưa biết bây giờ ăn bằng cách nào thì nghe Azusa hỏi, tôi ngước mặt lên gật đầu một cái, rồi tôi hơi ngập ngừng giờ tay phải ra trước mặt mọi người hỏi “Tay em bị sao thế?”

Không khí dường như ngưng đọng một chút, rồi giọng của Tsubaki vang lên, vẫn là bộ dạng ranh mãnh như mọi ngày, anh mỉm cười nói “Tối qua em đi toilet, tay quẹt trúng phần cửa lò ra đó, anh đã bảo chỗ đó bị hư chưa được sửa, chắc là em bị quáng gà rồi không để ý thôi.”

Tôi ngạc nhiên “Tối qua em có đi toilet à?” Nhưng rõ ràng là tôi chẳng nhớ một xí gì cả. Và cái câu trả lời của Tsubaki nghe có vẻ miễn cưỡng thế nào đó.

“Ừm! Em đi khá.. lâu.. đó”- Tsubaki nhìn tôi mập mờ nói, rồi bị Azusa cốc vào đầu rất mạnh, Tsubaki ôm đầu tui thân nhìn tôi, nhưng tôi nhìn tay mình nghi ngờ, tối qua tôi có đi vệ sinh à? Nhưng thật sự tôi không hề có một cái ký ức gì cả. Nhưng chắc là do tôi buồn ngủ nên quên.

Nhưng khi tôi nhìn đôi đũa trên bàn khẽ thờ dài.

Bỗng nhiên một bàn tay vươn ra, cầm lấy cái chén trên bàn, khẽ gấp một ít rau và cá vào, rồi người ấy lấy cái muỗng múc lên đưa lên ngay môi tôi, tôi nhìn hành động của Iori, anh vẫn mỉm cười nhẹ nhàng nhìn tôi, tôi khẽ đỏ mặt, phi phi anh trai đẹp trai quá nên không kiềm được, thế là tôi mở miệng ngậm com vào nhai nhai, một muỗng nữa lại đưa đến, lại ngậm vào nhai nhai, cứ vài lần như thế, chẳng mấy chốc bụng của tôi đã căng cứng. Tôi thờ phờ nói “Em cảm ơn anh ạ!”

Iori chỉ khẽ xoa đầu tôi “Ừ, tay em bị thương mà”. Rồi anh dọn dẹp chén hộ tôi. Lúc tôi vệ sinh cá nhân thay quần áo xong, tôi nhìn lướt qua màn hình laptop của Azusa và ngạc nhiên, màn hình hiển thị một trang web trông rất giống một mạng xã hội, và nó khá là giống Facebook ở thế giới trước chỉ có điều màu sắc và cách bài trí khác thôi, tôi nhìn Azusa đang đọc một status nào đó, tôi hỏi “Đây là trang gì thế ạ?”

“Ikov”

“Nó được sử dụng như thế nào ạ?”

“Giống mạng xã hội thôi, mọi người đăng hình thì em like, kết bạn với nhau rồi nhắn tin này nọ, nói chung khá là hay ho”

Tôi nghe Azusa giải thích từng cái một cho tôi, tôi khẽ gật gù, vậy nó giống Facebook rồi. Nếu được tôi có thể tạo một tài khoản rồi rủ bọn Sakura cùng chơi chung được không nhỉ, đã lâu chúng tôi không liên lạc được với nhau rồi. Tôi khẽ thờ dài não nột.

“Nếu em muốn chơi thì để anh tạo cho em một account, mọi người trong nhà đều có một tài khoản Ikov riêng, cũng khá là vui, đến Fuu và Yusuke cũng có.”

Tôi nghe vậy đồng ý ngay tắp lự, vậy càng tốt, tôi khỏi mất công nhúng tay vào. Tôi kéo ghế ngồi cạnh anh, Azusa gõ bàn phím rất nhanh, âm thanh lộc cộc lộc cộc nghe rất đã tai, tôi thích thú nhìn màn hình, đầu tiên anh tạo cho tôi một Email, rồi bắt đầu tạo account. Sau khi hoàn thành những yêu cầu là tôi bước đặt tên.

“Em muốn đặt tên gì?”

“Akari”

“Chỉ vậy thôi à?”

“Chỉ vậy thôi”

Rồi anh nhìn tôi một cái, gõ lạch cạch trên bàn phím, tới phần để avatar, tôi ngạc nhiên nhìn anh lấy trong ổ đĩa ra một bức hình. Đến khi nhìn kỹ thì tôi sững sờ, đó là bức hình mà cô Miwa đã chụp khi cô ấy mua cho tôi một cái áo hình trái chuối rất dễ thương, cô ấy bảo tôi phải cho cô ấy chụp nhưng chỉ chụp từ cầm trở xuống, tôi nhìn bức hình, nó đã được chỉnh sửa rất nhiều, nhìn... thật đáng yêu.

Và thế là tôi đã có một tài khoản Ikov, sau đó Azusa chỉ tôi cách sử dụng và chỉ tôi cách kết bạn với người khác. Rồi anh vào trang của từng thành viên của Asahina click vào nút Addfriend, bây giờ chỉ còn chờ thôi.

<< Hikaru đã chấp nhận lời mời kết bạn của bạn >>

Tôi ngẩng đầu nhìn anh Hikaru ngồi đối diện, anh nhìn tôi mỉm cười nháy mắt một cái. Azusa thờ dài lắc lắc đầu. Sau đó một loạt thông báo vang lên

◇

◇

◇

◇

Tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh nhà, hôm nay là chủ nhật nên hầu hết các thành viên Asahina đều nghỉ ở nhà chơi. Tôi ngẩng đầu nhìn Subaru đang ôm điện thoại ngồi ở ghế Sofa, rồi thấy anh Iori đang vừa cầm điện thoại vừa tưới cho cái cây bên ngoài vườn hoa, còn Fuu và Yusuke đã về phòng rồi.

◇

◇

Chỉ còn Natsume và Kaname là chưa chấp nhận addfriend của tôi thôi, mà thôi kệ, tôi chờ cũng được. Sau đó tôi chợt nhớ ra một điều, vội vớ lấy cái điện thoại bàn, bấm một dãy số lạ, rồi tôi ôm điện thoại ra một góc

“Alo, nhà Kinomoto xin nghe”

“Sakura, tớ là Akari đây”

“Akari!? Cậu đã không liên lạc với tớ khá lâu rồi...”- Giọng Sakura lúc đầu hơi giật mình, sau đó cô ấy khẽ nựng nịu nói, tôi cười hì hì nói

“Do tớ bận nên không liên lạc được, mà nè cho tớ hỏi, cậu biết Ikov không?”

“Biết chứ, anh trai tớ cũng chơi mà, mà sao vậy?”

“Ừ thì tớ tính rủ cậu, Tomoyo và Lee chơi Ikov với tớ, để dễ liên lạc đó mà”

“À...”

Sakura khẽ kéo dài giọng, rồi cậu ấy hơi hìu hìu nói

“Cậu biết không. Lee từ lúc cậu ấy buồn lắm, ít nói hẳn”

Tôi nghe tim mình nhói đau một cái, khẽ nhớ đến khuôn mặt tuần tú hay cho tôi mượn bờ vai mà dựa vào. Không dám nhớ đến khuôn mặt đó, không dám nhớ đến giọt nước mắt cậu ấy cố giấu ngày tôi ra đi. Tự nhiên.. tôi lại thấy nhớ cậu ấy, ở một nơi xa lạ, tôi sợ tôi dần quên đi cả khuôn mặt của cậu. Nụ cười dịu dàng của cậu và ánh mắt khi cậu nhìn tôi, tất cả những thứ đó đều làm cho tôi nhói đau. Thích một người là gì? Tôi nghĩ là tôi đã thích một người. Nghĩ mãi cũng chẳng thông. Rốt cuộc tôi nên làm gì đây.

Thấy tôi rất lâu không lên tiếng, Sakura lại nói

“Nhưng chẳng phải cậu vừa rủ chúng tớ chơi Ikov sao? Yên tâm đi, tớ sẽ nhắn lại với Tomoyo và Lee, Lee sẽ rất vui nếu cậu ấy có thể liên lạc được với cậu đó. Vậy nick của cậu là gì?”

“Akari”

Sau đó chúng tôi hàn huyên thêm một chút rồi cúp máy. Tôi trở lại chỗ ngồi, vẫn mãi đắm chìm vào hồi ức. Sau đó tôi trả laptop cho Azusa rồi bước lên lầu, trên lầu phòng tôi cũng có một cái máy tính bàn do dì Miwa mua cho tôi, dĩ nhiên tôi chán không có gì làm nên mua một loại máy tính nhỏ thôi, phù hợp cho một đứa trẻ như tôi sử dụng.

Tôi mở máy, tiếng rì rì của âm thanh máy móc vang lên. Jin ngồi cạnh tôi, nó luôn miệng huyền thuyên về một vấn đề nào đó, bỗng nhiên nó hỏi

“Tiểu thư, chị có biết X không?”

Như một phản xạ có điều kiện, tôi khẽ ngậy người, X.. cô gái giống tôi y như đúc, lời nói cầu xin của cô ấy như vang lên trong đầu tôi. Cô ấy nhờ tôi giúp cô ấy tìm người, nhưng phải làm sao khi tôi lại không biết người đó ở đâu tên tuổi là gì.

“Biết chứ, chị vừa mới nằm mơ thấy cô ấy tối qua...”

“Akari này, có lẽ em nên cho chị biết”- Nó nhìn đôi bàn tay gầy gò của tôi, khẽ nhăn trán, nhìn tôi bằng một đôi mắt kỳ lạ -“Chị biết không, X tồn tại trong cơ thể của chị đã lâu rồi, không phải chị bị đa nhân cách hay gì đâu”

Tôi nghe có tiếng gió thổi qua tiếng khe lá nghe xào xạc, tiếng chim hót riu rít bên ngoài và tôi nghe cơ thể tôi run lên vì từng trận rét buốt. Jin vẫn nói

“Em nghĩ X là một cánh hoa từ cơ thể của chị, tức Bạch Linh Chi trước đây đó. Có thể sau khi tan ra, cánh hoa X đã trôi về một không gian nào đó, em không biết trải qua chuyện gì nhưng có lẽ cái ngày chị gặp con... khủng hoảng đó thì X cũng gặp một chuyện tương tự như vậy.. Nên.. nó làm X phải đánh mất một với chị. Có lẽ vì thế mà X thường hay hành động kỳ quái và làm tổn thương cơ thể của chính mình”

Tôi nhìn Jin và ngạc nhiên, Jin quá thông minh, cái gì nó cũng biết cái gì nó cũng hiểu. Tôi bỗng cảm thấy hơi sợ, tôi nhìn bàn tay mình, vậy là vết cắt do X gây ra chứ không phải cho cạnh cửa có góc sắc nhọn quẹt trúng. Tôi khẽ nheo mắt, X trong suy nghĩ của tôi rất là hiền lành dễ thương, có lý nào lại hành động ngu ngốc như vậy.

“Nhưng tại sao X lại dính vào cơ thể chị?”

“Do chị là cánh hoa duy nhất có sức mạnh mạnh nhất, có thể nói chị là cánh hoa mang linh hồn của Bạch Linh Chi vậy nên chị đóng vai trò rất quan trọng đối với những cánh hoa khác”

“X nhờ chị tìm người”

“Cô ta nói vậy à?”

“Ừ, cô ấy đã rất buồn, cô ấy nói cô ấy không thể ở trong cơ thể chị lâu nên chị bắt buộc phải hoàn thành tâm nguyện của cô ấy”

Jin suy tư “Nghe này, dù gì thì X cũng là một thực thể từ cơ thể của chị nên nếu cô bé nhờ giúp thì chị cứ giúp. Cô bé đó.. cũng rất đáng thương..” Jin thở dài

Hôm đó bầu trời rất đẹp rất trong xanh, tôi nhớ đến nụ cười man mác nổi buồn của X. Tôi chả muốn tỏ ra mình vui vẻ, vì thật sự trong lòng rất không vui. Tôi rất muốn giúp X, nhưng thông tin cô ấy cho tôi quá nghèo nàn, tôi không thể biết được.

Tôi kéo ngăn bàn, lấy sợi dây chuyền ra, nó đã trở về màu sắc vốn có của nó. Long lanh và sáng chói. Tôi nhắm mắt niệm chú, sợi dây chuyền bùng lên ánh sáng rồi từ từ lụi tàn dần. Tôi ngác nhiên “Không thể nào”

“Chuyện gì vậy” – Jin hỏi

“Chị ra lệnh cho sợi dây tìm người mà X cần tìm, nhưng nó phát ra ánh sáng rồi tắt”

Jin suy nghĩ, rồi nói la đáp án mà nó chả muốn nghe nhất

“Có thể là người đó không có ở thế giới này?”

Tôi nhìn màn hình máy tính, kéo kéo xem trang tường của những người khác.

Trang tường của Iori rất giản dị và bình thường, anh không đăng hình của anh, chỉ có những bông hoa và trích dẫn hay, nhưng một cái status của anh đến tận hơn 200 like và tôi thậm chí hoảng hồn trước lượt like khủng đó. Trang tường của những người khác cũng vậy, xem ra anh em Asahina rất nổi tiếng đối với những người xung quanh nhỉ, cũng đúng thôi, họ rất hòa đồng với những người xung quanh, họ cũng rất đẹp trai nữa nên việc có nhiều người hâm mộ cũng không phải lạ.

Trang của Fuu làm tôi khá thích, nó hay đăng hình tự sướng và đăng vài clip cover nhạc, giọng nó rất hay, có lẽ tôi hiểu vì sao nó lại muốn làm ca sĩ rồi. Phía dưới rất nhiều comment khen, lượt like rất khủng bố, một đứa nhóc 10 tuổi mà đã có số like còn vượt cả Iori, nó kinh khủng đến mức nào đây?

<< Fuutan mời bạn vào nhóm Asahina Family, đồng ý hay từ chối? >>

Tôi click vào đồng ý, lập tức trang màn hình của tôi chuyển vào một hộp thoại to, xung quanh trang trí hình của anh em nhà Asahina, tôi còn thấy hình tôi được dán ở cạnh ảnh Yusuke và Wataru. Tôi mỉm cười, liếc sang hộp chat

◇

[Fuutan]: Xem ai vào kia ~ :smoker4:

[Yusuke]: Em gái em gái, bọn anh đợi em này giờ

[Akari]: Ni hạo ni hạo ~

[Ukyo]: Anh không có ở nhà, lát ăn trưa xong em nhớ uống thuốc nhé, hộp thuốc trong tủ y tế, màu trắng nhãn vàng.

[Fuutan]: Anh cứ bắt chị ấy uống thuốc mãi thôi :chair:

[Masaomi]: Nếu không uống thuốc thì sao mà hết bệnh ?

[Iori]: Đừng dạy hư Akari, phải uống thuốc đúng giờ

[Akari]: Biết rồi biết rồi mà, em sẽ uống ㄟ_ㄟ

[Tsubaki]: Anh đang ở ngoài nhà sách, có ai cần mua gì không?

[Yusuke]: Mua cho em cuốn manga tập mới nhất :D5

[Stubaki]: Từ chối ~~~ no3:

[Yusuke]: We ~ - Yusuke xả một câu tiếng Hàn làm tôi bật cười khúc khích

[Azusa]: Em vừa mua một cuốn ngày hôm qua rồi

[Yusuke]: Nhưng em đọc xong rồi mà ㄷㄸㄷ

[Masaomi]: Không tốt cho mắt

Tôi thăm gât gù, anh Masaomi và anh Stubaki rất đúng, Yusuke đang tuổi ăn tuổi lớn, nếu bị cận thì không tốt chút nào .

[Futan]: Nếu anh có đi ngang tiệm đĩa mua dùm em album mới nhất của Rinto và Len nha.

[Akari]: Em cũng muốn (°ε °)

[Stubaki]: Lời đề nghị được chấp nhận ! :-D

[Yusuke]: Không công bằng tí nào cả!! (ノ`Д')ノ

[Stubaki]: Đừng nói nhiều, anh đi làm kiếm không nhiều tiền đâu (' _ ㄥ `)

[Akari]: Chẳng phải chỗ lồng tiếng trả giá rất cao sao?Σ(ㄟ _ ㄟ)

[Azusa]: Tại anh còn phải xoay sở tiền học nữa ㄷ _ ㄷ

[Akari]: Vậy anh Stubaki không cần mua đĩa cho em đâu. Anh cứ mua cho Fua đi. (ㄟ _ ㄟ)

[Stubaki]: Không được, hứa là phải làm !!! [\$(ㄟ _ ㄟ)\$]

[Stubaki]: Một cái đĩa của Rinto kèm poster nhe~ (" ' ▽ ` ")ε`●)chuㄴ

[Futan] : Em cũng muốn ! (" ' ▽ ` ")ε`●)chuㄴ

[Stubaki] : Em ngoan chút là anh mua cho (ㄷ _ ㄷ)

... ..

Tôi bó tay nhìn anh, thật tình, nhắm anh không kham nổi thì đừng hứa. Làm tôi thật khó xử. Tôi biết anh có nhiều tiền đâu...

[Subaru] : Trận chung kết bóng rổ đó có kết quả rồi(' _ ㄥ `)

[Ukyo]: ?

[Subaru]: Thua rồi (; _ ㄥ ;)

[Ukyo]:... ..

[Iori]: Buồn nhì

[Subaru]: Em lạnh lùng thật

[Ryu] : Tiệm salon kia đã nhận em vào làm rồi

[Akari] : Chúc mừng anh nhé (ㄿ ㄷㄴㄷ)ㄿ

[Futan]: Chúc mừng ~

[Iori]: Chúc mừng

[Ryu] : ^.^

... ..

[Hikaru] : Không ai xem truyện của anh hết à 。 ° ° ° (≥ ㄥ ≤) ° ° ° 。

[Yusuke] : Mua em quyển truyện em sẽ đọc cho anh :idea:

[Hikaru]: Vậy thôi được rồi, em cứ mơ tiếp đi ㄗ (‘ ~ ` ;) ㄗ

[Futan]: Mơ tiếp đi ~! Pleeee :sofunny:

[Yusuke]: :chair:

Tôi cảm thấy rất tội nghiệp cho anh Stubaki và anh Azusa, nhắc mới nhớ, tất cả thành viên nhà Asahina đều còn đang là học sinh, anh Masaomi và anh Ukyo cũng mới học năm cuối thôi, sang năm là hai anh ấy thi đại học rồi. Hơn nữa di Miwa muốn tập cho các anh sống tự lập nên hằng tháng tiền gửi về cũng chỉ đủ chi tiêu, người làm trong nhà di Miwa cũng đem về bên biệt thự riêng của di vì muốn tất cả sống tự lập nên tiền ăn học đều do mọi người đi làm thêm để trả. Riêng Fuu và Yusuke còn nhỏ nên di Miwa còn tài trợ, nhắc đến học .. đã lâu rồi tôi không được đến trường, tôi nghe Jin kể lại những ngày X chiếm thân xác tôi, tôi hành xử rất kỳ quặc, người trong nhà tưởng tôi có vấn đề về tâm lý nên không cho tôi đi học, mọi người đều giấu tôi vì sợ tôi bị shock . Nhưng nhìn từng câu chữ đang chạy nhanh trên khung chat, tôi bỗng cảm thấy rất hạnh phúc. Rất vui.

"Bọn họ cũng tốt nhì"- Jin thì thào, mỉm cười nhìn dòng tin nhắn đang chạy rất nhanh trên màn hình

Tôi chỉ mỉm cười không trả lời nó

Vết thương trên cổ tay lại ần ần đau nhói, tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, có hai ba đứa trẻ hàng xóm đang nô đùa trước cổng. Hộp thông báo bỗng vang lên âm thanh

◇

A , Sakura đã tìm được nick của tôi rồi đây này, tôi liền vui vẻ ấn vào đồng ý, sau đó Tomoyo cũng gửi lời mời kết bạn. Sau khi tôi vui vẻ ấn vào đồng ý chấp nhận của cả hai thì thùng thông báo lại vang lên, tôi nhìn dòng thông báo, tim thất lại

◇

Đương nhiên là đồng ý, nhưng sau khi nhấn vào nút đồng ý, tôi lại có nhiều suy nghĩ. Rất muốn nói chuyện với cậu ấy, hỏi cậu ấy khỏe không, hỏi cậu ấy sống tốt không. Nhưng lại sợ câu trả lời không như mình mong muốn, sợ cậu ấy ghét mình. Nói ra thì thật buồn cười, lẽ người ta không thích mình thì sao, lẽ người ta ghét mình thì sao. Lạ lắm, tôi cảm giác như trái tim mình như một con thỏ, mình lại gần thì nó cứ cố chạy, chạy rồi chạy, vĩnh viễn không thể bắt được nó. Tôi không hiểu được trái tim mình muốn gì, không tài nào bắt được nó

Hộp tin nhắn vang lên

[Tin riêng][Syaoran]: Này, cậu dạo gần đây ổn không?

[Tin riêng][Akari]: Tớ ổn, còn cậu

[Tin riêng][Syaoran]: Không ổn một tí nào, từ khi cậu đi

Ngón tay đang để trên bàn phím khẽ dừng lại, tôi ngỡ người nhìn dòng chữ màu đen đó, cảm thấy tim như một trái yoyo, cứ lên xuống lên xuống, lúc đầu nhói một cái , sau đó bỗng tung lên một cái vui sướng. Tôi run run. Có lẽ tôi không thể kìm nén được trước những rung động đầu tiên, tôi mỉm cười

[Tin riêng][Akari]: Tớ cũng vậy, tớ cũng nhớ cậu. . .

Dường như đã lấy hết tất cả can đảm mình có, nói lên cảm xúc của mình. Phía bên kia, hàng chữ “đã xem” nhưng rất lâu không nhấn lại. Rất lâu rất lâu, lâu đến nỗi tôi có cảm giác tim mình rất đau rất nhói. Cậu ấy ghét tôi rồi sao. Ghét tôi vì tôi nói tôi cũng nhớ cậu ấy sao. Có lẽ do tôi quá ngu ngốc, tin vào những cảm xúc ấy chẳng

Phía dưới nhà có tiếng điện thoại, rồi có tiếng của Hikaru “Akari, bạn kiếm nè!!”

Tôi nghe vậy, lắc đầu cho xua đi bớt nỗi chua xót trong lòng, ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới nhà. Tôi nhận lấy điện thoại của Hikaru, đưa lên tai hồi hộp nghe.

“Akari đây ạ”

Bên kia dường như thở gấp hơn, tiếng thở nhẹ nhẹ dần gấp gấp, người đầu dây bên kia dường như có chút lưỡng lự, một giọng nói trầm ấm vang lên, xoáy vào tim tôi, xoáy vào cảm xúc tôi

“Tớ cũng nhớ cậu. . .”

Giây phút đó, tôi rất muốn xuyên qua điện thoại, ôm ghì lấy anh vào lòng. Giọng anh nghe xao xuyến, từ lúc nào rồi nhỉ, từ lúc nào mà tôi lại thích Lee nhỉ ? Là do thích cảm giác dựa dẫm vào cậu ấy? Hay do sự quan tâm ấm áp của cậu ý dành cho mình? Tính tôi rất ngốc, không biết cách đối nhân xử thế, người ta có ý còn mình thì né, để rồi bây giờ cả hai đều hiểu được tình cảm của nhau. Tôi khẽ cười khúc khích, ôm điện thoại dọc theo bờ tường ngồi xuống. Khẽ thì thầm nhỏ nhẹ nói chuyện với cậu. Tiếng cậu phía đầu dây bên kia nhẹ nhàng mà ấm áp, tôi bỗng dưng rất muốn khóc, rất muốn được như trước kia được cậu cho dựa vào bờ vai ấm áp, muốn kể hết cho cậu nghe những tâm sự mà tôi chất chứa. Muốn nói cho cậu biết từ lúc rời xa mọi người tôi đã phải sống như thế nào, tôi nhìn vết thương chằng chịt trên cổ tay của mình, tôi biết là X gây ra, nhưng chẳng thể nào kìm được nước mắt, thời gian sống chung một cơ thể quá lâu và dường như tôi và X đang dần hòa làm một, những cảm xúc và sự đau thương của cô ấy làm tôi đau đớn.

“Thật mong có cậu ở đây lúc này..” – Tôi khẽ thì thầm với Lee, giọng tôi khịt khịt, tôi thật sự rất cần cậu ấy lúc này..

Fuu rất khát nước, nó có cảm giác cổ họng của mình đang rất đau, đi ngang qua cửa bếp nhìn vào phòng khách, nó thấy tim mình nhói lên một cái, Akari đang ngồi nói chuyện với một người nào đó, đôi mắt ánh lên sắc xuân nhẹ nhàng và nụ cười ngượng ngùng và hai má hơi hồng hồng. Fuu thấy đôi tay đang cầm nước của mình nhẹ bẫng đi, buông ly nước xuống, nó quay trở lại phòng mà không phát ra một tiếng động nào. A.. làm mất hết cảm giác khát nước rồi, nhưng sao nó lại thấy sống mũi cay cay?

Yusuke cũng có việc đi xuống lầu, lướt qua người của Fuu, cậu thấy Fuu với biểu cảm kỳ lạ bước lên, Fuu không nhìn cậu, chỉ cúi gằm đầu. Cậu kỳ lạ, gãi gãi đầu, nghe tiếng của Akari, cậu chạy thật nhanh đến nơi phát ra tiếng động, thấy Akari, cậu muốn chạy nhanh lấy ôm lấy cô, nhưng cậu bỗng chết đứng

“Ừ, tớ cũng rất nhớ cậu, vậy nếu khi nào rảnh đến thăm tớ nhé. À. Được rồi. Nhớ đó, được rồi mà, nhớ lên Ikov nhé. Okay?”

Yusuke thấy tim mình đau , đau lắm. Từ bao lâu rồi, Akari không bao giờ cười hạnh phúc như vậy. Là người nào? Người nào có khả năng đó, chắc người đó là người Akari rất thích nhỉ. Vui chưa, nữa mai chưa. Cậu quay gót trở lại phòng, tự nhủ, đây là điều cấm kỵ, Akari là em gái, chỉ là em gái. Mình không được vượt quá giới hạn, nhưng cậu cũng chỉ là đứa trẻ 11 tuổi, cảm xúc đầu đời kết thúc rồi, kết thúc rồi. Thất tình rồi, ha, thật buồn cười cơ đấy.

“Yêu một người mà ngay từ đầu đã biết là sẽ không có kết quả, nó đau đến thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nụ Hôn Hoa Anh Đào

"Thế mà em vẫn buồn như thế, vẫn mong ngóng được gặp lại người như vậy.."

Nhà nhem tới thì Stubaki về nhà, đúng như anh ấy đã hứa, mua cho tôi và Fuu mỗi người hai cái đĩa album của Len và Rinto, còn tặng cho cả hai chúng tôi poster treo tường nữa, tôi lo lắng hỏi anh có đắt không, nhưng anh chỉ khịt mũi cười ha ha mà không nói gì.

Trên bàn cơm, không khí hôm nay hơi kỳ lạ. Fuu và Yusuke rất im lặng, ăn rất chậm chạp và không hé môi nửa lời, ai hỏi gì cũng lắc đầu hoặc gật đầu.

Khi đó tôi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, cứ nghĩ là do cả hai có việc phiền muộn nên cũng không dám hỏi thăm gì

Sau khi ăn cơm xong tôi lại theo thường lệ leo lên máy tính, đăng nhập vào Ikov. Ngược nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trăng đêm nay sáng vàng vạc và không khí nóng nực đến bức bối. Jin mở hé cửa sổ cho làn gió mát lùa vào cả căn phòng.

Đăng nhập vào Ikov, tôi ngạc nhiên thấy một đóng thông báo đỏ chót ở biểu tượng hình con gấu nhỏ. Tôi nhấn vào.

◇

[Sakura]: 4 giờ 15 phút - ở trường học

- Nhìn nè Akari!!

Tôi mỉm cười nhìn bức ảnh Sakura, Tomoyo và Lee chụp chung với nhau, Lee vẫn một bộ dáng lạnh lùng đứng khoanh tay một bên, cả ba trông rất vui vẻ. Nhìn bọn họ, tôi bỗng dưng rất muốn được đi học, được đến trường. Tôi buồn rầu suy nghĩ, rồi nói

“A.. Chị muốn được đến trường ~”

“Chị nên nói với dì Miwa đi, dù gì cô lẽ X đã an phận được một chút rồi”

Nhắc đến X bỗng dưng tôi có một suy nghĩ, thật mong tối nay được gặp cô ấy để hỏi cho ra nhẽ. Ít ra phải bảo cô cung cấp thêm thông tin thì mới biết được mà lần. Vết thương trên tay trái đã tự lành lại do năng lực tự hồi phục của hồ ly. Tôi ngồi trên cái ghế xoay mấy vòng, chóng mặt lắm, nhưng vui thật. Tôi thầm nghĩ, không biết người mà X tìm như thế nào nhỉ, người ấy đẹp không, có dịu dàng không, có tốt không, nếu như X đã muốn tìm thì có lẽ người ấy là người rất rất tốt nhỉ.

Thật ra đến tôi cũng chẳng ngờ, khi biết tin X là một linh hồn của một cánh hoa lăm đường hòa lại lăm một với tôi, tôi lại đứng dừng đến lạ.

Có lẽ thời gian là thứ tốt nhất để tôi luyện cảm xúc của một con người. Từ lúc tôi đến thế giới này, phong ba bão táp xô bờ làm tôi nhiều lần lung lay đến sắp ngã, nhưng tôi lại nhiều lần thầm tự nhủ mình rằng, không được bỏ cuộc buông xuôi, không được từ bỏ rồi rút lui, lão Thiên trên người thì tôi lại chịu thua lão? Thượng đế, trò chơi của ông cũng rất buồn cười rồi đấy. Và đúng là tôi cười thật, vì chuyện này buồn cười quá mà. Xoay xoay mấy vòng, đầu óc đau, mệt rồi. Nhưng chả muốn ngừng, vì có như vậy tâm trí mới dần dần bình ổn lại.

◇

Thông báo vang lên chói tai, tôi xoay ghế lại nhìn vào hộp thư đã tự bật lên từ lúc nào. Là Yusuke

[Tin riêng][Yusuke]: Mẹ dặn ngày mai em theo anh và anh Masaomi đi mua đồ chuẩn bị cho thứ hai tuần sau nhập học

Tôi thầm nhẩm đếm, hôm nay là thứ sáu rồi, vậy là tôi chỉ có hai ngày chuẩn bị cho một năm học mới, một môi trường mới, một không gian mới. Bỗng nhiên tôi cảm thấy hồi hộp lạ thường, dù tôi có muốn đi học đến cỡ nào thì ngày đầu tiên ở một môi trường xa lạ vẫn thật là làm khó cho tôi.

[Tin riêng][Akari]: Em thấy sợ quá ㄟ ㄨ ㄟ

[Tin riêng][Yusuke]: Sợ gì?

[Tin riêng][Akari]: Thì... ờ em gây ấn tượng xấu? Ờ mọi người ghét em thì sao? Hoặc họ ghét mái tóc trắng của em thì sao. Ờ như em không có bạn thì sao?

[Tin riêng][Yusuke]: Em lo xa quá, nếu không có ai chơi với em thì anh sẽ chơi với em, có Len nữa mà em sợ gì. Nếu ai bắt nạt em anh sẽ bảo vệ em ㄟ (ㄟ_ㄟ)ㄹ

Phía bên kia màn hình, Yusuke suy nghĩ đắn đo khi gõ từng dòng chữ một, thật sự rất mệt rồi, thật sự rất buồn rồi, thật sự muốn buông bỏ rồi. Nhưng khi thấy nụ cười của em, cậu lại không kìm lòng được. Chỉ muốn một chút thôi, chỉ muốn nói chuyện với em thôi. Chỉ muốn lặng lẽ bảo vệ em thôi. Yusuke nhăn trán, tên nhóc khốn kiếp nào dám cướp em cậu, cậu chắc chắn sẽ không bỏ qua

[Tin riêng][Akari]: Cảm ơn ~ Vậy nhớ giữ lời hứa của anh đó. Ai thất hứa sẽ mua kem dài người kia (" ' ▽ ` ")ε`●)

[Tin riêng][Yusuke]: Được rồi, ai thất hứa sẽ đã kem (" ' ▽ ` ")ε`●)

Cả hai con người, hai bên màn hình đều nhoen miệng nở nụ cười khi nhìn vào từng dòng tin nhắn kia. Một người thấy hạnh phúc, một người vô tâm cảm thấy vui vẻ, những thứ khác thì cần gì quan tâm nữa cơ chứ? Con nít là thế đấy, chỉ một lời hứa trẻ con mà tin tưởng như thế, nhưng mà có biết đâu hậu quả của việc thất hứa còn nặng nề hơn gấp trăm lần..

◇

◇

[Masaomi]: Giờ này em còn thức à?

[Akari]: Mới 9 giờ thôi mà (~ ㄥ)

[Iori]: Thức khuya không tốt cho da (° ㄥ °)

[Subaru]: Quảng thâm đầy hai mắt (° ㄥ °)

[Stubaki]: Nhăn nheo như mẹ Miwa (° ㄥ °)

[Hikaru]: Và rồi em sẽ trở thành nửa người nửa quỷ (° ㄥ °)

[Akari]: Các anh nói chuyện ghê quá ㄟ益ㄟ

[Ukyo]: Sự thật

[Fuutan]: Em thức khuya sao không bị gì? ㄟ益ㄟ

[Kaname]: Em mặt người da thú mà sao bị gì? (ㄟ ㄟ ㄥ ㄟ)

[Fuutan]"

Tôi khẽ ngó ngẩn, ờ, là anh Kaname, anh ấy vừa đồng ý addfriend của tôi lúc nãy. Tôi khẽ mỉm cười, thu nhỏ khung chat lại rồi ra trang chủ xem một vài bài post và những thông tin hay ho.

Anh Kaname có một chuyến đi đến một ngôi chùa ở tít trên vùng núi cao hiểm trở Kasao, nghe đâu bây giờ ở đó rất lạnh, nhiệt độ hạ xuống rất thấp. Trong bức ảnh mà anh ấy vừa post là ảnh chụp từ ban công ngôi chùa nhìn ra ánh bình minh đang dần lộ dạng ở sau những rặng mây trắng bông bênh. Tôi nhấn like và thầm cảm thán khung cảnh thần tiên có một không hai này, ước gì được một lần tận mắt được ngắm mặt trời mọc nhĩ.

Anh Iori thì chụp một cây hoa hướng dương đang hướng về phía ánh mặt trời kèm theo một dòng caption “ Anh chỉ hướng về phía em” , và có lẽ câu caption này đúng trúng trái tim nhiều chị em bạn gái nên số lượt like vượt qua mức 500 và số lượng comment thì kinh hồn không thể diễn tả được. Tôi khẽ góp vào đó một cái like rồi lặng lẽ kéo xuống tránh thị phi

Sau đó tôi lại nghĩ có nên đăng một cái gì đó hay ho không nhì. Và thế là tôi suy nghĩ, tôi quay sang hỏi Jin đang chơi đùa với một quả cầu màu tím lơ lửng rất đẹp

.

“ Chị nên đăng caption gì hay hay đây?”

“Hừm~”- Jin suy nghĩ, và dường như vấn đề này quá uyên thâm đối với nó nên nó nghĩ mãi cũng chẳng thông. Thế là tôi rơi vào bí tất, bỗng nhiên tôi nhớ đến hình ảnh co ro của X, thân thể mảnh mai lưng lay ồm yếu và khuôn mặt đau thương của cô ấy, và cả đôi mắt ướt át đáng thương nhìn tôi. Và thế là trong đầu tôi bỗng tạt qua một câu nói rất phù hợp với cô ấy, đây cũng coi như là câu nói tôi dành cho cô vậy

Tôi lấy một bức ảnh trên mạng phù hợp với tâm trạng, rồi lưỡng lự ghi caption vào ô.

[Akari]- 9 giờ 36 phút

“Quá khứ đó đáng trân trọng như vậy, nhưng tại sao tôi lại đau lòng? Chiếc mạ nạ chắc chắn như vậy, nhưng tại sao lại bị nhìn thấu?”

Vừa ấn vào nút gửi, chỉ chưa đầy 5 phút thì noti của tôi dường như muốn sập rồi. Lượt like tuy không nhiều, chỉ toàn người quen thôi, nhưng khi nhìn vào lượt comment đang liên tục chạy, tôi lại ồm miệng cười khùng khục lên

[Kaname]: Ôi giờ oi em gái buồn, anh cũng buồn

[Masaomi]: Sao chưa chịu ngủ?

[Sakura]: Đừng buồn mà !! ><

[Fuutan]: Chưa ngủ qua phòng em nghe nhạc này~

[Yusuke]: Đừng dụ dỗ

[Shin]: (͡° ͜ʖ ͡°)

[Toma]: Thật là tâm trạng quá nha(͡° ͜ʖ ͡°)

Tôi mỉm cười nhìn dòng bình luận của Shin và Toma, hai người này là do tôi tình cờ tìm được trong list friends của Stubaki và khá bất ngờ khi anh đã kết bạn với cả hai, tôi không ngại ngần ấn Addfriend và chỉ trong một đêm là cả hai đã đồng ý rồi. Tôi còn nghĩ ở thế giới này mọi người không có việc gì làm hay sao mà suốt ngày cứ thấy online Ikov, tôi từng hỏi vấn đề này với Iori, anh chỉ bảo là do Ikov có chức năng báo tin nhắn nên cho dù đang bận cũng sẽ thấy người mình theo dõi đăng những gì. Và rồi tôi cười bảo anh theo dõi trang của tôi à, anh chỉ cười và nói không phải anh mà là cả nhà. Giấy phút đó bỗng dưng tôi thấy rất vui, vậy ra mọi người vẫn quan tâm đến tôi à. Sakura thì giờ này còn chưa chịu ngủ đâu, tôi inbox cho cô ấy thì cô chỉ nói do mai được nghỉ nên hôm nay xin được thức khuya.

[Tin riêng][Sakura]: Lớp tớ có học sinh mới

[Tin riêng][Akari]: ??

[Tin riêng][Sakura]: Tên là Eriol, đẹp trai lắm nhưng cậu ấy khá là kỳ lạ

[Tin riêng][Akari]: Kỳ lạ?

[Tin riêng][Sakura]: Lee cũng cảm thấy như vậy, cứ như Eriol biết về sự hiện diện của thẻ bài Clow và về việc tớ là thủ lĩnh thẻ bài vậy

[Tin riêng][Akari]: Cũng có thể, cậu không nhớ cô Mitsuki à, có phải lúc đầu cậu

cũng đâu ngờ cô là người có tầm quan trọng đối với cậu đâu phải không?

[Tin riêng][Sakura]: Cậu nói cũng phải, có lẽ tớ nên cẩn thận hơn. Nhưng Eriol

thật sự rất tuyệt, dịu dàng và đẹp trai, ai cũng thích cậu ấy

[Tin riêng][Akari]: Tớ thấy Syaoran là tốt nhất rồi

[Tin riêng][Sakura]: Syaoran? Xưng hô thân mật từ khi nào vậy? (^3^)- ☆Chu!!

[Tin riêng][Akari]: Mới đây thôi ^^ Khi nào có dịp tớ sẽ kể cho cậu nghe

[Tin riêng][Syaoran]: Nhớ ngủ sớm, giữ gìn sức khỏe.

[Tin riêng][Akari]: Biết rồi ㄟ(ㄟ_ㄟ)ㄎ

[Tin riêng][Syaoran]: Nói thì hay lắm ㄟ,_Jㄟ

Tôi mỉm cười nhìn biểu cảm đáng yêu của Syaoran, cảm giác rộn ràng này thật đáng ghét.

...

Và chúng tôi cứ nói cứ nói rất nhiều, thỉnh thoảng tôi lại liếc sang phần bình luận của hình và khá buồn cười khi đã tận 15 phút rồi mà vẫn không ngừng comment, tôi nhìn đồng hồ, đã 10 giờ tối, có lẽ tôi nên đi ngủ để sáng mai đi cùng Yusuke mua đồ dùng cho buổi học sắp tới.

Thật ra hè chỉ mới bắt đầu thôi, bây giờ đã là tháng sáu nhưng theo quy định của tất cả các trường học là học sinh phải học cho xong tháng bảy thì mới được nghỉ. Nhưng nghỉ chỉ có một tháng và tháng chín phải học tiếp. Khá là mệt và cực nhọc. Tôi mở cửa sổ, trăng treo trên bầu trời đầy sao, gió lùa vào mái tóc làm tôi bỗng nhiên có rất nhiều suy nghĩ vẩn vơ.

“Có lẽ chị nên bắt đầu lại”- Jin nói

“Chị đã bắt đầu lại nhiều lần rồi”- Tôi nở một nụ cười mỉa mai đặc trưng của X, thật là, lấy tính xấu của cô ấy rồi. Nhưng quả thật, tôi nên mỉa mai chính mình, bắt đầu lại nhiều lần, trải qua nhiều thứ rồi, chai lỳ rồi, không còn gì làm tổn thương nữa được nữa đâu. Có lẽ là vậy

Tối, tôi ôm Jin ngủ, vùi đầu vào cái chăn ấm áp, bên ngoài bỗng đổ cơn mưa rào nho nhỏ làm không khí mát mẻ và trong lành hơn rất nhiều.

Mơ màng, hình như lại nằm mơ

X ngồi nhìn tôi, cô ấy và tôi vẫn vậy, không mảnh vải che thân và đang ở một không gian màu đen

“Hai anh ấy à? Tóc xanh và tóc đỏ. Để xem... Tóc dài lắm”

“Cô không nhớ tên à?”- Tôi hỏi

“Không...”- X bỗng ôm trán, co hai đầu gối vùi mặt vào. Có lẽ cô ấy không nhớ thật, tôi vỗ vỗ vai cô ấy.

“Nhưng cô sẽ giúp tôi, phải không?”- X ngẩng mặt, đắm đắm nhìn tôi như dò xét. Tôi hơi ngại ngùng trước đôi mắt đó, đôi mắt ướt át nhưng lại mờ đục một cách kỳ lạ

“X này, mắt cô tại sao lại bị mờ vậy”

X không trả lời, rất lâu rất lâu, ngay sau đó cô ấy đứng dậy rồi bỏ đi. Có lẽ cô ấy không muốn trả lời vấn đề của tôi. Có lẽ là chuyện khó nói. Nhưng lần này cũng không thu thập thêm được thông tin bổ ích nào. Nhưng một lúc sau X quay trở lại, cô ấy ngồi cạnh tôi, rồi khẽ lên tiếng

“Tôi không nhớ tên họ, không nhớ mặt họ. Chỉ biết họ rất dịu dàng, một bên nhiệt huyết như ngọn lửa, một bên mạnh mẽ như sóng biển. Họ đều mang đến cho tôi cảm giác bình yên.” – Nhưng rồi cô khẽ ôm mặt, thút thít khóc lên

“Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó dẫn đến việc đôi mắt tôi bị mờ đục như thế này, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy được mọi thứ”

“Akari này, tôi xin lỗi vì đã cư xử không đúng với cô. Tôi vì một chút ích kỷ bị thương mà làm cô bị thương, lúc đầu tôi rất ganh tỵ với cô, rõ ràng cô cũng mất đi người thân, nhưng sao cô lại có được tình thương của người khác mà tôi lại ngược lại?”

“Akari, bây giờ tôi đã hiểu rồi. Vì tôi và cô khác nhau. Nên tôi nhờ cô, nếu như... nếu như tôi không thể quay trở về nơi đó, xin cô, hãy giúp tôi. Nhất định, phải đem được họ trở về”

“Hoa bị ngán.. sắp nở một lần nữa rồi”

Tôi im lặng nghe dòng tâm sự của X, đau thương làm sao, X và tôi rất giống nhau, luôn vì một chuyện mà day dứt mãi không nguôi. Có lẽ vì không đành lòng, không đành lòng từ bỏ hết tất cả. X rất can đảm và mạnh mẽ, cô ấy có thể trụ được đến tận bây giờ đã là rất hay rồi. Những vết cắt của X không sâu, có thể cô ấy thực sự không muốn làm tổn thương tôi. Cô ấy chỉ là không muốn trở về thôi

“Cô biết không? Tôi từng ngồi ở đây, ở cái nay tối đen này suy nghĩ rất nhiều thứ, suy nghĩ có nên từ bỏ không, có nên bỏ cuộc rồi để cơ thể tan biến không. Nhưng mà cô biết đó, suy ra vẫn là ba chữ KHÔNG CAM TÂM. Cô nói tôi phải làm sao đây?”

Giọng X đã lạc hẳn đi, cô bé rất đau khổ, giọng nói bị thương chất chứa bao nỗi niềm. X, tôi phải làm gì mới có thể giúp cô đây? Vì bây giờ tôi cũng đang rất rối ren. Tôi ngồi cạnh X, nghe cô nói nhưng không lên tiếng. Cứ mặt cô ấy đi vậy, không nói vào có lẽ tốt hơn, để cô ấy giải tỏa hết nỗi buồn cho nhẹ bớt lòng. X, đã khổ quá nhiều rồi.

Như tự nói với bản thân mình, hoặc cô ấy đang thầm tự thôi miên chính bản thân, giọng cô ấy nghèn nghẹn đau thương " Thế mà em vẫn buồn như thế, vẫn mong ngóng được gặp lại người như vậy.."

Rồi X thiếp đi, giống như những lần khác, X rất mệt mỏi, cơ thể cô ấy ngày càng teo tóp đi, khuôn mặt hóp vào và đôi mắt trũng sâu. Tôi biết, cả tôi và X , đều sắp hết thời gian rồi.

“ Có lẽ do ở trong cơ thể chị quá lâu, cả hai thực thể sắp nhập thành một nên X sẽ tan biến sớm thôi, ký ức của cô ấy e rằng cũng không còn giữ lại được” – Jin khẽ nói, giọng bằng bằng nghe rất khó chịu, có lẽ tối qua nó ngủ không ngon

Tôi mở cửa, nghe tiếng xe cộ bắt đầu qua lại và tiếng chim hót riu rít trên những cành cây ngoài kia.

Tôi đeo balo và người, cột một kiểu tóc đuôi gà gọn gàng hoạt bát sau lưng, lấy đôi giày bata màu trắng viền tím ra mang vào, khẽ liếc mắt nhìn chú mèo im lặng trên giường, mỉm cười xoa xoa đầu nó rồi bước xuống nhà

Mọi người vẫn cư xử bình thường như chưa thấy cái Status của tôi tối qua, tôi mỉm cười, thà vậy, đỡ ngại ngùng. Tôi và Yusuke ăn rất nhanh, ăn nhanh rồi lại hỏi Masaomi đang ăn uống rất nhỏ nhẹ và từ tốn. rất sốt ruột.

“Em theo với, em cần mua ít đồ”- Iori lấy một miếng giấy ăn mỏng, lâu lâu miệng rồi chạy vào toilet, nói với ra.

Leo lên xe, tôi lại bịt mắt và mũi kín như bưng, được rồi, trách là trách tôi là chúa say xe. Ông Taro chạy rất chậm rất chậm, nhưng tôi lại không không chế được trọng lực của cơ thể, lúc thì nghiêng qua bên Yusuke lúc lại nghiêng qua bên Iori, nghiêng nhiều quá, cảm giác buồn nôn tới rồi. Thế là lại đổ chỗ ngồi gần cửa sổ cho thoáng. Tôi cảm thấy rất đau lòng, tim vỡ ra thành từng mảnh. Ngâm ngùi nhìn cây hoa anh đào đang nở rộ ở trước một trung tâm thương mại to lớn, tôi giật mình, nhìn những bông hoa màu hồng đang khoe sắc hương, mùi thơm lan tỏa trong không trung, sáng rực một bầu trời của trung tâm thương mại.

Trong lúc không để ý, một cánh hoa khẽ rơi xuống gần cô bé đang đứng phía dưới ngược mặt lên nhìn. Cánh hoa rơi nhẹ, chạm vào cánh môi hơi hé mở kia, ngọt ngào và mềm mại. Akari nhắm mắt, cảm nhận từng trận vuốt ve của cơn gió mát lành và nụ hôn nhẹ nhàng của cánh hoa anh đào đó. Mái tóc dài màu trắng tung bay trong màu hồng phấn , đôi mắt khẽ mơ màng và đôi má phím hồng.

Rồi nó rơi xuống, hòa vào những cánh hoa đang rơi vãi trên nền đất. Yusuke vội gọi, tôi quay lại, nắm chặt quai đeo balo chạy theo Yusuke đang không kiên nhẫn kể bên

Một cơn gió thổi qua, làm biến mất bóng người con trai tóc vàng núp sau một cái cây gần đó, say mê nhìn cảnh đẹp trước mắt đến ngẩn người ...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Khu Mua Sắm To Lớn

Trung tâm mua sắm hôm nay rất đông và ồn ào náo nhiệt. Cửa tự động mở ra, tôi vừa đặt một chân bước vào thì bàng hoàng trước khung cảnh hoành tráng xung quanh.

Ánh đèn điện chiếu sáng khắp nơi, hơi lạnh từ điều hòa nhả ra làm tôi cảm thấy thoải mái dễ chịu. Tiếng nhạc vang lên từ đâu đó, người qua kẻ lại nườm nượp đếm không xuể, tôi trầm trồ nhìn xung quanh. Ở thế giới cũ tôi chưa bao giờ được đến trung tâm mua sắm nào to lớn và sang trọng như thế này.

Trung tâm được chia thành nhiều khu khác nhau, tầng trệt chuyên bán mỹ phẩm và đồ điện gia dụng, tầng hai chuyên bán quần áo và những món trang sức, tầng ba chuyên bán đồ ăn , tầng bốn là rạp chiếu phim và tầng năm là khu vui chơi. Chính giữa khu trung tâm thương mại là một vòi phun nước rất to, xung quanh ánh đèn neon liên tục lấp lánh chiếu sáng.

Tôi băng khoảng đi theo Yusuke và Masaomi, Iori đi theo chúng tôi lên tầng hai thì đã tách riêng sang một hướng khác .

Tôi tùy tiện để Yusuke nắm tay lôi về một shop bán quần áo học sinh, trong shop lúc này đông nghịt từng tốp người thử quần áo, mùi thơm tỏa ra làm tôi thoáng thấy hơi ngọt ngào một tí. Có rất nhiều dãy trang phục khác nhau, nhiều cô cậu học sinh tụ lại với nhau ồn ào thử các loại đồ phục của từng trường. Tôi nhìn bọn họ, thoáng xẹt qua tia buồn rầu.

“Quần áo của trường trung học Hinode” – Masaomi nói với nữ nhân viên đang đứng ở bàn tiếp tân, cô ấy cười nhẹ nhàng rồi chỉ dẫn đường đến quầy quần áo trường Hinode, sau đó anh mỉm cười nhẹ nhàng nắm tay tôi kéo tôi vào bên trong

“Em mới học có lớp năm thôi mà” – Tôi ngạc nhiên hỏi Masaomi, Yusuke cũng mới chỉ có học lớp năm thôi , tại sao vào một cái mà tôi lên tận trung học rồi?

“Trường Hinode là một trường giỏi, chỉ cần em được chuyển vào lớp sáu của trường đó thì họ sẽ dạy em những cái quan trọng của lớp 5 để làm nền cho

lớp sáu thôi, vì có vài nội dung của tiểu học không cần thiết. Trường Hinode có cách dạy rất khác nên có thể lúc đầu em sẽ chưa quen, nên từ từ sẽ ổn thôi.”

“Ồ.. thì ra là vậy”

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu rồi, hóa ra trường Hinode dạy theo kiểu hiện đại không theo kiểu truyền thống cái gì cũng học, giảm tải những phần không cần thiết và chỉ dạy những cái quan trọng cho học sinh áp dụng vào những năm học sau, đây cũng là một cái tiến bộ đấy nhỉ.

Vượt qua nhiều gian, bước qua nhiều trường cuối cùng cũng đến gian quần áo trường Hinode, ở đó cũng có rất đông người đang thử đồ, Yusuke bước đến quầy của nữ, lấy một bộ đầm ra đưa cho tôi, tôi sững sờ nhìn bộ quần áo của trường.

Thật là đẹp, nhìn rất dễ thương.

Tôi say mê sờ tới sờ lui bộ váy áo, bên ngoài lớp áo làm bằng len dài quá cổ tay, áo khoác len màu be rất dài che hẳn nửa thân váy, viền váy có màu hồng và cái nơ bướm cũng màu hồng to thật to ngay cổ. Tôi say mê không thể rời mắt được.

“Đồng phục trường anh đẹp lắm đúng không?” –Yusuke mỉm cười đầy tự hào nói với tôi, tôi không trả lời, chỉ gật đầu một cách đồng tình, say mê nhìn chăm chăm bộ đầm hận không thể mặt nó vào đi xung quanh ngay lập tức.

Sau đó Masaomi lựa bộ size M phù hợp với tôi, rồi anh đẩy tôi vào trong phòng thay đồ.

Tôi mặc cái váy vào, sững sờ nhìn mình trong gương, đó là tôi đó sao, đôi mắt long lanh trong suốt như viên lưu ly, mái tóc trắng dài buộc tạm sau lưng và bộ đồng phục hơi rộng vừa khít với cơ thể. Xoay mấy vòng trước gương, làm đủ bộ dáng tạo kiểu và hải lòng nhếch miệng cười. Kéo cổ tay che đi những vết sẹo xấu xí, tôi hít vào.

Kéo rèm bước ra, Yusuke khẽ ngơ ngẩn, thoáng thấy hai má cậu hồng hồng, cậu nuốt nước bọt xoay đi. Masaomi cũng một bộ dáng ngơ ngẩn, phải tôi lay anh hai cái anh mới phục hồi tinh thần, anh ho nhẹ nói

“Tốt lắm, vừa khít dễ thương”

Tôi mỉm cười vuốt vuốt cái mái dài của mình, rồi tôi lại thay đồ và ra quầy tính tiền.

Sau đó, chúng tôi lại đi vòng vòng, lượn qua các shop bán dụng cụ học tập.

Vào một khu bán đồ dụng cụ học tập có màu hồng, vào bên trong mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa khắp nơi, là mùi hoa lavender, tôi cực kỳ thích hương hoa lavender, nó rất nhẹ nhàng và thoải mái.

Trong đây có rất nhiều nữ sinh đủ mọi độ tuổi đang tụ thành từng tốp chiếm những khu khác nhau, Masaomi dù gì cũng là một thanh niên đang độ tuổi 18 phơi phới nên anh ngại không dám vào, thế là chỉ có tôi và Yusuke, hai đứa nhóc lững thững bước vào.

Lựa hộp bút, tôi ngắm trúng một loại hộp bút màu tím nhẹ nhàng, trên đó vẽ rất nhiều loại hoa cỏ khác nhau, trong thì sến súa nhưng thật sự nhìn rất vừa mắt tôi. Bên trong rất to, có hai ngăn đựng và một cái lỗ nhỏ hình vuông để gôm. Thập chí còn được tặng cả một đồ chuột bút chì, đúng là vừa đẹp vừa tiện đủ đường, tôi liền bắt lấy nó thả vào cái rổ nhỏ Yusuke đang cầm. Sau đó lại lựa vài thứ như bút, vở, giấy bao các loại, etc...

“Chai dầu thơm này thơm quá đi”

“Em đi học thì mua dầu thơm làm gì?”

“Đây là mùi Lavender, anh không muốn cơ thể mình suốt ngày có mùi mồ hôi cơ thể đâu”

Yusuke thờ dãi chiều ý tôi

“Thật ra em với anh có thể xài chung nếu muốn, chai này cũng khá to”

Yusuke đồng tình ngay tức khắc, anh sốt sắn giành lấy chai dầu thơm quăng vào vỏ rồi mỉm cười kéo tôi đi vòng vòng.

Được một lúc thôi thì Yusuke đã luôn miệng ngáp lên ngáp xuống, tôi khẽ vỗ anh, ra hiệu anh mau đứng đắn một tí. Sau đó lại chạy ra bòn rút tiền Masaomi rồi chạy vào thanh toán.

Cứ như vậy lượn lờ khắp tầng hai, sau khi đã mua đủ đồ thì điện thoại Masaomi vang lên, là tin nhắn của anh Iori, anh báo nếu đã mua xong thì lên tầng 3 để ăn trưa, anh đã ngồi đợi ở đó rất lâu rồi.

Trong lúc chờ thang cuốn đưa lên tầng trên, vì cơ thể nhỏ nhắn nên tôi loạng choạng khi vừa bước lên thang cuốn, Yusuke nắm lấy tay tôi sợ tôi ngã, khi lấy vững được trọng lực tôi khẽ kéo tay ra, nhưng anh nắm chặt quá, tôi không rút ra được nên đành để yên, loa của trung tâm đang vang lên những giai điệu nhẹ nhàng của bài hát Paranoia của nữ ca sĩ Kano. Kano là nữ ca sĩ vừa mới nổi dậy gần đây do trong một chương trình tìm kiếm tài năng, cô đã được một ông sản xuất nhắm trúng và quyết định đào tạo cô bé thành một danh ca tài năng, và quả là ông ta đã gần chạm đến ước muốn đó khi bài hát debut đầu tiên của Kano rất được công chúng quan tâm và đón nhận, đó đã trở thành bài hát đứng trong top 100 do mọi người bình chọn.

Giọng cô bé nhẹ nhàng và ngọt ngào vang lên khắp khu trung tâm, tôi dựa vào người Yusuke, cảm nhận hơi ấm từ nơi giao nhau của hai bàn tay. Masaomi một tay xách đồ, một tay cũng nắm vào tay tôi, nhưng sau đó anh lại nhìn thấy những vết sẹo chằng chịt nơi cổ tay, anh lại khẽ nhủ thầm, cảm lên ngắm nghía, anh khẽ thở dài.

“Lần sau đừng làm thế nữa nhé”

Tôi nhìn anh, như muốn nhìn sâu vào trong từng lời nói của anh. Tôi gật đầu, anh mỉm cười xoa đầu tôi.

“Em gặp anh và yêu anh, nhưng anh chỉ là một kẻ lừa dối. Em ghét, em ghét, em ghét, em ghét anh nhưng tại sao em lại không thể hận anh được?”

“Hãy ôm em đi, đó là giấc mơ ấm áp mà em mãi mãi không muốn tỉnh dậy. Thật đau đớn, đau đớn, đau đớn, đau đớn và em không thể chịu được đau đớn đâu anh..”

Giọng của Kano rất hay, vang vọng trong con tim của tôi. Bài hát rất phù hợp với tâm trạng của tôi, rất phù hợp với hoàn cảnh của tôi. Chẳng mấy chốc đã đến tầng ba, vì mãi mê hòa vào giai điệu ca từ mà tôi hầu như quên luôn việc mình đang duy chuyển trên cầu thang cuốn. Đến khi Yusuke khẽ kéo tôi thì tôi mới loạng choạng bước ra khỏi cầu thang.

Chúng tôi đi qua rất nhiều gian hàng ẩm thực, tạt vào một máy bán kem, tôi liền mua một cây kem vị Cacao và một cây kem Socola cho Yusuke. Lại đi tiếp, sau khi thấy Iori đang nhìn vào thực đơn ở một gian hàng Shushi, chúng tôi liền đi vào. Thấy một đồng những thứ lộn xộn trên tay Masaomi, Iori khẽ ngạc nhiên, nhưng rồi anh mỉm cười

“Xem ra đã mua đủ rồi nhỉ”

“Đúng rồi ạ”

Tôi gật đầu trả lời câu hỏi của anh. Rồi Iori lấy ra một chiếc cặp nhỏ màu đen, trên đó treo lủng lẳng một chú gấu màu trắng

“Cho em này”

Tôi ngẩn người “Tặng em?”

“Ừ, quà chúc mừng vào năm học mới”

Tôi khẽ hoang mang nhận lấy cái cặp rồi hỏi “Đắt không anh?”

“Cũng đắt nhưng anh đủ trả tiền mà, em không cần lo”

Tôi ngại ngần cúi đầu, chiếc cặp rất đẹp, nhưng thật sự trong nó quá mắc và tôi nghĩ tôi không nên nhận. Nhưng không đợi tôi trả lời Masaomi đã nói

“Iori đi làm thêm, việc đó lương rất cao nên em không cần lo”

“Việc gì thế ạ?” – Yusuke ngồi cạnh bên, vừa liếm cây kem đang dần tan, vừa tò mò hỏi

“Hình như là tiếp viên ở quán Karaoke”- Masaomi khẽ suy nghĩ, rồi anh quay sang nhìn Iori ngẫm hỏi đúng không, sau khi nhận được cái gật đầu xác nhận của Iori, anh mới mỉm cười với Yusuke. Yusuke chỉ hỏi thế thôi, rồi anh lại quay sang liếm láp cây kem của mình

Lúc này tôi mới an tâm gật gù đầu. Ôm lấy chiếc cặp vào người. Cảm ơn Iori từ tận đáy lòng của mình, rồi tôi tranh thủ ăn cho xong cây kem trên tay để còn ăn Sushi nữa.

Điện thoại trong túi tôi vang lên, tôi lấy điện thoại ra, đây là cái điện thoại mà anh Azusa cho tôi mượn. Nó có màu đen và ảnh nền đương nhiên là ảnh hai anh em Tsubaki và Azusa rồi. Tôi thầm ngưỡng mộ tình anh em của họ.

Là tin nhắn từ Ikov. Tôi tò mò mở lên

◇

[Stubaki]: Đi chơi vui hem? ♪(˘ ˘)♪

[Akari]: Vui ạ ^^

[Subaru]: Em mua đủ hết chưa, anh đang ở Shibuya, em có cần mua gì không?

[Fuutan]: Akari đang ở trung tâm mua sắm. ... (͡° ͜ʖ ͡°)

[Subaru]:

[Yusuke]: Akari tươi trẻ này~ (hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa ^^)

[Stubaki]: Hự (///▽///❀) dễ thương quá

[Akari]: Anh Ryui tôi qua phôi cho em đó (◡◡❀)

[Ryui]: Em thích là tốt rồi ^^

[Fuutan]: Chết- quá- đi (' ▽ ') b

[Kaname]: Đề đó anh pr cho em ($\geq \nabla \leq$) !!!

◇

Tôi tò mò click vào, ngạc nhiên nhìn dòng trạng thái anh đăng

Kaname: 1 giờ 20 phút

-Em gái anh nè ~ Dễ thương \(*T▽T*)/

[Yut]: Có gả không? -[Kaname]: Không nhé

[Susu]: Dễ thương thế ^^

....

◇

[Stubaki]: 1 giờ 25 phút

-Lớn rồi gả anh nha \(*T▽T*)/

...

Và một dãy người comment và số lượt like khủng không thể chê được. Tôi khổ sở thờ dài, haizz, mấy ông anh này thật là rộn chuyện. Cứ để tôi bình yên sống cho qua ngày không được sao....

[Subaru]: Tôi về anh sẽ post

[Azusa]: Anh nữa ^^

[Akari]: Cho em xin đi ạ ㄹ(ㄱ ㄹ ㄱ ㄹ ㄱ)

[Ukyo]: Nhớ mua thêm hộp đựng bento và chai nước nữa nhé

A phải rồi, đi học thì đương nhiên phải chuẩn bị bento và nước, tôi quay sang nói với anh Masaomi, anh mỉm cười haha rồi xoa đầu tôi, anh nói ở tầng 3 lúc này có chỗ bán, lát anh sẽ dẫn tôi đi xem.

Tôi mỉm cười hài lòng gật đầu.

Trong khi ăn Sushi, Yusuke đã chụp rất nhiều hình, từ hình của các món sushi trên bàn đến chụp tôi, Iori và Masaomi và trong cậu dường như rất thích thú với việc cầm điện thoại lia qua từng người một mặt cho bọn tôi nuốt không trôi miếng Sushi đang mắc nghẹn ngay cổ họng vì ngượng ngùng

[Stubaki]: A ~ Sushi kia >< Anh cũng muốn !! 三三▲(<)☞

[Iori]: Đem về cho anh à?

[Stubaki]: Em có lòng thì anh nhận ~(ㄉ//ㄥ//ㄱ//ㄱ)

[Iori]: Vậy em không có lòng rồi

[Stubaki]: Hự ! Azusa anh đau quá (' 〃 ㄣ 〃 ')≡

[Azusa]: Thật tình, Akari lát gói về hộ anh vài miếng nhé

[Akari]: Ok~(ゝ 〇 ㄣ 〇)

Chúng tôi cứ thế vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ, thời gian trôi rất nhanh.

Sau khi ăn xong, chúng tôi lại đi vòng tầng 3 để mua hộp bento và chai nước. Iori nhìn đồng hồ

“Mới có 2 giờ chiều thôi, chúng ta đi xem phim đi”

Rạp chiếu phim chỉ trên tầng bốn thôi, lại đi thang cuốn. Ở rạp phim lúc này đèn đã tối đi rất nhiều, mọi người chen chúc ở phòng bán vé. Tôi nhìn những bộ phim sắp chiếu và vui mừng, bộ phim kinh dị The Conjuring sắp có suất lúc 2 giờ 20 phút, bây giờ mua vé là kịp rồi. Nhưng Yusuke lại muốn xem phim Siêu anh hùng, tôi kỳ kèo mè nheo một hồi, rốt cuộc Masaomi chịu thua, bảo Yusuke nhường tôi rồi hôm khác anh sẽ dẫn cậu đi xem, lúc này Yusuke mới thôi cảm râm.

Vào phòng chiếu phim, lúc này mọi người đã vào rất đông, ghế đều đã có người ngồi chật kín, chỗ ngồi chúng tôi là 4F, đối diện với màn hình, không quá xa cũng không quá gần, vừa tiện lợi lại có tầm nhìn đẹp, Iori thích yên tĩnh nên anh lui vào góc, Masaomi ngồi bên cạnh rồi tới Yusuke và tôi. Do chỗ đi chật hẹp nên Iori phải nắm lấy tay tôi dẫn đi, đồng thời một tay anh cầm điện thoại chiếu sáng phía dưới chân để không giẫm đạp vào chân người khác.

“Ừa, Akari sao em lại ngồi bên ngoài, em sang đây đổi chỗ với anh này”- Masaomi ngạc nhiên nhìn chỗ ngồi bên tay phải của tôi còn trống, nhưng tôi nói rằng không cần đâu, tôi thích ngồi chỗ này hơn vì nó nhìn rất rõ màn hình. Màn hình quảng cáo lâu thật, khí lạnh từ điều hòa thì cứ thổi ra làm tôi co ro ngồi một góc, Iori phải cởi áo khoác ra cho tôi mặc vào, còn Masaomi lại đưa tôi áo khoác của anh để che đi đôi chân trần đang dựng hết da gà lên, Yusuke cũng lạnh, thế là hai chúng tôi để chân lên ghế rồi chia sẻ nhau cái áo đáng thương của Masaomi. Ngồi được một lúc thì có người ngồi xuống bên cạnh, chàng trai đó đội một cái mũ, sau đó anh tháo mũ ra và đặt trên đùi mình. Tôi ngạc nhiên, cậu con trai đó có mái tóc vàng và vài ba cây kẹp trên cái mái, nhìn anh rất giống Rinto vì có phong cách kẹp lại mái giống nhau. Cậu con trai đó không nói gì, chỉ lấy trong túi ra một hộp bỏng ngô và một ly soda. Tôi cũng chỉ tò mò nhìn rồi quay sang, đưa tay bóc lấy vài mảnh khoai tây chiên mà Yusuke đang cầm trên tay.

Âm nhạc rừng rợn bắt đầu vang lên, xuyên suốt buổi chiếu phim tôi đều rất tập trung xem, diễn xuất của diễn viên quá hay, nhất là diễn xuất của nam nữ diễn viên đóng vai Ed Warren và Lorraine Warren, cả hai đều diễn rất nhập tâm làm cho không khí u ám của bộ phim càng thêm đáng sợ hơn.

Tôi hoảng sợ và giật mình trước những cảnh Jumpscare của bộ phim. Có một lúc tôi bị giật mình, theo quán tính nắm chặt tay áo người kế bên, chàng trai ngồi cạnh tôi khẽ cứng người một cái, rồi anh quay lại nhìn tôi.

“Bạn nè, bạn có thể buông tay áo mình ra không?”

“A. A xin lỗi cậu”- Tôi ngượng ngùng buông tay áo cậu ra, đưa tay gãi gãi má rồi quay đi tiếp tục xem phim. Biểu cảm của cậu bạn đó rất khó đoán, chỉ nhìn tôi chằm chằm rồi quay sang hướng màn hình.

“Cậu muốn ăn bắp rang bơ không?”- Cậu bạn đó vươn tay đưa tay hộp bỏng ngô cậu ăn được phân nửa, tôi cảm ơn cậu rồi không ngại ngần bóc vào miếng bơ vào miệng. Iori trong góc đã dựa tường ngủ từ lâu, Masaomi đang chuyên tâm bấm gì đó trên điện thoại và Yusuke thì đang hoảng sợ nắm lấy tay tôi cứng ngắt. Tôi nuốt nước bọt không rời mắt khỏi màn hình và thật sự tán thưởng đạo diễn làm ra phim này. Đúng là siêu phẩm có một không hai.

“Anh lạnh quá”- Yusuke khịt mũi ôm tôi cứng ngắt nói, cơ thể anh run run không biết do sợ hay do bị lạnh

“Em cũng lạnh”- Tôi lại ôm anh cứng hơn, chúng tôi dứt khoát đẩy thanh chắn ghế lên rồi ôm nhau thành một cục. Yusuke thoáng đỏ mặt, anh cúi mặt, nhếch mép cười rồi ghì chặt lấy tôi hơn. Sau đó do quá sợ mà anh không dám nhìn, núp trong cái áo khoác không ngóc đầu dậy nữa.

Cậu bạn ngồi bên cạnh đưa cái mũ cho tôi “Đội vào cho không lạnh hai bên thái dương” Hình như này giờ cậu ấy không thấy sợ. Khá im lặng và kín tiếng.

“A cảm ơn bạn”- Tôi nhận lấy đội vào mặc dù trong có vẻ hơi điên vì đang trong rạp phim mà lại đội nón, nhưng vì tôi còn nhỏ, chiều cao chưa vượt qua ghế nên không sợ người phía sau không thấy

Đến 4 giờ chiều thì phim kết thúc trong tràng vỗ tay nhiệt liệt của cả rạp, tôi mỉm cười đỡ Yusuke đang xụi lơ bên cạnh đứng dậy và lay anh Iori đã chìm vào giấc ngủ sâu. Iori giật mình, mơ màng nhìn xung quanh, tôi nắm tay anh đỡ anh ngồi dậy vì thật sự anh ấy đã không còn tỉnh táo rồi, còn Masaomi thì đỡ chúng tôi để khỏi té khi đoàn người lũ lượt đang chen lấn ra bên ngoài. Những lời khen và bàn luận vang lên xung quanh làm cho tôi thấy rất háo hức, bộ phim quá hay làm tôi không tài nào rời mắt được. Đến bây giờ nhớ đến đôi chân treo lủng lẳng trên cành cây hay con ma ngồi trên nóc tủ mà tôi vẫn thấy sợ và ám ảnh. Thở phò phò bước ra ngoài

“Bạn gì oi, bạn tên gì thế?”- Chàng trai lúc này ngồi bên cạnh tôi khẽ nắm lấy tay tôi kéo lại

Yusuke giật mình nhìn chàng trai đó, rồi cậu mặt hầm hầm nhìn một cảnh trước mắt.

“Akari, Minato Akari”

“Ờ là Suguru Syo, hân hạnh được làm quen”

Tôi mỉm cười gật đầu với cậu, nhưng chưa kịp trả lời thì Yusuke đã nắm lấy tay tôi kéo đi một mạch. Đến lúc đó tôi vẫn chưa nhận ra, tôi vẫn còn đang đội cái mũ của cậu bạn kia.

Syo nhìn bóng người con gái đang bước đi xa, một giọng phụ nữ từ xa vang lên “Syo về thôi con, nhanh đi đi rước em nữa”

Syo không nhìn về phía trước nữa, cậu ba chân bốn cẳng chạy về phía người mẹ đang mỉm cười hiền từ nhìn cậu

“Mẹ ơi con muốn mua nón đội”

“Nón của con đâu?”

“Con làm rơi mất rồi ạ”

“Thật tình sao lại bất cẩn như thế, lần này thôi, sau này không có nữa nghe chưa, để em biết thì nó sẽ học theo con mất thôi” – Người mẹ với biểu cảm bất lực sờ đầu Syo, cậu mỉm cười ôm ghì lấy cánh tay của mẹ. Rồi hai mẹ con đi về phía khu vui chơi cho trẻ em...

Ngồi trên taxi, tôi chán nản lấy điện thoại ra bấm

[Subaru]: Masaomi, nhóm anh về chưa?

[Masaomi]: Đang về, sao thế?

[Subaru]: Ghé qua Shibuya rước em với, xe đạp bị hư mất rồi ㄟ, _ ㄟ

[Masaomi]: Anh hiểu rồi

Thế là chúng tôi lại chuyển hướng sang Shibuya, từ xa tôi đã thấy thân hình cao lớn của anh Subaru, anh đang sốt ruột nhìn đồng hồ trên tay mình. Thấy Yusuke đưa tay vẫy vẫy, anh mỉm cười mở cửa xe chui vào. Nhưng chưa kịp gì thì Yusuke la lên

“A là robot”

“Không, về”- Masaomi phủ phàng từ chối, nhưng chưa kịp gì thì Yusuke đã mở cửa xe chạy như bay về phía cửa hàng đồ chơi. Subaru bắt lực thờ dài, anh đau đớn leo lại xuống xe chạy theo thẳng em hiểu động của mình để rồi về, tôi nhìn về phía cửa hàng đồ chơi cũng tò mò leo xuống chạy theo

Bên trong bày rất nhiều dạng đồ chơi khác nhau, nhìn vô cùng hoành tráng, đối với mấy đứa con nít thì nơi đây giống như thiên đường vậy.

Yusuke đang sung sướng nhìn con robot nhỏ để trong tủ kiếng, Subaru có kéo cỡ nào thì cậu cũng không chịu đi, tôi mặc kệ nhìn ngấm xung quanh, bỗng tôi thấy có một quyển sách nằm lơ lửng một trong một góc, không ai để ý gì đến nó, tôi cầm lên, tò mò lật qua lật lại, nhưng lại chẳng thấy gì. Tính bỏ xuống thì bỗng nhiên viên đá trên bìa quyển sách sáng lên, tôi giật mình, mở quyển sách ra lần nữa, lần này tôi ngạc nhiên hơn gấp bội, trong quyển sách đó có hình của tôi, là tôi đang nở một nụ cười tươi tắn. Kế bên còn ghi một profile về tôi, dày kin của trang giấy, tôi hoảng sợ gấp lại, ôm vào ngực rồi lủi thủi đi đến trước mặt Subaru

“Em muốn mua cái này ạ”

“Quyển sách à? Nếu em thích thì mua đi anh trả tiền dùm cho”

Tôi hài lòng mỉm cười gật đầu, Yusuke vẫn kì kèo đòi mua robot, sau khi hỏi giá, thấy nó cũng không mắc lắm nên Subaru chịu thua, lôi con robot ra trong đôi mắt vui sướng của Yusuke, đi về phía quầy tiếp tân.

Tôi quyết định về nhà sẽ cho Jin xem quyển sách này. Bỗng nhiên tôi được tặng một postcard cho quyển sách, tôi nhìn, bỗng nhiên nhớ đến Ken, không biết bây giờ thằng bé ổn không. Postcard này rất thích hợp với nó, có lẽ khi nào đó tôi phải đi thăm nó mới được.

Chúng tôi lại đi ra ngoài và khá bất ngờ khi gặp chị gái tên Nao và Toma, Shin đang đứng nói chuyện với nhau

“A Akari, em lại đi chơi à?”- Toma mỉm cười sờ đầu tôi. Rồi anh nhìn trang phục tôi đang mặc, khẽ đỏ mặt ho nhẹ “Nay em dễ thương lắm”

“Dạ cảm ơn anh, anh hai em dẫn em đi mua đồ nhập học ạ”

“Giỏi thế? Em học lớp mấy rồi?”- Chị gái tên Nao nói

“Dạ lớp 6”

“Cuốn sách đó...”- Shin nhìn chăm chăm về phía quyển sách trên tay tôi, rồi anh nói “Anh nhớ nó đâu có chữ gì đâu? Em mua làm gì phí tiền thế?”

“Em mua về em vẽ lung tung”- Tôi mỉm cười nói với anh, lúc này anh mới im lặng, khẽ ho nhẹ, anh tập theo Toma sờ đầu tôi, và dường như rất thích cảm giác này. Anh sờ mạnh hơn đến nỗi tóc tôi rối tung lên, làm chị gái Nao phải cột lại

Masaomi ngoài xe sốt ruột gọi tên tôi, tôi mỉm cười chào mọi người rồi lạch bạch chạy về hướng Taxi, leo lên xe rồi chạy mất vút

“Cô bé đó dễ thương nhỉ”- Nao mỉm cười nói

“Ừm.”- Cả hai không nói lời nào, chỉ ngơ ngẩn nhìn theo hướng chiếc xe rời đi

Những cành lá đung đưa trong gió, cơn mưa tối qua đã dọn chỗ cho một bầu trời tươi sáng hơn với những rặng mây màu trắng bông bênh trôi theo gió.

Tôi mở cửa sổ để gió lùa vào mái tóc, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cảm thấy cơ thể tràn đầy năng lượng.

Xe cô vẫn qua lại, và dòng người vẫn vội vã bước qua nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đến Trường Mới

Buổi chiều, khi trời đã nhá nhem tối, tôi trở về nhà. Việc đầu tiên là chạy lên lầu để cho Jin xem quyển sách kỳ lạ mà tôi vừa mua được.

Jin cầm quyển sách lên xem, lật ra và bàng hoàng. Bên trong là bức ảnh của tôi, tôi không biết bức ảnh này được chụp khi nào và ở đâu. Điều ngạc nhiên hơn nữa là tôi không nhớ mình từng chụp bức ảnh này. Trong ảnh là tôi mặc một chiếc váy trắng tung bay trong gió, kế bên có dòng chữ “Minato Akari”-Hồ ly chín đuôi?

Tôi thắc mắc không hiểu dấu chấm hỏi có nghĩa là gì, chính Jin cũng không biết được. Nó suy nghĩ một hồi vẫn không tìm được câu trả lời nào hợp lý.

Lật sang trang tiếp theo, lại là ảnh của Lee, cậu bạn đang vận trên người một bộ trang phục kỳ lạ, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào “ống kính”, xung quanh là muôn vàn hoa cúc trắng nở rộ, làm sáng bừng một góc của bức ảnh. Phía bên là dòng chữ “Lee Syaoran”- Hoa cúc trắng.

“Chị có biết ý nghĩa của hoa cúc trắng không?”- Jin không nhìn tôi, nó chỉ nhìn chăm chăm vào bức ảnh của Lee. Tôi suy nghĩ

“Chị nghĩ anh Iori có, để chị chạy đi mượn”

Rồi tôi bước xuống giường mở cửa ra, bên ngoài trời đã tối đen như mực, phía dưới đèn vẫn sáng, có tiếng nói chuyện của Stubaki và Natsume, chạy lên tầng 3, tôi hơi ngần ngại rồi gõ cửa phòng của Iori.

Phía bên trong có tiếng lục đục, rồi tiếng sột soạt, sau đó cánh cửa mở ra, Iori người còn đọng lại vài giọt nước, anh khoát sơ chiếc áo sơ mi màu trắng, mái tóc ướt sũng chưa được lau khô, vài giọt nước chạy xuống, lăn xuống cổ rồi trườn nhẹ nhàng xuống cơ ngực rắn chắc của anh. Thật ra Iori chỉ mới có 15 tuổi thôi nhưng đã trở mã hơn những người khác trong nhà, dáng người cao lớn đẹp trai nên nhiều người rất ghen tị với món quà trời sinh này của anh. Iori mị mắt nhìn tôi, anh mỉm cười hỏi “Em có việc gì à?”

Tôi đỏ mặt, hít một hơi rồi hỏi, “Anh có cuốn ý nghĩa của loài hoa không ạ?”

“Có, em muốn mượn à ? Vậy em đợi anh một tí”

Rồi anh bước vào bên trong, tôi nhìn vào phòng của anh, phòng anh Iori rất trang nhã, máy điều hòa bật ở mức nhẹ, căn phòng sạch sẽ và có mùi hương của dầu thơm đàn ông... Tôi lại đỏ mặt không nhìn vào bên trong nữa. Iori lục trong một kệ sách, được một lúc anh lấy ra một quyển sách dày, phỉ phỉ bụi trên đó, rồi anh đưa cho tôi “Đây này, nhớ giữ kỹ nhé”

Tôi vui vẻ cảm ơn anh, rồi ôm quyển sách chạy vội về phòng. Iori đứng mãi ở cửa nhìn bóng hình nhỏ bé chạy xuống cầu thang, khá lâu anh mới khép cửa lại. Mùi hương Lavender trên người cô bé vẫn còn vương ngay phía cửa ra vào, Iori dựa vào tường, quăng cái khăn xuống đất rồi thở dài, hít lấy mùi hương thoang thoảng đó.

“Để xem nào.. hoa cúc trắng.. trang 12”- Tôi nằm trên giường với Jin, đặt hai quyển sách song song với nhau. Dò mục lục, tôi thấy dòng chữ hoa cúc trắng nằm ở trang 12, lật ra trang 12, lúc đầu là thuyết minh sơ qua về loài hoa cúc trắng, nhìn về phía cuối trang, tôi thấy dòng chữ be bé được tô bằng bút dạ quang

“Hoa cúc trắng, lòng cao thượng và sự trong trắng” Tôi khẽ thì thầm. Jin nhủ mầy, rồi nó nói “Vậy là tìm được bông hoa thứ nhất rồi, vậy ra Lee nguyên thể chính là một bông hoa cúc trắng, vậy mà làm chúng ta tìm kiếm lâu nay.”

“Nhưng chị vẫn chưa hiểu, cuốn sách này có nghĩa là sao?”

“Em cũng chưa biết được, chỉ biết nó có thể cho chị biết được người chị đang tìm kiếm là ai và nguyên thể là bông hoa nào thôi. Đây cũng là một may mắn đối với chúng ta. Minh cũng đừng nên tìm hiểu gì nhiều về nó, cứ sử dụng thôi.”

Jin thâm ý nói, tôi nhìn nó dò xét, thấy nó cũng không có biểu cảm gì thì không để ý lắm, được một lúc, dường như có suy nghĩ, tôi nói

“Vậy làm sao lấy được bông hoa từ tim của Lee?”

“Công chúa ngủ trong rừng được hoàng tử cứu bằng cách nào?”

“Nụ hôn”

Nói xong, tôi giật mình nhìn Jin, cố tình ra hiệu cho nó là có đúng là sự thật không. Nó nhìn tôi, nghiêm trọng gật đầu. Tôi chết điếng người không cử động được, đùa sao, tôi và Lee chỉ mới có 11 tuổi, 11 tuổi, 11 tuổi thôi đó, con nít ranh gì mà hôn nhau. Tôi bực mình.

“Chỉ có thể để từ từ cũng được mà, dù sao chúng ta cũng đã tìm được người đầu tiên rồi nên không cần phải gấp”

“Nhưng nếu như vậy thì sức mạnh của em làm sao khôi phục được”

Jin nhìn tôi ngơ ngác “Dạo gần đây em cũng đâu có sử dụng sức mạnh gì đâu?”

Tôi nhìn nó, rồi thờ dài, gật đầu với nó, nếu nó nói không gấp thì không gấp vậy. Dù gì tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng cho nụ hôn đầu tiên. Tôi đưa tay sờ lấy môi, mắt mơ màng, nụ hôn đầu tiên à.. Thật ra thì có một chút chờ mong trong đó, tôi cười ngó nghiêng một mình.

Vỗ vỗ hai má mình, tinh tảo tinh tảo tinh tảo đi. Lật sang trang tiếp theo lại không có ảnh gì hết, nhưng lại có dòng chữ “----o”-Hoa hồng đậm

Ngạc nhiên, tại sao ở đây lại không có hình, không có tên, mà cuối câu lại có một chữ “o”? Hay là người đó có kết thúc là chữ o? mà chữ o là ai mới được chứ nhỉ? Tôi nhìn Jin, nó cũng không hiểu lắc lắc đầu. Lại lật sách ra, hoa hồng đậm có nghĩa là “Người đẹp kiều kỳ”

Lại rơi vào bế tắc, người đẹp kiều kỳ là ai vậy? Tôi không quen ai sang chảnh hay kiều kỳ cả. Tôi tức giận vò đầu bứt tai, lại lật sang trang tiếp theo, nhưng những trang kế tiếp lại vẫn giống như thế, chỉ có vài dòng chữ và vài bông hoa. Tôi và Jin phải thức suốt đêm để nghiên cứu kỹ lưỡng, nhưng không thu nhập được thông tin gì đáng giá. Tôi nửa đêm, do quá mệt mỏi, tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Trước đó, tôi ôm Jin vào lòng thì thầm

“Chỉ có cảm giác.. mọi thứ hình như quá dễ dàng..”

“Có lẽ do chị nghĩ thế thôi”

“Này.. em nghĩ có khi nào sẽ có chuyện xảy ra không?”

Jin cốc đầu tôi một cái “Không có đâu, chị ngủ đi!” Rồi nó dựa vào tôi, được một lúc khi cảm nhận nhịp thở đều đặn của nó, tôi cũng dần mơ màng rồi chìm vào giấc ngủ.

Buổi tối trước ngày đi học, tôi trằn trọc suốt đêm không ngủ được. Cứ nằm một lúc tôi lại ngồi dậy, kiểm tra balo lại xem có thiếu gì không. Nếu như ngày mai đi học mà thiếu đồ thì sẽ tạo ấn tượng xấu trong lòng người khác hay đối với thầy cô.

Tôi kiểm tra rất kỹ, sau khi chắc chắn mình đã chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ rồi, tôi mới yên tâm trèo lên giường, phải mất một lúc lâu tôi mới hiu hiu ngủ được.

Tôi lại gặp X, tôi sưng sò như không tin nổi vào mắt mình. X bây giờ sao xanh xao quá, mặt cô ấy trắng bệch và đôi môi không còn chút huyết sắc nào cả. Cô ấy thấy tôi, run run lại gần tôi, nhưng những bước chân ấy dường như không còn chút sức lực nào. Những vết sẹo trên cổ tay phải dường như còn ần ần đau, cô ấy khẽ ôm lấy cổ tay, cắn lấy đôi môi đang chảy máu, một lát sau từ cổ tay cô ấy, những giọt máu từ từ chảy dọc xuống, rơi vãi trên nền đất tạo thành những chấm nhỏ nhìn rợn người.

Tôi chạy lại gần cô, ôm lấy cơ thể đang gần như sắp gục ngã, cô ấy hé môi, giọng nói run rẩy như người đang trong cơn hấp hối

“Tôi... Tôi sắp không thể trụ được lâu rồi..”

Rồi cô ấy nuốt nước bọt, thở càng gấp hơn, cơ thể cô run dữ dội. Tôi nhắm chặt mắt, cố kiềm những giọt nước đang động ngay khóe mắt.

“Cô.. Cô phải giúp tôi tìm họ. Tôi.. chỉ trụ được.. chừng 2 ngày nữa thôi...”

“Sau hai ngày nữa thì sẽ như thế nào?”

Tôi vươn tay, chạm vào trán cô ấy, một luồng nhiệt từ người tôi bay ra, truyền vào người X, tôi cảm thấy cơ thể giống như gần mất đi chút sức lực vốn có của mình. Chân run run, tôi ngã xuống nền đất, X cũng ngã xuống và dường như có thêm chút năng lượng của tôi, X lấy vững được giọng nói

“Akari, cô phải luôn nhớ điều này, cô không phải là một con người bình thường, vĩnh viễn không phải..”

“Nếu như.. nếu như mà tôi biến mất, thì cô vẫn cứ an tâm. Sẽ có người thay thế tôi giúp đỡ cô..”

“Akari, hãy giúp tôi điều này, tôi muốn gặp lại họ lần cuối”

“Cô có thể, mỗi ngày truyền cho tôi chút năng lượng không? Lúc này tôi có cảm giác, có năng lượng của cô tôi dường như thấy khỏe hơn rất nhiều. Chúng ta có thể kéo dài thêm thời gian..”

X nói chuyện rất nhỏ nhẹ ần ần sự van nài, tôi hiểu ý của cô ấy, thật ra năng lượng không phải thứ gì khó kiếm, mỗi ngày chỉ cần tôi siêng năng hấp thu năng lượng mặt trăng thì sẽ ổn thôi. Sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, tôi đồng ý với yêu cầu của X. X dường như thả lỏng cơ thể ra, cô ấy mỉm cười cảm ơn tôi. Rồi dường như quá mệt mỏi, cô ấy dựa vào vai tôi thiếp đi. Gánh nặng trong lòng tôi cứ thế mà chùng chất dần, tôi thật sự rất mệt mỏi rất mệt mỏi đi

rồi.

Buổi sáng, chuông báo thức vang lên , rất to như muốn đâm thủng màng nhĩ người đang say giấc nồng trên giường, Jin tức giận lăn vào bên trong, chui vào cái chăn ngáy khò khò. Tôi vươn tay từ trong chăn ra, đập thật mạnh vào chuông báo thức, nó kêu lên một cái tách rồi im lặng.

Hôm nay là ngày tôi được đến trường mới, vừa nghĩ tới đó, mắt tôi mở to ra, háo hức leo xuống giường, xỏ đôi chân vào đôi dép lông xù dễ thương lạch bạch chạy vào toilet để vệ sinh cá nhân. Sau khi cảm thấy mình đã thật sạch sẽ, tôi liền với tay lấy bộ đồng phục đang được treo trong nhà tắm mặc vào.

5 phút sau, ngắm nhìn mình trong cái gương to lớn, tôi hài lòng gật đầu. Mái tóc trắng xõa ra, một bên còn có một cái bím dài dài , đôi mắt đỏ long lanh, bộ đồng phục hơi to dường như làm cơ thể cô bé trong nhỏ nhắn dễ thương hơn, đôi vớ màu đen viền tím dài tới đầu gối. Tôi xoay xoay nhìn mình trong gương và hài lòng gật đầu.

Khẽ hôn lên trán Jin đang say giấc, tôi ôm lấy cái balo đeo vào lưng, rồi vui vẻ phóng như bay xuống lầu.

Ở dưới mọi người đều đang lục đục trong bếp, tôi vui vẻ ngồi vào chỗ của mình đông đưa chân. Ukyo đặt trước mặt tôi một đĩa bánh , phía trên rưới một ít cà phê sữa, mùi thơm bốc lên làm bụng tôi kêu lên ròn rột, anh khẽ nói

“Ồ, hôm nay dậy sớm thế?”

“Dạ vâng ! Tại hôm nay là ngày em được đến trường mà”

“Thấy em vui vẻ như thế làm anh có thêm sức đấy..”- Yusuke từ ngoài bước vào, đưa tay gấp một cái thật to rồi vạt vờ ngồi cạnh tôi, ụp mặt xuống bàn ngủ gục. Tôi khẽ vỗ vỗ anh, nhưng anh mặc kệ tôi, vẫn nằm gục trên bàn ngủ. Iori bước vào, khịt mũi một cái, rồi khẽ nói “ Mùi hoa Lavender...”

Tôi nhìn anh gật đầu, anh thấy tôi, hơi ngạc nhiên một tí rồi mỉm cười xoa đầu tôi, kéo ghế ngồi cạnh tôi.

Một lúc sau thì mọi người đã có mặt đủ. Stubaki ồn ào nói “ Nay đi học nhớ gây ấn tượng tốt với mọi người nha” Biết là anh khích lệ tinh thần tôi, tôi mỉm cười cảm ơn anh, rồi chuyên tâm ăn nốt cái bánh to bự trước mặt.

“Buổi trưa chúng ta ăn trưa chung với nhau nhé!”- Fuu nhìn thì đang hỏi ý tôi, nhưng giọng nói thì cứ như bắt buộc tôi vậy. Tôi mỉm cười đồng ý với nó, tưởng chuyện gì, chỉ là ăn cơm thôi mà.

“Aki, chị đi học nha, chúc chị may mắn đi !”- Tôi ôm Aki vào lòng xoa xoa nó, Aki từ lúc được tôi biến từ một con sói trở thành một con chó, tôi biết nó đã rất cố gắng để giả làm một con chó theo đúng nghĩa, nhưng cho đến tận bây giờ, nó chưa bao giờ sủa một lần nào. Có thể là nó khinh thường việc làm theo lũ chó, hoặc nó không biết sủa và tôi cũng không lấy làm lạ hay ép buộc gì nó. Aki chỉ đưa lưỡi liếm mặt tôi một cái, vẫy vẫy cái đuôi nhe răng nhìn tôi. Anh Subaru rất thương Aki, anh thương Aki hơn cả tôi, trước khi anh đi học anh đều không quên cho Aki ăn và hôm nay cũng vậy.

“Akari, đem theo hộp bento này !”

Ukyo từ đằng sau nói lớn, phui tay vào cái tạp dề, anh ôm hộp bento đã được gói lại kỹ càng, rồi anh bỏ vào cặp cho tôi. Chỉ một tí nữa là tôi đã quên đem theo bento rồi, thật là bất cẩn. “Thật tình, sau này em không được bỏ quên bento nữa nhé” Ukyo sau lưng tôi cảm râm, sau khi nghe được âm thanh kéo khóa, tôi liền xoay lại cảm ơn anh. Anh chỉ mỉm cười nói “ U, cố lên”

Bên ngoài có tiếng bấm còi xe, di Miwa đã tới đón cả ba tới trường, sau khi chào tạm biệt mọi người trong nhà, tôi, Yusuke và Fuu liền lững thững chui vào xe. Nhìn qua kính chiếu hậu, tôi thấy anh Iori lái xe đạp từ gara chạy thẳng về một hướng ngược lại, thấp thoáng bên cạnh là những bông hoa diên vĩ đang nở rộ. Anh Subaru thì đi bộ ra ga tàu còn anh Hikaru và Kaname thì có một chiếc xe khác chờ, chú Taro là tài xế riêng cho di Miwa nên chỉ chờ duy nhất di Miwa thôi. Anh Natsume thì thường hay về trễ, trường của anh ấy chỉ học có buổi chiều tối nên anh ấy thường ngủ vào buổi sáng nên có lẽ bây giờ anh vẫn còn nằm nệm ấm chăn êm . Masaomi và Ukyo thì cũng có xe riêng chờ , cả hai đi chung với Hikaru và Kaname. Còn Ryui thì tôi không biết, vì tôi ít khi thấy anh trong nhà và cũng không thấy anh trở về nhà bằng cách nào. Wataru còn nhỏ nên cũng đi theo anh Masaomi quá giang tới nhà trẻ.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh rời khỏi khu nhà Asahina, nhìn từng hàng cây vụt qua trước mắt, gió thổi nhẹ nhàng , khí lạnh thấm vào mũi làm tôi cảm thấy thoải mái dễ chịu.

“Một lát con theo ta đến phòng hiệu trưởng nhé”- Di Miwa vừa nói vừa lúi đống hộp đồng ra xem xét , giọng di nhẹ nhàng, di trù mến nhìn tôi. Tôi mỉm cười gật đầu với di.

Xe chạy được 20 phút thì tới một ngôi trường to lớn và khang trang. Tôi treo xuống xe, ngơ ngẩn nhìn ngôi trường to lớn trước mắt, nhìn đến nỗi mà cổ tôi đau nhói, ngôi trường rất đẹp và khang trang, được thiết kế theo phong cách xen lẫn giữa cổ điển và hiện đại, và nó cực kỳ to, nhìn từ xa là bốc lên mùi con nhà giàu rồi. Đang suy nghĩ và trầm trồ cảm thán thì bỗng nhiên tôi nghe thấy một đám nữ sinh la hét “ Á là Fuuto kia !!!”

“Fuuto đẹp trai quá đi ~”

“Yusuke hôm nay cũng trong ngẫu như mọi hôm !!!”

“Mà con nhỏ đi theo hai người đó là ai vậy?”

“Nhìn mái tóc trắng của nó kia, con lai sao?”

Tiếng nghị luận to lớn vang lên, tôi ngại ngùng đứng nép vào Yusuke, anh khẽ nói “Đừng sợ, họ chỉ là bọn fan nữ thôi” Tôi khẽ đưa tay nín chặt quai đeo balo trên lưng, mắt nhìn thẳng xuống đất không dám ngẩng lên. Đi Miwa từ xe bước xuống, không còn dáng vẻ tinh nghịch hay đáng vẻ dịu dàng như mọi ngày, từ đi toát lên vẻ trưởng thành uy nghiêm hiem có, bọn nữ sinh sau khi thấy đi Miwa bước xuống, tự động im miệng không lên tiếng, kéo nhau tách ra nhường đường. Đi Miwa nắm lấy tay tôi, khẽ vỗ vỗ an ủi, tôi nhìn đi, bỗng cảm thấy yên tâm. Fua đứng cạnh cũng đưa tay khẽ nắm lấy tay tôi, rồi chúng tôi cùng nhau bước vào trường.

Khi vừa bước vào cửa trường, Fua và Yusuke tách về hai phía chạy về lớp học của mình. Còn tôi theo đi Miwa đi về hướng phòng hiệu trưởng.

“Đây là cô bé mà chị nói sao Miwa?”

“Đúng vậy, mong thầy sẽ chiều cố cho cháu nó, nó là con gái của anh trai đã khuất của tôi”

“Đó là chuyện đương nhiên, thưa chị Miwa”

Thầy hiệu trưởng với mái tóc đen lấm chắm những sợi màu trắng, thầy đẩy gọng mắt kính hiền từ nhìn tôi. Tôi cúi đầu “Em chào thầy ạ”

“Ừ giỏi, vậy cháu nó sẽ học chung lớp với Yusuke nhé?”

“Đó là chuyện đương nhiên thưa thầy, cháu tôi vừa bước vào trường còn non nớt, cho học chung với anh nó sẽ an tâm hơn, vậy con ở đây đợi nhé, đi có việc phải về rồi”- Câu sau là nói với tôi, tôi gật đầu với đi, đi mỉm cười xoa đầu tôi “Cố lên nhé, mọi thứ sẽ ổn thôi” Rồi đi xoay bước bỏ đi

Và thế là chuyện được đóng cọc, sau khi tôi ngồi trong phòng hiệu trưởng chờ đợi, hai chân đung đưa thì cửa phòng được gõ cộc cộc, một người phụ nữ còn trẻ mặc bộ đồ công sở bước vào. Cô mỉm cười nhìn tôi “Chào em, cô là Imizu Inari, cô sẽ là giáo viên chủ nhiệm của em từ bây giờ, vậy em theo cô về lớp thôi nào”

Rồi cô vờn tay ra để trước mặt tôi, tôi hơi ngần ngại vì lo lắng, nhưng rồi tôi nuốt nước bọt, vương tay nắm lấy tay cô.

Bước đi trên con đường vắng lặng vì đã tới giờ vào lớp, tiếng ồn ào phát ra từ những lớp học tôi bước ngang qua, nhưng không thể nhìn vào bên trong. Cuối cùng dừng trước một lớp học mà tiếng ồn bên trong không lớn lắm, chỉ lác đác vài giọng cười. Cô Imizu nói

“Em chờ cô ở đây nhé”

Tôi gật đầu với cô “Dạ”, rồi cô bước vào khép cửa lại. Tiếng ồn bên trong chấm dứt, chỉ còn tiếng của cô Imizu vọng ra

“Các em trật tự nào, học kỳ mới này lớp chúng ta sẽ có một học sinh mới. Em vào đi”

Sau khi nghe tiếng ra hiệu của cô Imizu, tay đặt trên nắm cửa mà tôi không thể nào kéo ra được, tôi cứ ngần ngại không dám vào, nhưng tôi chợt nhớ đến lần đầu tôi đến trường Tomoda, cũng là thầy Terada giới thiệu tôi giống như cô Imizu, lúc đó tôi đã không sợ hãi gì. Nhớ thế, tôi mạnh dạn kéo cửa ra bước vào.

Bước chân lên bục giảng, cổ nín tiếng thở để hai chân không run, tiếng phấn va chạm vào bảng do cô Imizu đang viết tên tôi trên bảng, tôi nhìn xuống phía dưới lớp quan sát, Yusuke đang mỉm cười phía cuối lớp làm động tác động viên tôi, lại nhìn sang chỗ cạnh Yusuke, Len cũng đang nhìn tôi mỉm cười, cậu để hai tay lên nhún nhún vai, miệng nói khẩu ngữ “Cố lên”, tôi cắn cắn môi, cố gắng lấy hết can đảm.

"Nè nè cậu nhìn cô bé đó kia"

"Ừ, dễ thương hén"

"Ừ, mái tóc trắng đó dài thật, con lai à?"

"Không biết, Takada cậu hỏi thử xem"

Tiếng nói chuyện xầm xì của học sinh trong lớp vang lên khe khẽ. Cô Imizu sau khi viết xong liền quay xuống nói

“Các em, đây là bạn Asahina Akari, bạn là em gái của Asahina Yusuke, bạn mới đến nên còn hơi ngại, các em không được bắt nạt bạn nghe chưa?”

“Dạ rõ !!” – Âm thanh non nớt của lũ trẻ phía dưới vang lên. To và rất rõ ràng, tôi ngưng ngưng không lên tiếng. Bỗng nhiên có một cánh tay giơ lên

“Em Takada có vấn đề gì?”

Bạn nam tên Takada đó đứng lên, mỉm cười hỏi

“Thưa cô, em muốn hỏi bạn Akari có phải còn lại không ạ, tại em thấy bạn có mái tóc trắng”

Rồi Takada mỉm cười nhìn tôi chờ đợi, tôi hơi ngại ngùng, cô Imizu khẽ đẩy tôi, cô mỉm cười động viên tôi. Tôi nói, giọng nhỏ nhẹ

“Không, mình từ khi sinh ra đã như thế rồi”

"Còn nữa!"- Takara lại nói lớn hơn

"Cậu có bạn trai chưa?"

Tôi đỏ mặt nhìn cậu, hai chân run lấy bầy, đùa sao, trêu gái à. Cô Imizu tức giận nói

"Takada, nếu em còn hỏi bấy nữa cô sẽ không tha cho em đâu!"

"Takada, ra chơi tớ sẽ nói chuyện với cậu"- Yusuke nửa thật nửa đùa nói, rồi cậu khều Len " Đúng không?" Len cười to gật đầu, xung quanh tiếng cười của cả lớp vang lên, tôi hơi sợ hãi, cô Imizu vẫn để tay sau lưng tôi khẽ vỗ vỗ, Takada sờ sờ mũi không nói gì, rồi cậu mới nói " Tớ sẽ còn hỏi nữa"

Phía dưới là hàng loạt tiếng ồ vang lên làm tôi hơi giật mình, Takada không nói gì nữa, cậu ngồi xuống, hai tay để hai bên má nhìn tôi, vẫn giữ nguyên nụ cười đầy ẩn ý đó, thật ra Takada rất đẹp trai, phải nói là ngang ngửa với Len hoặc anh Kaname, nhất là đôi mị mắt giống với Fuu, tôi không dám nhìn vào cậu ấy. Cô Imizu thờ dài lắc đầu, rồi cô nhìn xuống phía dưới lớp, thấy chỗ cạnh Len còn trống, cô nói

“Akari em xuống chỗ bên trái của Len ngồi nhé”

“Dạ”

Nhưng khi tôi vừa nói xong, Len liền đứng dậy, xách cặp sang chỗ ngồi bên trái, ngồi xuống, để chỗ chính giữa giữa cậu và Yusuke cho tôi ngồi. Tôi hơi ngỡ ngàng, cậu nói “ Để Akari ngồi kế Yusuke cho bạn ấy đỡ sợ ă!”

“Ừm, em giỏi lắm Len” – Cô Imizu dường như rất hài lòng với hành động trọng nghĩa của Len, cô khen Len rồi đẩy tôi xuống, tôi ôm cặp bước xuống chỗ ngồi, nhiều con mắt vẫn dõi theo tôi cho đến khi tôi để cặp xuống bàn ngồi xuống. Ở đó còn vưon lại hơi ẩm và mùi hương trên người Len, tôi hơi đỏ mặt không dám nhìn nụ cười của Len. Một cục giấy bay sang phía tôi , là của Yusuke mảnh giấy ghi là “ Em làm tốt lắm”

Tôi nhìn anh, mỉm cười đắc ý hếch mũi “ Em mà lì!” , anh không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn ra cửa sổ. Tiếng phấn lại va chạm với bảng vang lên tiếng lạch cạch, và giọng nói của cô Imizu vang lên đều đặn, nhưng tôi đã không nghe lọt được gì nữa rồi, vì tôi đang mơ màng nhìn Takada đang quay xuống nhìn tôi mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Naruse Akari

10 phút trước khi tiết học kết thúc, khi tôi còn đang mơ màng chưa hiểu cái mô tê gì có trên bảng. Ông trời ơi ai có thể giải thích cho tôi hiểu cô Imizu đang giảng cái gì được không ạ? Thật sự là tôi đã nghỉ học quá lâu rồi, lâu đến nỗi mà cho dù có đưa tôi bảng cửu chương tôi e rằng phải mất thời gian học lại một lần nữa.

Tôi qua tôi đã truyền cho X phần nửa năng lượng của bản thân nên bây giờ tôi vẫn cảm thấy cơ thể ả ả mệt mỏi, ngồi một hồi thì hai vai đau nhức, ngồi một hồi thì cái cổ không thể cử động được. Tôi khe khẽ thở dài, mới có 11 tuổi mà đã biến thành một bà lão rồi sao, không thể nào đâu.

Ánh sáng bên ngoài vẫn chiếu vào chói chang làm tôi buồn ngủ vô cùng, nhưng tôi vẫn phải ráng cảm cự . Cô Imizu đang giảng bài hăng say bỗng im bật, nhìn tôi- con người đang ngơ ngác nhìn chăm chăm vào cái bảng đầy tiếng Ả rập Xê Út mà thấy choáng váng vô cùng.

“Akari, em có hiểu nãy giờ cô giảng gì không?”

Nên nói sao đây? Lắc đầu hay giả ngu? Tiến không được mà thoái cũng chẳng xong, suy nghĩ một hồi, chà chà hai chân đang run rẩy, rốt cuộc tôi vẫn lắc đầu nhẹ nhàng rồi ngượng ngùng không dám ngẩng mặt nhìn cô nữa. Cô Imizu khẽ cười một tiếng “ Em không cần phải ngại đâu, em học trễ hơn các bạn cơ mà. Hơn nữa em quen với cách giáo dục ở trường khác nên tạm thời chưa quen với cách học ở đây. Em có cần cô sắp xếp chỗ ngồi lại lần nữa cho một bạn kèm cho em không?”

“Dạ cần..”- Đến nước này tôi đành phải thật lòng với chính bản thân tôi thôi, không đòi nào mà tôi có thể tự học được trong khi tôi không nắm vững được một tí kiến thức cơ bản nào cả. Không phải đổ lỗi nhưng có lẽ khoảng thời gian kia.. quá đáng sợ, nên tôi cũng không còn đầu óc học được gì nữa .

Cô Imizu hình như thoáng thả lỏng hai vai ra, cô mỉm cười suy nghĩ

“Hừm... cô tính cho em ngồi với Yusuke, nhưng.. sức học của Yusuke cũng không phải giỏi, hay vậy đi, em chuyển sang ngồi cạnh Len nhé, Len học giỏi nên có thể em ấy sẽ kèm được cho em”

“Cô ơi em muốn ngồi cạnh em gái...”- Yusuke đang nhìn ra cửa sổ, nghe lời cô nói thì giật mình kiến nghị, cô Imizu nhăn mày “ Nhưng Akari không thể

ngồi kế em được”

Len đang im lặng thì dường như nghĩ ra được một biện pháp vẹn cả đôi đường

“Hay cô ơi, cô để em sang ngồi chỗ Yusuke, Yusuke chuyển lên phía trước ngồi và Akari ngồi cạnh em cũng được mà cô. Vì em cũng hiểu Akari chưa quen được với lớp, nếu không có anh trai chắc cậu ấy sợ lắm”

Nói rồi Len ra về mặt thương hại nhìn tôi. Phi ! Tôi dù gì cũng không phải thuộc dạng dựa dẫm gì con trai đâu nhé. Nói oan cho tôi quá. Ngồi đâu cũng được kia mà, đâu nhất thiết phải là ngồi cạnh anh trai. Cô Imizu dường như khá hài lòng với sự sắp xếp của Len

“Em nói đúng, được rồi vậy hai em làm theo lời Len đi, nhưng đây là cô phá luật cho các em thôi đó, lần sau không có ngoại lệ đâu nha !”

Sự bài trí của một lớp học trong trường rất giống với cách bài trí của trường Tomoda, tức mỗi học sinh ngồi một bàn, nhưng bây giờ cô Imizu lại cho tôi và Len ngồi chung với nhau, điều này thật sự là một ân huệ hơi cao cả rồi. Tôi cũng không biết nên vui hay nên mừng, cố tình lơ đi những ánh mắt xăm soi của bọn con gái trong lớp, tôi đứng dậy ôm cặp lúi thúi chui vào chỗ ngồi bên trong gần cửa sổ. Bạn nữ ngồi phía trên tôi, chỉ mỉm cười nhìn tôi rồi chuyển sang chỗ ngồi cũ của Len, Yusuke cũng không nói lời nào chuyển lên chỗ ngồi của bạn nữ ấy.

Trong lớp học bây giờ từ những bàn ghế tách xa nhau trong thoáng mát và nghiêm túc bỗng nhiên phía cuối lớp lại có hai cái bàn ghép lại với nhau trong thật mất đi phong thủy vốn có của lớp học.

Sau khi chúng tôi đã ổn định chỗ ngồi, Len bắt đầu bấm bấm cây bút chì, gạch chân những chỗ tôi chưa hiểu rồi kiên nhẫn giảng giải cho tôi. Cậu ấy thật sự là có tính nhẫn nại cao vì 100 câu là hết 99 câu tôi chả hiểu gì.

“Haiz, tớ e rằng phải dạy lại cho cậu từ thứ căn bản nhất rồi”

Tôi ngại ngùng sờ sờ lỗ mũi đã đỏ ửng lên, thờ dài và vào mặt mình hai cái nhè nhẹ. Thật tình, thật xấu hổ. Mày không thông minh lên được một tí nào sao Akari. Giọng của Len vang lên nhẹ nhẹ, giọng cậu ấy rất trầm, mùi thơm từ miệng cậu ấy... tôi hít vào, là mùi bạc hà, thơm lắm, mát nữa. Tôi im lặng đắm chìm vào những câu nói của cậu ấy mà chẳng thể nào nhớ được mặt chữ nữa.

Tôi cố lấy lại bình tĩnh, lơ đãng nhìn ra bên ngoài. Bỗng nhiên, tôi thấy một con mèo lông trắng muốt đang nhìn tôi, đôi mắt nó rất to và sáng, còn thêm vài tia tinh nghịch, cái đuôi phe phẩy, nó bắt gặp ánh mắt tò mò của tôi, ngao lên mấy tiếng vui vẻ, rồi đi về phía một cái cây gần đó nằm xuống. Ạ nhỉ? Nó đang chờ đợi tôi sao. Tôi suy nghĩ miên man cho đến khi Len ngồi cạnh khẽ gõ một cái cốc vào đầu tôi

“Tập trung đi”

“A được rồi, tớ xin lỗi”

Nói thế thôi, nhưng tâm trí tôi vẫn bị con mèo ngoài kia hấp dẫn, liếm liếm đôi môi khô khốc nhìn ra bên ngoài, nó vẫn nhìn tôi chờ đợi. Tôi bỗng nhiên nôn nóng cho đến giờ ăn trưa.

Sau nhiều giờ, cuối cùng chuông cũng reng, tôi vờn vai rên một tiếng thoải mái, Yusuke đứng sau lưng bóp bóp hai vai đang mỏi nhừ của tôi. Tôi giật mình quay sang phía cửa sổ và ngạc nhiên khi thấy con mèo đó vẫn đang nhìn tôi.

Không kịp suy nghĩ, tôi phóng như bay từ trên lầu xuống dưới lầu, cố gắng tìm đường đi ra phía sau, tôi thấy nó đang nằm lim dim trên nền cỏ xanh mướt, lại gần nó, nó dường như có cảm giác, quay sang nhìn tôi, rồi vui mừng Ngao một tiếng bay vào lòng tôi, liếm liếm gò má của tôi. Tôi vui vẻ cười haha, ôm lấy nó.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy giọng nói

“Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi”

Tôi giật mình nhìn ngó xung quanh, nhưng lại không thấy ai, cũng không biết giọng nói phát ra từ đâu

“Đây này đây này”

Tôi chết đứng, run rẩy không thể tin nhìn con mèo đang nhìn chăm chăm mình, đôi mắt tinh nghịch đó vẫn đang thách thức tôi, nó nói

“Cậu đừng tỏ ra đang thấy một sinh vật lạ chứ”

“Cậu.. cậu là?”

Con mèo không nói gì, nhảy xuống khỏi lòng tôi, rồi nó đứng trước mặt tôi, nói

“Tớ là Naruse Akari.”

“Cái..”

Không đợi tôi nói xong, con mèo đó lại lên tiếng “ Sao hả? Thấy tên tớ và cậu giống nhau phải không, thật ra, tớ là cậu, mà cậu cũng là tớ. Cậu chắc

cũng biết huyền thoại Bạch Linh Chi phải không? Cũng biết nguồn gốc của cậu phải không, tớ chính là một trong những cánh hoa đó. Cậu đừng ngạc nhiên, từ khi tớ có ý thức, tớ đã biết được nguồn gốc của mình rồi, là anh của tớ nói cho tớ biết đó, nhưng anh tớ đi mất rồi. Anh ấy chỉ bảo là tớ phải tìm cho ra cậu, sau đó cả hai chúng ta cùng hợp lại thành một thì mới có thể tìm cho ra nguyên thể của mình.”

Con mèo tên Naruse đó nói luyên thoắng không ngừng nghỉ, trong khi tôi còn đang chết điếng thì từ đằng xa có tiếng Fuu gọi vọng vào

“Akari, chị chạy đâu mất tiêu rồi ??”

“Đây nè !!” – tôi ôm Naruse đứng dậy, chạy về hướng của Fuu, chạy lại gần tôi phát hiện Yusuke và Len cũng đang đi tới, trên tay Yusuke cầm tận hai hộp bento

“Akari em thật là, tại sao lại chạy đi không đợi anh. Thậm chí còn để quên hộp bento...”

Tôi liền gọi Naruse ra trước mặt bọn họ “Đây này, em thấy nó nằm một chỗ không di chuyển được, sợ nó bị bệnh nên em chạy ra”

Fuu nhìn chăm chăm Naruse nghiên cứu, rồi cậu la lên “Con mèo này dạo gần đây hay lai vãng chỗ này, dữ lắm, không ai lại gần nó được đâu, có mấy tên con trai định chọc ghẹo nó bị nó cào trầy khắp người rồi đó”

Tôi nhìn Naruse nghi ngờ, Naruse ngao một tiếng rồi liếm liếm tay tôi, tôi bỗng thấy run sợ trước sự thay đổi chóng mặt của Naruse, cười khan hai tiếng, tôi khô khốc nói

“Ha.Ha.. Em đừng đùa, nó ngoan đến thế cơ mà”

“Fuu không đùa đâu”- Len nói – “Đến tớ còn suýt bị nó cào mấy lần, cậu là người duy nhất lại gần nó đấy”

Đến lúc này tôi run rẩy thật sự rồi, khẽ đưa mắt liếc Naruse, nó nhìn tôi, khẽ liếc tôi một cái, tôi biết nó đang thị uy với mình, nếu bây giờ tôi dám quăng nó xuống có khi nào nó cào rách mặt tôi không. Tự nhiên da mặt tôi ửng ửng đâu, và thế là tôi ôm ghì lấy nó, chặt đến nỗi nó phải rên một tiếng nào nè làm tôi lại thả lỏng ra.

Sau đó chúng tôi liền bày thảm ra, ngồi dưới gốc cây ban này Naruse nằm, ngồi trên đó ăn bento. Tán cây to lớn tỏa bóng rợp mát một bãi đất trống, làn gió nhẹ thổi, đây đúng là nơi lý tưởng để ăn trưa, vừa yên tĩnh mà thoáng mát nữa.

Thoáng thoáng tôi nhìn lên dãy cửa sổ, thấy đủ loại người đang tò mò nhìn xuống, còn có tiếng huýt sáo nhẹ nhàng nữa, có tiếng xì xầm to nhỏ.

“Mặc kệ họ”- Fuu không ngẩng đầu nhìn- “Bọn họ chỉ lo chuyện bao đồng thôi, thấy chị đi chung với em và Len nên tò mò thôi.”

Phải rồi ha, Fuu dù gì cũng là một hot boy của trường, nhìn nó xem, khuôn mặt góc cạnh và đôi môi trái ầu hơi mở mớ, đôi mắt lơ đãng toát lên sự mỉa mai và mái tóc xoắn bồng bềnh, thêm cả sự ngạo mạn càng làm toát lên một sự cáng đáng mà đối với bất kì đứa con gái nào cũng có thể sa vào vòng tay mê hoặc của nó. Còn Len thì không cần nói rồi, là sao nhỉ nổi tiếng, em trai của ca sĩ Rinto, lại học giỏi ngoan ngoãn, trò cưng của thầy cô, đúng chuẩn con ông cháu cha, nụ cười ngọt ngào và mái tóc vàng óng ánh, đúng là hai con người có sức sát thương lớn mà. Yusuke thì không cần nói, mặc dù cậu không có được ánh hào quang của hai người này, nhưng dù gì cũng là dòng dõi Asahina, không giống lông thì cũng giống cánh, trong cậu toát lên sự tự tin và háo thắng, khuôn mặt đẹp trai và lời nói cử chỉ tùy tiện, bọn con gái lại có đam mê với thể loại bad boy nên Fuu và Yusuke đúng là sự lựa chọn không tồi.

Tôi thờ dài, e rằng cuộc sống học đường của tôi không còn được yên bình giống như lúc trước rồi. Tôi khẽ gấp một miếng trứng dứt vào miệng Naruse, cô ấy hình như rất đói, ăn rất nhanh, nhai cũng nhanh, ăn xong lại há miệng chờ đợi

“Nó hình như rất đói rồi..”- Tôi hơi buồn buồn lên tiếng

“Đương nhiên, nó đã ở đây vài ngày rồi, lần nào cũng ngồi yên một chỗ, có vài nữ sinh cho nó bánh kẹo, nhưng nó lại không chịu ăn nên dần dà không ai dám lại gần nó nữa”- Yusuke vẫn không nhìn Naruse, cậu chỉ chăm chăm ăn cho xong hộp bento đầy ắp, tôi đưa tay khẽ vuốt ve Naruse, lòng trào lên sự thương cảm, tội nghiệp Naruse, cô ấy chắc đã ở đây chờ tôi rất lâu rồi, Naruse dù gì cũng là một người con gái, sự chịu đựng của cô ấy thật đáng khâm phục. Naruse không nói gì, chỉ khẽ đưa đầu vào tay tôi cọ cọ, rên lên đầy thỏa mãn, tôi chỉ khẽ mỉm cười mặc cô ấy, rồi tôi tách riêng hộp bento ra làm hai, sót ra nắp hộp bento rồi đưa cho Naruse, Naruse ăn rất nhiều, không ngừng nghỉ, tôi chỉ biết nhìn cô ấy rồi thờ dài.

Cuối cùng giờ ăn trưa đã kết thúc, trước khi về lớp, Naruse lại trèo lên cành cây đó nằm xuống lim dim, tôi biết cô ấy đang chờ tôi, nên tôi tranh thủ chạy về lớp học, suốt cả buổi học, tôi cứ nôn nao được về nhà để tìm hiểu thêm nhiều chuyện nữa. Len ngồi kế bên thờ dài liên tục

“Akari, cậu có thể tập trung dùm tớ không, bài này dễ lắm mà cậu không tập trung thì sao làm được”

“Hiểu rồi hiểu rồi, cậu nói lại đi” Nhưng tâm trí tôi vẫn không thể tập trung được...

Đợi mãi chờ mãi cuối cùng chuông hết giờ học cũng reng, Len đứng lên im lặng nhét tập vào cặp, tôi nhìn cậu ấy không nói lời nào, nhỏ nhẹ hỏi “Cậu giận à?”

“Không”

“Giận hả?” – Tôi cười khúc khích

“Đã bảo không”- Len vẫn giữ nguyên bộ mặt không cảm xúc đó, sau khi nhét tập vào cặp, cậu ấy đeo balo rồi bước thẳng ra khỏi lớp không ngoáy đầu lại nhìn

“Anh nói này, Len là hiền nhất rồi mà em còn chọc cho nó giận. Anh ngồi phía trước còn thấy tức dùm cậu ấy, sao em không tập trung nghe cậu ấy giảng”

Tôi xấu hổ cúi đầu, Yusuke mặc dù tay nắm lấy tay tôi nhưng miệng anh vẫn không ngừng cảm rằm phê bình tôi, dù gì tôi vẫn là một đứa con gái, nếu như một người con gái khác phê bình thì không sao, nhưng đây là chính một đứa con trai nói thẳng như vậy.. Dù người sai là tôi thì thật sự vẫn cảm thấy rất buồn.

Nước mắt rơi xuống, tôi cố nhú mày thật chặt để không rơi một giọt nước mắt nào, nhưng đôi mắt vẫn nhòe đi làm tôi đi loạng choạng suýt đứng vào vại người.

Fuu từ khu khác ôm cặp chạy tới, tay tính nắm lấy tay tôi nhưng nó giật mình, cẩn thận hỏi

“Chị sao vậy”

Tôi chỉ lắc đầu không trả lời, Yusuke thở dài xoa đầu tôi

“Thôi được rồi, anh xin lỗi, anh không nên nói nặng như thế với em.”

“Không sao”- Tôi vẫn lắc đầu cố mỉm cười, nụ cười này chắc trông thật ngu ngốc và giả tạo nhĩ, nhưng vẫn không kiềm được những giọt nước mắt, cố lấy tay áo quệt đi những dòng lệ đang tuôn trào. Không hiểu sao tôi lại thấy rất uất ức, một cái gì đó âm ập chạy quanh chân tôi, tôi cúi xuống, Naruse đang lo lắng nhìn tôi, tôi ôm cổ ấy lên, sờ sờ đầu cổ ấy rồi cự tuyệt nắm tay Yusuke hay Fuu, thật sự bây giờ tôi chỉ cảm thấy áy náy và xấu hổ thôi, nếu có những hành động đó tôi sẽ tự trách mình mất. Tôi đúng là đồ ngốc, Len đã cố hết sức giúp đỡ tôi, vậy mà tôi lại làm cho cậu thất vọng. Đến câu xin lỗi tôi cũng không đủ dũng cảm để nói. Yusuke chỉ im lặng cúi đầu đi bên cạnh, Fuu nuốt nước bọt cũng không nói lời nào.

Nhưng khi đến cổng trường, tôi bất ngờ thấy Len đang đứng ở phía bên ngoài, lưng dựa vào bờ tường trong như đang chờ ai đó. Tôi xấu hổ không dám bước đến, có câu làm việc xấu không dám đối mặt, thật sự rất đúng với tình trạng của tôi bây giờ, tôi không còn đủ dũng khí để bước tiếp nữa, những dòng nước mắt lúc này đã khô như muốn lại trào ra, hít vào rồi lại thở ra, cố gắng bình tâm lại.

Len thấy bọn tôi, cậu hơi nhú mày rồi ôm cặp đi lại gần. Đến trước mặt tôi, cậu đi đi cái chân

“Này, tớ xin lỗi, lúc này tớ không nên có thái độ như thế với cậu”

Tôi ngạc nhiên mở to mắt nhìn cậu, mặt cậu đỏ bừng và biểu cảm buồn rầu đó, bỗng dưng tôi cảm thấy thật hổ thẹn, mặt đỏ bừng, tôi cố lấy dũng khí nói

“Tớ.. tớ cũng xin lỗi cậu vì.. vì đã không nghe cậu giảng bài”

Len nghe tôi nói, dường như một cái rồi bật cười, cậu xoa đầu tôi làm cái nơ một bên rơi tuột ra, Len cúi người nhặt lên, rồi kẹp lại cho tôi, sau đó cậu nói

“Biết sai thì sau này không được như thế nữa nhé !”

Tôi im lặng gật đầu, càng ôm Naruse trong ngực chặt hơn, cổ ấy Ngao một tiếng rồi dụi dụi vào lòng tôi. Nhưng lúc đó thì xe của đi Miwa tới, chúng tôi chỉ đành chào tạm biệt nhau rồi cùng leo lên xe, trước khi đi, Len dúi vào tay tôi một cây kẹo mút, cậu nói “Chưa thấy ai làm sai mà lại được tặng kẹo cả”

“Vậy tớ trả này”- Tôi nghe thấy thế, hơi thẹn nên đưa nó vào ngực của cậu, nhưng cậu chỉ cười cười, lại đẩy nó về phía tôi

“Nhưng cậu là ngoại lệ”

Rồi cậu chào tạm biệt cả ba, xoay người leo lên chiếc xe ô tô gần đó, rồi biến mất vào làn xe đông đúc

Tôi ngây người bị Fuu nắm tay lôi mạnh vào xe, dường như nó hơi giận, nhưng tôi cũng chẳng rỗi để quan tâm xem vì sao nó lại giận. Bây giờ tôi chỉ mong tới nhà nhanh thật nhanh và núp trong phòng với Jin và Naruse tới tối.

Vừa về tới nhà, tôi đã ôm Naruse chạy ào vào phòng đóng sập cửa lại

“Em ấy sao thế?”- Azusa đang ngồi, ngạc nhiên hỏi Yusuke

“Chịu, chả hiểu sao hôm nay cứ mơ màng không tập trung gì cả”

“Hmm~ Chắc là em và Fuu ăn hiếp em ấy chứ gì?”- Stubaki lơ đãng nhìn Fuu đang cầm cốc nước lên uống và nhìn Yusuke đang bỏ một cái bánh vào miệng nhai, cả hai người dường như đều bị ghen lại, đỏ mặt, Fuu nói “Em chả thèm” rồi ôm cặp bước vội lên lầu, chỉ để lại tiếng cười sáng khoái của Stubaki và tiếng thở dài của Azusa đang bắt lực.

“Vậy theo chị thì Naruse chính là một cánh hoa trong nguyên thể của chị?”

Jin ngơ vờ nhìn Naruse đang yên tĩnh quan sát căn phòng của tôi, một bộ dáng tinh nghịch, Naruse đang cố tỏ ra là mình vô tội hết sức có thể.

“Này, vậy cô chính là người giống X phải không?”- Jin vẫn không an tâm, hỏi lại

“Ừm, đúng vậy, X có phải là cô bé tên là Hikari không?”

“Hả? Làm sao cậu biết?” – Tôi ngạc nhiên nhìn Naruse, đùa, tới X, người thường xuyên trú ngụ trong con người tôi mà cô ấy cũng biết, Naruse thật sự quá đáng sợ rồi.

“Này đừng vội hiểu lầm tớ, từ khi tớ được sinh ra anh trai đã nói hết thông tin của cậu và các cánh hoa còn lại cho tớ rồi”

“Anh trai của cô? Hmm cô có thể nói rõ hơn không, đại loại tên người đó?”- Jin mở to hai mắt, giả vờ ngạc nhiên cố ý moi móc thông tin từ Naruse, Naruse dường như không hề hay biết gì, chỉ cười hi hi nói

“Anh trai của tớ tên là Haguchi”

“...”

Không gian tĩnh lặng tuyệt đối, không một tiếng động vì tôi và Jin đều đã bị hóa đá mất rồi. Jin thì cứng họng không trả lời được, tôi thì run rẩy nhìn Naruse, Jin từng nói, Haguchi chính là con nặc xà do Điều vương Ngọc Tước đem về từ trong rừng sâu, trải qua quá trình hấp thụ linh hồn do Ngọc Tước ban tặng và hấp thu năng lượng trời đất nhật nguyệt, Haguchi, Aiko, Ayame và Kiba, chính là những thân thủ được Ngọc Tước ban tặng linh hồn, nhưng sau đại họa dùng máu của những người bên cạnh Bạch Linh Chi huyết tẩy đất Hồ Ly, bốn người đã đem những cánh hoa khác nhau nhảy vào luân hồi và tôi là do Aiko đem theo. Vậy là Naruse cũng giống tôi, được mang xà Haguchi nuôi dưỡng rồi bị “vứt bỏ” giống tôi rồi. Tự nhiên trong người nổi lên sự đồng cảm.

“Thật ra thì.. tớ có chuyện muốn nhờ vả”

Naruse ngập ngừng lên tiếng, tôi và Jin im lặng nhìn cô ấy, chờ đợi câu tiếp theo

“Ừ thì... tớ không muốn sống một cuộc sống này nữa, ý tớ là, tớ tình nguyện hòa làm một với cậu Akari..”

“Tại sao chứ?”- Tôi thật sự không hiểu

“Bởi vì có người tớ muốn tìm, nhưng mà tớ lại không đủ dũng cảm làm điều đó, và tớ cũng không có đủ sức mạnh”

Naruse rất giống X, nhưng X thuộc dạng bị trầm cảm nặng còn Naruse bề ngoài vui vẻ vô tư, nhưng tôi biết, giọng nói của cô ấy khi nhắc đến “chuyện đó” đều là sự đau đớn và ảm ảm trong đó là sự không cam lòng.

“Xin cậu đó Akari.. tớ thực sự vô bước đường cùng rồi”

“Nhưng như thế thì cậu sẽ tan biến..”

Naruse ngạc nhiên nhìn tôi, rồi dường như nghe được một câu chuyện cười nào đó, cô ấy phá lên cười lớn

“Không có đâu Akari, có thể là tớ và X sẽ tan biến, nhưng chúng tớ vẫn tồn tại ở đây”- Tay cô ấy – thật ra là một bàn chân đầy lông- chạm vào lồng ngực ấm áp của tôi, nơi đó, nhịp đập của tim vẫn theo một chu kỳ không ngừng nghỉ, Naruse khẽ mơ màng nói “Không biến mất đâu, khi cậu cần bọn tớ sẽ xuất hiện, chỉ là... không thể trở lại hình dáng lúc đầu nữa rồi”

“Cậu thực sự thích thế à?”

Tôi hỏi cô ấy, và như lấy hết can đảm, cô ấy gật đầu thật mạnh.

Tôi nhìn cô ấy, cho cô ấy cơ hội cuối cùng, nhưng kết quả vẫn là không đổi, Naruse và X rất cứng đầu, cả hai đều bướng bỉnh như nhau, một khi chuyện đã quyết thì khó lòng lay chuyển được cả hai người họ. Cuối cùng tôi thờ dài, đồng ý với yêu cầu của Naruse, Naruse như thoáng thờ dài, cậu ấy nói “Tớ chờ cậu rất lâu rồi, chỉ đề có ngày này thôi..”

"Nghe này Akari, có thể chuyện này đến tận bây giờ hơi phi khoa học, nhưng cậu nên tập chấp nhận nó.."

Buổi tối, đúng như đã hẹn, Naruse và tôi nằm song song trên giường, Jin bay lơ lửng trên không trung, nó giơ một tay ra, chém trên không trung một cái, một đạo ánh sáng bay xoẹt qua, chém vào cổ tay của tôi và Naruse đang đặt chồng lên nhau, một nỗi đau đớn đánh ập đến, tôi nhũn mảy cổ chịu đựng, vì Jin đã nói, dù có chuyện gì cũng không được mở mắt ra, nếu không Naruse sẽ hồn phi phách tán, cố kiềm chế, tôi lăm nhăm bâng cừu chương trong lòng, nhưng không tài nào nhớ được. Có cảm giác máu từ cổ tay bị rút ra, hòa làm một với máu của Naruse, sau đó tôi nghe tiếng Naruse” Cảm ơn cậu Akari”

Trong căn phòng, ánh sáng đỏ sáng lên, chiếu rọi cả một bầu trời, nhưng lại không ai thấy.

Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, rất đau đớn, tôi mở mắt ra, thấy X và Naruse đang đứng trước mặt mình. Bây giờ tôi mới có thể quan sát Naruse, cô ấy đẹp hơn tôi tưởng nhiều, vẫn là khuôn mặt 9 phần giống tôi, nhưng lại ánh lên sự vô tư hoạt bát, mái tóc màu vàng được cột thành đuôi ngựa và nốt ruồi son phía đuôi mắt. Cô ấy ôm tôi vào lòng nói “Cảm ơn, cảm ơn cậu”

X đứng một bên, mỉm cười “Xem ra cô phải giúp cả hai chúng tôi rồi”

Nhưng khi X nói, tôi để ý thấy máu từ cổ tay cô ấy đang rơi xuống, tôi buồn rầu hỏi “Vẫn không đủ thời gian à..”

X không nói gì, kẻ trăn cả hai chúng tôi lại, giọng cô ấy nhẹ nhàng, cô ấy nói rằng

“Sẽ không, chúng tôi sẽ không biến mất”

Lúc này, tôi mới nở nụ cười tươi, nhưng Naruse bỗng nhiên quay mặt tôi lại, nhìn thẳng vào cô ấy, Naruse nói

“Akari, tớ có cái này tặng cho cậu”

Rồi cô ấy dùng một tay, che mắt tôi lại, tôi chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng thiêu đốt cả hai mắt mình, đầu đau nhức, tôi cố níu tay Naruse, nhưng tôi lại chạm phải một khoảng không, khi tôi cố gắng mở mắt ra, thì mọi thứ tối sầm lại, tôi té trên nền đất lạnh ngắt, mất đi ý thức

Jin từ trong bóng tối bay ra, đậu trên vai Naruse, nói

“Xem ra bắt đầu rồi..”

“Ừ, hy vọng cô ấy làm được”- Naruse thở dài

“Naruse, Haguchi, ngài ấy vẫn cảm thấy có lỗi với cô”- Jin khẽ nói

“Không sao đâu, tôi dù gì cũng không còn giận anh ấy nữa.. Tôi chỉ hy vọng, sớm gặp lại “bọn họ” thôi”

“Nhưng có lẽ hơi khó..”- X lơ đãng nói, rồi cô ấy nắm lấy đôi tay đang chảy máu, lập tức máu ngừng chảy, cô ấy mỉm cười “Tôi quay lại ngủ đây, e rằng Akari sẽ lại gọi chúng ta thôi, mau đi lấy lại sức để còn giúp cô ấy nữa”

"Đứng rồi, cậu còn không mau đi đi Jin, Akari khẳng định bây giờ đang rất hoảng loạn, không có cậu cô ấy sẽ khóc đó"

"Không sao đâu, có bọn Aiko giúp đỡ, khẳng định sẽ không sao"

"Vô trách nhiệm như thế, cậu không sợ bị Kiba cắn chết sao"- X thờ dãi bất lực nói

Jin mỉm cười haha, rồi cáo từ, bay về phía một hướng khác, biến mất trong màn đêm. X và Naruse nhìn nhau mỉm cười, cả hai lại đi về một hướng khác, biến mất

Ở căn phòng nhỏ nào đó, có một cô bé yên bình nằm trên giường trong giấc ngủ say, khẽ môi hơi nhếch lên, cùng Jin nằm bên cạnh, sờ trán Akari, rồi nói rất nhỏ rất nhỏ “Akari, chúng ta cùng cố gắng nhé” Rồi nó nằm xuống, thiêu thiêu ngủ đi..

Chương sau sẽ có chuyện gì đây ?? =)) Spoiler là sẽ có thêm mấy vị đại nhân ra sàn nhé <3 Háo hức-ing~

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đến Thế Giới Khác Rồi !!

Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy cơ thể tôi rất đau, đầu giống như bị hàng ngàn cây búa vỗ liên tiếp làm tôi nhũn mỳ. Cả cơ thể dường như mất hết sức lực, nhất là đôi mắt, cảm giác rất rát, rất khó chịu.

Khẽ đưa tay sờ sờ xung quanh mới ý thức được mình đang nằm trên mặt đất dơ bẩn, xung quanh cỏ cây mọc um tùm, tôi giật mình, mở mắt ra, nhưng do hành động quá mạnh làm đôi mắt chưa kịp thích ứng mà đau nhói, tôi hít một hơi khí lạnh, chớp mắt liên tục mặt cho nước mắt đang chảy ra vì xót. Sau khi đã có thể nhìn được bình thường, tôi chống một tay ngồi dậy. Cố gắng dùng sức tám trau hai hồ ngồi dậy nhìn xung quanh, và tôi giật mình

Tôi đang ở một nơi rất giống khu rừng, nhưng lại không phải căn phòng màu đen mà tôi lúc nãy còn ở chung với bọn Naruse, chỗ này nhìn rất lạ, xung quanh mọi thứ cứ hư hư ảo ảo, nhìn không giống thật cho lắm. Khu rừng này có một màu xanh lá bao trùm, tiếng chim chóc hót líu lo và tiếng nước của dòng suối chảy róc rách hòa thành một bản nhạc tuyệt diệu. Gió thổi qua các nhánh cây xào xạc, mát mẻ làm cho những giọt mồ hôi trên trán dường như được thổi bay đi.

Tôi đứng dậy ngơ ngác quan sát, nhưng đầu gối đau nhói, nhìn xuống thì giật mình phát hiện chân đã bị trầy xước vài chỗ, còn có chỗ rướm máu đau rát, tôi cả nhắc đi lại gần một con suối gần đó, vốc một ít nước rửa vết thương và lau sạch toàn bộ bùn đất dơ bẩn trên người, nhưng khi tôi có ý định rửa mặt thì ngạc nhiên nhìn xuống mặt nước, hai mắt mở to trừng trừng, miệng há ra không ngậm được.

Ở phía dưới mặt nước là một cô bé.. à không, là một cô gái. Nhìn bề ngoài rất giống tôi, mái tóc dài màu trắng xõa tung và đôi mắt lưu ly đỏ trong suốt, đôi môi hồng hé mở và khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, nhưng có một sự kỳ lạ là.. Cô bé trong đó chắc chắn phải 17-18 tuổi rồi, nhưng đó lại chính là tôi. Tôi đưa tay,捏 mạnh hai má, cảm giác đau nhói thức tỉnh tôi rằng đây không phải là mơ, người con gái dưới mặt nước chính là tôi. Tôi nhìn lại trên người mình, vẫn là bộ trang phục của trường Hinode, nhưng dường như bộ đồng phục bự hơn cơ thể của một đứa nhóc 11 tuổi, phải nói chính xác là vừa khít với cơ thể bây giờ của tôi, đôi giày bata màu trắng dính một ít bùn đất.

Tôi rất cuộc đang ở nơi nào? Không lẽ tôi đã sang thế giới khác rồi sao? Nhưng mà.. nhưng mà thế giới cũ của tôi, tôi chưa hoàn thành nhiệm vụ, tôi chưa chào tạm biệt mọi người mà. Từng gương mặt quen thuộc hiện lên như một cuốn phim quay chậm, đã có nhiều việc xảy ra, nhiều thứ đã ập đến, phong ba bão táp ném trái đủ rồi, nhưng tôi chưa đành lòng từ bỏ mọi người, chưa đủ dũng khí.

Nhưng nhìn tình trạng bây giờ của tôi xem, tôi đang ở một nơi xa lạ, không có Jin bên cạnh, bỗng nhiên rất muốn khóc, như một con cừu non bị lạc khỏi bầy, hoàn toàn lạc lõng. Tôi vươn tay vào túi áo sờ sờ và ngạc nhiên lấy ra sợi dây chuyền màu hồng, kỳ lạ, ngày hôm qua trước khi đi ngủ tôi đã cất nó rất cẩn thận trong ngăn kéo, tại sao bây giờ nó lại có mặt trong túi áo tôi? Nhưng tôi không thừa hơi đâu mà suy nghĩ một mớ, rất may mắn là có nó ở đây, tôi đeo vào cổ vào miết chặt vào mặt dây chuyền, thử đưa tay ra trước mặt nước. Mặt nước đang yên ả chảy bỗng dựng nổi lên sóng cuộn cuộn, một vòi rồng nhỏ đáng lên, uốn quanh người tôi, bọt nước bắn tung tóe và ánh sáng lấp lánh lượn quanh vòi rồng nhỏ bé đó, mát mẻ làm sao, thoải mái làm sao, sau đó tôi hạ tay xuống, mọi thứ lại trở về như lúc ban đầu, mặt nước vẫn chảy nhẹ nhàng như chưa có gì xảy ra.

Đầu tiên tôi phải cố tìm đường ra khỏi đây, không thể cứ ngây ngốc ở đây mãi được. Và thế là tôi đi theo một con đường mòn mà theo tôi thì khá khả thi, để chắc ăn, tôi nâng sợi dây chuyền, để nó đối mặt với đường mòn đó, miệng khẽ ngâm nga một câu thần chú, một đường ánh sáng vàng từ đó phát ra, thẳng tắp bề hướng quay ngược lại con đường hẹp nằm sâu trong rừng. Tôi thờ dài, hên thật, nếu tôi không nhờ nó chỉ đường thì làm sao mà biết đường ra khỏi đây đây.

Từ lúc Jin cất phép thuật của tôi vào sợi dây chuyền, tôi hầu như chưa bao giờ sử dụng lại nó lần nào nữa, đơn giản vì tôi muốn sống một cuộc sống yên bình như một con người bình thường, một cuộc sống không có ma pháp, không có những điều phi khoa học nào khác.

Đi theo đạo ánh sáng vàng đó, chẳng mấy chốc tôi đã đứng trước một ngôi trường to lớn nhìn có phần cổ kính huy nga, khi tôi cố lại gần thì có một cảm giác kỳ lạ, càng lại gần tôi càng cảm thấy hoa mắt chóng mặt khó thở, nên tôi lùi ra xa, nheo mắt cố gắng nhìn vào ngôi trường, quả nhiên, xung quanh được bao bọc bởi lớp phòng thủ màu trắng trong suốt mà không ai để ý. Tôi lo lắng, khẽ run run đưa một ngón tay chạm vào khối màn trong suốt đó, lập tức, một sức mạnh vô hình đánh bay tôi ra, lưng tôi va chạm vào một thân cây gần đó, tôi rên lên “A..” rồi ôm lấy hai bả vai vì va đập mạnh mà đau đớn, nước mắt muốn chảy ra, nhưng tôi cắn môi kiềm lại, chặt vật đứng dậy, hai chân vì quá đau mà đứng không vững, tôi suy nghĩ cách để xâm nhập vào bên trong được. Đi một vòng quanh ngôi trường này, tôi phát hiện nó thật sự quá.. kinh khủng rồi. Ngôi trường này quá to quá to quá to !!! Còn mang phong cách rất chi là Tây. Tôi hoang mang dòm ngó xung quanh.

Một luồng ánh sáng trắng nhạt tỏa ra, chín cái đuôi lông vũ yên liền xõa tung ra, tạo thành một hình ảnh nụ hoa đang dần hé mở, mái tóc trắng bay bay và cảm giác nhẹ nhàng trước đây chưa từng có, hai cái lỗ tai nhọn nhọn khẽ run run, tôi hít vào, nhưn người phồng lên cao, bầu trời màu xanh ở trên cao ngày càng gần, cơn gió cực mạnh tạt vào mặt tôi làm tôi hơi khó chịu, khi đã nhắm chừng đủ độ cao, tôi liền xoay người lại và cực kỳ ngạc nhiên, phía bên dưới là một hòn đảo to lớn lơ lửng giữa không trung, xung quanh hòn đảo bị bao phủ bởi muôn vàn đám mây bông bồng bênh không thấy được chân trời, có một đàn chim to lớn bay tới, tôi hoảng hốt vội vàng tránh đi.

Tôi nhìn xuống lớp khiên màu trắng trong suốt đang bao phủ, nuốt nước bọt suy nghĩ, có nên hay không? Hậu quả của nó chắc chắn là tôi gánh không nổi rồi, nhưng như vậy thì hơn là lang thang ở bia rừng mà không biết mình sẽ trôi nổi về đâu. Cuối cùng hạ quyết tâm, lấy hết dũng khí cố dè dặt đi sự yếu mềm trong lòng, nhớ đến Naruse, nếu gặp cô bé thì chắc chắn bây giờ đã thành công rồi, ôi chúa ơi, sao mình lại yếu mềm như thế này cơ chứ, tôi thờ dài. Rồi khẽ vuốt nhẹ từ trên xuống dưới, lập tức xung quanh tôi hình thành một lá chắn màu đen, khẽ hít vào, hành động thôi !

Tôi bay lên cao nữa, nhú mảy nhìn xuống phía dưới, lập tức, tôi thả cho cơ thể rơi thẳng xuống phía dưới với tốc độ cực kỳ nhanh, đủ để xuyên thủng được lớp chắn đó, do bay rất nhanh, tôi cảm thấy cơ mặt đau rất lợi hại, khẽ đưa chính cái đuôi bao bọc chính mình, khoảng cách ngày càng gần, tôi nhắm mắt lại, nín thở

“BÙM !!”

Người đàn ông tóc vàng đang ngồi trên ghế khẽ nhướng mày, Thoath đứng gần đó, khẽ nói

“Zeus..”

Zeus không lên tiếng, biểu cảm nghiêm trọng, rồi ông đứng dậy, cây trượng trên tay gõ xuống đất, lập tức, một âm thanh to lớn vang lên, lớp lá chắn lúc nãy vừa bị đục thủng liền từ từ hàn gắn lại, sau khi mọi chuyện đã được xử lý xong, Zeus nói “ Xem ra cô bé đó đã tới rồi” rồi ông nở nụ cười nham hiểm, nhìn Thoath, Thoath không trả lời, vẫn giữ nguyên khuôn mặt vô cảm đó, phát tay áo, anh bỏ ra ngoài không thèm ngoái nhìn lại. “Tôi đi xem thử chuyện gì”

Mặt đất rung lắc dữ dội, sau khi vụ nổ xảy ra, Yui hoảng hốt từ mặt đất lồm cồm bò dậy ngơ ngác nhìn xung quanh, cô khẽ bàn thần, vụ nổ này rất to, xem ra đã có thứ gì đó bị phát nổ và sức ảnh hưởng cực kỳ lớn, cô nhìn về phía đám khói to đang bốc lên ở một nơi gần đó, đứng dậy và nhanh chóng chạy về hướng đó. Trên đường, cô thấy Apollo cũng đang hoang mang nhìn về phía đám khói, không suy nghĩ, cô liền chạy lại hướng của anh

“Apollo, vụ nổ lúc này là sao vậy?”

Apollo giật mình nhìn Yui, rồi anh mở to hai mắt trừng trừng chỉ về hướng đám khói “Tớ vừa thấy một cục gì đó màu trắng rơi thẳng xuống”

“Hả?” – Yui hoang mang la lớn- “Anh có thấy được thứ đó là gì không?”

“Tôi không chắc nhưng hình như là một cô gái.”- Apollo nhú mày, tay khẽ đặt lên cằm, rồi anh nắm lấy tay Yui, kéo mạnh về hướng phát ra vụ nổ to đó, Yui giật mình nhìn Apollo đang nắm lấy tay mình, đầu óc rối bời.

Cuối cùng hai người cũng tới nơi, Yui giật mình nhìn tất cả mọi người đang tụ tập lại nhìn đám khói đang bốc lên, nơi vụ nổ phát ra là ở khu rừng bên trong rừng, bây giờ cây cối đã bị dập nát và một vài chỗ còn phát ra tiếng lách tách của lửa. Loki đu lên một cái cây gần đó, cười nham hiểm

“Teehee~ Ngọn lửa này đẹp thật nhi!~”

“Loki, cái này là do anh làm phải không?”- Yui nghiêm mặt hỏi

“Không phải cậu ấy”- Balder lên tiếng, thần sắc nghiêm trọng- “Lúc này tôi và cậu ấy ở chung một chỗ”

Takeru nhú mày, cắn răng tính lại gần xem thử thì bị Tsukito nắm lấy tay níu lại

“Anh hai?”

“Đừng lại gần”- Tsukito vẫn không biểu lộ nhiều về sắc thái trên mặt, nhưng đôi mày lại cau có và giọng anh hơi nghiêm trọng, Takeru lo lắng nhìn anh trai mình, cứ mỗi lần thấy anh trai như thế, anh lại biết được chắc chắn là có chuyện chẳng lành, nên nghe theo lời của anh trai là tốt nhất, vì giác quan của anh trai luôn luôn tốt, nhưng mà.. Anh nhìn về phía đám khói, lòng nhộn nhạo, cứ có cảm giác rất muốn lại gần tìm thử xem có thứ gì ở đó. Loki ở trên cây cũng nhú mày, ngoài mặt thì anh vẫn nở nụ cười bất cần nhưng đôi mắt lại thu hết mọi thứ ở đám khói đó vào mắt, lòng anh khẽ dao động, có một sự thôi thúc anh phải lại gần đó, nghĩ thế, Loki từ trên cây phóng xuống, đi lại gần

“Loki!”- Thor nắm lấy tay Loki, anh im lặng nhìn Loki, thăm ra hiệu rằng Loki không nên mạo hiểm đi lại gần chỗ đó, nhưng Loki lại mặc kệ, nhẹ nhàng tháo tay của Thor và mỉm cười

“Hehe, cậu nên tin tớ. Tớ muốn lại gần đó xem thử”- Loki liếm môi theo thói quen, mỉm cười một cách bất cần

“Không nên, nguy hiểm”- Thor không nói nhiều, anh vẫn nắm chặt lấy tay Loki, lúc này trên miệng Loki đã tắt đi nụ cười, anh nhìn Thor, đôi mắt lóe lên ánh sáng nào đó nhưng Thor không kịp nắm bắt được, Loki vẫn kiên trì tháo tay của Thor ra, rồi cậu quay mặt, khẽ cẩn thận bước lại gần đám khói đang bốc lên mù mịt, càng đến gần, mùi khét lại càng nồng làm Loki khẽ nhú mày lại, bỗng anh có cảm giác có người đi theo, Loki xoay lại, thấy Takeru đang lù lù đứng sau lưng, anh mỉm cười thâm ý nói

“Ồ ~ Ngươi đi đâu vậy”

Takeru liếc Loki “Ta cũng muốn đi xem thử”- Giọng anh lạnh lạnh không cảm xúc, tay nắm chặt khẽ run run

“Hừm~ Nhưng ở đây không có việc của ngươi.. Suu Suu ~”

Mặc kệ sự thách thức của Loki, Takeru vẫn bước từng bước chậm rãi vững vàng lại gần đám khói, Yui đứng xa nói với tôi “Cẩn thận đó!!”. Loki mỉm cười nhìn Takeru, nhưng nụ cười lại lạnh lẽo đến cực điểm, đôi mắt sắc bén lia từ trên xuống dưới, rồi HA một tiếng, xoay lưng càng cố tăng tốc đến gần đám khói

Càng đến gần, không khí dường như càng bị đốt cháy, Takeru khẽ ho một tiếng, dùng tay phui phui đám khói đang chắn trước mặt. Khi đến trước một cái hồ, cả hai dừng lại, cổ ngho mắt nhìn vào bên trong. Nhưng lại chẳng thấy được gì vì khói dày đặc quá. Bỗng nhiên từ dưới hồ, một bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt đưa lên, khi nắm được thành hồ, bàn tay đó khẽ dùng sức, Takeru khẽ đưa tay nắm lấy bàn tay đó, người ở dưới hình như hơi giật mình, anh cảm nhận được sự run rẩy truyền đến, rồi anh nhìn Loki đang ngơ ngác

“Đứng đó làm gì, mau phụ ta kéo lên!”

Loki nghe vậy, giật mình, đưa tay đỡ lấy một bên cánh tay còn lại, khẽ dùng sức kéo.

Tôi đau đớn nhú mày, chết tiệt, hên là có một lớp chắn vững chãi, hên là có thêm chín cái đuôi bảo vệ mà còn bị va đập đau đến như thế này. Có cảm giác móng cực kỳ đau.. chắc là đuôi bị tổn thương nặng rồi, tôi thở dài, nhìn bầu trời đang bị che phủ bởi làn khói, không biết vào được bên trong chưa nhỉ, hay lại bị đánh bay ra bên ngoài rồi, nếu là thật thì mất mặt quá đi. Nhưng tôi phải cố lồm cồm bò dậy, duỗi hai tay, nhìn lên trên miệng hồ, chắc là vụ nổ đã tạo nên cái hồ to lớn này, tôi cố gắng trèo lên, nhưng luôn bị tụt xuống phía dưới. Khẽ chịu cơn đau truyền đến từ phía sau lưng và từ phía hai cánh tay, tôi khẽ nhún người, tay lập tức chạm vào thành hồ, tôi giật mình bám vào. Nhưng sau đó, một cổ ấm áp truyền đến, người đó nắm lấy tay tôi

giữ lại, tôi giật mình, run rẩy. Là ai? Là ai đang nắm lấy tay tôi. Sau đó có một tiếng quát khê, rồi tay còn lại cũng bị nắm lấy, một bên tay bị chai sần, một bên tay lại mềm mịn, tôi thấy cả hai đang cố kéo tôi lên, tôi liền cố dùng sức, cắn chặt môi vì cố kiềm nén cơn đau, tôi nhìn người lần nữa, phóng lên.

Sau khi lên được miệng hố, hai mắt tôi hoa đi, chỉ kịp nhìn thấy có hai người, một tóc xanh, một tóc đỏ đang đứng trước mặt, nhưng lại không nhìn được khuôn mặt hay biểu cảm của họ, khi tôi cố đứng dậy, đôi chân dường như không còn sức, sua đó, tôi liền ngã xuống, ngã vào lòng của ai đó, ảm áp và vững chãi, còn có mùi hương của biển cả... rồi tôi ngất đi.

“Có chuyện gì vậy?”- Thoath từ xa đi tới, quát lớn nhìn khung cảnh xung quanh. Nhưng rồi anh nhìn đến Loki đang bồng một cô bé, toàn thân đầy máu, áo quần dính bột bụi bẩn và rách rưới, khuôn mặt thâm tím vài chỗ và mái tóc màu bạch kim đã dính loáng thoáng máu, anh khẽ giật mình nhìn. Nhưng nhanh chóng khôi phục lại biểu cảm, anh nhìn Yui đang giật mình chạy lại gần chỗ Loki

“Cô bé này là ai thế ??”- Yui hoảng sợ nhìn Akari đang thiếp đi, rồi cô hoảng sợ nhìn toàn thân Akari toàn máu và máu, tay run run, cô khẽ đặt lên mũi Akari, khá hên, vẫn còn thở, chắc chỉ bị thương. Takeru đang cầm một mảnh vải do anh xé từ áo ra, đắp vào phía đùi đang liên tục xối máu của Akari, miệng la lớn “ Mau đem cô ấy đến bệnh xá ! Nhanh!”, nói rồi anh càng đè chặt miệng vết thương hơn, Loki nhủ mảy, cắn răng nhìn chăm chăm Akari, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy hoang mang đến như thế này, khác hẳn bộ dạng bốn cơn như mọi khi, anh chỉ cảm thấy có một nỗi sợ hãi đang dần bao trùm, chỉ cố gắng bế cô bé đến thật nhanh đến phòng y tế. Thoath nhìn chăm chăm khuôn mặt Akari, nhủ mảy thật chặt, rồi anh rẽ sang hướng khác, đến thẳng phòng Zeus báo tin.

Stukito mặt không đổi sắc nhìn xung quanh, nhìn đến một vũng máu ở dưới hố, anh khẽ nhủ mảy, hai tay run run, anh khẽ chạm vào vũng máu chưa kịp khô. Anh khẽ nói rồi thở dài

“ Hikari ...”

Hades ngơ ngác đứng, nhìn toán người đang dần chạy xa, anh nhìn Yui và Apollo, lầm bầm “ Tôi mang đến xui xẻo rồi”

“Không phải đâu bác Hades, nhưng chúng ta mau đi xem thử đi”- Apollo vẫn nắm chặt tay Yui, rồi anh kéo Hades cùng Yui chạy về hướng bệnh xá. Yui hoang mang nói “ Không biết cô ấy là ai..”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 33

Có cảm giác rất buồn nôn, cơ thể liên tục xốc nảy gấp gheh làm tôi khó chịu “Ừm.” một tiếng. Nhưng người đang bế tôi vẫn không dừng lại, vẫn cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, trong cơn mơ màng tôi thậm chí chết tiệt cái tên đang bế tôi, có phải vì cửa luân hồi sắp đóng mà vội vàng vàng đem tôi ném vào để kịp đầu thai làm súc sinh không nữa. Cố gắng hé mắt ra nhìn, nhưng đầu vô cùng đau nhức, hai mắt cũng mờ đi làm tôi không tài nào nhìn được gì, dịch vị trong dạ dày liên tục ứ ngay cổ họng làm tôi rất khó chịu, có cảm giác chỗ vết thương ngay đùi bị người nào đó đè mạnh, còn có cảm giác rín rít khó chịu nữa. Tôi nhớ được trong lúc tôi phóng lên miệng hố, do động tác quá mạnh làm đùi bị đâm vào một phần cành cây nằm chênh vênh chìa ra bên ngoài, thật ra lúc đó tôi cũng không có cảm giác đau đớn gì, vì chỉ lo quan tâm đến việc phải cố gắng leo được lên bên trên. Xung quanh vẫn ồn ào, tôi nhức đầu vô cùng, rất muốn một chường đâm vào đầu cho ngất đi để không còn biết được gì nữa.

Trong lúc còn đang mê mê suy nghĩ, tôi nghe một tiếng ầm rất to vang lên, rồi những tiếng lịch lịch lịch của bước chân dẫm đạp liên hồi làm tôi hoa mắt chóng mặt không phân biệt được đây là tiếng bước chân của người hay tiếng bước chân của đàn voi hỗn loạn.. ạch xin lỗi, tôi lại nhớ về hồi đi khảo nghiệm thực tế ở thảo cầm viên ở trường Tomoda cùng bọn Sakura, hình như ngày đó Syaoran đã giúp Sakura thu phục được The Power.. Tôi bỗng nhiên nhớ đến khuôn mặt với mái tóc màu hạt dẻ, mỉm cười ảm áp nhìn tôi, nhớ đến người con trai im lặng ngắm nhìn tôi, nhớ đến người con trai thường cho tôi mượn bờ vai dựa vào, nhớ giọt nước mắt của người đó và cái tát như xé đi tim gan của tôi, hình như anh đã khóc rất nhiều, tại sao anh lại khóc nhỉ, vì tôi là một con nhóc vô tâm chỉ biết làm người khác lo lắng phải không. Nhớ đến ngày đó, người ấy thì thầm vào chiếc điện thoại “ Tớ cũng nhớ cậu.” Ngọt ngào và ảm áp làm sau, rất muốn nhếch miệng cười, nhưng lại phát hiện đến cả sức lực nâng khóe miệng tôi cũng không có, muốn cười mà mai mình, nhưng phát hiện mình đã bị ném mạnh lên một chiếc giường mềm mại. Nhưng do cú ném quá mạnh làm cơ thể tôi lại một lần nữa va đập mạnh, tôi lại hít thêm một ngụm khí lạnh, rần rần để không bật lên tiếng rên rỉ, có cảm giác chỗ vết thương ngay đùi lại xối máu ra.

“Chết tiệt tên này không làm nhẹ hơn được à?”

“Mau mau, cô Rose, cứu người cứu người”- Một giọng nữ vang lên, nghe có vẻ gấp rút, cứu ai thế nhỉ, ai sắp hấp hối mà cần cứu nhỉ.

“Nào nào các cô cậu để tôi yên, đừng kéo, tên nhóc chết tiệt này!”

“Nhanh lên nào bà lão!!”

“Thằng nhóc nhà cậu dám kêu tôi là bà lão..”

“Được rồi được rồi đừng cãi nhau nữa mà”

“Là tôi mang đến vận rủi..”

“Không phải đâu Hades.. A khẩn khẩn, nước nữa ,ôi trời ai giúp tôi đem đến chai nước , a cảm ơn Stukito-san..”

Một chuỗi âm thanh náo loạn, tiếng va chạm của những vật thủy tinh và tiếng la hét ầm ĩ của một đám người nào đó đang vang lên không ngừng nghỉ. Sau đó , tôi có cảm giác có hai bàn tay cời hết đồng phục tôi đang mặc trên người, lau chùi những chỗ bị ứ máu và băng bó lại vết thương cho tôi, suốt cả quá trình là một chuỗi đau đớn kéo dài, hành hạ thân xác mỏng manh của tôi làm tôi nhiều lần rên rỉ và hít vào một hơi khí lạnh đầy phôi nhưng lại không thể cử động được, mùi thuốc khử trùng nồng nặc làm cho tôi thấy trong người cực kỳ mệt mỏi, và rồi do không chịu nổi đau đớn ,tôi thiếp đi lần nữa.

Một lần nữa tỉnh dậy đã là chạng vạng buổi chiều, tôi ngơ ngác mở mắt ra, sau khi đã thích ứng được với ánh sáng, tôi mới ý thức được mình đang ở một nơi trong giống bệnh xá của các nước Tây Âu thời kỳ cũ, trong khá cổ kính. Muốn ngồi dậy, nhưng nhìn hai chân bị băng bó chằng chịt và cổ tay quấn băng,tôi liền từ bỏ ý định đó. Tôi nhắm mắt lại, một cái gương hình tròn hiện ra, treo lơ lửng trước mặt tôi, nhìn vào chiếc gương tôi ngạc nhiên thấy trên mặt mình có một dải băng quấn quanh trán và một miếng urgo dán ở má phải, tôi thở dài, nhìn tôi bây giờ còn bầm dập hơn khi tôi bị X chiếm thân thể ở thế giới trước nữa.

Cất gương đi, lại loay hoay một hồi, nhưng vẫn không tài nào ngồi dậy được. Nên vui hay nên buồn khi người quấn băng cho tôi đã quấn tôi thành một xác ướp chính hiệu rồi, chặt cứng làm tôi không thể nào nhúc nhích được. Tôi nhìn bộ trang phục mình mặc trên người, có vẻ là trang phục của bệnh nhân, nó có màu trắng và rộng thùng thình, vải rất êm và thoải mái.

Nằm được chừng năm phút, khi tôi đã quan sát được tỉ mỉ hết căn phòng bệnh này thì cánh cửa nặng trĩu trịch trạm trở hoa văn kỳ lạ kia mở ra, kêu lên âm thanh ken két khó chịu, kéo theo một ít bụi bay tứ tung, bên ngoài, một cô gái mặc một bộ đồng phục kỳ lạ bước vào, mái tóc tím được cột tạm sau lưng và ngũ quan thanh tú, trên tay cô ấy cầm đeo một cái khăn nhỏ, bắt gặp đôi mắt long lanh mở to của tôi, cô ấy khẽ giật mình, rồi chạy vọt lại giường của tôi, cô ấy lo lắng hỏi

“Cậu tỉnh rồi à, có thấy trong người không thoải mái hay không?”

Tôi muốn mở miệng trả lời, nhưng chỉ toàn phát ra những âm thanh rên rỉ và tiếng gió từ trong miệng, cổ họng đau rát khô khốc làm tôi nuốt nước bọt cái ực. Có vẻ thấy được sự khó khăn của tôi, cô gái đó lấy một cái ly bên cạnh, rót một ít nước rồi đưa lên miệng cho tôi, tôi uống ừng ực, cảm thấy cổ họng trơn tuột dễ chịu hẳn đi, sau đó cố gắng thở mạnh một cái, khăn khăn hỏi

“Đây là đâu?”

Cô gái đó khẽ khựng lại , rồi nhìn tôi chăm chăm, biểu cảm muôn vàn thay đổi kỳ lạ, kinh hi có, giật mình có, ngạc nhiên có. Rồi cô ấy nói

“Cậu cũng là con người phải không ? Tôi cũng không biết giải thích sao nữa.. Nhưng hình như đây là nơi mà Zeus tạo ra để giam giữ những vị thần, bắt họ học cách thấu hiểu con người, trong vòng 1 năm nếu thành công thì được thả ra, còn không thì mãi mãi ở lại đây..”

Tôi ngu đần nhìn cô gái dễ thương trước mắt, chúa ơi, cô ấy đang nói gì vậy? Tôi thật sự một tí cũng không thể hiểu được. Đầu tiên Zeus là ai? Những vị thần? Nghe như thần thoại Hy Lạp cổ vậy, bắt đầu phi logic nữa rồi phải không. Thấy cô bé trước mặt vẫn đang nói, tôi rất muốn vươn tay ra hiệu cho cô ấy đừng nói nữa, có nói thì thật sự này giờ tôi cũng không hiểu được gì cả. Cô ấy dường như ý thức được mình nói sai, ngại ngùng sờ sờ mũi rồi cười hi hi, sau đó cô ấy mới lảng sang chuyện khác

“Cậu không biết đâu, lúc này gặp cậu toàn thân chỉ toàn là máu thôi, chúng tớ phải đem cậu về đây, may mà hôm nay bà Rose không đi chơi nếu không chúng tớ cũng không biết làm sao nữa”

Nói đi nói lại, này giờ tôi không biết tên của cô gái này, mặc kệ cô ấy nói gì, tôi hỏi

“Tên của cậu là?”

“A ! Tôi xin lỗi, này giờ tớ lo nói mà quên giới thiệu với cậu, tớ là Kusanagi Yui, cậu có thể gọi tớ là Yui nếu thích”

“Được rồi Yui, tớ tên là Minato Akari..”

Tôi khẽ khẽ nói, có lẽ vì ly nước lúc này là cứu tinh của tôi nên bây giờ tôi đã có thể nói chuyện một cách mạch lạc rồi, nếu bỏ qua một vài chỗ vết thương ần ần đau thì có lẽ tôi trụ được để tìm hiểu thông tin ở nơi này.

Cánh cửa đang đóng im ỉm bỗng bị một lực lớn mở ra, có hai người đàn ông to lớn lực lưỡng bước vào, Yui nhìn một người tóc vàng trong số đó, ngăn ra, rồi tỏ rõ thái độ thành kính, kêu lên một tiếng “ Ngài Zeus”, rồi im lặng đứng sang một bên. Người tên Zeus đó khẽ gật đầu với Yui, rồi nói “ Yui, cô có thể ra ngoài một chút không, tôi muốn nói chuyện với cô bé này” Yui không nói nhiều, chỉ vâng một tiếng rồi bước ra ngoài, khép cửa lại. Căn phòng bây giờ chỉ có cả ba chúng tôi, người đàn ông da ngăm đen với mái tóc trắng đứng bên cạnh khinh khinh nhìn tôi không lên tiếng, anh khoanh hai tay, dựa vào cái cột gần đây và nhắm mắt lại, còn Zeus thì nhìn tôi, ý tứ nói

“Akari, ta đã đợi con rất lâu rồi”

Tôi đờ người nhìn Zeus, một bộ mặt không thể tin, người đàn ông tên Zeus này mang trên mình khuôn mặt cương nghị và sắc bén, đôi mắt của ông ta sâu hút như có thể nhìn thấu được mọi chuyện trên thế gian này, cây trượng nặng trĩu ông ta cầm trên tay khẽ lắc lắc, tôi nhìn ông ta, đôi mắt đầy ý đề phòng.Zeus cũng không quan tâm đến tôi, ông khẽ vươn tay lên, một cục tròn tròn màu đen từ tay ông hiện ra, cục tròn tròn đó ngo ngoáy, rồi bung ra, tôi giật mình, có một nỗi xúc động muốn ngồi dậy bóp chết cổ cái thứ màu đen đó, Jin có vẻ biết được sự tức giận của tôi, nó rõ nước mắt không

“Huhu Akari, chị đừng trách em, em bị lạc đường nên không đến được với chị, phải nhờ ngài Zeus tìm ra em lang thang trong khu rừng, nếu không em sẽ mãi mãi vùi thân trong rừng sâu nước độc rồi..”

Nghe những lời xảo ngôn của nó, tôi thầm phỉ báng nó đúng là nói hươu nói vượn, nhưng khi nhìn nó xán lại gần, nằm úp sấp trên bụng tôi, miệng luôn miệng nói “ Xin lỗi”, tôi có một cảm giác rất muốn khóc, có lẽ vì uất ức chăng? Cũng phải thôi, tôi đã dựa dẫm vào nó quá lâu rồi, nên khi một mình đơn chiếc trong khu rừng đó, lại một mình xoay sở đâm thủng lớp phòng ngự tuyệt đối của ngôi trường này, mà tôi đã gần như không tiếc mạng sống của mình. Cũng bởi vì tôi sợ, tôi sợ phải ở một mình, tôi sợ phải đơn độc lẻ loi trong khu rừng đó. X từng cười bảo tôi nhát gan yếu ớt, nhưng biết làm sao được, tôi cũng chỉ muốn mình là một con người khỏe mạnh, biết tự lực cánh sinh không dựa dẫm vào ai, muốn mình là một con người mạnh mẽ vươn lên, tôi rất muốn mình có tính cách dứt khoát của X, cũng muốn có tính cách dũng cảm của Naruse, nhưng họ là họ, tôi là tôi, vĩnh viễn cũng không bao giờ giống nhau được. Tôi mỉm cười, mắt rung rung nhìn Jin. Sóng mũi cay cay.

Zeus đứng cạnh, ông kéo một cái ghế gần đó ngồi xuống, rồi mỉm cười nhìn tôi

“Lần cuối ta gặp phụ thân cháu cũng đã khá lâu rồi”

“Ông gặp phụ thân cháu?”

“Ừ, ta và phụ thân cũng không thân quen gì, chỉ là chỗ quen biết.”

Bắt gặp đôi mắt ngơ ngác chưa hiểu gì của tôi, ông lại nói tiếp

“Từng có một thời gian các vị thần tiên của các nước khác nhau tụ hội để học hỏi kinh nghiệm của nhau, phụ thân cháu lúc đó chỉ là một con cáo nhỏ bé chỉ mới có hai cái đuôi, nhưng ta thấy được sự cố gắng của nó và sự mạnh mẽ của nó. Một mình nó có thể đánh bại mạng xà thành tinh khi nó chỉ mới có 6 tuổi, mạnh mẽ như thế nên nó đã gây ấn tượng rất tốt cho ta”

Tôi chỉ im lặng nghe ông nói, phụ thân tôi trong miệng ông có lẽ là Châu Ly thần quân- phụ thân của Bạch Linh Chi rồi, có lẽ Zeus biết được thân thế của tôi nên tôi cũng lười hỏi lại lý do vì sao mà ông biết được mọi chuyện, nghe trong lời nói của ông thì cũng biết ông ta chính là một vị thần có chức vị cao lớn, ông nói tiếp

“Ta từng nghe về chuyện của gia đình con, ta xin lỗi. Sở dĩ ta cho con ở lại đây, là vì ta đã đáp ứng yêu cầu của một người, nhưng với một điều kiện..”

“Điều kiện?”- Tôi tò mò hỏi

“Đó là con phải giúp cho lũ thần linh ở đây hiểu được con người và giá trị của tình yêu”

“Để làm gì ạ?”

Ông không trả lời, khẽ liếc nhìn người đang ông tóc trắng, ông ta nhìn tôi với nửa con mắt rồi nói

“Từ thời thượng cổ, thần linh và con người rất yêu thương lẫn nhau, con người sùng bái thần linh và thần linh che chở cho con người là một điều không thể chối bỏ được. Nhưng hiện nay sợi dây liên kết giữa thiên giới và con người do các vị thần cai quản đang ngày một yếu đi. Hiện nay giữa nội bộ thần linh đang có hiện tượng [Ghét con người], và có nguy cơ sẽ có một vài thành phần có khả năng phản động vùng dậy, nên Zeus- vị thần tối cao nhất của Hy Lạp, đã tạo ra một môi trường cách biệt với thế giới bên ngoài, tổng những thành phần đó vào đây và giáo dục họ, dạy cho họ về [con người] và hơn hết là hiểu giá trị của [tình yêu] .”

Rồi anh ta im lặng không lên tiếng, tôi cũng lười dùng mắt dán mông lạnh của người khác nên sau khi nghe anh ta nói sơ qua , tôi liền quay mặt đi nhìn Zeus. Zeus lại háng giọng một cái

“Con dù không phải là một con người thật sự, nhưng con đã có một khoảng thời gian ở thế giới loài người nên có lẽ con cũng có thể giúp Kusanagi làm được việc này, đó là học tập bên cạnh họ ,vậy ta hỏi con, con có đồng ý không?”

Đôi mắt của Zeus sắc bén nhìn tôi, khóe môi ông nhếch lên một đường tròn nho nhỏ và cả khuôn mặt tỏa ra hàn ý mãnh liệt. Tôi khẽ run người khi thấy đôi mắt ông nghe đến từ [thành phần phản động], trong đó chứa đầy sự tức giận mĩa mai, khẽ đưa tay vuốt đầu Jin, nó chạm vào tay tôi cọ cọ an ủi, tôi biết tôi phải đồng ý với yêu cầu này của Zeus, vì bây giờ ngoài lựa chọn này ra, tôi không còn lựa chọn nào khác cả. Nếu không đồng ý, tôi chắc chắn Zeus sẽ không nê mặt mà thẳng tôi vứt ra bên ngoài bia rừng và vĩnh viễn cấm tôi lại vắng ở đây, hoặc ông ta sẽ nhốt tôi lại một nơi nào đó vĩnh viễn không thấy được ánh sáng mặt trời chăng? Ý nghĩa đó làm tôi thoáng rung mình run rẩy, tôi thầm cầu trời rằng tôi đã nghĩ sai.

“Nếu không thì sao ạ?”

“Con không có quyền lựa chọn..”- Nụ cười của ông khẽ nhếch lên và đôi mắt sắc bén đó như muốn bấm tôi ra thành trăm mảnh, tôi không trả lời, chỉ yên tĩnh nhìn ông.

“Con đã lựa chọn vào đây, thì phải đồng ý với yêu cầu của ta, đó là sự lựa chọn duy nhất của con..”

Giọng ông ta vẫn sâu thẳm như vậy, pha lẫn sự cao ngạo, tôi rất muốn nói ông ta đúng là một kẻ lạm quyền, nhưng yêu cầu của ông ta giống như một miếng thịt thơm được đặt trước mặt tôi và mời tôi đến xơi vậy. Học tập không phải việc khó, thậm chí tôi còn có thể ăn uống miễn phí ở đây, nhưng mà.. còn mọi người ở thế giới kia thì sao? Họ phải sẽ cảm thấy thế nào nếu như tôi biến mất? Hay là tôi đã đánh giá cao giá trị bản thân của mình trong lòng

người khác. Căn môi, tôi nói lên đáp án mà trong sâu thẳm tim tôi cực kỳ không muốn.

“Con đồng ý à”

Không phải vì tôi lo sợ gì, nhưng tôi là đang nghĩ đến bản thân của mình. Có câu khôn ngoan mới là anh hùng, lời đó không sai đâu. Zeus dường như rất hài lòng với câu trả lời của tôi, ông gật đầu mỉm cười rồi nhìn về phía người đang ông da ngăm đen đang dựa cột và nói

“Thoth từ bây giờ sẽ là người hướng dẫn con”

“Ta sẽ rất vui nếu cô không mang đến phiền phức cho ta”- Giọng Thoth lạnh lạnh, tràn đầy ý khinh thường ngạo mạn, tôi căn môi, thầm ghi nhớ người này, được rồi, lịch sự tôn trọng trường bối là việc đầu tiên đánh giá đạo đức phẩm hạnh của một con người, tôi không chấp.

Nhưng khi chúng tôi còn đang nói chuyện với nhau thì cánh cửa lại một lần nữa bật tung ra, lần này âm thanh có hơi to và và đập hơi mạnh làm khói bụi còn mặt mù hơn trước, từ bên ngoài, một đám đầu xanh đầu đỏ lúc nhúc chui vào làm tôi phải hít sâu mấy lần để tránh bị ngạt thở. Zeus và T giật mình, khẽ gật đầu chào tôi rồi lui vào một góc trong bóng tối rồi biến mất.

“Này này đừng chen lấn xô đẩy chứ” –Yui nhấn nhá bước vào, đưa tay đẩy đẩy một người tóc đỏ dài đang chuẩn bị chạy về phía tôi, một bộ dáng như gà chọi làm tôi hoảng sợ đến tái xanh mặt. Người đó lại gần, ngồi lên giường của tôi, tay xoắn lộn tóc dài rũ hai bên trán, mái tóc đỏ trước ánh chiều tà làm ánh lên thứ ánh sáng huyền ảo kỳ lạ, người đó nhìn tôi, đôi mắt màu xám tro hiện lên vẻ tinh nghịch, trên môi nhếch lên nụ cười đều đặn và giọng nói lơ lửng đầy mỉa mai hoặc

“Mèo con, cuối cùng cung cũng dậy rồi à”

Tôi giật mình nhìn người con trai vận một bộ trang phục kỳ lạ đang ngồi cạnh mình, anh ta thấy tôi không lên tiếng, đưa tay vuốt lấy miếng băng gạc trên trán tôi, rồi anh ta sờ vào một bên sườn má của tôi, khẽ nói

“Ta không ngờ cung lại là một con người mạnh mẽ như vậy...”

Tôi nhìn anh ta, hơi nghiêng đầu tránh né sự đụng chạm đầy thân mật này, anh ta nhìn hành động đầy ý đề phòng của tôi, cũng không giận mà trái lại, vươn tay nhỏ nhắn mềm mại ra , che đi đôi mắt đang lườm anh ta

“Ta thật sự không thích đôi mắt này của cung...”

Tôi ngạc nhiên, miệng mở ra nghi hoặc, anh buông tay ra, lúc này tôi mới để ý ánh mắt anh ta trong thật lạnh lẽo và không có một tí cảm xúc nào cả, dù cho anh ta đang tuôn ra những lời nói ngọt ngào nhưng tôi có cảm giác nó cứ miễn cưỡng làm sao ấy. Một bàn tay khẽ đánh mạnh vào tay anh, người đánh anh là một chàng trai khác, mái tóc màu xanh dương óng ánh dưới ánh mặt trời buổi chiều, màu của nó là màu của biển cả, của đại dương, trên người anh cũng toát lên sự mẫn mẫn của nước biển và mùi cay cay của cơn gió ngoài đại dương. Đôi mắt anh sắc bén mà lạnh lùng, khuôn mặt cương nghị nghiêm túc nhìn tôi. Anh không nói gì, chỉ nhìn tôi chằm chằm như thể muốn cạo nát mặt của tôi ra vậy. Bỗng nhiên tôi thấy toàn thân mình nổi đầy da gà, mấy người nào là ai vậy, họ tại sao lại hành động kỳ lạ như thế chứ. Tôi lia mắt nhìn khắp phòng, có một vài người khác cũng đứng ở các góc khác nhau, tôi cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Yui và thoáng nhẹ nhõm khi thấy cô ấy đang loay hoay pha một ly sữa nóng ở một cái bàn gần đó.

Hương thơm ngào ngạt bay tới kích thích vị giác của tôi, enzym trong miệng dường như hoạt động hết năng suất có thể. Thấy tôi tham lam nhìn ly sữa trên tay của Yui, người tóc đỏ nói

“Ồ hô, mèo con thích ly sữa đó à..”- Rồi anh ta ghé sát mặt anh ta vào lỗ tai của tôi, thổi gió vào làm tôi rùng mình, lông tơ trên người đều dựng lên hết –“Vậy đợi em khỏe lại, ta sẽ cho em sữa nhé..”

Một tiếng đập lớn vang lên, người tóc đỏ ôm đầu hét lớn

“Tên kia, người làm gì đó !”

Người tóc xanh nhếch miệng cười khinh bỉ nhìn người tóc đỏ, khẽ xoa đôi tay vừa nãy giáng chường lên đầu người khác kia, anh nói

“Không có gì, chỉ là đập một con ruồi lấm mồm thôi..”

“Cái..”

“Thôi thôi mà !!”- Một người tóc vàng với chất giọng treo treo lên tiếng, chắn chính giữa cả hai kẻ đang phát hỏa kia, anh nở một nụ cười khổ và mồ hôi đang tuôn như mưa ở hai bên thái dương, anh cố gắng đẩy người tóc đỏ- kẻ đang cố gắng xông tới đằng trước để dẫn cho người tóc xanh một trận. Ôn ào này giờ, tôi vẫn không biết mấy người này là ai, từ đâu tới và mục đích tới chỗ tôi nghỉ ngơi quậy phá là có ý gì. Tôi không lên tiếng, vì tôi chả biết nói gì lúc này, tôi trông mong nhìn ly sữa đang bốc khói trên tay Yui, Yui sau khi rửa sạch tay thì bụng ly sữa lại gần tôi

“Nào nào né ra , tôi cần cho Akari uống sữa”

“Akari?”- Hai người đang nắm lấy cổ áo của nhau khẽ ngậy ra , rồi trợn mắt, người tóc đỏ xông lại phía tôi như gà chọi, khẽ sát mặt tôi rồi nói

“Cung tên Akari à?”

“Ừ.. Vậy có vấn đề gì sao?”- Tôi ngạc nhiên nhìn hành động khoa trương của anh, liếm liếm môi, cố gắng điều chỉnh giọng nói, hỏi

Nhưng người tóc đỏ chưa kịp lên tiếng trả lời tôi thì chàng trai tóc vàng hiền lành lúc nãy lên tiếng can ngăn liền xông lên, mỉm cười rực rỡ như ánh mặt trời nói với tôi

“Ồ, vậy ra cô tên là Akari, giới thiệu với cô, ta là Apollon Agana Belea, là vị thần của Hy Lạp”- Sau đó, anh bắt đầu chỉ vào từng người đang có mặt trong phòng, đồng dạng giới thiệu tên từng người cho tôi

“Đây là Loki Laevatein, cậu ấy là Hòa Thần của Bắc Âu”- Anh chỉ vào người tóc đỏ đang mỉm cười yêu mị nhìn tôi, Loki sau khi nghe nhắc đến tên mình, liền khoanh tay sau gáy, nháy mắt với tôi

“Đây là Balder Hringhorni, thần Quang Minh của Bắc Âu”- “Rất vui được gặp cô”- Người tên Balder mỉm cười nhã nhặn với tôi, trên người anh toát lên sự ấm áp và dịu dàng, bất giác tôi có thiện cảm rất tốt với người này

“Đây là Totsuka Takeru, Hải Thần của Nhật Bản”- Apollon chỉ vào chàng trai khuôn mặt sắc bén và mái tóc xanh, người đó chỉ dùng nửa con mắt để nhìn tôi, rồi anh ta xì mặt tiếng cao ngạo rồi không nhìn đến tôi nữa, thôi âm thầm bĩu môi, gì chứ, tại sao mọi người ở nơi này đều có vẻ thù ghét tôi vậy, rốt cuộc tôi đã tạo cái nghiệt gì đây?

“Đây là Totsuka Tsukito, thần Mặt Trăng của Nhật bản, cậu ấy là anh trai của Take Take đó”- Người con trai tóc tím nãy giờ đứng im lặng một bên ngược nhìn tôi, đôi mắt vàng đỏ rất đẹp, có cảm giác tỉnh mịch và vô cảm đến đáng sợ, người đó nhìn tôi, rồi không cảm xúc nói “ Xin chào”, sau đó lại cuối đầu không lên tiếng, tôi thầm nghĩ người này thật đúng là kỳ lạ, dù cho anh có đẹp trai thì biểu cảm khuôn mặt của anh trông cũng thật. ... vô cảm

“Đây là thần Hy Lạp của địa phủ, Hades, bác ấy là bác của tôi đó”- Apollon mỉm cười vui vẻ, đi lại gần Hades khoát một tay qua vai của Hades, anh ta chỉ liếc nhìn Apollon rồi không tiếng động nhích người lùi ra xa, khoa trương hai tay ôm đầu run rẩy nói “ Ta mang đến vận rủi và sự bất hạnh, đừng lại gần”

Apollon cười trừ nhìn Hades, rồi anh quay sang tôi xin lỗi nói “ Xin lỗi nha, tính bác ấy là vậy đấy nhưng bác ấy cũng không phải là người xấu đâu..”

“Hừ, tại sao lại nói nhiều với cô ta như thế làm gì?”- Takeru im lặng nãy giờ khoanh tay dựa tường liếc nhìn tôi, rồi anh ta nói bằng chất giọng trầm trầm xen lẫn sự ngạo mạn khinh thường, bất giác tôi khẽ nhủ mày, anh ta với Thoth đều cùng một loại người mà ra cả, không xem người khác ra gì, bất giác độ hảo cảm của tôi đối với hai người này tụt không phanh.

“Đề biết mà còn né một vài người”- Tôi nãy giờ im lặng rồi cuộc cũng bùng phát, đùa sao, dù cho tôi có là loại con gái hiền lành tay trái gà không chặt thì cũng không phải mặt hàng mà ai muốn chà đạp là chà ai muốn nói móc nói xéo là nói, tôi cũng có lòng tự trọng chứ, anh ta xem thường tôi như vậy chẳng phải đụng vào lòng tự ái của tôi hay sao.

“Cái gì !?”- Takeru nhìn tôi, gần giọng nói, đôi mắt sắc bén lóe lên ánh lửa giận dữ, tay anh ta siết chặt và hai hàm răng nghiến chặt làm tôi bất giác hơi sợ, được rồi, dù gì tôi cũng là một con người đang bị tàn phế thương tật, không thể chống cự sự bạo hành hay gì đó đâu. Thấy tình thế không ổn, Apollon nhanh chóng tiến lên tách cả hai chúng tôi ra, miệng luôn miệng cười cười nói “ Thôi được rồi mà”, tính cách của Apollon hiền quá, nếu không vùng dậy chẳng mấy chốc sẽ bị cả hai người này đè bẹp mất thôi, tôi thờ dài thườn thượt, Loki liền mon men lại gần

“Hừm ~ Xem ra cung cũng không thuộc loại vừa đâu nhỉ?”

Tôi im lặng liếc nhìn anh ta, rồi lại cụp mắt xuống không trả lời, Loki cảm giác mình bị xem thường nên có hơi phát hỏa, nhưng anh mau chóng kiềm chế con giận lại, khuôn mặt tối đi mấy phần làm cho Balder đứng cạnh phải ngất nhẹ một cái, Loki giật mình, quay sang nhìn Balder cười trấn an, rồi nhường chỗ cho Yui ngồi xuống cạnh tôi, Stukito đứng đằng sau kê một cái gối sau lưng tôi, rồi anh đỡ tôi ngồi dậy, cơ thể đau đớn làm tôi bật rên thành tiếng

“A...”

“Ấy, anh hai anh làm nhẹ một chút”

Takeru gần như không kịp suy nghĩ bật thốt ngay lời mình vừa suy nghĩ trong lòng ra, sau khi nói, dường như phát giác mình nói không thích hợp, anh cắn răng lần nữa, im miệng lui về một góc không nhìn đến tôi nữa. Yui làm việc rất nhẹ nhàng và cẩn thận, cô ấy cẩn thận dùng một cái muỗng đút từng muỗng một cho tôi.

“À phải rồi Akari, rốt cuộc tại sao cô lại đến được đây vậy?”

Động tác trên tay của Yui ngừng lại, rồi cô ấy bỏ chiếc muỗng vào lại ly sữa, đặt chúng sang một bên rồi nhìn tôi chờ đợi, tôi biết cô ấy cũng tò mò về việc này nên cũng không gò bó gì mà kê tắt tắt cho họ nghe

“Thật ra tôi không phải là con người, tôi là một con hồ ly chín đuôi được người ta nhặt từ trong rừng về nuôi dưỡng, do sống chung với thế giới loài người đã lâu nên tôi cũng hiểu được hết về con người và giá trị của tình yêu rồi, Zeus nhờ tôi đến đây giúp đỡ các anh học tập gì đó. Mà tôi cũng không rành lắm, chỉ nghe ông ta nhờ vậy thì tôi nghe theo thôi”

“Thật bất ngờ nha, thì ra cậu lại có phép thuật !”- Yui khoa trương mở to mắt tròn xoe nhìn tôi, đôi mắt to tròn chớp chớp làm tôi cảm thấy thật buồn cười. Tôi gật đầu, hai má ửng ửng có lúm đồng tiền nho nhỏ mà ít ai phát hiện ra, Loki ngơ ngẩn, muốn đưa tay chọc vào cái lúm đồng tiền đó, và anh làm thật.

Ngón tay mềm mềm vừa đụng vào má tôi, không gian im lặng đến đáng sợ, ai cũng chết đứng chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Tôi ngơ ngác nhìn Loki, anh dường như hơi bất ngờ nhưng vội khôi phục bộ dáng gian xảo như lúc này, cười ha ha nói

“Ồ ồ, ta thấy cung tròn tròn mềm mềm nên muốn chạm thử thôi mà ~ Mà nè, cung nói cung được mời mà sao lại bầm dầm như vậy?”

Loki vì muốn phá vỡ sự ngưng đọng nên liền sang chuyện khác, tôi kiềm chế muốn mĩa mai anh ta một trận, nhưng nghe đến câu hỏi tiếp theo, tôi đành thờ dài nói

“Tôi cũng có muốn đâu, lúc này tôi bị lạc ở khu rừng, không tìm đường vào bên trong được, nên tôi đành bay lên trên cao tìm cách, phát hiện trường này bị bao bọc bởi một lớp màn kiên cố nên tôi nảy ý từ trên cao đục thẳng xuống, không ngờ lại thành công, nhưng hậu quả của nó thì...”

Sau đó tôi lại thờ dài nãy nê nhìn cánh tay và bắp đùi đang bị băng bó một cách đáng thương, rất muốn rửa nước mắt rên rĩ nhưng phát hiện không tài nào nặn được một giọt nào cả đành chấp nhận im lặng nghe những người khác lên tiếng.

"Chết tiệt, không ngờ lão ta lại làm thật"- Loki nghiêng răng nói

“Cô coi thường mạng sống của mình à..?”- Hades nãy giờ im lặng lên tiếng, đôi mắt đỏ lúc này còn tràn ngập sự bất an bây giờ dường như sáng hơn, sáng như lưỡi dao có thể chém đi sự phòng vệ của tôi, nhưng tôi lại không cảm thấy sợ hãi đôi mắt đó, tôi chỉ mỉm cười cúi đầu, giọng nhẹ nhàng mơ hồ không rõ

“Từ lâu nó đã không còn quan trọng nữa rồi...”

Căn phòng yên tĩnh, gió thổi qua từ cửa sổ, thổi vào những cảm xúc của những người đang có mặt ở đó. Stukito nhìn cô bé đang lẳng lẳng ngồi trên chiếc giường màu trắng kia, cảm thấy chói mắt vô cùng, vì sao lời nói nặng nề đó lại nghe nhẹ nhõm khi phát ra từ miệng của người con gái này? Vì sao cô lại coi thường mạng sống của mình. Stukito bỗng nhiên cảm thấy nghẹt thở vô cùng, nếu như lúc đó, nếu như ngày đó anh đủ mạnh mẽ, thì có lẽ bây giờ Hikari đã không phải tan biến phải không? Tay bắt giác nắm chặt, anh cúi đầu không lên tiếng.

Trong lòng mỗi người đều mang một tâm sự riêng, không ai nói với ai lời nào. Apollon dường như không chịu nổi không khí này, liền chỉ vào con thú nhồi bông màu đen trên bàn, cười hi ha nói “ Haha, con gấu này trong buồn cười thật”

Jin im lặng nãy giờ bỗng phóng bay lên cao trước con mắt ngạc nhiên của những người khác. Mọi thứ lại chìm vào im lặng.

“Vậy ra các người đều bị Zeus giam cầm sức mạnh à?”- Tôi nhìn Apollon hỏi

“Đúng vậy.. Chính tớ cũng có này”- Yui đưa tay vào áo, lấy ra cho tôi xem sợi dây chuyền mặt thanh kiếm màu xanh lục mà cô ấy không tài nào tháo ra được. Rồi Yui hỏi

‘Akari, cậu có không?’

Tôi lắc đầu ‘ Từ lúc tớ vào đây, tớ vẫn sử dụng sức mạnh được bình thường, xem này’

Rồi tôi giơ tay ra, lập tức những đốm sáng nhỏ nhỏ lung linh bay ra, tràn ngập căn phòng vốn u tối, mọi thứ dường như được phủ thêm một lớp áo lung linh rực rỡ, Yui mỉm cười nhìn những đốm sáng đó, cô đưa tay chạm vào, nhưng những thứ đó đã biến mất.

" Ông ta lấy hết sức mạnh của chúng tôi nhưng lại cho cô sử dụng phép thuật ! Thật vô lý” – Takeru một đám vào tường nghiêng răng nghiêng lợi nói, tôi từ chối cho ý kiến, đây đúng là một việc thiên vị rõ rệt đến tôi da mặt dày cũng phải ngưng ngưng xấu hổ.

Sau đó, chúng tôi lại nói chuyện với nhau tới tận buổi tối

“Bye Bye, mai tớ sẽ đem Melissa đến chơi với Jin nhé “- Yui trước khi khóa cửa lại còn mỉm cười vẫy vẫy tay với tôi, Loki đưa môi lại, thòm vào má tôi trước khi tôi kịp phản ứng, rồi anh le lưỡi làm mặt quỷ với tôi rồi bỏ chạy ra ngoài” Bye Bye mèo con ~ Mai ta đem đến cho cung một món quà nhé”. Mọi người đều hẹn sáng mai sẽ lại đến thăm tôi, làm tôi cảm động rất lâu. Tôi mỉm cười nhìn căn phòng lúc này còn ồn ào bây giờ đã tĩnh lặng, nụ cười chợt tắt, nước mắt chợt rơi. Jin ngồi bên cạnh, chỉ biết dựa vào tôi, rồi nó quyết định.

Sau khi tôi hấp thu năng lượng mặt trăng phản chiếu từ bên ngoài vào, những vết thương trên người dần lành lại, tôi đoán đến sáng mai có lẽ tôi sẽ đi lại được nhưng se còn hơi khó khăn, đành phải cố thôi. Rồi tôi nhắm mắt lại, nhớ đến mấy ông anh nhà Asahina, nhớ đến mọi người, không biết họ đang làm gì nhỉ, có nhớ tôi không. Xoay người, giọt lệ trào từ đuôi mắt, rơi xuống ẩm ướt một vùng gối.

5 phút sau khi ra khỏi bệnh xá.

“Loki.”- Balder đi bên cạnh Loki, khẽ níu tay anh, rồi như có chuyện gì đó rất khó nói, Balder đắn đo rất lâu cũng không biết mở lời như thế nào.

“Sao thế Balder?”- Loki mỉm cười trêu mếu nhìn Balderm chờ đợi câu nói tiếp theo của anh, Balder cắn răng, đành nói

“Cô bé tên Akari đó... Cô ấy rất giống với Hikari”- Nụ cười trên môi Loki tắt đi, khuôn mặt âm trầm và đôi bàn tay nắm chặt

“Thậm chí.. tên còn tương tự. Cậu biết không, lúc này trong bệnh xá tớ cứ mãi quan sát cô gái đó, cảm giác không những ngoại hình, tên, mà đến phong thái cũng tương tự nhau”

“Balder”- Loki ngắt lời anh, rồi Loki nhìn vào mắt Balder, giọng nói xa xôi tràn đầy bi thương-“ Cậu nên nhớ, Hikari chết rồi, cô ấy chết rồi, là do tớ đã hại cô ấy !”- Rồi Loki vung tay Balder ra, sai những bước dài trên hành lang rộng rãi, biến mất ngay sau khúc cua, chỉ để lại bóng lưng đầy tang thương và khuôn mặt nhăn nhó đau đớn của Balder. Balder thở dài, lắc lắc đầu rồi đi về hướng hoa viên của trường, anh cần yên tĩnh suy nghĩ về vài thứ.

--

“Anh hai”- takeru đang đi bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Stukito, Stukito im lặng nhìn Takeru, anh im lặng, không lên tiếng như chờ đợi

“Akari.. giống Hikari nhỉ?”

“Ừ..”- Stukito cúi đầu, nhẹ nhàng nói

“Đến cả tính cách cũng giống cô ấy”

Stukito không lên tiếng

“Anh hai, em nhớ Hikari”- Takeru thở dài khe khẽ

“Anh cũng vậy..”

Rồi hai người cùng im lặng, ngồi trên chiếc ghế đá gần đó, thơ thẩn nhìn lên bầu trời đầy sao trên kia, theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình

Trong phòng bệnh nhân.

Jin mở to hai mắt, ánh sáng vàng từ đôi mắt của nó lóe lên rồi biến mất. Nó lẳng lặng nhìn thân thể người con gái trên giường mỉm cười. Trong lúc Akari ngủ, Jin đã đem linh hồn của Akari đem về thế giới trước, lúc đầu nó không tính để Akari ở lại đây vĩnh viễn đâu, vì Akari chưa thu phục được những cánh hoa kia thì làm sao mà hoàn thành sớm được cơ chứ, chỉ là Jin muốn mở rộng năng suất làm việc thêm thôi. Jin mỉm cười đầy tự hào nói, ha ! ngài Taguchi thật đúng là , dám nói phép thuật dịch chuyển của nó hết đất dùng, không nhé, vẫn ngon lành nhé. Thậm chí còn có phần dễ sử dụng hơn nữa. Jin mỉm cười, nhìn Akari đang nằm ngủ trên giường, Akari, cuộc hành trình bắt đầu rồi, sau này sẽ còn vui nữa, em chắc chắn sẽ làm hết sức để bảo vệ chị, Jin sẽ không yếu đuối như lúc trước nữa đâu ! Chị yên tâm nhé !

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 34

Buổi tối hôm đó tôi đã có một giấc mơ rất là dài, mơ mơ màng màng, tôi thấy tôi đứng trong một lớp sương mù dày đặc không thấy được khung cảnh xung quanh, mọi thứ đều hư hư ảo ảo chòn vờn, tôi loay quanh ngóng về một hướng nào đó, hoang mang không biết rằng mình nên làm gì. Tôi biết, đây là một giấc mơ, có một chút gì chờ mong và vui vẻ trong lòng, vì tôi biết, mỗi một giấc mơ nào đó, khi tôi đang đứng ở một nơi xa lạ nào đó đầy sương mù thì sẽ có người đến bên cạnh tôi, trao cho tôi cái ôm ấm áp và sẽ khẽ hôn lên cái trán của tôi, nhưng kể từ ngày tôi bắt đầu dọn vào nhà Asahina, tăng suất của những giấc mơ đó rồi rạc hẳn đi, có đôi khi nó đứt đoạn và có đôi khi nó không được rõ ràng, và sau đó thì nó đã không còn xuất hiện nữa. Đã bao lâu rồi, tôi luôn chờ đợi được đến buổi tối, vùi mình vào đồng chăn trên giường, nhắm mắt lại cùng với nụ cười khe khẽ ngay trước mặt, trong lòng thập phần nôn nao háo hức, nhưng rồi cứ mỗi sáng thức dậy, lại thơ thẩn rất lâu trên giường, mọi chuyện cứ như thế lặp đi lặp lại và tôi biết rằng, tôi đã không còn có thể mơ tới họ nữa rồi.

Buồn sao, buồn chứ, tôi đâu phải là con người lòng dạ sắt đá mà không buồn, những giấc mơ đó chính là động lực để tôi có thể cố gắng cầm cự trong những cơn phong ba bão táp, nhưng rồi nó biến mất, không để lại một dấu vết gì và chỉ để lại một cảm giác hụt hẫng khó nói nên lời. Nhưng kể từ ngày Aiko bỏ đi, rồi đến lượt Sasuke và di Ayama bỏ đi, tôi biết, tôi phải tập chấp nhận những điều này, hạnh phúc không bao giờ cho không ai thứ gì, không bao giờ có việc bạn chỉ cần nằm yên một chỗ mà hưởng lợi từ nó, hạnh phúc giống như một cơn gió vậy, mà gió thì làm sao mà trói buộc được nó đây?

Sương mù tan đi, để lại là một lối đi mòn dẫn vào một khu rừng xanh mướt với những trái quả đỏ hỏn như máu bò câu trên những cành cây cao vợi vợi, tôi nhìn, muốn vươn tay lên hái nhưng chợt nhận ra, càng muốn hái thì cái cây đó lại càng cao hơn cao hơn cho đến khi tôi không thể nào chạm được vào nó nữa. Tôi buông tôi, mĩa mai chính mình ngu ngốc lại đi tin vào sự lừa dối của cái cây đó, rồi tôi xoay lưng đi, bỏ mặt cảnh cây đang từ từ thu nhỏ lại về đúng kích cỡ ban đầu.

Con đường này rất dài, rất dài, tôi không biết nó dẫn đến đâu, tôi chỉ biết là tôi phải đi, phải đi theo con đường này. Gió từ những cành cây thổi tới tôi nhẹ, âm thanh vù vù phát ra nghe như tiếng khóc sót thương của một ai đó, thấp thoáng tôi bỗng nghe thấy giọng của X, tôi không biết đúng không, trong lúc tôi đang mơ màng thì bụng tôi bỗng đau nhói vô cùng, những bước chân bắt đầu chậm dần và thân thể có xu hướng ngã về trước, nhưng tôi vẫn phải cầm cự , vẫn cứ tiến về phía trước dù không biết là mình đang làm gì và ở đâu, cuối cùng tôi cũng đến được một nơi trong giống như một ngọn núi nhỏ, xung quanh cây cối um tùm và mây mù bao phủ xung quanh lênh bênh rất đẹp. Có ba đứa trẻ đang nô đùa bên nhau rất vui vẻ, một trong số đấy là một

bé gái có làn da nhợt nhạt và mái tóc trắng xõa bung sau lưng, xung quanh cô bé là một lớp tiền khí bao phủ, và cả hai đứa nhóc còn lại cũng vậy, chắc bọn chúng là thần tiên chứ không phải người phàm. Một trong số đó là một bé trai vào mái tóc xanh dương bay phất phơ và giọng nói treo treo như tiếng sóng biển vỗ rập vào bờ. Cả ba ngồi song song với nhau, quay lưng về phía tôi và đang hướng mắt về phía đường chân trời ngũ sắc không thể thấy được phía bên kia, xung quanh có làn khói trắng bay bay và không khí trong lành đến ngợp thở. Được một lúc thì đứa bé trai tóc xanh đỏ khẽ vuốt mái tóc của cô bé. Giọng nói của họ rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không thể nhớ được là của ai và tôi được nghe từ khi nào, suy ra nghĩ là một giấc mơ nên đầu óc không tránh khỏi có chút mụ mị

“Đừng bao giờ tự ý bước chân đến ngọn núi Jishikami nhé”

“Tại sao chứ?”- Giọng nói ngọt ngào thánh thót vang lên, vang xa như tiếng hót của chú chim sơn ca tôi thường thấy ở phía cánh cây bên ngoài phòng ngủ ở nhà Asahina.

Đứa bé trai tóc tím im lặng này giờ, hai tay xoắn xoắn vào lọn tóc của cô bé, phúi đi những hạt bụi li ti vron trên mái tóc óng mượt đó, cô bé khịt mũi một cái, vẫn nhìn chăm chăm đứa bé trai kia. Tôi cố nheo mắt, nhưng bọn chúng ngồi quay lưng lại với tôi và khuôn mặt lại mờ nhạt thành ra tôi không tài nào nhận dạng được chúng

“Phụ thân nói, ngọn núi đó là nơi giam cầm bọn thần tiên phản bội, làm chúng vĩnh viễn rơi vào mê cung vô tận không tài nào thoát ra được.”

“Ấy chết, vậy lỡ nếu tớ không biết mà bước vào đó thì sao?”- Cô bé ngây thơ đỏ khẽ run lên, dường như hơi sợ, bé nắm lấy tà váy của mình, khăn choàng lưng lưng ở hai vai bay phấp phới và mái tóc luôn trượt khỏi tay cậu bé tóc tím, cậu bé đó vẫn yên lặng cố tình sửa lại mái tóc cho cô

“Nếu vậy tớ và anh hai sẽ đến cứu cậu ra, sẽ không để cậu bị tổn thương !”- Đứa bé tóc xanh hùng hồn lên tiếng, vỗ ngực cái bẹp rồi đưa ngón tay út ra “Móc nghèo nhé , vĩnh viễn không thay đổi”

Đứa bé gái chần chừ trong giây lát, rồi gạt đầu, chìa ngón út ra móc vào ngón út kia, rồi bé quay lại nhìn đứa bé trai sau lưng này giờ vẫn im lặng “Cậu cũng mau móc nghèo đi”

Đứa bé trai đó hơi ngẩn người, rồi im lặng bước lại gần chỗ hai đứa bé kia, lồng ngón út của mình, cả ba đứa bé sáng chói dưới ánh mặt trời của chàng vạng chiều, ánh sáng cam đỏ xen kẽ những khuôn mặt đang dần tối đi của cả ba đứa bé. Tôi muốn vươn tay ra lại gần bọn chúng, nhưng phát hiện có muôn vàn bàn tay trắng toát nắm lấy chân ghì lại, tôi hoảng loạn vùng vẫy dữ dội đến nỗi té ngã trên nền đất dơ bẩn, những bàn tay đó như những con báo to lớn, nắm lấy chân tôi kéo mạnh về phía sau. Tôi mất đi ý thức.

Sau khi tôi lại lần nữa tỉnh lại, thấy mình đang đứng ở một mái nhà nhỏ, tôi lại thấy đứa bé gái kia, nó đang cầm trên tay một rổ toàn những thứ quả kỳ lạ, mái tóc trắng vẫn bay bồng bênh trong gió và bộ trang phục kỳ lạ rộng thùng thình đang đưa theo, nó đang nhón chân cố gắng hái loại quả đỏ tươi mà lúc này tôi không thể hái được ở gốc cây trước con đường lát gạch dẫn đến đây. Một lúc sau dường như bỏ cuộc, tôi nghe được một tiếng xì nho nhỏ truyền đến từ thân hình nhỏ nhắn đó, có vẻ nó đã bỏ cuộc rồi nhì. Nhưng khi cô bé đó quay đi thì bị một cái gì đó đập mạnh vào đầu làm nó kêu lên một tiếng Ồi rồi quay lại, trên cái cây cao chót vót đó, có một thân hình màu đỏ nằm vắt vẻo trên cành nó, cậu bé đó cười haha, trên tay đang nảy lên nảy xuống một quả màu đỏ, giọng cười của cậu bé lạnh lạnh như tiếng chuông gió , đứng dưới gốc cây là hai đứa bé trai một tóc trắng một tóc xanh dương, nhưng khuôn mặt bốn người họ tôi đều không thể xem được, một lúc sau đứa bé gái đó hoảng sợ lùi lại, chắc nó thấy cả ba tên con trai đó đang nhìn mình nghiên cứu nên sợ đây, đứa bé không thèm nhặt thứ quả màu đỏ đang lăn bên chân của mình, sau đó đứa bé trai từ trên cây phóng xuống, cuối người nhặt trái đỏ lên đưa ra trước mặt đứa bé gái

“Cho em này”

Nhưng đứa bé gái lại lắc đầu không nhận

“Không được, mẹ ta dặn không được nhận đồ của người lạ”

Đứa bé trai đó nghe vậy cười rộ lên một tiếng, rồi bước nhanh lại phía cô bé đang co ro đứng một bên không dám lên tiếng.

“Cho em thì em cứ lấy, sau này nếu thích cứ đến dưới gốc cây này, anh hứa sẽ hái cho em”

Đứa bé trai đó bỗng cúi người, nó cao hơn cô bé tận một cái đầu nên trong cả hai có vẻ chênh lệch rất nhiều, hai tay nó đặt trên vai đứa bé gái, cô bé run lên một cái, thở càng gấp hơn

“Nhưng với điều kiện em phải hôn anh một cái !~”

Giọng nói bốn cợn y như trêu đùa con gái nhà lành, tôi nắm chặt hai tay mím môi , đứa bé này mới bây lớn mà đã biết chọc ghẹo người khác rồi, sau này lớn lên liệu có tệ hơn nữa được không cơ chứ ? Đứa bé gái hoảng sợ đến nỗi tay đánh rơi rổ trái cây, những thứ quả màu xanh màu tím màu cam rơi lổn lổ khắp nơi, thằng nhóc đó không những không phụ cô bé đang chật vật cố gắng lượm lại tất cả mà còn đùa bỡn cạnh cười haha trong rất đáng ghét, một lát sau đứa bé trai tóc trắng và đứa tóc xanh liền đi lại gần, giúp cô bé nhặt lại những trái còn sót, đứa bé tóc trắng lên tiếng trách móc

“Tại sao cậu lại làm vậy chứ !”

“Haha ~ Tại nhìn nó nên tớ muốn trêu thôi”

Đứa bé gái hình như cảm thấy tủi thân, tay nó run run lượm những trái cây kia bỏ vào rổ, rồi đưa tay dụi dụi mắt, tiếng khụt khịt nho nhỏ vang lên. Đứa nhóc tóc đỏ dường như hơi giật mình sững lại, rồi nó đưa tay lên sau đầu gãi gãi, chân nó đi di trên nền đất đầy lá cây rồi bước lại gần cô bé, đỡ cô bé

đó đứng dậy trong sự hoang mang của người ta, rồi nó nói

“Xin .. xin lỗi.. anh không cố ý trêu em”

“Hức .. rõ ràng là anh cố ý mà...”- Đứa bé gái búng nổ, đưa tay dụi mắt càng dữ hơn, giọng mếu máo nghẹn ngào nghe rất đáng thương, tôi rất muốn lại gần ôm nó vào lòng vỗ về nhưng lại phát hiện hai chân không tài nào cử động được, đành cố đứng yên mà quan sát tiếp mọi chuyện. Đứa bé trai dường như hơi xấu hổ nên cúi đầu, rồi nó nói

“Anh xin lỗi, hay vậy nhé, anh hái cho em thêm hai trái nữa, chúng ta làm bạn được không?”

Đứa bé gái khẽ sững người, rồi tiếng cười khe khẽ vang lên, nó gật đầu “Được chứ” rồi cười rộ lên sung sướng, thẳng nhóc tóc đỏ dường như có thêm động lực, bật người mạnh lên cành cây mặc cho nó đang dần vươn lên cao hơn, cuối cùng chân cậu nhóc chạm vào cành cây.

Phía dưới, cậu bé tóc trắng nói “ Tỉnh cậu ấy là vậy, em đừng buồn nhé”

Đứa bé gái không nói gì, chỉ có tiếng người khe khẽ vang lên như tiếng suối chảy róc rách trong khu rừng rậm âm u.

Bọn trẻ chơi đùa với nhau rất vui vẻ, khung cảnh cứ từ từ thay đổi khác nhau, cứ mỗi lần chuyển là một câu chuyện khác nhau, nhưng tôi tuyệt nhiên không hề nghe tụi nó nhắc đến tên của nhau nên cũng rất tò mò.

Nhưng đã có một chuyện đã xảy ra, đến khung cảnh cuối cùng. Mọi thứ bỗng nhiên tối đi, màu sắc âm u và tiếng quạ kêu nghe đến rợn người, tôi lo lắng nhìn xung quanh và thoáng giật mình khi thấy mình đang đứng ở một khu rừng nào đó, mùi hôi thối liên tục bốc lên và có những đốm sáng nho nhỏ trong như ánh mắt của loài thú dữ liên tục rình rập con mồi, tôi hoảng sợ bước lùi về, nhưng bỗng nhiên tôi thấy cô bé kia chạy nhanh qua mặt, không thấy được khuôn mặt nhưng tôi cảm nhận được hơi thở dồn dập và tiếng khóc phát ra từ miệng cô bé đó, cô bé đó đang sợ hãi ! Nghĩ vậy nên tôi cố gắng chạy theo, dù biết là không thể nhưng tôi thật sự muốn bảo vệ em ấy. Cô bé đó từ từ đuổi sức dần, tốc độ chạy càng chậm lại, tôi loáng thoáng nghe có tiếng cười man rợ phát ra phía sau lưng và nhiều tiếng bước chân bình bịch đuổi theo em, tôi giật mình, mặt tái xanh quay lại phía sau thì thấy có 4-5 tên con trai, khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai đang cố đuổi theo cô bé kia, tiếng cười của bọn chúng quá đáng sợ và khuôn mặt đang nở một nụ cười man rợ đầy bệnh hoạn. Cô bé đó cứ cầm đầu chạy về phía trước và lũ biến thái kia vẫn chạy theo phía sau cô bé . Tôi chạy song song với em, thấy khuôn mặt em đang dần trắng bệch và hơi thở dồn dập đứt quãng, tôi biết em đã thấm mệt rồi, nước mắt tôi rơi và khuôn mặt kinh hãi biến dạng, tôi là hết dù biết em không tài nào nghe thấy được

“Tại sao lại đến đây ! Không phải bạn em đã dặn em không được đến đây sao!”

Nhưng em không nghe, vẫn chạy vẫn chạy, cho đến khi chân em vấp phải một cành cây trên đường và em văng ra xa, em đâu đón lõm cồm cồm dậy, nhưng quần áo em dính bê bết đất cát dơ bẩn và đôi chân đang rướm máu đỏ tươi đến đáng sợ, em hoảng sợ lắc đầu khi thấy bọn khốn nạn kia đến gần, tôi hoảng sợ cũng khóc theo em, chân tôi run run đứng không vững ngã phịch xuống đất

“Đừng ! Đừng mà ! Đừng đến gần tôi đừng đến gần tôi !!”

Em hoảng sợ la hét, lắc mạnh đầu và lùi dần ra phía sau. Nhưng bọn chúng đã chặn em lại, nắm lấy hai chân em banh mạnh ra. Những âm thanh đáng sợ kia vẫn vang lên, tôi nghe được tiếng hét thất thanh của em, và cả âm thanh xé rách quần áo vang lên nghe nhức tai vô cùng, tay chân tôi lạnh đi và máu dồn xuống hết chân tay, tôi muốn đứng lên đánh bọn kia một trận, nhưng lại không thể đứng lên nổi, tôi thấy tim mình đau nhói và giọng nói thì đứt quãng không rõ. Tôi chứng kiến thấy lũ khốn nạn đó thay phiên nhau đè lên người em, tiếng khóc của em dần yếu lại và chỉ còn lại tiếng rên rĩ nghe đau cả lòng của tôi.

“Đừng mà... đừng mà.... Dừng lại đi... Loki.. Loki.. aaa.. đau quá.. dừng lại đi mà... Takeru.. cứu em với.. anh oi.. anh Tsukito oi.. cứu em với ..”

Tiếng rên rĩ của em vang vọng trong khu rừng xé nát tim tôi, mới lúc này thôi, em vẫn còn đứng trước mặt tôi, vui vẻ hoạt bát chạy trên cánh đồng đầy hoa cỏ với bạn của em, đứa bé tóc đỏ ôm em vào lòng, vuốt đầu em, đứa bé tóc xanh lại nhẹ nhàng đem tóc em cột lại gọn gàng, động tác nhẹ nhàng giống như đang nâng niu một thứ gì đó trân quý nhất thế gian này và đứa bé tóc tím dứt em ăn từng miếng hoa quả đã cắt, em được trân trọng như pha lê vậy, thế mà viên pha lê quý giá đó đang trước mặt tôi, bị đè dưới thân và bị bọn khốn nạn kia cười trên người, những âm thanh dâm mị vang lên, tay em dính bê bết bùn đất cố gắng cào cào nền đất, chuyển động theo từng âm thanh kia là những giọt máu nhỏ bắn ra từ bên trong chân em, em còn nhỏ, thân thể chỉ mới 10-11 tuổi thôi, tôi đau lòng không dám chứng kiến cảnh bọn chúng cứ thay phiên nhau cưỡng hiếp em mặc hơi thở em dần yếu lại, đôi mắt em mơ hồ ngược nhìn lên bầu trời đầy sao, rồi từ môi em, một dòng máu đỏ tươi trào ra, rồi em nhắm mắt lại, đầu lệch sang một bên không cử động. Tôi có cảm giác tim mình ngừng đập lại, chứng kiến một tên rút thứ xấu xí kia ra khỏi người em, hấn vỗ vào mặt em liên hồi cho đến khi làn da kia tái xanh, thẳng khốn đó phun một ngụm nước bọt khê rít “Chết tiệt, nó cắn lưỡi chết rồi”

“Bỏ nó lại đi, bọn này mau hành sự ẹ rồi tụi mình đi khỏi đây là xong” Một tên khác từ phía sau lưng em ngóc mặt ra, nó đẩy thi thể em sang một bên rồi chỉnh chỉnh quần áo lại, đập vào bụng em một cú cước mặc cho miệng em vẫn đang trào ra dòng máu đỏ tươi. Tôi bị miệng cố gắng kìm nén tiếng khóc. Rồi tụi nó lại tiếp tục cưỡng hiếp em. Sau đó, tôi chứng kiến tụi nó dùng một con dao, móc đi đôi mắt của em rồi bỏ vào miệng. Do quá hoảng sợ, tôi điên cuồng nôn ọe, sau đó tôi ngất đi.

Khi tôi lần nữa tỉnh dậy, thấy anh Masaomi đang lo lắng nhìn tôi, mọi người trong nhà Asahina cũng đã có mặt trong phòng, dì Miwa đang rầm rứt khóc bên cạnh, thấy đôi mắt của tôi từ từ hé, dì bay lại cạnh giường ôm lấy tôi khóc “ Akari ! Con có sao không, con phát sốt hai ngày nay không tỉnh dậy, dì rất lo lắng cho con”

Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh, ánh sáng màu trắng từ căn phòng hắt vào làm mắt tôi đau nhói, tôi vươn tay ôm dì Miwa, nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt, tôi gào lên , dì Miwa hoảng sợ sờ mặt tôi , dì vừa khóc vừa nói

“Akari con bị làm sao vậy”

Nhưng tôi vẫn cứ gào khóc, Yusuke từ sau ôm lưng tôi, nhưng tôi vẫn giữ cứng lấy di Miwa mà khóc. Tôi đau quá, tôi sợ quá, khung cảnh đó quá đáng sợ, làm sao mà tôi có thể quên đây. Tôi trách mình ngu ngốc, trách mình yếu hèn đã không bảo vệ cô bé kia thật tốt, để rồi bỏ mặc em chết trong khu rừng kia.

"Uwaa tôi xin lỗi !! Tôi xin lỗi"- Những câu xin lỗi cứ nối tiếp nhau, tôi biết, xin lỗi thì có ít gì, có cứu sống được em hay không, có rửa sạch đi những vết tích dơ bẩn đó cho em hay không. Không thể, không bao giờ làm được nữa rồi, vì em có còn trên đời này nữa đâu. Nhớ đến hình ảnh em quần quai la hét nhưng rồi bị bọn đồn mặt kia nhấn tâm cường hiếp, để rồi em phải tự sát để bảo vệ mình mà tôi thấy tim tôi đau nhói vô cùng. Tôi vẫn không, hai mắt đau nhức nhưng tôi vẫn không thể ngăn cản được bản thân mình. Đôi mắt của em cũng bị chúng coi là chiến lợi phẩm, bị ăn tươi nuốt sống, cảnh tượng đầm máu vô nhân đạo đó như bóp nát tim tôi

Buổi tối ở nhà Asahina, tiếng khóc thảm thiết của Akari vang vọng, Iori thấy tim mình nhói đau, anh nhìn em gái khóc mà anh không làm được gì, chỉ biết nắm chặt tay và cắn chặt môi. Fuu cảm thấy mắt mình đỏ lên, nó bò lên giường ôm cứng Akari, cố gắng dùng hơi ấm an ủi cô, nhưng cô vẫn không ngừng khóc, rồi khi cô mệt mỏi ngủ thiếp trong vòng tay di Miwa, tay vẫn không ngừng run rẩy và môi bị nứt toát ra chảy máu vì khóc quá lâu

“Em ấy bị sao vậy?”- Stubaki nhăn mày, lo lắng hỏi di Miwa

“Chắc bị mệt mỏi sau khi tỉnh dậy”- Di Miwa nói bằng giọng mũi nghèn nghẹn, tay vẫn không ngừng vỗ vỗ vào lưng Akari. Mọi người trong nhà biết, hiểu ý dặt nhau ra khỏi phòng, Yusuke không muốn, nhưng bị Fuu tức giận lôi đi, cuối cùng trong phòng cũng vắng lặng chỉ còn chừa lại hai người ôm lấy nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 35

Sáng hôm sau, tôi vẫn cư xử như bình thường với tất cả mọi người dù cảm thấy rất kỳ lạ không phải là tôi thấy trong lòng tôi đã ổn, mà là vì tôi phải cố gắng giả vờ như mình thật sự không sao để quên đi giấc mơ ngày hôm qua.

Bây giờ tâm trạng của tôi cũng có thể được coi là tạm ổn nếu như xét về khía cạnh tôi không còn hành xử rồ dại kỳ quái nữa, nhưng thật sự tôi có cảm giác rất rõ trái tim của tôi đang chết lặng đi, chúa mới biết cảm giác của tôi khi chứng kiến cảnh tượng đau lòng của hôm qua, sức lực của cả cơ thể dường như không còn, phải cố gắng mới giữ vững được trọng tâm của cơ thể vì nếu không tôi sợ chính bản thân tôi sẽ phải gục ngã mất thôi. Tôi phải tự nhủ với mình rằng đó chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng thôi, nó không có thật nên đừng bị nó lừa nữa, và quả thật tôi đã gần như tin là như vậy.

Bước xuống nhà ăn, tất cả mọi người đều đang dọn dẹp chén đĩa, chắc họ đã không chờ tôi vì biết hôm nay tôi sẽ dậy trễ, tôi thậm chí cảm thấy hơi áy náy với mọi người vì hành động hơi quá khích của mình ngày hôm qua. Anh Ukyo phui đôi tay dính đầy nước vào chiếc tạp dề, lau chùi lại bồn rửa chén và quay lại, thấy tôi, anh hơi ngạc nhiên hỏi

“Hôm nay em không ngủ tiếp à, mẹ Miwa định sẽ xin cho em nghỉ một hôm”

“Không được đâu ạ, mới đi học ngày đầu tiên mà nghỉ rồi”

Nói thế nhưng giọng của tôi phát ra rất yếu, có thể do ngày hôm qua khóc quá nhiều nên bây giờ cơ thể không còn sức lực nữa rồi, tôi thậm chí cười khinh mình thật yếu ớt, chỉ mới có vậy mà đã nản chí rồi, thật là không có chí khí. Nhưng rồi có một bàn tay vỗ mạnh lên vai tôi, tôi quay lại, anh Stubaki đang mỉm cười tit mắt nhìn tôi, nụ cười của anh thoáng làm tôi ngây ngẩn, anh lúc cười lộ lên nhìn rất giống với Loki, có một chút gì đó tinh nghịch và có một chút gì đó rực rỡ như ánh ban mai. Anh lo lắng, vươn tay sờ vào cái trán của tôi, rồi anh nói

“Ủm! Bớt sốt rồi. Em thấy trong người thế nào?”

“Em khỏe...”. Tôi nhẹ nhàng nói, dù khuôn mặt tôi đang dần tái đi và đôi môi đã bong tróc da lên vì thiếu nước và mái tóc bù xù chưa được chải gọn ghề nhưng tôi vẫn phải giả vờ cười tươi để anh biết là tôi vẫn ổn.

Anh Stubaki hơi ngần ngại, rồi bất ngờ hai tay anh ép mạnh vào má tôi, mạnh tới mức làm khuôn mặt tôi biến dạng và đôi môi chu ra, tôi tròn xoe mắt nhìn anh, anh hơi đỏ mặt khịt mũi một cái rồi cười phụt ha ha lên, anh xoa xoa mái tóc đang rối bù của tôi rồi hỏi

“Này đừng u ám thế, nếu khỏe rồi thì anh dẫn đi chơi nhé. Đi Shibuya chịu

không?”

“Không. Không cần đâu ạ”

“Thôi nào! Mau lên thay đồ đi anh dẫn đi chơi, dù gì hôm nay anh cũng được nghỉ”

“Anh Azusa không đi chung ă?”

“Ừ, Azusa hôm nay đi học thêm rồi..”

Chỉ nói thế thôi anh đã đẩy tôi đến chân cầu thang, không nỡ phụ ý tốt của anh, tôi đã chạy như bay lên tầng trên, chui vào phòng, tôi trượt từ cửa xuống, thờ phào một hơi rồi chỉnh chỉnh khuôn mặt của mình lại, cố gắng bày ra những biểu cảm mà theo tôi là “bình thường” nhất có thể khi khuôn mặt tôi đã chuyển sang màu tái vì lúc này vận động quá mạnh, tim đập nhanh và hơi thở dồn dập, tôi với tay lấy ly nước trên bàn uống cạn rồi khẽ thở hắt ra một cái. Rồi tôi lại thở dài, mơ màng suy nghĩ, vén tay áo bên phải lên, nhìn vào những vết sẹo chằng chịt lồi lõm khác nhau, ma thuật của tôi chỉ có thể làm lành những vết thương đơn giản nhưng lại không thể làm biến mất những vết sẹo và chữa lành những vết thương nặng hơn. Mà có là thế thì tôi vẫn sẽ không xóa đi những vết sẹo này, chúng như là một lời nhắc nhở tôi đừng bao giờ quên những chuyện đã xảy ra và hãy luôn tiến về phía trước, bỏ mặc quá khứ, nhưng liệu sẽ được chăng hay lại làm mọi thứ càng ngày tôi tệ thêm thôi? . Tôi khẽ liếc nhìn Jin đang bức rức khó chịu bên cạnh, rồi tôi đi lại gần bàn học, trên đó đặt một khung ảnh còn mới được bảo quản rất kỹ lưỡng, cảnh đó là một chậu xương rồng đang nở hoa rất đẹp, tôi vươn tay, cầm khung ảnh lên nhìn rồi thở dài. Tôi thì thầm, giọng nói âm vang “ Con nên làm gì đây...” Nhưng người đàn ông và người phụ nữ trong bức ảnh vĩnh viễn không trả lời tôi, họ chỉ nhìn về phía tôi và nở một nụ cười tươi rồi chói mắt, tôi nhìn bức ảnh, cảm thấy nhức mắt vô cùng, rồi tôi đặt bức ảnh lại chỗ cũ và bước nhẹ nhàng đến cửa sổ, đặt cằm lên bệ rồi nhìn sự nhộn nhịp của thành phố ở phía xa xa, mây trắng bồng bềnh trôi trong cơn gió mát lạnh và bầu trời xanh kia trong thật là xa xôi, tôi rất muốn vươn tay chạm tới những đám mây đó, để cơ thể mình cũng nhẹ nhàng được cơn gió đó đem đi, vô âu vô lo.

Nếu như một ngày nào đó tôi thật sự biến mất thì sao nhỉ, mọi người có lo lắng cho tôi không? Có nhớ tôi hay không. Niềm tin trong tôi đang dần sụp đổ và quả thật tôi đã rất mệt mỏi rồi, đôi mắt sưng tấy không tài nào khóc nổi, tôi chỉ biết ngơ ngác nhìn ra bên ngoài, rồi thở dài, bước vào trong, mở tủ đồ lấy quần áo thay.

Jin ngồi trên giường liền bay chậm chậm lại gần tôi

“Akari, em hỏi chị cái này nhé”

“Ừm..?”- Tôi lơ đãng nói

“Hmm... chị á.. có thích thể giới kia không?”

Tôi im lặng, không trả lời nó. Nói sao nhỉ, giấc mơ của tôi chín mười phần trăm là có dính dáng tới thể giới đó rồi, tôi đoán vậy, nếu hỏi tôi thích nó không thì tôi không biết trả lời sao, chỉ là không muốn quay trở lại đó, quả thật tôi không muốn lại một lần nữa chứng kiến những sự việc kia nữa, nó đã quá sức với tôi rồi. Tôi vẫn giữ nguyên động tác lựa quần áo, nói

“Không..”

Jin hơi ngẩn ra, rồi nó cuống quýt lắc đầu như thể tôi vừa trả lời một vấn đề gì đó vượt ngoài tầm suy nghĩ của nó vậy. Tôi im lặng đợi nó nói tiếp, nhưng nó chỉ thở dài than khẽ “Vậy thôi..” rồi buồn rầu chui vào đồng chăn mền ấm áp, ru rú trong đó không chui ra nữa. Tôi chỉ khẽ cười một cái rồi bỏ vào nhà tắm, dù tính nhẩn nại của Stubaki rất cao nhưng tôi không nên để anh chờ, như thế thì thật là có lỗi.

Sau khi thay xong quần áo, nhìn mình trong gương, tôi khẽ thở dài, vuốt nhẹ từ mặt xuống cổ và hài lòng khi thấy khuôn mặt lúc này còn xanh xao tím tái đã được che lấp lại một cách tài tình, bây giờ nhìn tôi chỉ gọn gàng trong từ “ôn”, cũng thật may khi năng lực của tôi không bị dao động. Mang đôi giày bata trắng viền tím của Sasuke, đôi giày này đã gắn bó với tôi lâu rồi, cứ phải cách 5 ngày là tôi lại vệ sinh cho nó một lần đủ để thấy tôi quý trọng nó cỡ nào, đeo chiếc đồng hồ bạc vào tay, cô bé trong đó vẫn mỉm cười, nhưng tôi lại không thể cười nổi. Tôi ôm Jin “Đi chơi thôi”, nó chỉ thở dài rồi văng một tiếng

“Em thích chị quay lại thể giới kia à?”

“Dạ..”

Nó thừa nhận, hai tai cụp xuống, tôi mỉm cười thành một đường thẳng rồi không trả lời nó, đội mũ và đeo balo xuống tầng dưới. Ở dưới, Stubaki đang nhip chân, miệng ngâm nga và đang không ngừng lật một cuốn sách nào đó, thấy tôi, anh chỉ mỉm cười buông quyển sách xuống, rồi anh lại gần tôi, suy tư nhìn tôi rồi nheo hai mắt tôi nói

“Ừ. Không sai, phải tươi như thế này chứ ~”

Tôi ngượng ngùng cười nhìn anh, nếu như anh biết tôi đã nguy trang kỹ thì anh sẽ cảm thấy như thế nào nhỉ, tức giận hay bất ngờ? Thật muốn được xem biểu hiện của anh ấy. Khi bước qua phía cửa lớn, tôi ngạc nhiên thấy Aki mọi lần hay vẫy đuôi với tôi lần này đang im lặng nhìn chăm chăm vào một vật gì đó dưới thân nó, tôi tò mò lại gần và thấy một chú chó con đang run rẩy chui rúc trong bộ lông trắng mượt đó, tôi quay sang nhìn Stubaki thắc mắc, anh vừa mang giày vừa nói

“Naki là con chó Subaru nhặt được gần đây, hình như bị bỏ nên nó đem về cho Aki nuôi thôi”

Tôi thầm đồ mò hôi hột, ôi trời, Aki thật ra là một con sói đó, nó không phải chó đâu, tôi thầm cầu nguyện cho chú chó Naki đáng thương kia, hy vọng em sẽ không sao, nhưng tôi vẫn phải mò lại chỗ của Aki

“Aki, cảm làm gì Naki nghe chưa” Tôi chóng nạnh, mặt hầm hầm nhìn Aki, Aki dường như khinh bỉ tôi, nó phì một hơi từ mũi rồi không nhìn tôi nữa, tôi tức giận, Aki của tôi bình thường ngoan hiền dịu dàng biết bao, tại sao bây giờ đã biến chất đến mức này? Có lẽ tôi ít quan tâm đến nó, làm nó bị nhiễm thói xấu của mấy ông anh trong nhà chăng ?

Stubaki một bên mỉm cười nhìn cô bé đang thì thầm to nhỏ với Aki, xem ra tâm trạng Akari đã khá hơn rồi, điều đó thật tốt, anh rất ghét nhìn em gái mày chau ừ dột không có sức sống.

Sau khi đã sửa soạn xong xuôi, Stubaki vươn tay vuốt vuốt lại mái tóc, rồi anh khoát vai tôi, nói lớn

“Đi thôi ! Ngày hẹn hò của anh trai và em gái !”

Tôi phì cười vì hành động ngớ ngẩn của anh, nhưng có lẽ bị lấy sự nhiệt huyết của Stubaki, tôi dần cảm thấy con tim mình thả lỏng và cơ thể dường như không còn sự bải xích đối với hành động này của anh, và dường như tôi đã gần quên giấc mơ của tôi hôm qua.

Chiếc xe riêng của gia đình Asahina chạy trên con đường rộng lớn, nhưng đã có sự cố xảy ra khi chúng tôi vòng sang quốc lộ, chỗ này đang bị nghẹt ứ nghiêm trọng, tài xế giật mình, bấm vội hàng nút, rồi anh ta quay lại xin lỗi nhìn cả hai chúng tôi “ Thưa cô cậu chủ, đằng kia có vụ tai nạn xe nên chỗ này đang bị tắc đường rất nghiêm trọng, có lẽ chúng ta phải đi đường khác thôi ạ”

Tôi im lặng không ý kiến, cả anh Stubaki cũng vậy, đi đường nào thì cũng là đường thôi, không nhất thiết phải chạy ra đường lớn làm gì , dù sao đằng kia cũng đã bị tắc đường, không có cách nào qua được cả. Thế là chúng tôi lại vòng sang một đường khác, nhưng con đường này rất kỳ lạ, nhà cửa thưa thớt dần rồi không còn nữa , nhưng tuyệt nhiên lại rất âm u, không có người qua lại và hầu như không có nhiều xe, xung quanh bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp cây xanh che rập khắp nơi giống như một khu rừng mini , còn có dòng sông bắt ngang, ngăn cách con đường này với một tòa biệt thự cổ kính ở phía xa xa, bầu trời ở chỗ này trong xám xịt và ít ánh sáng hơn, mọi thứ vàng vọt tang thương mặc dù đang là giữa trưa, khí lạnh từ ngoài lùa vào làm tôi rét run, kéo cổ áo, tôi sờ sờ hỏi Stubaki

“Anh ơi, chỗ này sao kỳ lạ vậy, em thấy hơi bất an..”

Anh Stubaki dường như cũng đang suy nghĩ giống tôi, anh chau mày, khác hẳn bộ dạng cả lo phát phơ như mọi ngày, nốt ruồi ngay khóe mắt dường như trong càng rõ ràng hơn, anh suy nghĩ, rồi hỏi tài xế “ Anh Ajima, đường này dẫn tới đâu?”

Anh Ajima chỉ khẽ cười một cái, rồi anh nói, giọng điệu nhẹ nhàng “ Đường này thật ra cũng ẩn thông ra một đường khác dẫn đến Shibuya, chỉ là nó dài và âm u nên người ta rất ít qua lại thôi, tôi cũng thường đi đường này nên thấy không sao cả”

“Từ lúc này giờ tôi không thấy xe nào vì tắc đường mà vòng vào đây...”

Tôi thì thầm. Anh Ajima suy nghĩ, ngón tay lơ đãng vỗ vào vô lăng , rồi anh mới chậm chạp nói

“Thật ra nơi này thuộc sở hữu của gia đình nghị sĩ Sakamaki, nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”- Stubaki hơi nôn nóng hỏi

“Thật ra người ta đồn rằng căn biệt thự của nhà Sakamaki có ma. Nên hầu như nơi đây rất ít ai lai vãng tới. Riêng tôi tôi thấy chuyện này thật phi lí nên thường có tắc đường tôi vẫn lựa chọn chạy vào đây”

“Anh nói đúng đấy, trên đời này làm gì có ma quỷ”- Stubaki lên tiếng, giọng anh nhẹ nhàng, tôi nhìn anh, vậy ra anh là người không tin trên đời này có yêu ma quỷ thần à... Hmmm... vậy mà hôm trước coi phim ma anh ta sợ tới nỗi ôm cứng Aki và Azusa rên rĩ, nếu anh biết tôi cũng không phải là người thì sao nhỉ. Khi chiếc xe dần tới ngôi biệt thự của Sakamaki, anh Ajima cố tình cho xe chạy chậm chậm lại, rồi anh nói

“Cô cậu chủ muốn đi chơi phải không, vậy sẵn tiện này hai người nhìn thử căn biệt thự này xem lời của người ta nói đúng không”

Tôi đưa mắt, nhìn ra phía căn biệt thự u ám phủ một sắc tang thương, căn biệt thự rất lớn và dường như phạm vi bao phủ của nó kéo dài tới tận chân trời nào rồi. Xung quanh căn biệt thự này được bảo vệ bởi cây cối và con sông kia trong tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

“Nó to thật”

“Dạ vâng, vì gia đình nghị sĩ Sakamaki rất giàu có, nghe đâu là từ thời tổ tiên để lại đất đai của gia tộc này phải nói là bao la, nguyên cả khu này đều thuộc của nhà họ nên không ai được phép xây nhà ở đây..” – Anh Ajima quả không hổ danh là người lo chuyện bao đồng nhất trong đám tài xế của nhà Asahina, chuyện gì dưới gầm trời cuối đất đều không thể qua mắt khỏi anh, anh ta luôn miệng nói và dường như càng nói càng hăng, anh ta kể hết tuốt tuốt mọi chuyện ra mà không kiêng kị điều gì cả. Thật ra tôi thấy hơi ngại khi tự nhiên đồ xe trước công nhà người ta rồi tò mò nhìn vào, như vậy quả thật bất lịch sự và dễ bị hiểu lầm, nhưng anh Ajima và anh Stubaki không có vẻ gì là tính cho xe chạy cả, và tôi thì ngại ngần không dám lên tiếng. Nhưng ngay sau đó, khi tôi còn đang mơ màng trầm trồ quan sát căn biệt thự thì Jin bỗng phát điên lên, nó canh ngay lúc anh Stubaki đang liên mồm nói chuyện điện thoại với anh Azusa và kể anh nghe về căn biệt thự nhà Sakamaki và anh Ajima đang lật lại cuốn sổ ghi chép của mình để tìm thêm thông tin về nhà Sakamaki để nhiều chuyện tiếp. Jin nổi điên, lao ra từ cửa sổ và bay thẳng và khuôn viên nhà Sakamaki, mặt tôi tái xanh và miệng mở rộng đủ để nhét một quả trứng vào, tôi ngơ ngác nhìn bóng dáng của nó đang dần dần biến mất trong tầm mắt của mình mà con tim nhảy lên một cái. Anh Stubaki vẫn đang nhìn ra cửa sổ ồn ào nói chuyện điện thoại, tôi kêu anh, khẽ nói “ Anh ơi, em tìm chỗ đi toilet cái” Anh Stubaki khẽ liếc tôi, rồi một tay anh bịt điện thoại, nói “ Cẩn thận đó. Anh Ajima, phiền anh đưa điện thoại cho Akari để phòng em ấy không biết đường đi.”

Ajima vâng một tiếng rồi đưa cho tôi chiếc điện thoại đời cũ đã nứt nẻ nhiều chỗ, tôi khẽ thờ dài, gia cảnh nhà anh Ajima xem ra không khá giả gì, mà anh ấy lại là người vui tính tốt bụng, tôi nghĩ nên xem ngày nói cho dì Miwa tăng lương cho những người làm công có gia cảnh khó khăn.

Tôi leo xuống xe, ngó nghiêng xung quanh, rồi vòng vào một hướng khác, đi xuyên qua rừng rồi đứng trước bức tường của nhà Sakamaki, xem ra chỉ còn cách bay vào thôi, không thể đi cửa chính được nên đành lên la lên lút vậy.

Tôi nhún một chân phóng lên chân tường, nhìn xuống, hoàn hảo, không có ai bên dưới. Sau đó tôi nhảy xuống, chân hơi loạn choạng vì dư âm trận ốm chưa tan, sau khi đầu óc đã ngừng quay cuồng, tôi liền lao đảo chạy vào một cái cây to gần đó, núp vào và quan sát động tĩnh phía sau. Tôi thót tim khi thấy một người phụ nữ rất đẹp đang ngồi yên tĩnh bên trong một cái đình nhỏ gần bờ hồ, ở đó có một cậu nhóc chừng cỡ tuổi tôi đang ngồi yên lặng đọc sách, đáng vẻ rất quý cù, tôi nhìn hai người nọ, người phụ nữ đó trong thật đẹp, ở cô toát lên một vẻ đẹp gì đó rất sang trọng mà không kém phần thể lương, bản tính nhút nhát trời dấy, tôi tần ngần đứng yên không dám lại gần chỗ đấy. Đành phải nhún chân nhảy lên cái cây to gần đó nhìn xuống quan sát, một lát sau do chịu thua, tôi đành phải nhún chân nhảy sang một cái cây khác, và cứ như thế tôi nhảy nhót từ cây này sang cây khác mà không gây ra động tĩnh làm kinh động đến hai người đang yên lặng bên dưới, sau khi ra khỏi phạm vi kia, tôi thờ phào nhẹ nhõm nhảy xuống, nhưng khi tôi đang đứng vững trên một cái cây thì có một đàn dơi đen từ đâu xông tới làm tôi hoảng hốt loạn choạng, rồi tôi mất thăng bằng rơi thẳng xuống phía dưới. Tôi khẽ rên lên một tiếng nhưng phải cố kiềm lại, ai ngờ khi vừa mơ mơ màng màng mờ mắt ra, thấy có ba đứa nhóc ăn vận trong rất lịch lãm quý tộc đang kinh hãi nhìn tôi, một đứa cầm gấu bông trong đó còn khoa trương núp sau hai đứa lớn hơn. Thăng nhóc tóc đỏ giật mình, giành lấy cây gậy mà một cậu nhóc tóc cam cũng đang cầm, hách dịch chỉ vào tôi

“Ngươi là ai?”

Tôi run rẩy nói “Tớ.. tớ tìm gấu bông”

Thằng nhóc tóc tím tay ôm chặt gấu bông, cũng run rẩy lo sợ nói với tôi

“Không có gấu bông nào của ngươi hết !”

“Không không, tớ tìm một con gấu màu đen. Nó vừa chạy vào đây”

Rồi bọn chúng nhìn tôi dò xét, nghi ngờ và thường thức nhìn chằm chằm tôi làm tôi khó chịu vận vẹo tay áo. Thằng nhóc tóc đỏ đỏ vẫn cầm cây gậy gõ chỉ vào tôi, đáng vẻ cao cao tại thượng nhưng vẫn còn xen lẫn một chút gì đó trẻ con ngô nghê. Nó nói

“Này, ngươi tên gì?”

“Akari”

“Ngươi là người mới vào phải không?”

“Không. Tôi chỉ là bị lạc vào đây”

Tôi rõ ràng rành mạch đáp trả hết tất cả các câu hỏi của nó, và dường như nó đã dần dần tin tôi, cánh tay cầm gậy gõ dần hạ xuống, tôi để ý nó có hai cái răng nanh nhỏ nhỏ rất dễ thương, thật ra từ lúc nhỏ tôi nhiều lần nói với Aiko rằng tôi thích có răng nanh, Aiko dịu dàng hỏi vì sao? Tôi sẽ nói vì rất dễ thương, tôi nhìn cả ba đứa nhóc đứng trước mặt, đứa nào cũng có răng nanh nhỏ nhỏ dễ thương, Gien di truyền của nhà này công nhận tốt thật, đề ra ba đứa con dễ thương hết chỗ nói. Tôi kiềm chế không mò lại gần để nựng bọn nó. Đứa nhóc tóc tím trên khuôn mặt còn vương vết nước mắt, nó rung rung thút thít nói với cậu nhóc cầm gậy

“Ayato.. mau bắt lũ dơi đó lại cho em đi..”

Cậu nhóc tên Ayato đó gãi gãi đầu, rồi lại cầm gậy chỉ vào tôi

“Này! Nãy giờ ngươi có thấy con dơi nào không?”

“Có”- Tôi chỉ về hướng mà lúc nãy lũ dơi bay ngang qua “ Tụi nó bay về hướng đó”

“Được rồi Kanato, để Ayato-sama và Raito bắt nó lại cho em” – Ayato sờ đầu Kanato cười haha nói, rồi cậu nhóc cầm chặt gậy cùng cậu nhóc tóc cam chạy về hướng mà tôi chỉ dẫn, nhưng sau đó tôi nghe đằng xa có tiếng động, lỗ tai hồ ly thường rất thính nên tôi nghe rất rõ, là tiếng giày cao gót gõ lộc cộc trên nền đất khô khốc, tôi giật mình, nhảy vọt lên cành cây , ba đứa trẻ đó giật mình nhìn lên trên cây chỗ tôi đang trốn, tôi ra dấu suyt im lặng, tụi nó nhìn nhau không trả lời thì một người phụ nữ tóc tím, khuôn mặt kiêu diễm lung linh bước lại gần. Raito giật mình, nắm chặt tay Kanato nói

“Kanato, đi thôi”

“Ừm !”

Rồi cả hai đứa nhóc liền chạy biến về một hướng khác. Người phụ nữ đó đứng trước mặt Ayato, khuôn mặt sắc bén vô cảm nhìn cậu

“Mau về học đi” – Người phụ nữ hé đôi môi đỏ ướt át nói

“Không chịu đâu !”- Ayato sợ sệt nói, cậu cúi mặt nắm chặt cây gậy trên tay, lắc đầu’Con đã học suốt rồi còn gì !”

“Đừng nhiều lời, mau về phòng đi”- Người đó vẫn vô tâm nói, những lời nói đó sắc bén như lưỡi dao găm vào tâm hồn của Ayato. Tôi ngồi trên cây suy nghĩ, có lẽ đó là mẹ của Ayato, bà ta trông rất giống Ayato, nhất là đôi mắt lục đầy mỉa mai.

Ayato vẫn không chịu, viện đủ lý do để từ chối việc phải học bài. Tôi thầm thở dài, trẻ nhỏ bị bắt học nhiều quá là không tốt, huống hồ từ trong miệng bà mẹ thì có lẽ Ayato sẽ là người thừa kế tương lai, gây sức ép cho một đứa nhóc như vậy liệu có ổn không, nếu sợ sẽ để lại hậu quả rất xấu trong tâm hồn của trẻ nhỏ. Nhưng khi nghe Ayato nói rằng nếu nó không nghe lời sẽ bị mẹ quăng xuống sông cho chết chìm và bà mẹ hài lòng mỉa mai hoặc khế nói những từ ngữ sâu cay nói thẳng bẽ. Tôi tức giận, tay bắt chặt thân cây, có người mẹ nào lại đối xử với con mình như thế không cơ chứ? Có người mẹ nào lại đòi đim chết con mình nếu nó không phải “số 1” trong lòng bà ta hay không? Thật quá đáng. Ayato dường như rất buồn, khuôn mặt tối lại, rồi cậu bỏ chạy về hướng ngược lại. Tôi lo lắng nhìn theo bóng dáng nhỏ nhỏ đó đang dần chạy xa, rồi khi không còn ai ở đó, tôi liền từ trên cây phóng xuống. Không ngờ ở dưới, thằng nhóc Kanato thân không biết quý không hay đã đứng sẵn ở đó, nó đợi tôi, tôi biết, vì thế phui phui bụi trên váy, tôi hỏi

“Sao đấy?”

“Người có thể giúp ta bắt lại mấy con dơi kia không?”- Nó meo máo, má hơi ửng hồng vì khóc, quan sát kỹ từng chi tiết trên mặt nó, nếu bỏ qua việc nó có quần thâm rất đậm ở hai mắt, có lẽ thực khuya, thì ngũ quan hoàn toàn đẹp đẽ. Có thể coi là mỹ nam, và nói thật cả lũ con trai nhà này từ lúc đầu tôi gặp không đứa nào là xấu cả, vì thế, tôi mềm lòng mỉm cười nói

“Được thôi, nhưng bù lại người phải giúp ta bắt lại con gấu bông đã bỏ chạy”

“Người ra lệnh cho ta à?”- Khuôn mặt nó là một bộ dạng không thể tin được nhìn tôi, tôi tò mò, chuyện này rất bình thường mà nhỉ, đâu có gì mà phải hoảng hốt đến thế. Tôi nói

“Có qua có lại thôi”

Nó suy nghĩ, cắn môi, tay ép chặt con gấu bông to lớn trên tay, nó thỏa hiệp

“Thôi được rồi”

Tôi cười khế trong lòng, trẻ nhỏ đúng là dễ dụ, lũ dơi đó đã bay đi xa, e là khó bắt lại được, nhưng tôi là hồ ly cơ mà. Thế là tôi đi theo nó, vòng sang một hướng khác, tôi tò mò, chỗ này thật rộng lớn, đi mãi mà không thấy đích đâu cả. Sau đó trong lúc nó không để ý, tôi búng tay, rồi vỗ vai nó, chỉ lên

“Kia kia”

Kanato giật mình nhìn theo hướng tay tôi, thấy trên đó có 2 con dơi đang treo lủng lẳng lắc lư, nó vui vẻ òa lên, rồi nắm tay tôi chỉ lên trên cây.

“Mau mau bắt nó cho ta”

Tôi mỉm cười gật đầu, chỉ một cái nhún nhẹ, tôi đã có thể tiếp cận được hai con đó, rồi tôi nhẹ nhàng bắt nó, bỏ vào cái lồng trên tay, hai con dơi vẫy đập dữ dội trong lồng, rồi sau đó chúng im lặng, liền bất động. Kanato vui vẻ ôm lồng chim cười khúc khích, giữ đúng lời hứa, chúng tôi lại đi tìm kiếm nhóc Jin. Tôi bức mình, nếu tôi mà gặp được nó, tôi sẽ sẽ bầm nó ra, dám gây phiền phức cho tôi, đáng chết. Điện thoại tôi bỗng vang lên, là Stubaki gọi

“Akari? Em có sao không ! Em đã đi hơn 15 phút rồi đó!”

“Em không sao đâu ạ, em gặp được bạn nên nói chuyện vui quá”

“Vậy à, nếu vậy anh đi chỗ này một tí, lát anh sẽ ghé rước em nhé”

“Được ạ”

Kết thúc cuộc gọi, tôi thờ dãi day day trán, biểu cảm bất lực tột độ. Kanato im lặng nhìn tôi, rồi nó chạy vào một bụi rậm nào đó. Sau đó từ trong lùm cây, Kanato la lên

“Có phải con này không?”

Tôi giật mình chạy như bay lại gần chỗ thằng bé, quả nhiên thấy Jin đang nằm úp sấp, nhìn ra bên ngoài lùm cây không biết để làm gì, rồi nó thấy tôi, hơi nhếch miệng, tôi bức mình tính lại xách đầu nó thì nó chui tọt qua lùm cây, bay về hướng đối diện, trong lúc Kanato còn đang sững sờ nhìn con gấu bông biết bay, tôi liền nổi giận, nắm tay Kanato chạy theo nó. Tôi cứ đuổi theo nó, rồi chạy tới một nơi kỳ lạ chỉ toàn những kiến trúc Tây Âu cũ kỹ, mọi thứ đều được lát gạch, có một cây cầu bắc ngang con sông, cây cầu rất dài cũng rất to, hai bên mọc đầy những bụi hoa hồng trắng đang tỏa sắc, nhưng nơi này lại rất thê lương. Tôi lo lắng, sau đó thấy Jin đang ngồi trên vai một cậu nhóc tóc trắng, mà cậu nhóc với mái tóc bông bênh như mây đó lại đang buồn rầu nhìn lên tòa tháp kia, tôi ngược mắt nhìn theo, thấy một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc bạch kim sau song cửa sắt, người phụ nữ đó rất đẹp, cô ấy chỉ lạnh lùng nhìn cậu nhóc, rồi khi nhìn thấy tôi và Kanato, đôi mắt của cô dường như sắc bén hơn, rồi cô ấy quay gót, bước vào bóng tối trong lâu đài. Con dao bạc trên tay cậu nhóc đó rơi xuống, vang lên tiếng leng keng đỉnh tai nhức óc, tôi giật mình, Kanato khẽ giật tay tôi, tôi nhìn nó, nó đang ra hiệu cho tôi rời xa khỏi chỗ này, nhưng Jin còn đang trên vai cậu nhóc kia, tôi phải bắt được nó.

Tôi dè dặt bước lại gần cậu bé dù tay của Kanato đang siết chặt tôi hơn mấy lần, tôi khẽ hỏi

“Bạn gì oi.. con gấu đó..”

Cậu nhóc quay lại nhìn tôi, tôi giật mình nhìn đôi mắt đau buồn của cậu, cậu khẽ thở dài nói

“Con này phải không, nó bám theo ta từ nãy tới giờ”

Tôi không suy nghĩ nhìn, nắm chặt cổ của Jin lôi mạnh mặc cho nó đang la lên oai oái hết sức nhức tai, rồi tôi nhìn cậu nhóc nói

“Cảm ơn cậu”

Cậu ấy chỉ khẽ liếc tôi, rồi không nói một lời, cuối xuống nhặt con dao găm trên đất rồi bỏ đi, không nhìn tôi. Tôi hơi hoang mang, nhìn Kanato, nhưng trong nó có vẻ không muốn nói nhiều nên tôi cũng không dám hỏi. Sau đó chúng tôi lại tìm đường quay trở ra. Thật ra lúc đó tôi khá là ngu ngốc, có một chi tiết đáng lý ra tôi phải Jin rằng tại sao nó có thể tự do bay lại trước mặt người thường mà không mấy may để phòng hay trốn tránh lo sợ nữa, nhưng tôi lại không hỏi nó.

“Em thật quá đáng !”

“Em xin lỗi chị.. tại có người gọi em”

“Ai mà gọi em? Nói dối vừa vừa thôi”

“Thật mà thật mà”

"Hừ, nếu vậy sao không báo với chị một tiếng"

Tôi và Jin cãi nhau suốt quãng đường, Jin mất rung rung, hai tai cụp xuống liên tục xin lỗi tôi, Kanato ở một bên, bức rức nói

“Ta có thể chạm vào nó được không”

Rồi không đợi tôi trả lời, ngón tay nó đã chọc vào bộ lông mềm mại của Jin mặc cho nó giật nảy mình một cái. Jin sững sờ nhìn. Rồi đỏ mặt chui vào tóc tôi không lộ mặt ra, rồi Kanato đưa con gấu bông trên tay ra trước mặt tôi

“Người cũng có thể sờ Teddy”

Tôi nghe lời vờn tay chọc nó một cái, rồi tôi cười rộ lên

“Teddy rất dễ thương!”

Kanato dường như rất vui vẻ, cậu nhóc vẫn giữ nguyên bộ mặt đáng yêu ấy, nắm tay tôi cùng nhau tìm đường ra khỏi cái mê cung cây cối chết tiệt này..

--

Đừng ai hỏi sao mấy anh trong đây “Hiện” như vậy ☐)) xem lại ep 4 anime nếu thích, vì người ta còn nhỏ mà...~

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 36

Chúng tôi cứ vật lộn với nhau trong khu vườn nhúc nhích cây cối này rất lâu, thật ra Kanato biết rất rõ đường ra khỏi nơi này, vì đây chính là nhà của anh, là nơi anh quen thuộc nhất cơ mà. Nhưng nhìn dáng vẻ bối rối của cô bé đang ngó nghiêng xung quanh, Kanato bỗng nhiên im lặng suy nghĩ gì đó.

Tôi nắm lấy tay của Kanato mặc anh kéo đi, thật ra bây giờ tôi đang cảm thấy vô cùng kỳ quái, ngón tay cái giao nhau ở cổ tay của Kanato liên tục cựa quậy, nhưng tuyệt nhiên thôi lại không cảm nhận được mạch đập ở cổ tay Kanato, thậm chí tay của cậu ấy rất lạnh, lạnh như nước đá vậy, tôi hơi khó chịu nhử mảy, nhìn bầu trời đang dần xám xịt, có lẽ trời sắp đổ mưa to rồi, tôi tính toán thời gian hợp lý, chắc là anh Stubaki sắp đến để đón tôi rồi, tôi nên tìm cơ hội rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt trước khi có người tìm ra được tôi. Nghĩ thế, tôi buông vội tay của Kanato rồi nói

“Kanato, bây giờ tôi cần ra khỏi chỗ này, anh trai tôi sắp đến để đón tôi rồi”

Kanato nhìn tôi hơi suy nghĩ, đôi mắt màu tím khẽ nhìn tôi, tôi rùng mình, đôi mắt đó có ý nghĩa là gì nhỉ? Tôi không tài nào lý giải được, đây là lần đầu tiên có một đôi mắt có thể làm cho tôi sợ hãi như vậy, tôi cắn răng, hơi cúi cúi đầu, tôi đang hoảng sợ sao? Tại sao cơ thể tôi lại run lên như vậy. Kanato cứ im lặng nhìn tôi, sau đó, đôi môi nhỏ nhắn đó khẽ hé mở

“Người muốn ăn pudding không?”

Tôi từng sờ nhìn Kanato, pudding sao? Bây giờ là thời gian hoàn hảo để ăn pudding à, tôi nhìn đồng hồ, đã 1 giờ chiều rồi, anh Stubaki sớm muộn sẽ đến để đón tôi thôi, chúng tôi còn phải ghé qua Shibuya để mua một ít đồ nữa, nếu bây giờ tôi đồng ý chắc chắn chiều nay chúng tôi sẽ về trễ mất, nhưng tôi cũng không muốn phụ ý tốt của Kanato. Tôi suy nghĩ, đường nào tôi cũng muốn, nhưng tôi biết tôi chỉ được chọn một, chỉ một mà thôi, tôi cứ thế suy nghĩ, Kanato dường như hết kiên nhẫn, cậu quay gót bỏ đi, tôi từng sờ, vội ba chân bốn cẳng chạy theo.

Sau đó, chúng tôi cuối cùng cũng ra khỏi khu vườn rậm rạp này, tôi vui mừng nhìn cánh cổng đang ở phía xa xa kia, tôi nghĩ sẽ quay lại tạm biệt với Kanato, nhưng cậu nói

“Bánh pudding đã chuẩn bị xong rồi, người có thể ăn nhanh nếu không muốn bị trễ”

Tôi khẽ xoa xoa cái bụng, tôi cũng rất đói rồi, nên làm sao mới tốt đây nhỉ, hay tôi nên quay trở lại đó ngồi ăn một cái bánh pudding với Kanato rồi cáo từ. Cũng được nếu như tốc độ của tôi nhanh một chút. Và cuối cùng do không thể cưỡng lại mùi thơm truyền ra từ một mái đình gần đó, tôi liền mò lại gần.

Trên chiếc bàn màu trắng hình tròn bày ra rất nhiều loại bánh ngọt đủ màu sắc đang tỏa ra hương thơm ngọt ngào nồng nàn. Tôi ngồi trên ghế, xoay lưng về phía sau và hướng mặt ra phía con sông đang chảy tỏa ra thứ ánh sáng lung linh kì bí, gió điều hòa thổi làm tôi hơi run, lạnh quá, tôi kéo áo lên cao một chút, khẩn trương ăn nhanh chiếc bánh pudding trên bàn, liếm môi, tôi suy nghĩ. Từ lúc bước chân vào đây tôi đã có một cảm giác rất lạ rồi, nhìn sang phía nhóc Jin đang hứng khởi ăn một cái bánh macaron nhỏ xíu đầy màu sắc, tôi nhìn nó, thâm ý nhử mày, hôm nay Jin hành xử vô cùng kỳ quái, không những nó tùy tiện phô bày pháp lực của mình trước mặt người lạ mà còn có ý dẫn dụ tôi vào đây, nó nghĩ là tôi không biết sao, đó nó là đang cố tình dụ tôi vào đây, nó diễn kịch quá dở, ai cũng nhìn thấu được nó, nhưng với mục đích gì chắc chắn tôi sẽ hỏi nó sau, và kể cũng lạ, căn biệt thự này luôn mang một màu sắc gì đó rất tang thương chết chóc, xung quanh vườn mùi tử khí và thoang thoảng mùi máu tươi, điều đó đã được tôi kiểm chứng khi đứng trên một cái cây to quan sát, lúc đó có một làn gió nhẹ thổi mang đến rất nhiều mùi hương kỳ lạ mà người thường không thể nào cảm nhận được, và thậm chí tôi còn nghe thoang thoảng có tiếng la hét nho nhỏ mà chính tôi còn hoài nghi là có phải tôi nghe nhầm không, mùi máu tươi thì thoang thoảng lúc xa lúc gần, thật quái đàng, tại sao căn biệt thự to hơn biệt thự Asahina lại không có lấy một người hầu? Và những người trong đây lại ăn mặc tựa như những nhà quý tộc của Châu Âu mặc dù bây giờ đã là thế kỷ 20? Chuyện này càng nói càng quái đản, càng suy nghĩ càng bế tắc. Tôi cũng không biết bây giờ nên dùng lý luận gì để giải thích hết tất cả bí ẩn này, và còn nữa, nhìn hai cái răng nhỏ của Kanato, tôi hơi nhử mày, trên người thằng nhóc này không có hơi nhiệt, cũng không hề có mạch đập, tựa hệt như một xác sống biết đi, nhưng nếu nói xác sống biết đi, có suy nghĩ thì chỉ có duy nhất là ma cà rồng. Tôi thậm chí dài cổ vào đầu mình một cái, có lẽ do tôi nghĩ nhiều rồi, thời buổi này thì làm gì có những chuyện phi lý như ma cà rồng, nhưng rồi tôi lại suy nghĩ kỹ, đến tôi cũng không phải là một con người chân chính và bọn Sakura cũng vậy thì suy đoán này của tôi cũng không hẳn là sai. Nghĩ thế, tôi hơi hoảng sợ ép người vào ghế, tay run run cầm chiếc nĩa không vững và chỉ mong cho Stubaki mau tới nhanh để đón tôi ra khỏi cái nơi kỳ lạ này, tôi chỉ hy vọng suy đoán của tôi là sai, đó là tất cả mọi người ở đây đều là những con người bình thường như bao người khác. Hình ảnh người phụ nữ tóc tím lúc này bỗng nhiên hiện ra trong đầu tôi, người phụ nữ với khuôn mặt kiêu sa và thân hình bốc lửa đó rất kỳ lạ, bà ta hành xử kỳ lạ và cả cách bà ta dạy dỗ con mình cũng kỳ lạ không kém, khuôn mặt của bà ta lúc gay gắt với Ayato rất đáng sợ, nó biến dạng và kinh dị đến không tài nào tả được, cứ như bà ta muốn ăn tươi nuốt sống luôn cậu nhóc vậy. Và cả cậu nhóc tóc trắng lúc này đứng trên cây cầu đá cũng vậy, cậu ta có vẻ không hề cảm thấy hoảng sợ khi Jin đậu trên vai mình, phải nói là đứng đưng. Kanato và Raito cũng có vẻ ái ngại người phụ nữ kia và cả cậu nhóc tóc trắng. Vì sao nhỉ?

Nơi này còn rất nhiều bí ẩn không có lời giải đáp và tôi cũng không rảnh mà dây vào cho có thêm chuyện, nghĩ thế nên tôi càng khẩn trương ăn cho xong cái bánh pudding, nhưng tôi có ảo giác hình như tôi càng ăn thì cái bánh càng bự ra thì phải. Một lúc sau từ bên ngoài cổng, có tiếng chó con sủa gâu gâu nghe rất mát tai, và cả tiếng cười lanh lảnh của một đứa bé trai truyền đến, tôi giật mình đến nỗi đánh rơi cái nĩa, cười xin lỗi Kanato, tôi khom lưng nhặt lên thì thấy từ xa có một đứa bé trai chắc lớn hơn tôi 1-2 tuổi đang tay ôm một chú chó có màu nâu rất dễ thương, đứa bé trai với mái tóc hơi xoăn màu cam và đôi mắt tím nhìn rất cuốn hút đang vui vẻ ôm chú chó, để yên mặc cho chú chó ấy liếm láp khuôn mặt của mình và tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Nhưng sau khi gần đến gần chỗ chúng tôi thì chú chó có đó bỗng dưng nhảy tụt khỏi tay cậu bé đó, hồng hộc chạy như bay về phía tôi hệt như một con gà chạy làm tôi hoảng hốt phải lùi lại. Nó bay lên người tôi sủa gâu gâu, sủa liên hồi, sủa đỉnh tai nhức óc, tôi sợ nó kéo đến phiền phức cho tôi nên liền dùng một tay đẩy nó ra, nhưng con chó này cứ như dán keo trên người vậy, dính liền vào tay tôi, gỡ thế nào cũng không ra được, mà tôi càng cự tuyệt thì nó càng hăng nên bắt đầu đi tôi đành mặc kệ nó, để nó nhảy lên người mình nhìn tôi kêu ư ư ư ư.

“Này, người có thể trả ta con chó đó không?”- Cậu bé với mái tóc cam hồng hộc chạy đến, khuôn mặt trắng bệch không huyết sắc đó đang lo lắng nhìn tôi, tôi quan sát khuôn mặt trẻ con đang đứng trước mặt mình và hơi giật mình nhìn vào đôi mắt tím đó, có cảm giác đã từng gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời tôi lại không thể nào nhớ được nên chỉ đành im lặng quan sát tiếp chuyện diễn biến tiếp theo. Chó thì tôi sẽ trả, đương nhiên thôi, tôi cũng không dám rước thêm một con nữa về, nhà có hai con đủ để tôi nom nớp lo sợ rồi. Tôi vươn tay bỗng con chó lên mặc cho nó đang vùng vẫy liên tục.

“Lúc này còn bình thường mà”- Cậu bé tóc cam đó dường như hơi lảm bảm như nói chuyện một mình, vươn tay ôm lấy chú chó và vuốt ve đầu nó, rồi cậu nhìn sang cái bàn đầy màu sắc và khi đôi mắt tím đó lia sang người Kanato, tôi có cảm giác như có một cái gì đó rất kỳ lạ, lạnh lẽo và đưng đưng

“Tại sao người lại vào đây được, chỗ này cấm người lạ mà?”- Một tay cố ghim con chó trên tay, một bên cậu nhìn tôi dò xét, tôi hơi ngượng ngùng gãi gãi đầu, câu hỏi thách thức này rất hay, triệt để chặn đứt hết những lời biện minh mà tôi đã tự tin chuẩn bị sẵn. Tôi lo lắng nhìn Kanato chỉ mong nó giúp tôi, nhưng cậu ta mỉm cười kỳ lạ với Teddy mà không nhìn tôi, tôi nhìn đôi mắt đại ra kia, cảm thấy hơi hoảng sợ, rồi cố giữ vững giọng nói

“Tôi bị lạc đường”

Cậu nhóc đó không nói gì, một lúc sau vì con chó cổ kia sủa lêu gâu gâu, cậu ấy mới lại mỉm cười ha ha nhìn con chó đó, rồi cậu không nói gì, ôm con chó lại tiếp tục đi. Tôi tò mò nhìn theo, miệng nhai nhóp nhép bánh.

“Người đó là ai thế?”- Tôi hỏi Kanato

“Shu- Sakamaki Shu, con trai trưởng”- Kanato chỉ nói quoa loa, rồi mỉm cười vui vẻ ăn những cái bánh trên bàn, tôi thấy thế cũng ngại hỏi nhiều nên tranh thủ ăn cho xong những cái bánh trên bàn, nhưng đã có một việc xảy ra, đó là tôi bị đau bụng ! Tôi chỉ vừa mới khỏi bệnh mà đã không kiên kị ăn nhiều bánh ngọt đến như vậy thì đương nhiên dạ dày của tôi sẽ không thể chịu đựng được rồi. Tôi ngại ngừng đồ cả mặt khi có cảm giác ruột phát ra những âm thanh khó nghe, nhìn Kanato, cảm giác những thứ màu sắc trên bàn thật khó chịu, tôi nói nhỏ với cậu

“Kanato này, cậu biết nhà vệ sinh ở đâu không?”

Kanato nhìn tôi, rồi bật cười haha lên, trông cậu ta vui vẻ nhỉ, chuyện này có gì đáng cười à ? Thật là quá đáng, tôi xấu hổ đỏ mặt nhưng thật sự bây giờ không phải lúc giỡn chơi, đây là chuyện cấp bách nhất cả cuộc đời của một con người đó!. Kanato vừa cười vừa chỉ về phía một ngôi nhà nhỏ nhỏ được xây bằng đá, xung quanh được bao phủ bởi một lùm cây rậm rạp, rất tốt, rất ổn, được cách ly hẳn với bên ngoài. Tôi đã chịu hết nổi rồi, liền ôm bụng chạy thẳng về hướng đó, nhưng khi tôi vừa chạy thì nhìn thấy cậu nhóc lúc nãy đang ngồi trên bãi cỏ sát con sông thì thăm gì đó với con chó kia, nhưng tôi không rảnh mà quan tâm đến họ, bước chân không tự chủ tăng lực hơn, tôi phóng như bay vào đó, chốt cửa. Jin thờ dài đứng bên ngoài canh giữ, thật tình, tại sao lại kéo nó theo chứ, nó còn rất muốn ăn thêm bánh cơ mà..

Sau khi giải quyết xong, cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều, tôi vui vẻ bước ra, rửa sạch nước trên tay ,xà phòng ở đây thơm thật, không biết là của hãng nào, rất hợp với ý tôi. Lấy lọ dầu thơm trong túi áo, khẽ xịt vào cổ tay và ở cổ, tôi hít một hơi thật sâu rồi hài lòng bước ra. Nhưng khi nhìn sang phía con sông đối diện, thấy cậu nhóc tóc cam đang giằng co dữ dội với một ông lão đầu lấm chàm trắng, gần đó là người phụ nữ và cậu nhóc tóc đen mà tôi đã gặp lần đầu khi mới bước chân vào đây. Cậu nhóc tóc cam dường như đang rất tức giận, liên tục ôm lấy con chó cỏ đỏ giành giật, tôi tò mò, không kiềm nổi sự hiếu kỳ , tôi ôm lấy Jin đang tò mò nhìn tôi rồi liền phóng như bay về hướng đó, khẽ đậu lên một cái cây rồi quan sát động tĩnh, vì tránh gây ra âm thanh quá lớn làm kinh động phía dưới, tôi dùng phép tàng hình, ẩn vào đám cây cối và lắng nghe xung quanh

“Không được, tôi đã hứa với Edgar là sẽ bảo vệ nó thật tốt rồi !!” – Cậu bé đó vẫn giằng co với người đàn ông trong như quân gia đó, rồi khi đối mặt với người phụ nữ giống mình y đúc kia, khi nhìn vào đôi mắt tím giống hệt mắt của mình đang nghiêm khắc nhìn cậu, cậu liền không tự chủ được buông đôi bàn tay đang bám dính lấy con chó, rồi cậu cắn môi tức giận bỏ chạy khỏi đó, còn con chó thì bị ông quân gia đem đi đâu. Tôi nhìn bóng dáng nhỏ bé đang dần biến mất phía xa, lòng trắc ẩn nổi dậy liền lên đi phía sau ông già đó, tôi tận mắt thấy lão thẳng tay ném chú chó xuống con sông gần đó rồi đứng đung quay đi, tôi tức giận cảm phần nhìn bóng dáng thon dài đó bước đi và nhìn chú chó đang gầy dựa tuyệt vọng trong nước, vươn tay, tôi ôm nó vào lòng, con chó ôm lấy tôi run rẩy rên ư ư, tôi đau buồn nhìn nó, vuốt nhẹ người nó, nước trên người nó liền trút xuống con sông, chẳng mấy chốc thân thể con chó đã khô ráo như không có gì.Chú chó dường như rất vui vẻ, liếm láp mặt tôi liên tục, tôi mỉm cười nhìn nó, rồi nói “Được rồi đừng rợn, để tao đem mây về với chủ của mày nhé !”, rồi một tay ôm nó, chân nhún phồng như bay lên cây, quan sát xem nhóc tóc cam đã chạy biến đi đâu rồi, và vui mừng thấy cậu nhóc đang ôm mặt khóc ở một cây cầu chìa ra con sông, tôi liền nhanh chóng ôm con chó đi lại phía đó.

“Chó của cậu này”- Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên. Shuu đang chìm đắm trog sự đau buồn vì chú chó, món quà mà người bạn thân nhất của anh Edgar tặng cho đã bị lão quân gia đem đi không biết sống chết như thế nào, Shu quay lưng lại, thấy một bóng dáng nhỏ nhắn lùn tịt , mái tóc trắng bay phấp phới trong gió, tay đang ôm con chó chìa ra trước mặt mình và khuôn mặt nom nớp lo sợ. Shu mỉm cười vui vẻ, quệt những giọt nước mắt còn đang rơi rồi ôm chú chó vào người mỉm cười vui vẻ, tiếng cười như chuông bạc làm cho tim của Akari cũng nhẹ nhàng theo, chấp hai tay sau lưng, Akari mỉm cười hỏi

“Nó rất quan trọng với cậu sao?”

“Là món quà của Edgar tặng cho ta”

“Bạn của cậu à?”

“Ừ, là người bạn duy nhất và quan trọng nhất”

Tôi nhìn cậu nhóc suy nghĩ, gió thổi mang theo mùi hương thoang thoảng của hoa Levender trong không khí, tôi dễ chịu nhắm mắt hưởng thụ, nghe âm thanh róc rách của con suối. tay khẽ nắm chặt Jin đang già vờ già vịn trên đùi

“Ngươi tên gì?”- Âm thanh nhỏ nhắn khe khẽ vang lên, tôi giật mình quay sang phía cậu nhóc, thấy một vệt đỏ đáng nghi trên khuôn mặt đó, nhưng rồi vội tan đi, tôi khẽ cười nói

“Akari, Minato Akari”

Đối với người lạ tôi luôn dùng cái tên mà Jin đặt cho, còn đối với những người biết về gia đình tôi thì luôn gọi tôi với cái tên Asahina Akari, đó là tên theo họ của ba và theo họ của di Miwa, nhưng tôi thường rất ít khi sử dụng, vì tôi muốn họ gọi tôi bằng tên thật hơn, nghe nó gần gũi hơn rất nhiều.

“Ta là Sakamaki Shu”- Cậu nhóc mỉm cười tí mắt nhìn tôi, cái răng nanh nhỏ nhỏ lộ ra, tôi hơi ngây ngẩn nhìn nụ cười đó dưới ánh mặt trời, cảm giác làm trẻ con thật, chỉ vì một cái gì đó mà có thể nở nụ cười tươi đến như thế này, thật gan tị.

Chúng tôi cứ thế ngồi hàn huyên với nhau rất lâu, qua lời của Shu tôi biết được căn biệt thự này được cai quản bởi Karlheinz, chủ nhân ở đây, ông ta có ba đời vợ và Shu là con trai của người vợ hai, còn cậu nhóc tóc đen khi nãy tôi gặp tên Reiji, con trai thứ của người vợ hai, bộ ba Kanato, Ayato và Raito hay còn gọi là Laito là con trai của người vợ cả, cậu nhóc tóc trắng tên Subaru là con út của người vợ ba. Anh em nhà này ngoại trừ bộ ba kia thì những người còn lại có quan hệ rất tệ với mẹ của mình, qua lời của Shu tôi cảm thấy cậu nhóc rất áp lực khi gánh trên vai chức vị “ Con trưởng”, giống như Ayato bị người mẹ của mình liên tục lôi lý do “ người thừa kế tương lai” ra ràng buộc. Cách giáo dục của nhà này đúng là quái đàng khi cứ giữ khư khư cái quan niệm phong kiến chết tiệt. Nhưng có lẽ lúc đó tôi còn nhỏ dại, không ý thức được tầm quan trọng và nhiều bí mật kinh hoàng ẩn ẩn trong gia đình Sakamaki mà phải tận về sau, tôi mới chân chính hối hận vì lúc đầu lại bước chân vào đây, nhưng đó là chuyện về sau.

"Con đó..."- Shuu hơi ngỡ vực nhìn Jin trên tay tôi, rồi cậu nhóc với vẻ mặt không thể tin nhìn Jin đang ngó cậu " Nó sống à?"

Tôi thờ dãi lắc lắc đầu trả lời " Cậu có thể xem nó là con chó con mèo cũng được"- Jin không đồng ý cần nhẹ vào tay tôi, tôi giật mình dùng tay trái búng vào trán nó một cái, nó bực mình ôm đầu hừ một tiếng nhìn ra chỗ khác, tôi bật cười nhìn hành động ấu trĩ của nó, ôm nó chặt hơn vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Shuu nhìn tôi, không nói gì, chỉ quay sang nhìn con chó trên tay, lòng đầy suy nghĩ.Sau đó, tôi đang ngồi bên Shu nghe cậu nhóc thỏ thẻ về nhiều chuyện thì một giọng hát ngọt ngào vang lên, dịu dàng trầm ấm xoa dịu đi lo lắng và bận tâm trong lòng tôi. Tôi giật mình nhìn quanh tìm ra nơi phát ra tiếng hát

“Là Kanato hát đó, chắc là lại hát cho Cordelia rồi”- Giọng Shu nhẹ nhàng như không nói để đáp lại sự tò mò của tôi

“Cordelia?”

“Là mẹ của anh em Ayato”

Tôi ồ lên, thì ra là vậy, vậy ra người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc tím kia chính là mẹ của anh em đáng thương kia, nhưng xem chừng cả ba người bọn họ đều rất yêu mẹ của mình nhỉ, vì khi tôi thấy Ayato dù bị mẹ mình mắng nhưng len lỏi trong đó là sự không cam tâm và đau buồn, chắc cậu nhóc đó rất mong được mẹ mình công nhận, thật đáng thương. Còn Kanato, giọng hát của cậu ấy thật hay, giống như toàn bộ tình cảm của mình Kanato đều dồn vào hết và hát cho Cordelia nghe , giống như tình nguyện hiến dâng hết tất cả cho bà vậy. Tôi suy nghĩ vẩn vơ, ôm đầu gối nhìn ra dòng sông êm ả đang chậm chậm trôi kia. Điện thoại ting một tiếng, tôi giật mình nhìn đồng tin nhắn đang phát sáng

“Anh đến rồi, chúng ta mau đi nhanh vì trời có vẻ sắp mưa rồi”

Tôi nhìn lên bầu trời, mây đen xám xịt đang kéo đến kèm theo mùi se se của mặt đất bốc lên. Tôi đứng dậy, phui phui bụi trên mông rồi toan quay sang tạm biệt Shu thì cậu nhóc ấy bỗng nắm lấy tay tôi.

“Ngày mai người sẽ tới nữa chứ? Ta sẽ dẫn người đi gặp Edgar, cậu ấy rất tốt bụng”

Tôi giật mình nhìn về tha thiết trong đôi mắt đó, cảm thấy đó là ý tốt xuất phát từ tận trong đáy lòng của cậu ấy, con tim dường như có một dòng nước ấm áp chảy qua, tôi mỉm cười , đôi mắt cong lại thành hình lưỡi liềm , gật đầu hứa hẹn

“Ừm!”

Phía dưới ánh mặt trời buổi trưa đang dần bị mây đen che phủ, có hai đứa trẻ nhìn nhau mỉm cười vui vẻ , âm thanh như chuông bạc liên tục phát ra làm bùng sáng hẳn một góc vườn dù không gian đang dần tối lại.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Kết Thúc

"Nỗi đau đó, đau lắm, còn gì đau hơn khi thấy người mình yêu ngã xuống trước mặt mình?"

Chiếc xe màu đen đỗ bên ngoài đã rất lâu, Stubaki sốt ruột liên tục tặc lưỡi , nhíu mày, anh liên tục bực dọc liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay,anh cũng muốn đi đón Akari lắm nhưng con bé không nói rõ là đang ở nơi nào để anh đến đón mà chỉ dặn anh là đỗ xe ở chỗ cũ làm anh rất khó chịu. Có chuyện gì mà phải dấu diếm cơ chứ.

Một lúc sau, cửa kính vang lên tiếng cọc cọc, Stubaki giật mình quay sang , thấy Akari đang mỉm cười cúi đầu nhìn anh vẫy tay , anh thờ phào vội mở khóa cửa kéo cô vào, rồi khi khép cửa lại, Stubaki choàng tay mình qua người Akari khẽ trách móc

“Anh rù em ra ngoài chơi với anh mà tại sao lại bỏ anh một mình chứ”

Akari hơi ngỡ ngác nhìn cánh tay đang choàng qua vai kéo mình vào lòng kia, rồi cố giữ bình tĩnh nhếch nhếch khóe miệng cứng ngắt

“Ngoài ý muốn ngoài ý muốn thôi, em gặp một người bạn cũ nên nói chuyện hơi lâu”

“Thật tình, lần sau đừng như thế nữa nhé”- Stubaki chỉ trách móc cho có thôi, thật ra anh cũng thương đứa em gái này lắm, anh biết cô bé cần có thời gian vì sau khi khỏi bệnh Akari hành xử rất kỳ lạ, anh sợ cô có thể lại bị bệnh về tâm lý nữa nên kiếm cớ dẫn cô ra ngoài cho khuây khỏa, không ngờ lại gặp bạn của cô, cũng tốt thôi vì ít ra như thế Akari có thể thoải mái một chút với bạn bè mà không cần anh nhúng tay vào.

Chiếc xe màu đen lăn bánh trên con đường nhựa, để lại một căn biệt thự đang dần chìm vào một màu đen kịt vì mây mù che phủ. Kanato sau khi hát cho Cordelia nghe xong thì chân chừ chưa muốn đi, cậu rất muốn , dù chỉ một ít thời gian nhưng cậu vẫn muốn nhận được một lời khen ngợi của mẹ, muốn mẹ quan tâm đến cậu chỉ một chút thôi, nhưng Cordelia chỉ khẽ liếc nhìn cậu, miệng bà ta khẽ nhếch lên thành một đường vòng cung nhỏ ngay khóe môi,

đôi mắt tà mị như lơ đãng liếc nhìn Laito đang vui vẻ đứng bên cạnh, rồi bà vươn tay, hướng về phía Laito, Laito mỉm cười nắm lấy tay bà, rồi ngồi xuống bên cạnh bà. Kanato cứ chần chừ bên cạnh, đau thương nhìn ánh mắt của mẹ không đặt trên người của mình, môi cắn chặt để không bật lên tiếng khóc, tại sao Laito và Ayato lại được mẹ quan tâm mà cậu, dù có cố gắng đến mấy cũng không thể nào đôi lại được dù chỉ là một cái liếc mắt của mẹ? Cordelia đang mỉm cười nhìn Laito cũng khẽ liếc nhìn đứa con trai của mình đang bối rối đứng bên cạnh

“Tại sao người còn chưa đi..?”

Giọng nói mị hoặc mà vang vọng như đến từ nơi sâu thẳm nhất của địa ngục, Kanato giật mình, tay ôm Teddy run lên, cố gắng không để cho mẹ thấy được sự hoảng loạn từ đáy mắt, cậu cắn răng quay đầu bỏ chạy về hướng mái đình màu trắng bên con sông. Tại sao chứ, tại sao luôn luôn không phải là cậu, tại sao mọi sự cố gắng của cậu đều không thể nào chạm đến mẹ. Cậu biết cậu không thể có sự lạnh lợi và vị trí người thừa kế như Ayato, cũng không hiểu lòng người như Laito, cậu chỉ có thể hát, hát cho mẹ nghe, gửi lời nói vào âm thanh truyền đến mẹ, chắc cậu là đứa con trai vô dụng nhất phải không. Nhưng rồi Kanato bỗng nhớ đến có một người con gái đang ngồi đợi ở mái đình màu trắng, không biết Akari đã ăn xong bánh chưa nhỉ, có đợi cậu không, có lẽ cô ấy đã chuẩn bị xong rồi, nên ra chào tạm biệt cô ấy thôi. Nhưng chân Kanato khẽ đứng lại, nhịp thở chậm đi, bàn tay ôm Teddy buông lỏng xuống, ngôi đình màu trắng vắng vẻ tiêu điều với làn gió lạnh lẽo thổi sang, trên bàn mọi thứ đều trống trơn, không có những chiếc bánh kẹo rực rỡ màu sắc, không còn tiếng cười vui vẻ của một người con gái, tất cả đều tan biến hết như một giấc mơ, chỉ để lại đó là mây mù đang dần kéo đến, trên trời, một tiếng “Àm” vang lên, tia sét trên trời phát sáng chệch đôi bầu trời vốn đang yên bình ra, ánh sáng chợt lóe lên chiếu sáng khuôn mặt lạnh lẽo và đôi mắt tím ngầy dại của một cậu bé.

Xe chạy được chừng 20 phút thì trời đổ mưa rất to, người và vật đều chìm vào màn mưa trắng toát hết như một tấm màn tuyết to lớn. Rất may là chúng tôi đã đến được Shibuya kịp lúc, khi tới nơi, anh Stubaki bung cây dù cây dù trong suốt ra, rồi tôi nắm lấy tay anh cùng chạy vào con đường nhỏ gần đó dẫn liền đến quán cà phê Meido no Hitsuji quen thuộc, phần vai của anh đều bị ướt, chỉ có tôi là hoàn toàn lành lặn khô ráo. Cửa mở phát ra âm thanh leng keng leng keng từ chiếc chuông vàng nhỏ nhắn để thương treo trên tường.

“Chào mừng chủ nhân trở về ~”- Một giọng nói ngọt ngào dễ thương vang lên, tôi ngước mắt lên, là chị gái Nao, chị ấy dường như cũng ngạc nhiên nhìn tôi, rồi một tay che miệng, một tay sờ đầu tôi

“A là em à”

“Em chào chị”- Tôi gật đầu chào chị, chúng tôi chào hỏi qua loa với nhau một chút vì chị gái Nao bận làm việc nên không thể cùng tôi nói chuyện lâu được. Rồi Nao bỗng mỉm cười đầy ân ý, chỉ tay vào một cái bàn gần nằm sát cửa sổ, ở đó có hai bóng dáng một vàng một đỏ đang thì thầm to nhỏ gì đó với nhau, mọi thứ đều chìm vào sự tĩnh lặng trong bầu không khí bình yên từ bài hát nhẹ nhàng phát ra từ chiếc loa treo trên tường, Stubaki nhìn quanh, do trời đổ mưa bất chợt nên hầu như trong quán không còn chỗ nào dư nữa, khẽ nhăn mày không cam lòng, anh kéo tay tôi đi lại gần phía bàn của cả hai người họ

Shin và Toma tỏ ra rất vui khi gặp tôi, kể cũng phải, cũng đã một khoảng thời gian dài rồi chúng tôi không gặp nhau, phần vì không có thời gian phần vì tôi còn vướng phải rất nhiều chuyện mà chưa giải quyết được, hôm nay tình cờ có cơ hội tôi cũng muốn gặp lại hai người họ để hàn huyên.

“Em bị bệnh à, đã lâu không thấy em trên Ikov”- Toma lo lắng nhìn tôi, rồi anh vươn tay sờ lên trán tôi- “Em bị sốt rồi này”

“Không sao đâu ạ, do em vừa khỏi bệnh nên còn hơi mệt thôi”

Stubaki ngồi bên cạnh lo lắng nhìn tôi, nhưng rồi có một tin nhắn truyền đến làm anh mãi mê ôm cứng lấy chiếc smartphone của mình mà không chuyên tâm uống một ly nước ép trên bàn báo hại tôi phải giúp anh tiêu thụ hết vì bỏ rất uống phí.

Chúng tôi nói chuyện với nhau rất lâu, toàn là những chuyện trên trời dưới đất mà có kể mãi cũng không bao giờ hết được. Nhìn chiếc bánh kem socola trên bàn tôi nhìn mà phát ngấy, lúc này ở nhà Sakamaki tôi đã ăn rất nhiều rồi, đào thải ra ngoài cũng rất nhiều rồi, bây giờ mùi béo béo ngậy ngậy của sữa và trứng làm cho cơ thể tôi mệt mỏi vô cùng, đây cái bánh sang chỗ của Stubaki, anh ngạc nhiên hỏi

“Em thích bánh ngọt lắm mà?”

“Lúc này bạn em cho em ăn nhiều quá nên em ngán”

“Vậy để anh ăn cho”- Toma chưa kịp chờ Stubaki phản ứng đã vươn tay kéo cái đĩa bánh về hướng mình rồi có lẽ sợ anh Stubaki đòi lại, Shin nhanh chóng dùng chiếc nĩa cắm vào phần dâu tây rồi cho vào miệng, Stubaki ngơ ngác nhìn chiếc bánh ngọt đang dần bị hai tên nhóc trước mắt xử đi dần dần, gân xanh trên trán nổi lên, chết tiệt, anh còn chưa được ăn một miếng mà tên nhóc này dám giành trước rồi.

“Anh có cái này cho em này”- Shin ngừng tay, chợt nhớ ra một điều gì đó, anh mò trong túi quần lấy ra một chiếc móc khóa hình con thỏ rất dễ thương, con thỏ với bộ lông trắng và một củ cà rốt trong miệng đang mở to mắt long lanh nhìn tôi. Tôi vui mừng ôm cứng lấy con thỏ không buông tay, liên tục cảm ơn ý tốt của anh. Tôi và anh Stubaki sau khi chào tạm biệt Shin và Toma có ghé qua hiệu sách và vài nơi để chơi sau khi trời ngớt mưa. Buổi chiều trở về cả hai người đều mệt là đi, mồ hôi đổ đầy trên mái tóc làm tôi cực kỳ buồn ngủ và mệt mỏi, nhưng sau khi tắm xong tôi mới biết thật ra vận động nhiều như thế lại có lợi, tôi cảm thấy cả người thoải mái đi rất nhiều.

Sau khi ăn cơm và tán dóc với anh em Asahina khá lâu, anh Masaomi bỗng nhiên ôm lấy tôi nói

“Trở về phòng đi, bọn anh có một món quà cho em”

Tôi ngạc nhiên nhìn quanh căn phòng khách rộng rãi, mọi người trong nhà vẫn bình thường và sinh hoạt vẫn tiếp tục như mọi ngày, tôi tò mò không biết món quà mà anh Masaomi nói là gì nên háo hức liền trở về phòng thật nhanh và đóng cửa lại. Ngạc nhiên, sững sờ và ngơ ngác khi thấy trên bàn học có

một chiếc nhẫn nhỏ đựng rất nhiều thứ linh tinh trong đó. Một chậu hoa nhỏ nhỏ rất dễ thương được chăm sóc rất kỹ, phía bên có một tờ giấy màu trắng được viết, nét chữ gọn gàng mạnh mẽ in đậm trên nền trắng

“ Một món quà chúc em mau khỏe lại. -Iori”

Một quả cầu tuyết với dòng chữ “Azusa”

Một chiếc vòng tay màu hồng với những viên ngọc màu trắng hồng xen kẽ lẫn nhau của di Miwa gửi đến

Một hộp bánh socola đang tỏa nức mùi thơm ngọt ngào với dòng chữ nhỏ nhắn “Yusuke”

Một đĩa CD ca nhạc của Rinto của Fui gửi đến

Một hộp kẹo vitamin C do anh Masaomi tặng và còn rất nhiều thứ linh tinh mà cho dù dành thời gian để đếm cũng không thể nào đếm xuể. Tôi vui mừng, lấy tay dụi dụi đôi mắt đang dần ửng đỏ, cảm giác sống mũi cay cay và đôi môi không thể thốt lên lời, trong tim có một dòng nước ấm áp chảy qua làm tôi có cảm xúc vui sướng đến đau lòng.

Nhưng rồi bỗng nhiên tim tôi đập mạnh một cái, tôi ngây dại không thốt lên lời, thờ đốc đau đớn, cảm giác tim bị một lực đó ép mạnh không thở được, cảm giác khó chịu và đau buốt hết người làm tay chân tôi lạnh ngắt, mặt tím tái, tôi ôm phía ngực trái nặng nề ngã xuống, mắt mờ trùng trùng rồi nhắm lại.

Lại mơ màng và nằm mơ, lại cảm giác mệt mỏi và đau đớn, lại cái không gian mờ ảo và màu đen tối kịt của một nơi nào đó quen thuộc, tôi ôm trán nhủ mấy từ từ ngồi dậy. Rồi tôi giật mình, thấy X đang đứng xa xa, làn khói trắng mờ mờ bao phủ xung quanh người cô ấy, khuôn mặt cô ấy không rõ ràng, chỉ cảm giác làn da của X hôm nay trông xanh xao và trắng bệch hết như da người chết, phía đùi trái của cô ấy đang chảy xuống một đường máu dài rồi lan ra sàn nhà đen bóng, tôi ớn lạnh, cố gắng mở miệng đưa tay ra vẫy X, nhưng cô ấy chỉ lắc đầu, rồi một tiếng khóc vang lên vang vọng trong không gian yên tĩnh. Tôi thấy tim tôi bị khoét đi một cái, Jin từ sau lưng X bay từ từ lại gần tôi, khuôn mặt nó nghiêm trọng muốn van điều lo âu

“Có chuyện gì thế?”- Tôi yếu ớt mở miệng nhìn nó, rồi một lúc nhìn sang X đang đứng, tiếng khóc vẫn vang lên, tôi cố gắng tìm kiếm bóng dáng Naruse nhưng lại không thấy cô ấy đâu. Tôi ngạc nhiên, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Tiếng khóc của X vẫn luôn vang lên, rồi X từ từ đi lại gần tôi, khi cách tôi năm bước chân, X ôm mặt ngồi sụp xuống rên rỉ, máu từ mặt cô ấy chảy xuống thấm ướt đôi bàn tay trắng toát trơn nhẵn, tôi thấy mình như ngạt thở, lết bằng đầu gối tới gần cô , run rẩy vươn tay tháo tay X ra, rồi tôi chết đứng, mồ hôi hắc và đôi mắt mở to chết lặng, khuôn mặt đầm máu của X đã không còn đôi mắt màu đỏ mờ mờ bị một lớp màn che phủ mà thay vào đó là hai hốc mắt rỗng tuếch kinh dị, máu từ đó liên tục tứa ra và tiếng Jin khóc hừ hừ.

“Chuyện... chuyện gì vậy..”- Tôi cảm giác cổ họng mình đau rất không còn sức lực, X bỗng chụp lấy tay tôi, máu của cô ấy lan sang tay tôi rồi ướt đầm, tôi nhìn màu đỏ đang tỏa thứ màu sắc kỳ lạ làm mắt tôi đau nhói lên.

“Akari ! Cô phải giúp tôi ! cô phải giúp tôi thoát ra khỏi chỗ đó.”

“X !! X cô phải bình tĩnh , nói cho tôi biết có chuyện gì đã xảy ra”- Mặt tôi thấm đẫm nước làm nhòe đi khóe mắt, tôi nắm chặt bàn tay đang run rẩy của X và kiềm chế không cho mình bật khóc to hơn khi nhìn vào hốc mắt rỗng tuếch kia, tôi không sợ, tôi không vì bộ dáng đáng thương ghê rợn của X dọa mà là vì tôi thấy thương cho người con gái trước mặt, đã có chuyện gì xảy ra mà cô ấy ra nông nỗi này?

“Akari..”- X thì thào, dựa vào lòng tôi, nhắm hàng mi lại cảm nhận từng cái vỗ nhẹ trên lưng-“ Akari.. tại nó giết tôi.. tôi không thể nhớ được chuyện gì nhưng mà tôi sắp không còn thời gian rồi... tôi muốn gặp lại họ... muốn cô tìm xác tôi.. sau đó tôi có thể yên tâm ra đi rồi..” giọng X nhẹ nhàng phảng phất, giọng cô nghèn nghẹn như đã lấy hết sức lực ra để nói. Tôi khóc, gập đầu với cô ấy

“X cô đừng như vậy.. tôi hứa sẽ giúp cô nhưng cô phải cố gắng lên”

X mỉm cười, bàn tay cô ấy để lên tay tôi, rồi một làn khói kéo đến, đem X biến mất vào khoảng không gian mịt mù, chỉ còn lại mùi thơm của hoa Lavender thoang thoảng và một vũng máu to trên sàn nhà và đầy thân tôi nhìn mà rợn cả người. Jin đã ngưng khóc từ lâu, nó cũng không ngờ khi đến đây lại gặp phải tình cảnh như thế này, nó chỉ vì nghe thấy tiếng gọi của X, giọng nói tha thiết mà đau thương , nhưng không ngờ đến nơi lại gặp phải cảnh này làm nó không sao kìm lòng được, nó không biết X đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi nghe lời X nói và giọng nói van nài của X, nó đã thật sự hiểu được mọi chuyện và lý do vì sao X phải nói dối Akari để nhờ chị ấy giúp mình , tìm nó đau nhói, X đáng thương , không ngờ cô ấy lại có một số phận như thế, nó cũng không biết vì sao tình trạng của X lại chuyển biến xấu như thế này, chỉ còn cách quay trở về thế giới của X điều tra kỹ càng và giúp X thanh thân ra đi thì mới có khả năng giải quyết được trước khi mọi thứ càng ngày càng vượt xa tầm tay. X nhìn bóng hồng đang run rẩy ngơ ngác nhìn vũng máu.

“Akari.. chị phải trở về nơi kia để giúp X..”

“Nơi nào.. còn nơi nào sao?”- Giọng Akari nhẹ nhàng nửa tỉnh nửa mê nói, có lẽ cô đã bị sốc trước sự việc đột ngột vừa xảy ra.

“Là nơi hai ngày trước chúng ta vừa đến.”

Akari nhắm mắt, thân thể run rẩy dữ dội, hình ảnh kia vẫn còn hằn sâu trong đầu óc của mình, hình ảnh nụ cười của cô bé kia và khuôn mặt hoảng loạn tột độ và tiếng khóc đau thương thấu trời kia như bóp nát trái tim của cô. Cô không muốn quay lại đó, thật sự một chút cũng không muốn ! Nhưng không muốn thì có thể làm gì được đây? Phải đối diện với sự thật rằng mình không thể nào thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn chết tiệt này. Đã nhiều lần tự nhủ rằng mình hãy cố quên đi, hãy cố gắng giúp X và Naruse, có như thế thì mình mới tìm lại được những người mà mình yêu thương, nhưng vì sao bản thân lại yếu ớt đến nhu nhược như thế này, tại sao lại không đủ năng lực bảo vệ những người xung quanh? Nói hoài, nói mãi thôi nhưng có chịu làm đâu. Cuối cùng mọi thứ cũng là do lỗi của tôi.

“Chị..”

“Akari !! Chị không thể ích kỷ như thế !!”

Akari, chị không thể ích kỷ như thế, những lời đó như một mũi dao nhọn hoắc đâm vào tim tôi, rỉ máu và đau đớn. Phải rồi, tôi là vậy đấy, ích kỷ chỉ lo nghĩ cho mình mà không nghĩ cho người khác, cố gắng vun đắp và tự mình lừa dối mà không nhìn lại mọi chuyện từ lâu đã không còn đơn giản như tôi nghĩ rồi.

Tôi im lặng, bàn tay nắm chặt cảm nhận từng đợt yên tĩnh trong lòng.

Jin nói, có lẽ chúng tôi phải ở lại nơi đó rất lâu và sẽ không trở về cho đến khi mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa và không để các yếu tố khác ảnh hưởng đến tôi. Nếu thế chúng tôi phải làm gì đó để tôi sẵn sàng ngủ một giấc thật là dài chưa biết ngày tỉnh dậy. Tôi hỏi nó, treo cổ được không, tôi hỏi nó, uống thuốc độc được không nhưng đều bị nó bác bỏ. Nhưng trước đó, tôi phải chào tạm biệt mọi người. Phải rồi, đi thì phải tạm biệt, không thể bỏ đi không nói một lời phải không. Thật ra tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày này, có cảm giác lo âu và hoảng sợ nho nhỏ trong lòng. Tôi thờ dài, đứng yên lặng trước cổng trường Tomoda, chiếc khăn quàng cổ bằng len ấm áp màu vàng đang dịu dàng bao bọc lấy tôi, mũi tôi đỏ ửng và hơi thở ra khói, vì sắp đến mùa đông rồi, đã gần ba tháng tôi không còn gặp lại bọn Sakura và Syaoran, vì tôi không có thời gian lên Ikov để nói chuyện và tôi biết, bọn họ sắp sửa tốt nghiệp rồi, tốt nghiệp, đồng nghĩa với việc mỗi người một nơi, không còn có thể gần bó với nhau nữa và tôi, người đầu tiên bỏ đi trước. Chiếc trống vang lên vội vã, rồi từng từng tốp tốp học sinh đua nhau ra khỏi trường, ồn ào và náo nhiệt nhưng vẫn không thể chạm đến một mảng yên tĩnh trong lòng tôi.

“Akari!!!!”

Sakura từ xa nói lớn, tôi quay lại, thấy ba bóng dáng nhỏ bé đang ba chân bốn cẳng chạy lại gần, nhưng khi tôi chưa kịp mỉm cười thì đã bị một vòng ngực nhỏ bé ôm vào người, vui mặt trong mùi thơm nhàn nhạt của xà phòng, người đó ôm tôi rất chặt, cằm đặt trên đầu tôi và giọng nói nghèn nghẹn

“Tớ rất nhớ cậu..”

Tôi mỉm cười, vòng tay ôm lấy cậu, cảm nhận nhịp tim đang đập vững vàng kia, kỳ lạ, biết là đau, biết là sắp không còn có thể gặp nhau, nhưng chân dường như vẫn cố gắng xa vào vững lấy kia để không bao giờ có thể thoát ra được.

“Tớ cũng nhớ cậu, Syaoran..”

Chúng tôi cứ ôm nhau rất lâu, cho đến khi tiếng ho khù khụ của Sakura vang lên tôi mới ngại ngừng ý thức được mình đang đứng trước cổng trường và nhiều người đang tò mò nhìn, còn có tiếng huýt sáo to lớn xung quanh, nắm chặt tay Syaoran, chúng tôi cùng trèo lên chiếc ô tô của nhà Asahina, điềm đến tiếp theo là thành phố Y

“Akari, hôm nay sao lại muốn gặp bọn tớ rồi đi chơi vậy?” –Tomoyo ngồi phía sau khẽ nhìn tôi rồi ngạc nhiên nói

“Không có gì... tớ chỉ là muốn rủ các cậu đi gặp một người mà từ lâu chưa liêc lạc..”

“Nhưng vì sao rủ cả nhóm đi thế?”-Sakura hỏi

Tôi chỉ mỉm cười không trả lời, ngọn núi Aoisiki đã được nhà nước tu sửa lại để không còn xảy ra các vụ tai nạn thương tâm nữa, chạy ngang ra con dốc đứng yên tĩnh, tôi chột lạng nhìn một cái miếu nhỏ ở đó đã đặt rất nhiều bánh kẹo và hoa đã héo úa từ lâu, xa chạy qua mà tôi vẫn còn vương rất nhiều suy nghĩ, đây là nơi đã chôn vùi hạnh phúc của tôi, là nơi kết thúc sinh mạng của hai người quan trọng nhất của tôi và là nơi dẫn đến người mà tôi rất thương đang ở.

Xe chạy được nửa tiếng thì dừng lại trước một ngôi nhà nói lớn cũng không lớn nhưng tuyệt đối cũng không nghèo khó gì, tôi leo xuống, nhìn vào bên trong và cảm giác tim mình bị bóp nghẹn đi. Ở đó có một bé trai tóc đen yên tĩnh ngồi đọc sách trên chiếc xích đu nhỏ bé, khuôn mặt bình tĩnh đến kỳ lạ.

“Ken..”

Ken đang yên lặng bỗng ngờ ngác, run rẩy ngược mặt nhìn về phía cổng, thấy một bóng dáng màu tím đang đau thương nhìn mình, quyền sách trên tay rơi xuống nền đất dơ bẩn, Ken hốt hoảng đứng bật dậy chạy lại phía Akari, cửa mở, Ken ôm chặt lấy người con gái đó khóc lớn

“Akari !! Chị ơi. Chị ơi em nhớ chị lắm. Huwaa”

Tiếng khóc của Ken rất đáng thương, nước mắt nước mũi đầm đìa, tôi cũng không kim được nước mắt ôm lấy nó. Từ khi Sasuke và di Ayama chết, chúng tôi đã không còn liên lạc với nhau, tôi rất nhớ nó, lo lắng cho nó không biết nó có xảy ra chuyện gì không, nó là người thân duy nhất còn lại của di Ayama, nếu như nó có chuyện gì xảy ra chắc tôi không còn sống nổi nữa, cũng không còn mặt mũi để gặp bọn họ nữa.

Ken dù rất muốn nói chuyện với tôi, nhưng nó không thể mời tôi vào nhà, vì di của nó rất ác độc không muốn nó giao du với người lạ, nếu thấy có người lạ trong nhà thì chắc chắn nó sẽ bị bà ta đánh chết mất. Hiểu cho nó, tôi lấy trong túi xách ra một chiếc hộp được thắc nơ bướm rất đẹp

“Đợi thời cơ đến rồi hãy mở nó ra nhé”

Ken lau nước mắt nhìn tôi “ Còn chị...”

Tôi mỉm cười sờ đầu Ken, dịu dàng nói với nó “ Chị phải đi ngay bây giờ thôi. Chị.. chị sắp đi một nơi rất xa , nên chị muốn đến tạm biệt em.”

“Chị sẽ quay lại chứ??” – Nó hoảng sợ nắm chặt lấy tay tôi

“Sẽ..”- Tôi cố gắng kìm lòng không cho mình bật khóc, sờ sờ đầu nó, rồi đặt lên trán nó một nụ hôn , Ken cũng sờ, vẫn không ngừng khóc, rồi bùi ngùi buông tay để tôi rời đi. Cho đến khi chiếc xe rời xa tôi vẫn thấy bóngáng nhỏ bé ôm hộp quà đứng lặng ngóng theo rất lâu, ti đầu xoót, tôi chui vào lòng Syaoran khóc lớn, cậu ấy không nói gì, chỉ ôm lấy tôi vuốt nhẹ , Sakura và Tomoyo cũng không dám lên tiếng. Chị xin lỗi Ken, có thể lời hứa của chúng ta sẽ không bao giờ thực hiện được rồi. Chị xin lỗi...

Sau đó, chúng tôi lại đến Shibuya để gặp Toma , Shin và chị gái Nao,bọn họ cũng rất ngạc nhiên khi thấy món quà của tôi tặng, bọn họ đều từng sờ không biết cái nơi mà tôi nói là ở đâu, Toma và Shin là buồn hơn ai hết, cô gái nhỏ đó sắp đi xa, có thể là đi ra nước ngoài hoặc ra thành phố khác, nhưng cô bé ấy lại không nói gì. Chỉ mỉm cười rồi bỏ đi

Tôi quay mặt đi, không dám nhìn biểu cảm buồn thiu của bọn họ, không muốn mọi người thương hại mình, cũng không muốn mình không đành lòng. Tôi ghét lắm ai vì mình mà buồn, mỗi lần như thế tôi cũng cảm thấy xót xa theo, lòng không yên, chui vào xe và yên lặng.

Sau khi đưa Tomoyo và Sakura trở về nhà và tặng hai cậu ấy một hộp quà, Syaoran thì chưa muốn về vì muốn đưa tôi trở về nhà an toàn vì cậu ấy lo cho tôi, tôi cũng không có ý kiến gì mà đồng ý. Sau khi tới nơi, thấy Jin từ trên khung cửa sổ u ám nhìn tôi, tôi biết rằng thời khắc ấy sắp tới rồi, tôi bảo

“Cậu về đi..”

“Cậu vào thì tớ mới đi.”

Bất đắc dĩ đành chiều ý cậu, tôi lững thững chui vào nhà mà lòng nôn nao lo lắng không yên, thấy mọi người đều đã có mặt đầy đủ ở nhà vì hôm nay là chủ nhật, tôi cảm giác chân nặng đi rất nhiều, phải làm sao đây, tôi không đủ dũng cảm, nụ cười của Stubaki và Fuu hay Yusuke vẫn như mọi ngày, nếu như tôi biến mất thì mọi người có đau không. Có quan tâm tôi không. Tôi nhìn ra ngoài, thấy bóng Syaoran đã biến mất, trong đầu bỗng vang lên tiếng Jin

“Tôi lúc rồi..”

Tôi lo lắng, nhưng rồi cũng mỉm cười, thôi chịu thôi, dù gì mọi chuyện cũng đã lỡ rồi, bây giờ phải thuận theo tự nhiên mới là phải.

“Akari? Sao em không vào nhà đi?”- Anh Azusa đang gõ lách cách trên bàn phím ngạc nhiên nhìn tôi, tôi chết lặng, cố gắng nở một nụ cười méo mó

“Em.. Em chợt nhớ mình để quên đồ ngoài kia, em ra lấy một cái ạ”

Rồi tôi bước nhanh ra ngoài, gió thổi đến làm tôi lạnh run lên, ánh mặt trời dần đi xuống và khung cảnh bị nhuộm một màu sắc tan thương đến kỳ lạ. Xe cộ ngoài đường đã thưa thớt từ lâu, chỉ còn lác đác vài chiếc còn chạy . Tôi run rẩy, nhìn Jin đã xuất hiện bên cạnh mình, tôi ôm nó

“Không sao đâu...” – Jin dường như tự nói thầm với mình và dường như đang an ủi tôi, tôi nhắm mắt, nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt. Rồi tôi cắn răng lao ra đường,nhìn một đạo ánh sáng chói mắt đang chạy nhanh đến, rồi thân hình bị một lực lớn tông mạnh làm tôi văng lên, cơ thể đau nhói, tôi nặng nề ngã bịch xuống, mơ màng nhìn về phía căn biệt thự, mọi người đang hét hoảng lao nhanh ra, tôi mỉm cười, nhìn khuôn mặt sợ hãi và đau lòng của anh Masaomi và anh Iori, nhìn anh Iori ôm tôi khóc to , nhìn anh Stubaki và anh Azusa đang hoảng loạn la hét và Fuu và Yusuke thì chết lặng một bên, em xin lỗi, lại gây ra phiền phức rồi, nỗi đau càng lớn, nhấn chìm tôi vào màn đêm thăm thẳm...

Fuu đang ngồi trong nhà xem DVD với Yusuke, nó lo lắng không hiểu vì sao akari đi đã lâu rồi chưa quay lại, nhưng bỗng nhiên có một âm thanh “ KÉTTTT” nặng nề vang lên, rồi tiếng một vật nặng nề rơi xuống, rồi nhiều âm thanh la hét vang lên. Nó chết lặng nhìn mấy người anh của mình lao nhanh ra ngoài, nó ra chậm nhất, chỉ kịp nhìn thấy một vũng máu đỏ lan rộng ra tận mép đường, người con gái nó thích, người chị mà nó dành tình cảm đã nhắm nghiền mắt, máu me lênh láng trên người chị . Anh Stubaki vội vã lao đến liên tục gào thét

“Akari !! Akari !!! Em mau tỉnh lại !! Akari!!”

Anh Azusa, và anh Iori, Yusuke và anh Masaomi, vì sao họ lại khóc, vì sao lại như vậy, Akari, vì sao chị lại nằm ở đó, vì sao người chị lại lơ bần như vậy, Akari.. chị chỉ cần ngồi dậy, em sẽ dùng tiền tiết kiệm mua cho chị một bộ váy mới. Akari... Rồi nó chết đứng, ngã phịch xuống trắng bệch nhìn về nơi người con gái đang yên tĩnh nhắm mắt

Syaoran chỉ cảm thấy, tim mình như bị nát ra, anh đang ra đã trở về, nhưng chợt quên rằng mình phải tặng cho Akari sợi dây chuyền do chính tay anh làm, vẫn chưa có cơ hội trao cho cô ấy nên anh quay lại, cầm trên tay sợi dây chuyền, Syaoran cảm thấy mắt mình như bị chọc mù, người con gái anh yêu đang nằm trên vũng máu, chiếc xe ô tô màu trắng nhuộm máu phần đầu và mọi người la hét liên tục.

“Mau gọi cứu thương !!- Người con trai tóc đen hoảng loạn ôm lấy Akari từ trong lòng người con trai tóc trắng đang ngỡ ngàng . Anh luôn tin, chỉ cần anh cố gắng , chỉ cần anh tin vào tình yêu của mình thì cho dù phải trở về Hồng Kông anh và Akari cũng mãi mãi không chia lìa nhau,là phải vậy không Akari, cậu nói cậu phải đi xa, là bỏ tớ lại một mình phải không, Akari, không có cậu, tớ biết phải làm gì khi không có cậu đây? nhưng người đó, người lúc này còn cười với anh bây giờ đã vĩnh viễn rời xa anh rồi. Bầu trời bỗng đổ cơn mưa to, Syaoran hoa mắt, loạng choạng bước lại gần đó,chỉ muốn được ôm cô ấy vào lòng...

Chương 39: Chương 38

Ngoài trời mưa vẫn liên tục rơi, gió cuối mùa rét căm căm thổi vào da thịt của những vị khách bộ hành làm họ phải kéo cao chiếc khăn len quấn quanh cổ, bầu trời như được phủ thêm một lớp màn trắng xóa xua tan cái không khí bi thương chỉ vừa xảy ra ở nơi đây.

Bệnh viện

Trong bệnh viện lúc này rất đông đúc và ồn ào, tiếng la hét của bệnh nhân cũng như tiếng xe đẩy ồm ồm vang vọng khắp bệnh viện, ồn ào và náo nhiệt, nhưng đối lập với khung cảnh đó thì ở khu cấp cứu lại rất yên tĩnh, yên tĩnh đến đau thương, yên tĩnh đến đau lòng, ở trước phòng cấp cứu rất nhiều người đang đứng, nổi bật nhất là có rất nhiều chàng trai trẻ chỉ độ tuổi còn ngồi ghế nhà trường khắp thân mình đều là vết máu đỏ thẫm trong rất ghê rợn, họ có khuôn mặt tuyệt mỹ đẹp trai nhưng đôi mắt lúc này lại đỏ xốt vì khóc quá nhiều, trên mặt mọi người ở đây đều là một biểu cảm nghiêm trọng và nét kinh hoàng vẫn chưa tan trên từng khuôn mặt, Fuu và Yusuke ngồi run rẩy ở một góc bệnh viện, khuôn mặt đại ra nhìn chăm chăm ánh đèn đỏ leo lét của phòng, bên trong không phát ra bất kì âm thanh nào, thỉnh thoảng chỉ có một vài y tá chạy ra, nhưng họ không nói gì, một bộ dạng vội vàng chạy đi với đôi tay đầy máu và một lúc lại ôm nhiều thứ trở về. Khung cảnh tang thương đó làm nhiều người nhìn vào phải chạnh lòng và chắc chắn khi biết bên trong là một cô bé chỉ mới 11 tuổi thì chắc chắn sẽ lại thương tiếc hơn.

Một tiếng khóc thảm thương nào nê từ bên ngoài vọng vào, Miwa từ thang máy chạy vọt ra, nhưng do bà đã không còn hơi sức để đi nên phải nhờ sự trợ giúp của trợ lý. Người trợ lý đã già một tay đỡ nách bà, một tay cố dìu bà đến gần phòng cấp cứu. Miwa nhìn những đứa con trai của mình, trong lòng dâng lên một cổ uất ức kỳ lạ. Bà nắm lấy tay đứa con trai lớn nhất của mình luôn miệng kêu gào

“Tại sao lại xảy ra việc này !! Tại sao Akari lại bị xe đụng !! Masaomi con nói đi. Chẳng phải mẹ nhờ con chăm sóc em sao. Tại sao lại để em ra nông nổi này! Tại sao tại sao tại sao !!!”- Nói tới cuối bà thì giọng bà đã chuyển sang nghẹn ngào, đôi mắt bà giàn dụa, bà cảm thấy đầu bà rất đau và tim bà cũng đau không kém. Nỗi ám ảnh ngày mất đi anh trai đã là quá lớn đối với bà, người anh trai bà rất yêu thương đã rời xa bà mãi mãi, nỗi an ủi duy nhất bây giờ chỉ còn cô cháu gái dễ thương của người anh quá cố để lại cho bà, bây giờ con bé cũng đang nằm trong phòng cấp cứu, chính tại nơi anh bà ra đi vĩnh viễn, thử hỏi, nếu như Akari có chuyện gì xảy ra bà sống tiếp như thế nào đây, làm sao bà còn có thể nói được gì với anh trai đây?? Tại sao mọi chuyện lại xảy đến với bà, tại sao lại không cho bà một cuộc sống bình yên và hạnh phúc, tại sao phải cướp hết tất cả của bà mới vừa lòng. Masaomi không nói gì, mặt đỏ hoe cúi đầu

“Mẹ... mẹ con xin lỗi!”- Nói rồi anh nức nở gục mặt trong bờ vai của mẹ khóc rống, Miwa sững sờ chết lặng, đã bao lâu rồi nhỉ, đã bao lâu mà đứa con trai này của bà đã không còn khóc nhè, đứa bé mạnh mẽ nhất của bà bây giờ lại ôm lấy bà xin lỗi, bây giờ lại có thể nói những lời như vậy. Vậy Akari của bà thì sao, vậy Akari của bà thì sao đây, xin lỗi thì Akari của bà có thể bình lặng không.

“Con bé chỉ mới mười một tuổi !!!”- Miwa lại một lần nữa không còn bình tĩnh được, bà rống lên với những người có mặt ở đó-“ Con bé mới mười một tuổi !! Làm sao con bé có thể chịu được đây!! Tại sao lại để nó một mình cơ chứ !!!”- Rồi bà nức nở, mặt tái xanh choáng váng ngã vào người người trợ lý, Azusa hoảng hốt, lau vội nước mắt rồi đỡ lấy bà, để bà ngồi xuống chiếc ghế gần đó rồi xoa bóp mặt cho bà, anh cố kiềm nén tiếng nức nở nho nhỏ của mình, vờ tay cứ lau vội những giọt lệ tràn khoé mi nhưng không làm sao lau sạch được. Subaru buồn bã, anh nhìn Kaname cũng đang một biểu cảm nghiêm trọng đối diện, trong nhà này có thể nói anh, Kaname, Hikaru và Natsume là có rất ít cơ hội được gần gũi với em gái nên tính cách của em gái anh không biết được nhiều, nhưng sống chung với em gái đã lâu, anh hiểu em gái là một cô bé thích cười, nụ cười của em rất đẹp và làm ấm lòng của những người xung quanh được nhìn thấy nụ cười của em, em luôn cố gắng làm tốt việc của mình và đối xử rất tốt với anh em trong nhà, dù em ít nói và hay tỏ ra rất kỳ lạ nhưng em gái cũng là người mà anh rất yêu thương, nhưng bây giờ em gái lại đang nằm trong đó, anh vẫn còn nhớ biểu cảm điên đại của anh Stubaki và anh Masaomi khi thấy em nằm im trong vũng máu, toàn thân cả hai người đều là máu của em, em nằm đó, bình yên như đang ngủ nhưng khuôn mặt lại trắng bệch không một chút huyết sắc, giây phút đó anh cảm thấy như cả bầu trời đều sụp đổ tối tăm, nhìn bộ dạng kinh hoàng rồi đau thương của Iori hay biểu cảm chết đứng của Fuu hay Yusuke, anh chỉ cảm thấy em gái thật đáng thương, rất đáng thương.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Azusa dù rất đau thương nhưng anh vẫn phải ráng cầm cự an ủi cho Stubaki, thật buồn cười, chính mình còn không thể kiềm chế được cảm xúc mà lại đi an ủi cho người khác, nhìn người anh trai sinh đôi của mình mỗi lần nức nở và đôi mắt đại ra nhìn nền nhà láng bóng, toàn thân anh bản thủ còn bốc lên mùi tanh của máu mà Azusa không thể nào đành lòng được. Loạng choạng đứng dậy, anh muốn đi mua mấy chai nước cho mọi người vì nếu cứ chờ đợi mãi như thế làm sao mà cầm cự nổi đây. Nhưng khi anh vừa ấn nút thang máy thì đèn của phòng cấp cứu tắt ngấm sau 4 giờ liên tục hoạt động không ngừng nghỉ, tim Azusa khẽ ngừng đập một cái, khi thấy tất cả mọi người đều ủa về hướng cửa phòng, anh cũng từ bỏ ý định đi xuống dưới của mình mà chạy như bay lại, một ánh sáng nhỏ khẽ len lỏi trong tim anh, anh hy vọng Akari sẽ tị tại qua nạn khỏi. Có như vậy tất cả mọi người mới có thể thả lỏng được. Nhưng khi vị bác sĩ đôi tay đầy máu khẽ gạt khẩu trang trên mặt ra, một bộ dạng nghiêm trọng nhìn thẳng vào Miwa. Rồi ông ta lắc đầu, thờ dài.

“Tôi xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng do thương thế của cô bé quá nặng, mà cô bé còn nhỏ nên không thể chịu được va chạm mạnh như thế, dù đã cứu sống thành công nhưng tôi e rằng nửa cuộc đời sau của cô bé sẽ phải sống thực vật.”

Miwa chỉ kịp nghe tới đó, bà không cầm cự nổi liền ngất xỉu, người trợ lý hoảng hốt đỡ lấy rồi liên tục gọi tên bà, còn Stubaki triệt để chết lặng, anh lắc đầu lui về sau, ngã phịch xuống nền nhà lạnh băng và mở to mắt trừng trừng nhìn người bác sĩ. Iori đang im lặng bỗng mất thăng bằng ngã phịch xuống đất, nước mắt tràn ra đầy khuôn mặt xinh đẹp và môi anh mấp mấp liên tục, anh vừa cười vừa khóc ôm lấy tóc mình làm bầm

“Không.. không thể nào..”

“Tôi xin lỗi nhưng mong gia đình bình tĩnh lại lo cho cô bé”

Vị bác sĩ là một người đã có nhiều năm hành nghề y nên rất hiểu cảm xúc của gia đình nạn nhân lúc này khẳng định rất cần yên tĩnh và sẽ không muốn thấy người làm bác sĩ là ông nhất ngay bây giờ. Ông lại một lần nữa lắc đầu thờ dài bước đi. Rồi chiếc xe đẩy đẩy một thân hình nhỏ bé đi ra, khuôn mặt trắng bệch sưng húp và bầm tím nhiều nơi, khuôn mặt vốn dĩ dễ thương mũm mĩm bây giờ hóp lại và ốm yếu, khắp nơi đều bị băng bó và đôi tay dập nát không còn ra hình thù, Yusuke thấy tim cậu nghẹn thắt lại, người trên cán đó là Akari sao? Không thể nào đâu nhỉ, Akari sẽ không như thế, em ấy rất đẹp, rất dễ thương, em ấy giống như một bông hoa hướng dương nở rộ dưới ánh mặt trời vậy, sẽ không phải một bộ dạng thê thảm đến như thế. Không thể nào đâu, cậu ôm mặt, không dám nhìn khóc rống lên, bất đắc dĩ Ukyo phải ôm Yusuke vào lòng vỗ lưng cậu an ủi, anh cố gắng không đành lòng nhìn một màn trước mắt, rồi Akari được đẩy vào thang máy, chuyển vào khoa hồi sức đặc biệt.

Đã nhiều ngày trôi qua, tình hình của Akari dần chuyển biến tốt hơn, ít nhất là vậy. Nhưng bác sĩ nói, cô có thể vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, khoảng khắc đó bất cứ ai có mặt tại phòng bệnh đều không kiềm được những giọt nước mắt mà rơi lệ, họ thương cảm cho thân phận một cô bé chỉ mới mười một tuổi mà mãi mãi chôn vùi tuổi xuân trong bốn bức tường trắng tinh không ánh sáng, chỉ còn là một đứa trẻ bé thơ mà em đã phải sống cảnh thực vật suốt quãng đời còn lại.

“Mẹ ơi”- Ukyo bình tĩnh đẩy cửa vào, anh nhìn người mẹ của anh đang ngồi cạnh giường bệnh, nắm chặt tay Akari, bà vội lau đi những giọt nước mắt trên má, mắt bà bây giờ gần như đã sưng to vì nhiều ngày bà luôn lấy nước mắt mà rửa mặt, dù biết Akari đã tránh khỏi đôi bàn tay của thần chết nhưng bây giờ Akari có còn phải sống theo đúng nghĩa nữa đâu. Như thế thì người làm mẹ, làm đi như bà làm sao mà chịu nổi

“Mẹ ơi, phía cảnh sát đã lấy lời khai của người tài xế”- Anh ngừng một chút quan sát kỹ biểu cảm của Miwa, rồi thấy bà không có biểu hiện gì quá khích, anh thở phào một hơi nói tiếp –“ Xác định trước đó ông ta đã tiêu thụ rất nhiều cồn, vượt quá mức cho phép và ông ta cũng khẳng định lúc đó ông ta đã không còn thấy rõ đường đi nữa.”

Miwa vẫn không trả lời, bà nhủ chặt tay Akari, bây giờ bà phải làm gì đây, bỏ tù người đàn ông kia? Nhưng như thế thì có ích gì cơ chứ khi cháu bà không thể tỉnh lại, hơn nữa bà đã điều tra gia cảnh người đó, nhà ông ta rất nghèo khổ khi cha mẹ đã qua đời lâu và hiện tại ông ta phải nuôi sống người vợ bị bệnh tật hành hạ liên miên và bốn đứa con thơ đang tuổi ăn tuổi lớn, bà dù là một con người cứng rắn nhưng trái tim bà không phải làm bằng sắt đá, bà đã muốn tha tội cho người đó, nhưng nếu như vậy thì ai đòi lại công bằng cho cháu bà đây.

“Phía cảnh sát nói sao?”- giọng bà mềm yếu, khàn khàn lên tiếng, Ukyo nhủ mảy, anh có cảm giác chỉ cần cố cầm cự thêm thì Miwa sẽ không chịu nổi mà gục xuống thôi.

“Họ nói là...”

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cồng cộc khô khốc của cánh cửa vang lên, Ukyo đang nói dở liền giật mình ngưng lại, anh khẽ nói “ Vào đi”, cánh cửa màu trắng kia từ từ được đẩy nhẹ nhàng vào, có ba đứa trẻ bằng tuổi Akari bước vào, trên tay chúng là một bó hoa cẩm chướng nở rộ rất đẹp trên tay, Sakura khẽ hít vào, mùi còn và mùi máy lạnh nồng nặc tràn vào khí phổi làm cô khó chịu nhủ mảy, lần thứ mấy rồi nhỉ, kể từ lần đầu tiên Akari phải nhập viện vì tâm lý của cô ấy có vấn đề sau khi ba mẹ cô ấy qua đời, và lúc đó cô ấy nhiều lần hành xử rất kỳ lạ và thậm chí có ý định đã thương chính mình, vào những lúc đó Sakura rất sợ, sợ sẽ có chuyện xảy ra với Akari, sợ cô bé đó dại dột làm những chuyện không nên vì thế một giây một phút Sakura và Lee cũng không dám bỏ cô bé một mình, vậy mà bây giờ người con gái đó vẫn ở trong bệnh viện nhưng với bộ dáng nửa sống nửa chết mờ nhạt trên chiếc giường bệnh trắng tinh khôi, Sakura nghe tim mình nhói lại và những giọt nước mắt rất muốn chảy, nhưng sự kiên cường từ sâu trong con tim của Sakura không cho phép điều đó, thời gian thu phục các lá bài Clow đã đủ dài để tôi luyện tính cách của một con người và Sakura cũng không ngoại lệ, dù cô đã có thể tập cách tự kiềm nén bản thân mình nhưng khi nhìn đến khuôn mặt bị bầm dập của Akari trên giường bệnh, toàn thân cô ấy bị nối vào những sợi dây và bị băng bó rất nhiều, nhìn cảnh đó Sakura vẫn không thể nào kiềm được.

“Chào đi, tụi cháu là bạn của Akari”

Miwa khẽ sững sờ, rồi bà vội lau đi những dòng nước mắt, mỉm cười nhẹ nhàng yếu ớt làm động tác mời cả ba ngồi vào một chiếc ghế gần đấy được kê sát giường, Ukyo hiểu ý, anh im lặng không thanh sắc mở cửa bước ra ngoài và khép cửa lại. Sakura hỏi rất nhiều chuyện về Akari cũng như lý do nhưng Syaoran ngồi một bên lại triệt để im lặng, im lặng rất lâu rất lâu, Tomoyo ngồi một bên lo lắng nhìn Syaoran, có phải cậu ấy buồn quá hổng đầu luôn rồi hay không, cô biết Syaoran rất thích Akari và cô cũng biết Akari cũng có tình cảm với Syaoran, bây giờ Akari nằm đó, Syaoran khẳng định sẽ rất buồn rất đau, đau hơn bất kỳ ai trên thế giới này, nhìn biểu cảm của Syaoran dạo gần đây là sẽ biết, cậu ấy đã nghỉ học 4 ngày nay, đến thăm cậu ấy không ra gặp, gọi điện cậu ấy không bắt máy, bắt đầu từ ông Wei phải ra mặt nhờ vả cả hai người cùng đem Syaoran đến bệnh viện gặp mặt của Akari lần cuối. Cả ba ngồi song song với dì Miwa, im lặng nhìn hơi thở nhẹ nhàng điều đặn của Akari và lắng nghe âm thanh tí tí của chiếc máy đo nhịp tim kia. Dì Miwa nói

“Akari.. tình hình của con bé không khả quan.. bác sĩ nói có lẽ nửa đời sau nó phải sống đời thực vật vĩnh viễn”- Giọng bà nhẹ nhàng và biểu hiện bình tĩnh đến kỳ lạ. Biết sao bây giờ, bà đã khóc quá nhiều, nhiều đến nỗi cho đến bây giờ bà đã không còn có thể khóc được nữa rồi, trái tim bà đã chai cứng không còn cảm giác, mọi thứ với bà bây giờ đã quá tối tăm và không còn ý nghĩa gì đối với bà, chỉ qua mấy ngày mà Miwa trong già đi rất nhiều khi độ tuổi chỉ mới hơn 30, quầng thâm đen xi xuất hiện ở đôi mắt cùng những vết nhăn trên khuôn mặt. Bà chỉ nhẹ mỉm cười mà đôi tay vẫn không ngừng vuốt ve mái tóc của Akari, Syaoran sau khi nghe xong lời của Miwa thì triệt để chết đứng không tin được, không thể nào, không thể nào đâu, đây là một trò đùa phải không, trò đùa chết tiệt này đúng là không vui một chút nào cả, Akari của cậu không lí nào sẽ sống đời sống thực vật, không thể nào đâu, nước mắt rơi và đôi mắt nhòe đi, Syaoran cắn môi không để bật lên tiếng khóc yếu mềm mà chính cậu rất căm ghét, Sakura và Tomoyo thì run rẩy đôi

vai và ôm lấy miệng khóc nức lên. Miwa hiểu ý, đứng dậy bỏ lại một câu “Các cháu cứ thăm Akari, ta ra ngoài một lát”, bà muốn rời khỏi đây, đi đâu cũng được, bà sợ cái khung cảnh tang thương của phòng bệnh và mùi thuốc khử trùng của căn phòng này, bà cần phải đi thật xa vì bà sắp không thể nào chịu đựng được nữa rồi

“Akari.”- Syaoran nắm lấy đôi bàn tay gầy yếu của Akari, thủ thủ nói –“Thứ hai tớ phải quay về Hồng Kông rồi”

“Cô bé ngốc, cậu không tỉnh lại là tớ đi mất đấy”

“Tớ mà đi là sẽ không ai bảo vệ cậu, không ai mắng cậu nữa đâu”

"Akari.. tớ xin lỗi vì đã không bảo vệ cậu"

“Akari, tớ nhớ cậu lắm. sao chuyện này lại xảy ra vậy”

Syaoran nức nở và giọng nói khàn khàn, cậu khóc, nước mắt cứ mãi tuôn rơi trên khuôn mặt non nớt và thấm đẫm ga giường màu trắng, nhưng người con gái trên đó đã không thể ngồi dậy an ủi cậu, không thể ôm cậu vào lòng vỗ về như lúc nào nữa rồi, cướp đi thứ quý giá nhất của cậu, ông trời thật đúng là tàn nhẫn mà.

Ánh sáng bên ngoài dần bị mờ đi những đám mây, tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ lay động làm khung cảnh bên trong càng tang thương hơn. Syaoran lấy trong túi áo ra sợi dây chuyền bạc có hình trái tim nhỏ, đeo vào cổ cho Akari, cậu mỉm cười

“Akari.. tớ đi rồi cậu phải biết tự chăm sóc cho bản thân mình. Cậu không được thức khuya, không được buồn bã và càng không được tự làm đau cơ thể mình nữa. Vì tớ đi rồi, cậu sẽ không thể tự lo liệu cho mình được. Cậu phải cố lên.. tớ hứa sẽ quay trở về bên cậu”

Nói rồi cậu khẽ nhón người, dùng một tờ khăn giấy phủ lên đôi môi trắng bệch đó, rồi đặt vào đó một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, nước mắt vẫn cứ rơi, nhưng người đã không còn tỉnh dậy, xúc cảm mềm mại truyền đến, nhưng Syaoran không cảm nhận được, họa may chỉ là cảm giác đau nhói của tim, đau đến ngạt thở, đau đến đau lòng.

Rồi Syaoran đứng dậy, nhìn Sakura và Tomoyo gật đầu, Sakura hiểu ý, chỉ im lặng nhìn Akari thì thầm một hai câu nhỏ nhỏ “Tớ và Tomoyo sẽ lại đến thăm cậu” rồi cùng hai người còn lại bước ra ngoài, Syaoran không đành lòng nhìn lại, kết thúc rồi, tình yêu của cậu, kết thúc rồi, biết bao giờ cậu mới có thể cùng cô ấy đoàn tụ đây, biết khi nào đây, Akari, tớ thích cậu, có chết, cậu vẫn là người tớ thích, tớ sẽ mau chóng quay trở về bên cậu, cậu phải đợi tớ. Rồi bước chân vững vàng của Syaoran cùng Tomoyo và Sakura cùng biến mất ở ngã rẽ cầu thang, mất hút.

Thời gian lại trôi qua, trong phòng Akari treo rất nhiều loài hoa khác nhau, đa phần là của Iori đã đem về, anh rất quan tâm đến căn phòng của Akari, anh nghĩ, căn phòng quá u ám, em gái nếu tỉnh dậy sẽ không thích nên anh phải trang hoàng nó lên, dù rằng tim anh không muốn, dù rằng anh đang tự lừa dối mình, nhưng biết làm sao khi ai cũng không thể chấp nhận được việc Akari đã không còn có thể tỉnh lại?. Thời gian đó, Toma và Shin đã nhiều lần đến thăm, cả hai khi đến ngồi rất lâu, có lần Toma rất đau buồn ôm chặt tay Akari không buông, Shin chỉ im lặng, rồi cậu nhón người hôn vào trán Akari, cả hai rất thường xuyên đến thăm và đem rất nhiều hoa đến dù rằng căn phòng đã không còn chỗ chứa nữa rồi, Akari là đứa em gái mà Shin và Toma có cảm giác rất gần gũi, muốn vươn tay ôm em vào lòng bảo vệ, nhưng họ lại vô năng không bảo vệ được em, ngày đó em nói em phải đi xa, có phải vì em biết trước sẽ có ngày này không. Toma và shin cảm giác khi có Akari bên cạnh, cả hai mới được thoải mái và tự do, chỉ cần có em trong tầm mắt thì những thứ khác không còn là gì.

Len cũng thường xuyên bén mảng đến, thời gian đầu cậu gần như cư xử kỳ quặc, mơ mơ màng màng khẽ nói chuyện một mình và cậu còn khóc nữa, không hiểu sao, cậu rất ít khi khóc vì ai, nhưng đối với Akari lại khác, có lẽ vì đó là Akari, vì là cô ấy nên cậu mới khóc. Cảm xúc của Len rất phức tạp mà đôi khi cậu cũng không thể giải thích được. Vì thế chỉ biết thường xuyên đến thăm Akari để giải tỏa nỗi buồn trong lòng.

Vì người đến người đi rất nhiều nhưng căn phòng của Akari thường xuyên không thiếu hơi người, rất ấm áp và mát mẻ, Miwa vì thế cũng mát lòng, dù Akari không tỉnh lại, nhưng cô bé có lẽ sẽ rất vui khi biết có nhiều người đến thăm và quan tâm đến mình như vậy, nhất là Fuu và Yusuke đã biết tự lập và trưởng thành hơn khi chủ động phụ giúp y tá vài việc vặt quanh giường bệnh. Subaru và bọn Hikaru vẫn thường túc trực trong bệnh viện khi rảnh, nói chuyện với Akari theo lời bác sĩ và an ủi những người đến thăm trong đau buồn. Aki vì không được đến, mà lâu không có hơi Akari mà nó bỏ ăn bỏ ngủ, chỉ hau háu nhìn về phía cánh cửa sắt của gia đình Asahina mà buồn rầu, thậm chí đến Naki nó cũng mặc kệ nên có lần Stubaki phải dùng điện thoại livestream về nhà cho nó xem mặt Akari và anh khá bất ngờ khi độ khôn của Aki cao đến nỗi chỉ cần nhìn thấy Akari nó đã có thể bình thường trở lại. Chẳng mấy chốc không khí tang thương của những ngày đầu đã ngừng, trời vẫn mưa, nhưng không khí ám áp đã chen lấn len lỏi vào căn phòng này, mọi người khi đến đã biết giữ trong người sự thoải mái và nụ cười trên môi phần vì an ủi bản thân phần vì cầu mong cho Akari mau tỉnh lại. Trên giường bệnh, cô bé khuôn mặt tựa thiên sứ dù bị thương nhiều chỗ nhưng khóe môi vẫn nhếch một nụ cười thỏa mãn nhẹ nhàng ít ai biết đến. Tiếng chim chóc bên ngoài hót líu lo và xe cộ qua lại báo hiệu chuỗi ngày bình thường tiếp theo vẫn tiếp diễn dù đã thiếu đi một người..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 39

Sau khi bị chiếc xe tông mạnh vào người, đau đớn bủa vây và tôi chỉ còn ý thức được đó là khung cảnh mọi người ở mọi nơi ủa đến, chả mấy chốc đã tạo thành một đám đông đen ngịt, tiếng la hét và tiếng gọi xe cứu thương và tiếng nghị luận xì xào vẫn vang lên đều đặn không ngừng nghỉ. Sau một hồi vật lộn, tôi chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu đi, đau đớn trên cơ thể dần biến mất mà thay vào đó là lọt vào một vòng ôm ấm áp, có một cái gì đó ẩm ướt rơi trên mặt tôi, tôi cố gắng lấy hết sức lực để nhìn kỹ người con trai trước mặt, anh có đôi mắt màu tím bí ẩn mà giờ phút này đang long lanh bi thương nhìn tôi, muốn nói với anh, anh đừng khóc. Nhưng cổ họng lại tắc nghẽn, cả cơ thể giống như bị cán qua làm tôi không tài nào có thể lên tiếng được. Cuối cùng dường như quá mệt mỏi, cơ thể mất hết sức lực, đôi tay rơi xuống, chạm vào vũng máu đã loang ra thành một vũng lớn đến ghê người.

Một lần nữa tỉnh dậy vì bị cơn lạnh lẽo bủa vây, cả cơ thể tôi đã không còn đau nữa, môi bị nứt nẻ và đôi mắt mờ màng nhìn lên trần nhà được lát gạch hoa với họa tiết kỳ lạ cùng chùm đèn đang tỏa ra thứ ánh sáng vàng vàng huyền bí, ngoài cửa sổ, mưa bụi rơi lất phất làm lung lay những nhánh cây xung quanh, đôi tay và cả hai chân không cử động được làm tôi ý thức được một việc, tôi đã quay trở về thế giới kia rồi. Nhìn sang bên cạnh, Jin vẫn còn đang thiếp đi mơ màng, nhịp thở đều đặn của nó chứng tỏ Jin vẫn chưa quay trở về kịp cùng tôi.

Mất bỗng dưng cay xè và vụn vụn xung quanh mờ đi, một giọt lệ trào ra từ khóe mắt, lăn xuống hai bên thái dương làm ướt đầm phần tóc ở đó. Run rẩy, tôi cố vươn tay ôm lấy hai vai mình và nấc lên nhẹ nhẹ. Tôi sợ quá, tôi không muốn, tôi không muốn quay trở về đây, tôi không muốn rời xa mọi người, càng không muốn ai vì tôi mà buồn, nhưng biết làm sao đây, tôi đáng thương, X càng đáng thương hơn tôi gấp nhiều lần, cô ấy đã đứng trên bờ vực của sự tuyệt vọng rồi, chỉ cần một cái đẩy thì bóng dáng mảnh mai đó sẽ biến mất vĩnh viễn dưới đáy vực sâu hun hút đó, tôi không thể để X có chuyện gì, nên tôi phải đáp ứng yêu cầu của cô ấy. Tôi ganh tị với X, ganh tị với Naruse, ganh tị với tất cả mọi người, tôi không phải một con người dừng cảm mà đối mặt với khó khăn trước mắt, không phải một cô gái mưu mẹo biết giải quyết vấn đề hiện tại, gặp chuyện tôi chỉ biết bối rối và khóc. Nhưng tôi phải làm gì đây, tôi biết phải làm sao khi cho dù có cố gắng sửa đổi mà vẫn không được. Tôi nhớ tất cả mọi người, nhớ Syaoran và càng nhớ nụ cười ấm áp của cậu, tôi biết, trái tim tôi chỉ có thể chấp nhận được Syaoran, nhưng, bây giờ thì kết thúc rồi, chả còn lại gì ngoài nắm tro tàn của lời hứa mà cậu và tôi đã từng hứa với nhau. “Tớ sẽ bảo vệ cậu”. Bảo vệ à, nhưng làm sao có thể thực hiện được khi tôi và cậu đã không còn có thể ở bên nhau. Sự đau đớn bủa vây làm con tim tôi chết ngạt đi, lòng ngừng đau nhói phập phồng.

Trong phòng tiếng nước nổ nghèn nghẹn vẫn vang lên, ngoài trời ánh trăng hôm nay trong càng sáng hơn những ngày khác, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng bao trùm lấy bóng đêm bên ngoài và xua tan đi cái lạnh giá của màn sương đang dần xuống

Tôi đọc được một câu nói trong cuốn truyện của một nhà văn rất nổi tiếng ở phương Tây mà lay động vào tâm hồn của tôi rất mạnh

“Chờ đợi một người, là bao lâu? Bao xa? Vì anh, em tình nguyện chờ đợi muôn vàn kiếp, dù cho có tan xương nát thịt, em vẫn chờ đợi anh. Gặp nhau là trò chơi mà ông trời muốn chúng ta tham gia, nhưng yêu anh, là do bản thân em tự nguyện. Hơi thở của anh, nụ cười của anh, đều làm con tim em đập mạnh, vì anh thì những buồn thương của tạo hóa có là chi? Vì anh em đều có thể chịu đựng được, vậy thì yêu nhau thì có gì là sai?”

Đoạn nói đó, làm tôi thao thức rất lâu, hóa ra, yêu một người là đau khổ như thế, xa nhau, là đớn đau như vậy, trở trêu thay, hạnh phúc, là món quà xa xỉ đối với tôi. Tự cười nhạo mình, thì ra, trước giờ tôi đều đặt niềm tin vào một thứ không tồn tại đối với tôi sao, hóa ra, mọi chuyện đều là do tôi tự biên tự diễn, buồn cười, buồn cười lắm, buồn cười tới nỗi khuôn mặt tôi đã méo mó hết, thật là, tại sao bản thân lại không thể mạnh mẽ chấp nhận được sự thật. Và rồi tôi thức trắng đêm chỉ để ngắm nhìn ánh trăng bên ngoài, cảm thấy lòng vụn vỡ phân rã rồi.

Sáng hôm sau, Yui dậy sớm hơn mọi lần, trước khi vào lớp cô muốn tạt qua phòng y tế để thăm Akari, không biết cô ấy bây giờ đã cảm thấy ổn chưa nhỉ, là một vị thần chắc Akari sẽ không bị đau khi bị những vết thương đó, nhưng mà vẫn không nên chủ quan, vì thế Yui liền pha một cốc sữa còn nóng quả tranh thủ bụng đến phòng y tế cho Akari uống lấy sức.

Mở cửa ra, thấy một cô bé đáng yêu đang ngồi tựa vào thành cửa sổ ngơ ngác nhìn ra bên ngoài, suối tóc dài chảy qua hai vai và rơi trên tấm lưng mảnh khảnh đó, ánh sáng mặt trời chiếu vào làm cho khuôn mặt của người con gái đó như có thêm mờ nhạt hơn, giống như một thiên thần cô đơn đã bị xa ngã vậy. Yui thầm ngăn người, không chớp mắt nhìn cảnh đẹp trước mắt giống như chỉ một cái chớp mắt là cô gái đó sẽ vĩnh viễn biến mất như làn gió đang thổi qua bên ngoài cửa sổ vậy. Khẽ lắc đầu và đặt ly sữa trên bàn

“Akari, cậu lại đây uống sữa này”

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên lời tôi từ trong mộng ảo về thế giới thực tại, tôi giật mình và quay sang hướng phát ra giọng nói, thấy Yui đang mỉm cười thiện ý với tôi, đôi tay hơi đỏ vì cầm cốc sữa nóng quá lâu, tôi thầm thở dài và cảm kích nói với cô gái ấy

“Cảm ơn cậu”

“Không có gì đâu, việc nên làm mà”

Yui với tính cách hào sảng lên tiếng, đôi mắt khẽ trách móc nhìn tôi “Cậu khách sáo quá, cứ xem như người một nhà đi”, nghe vậy, hảo cảm của tôi với Yui lại tăng thêm một bậc, cũng đúng thôi, Yui đến một nơi hoàn toàn xa lạ không giống với thế giới của mình mà còn bơ vơ không quen biết ai, phải cố gắng hòa nhập với cuộc sống ở đây và phải tập sống chung với một lũ con trai gần mức thần linh thì đúng là thật khó cho cô ấy, hiếm hoi mới có thêm một bạn đồng hành cùng giới tính, cô ấy thấy vui và phấn khích là phải, nhìn nụ cười vui vẻ của Yui, tôi ngơ ngác, tại sao Yui lại có một nụ cười tươi và tỏa sáng đến thế, dường như không thể và không bao giờ có nỗi buồn nào có thể xâm nhập vào tâm hồn làm tổn thương cô ấy, nhìn lại mình và thở dài, đúng là trái nhau một trời một vực.

“Yui này, hôm nay tớ sẽ đi học”

“Á được không? Cậu chưa khỏe hẳn mà”

“Tớ ổn”- Khẽ miết vào phần vải đưa ra của lớp băng dày kịt trên tay, dường như cố ý đè nó xuống, tôi lại nói khe khẽ “Tớ đã khỏi rồi”

“Akari này”- Yui ngồi xuống, thở dài, đôi mắt buồn và nụ cười an ủi của cô ấy bao phủ lát khuôn mặt đó, vươn tay vuốt nhẹ mái tóc của tôi, cô ấy nói với chất giọng ấm áp thân quen –“ Nếu thấy không ổn cậu không cần phải cố. Tôi sẽ giúp đỡ cậu mà”

Tôi mỉm cười nhìn cô gái trước mặt, cảm giác cô ấy giống như một thiên thần được gửi xuống trần gian vậy, sự chững chạc chín chắn của cô ấy cùng đôi mắt tự tin làm nên một tính cách dịu dàng hòa nhã nhưng không kém phần thực tế làm tôi có cảm giác muốn gần gũi và làm bạn với người con gái này, gật đầu, tôi có một cảm giác ấm áp đang dần bao trùm lấy cơ thể nhỏ bé của tôi.

Tôi gặp Takeru là khi tôi đang đi dạo ở khuôn viên trường, ánh nắng mặt trời vẫn chiếu rọi chói chang đến như thế, chiều nay mới có tiết và khi đó tôi mới chính thức nhập học, mơ mơ màng màng lang thang, lòng vụn vặt bối rối không biết nên làm gì cho phải, khóc hay cười, nên làm sao mới tốt, rồi tôi ngồi phịch xuống chiếc ghế ở trung tâm một vườn hoa rộng lớn, nhìn những cánh hoa đang khoe sắc rồi thở dài một hơi, không biết bây giờ mọi người đang làm gì nhỉ, có lo lắng cho tôi hay không. Cố gạt đi những ý nghĩ đó, tôi thăm tự nhủ, Akari, cố lên, mọi chuyện sẽ ổn thôi, không có gì phải lo lắng cả, may nhất định phải mạnh mẽ, con đường còn dài mà cứ bị quan mải thì biết làm như thế nào đây. Rồi bỗng nhiên phía sau một giọng nói lạnh lùng xa cách vang lên

“Hôm nay hình như cô đi học lại?”

“Phải”- vừa nghe giọng nói tôi đã đoán ra được chủ nhân có nó là ai, nhưng chán ghét nên tôi cũng lười chả muốn quay lại nhìn chàng trai cao lớn với mái tóc xanh dài, anh dường như cũng ý thức được sự phòng vệ của tôi nên cũng không nói gì, lăm lăm bước đến gần rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh còn đang trống, khẽ nhích mông xê ra xa, hạn chế đụng chạm hết mức có thể còn đôi mắt vẫn giả vờ nhìn đến hàng cây san sát nhau, lòng thậm phần sóng gió.

“Anh không đi học?”- Không khí im lặng là thứ mà tôi sợ nhất, hơn nữa người con trai này không hề hé hé mỗi một lời nào mà lặng lẽ ngắm nhìn khung trời phía xa mà im lặng, tôi cảm thấy nhiệt độ không khí càng ngày càng nóng, thở phì phò, cố gắng mân mê lớp vải băng bó để quên đi sự ngại ngùng này

“Không...”- Người đó như lơ đãng nói, một tay anh chống cằm còn đôi mắt anh thỉnh thoảng liếc nhìn sang tôi, rồi như nói thầm với bản thân, giọng anh nhẹ nhàng mà sâu xa-“Nhìn cô rất giống với một cố nhân của tôi...”

“Vậy à?”- Tôi không biểu cảm trả lời, tôi không thích tọc mạch chuyện người khác, dù tò mò thật đấy, nhưng vẫn phải giữ phép lịch sự tối thiểu nên khi trả lời xong tôi lại không có thêm ý kiến nào khác, Kakeru dường như cũng không ngại, anh không cần tôi hỏi đã chậm rãi kể, trong như tâm sự, nhưng nó buồn và đau thương hơn.

“Cô bé đó.. là người rất quan trọng với tôi và anh hai, nhưng mà cô ấy mất sớm. Cũng đã một thời gian khá lâu rồi”

“Ừm... tại sao mà cô ấy mất thế?”- Tôi hỏi cho có chuyện, nhưng sau đó, Takeru lại im lặng, anh không trả lời tôi, chỉ để lại một tiếng thở dài sâu thẳm, đôi mắt anh khẽ liếm diêm, nhìn chằm chằm đôi tay đang siết chặt của mình, Takeru nói

“Tôi xin lỗi vì hôm qua đã cư xử không đúng với cô”

“Ừ...”- Tôi thậm ngạc nhiên khi thấy Takeru lái xe tài nhanh đến vậy, rồi khẽ đáp anh, thật ra, tôi cũng không phải một con người nhỏ nhen gì đâu, chỉ cần người ta xin lỗi thì không lẽ tôi cứ mặt dày mà giận hờn người đó sao. Tì ngực vào cạnh bàn, tôi nằm dài ra đó, nhìn ngắm những chú bướm đang bay lượn trên những bông hoa kia, vươn tay như muốn bao phủ lấy, bàn tay che khuất những chú bướm đó, nhưng đành phải chấp nhận, tôi sẽ không thể bắt được nó. Rồi cả hai lại im lặng mà theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình, bầu không khí im lặng lại bao trùm, thì thoảng truyền đến tiếng giảng bài của các giáo viên như xa như gần, rồi con buồn ngủ kéo đến, hít thật sâu mùi thơm của hoa lá cây cỏ, tôi thiếp đi.

Một lần nữa tỉnh dậy đã là buổi chiều, tôi ngạc nhiên thấy mình đang nằm trong phòng y tế, không biết là ai đã đem tôi về đây nhỉ, nhưng tôi liền gạc đi, nhìn chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường, Jin vẫn chưa có ý định tỉnh dậy, tôi nhìn nó, rồi đứng dậy lưng chừng đến giá treo đồ đang để một bộ đồng phục màu trắng, đồng phục ở đây nhìn rất cao quí và mang đậm phong cách Tây Âu nhưng theo tôi, nó không đẹp bằng đồng phục trường cũ, nhưng nhập gia thì phải tùy tục, tôi không có ý kiến đem quần áo vào phòng thay đồ, sau khi thay đồ xong, nhìn ngắm mình trong chiếc gương được đặt một bên, tôi không hài lòng nhìn những vết thương trên mặt và hai bên tay là dải băng chần chịt, nhưng tôi không thể làm chúng biến mất được, thứ nhất vì sức mạnh của tôi còn yếu khi tôi tỉnh dậy, thứ hai là tôi thật sự rất lười vì đây là một việc rất tốn sức lực, mang đôi giày màu trắng vào, đôi giày này tôi giữ rất kỹ, cố gắng không cho nó dính một chút bụi bẩn nào và thường xuyên phơi nó dưới ánh nắng nên đôi giày dù đã mang lâu nhưng vẫn giữ được màu trắng vốn có và không bốc mùi hôi, tôi mỉm cười hài lòng, búng nhẹ, một cái nơ xinh xắn là cột tóc tôi thành một kiểu đuôi gà sau lưng, mái tóc dài đến lưng và uốn lượn như những con sóng ngoài biển khơi, tôi vui vẻ, sự chênh vênh trong lòng dần tan, tôi bước ra ngoài, tiến thẳng vào phòng làm việc của Thoth. Sau khi bàn luận với Thoth xong, tôi liền theo anh ta đến lớp mới của mình, trả qua hai kiếp người, hai lần nhập học nên trong tôi không còn sự hoang mang lo sợ như lúc đầu nữa, từng bước đi chậm rãi nhưng dứt khoát, Thoth đẩy ấn ý nói

“Nhìn cô có lẽ không thấy sợ nhỉ?”

“Sao tôi phải sợ?”

Thoth không nói tiếp, cười một cái khinh khinh, ngay khi tôi còn chưa hiểu ý nghĩa của câu nói của anh ta thì chúng tôi đã dừng chân trước cánh cửa bằng đá to lớn, Thoth hắng giọng ra hiệu tôi theo anh bước vào, bầu không khí ồn ào trong lớp thoáng chốc im lặng khi Thoth và tôi bước vào, chân mạnh mẽ bước lên bục giảng, tôi cố bày ra bộ dáng vui tươi hết cỡ để không ai cảm nhận được điều gì khác lạ trong tôi, Thoth không giống những giáo viên khác viết tên học sinh lên bảng, mà anh ta chỉ chống hai tay lên bàn giáo viên và nghiêm khắc nói

“Đây là Minato Akari, là học sinh mới của lớp ta, Akari cô hãy đến chiếc bàn trống phía cuối lớp ngoài, mời”

Giờ đây, tôi tức giận nhìn người đàn ông này, có giáo viên nào như anh ta không, không để học sinh giới thiệu bản thân mà lại tỏ thái độ khinh bỉ như thế, đúng là tức chết tôi mà, tôi khẽ lắc đầu nhìn anh ta cảm phẫn và bắt đầu viết tựa bài mới lên bảng, bên dưới tiếng lật sách xột xoạt vang lên, tôi ngại ngùng không muốn đứng trên đây một giây một phút nào nữa liền lùi thui bước xuống dưới, kéo chiếc ghế còn trống ra, ngồi xuống thờ dài.

“Cô đừng lo, tính Thoth là vậy đó”- Yui ngồi cạnh bên nhìn tôi an ủi và động viên, nhưng tôi chỉ mỉm cười lắc đầu, dù bây giờ có nói gì thì cũng không thể xóa bỏ được sự thật là tôi bây giờ cực kỳ ghét Thoth, cảm giác cả hai chúng tôi thật sự không thể nào ngồi bình tĩnh nói chuyện với nhau được, nếu vậy thì tôi sẽ tránh gây rắc rối đến anh ta và giảm thiểu khả năng anh ta gây rắc rối cho tôi. Mớ cặp lấy tập ra, một cục giấy tròn tròn từ nơi nào đó ném thẳng về phía tôi, tôi ngạc nhiên ngơ ngác, thấy Loki đang quay xuống mỉm cười đầy thách thức với tôi, tôi hơi sững sờ, vội mở cục giấy đó ra

“Cung dễ thương lắm, lát ra chơi ta hôn cung một cái được không?”

Cục giấy bị vò nát, quăng mạnh vào thùng rác phía sau, nhưng cái con người mặt dày kia dường như không từ bỏ, một cục, hai cục, ba cục bay vèo vèo xuống hết như đại bác làm tôi trở tay không kịp, tôi bực mình, nhìn mọi người xung quanh dường như đã quá quen với cảnh này nên không ai lên tiếng, chỉ chăm chăm vào Thoth trên bục giảng, khi cục thứ mười bị chọi xuống, tôi tức giận đập bàn đứng lên. Tiếng giảng bài của Thoth im bật

“Cô Akari.. cô có vấn đề gì với cách giảng bài của ta sao?”

Thoth cố kiềm nén tức giận, nhú mồm hỏi tôi. Tôi cũng giật mình, nhìn sang Loki đang sững sờ nhìn tôi, có lẽ anh ta không ngờ tôi lại phản ứng mạnh đến vậy, vết thương trên tay dường như lại đau, tôi tức giận bước nhanh ra ngoài “ Em đi toilet một chút ă!”

Bước vào toilet, tôi nhìn mình trong gương, thờ dài, khuôn mặt của tôi bây giờ trắng bệch mà xanh xao, đôi mắt đen với quầng thâm mờ mờ còn ả ả sự tức giận, tôi vịn vòi nước, dòng nước mát lạnh liên chảy ra, vốc một cái tạt vào mặt mình và tự nhủ mình phải bình tĩnh lại. Nhưng khi ngược lên, tôi giật mình thấy Loki đang đứng sau lưng mình từ lúc nào, anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười đáng ghét đó

“Coi nào, sao cung nóng tính thế?”

Tôi mặc kệ anh tác, lắc lắc nhẹ tóc cho văng bớt nước, rồi định bước ra ngoài thì Loki đưa chân đá mạnh vào cửa, lập tức nó đóng sập lại, còn nghe một tiếng cách vang lên

“Anh muốn làm gì?”

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, nhưng anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười đó

“Hề... chỉ muốn chúng ta vui vẻ một chút thôi mà..”

Nhưng khuôn mặt anh ta bỗng đanh lại, sững sờ, anh ta lao nhanh đến chỗ tôi mặc cho tôi còn đang hoang mang, anh ta nắm lấy tay tôi đưa lên mũi ngửi, rồi khuôn mặt tái đi, anh ta vươn tay, tháo vớ lớp băng gạc của tôi, tôi đau đớn hít vào một hơi, nơi cổ tay dường như ả ả đau và có cảm giác ẩm ướt nữa, tôi nhìn chăm chăm vào động tác của anh ta, và rồi tôi sững sờ, những vết gạch chần chịt nơi cổ tay đang chảy máu ướt sũng, rồi từng giọt trên nền gạch màu vàng đồng, tôi ngạc nhiên, những vết thương này đáng lý đã lành sẹo từ lâu, tại sao bây giờ lại rách toạc ra như thế này. Loki hoảng hốt

“Có chuyện gì vậy, tại sao em lại bị như thế này!!”

Hoảng sợ làm Loki quên luôn chuyện đã thay đổi cách xưng hô với tôi, nhưng tôi nhẹ nhàng rút tay ra, bước đến gần vòi nước, vịn một cái, màu đỏ hòa vào dòng nước kia tạo thành thứ màu sắt buồn nôn đến đáng sợ, nỗi đau đớn làm tôi hít vào một hơi nữa, rồi loạng choạng, mất máu làm tôi thấy hơi mệt một chút, nhưng sau đó tôi liền rơi vào một vòng ôm ấm áp. Loki từ phía sau bỗng ôm chầm lấy tôi, tay anh bịt vào miệng vết thương đã ngừng chảy máu, anh ghì chặt tôi, chặt đến nỗi làm tôi hơi khó thở, môi anh ta áp vào tai tôi và giọng nói kỳ lạ vang lên, hơi thì miệng Loki lướt qua tay tôi làm da gà của tôi nổi lên

“Anh xin lỗi...”

Tôi sững sờ, chân cứng lại, không hiểu ý anh ta là gì, xin lỗi? Vì sao, tại sao lại phải xin lỗi, anh ta có ý gì đây. Nhưng không đợi tôi ngừng hoang mang, Loki lại tiếp, lúc này giọng anh ta lại run rẩy hoảng sợ

“Hikari, anh xin lỗi đã không bảo vệ được em, em đừng chết mà”

Hikari? Tôi ngạc nhiên, hình như tôi từng nghe cái tên này ở đâu rồi, nhưng gấp quá nhất thời tôi lại không thể nào nhớ rõ được, Loki vẫn ôm lấy tôi, Hikari là ai, có lẽ rất quan trọng với Loki nhỉ, người con gái có thể làm anh thay đổi thái độ như thế chắc là người anh rất yêu thương, nhưng nghe lời anh ta, có lẽ cô ấy đã qua đời rồi, buồn thật, Loki có một câu chuyện buồn giống với Takeru, cả hai người con gái mình yêu đều chết đi bỏ lại bản thân mình bơ vơ, chuyện tình yêu buồn đến vậy, tôi bỗng nhớ đến Syaoran, rồi Loki bỗng xoay tôi lại, nhưng ngay khi tôi chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì trước mắt tôi bỗng tối xảm lại, một cái gì đó mềm mềm nhưng lạnh lẽo áp lên môi tôi, tôi giật mình, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Loki, vươn tay vội đẩy anh ra, nhưng anh ôm tôi chặt quá, tôi không thể nào đẩy anh ra được, anh ta cứ hôn ghì lấy tôi, rồi dường như không kiên nhẫn, Loki cắn nhẹ vào môi tôi, tôi đau đớn há miệng, lập tức một con rắn nhỏ chui tọt vào miệng tôi, nó khuấy đảo, vờn bắt chiếc lưỡi của tôi, tôi trốn nó đuổi, tôi đẩy nó ra thì nó lại quấn chặt vào làm tôi hoảng sợ lùi về sau, tay Loki vẫn ghim lấy tôi, anh khẽ nhú mồm cố gắng mút hết mật ngọt miệng, quấn lấy chiếc lưỡi thom tho kia, tay anh bỗng nhiên sờ vào lưng tôi vuốt nhẹ, một nỗi sợ hãi bao trùm lấy tôi, trong đầu tôi bỗng hiện lên khuôn mặt dịu dàng với mái tóc màu hạt dẻ kia

“Tớ sẽ bảo vệ cậu”

Tôi giật mình, dùng lực dồn vào hai tay đánh mạnh Loki ra, Loki văng vào tường rên lên một tiếng đau đớn, rồi anh ngơ ngác nhìn tôi, đôi mắt bỗng nhiên hoảng sợ, bộ dạng tôi bây giờ có lẽ trong rất chật vật, tôi xoay người nhìn mình trong gương, tôi mất mớ mảng ánh nước và đôi môi đỏ lên sung mọng, tôi tức giận, khom người vịn vôi nước, vốc mạnh nước cho vào miệng súc, rồi tôi phun ra như thể đó là một thứ gì đó rất ô uế, Loki vuron tay, sờ lên môi mình, rồi anh ta lạnh lùng nói

“Xin lỗi, ta nhận nhầm người”

Rồi anh ta xoay người bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại bỏ mặt tôi đang tức giận trừng mắt nhìn phía sau, nhưng khi cánh cửa kia đóng lại, tôi liền men theo bờ tường trượt xuống, nước mắt chảy ra, tôi run rẩy đánh mạnh vào tường, tôi thấy có lỗi với Syaoran, cảm giác như tôi đã phản bội cậu ấy làm tôi như bị bóp nghẹn đi không tài nào thở được

Bên ngoài, Loki bước nhanh trên dãy hành lang vắng lặng, đôi mắt khề ánh lên sự suy tư, Loki đưa lưỡi liếm nhẹ môi, rồi anh thở dài, lại nhắm với cô ấy, rồi Loki ngừng bước, nhìn ra vườn hoa với những con gió thổi nhẹ nhẹ. Cố gắng bày ra một bộ mặt bốn cộn như mọi lần để mọi người không nghi ngờ gì.

“Yoho~ Loki-sama đã quay về rồi ~”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 40

Chiều hôm ấy tôi cúp tiết học, tôi biết ngày đầu tiên mà cúp học là không nên một chút nào, nhưng chân tôi dường như không còn có thể khống chế, tôi từ nhà vệ sinh, lê từng bước chân mệt mỏi về phòng y tế, chỉ trong chiều nay thôi Zeus sẽ cho người sang đưa tôi về phòng ngủ của riêng mình vì tôi không thể nào cứ ở lì trong phòng y tế mãi được. Trờ về phòng và mở cánh cửa nặng trĩu làm bằng đá kia ra, ánh sáng từ ô cửa sổ hắt vào làm chiếc giường màu trắng trong càng chói sáng hơn, ô cửa sổ mở ra mặc cho con gió nhẹ nhẹ lùa vào lay động chiếc rèm che màu be, tôi đóng cửa, lững thững bước đến giường bệnh và ngồi xuống, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lòng rối như tơ vò không biết nên làm như thế nào, hình ảnh bị Loki cưỡng hôn trong nhà vệ sinh giống như một vết sẹo xấu xí hằn in mãi trong trí não, tim tôi giống như bị bóp nghẹn không tài nào thở nổi, tôi mím môi, tựa đầu vào cạnh cửa sổ ngẩn người, nhớ đến nụ cười tựa ánh ban mai của Syaoran hay bờ vai ấm áp vững chãi của cậu, tôi có cảm giác như mình chính là một tên tội đồ không thể nào tha thứ được, rất muốn dùng một con dao, cắt đi đôi môi này, xóa đi dấu tích ô uế kia mãi mãi. Có một cảm giác rất buồn nôn, dịch vị trong dạ dày cuộn cuộn, tôi ôm miệng, chạy như bay vào phòng vệ sinh nhỏ ở cuối phòng, tiếng nôn ọe liên tục vang lên, tôi cố gắng tổng khứ đi những thứ dơ bẩn kia, tôi cứ thế nôn ra hết, nhưng chỉ nôn ra dịch vị, súc miệng và rửa mặt, tôi ngẩn người nhìn mình trong gương. Đôi mắt sâu hoắm dường như càng đen hơn, da mặt trắng bệch và tái xanh, nước bọt vào hai bên tóc làm tôi cho có vẻ bệnh tật hơn. Lại chấp chững đến giường, tôi nằm xuống và thở hắt ra, gác một tay lên trán suy tư, bỗng nhiên bên cạnh tôi có một âm thanh rất nhỏ vang lên, rồi một vật gì đó duy chuyển, tôi giật mình quay sang, thấy Jin đang dụi mắt ngơ ngác ngồi dậy, rồi nó ngáp một tiếng rất to rồi nhìn tôi, nó ngơ ngác

“Akari. Chị đến rồi à?”

“À.. Ừ.”

“Akari? Chị ổn không? Có phải chị bị sốc không?”- Jin lo lắng sờ vào trán tôi, sau khi chắc chắn tôi không bị gì nó mới yên tâm mà thở dài, rồi giọng nó buồn buồn ngậm ngùi nói với tôi-“ Nhưng nhìn chị xanh xao lắm. Chị có cảm thấy trong người không khỏe hay không?”

“Chị không sao mà..”- Tôi mỉm cười yếu ớt nhìn nó, rồi tôi liền lái đề tài để tránh Jin tò mò hỏi về chuyện tôi vừa trải qua-“ Người tài xế... người lái xe đâm chị.. ông ta... có sao không?”

Tôi hỏi như vậy không phải là không có lý, thật ra người tài xế đó không có lỗi gì, ông ta chạy rất đúng phần đường của mình và giữ nguyên tốc độ cho phép, chẳng qua là do tôi chạy ra chắn đầu xe nên ông ta mới tông phải tôi, nếu vì thế mà ông phải dính dáng đến pháp luật thì tôi thật sự rất cần rút lương tâm. Nhưng Jin lại mỉm cười vỗ đầu tôi, giọng nó re re nghe rất dễ thương nhưng với nội tâm đang dày vò của tôi và cái đầu đau nhức thì giọng nó nghe thật chói tai

“Chị đừng lo, em đã điều tra ông ta kỹ rồi. Thật ra trong người của người đàn ông đó chứa một lượng cồn cực lớn và khi đi ngang qua một đoạn đường chắc chắn xe của ông ta sẽ mất lái ! Hậu quả là vong mạng ! Lúc ấy em đề nghị chị làm thế là vì húng dùm ông ta một mạng, nếu như lúc đó chị không làm thế chắc chắn bây giờ ông ấy đã đi gặp diêm vương rồi..”

“Nhưng lỡ người ta đi tù thì làm sao?”

“Không có đâu. Chị yên tâm đi em đã giải quyết mọi chuyện ổn thỏa rồi!”

Nghe như thế, tôi mới vui lòng mà thở hắt ra, rồi tôi lại nằm xuống đưa tay lên gác trán, khuôn mặt lăm u tư, thật ra tôi đã đoán trước được Jin sẽ giải quyết tốt việc này, huống hồ người kia cũng không có tội, không thể để người ta gánh hết tất cả được, tôi cũng không có hơi sức mà dò hỏi Jin xem cách của nó là gì vì bây giờ đến việc mở miệng tôi cũng lười để mở, chỉ biết cắn môi suy tư, nhìn lên trần nhà không biết nghĩ gì. Jin đang nói rất hăng say

nhưng khi thấy khuôn mặt tôi, mặt nó đanh lại, trầm mặc nhìn rồi hỏi tôi

“Chị có chuyện gì suy nghĩ sao?”

“Không. Nhưng Jin à”- Tôi ôn tồn nói, đôi mắt vẫn chưa hề rời khỏi chùm đèn treo chót vót trên cao-“Có cách nào để chị quay trở về thế giới của chị không? Chị... không thuộc về nơi này”

“Chị chỉ mới đến thôi mà...”- Jin cứng người nhìn tôi, rồi hai vai nó thông xuống bắt lực nói, đôi biết nó đang rất thất vọng với tôi, có lẽ nó nghĩ tôi là một con người không có tính kiên nhẫn chăng? Hay nó nghĩ tôi là một người làm chuyện dễ bỏ cuộc? Tôi nhắm mắt, ánh đèn kia quá chói, mắt tôi không thích ứng được. Nhưng rồi bên tai tôi vang lên giọng nói khe khẽ của Jin-“Thật ra là có một cách...”

“Cách gì?”- Tôi mở to mắt bật dậy nhìn Jin, Jin dường như hơi hoảng, nó bay loạn choạng về sau để tránh bàn tay đang chực vỗ tới của tôi, tôi biết mình hành động hơi lỗ nên ngưng ngừng thu tay về, sau đó Jin mới nói tiếp

“Đến như thế nào thì về như thế...”

“Có nghĩa là.. chị phải tự sát à?”- Tôi mở to mắt nhìn nó, mặt tái xanh, đùa sao, một lần đã là quá đủ, một lần đã là một trải nghiệm đáng sợ với tôi rồi, nhưng Jin chỉ xoa cằm, suy tư rồi nói tiếp, giọng nó có vẻ hơi nhanh và mạnh hơn

“Thật ra không hẳn, chỉ cần chị chết thì linh hồn của chị sẽ tự động quay trở về thân xác cũ của chị thôi”

Tay tôi buông thông xuống, thì ra là vậy, tránh kiểu nào, cũng không thể tránh được từ chết, là vậy sao, là bắt tôi phải lại làm tổn thương mình sao. Nhưng mà tôi chưa hoàn thành lời hứa với X, tôi chưa thể bỏ mặt cô ấy mà quay trở về nơi của mình, bỏ cô ấy bơ vơ rồi hậu quả là tan biến mãi mãi mà không được tìm ra lời giải cho bản thân mình, không thể gặp mặt người mình yêu lần cuối, tôi có thể lo cho bản thân mình nhưng tôi càng không thể bỏ mặt bản thân của X! Vì thế, có lẽ tôi nên hoàn thành xong nhiệm vụ của mình rồi quay trở về cũng chưa muộn, nhưng nhớ đến nụ cười giảo hoạt của Loki, nhớ đến khuôn mặt hoảng sợ và đau thương của Loki, nhớ đến nụ hôn đó, tôi thấy tay chân tôi lạnh đi mấy phần, tôi không thể phản bội lại Syaoran, không thể.

“Akari??? A-Ka-Ri? Đây...Bạch Linh Chi!!”- Tôi giật mình mở mắt nhìn Jin, thấy nó đang lo lắng nhìn tôi-“Chị có sao không? Sao không nói gì thế?”

Tôi mỉm cười, xoa đầu nó -“Không có gì, chị chỉ đang suy nghĩ quãng đường còn lại nên bắt đầu từ đâu thôi...”

Jin im lặng, rồi nó nhếch miệng thành một đường vòng cung, tôi nghe nó khẽ xì một tiếng, rồi nó ôm lấy tay tôi, áp mặt vào làn da của tôi, giọng nó nũng nịu đáng yêu-“Chị ơi, dù có chuyện gì Jin sẽ mãi bên cạnh chị!”

Chúng tôi cứ như thế ôm nhau rất lâu, cho đến khi tiết học của buổi chiều kết thúc, Yui mở cửa, vội vàng bước vào phòng, lúc đó tôi đang ngồi ngẩn người trên chiếc ghế gỗ kia, tay cúi húi vẽ một bức tranh phong cảnh bên ngoài còn Jin đang vật và vật vườn bên cạnh, Yui không để ý tới Jin, chạy như bay lại gần chỗ tôi, cô ấy vươn tay, sờ lên cái trán trơn nhẵn của tôi rồi cất tiếng hỏi han

“Hôm nay cậu bị sao thế, xin đi toilet rồi biến đi luôn, Thoth giận lắm đó.”

Tôi cười khan hai tiếng, cảm thấy da gà nổi lên, găng gượng ở đôi môi đang khô khốc ra

“À.. xin lỗi, tớ thấy mệt trong người nên trở về”

“Thật không, có chuyện gì phải nói cho tớ biết đó.”- Yui vẫn không an tâm, một tay cô ấy vuốt ve vai tôi, một tay cô ấy ấn ấn huyết thái dương, cơ mặt tôi giãn ra, thoải mái thờ hừ hừ, Yui mỉm cười, búng vào trán tôi một cái, tôi giật mình vươn tay ôm trán, cô lại nói với chất giọng giảo hoạt đáng yêu khác hẳn bộ dáng trưởng thành như mọi lần của mình “Cho cậu không lừa tớ nữa này!”

Tôi vỗ ôm trán la inh ỏi, trong phòng, một mảng vui vẻ và hài hòa, bỗng nhiên cửa chính bị đá sập ra, Thoth hùng hổ đi vào, theo sau còn có mấy vị thần chung lớp với tôi, bọn họ có vẻ bất ngờ, đi theo sau Thoth mà nhìn tôi và Yui dò hỏi, bỗng tôi để ý trong đám đông đó có bóng dáng của Loki, cậu đang mỉm cười và nói chuyện với Balder không nhìn qua bên đây, tôi ngưng ngừng cuối đầu không muốn nhìn thẳng vậy anh ta, có một cảm giác khó chịu bức bối dâng lên trong lòng, nhưng sau đó tôi thấy Takeru đang đứng phía cuối giường thỉnh thoảng lơ đãng liếc nhìn tôi, bắt gặp ánh mắt dò xét và tò mò, anh giật mình không kịp phòng bị, nhưng vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng trên mặt và quay đi chỗ khác nhìn chăm chăm vào lọ hoa được đặt trên bàn.

“Minato Akari... xem ra lá gan của cô cũng không nhỏ.. ngày đầu tiên đi học mà dám cúp quay về để nghỉ à?”- Thoth nhếch mép, đôi mắt sắc bén khiêu khích nhìn tôi, tôi ngửa tay, rất muốn một cước đạp thẳng chương vào khuôn mặt kia, nhưng sau đó tôi thầm thở dài, dù sao đây cũng một phần là do lỗi của tôi, là do tôi không xin phép mà rời khỏi lớp học, đây là tội rất lớn, có ảnh hưởng đến lớp và gây ấn tượng xấu đến mọi người, vì thế, tôi ngại ngừng không lên tiếng.

“Thôi được rồi mà...”- Apollon mỉm cười, vỗ vỗ vai Thoth mặt “lão” ta đang liếc nhìn một đường vài về phía anh, nhưng anh vẫn vờ như mặt kệ, trưng ra bộ mặt vui vẻ hoạt bát của mình nói với tôi-“Akari, cô có cần tôi giúp đem gì về phòng ngủ của cô không?”

“À.. thật ra là không cần, tôi đến nơi đây cũng không đem theo gì nhiều”- Tôi mỉm cười từ chối, gỡ gỡ mái tóc đang rối xù của mình, khuôn mặt của tôi bây giờ chắc đã ổn hơn rồi nhỉ, tôi có cảm giác như vậy vì mọi người nhìn tôi trong khá bình thường.. ngoại trừ... tôi nhìn sang hướng Loki, anh ta từ đầu tới cuối đều không nhìn về hướng tôi và tôi thầm cảm ơn anh ta về điều đó, nhưng trong anh ta thật giả tạo, theo ý tôi là vậy, hành động của anh ta bây giờ trong như đang nói

chuyện vui vẻ với Balder và Thor nhưng lại có vẻ miễn cưỡng và mất tự nhiên, nếu anh ta có cảm giác như vậy thì theo những người này đến đây làm gì nhỉ, làm mất tự nhiên của cả hai người, bỗng nhiên nhớ đến nụ hôn ướt át ban nãy, mặt tôi nóng lên, lắc lắc đầu, hít một hơi thật sâu để mọi người không thấy được gì khác thường, tôi mỉm cười nhìn Yui và lại bắt đầu diễn giống Loki.

Thật ra tôi cảm thấy tài năng diễn xuất của tôi rất tốt, nếu nói tôi có thể thì tôi nhất định sẽ làm diễn viên, vì tôi rất giỏi che giấu cảm xúc của mình và có thể phơi bày một cảm xúc khác, tôi tự hào về nó, tôi tự hào về tài năng này của mình, một cái mặt nạ tạo ra rất dễ, chỉ khi nào con người ta đã trải qua nhiều chuyện nhiều biến cố thì chiếc mặt nạ mỏng manh mà vững chắc chính là một lá chắn rất chắc...

Khi tôi đang suy nghĩ mênh mông nhưng đôi mắt lại ngơ ngẩn nhìn vào một khoảng không, tôi bỗng có cảm giác ai đó khẽ chạm vào người mình, tôi giật mình choàng tỉnh nhìn đôi mắt màu vàng lạnh lùng trước mặt, mái tóc tím xòa dài ngang vai và khuôn mặt trắng bất thường kia, anh đang nhìn tôi, nhìn đôi mắt đó dù anh không nói nhưng tôi cũng hiểu ý anh là gì, tôi ngưng ngưng

“Em ồ ồ.. cảm ơn anh”

“Ồ kia!”- Yui giật mình-“Cậu hiểu ý của Stukito à?”

“Ừ? Có chuyện gì à?”- Tôi ngạc nhiên, đôi mắt của Stukito mặc dù có tính lạnh lùng và lạnh lùng, thậm chí đối diện với tình huống này trong anh ta bình tĩnh đến lạ. Nhưng quả thật nó rất dễ để phân tích trong đôi mắt đó có ý nghĩa gì, chuyện đơn giản thôi mà.

“Không thể nào !”- Takeru dường như hơi hoảng loạn, anh ta đi nhanh về giường tôi, nhìn tôi, rồi như có điều muốn nói, anh ta cắn răng nói lên khó khăn-“Không ai có thể hiểu được ý của anh hai khi chưa được nghe anh hai nói. Tôi thường rất khó khăn trong việc đọc được ý nghĩa trong mắt anh hai... và đến bây giờ chưa ai làm được cả.. ngoại trừ một người..”

“Takeru !”- Giọng nói bình tĩnh của Stukito vang lên, anh nhắm mắt vẫn một bộ dạng không quan tâm, anh nói-“Đừng nhắc”

Takeru giật mình, hiểu ý, rồi anh lui ra, đứng cúi đầu một bên như có điều suy nghĩ bỏ mặt tôi đang ngơ ngẩn chưa hiểu chuyện gì ở một bên. Phía bên kia, Loki chú ý đến động tĩnh bên đây, hơi nhướn mày, trong miệng anh phát ra âm thanh gì đó rất nhỏ mà không ai nghe được, rồi anh nhếch mép, lại quay sang nói chuyện với Balder.

Phòng ngủ mới của tôi rất to, khi bước vào, tôi phải công nhận Zeus có phần thiên vị tôi, dù tôi rất cảm kích về điều đó nhưng đối với mọi người thì điều này có hơi không công bằng chỉ bởi vì tôi là chỗ quen biết với ông ta, Thoth một bộ dạng cao cao tại thượng đứng khoanh tay một bên, rồi “lão” không biểu cảm xoay đi bước đi nhanh rồi biến mất ở phía hành lang cuối khu vườn hoa đối diện với tôi. Yui cũng sờ nhìn căn phòng với gam màu tím chủ đạo với những bóng đèn chập chờn rất đẹp, buổi tối ở đây thì trong như cảnh thần tiên trong khu rừng sâu vậy, Yui nói

“Chỗ cậu đẹp quá Akari!”

“Ồ..vậy à?”- Tôi hơi ngơ ngác, không để ý đến căn phòng.kéo cái ghế cạnh đó lại gần cửa sổ, tay ôm chặt Jin, phía trước mặt tôi chính là một bãi biển rất to, tôi biết đây chỉ là chút phép thuật cơ bản của Zeus vì đứng ra thì sau phòng tôi chính là một vườn hoa nhỏ thôi, lúc nào cũng có hương thơm bay vào phòng làm tôi ngây ngất rất lâu, hoa thơm nhưng không thấy được, cũng như hạnh phúc không bao giờ có, ngồi một hồi lại nghĩ bậy, tôi mỉm cười tự giấu mình, mắt vẫn không chớp nhìn đàn hải âu đang bay trên vùng biển lấp lánh đằng xa, mắt mờ to, rất muốn khóc, khung cảnh yên bình này, tôi không quen, có lẽ vì sống khổ cực đã quen, có lẽ đã có quá nhiều thử thách, tôi không quen. Chẳng biết từ lúc nào Yui đã ra khỏi phòng, hình như cô ấy có chào tôi nhưng tôi không nghe, chỉ mãi mê ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài. Tôi giật mình, thấy X đang đứng bên cạnh, đôi mắt màu đỏ kia vẫn còn trong hốc mắt, làn da vẫn nhợt nhạt và tay chân lạnh lẽo, cô ấy vận một cái váy trắng dài tới đầu gối mặt dù trong nó giống một mảnh vải chấp vá lại hơn, X tựa tay và thành cửa sổ, lơ đãng nói, một bộ dạng quyến rũ làm cho tôi nhìn không chớp mắt, thú thật, X rất đẹp, dù thân hình giống tôi, dù khuôn mặt là một nhưng cái phong tình kia thật không phù hợp với một cô gái 16-17 tuổi, X ngồi hẳn lên bậc, đứng đưa chân rồi nói

“Cô tìm được rồi”

“Tìm được gì?”

“Người đó..”

“Ài?”

X không trả lời, nhìn ra phía xa, miệng ngâm nga một ca từ gì đó không rõ, nhưng được một lúc, X lại nói

“Sau này phải thay tôi nhé?”

“Về chuyện gì?”

“Chăm sóc họ..”

“Chuyện đơn giản thôi mà”- Tôi dựa vào cửa nhìn ra phía xa, nơi những cánh buồm đang căng tràn trước gió

“Và phải thay tôi..”

Khi ánh hoàng hôn dần hạ xuống, X liền nhảy xuống bậc thềm, cô ấy để hai tay ra sau lưng, mỉm cười

“Akari, cảm ơn cô”

Có lẽ do tôi nhìn lầm, nhưng quả thật, X đang khóc, tại sao nhỉ? Tại sao X lại khóc. Tôi không hiểu, cũng không muốn hiểu, đứng cạnh cô ấy, tôi nắm chặt tay X, cảm nhận hơi lạnh truyền từ tay kia sang tay này, chúng tôi cứ thế ngắm nhìn mặt trời đang dần lặn xuống biển, và rồi màn đêm dần lên, tôi lại ngẩn người, nhìn ánh trăng tròn vành vạch trên cao kia, năng lượng huyền bí kia lại lần nữa truyền vào cơ thể của tôi, mát mẻ nhưng sao lại cô đơn đến thế. Ánh trăng.. Ánh trăng.. sắp đến rồi... Tôi hỏi Jin

"Jin này, ánh trăng đang nói gì vậy?"

Jin không trả lời, nó chỉ nhìn chằm chằm vào hướng tay của tôi chỉ về mặt trăng, rồi nó dụi mặt vào má tôi, ngồi yên trên vai tôi và bỗng ngậm nga một giai điệu nào đó, à phải rồi, là giai điệu của X. X, cô biết phải không... ý nghĩa của sự tồn tại..

Đêm đó, một đạo ánh sáng trắng chòn vòn quanh phòng Akari, ở đó, có một cô bé ngồi trên bệ cửa sổ, với chín cái đuôi trắng như tuyết đang đung đưa trong cơn gió lạnh ở biển khơi, cô bé không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn con thú bông đang hát một bài hát nào đó, rồi cô bé im lặng, rơi nước mắt, ánh trăng, ánh trăng đang khóc, vì sao thế? Vì ánh trăng mãi mãi chỉ có thể nhìn về phía biển xanh, chỉ có thể gặp mà không thể chạm đến biển xanh, mặt trăng, thật đáng thương... và mặt trăng dịu dàng đó đang nói rằng " Em xin lỗi"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41

Những ngày tháng tôi ở thế giới này thật chất cũng không khác là bao ở thế giới kia, nhưng chỉ khác là khi ở thế giới này tôi không còn là chính tôi nữa, cơ thể tôi giống như bị một bàn tay vô hình chi phối, tôi không còn là một cô bé hay cười và thay vào đó là khuôn mặt luôn luôn rầu rĩ và ủ ê, có một lần Yui nghĩ tôi bị bệnh và khẳng định bắt tôi xuống phòng y tế nhưng đều bị tôi gạt đi vì tôi là người hiểu chính bản thân tôi hơn ai, tôi không có bệnh, tôi không bị tự kỷ.. chỉ là.. tôi không thể nào cười được, dù rất muốn, nhưng có đôi khi tôi cảm giác con người bên trong cơ thể này là một người đa sầu đa cảm thì phải, không bao giờ có thể cho tôi một phút giây nào vui vẻ được.

Hôm nay đã là ngày thứ 30 tôi ở đây, tức là tròn một tháng, ở khu giao nhau giữa những chiếc cầu thang dẫn đến những nơi khác nhau có treo lủng lẳng một cái bình chứa rất to và trong đó chứa thứ ánh sáng nhẹ nhàng mà lung linh, có một lần tôi tò mò, muốn lại gần xem thử nhưng đều bị Harde hay bắt cứ ai có mặt ở đó ngăn cản vì sợ tôi làm hỏng cái bình, hình như trong đó chứa tình cảm và kỷ niệm của những vị thần với Yui, con người duy nhất ở thế giới này, chỉ cần cái bình đó đầy nước thì tất cả mọi người sẽ được trở về thế giới ban đầu của mình. Nếu nói vậy thì cho tới khi cái bình đầy, tôi có thể chân chính quay trở về nơi của tôi phải không, là tôi sẽ không còn ở đây nữa phải không, đôi mắt to tròn lúng lúng, tôi trừng trừng nhìn chiếc bình to hơn đầu một con voi đang nằm phía trên, thậm chí nuốt nước bọt, tôi có một nỗi xúc động muốn bắt tay vào việc làm cho những người kia có thể làm cái bình đầy lên.

Những môn học ở thế giới này thật ra không khó, phải nói là toàn chương trình tôi đã biết qua rồi, hay nói đúng hơn là ai cũng biết, ví như cơ thể người, ví như tập tính con người hay sự bắt đầu của loài người từ loài vượn.v.v Thoth không hổ danh là vị thần thông thái nhất của Ai Cập, cái gì “lão” cũng biết, cái gì “lão” cũng rành, nếu không phải vì cái tính lơ đãng trên luôn coi trời bằng vung của “lão” thì tôi chắc chắn sẽ kính cẩn gọi “lão” một tiếng ngài rồi.

Vào những giờ ra chơi hay ra ăn, tôi và Yui hay tụ thành một bàn với bộ Apollon ở một vị trí quen thuộc gần cửa sổ nhìn ra vườn hoa. Tôi tò mò, nhìn những cô cậu học sinh đang đi đi lại lại trước mặt, hôm trước Takeru có nói với tôi rằng thật ra những người này chỉ là do hàng vạn hàng triệu tinh linh nhỏ như một hạt bụi tụ tập tạo thành một hình hài do chính Zues tạo nên để cho có không khí của trường học, tôi thậm chí cảm thấy, sức mạnh phép thuật đúng là kỳ diệu, nếu như tôi không phải là một con hồ ly bất tài bất lực không dùng phép thuật nhiều thì có khi nào bây giờ tôi đã trở thành bất khả chiến bại rồi không.

Ngồi trong thư viện tĩnh lặng với tiếng đàn dương cầm phát ra từ đâu đó, không khí trong thư viện là một bầu không khí đến tiếng mũi bay cũng nghe được, mọi âm thanh tạp nham bên ngoài đều như bị phá vỡ khi đặt chân vào đây, đây cũng là nơi tôi thích đến nhất, chỉ là do nó bình yên, ở đây tôi sẽ không bị ai làm phiền, có thể đọc những quyển sách mình thích cho trôi mau qua ngày. Nhìn ra cửa sổ, cây lá đều đang dần chuyển sang màu xanh, hoa đã khép lại và cơn gió xuân đã bay đi để lại những làn gió vừa oi bức và nóng nực, thật ra thời tiết ở thế giới này rất kỳ lạ, tí như khi một ngày bạn thức dậy, thấy trời đang đổ tuyết dày như một cơn mưa dai dẳng và sau khi bức ra cửa thì mọi thứ đều đang nở hoa đủ sắc thắm chuẩn bị cho mùa xuân, những lúc đó tôi thường nghiêng răng chạy đi tìm Zeus vì những việc này chỉ là do lão ta nhàn rỗi không có việc gì làm nên bày ra thôi, hơn nữa thân thể tôi cực kỳ yếu ớt và miễn cảm, thời tiết mà thay đổi thất thường là tôi trở bệnh liền nên tôi rất sợ hành động vô ý này của Zeus và tôi phải diệt trừ nó từ trong trứng nước.

Mùa hè, có nghĩa là mùa đi chơi, và trùng hợp, tôi đang đọc quyển sách [Đi biển? Chuẩn bị hành lý thôi!] của một nhà báo nào đó, mùa hè của những ngày xưa, khi cả nhà Asahina cùng nhau kéo ra bãi biển tư nhân của gia đình họ đều luôn có mặt của tôi, nói sao nhỉ, tôi rất thích biển, cảm giác được dòng nước mát ôm lấy chìm vào lòng đại dương là một cảm giác dễ chịu đến cỡ nào.

Tôi chóng má suy nghĩ, ước gì được đi biển nhỉ, tâm trạng của tôi bây giờ rất tệ, nếu có thể được đến nơi mà mình thích có khi nào tôi sẽ cảm thấy đỡ hơn? Nhưng đâu phải cứ muốn đi là đi được khi mà bây giờ tôi không biết rủ ai và tôi cũng không biết ở đây có thứ nào gọi là đại dương hay không.

Gấp quyển sách và trả lại chỗ cũ, tôi thờ dài bước ra ngoài mà không biết rằng khi bóng dáng tôi đi xa có một bàn tay lạnh lẽo lôi quyển sách từ trong kệ ra và ngắm nghía kỹ.

“Kỳ thi của các bạn đã trôi qua rất tốt đẹp nên Zeus đã có một món quà dành cho các bạn”- Cuộc họp bí mật được tổ chức trước giờ vào lớp, Thoth chống hai tay lên mặt bàn, nghiêm trọng nói, tôi không quan tâm vẫn nhìn ra phía cửa sổ, nơi mà những tinh linh học sinh đang nô đùa cùng với nhau.

“Ồ... giống như hồi lúc tụi mình đóng kịch?”- Yui thắc mắc hỏi Thoth, Thoth nhếch mép

“Lần này các cô cậu sẽ được đi biển..”

“Tôi không tin”- Loki mỉm cười khinh bỉ mà xen lẫn tia giảo hoạt với Thoth, anh đập một chân vào thành bàn và dựa vào chiếc ghế sau lưng, đôi mắt mị hoặc, anh nói –“Chẳng phải đợt trước chúng tôi bị hai người lừa một vỏ đầu sao?... Sao nào? Kỳ này muốn chuyển thành mùa đông hay mùa thu?”

“Không, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành, cuộc họp kết thúc”- Rồi Thoth khẽ liếc nhìn Loki với đôi mắt sắc lẹm rồi phất tay áo ra khỏi lớp, tôi thờ dài, có một chút gì đó chờ mong, đi biển à, như thế thì tôi có thể lại đắm chìm trong lòng đại dương giống ngày xưa phải không. Nhắc đến biển, tôi bỗng nhớ đến những ngày mà tôi đi biển với nhà Asahina, anh Iori rất chú trọng làn da của mình vì da anh rất mỏng manh và trắng, ra biển anh ấy không hề để hở da thịt và sử dụng rất nhiều kem chống nắng đắt tiền làm tôi liên tục tặc lưỡi, còn anh Masaomi thì cứ khẳng khăng ôm lấy Wataru vì sợ thằng bé lạc trôi ra biển. Những người khác thì rất háo hức và liên tục vọc nước trông họ rất vui vẻ, đó là một hình ảnh đẹp biết bao nhiêu. Nói đến biển thì lại nhớ đến ngày đi dã ngoại với lớp ở trường Tomoda, khi đó, Syaoran đã hứa, tớ sẽ bảo vệ cậu, và quả thật cậu ấy đã giữ lời hứa thật tốt, cậu ấy đã không bỏ rơi tôi, nhưng tôi lại là một kẻ thất hứa khi bỏ rơi cậu ấy, thậm chí lại để tên con trai khác cướp đi nụ hôn đầu mà đáng lẽ tôi muốn dành cho Syaoran. Thật nực cười, cũng thật bị thương, trái tim xót xa liên tục rỉ máu, tôi ôm lấy ngực, cắn răng chịu đựng từng trận quặn lên, mồ hôi lạnh túa ra sau ót, tôi cố cầm cự nắm chặt tay, khẽ nhìn xung quanh, sau khi phát hiện không ai thấy được điều gì kỳ lạ ở tôi, tôi mới thở phào mà giả vờ lật tập ra.

“Akari này”- Yui và Apollon đi lại phía tôi-“Cậu có muốn đi hay không?”

“Có chứ, tớ rất thích biển mà!”- Tôi mỉm cười ngượng ngùng vén tóc ra sau tai, Takeru thần thờ, nhìn cô gái bé nhỏ dưới ánh ban mai kia, Akari vừa nói rằng cô ấy thích biển phải không?

“Ề thật sao. Vậy thì tốt quá, lát nữa tớ với cậu đến căn tin đặt mua đồ bơi nhé.”- Yui đề nghị

“Căn tin cũng có bán à?”

“Có chứ!”- Apollon mỉm cười-“Cô đến đây được một tháng rồi mà chưa biết à. Căn tin ở đây có thể mua được bất cứ thứ gì và sẽ có hàng vào buổi chiều tối”

“Ồ thật sao?”- Tôi nhìn Apollon cảm thán nói-“Vậy mọi người sẽ đi hết à?”

“Không, Loki và Thor không đi!”- Yui buồn bã nói, đôi mắt cô ấy bắt lực nhìn cái người đang cười một cách bất cần ở phía xa, nghe điểm tên, Loki quay sang nhìn Yui, đôi mắt anh như ẩn như hiện lướt nhanh qua khuôn mặt tôi, rồi anh nhếch mép nói

“Hề? Ta có nói ta sẽ không đi à?”

“Loki.. Rõ ràng lúc này anh n”

“Ta nói lúc nào!?”- Loki xen vào lời của Yui-“Ai làm chứng nào???”

Bắt lực trước sự đổi trắng thay đen của Loki, Yui im lặng quay sang mặc kệ anh, tôi chỉ mỉm cười, vỗ lưng cô ấy cho nhuận khí, rồi tôi và cô ấy cùng Apollon bàn luận nên đặt những gì cho chuyến đi chơi và kinh phí là bao nhiêu là đủ, thoáng một cái, tiết buổi sáng kết thúc, chúng tôi nhanh chân chạy xuống căn tin giành bàn ăn trưa thì đã thấy Takeru và Tsukito đã ngồi sẵn ở đó, xung quanh trống không, thấy vậy tôi không ngại mà bụng măm ngồi xuống bên cạnh Stukito, rồi Yui và Apollon nhìn nhau, hơi ngạc nhiên vì sự tự nhiên của tôi nhưng rồi cũng làm theo ngồi xuống, tiếng chuyện trò vang vọng hết một góc của nhà ăn đông đúc lúc nhúc người, Loki ngồi đối diện nhìn mình, xi một tiếng khinh bỉ, đôi mắt nheo lại nhìn về hướng bàn chúng tôi, lỗ tai của tôi rất thính nên tôi nghe được cuộc đối thoại sau

“Cậu sao thế Loki?”- Là giọng của Balder

“Không có gì.”

“Đừng chối, cậu cứ liếc bên kia mãi thôi, cậu đừng như vậy nữa”

“Tớ đã nói là không có gì mà Balder, cậu cứ yên tâm”

.....

Sau khi đã ăn xong, tôi và Yui đem danh sách đến quầy đặt hàng của căn tin, ông bác mặc một bộ trang phục nông dân bình thường đang mỉm cười hiền hậu với chúng tôi, sau khi đã ghi danh sách và nhận tiền, ông bác đó ra hẹn rằng 9 giờ tối nay sẽ chờ hàng đến phòng của hội học sinh, lúc này chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm mà mỉm cười nhìn nhau rồi quay trở về phòng của mình.

Tôi đó, tôi thu dọn đồ vào một chiếc túi vải treo lưng lửng trên vai rất dễ thương, Jin đang mỉm cười nhìn bộ đồ bơi tôi may riêng cho nó và thích thú, Jin

cũng rất thích được đến biển, vì nó thích cái không khí trong lành không vượn bụi của đại diện, nó thích tiếng sóng biển và thích xây lâu đài cát nên nó khẳng khần đòi tôi đem nó theo.

Tôi mỉm cười, lại như mọi ngày ôm nó ngồi trên thành cửa sổ trong ra phía khung cảnh biển mờ ảo phía xa xa, mùi hương của hoa Lavander mà đợt vừa rồi tôi đặc biệt nhờ Dionysus trồng dùm, mùi hương thoang thoảng đó cứ xông vào khoang mũi làm tôi dễ chịu thờ lờng người, cơn gió đêm lại lâu tới làm mái tóc trắng của tôi bay tứ tung, tôi hơi run người co lại, rồi tôi nắm chặt Jin trong lòng mơ màng nhìn ra phía mặt trăng đang phản chiếu dưới mặt nước, bỗng nhiên tôi ngẩn người, tôi thấy Totsuka đang im lặng đứng dưới một gốc cây nhìn lên phía tôi, đôi mắt màu vàng đỏ như có tò mò, có tra xét và có xem thấu, tôi gật mình, lui về phía bên trong và đóng cửa lại, thấy cái lạnh giá trong người như tan ra, thay vào đó là cái nóng bức đến điên người. Tôi tức giận, quát Jin lên giường mặc cho nó la ói ối, rồi tôi đi lại phía bàn học, nhìn chăm chăm vào quyển sách đang nằm lẳng lẳng trên đó, lật ra, nụ cười của Syaoran chưa bao giờ ngừng chói sáng cả, nhìn về phía đóa hoa cúc trắng đang được Syaoran ôm trên tay, tôi khẽ thở dài, lại sờ vào phía những vết sẹo chần chịt nơi cổ tay, tôi bỗng cảm thấy bụng đau, đầu óc đau nhức, rồi tôi mất đi ý thức, được một lúc "tôi" lại mở mắt ra dưới đôi mắt tò mò của Jin, "tôi" lấy trong tủ ra con dao lam, rạch nhẹ một đường nơi cổ tay mà tôi không biết, nhìn những giọt máu đang trào ra như thác đổ và đôi mắt của Jin đang dần tròn lên kinh hoàng, Jin không thể cử động được cơ thể, giống như bị hàng ngàn cánh tay bao lấy, nó cố vùng vẫy, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn X đang từ từ dùng dao lam rạch liên tục lên cánh tay trắng nõn kia, một giọt nước mắt rơi, Jin nói

"Đừng mà..."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 42

Một cậu bé tóc đỏ với làn da nhợt nhạt nằm bên cạnh một cô bé mái tóc trắng xõa bung, cả hai đang nằm dưới một gốc cây rất to, bóng mát che rợp cả một vùng bầu trời. Cậu bé miệng ngâm nga một ca từ kỳ lạ, rồi bỗng nhiên cậu yên lặng, chống một tay lên nhìn cô bé đang nhắm mắt

“Hikari, mai anh phải về nơi của mình rồi”

Cô bé mở mắt ra, im lặng không nói gì, được một lúc cậu bé lại tiếp

“Thật ra mục đích anh đến đây là để tìm một bông hoa”

“Nó nằm ở một khu rừng tên là...”

Sáng hôm sau tôi lồm cồm từ trên giường bò dậy khi tiếng đồng hồ báo thức đang reo lên inh ỏi đến đỉnh tai nhức óc. Đau đớn từ cổ tay truyền đến làm cơ thể tôi căng cứng và tiếng rên liên bật ra, da gà nổi lên, tôi nhìn vào nơi cổ tay đã lành sẹo nhưng vẫn còn đỏ lên ửng ửng vì vừa vận động quá mạnh. Hai mắt tôi mờ dần đi, vượt nhẹ nơi đó, cảm nhận từng trận đau đớn kích thích não bộ, lại nữa à, tôi thở dài, đã quá quen với việc này nên tôi cũng không còn bất ngờ hay đau thương gì, nhìn Jin đang mỉm cười nhìn tôi, chắc có lẽ tối qua nó đã bị sốc, đôi mắt còn đỏ sưng đã bán đứng nó

“Chị xin lỗi”

Tôi thì thào, Jin sững người, rồi nước mắt nó lại rơi, nó lao nhanh vào lòng tôi, rên hừ hừ nói

“Akari ! Chị phải cố gắng lên, chúng ta sẽ làm được, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi”

Tôi mỉm cười sờ đầu nó, rồi tôi lái đề tài, đề nghị nó mau chuẩn bị, rồi tôi nhìn cổ tay trắng nõn chỉ chút vết sẹo kia, cảm thấy nhức mắt vô cùng, lập tức những dải băng trắng từ đâu đó hiện ra quấn quanh nơi cổ tay đó, lập tức những vết sẹo kia liền bị che lấp lại không còn thấy được gì cả. Tôi mỉm cười hài lòng liền chui vào toilet vệ sinh cá nhân, mở hộp nhạc nằm trên kệ kê sát bồn tắm to, những âm thanh nhẹ nhàng vang lên và giọng một ca sĩ vô danh ngọt ngào vang vọng khắp nhà tắm, tôi cười đỏ ra, nhìn thân hình mảnh mai đầy đặn trong gương, lòng tràn đầy suy nghĩ vớ vẩn. Ở phía ngực trái có một bông hoa nhỏ, thật ra nó không phải là một bông hoa hoàn chỉnh, ở đó chỉ có một cái nhụy và hai lá hoa đang cắm vào nhụy, tôi đưa tay sờ vào đó, không biết nó xuất hiện lúc nào nhỉ?

Lúc tôi và Jin chạy đến sảnh chính mọi người đã có mặt đông đủ, nhưng tôi ngạc nhiên khi thấy ai cũng mặc đồng phục học sinh, chỉ có tôi và Loki là mặc đồ tự chế, tôi ngượng đỏ mặt, cảm thấy mình giống y hệt một đứa lạc loài.

“Woa, cậu dễ thương quá Akari!”- Yui chạy lại gần, xoay tôi một vòng đến chóng mặt rồi tặc lưỡi khen ngợi, tôi cười cười cảm ơn cậu ấy, lúc tôi còn ở nhà Asahina thật ra anh Ryui rất quan tâm đến chuyện áo quần của tôi, tôi biết phối đồ hợp lý hợp thời trang cũng là do anh ấy tôi luyện và học theo anh ấy, và hơn nữa anh Iori lại có thân hình rất đẹp, anh ấy cũng rất chú tâm đến vấn đề ăn mặc của mình.

Tôi nhớ đến chuyện cũ, mỉm cười buồn rầu, vết thương trên tay dường như hết hẳn đau nhức, ở nơi đó từng có những người yêu thương tôi biết bao, bây giờ ở đây một thân một mình bỗng cảm thấy không quen và hụt hẫng, dù tôi đã ở đây hơn 1 tháng rồi nhưng cảm giác đó vẫn như mới hôm qua. Tôi thoáng nhìn qua hướng Apollon đang lăm nhăm gì đó với Hades và Dionysus, còn Stukito và Takeru thì đang im lặng nhìn qua hướng này, bất gặp ánh

mắt của tôi, hai người họ dường như hơi ngẩn người rồi quay mặt đi chỗ khác, tôi thoáng thấy lỗ tai của Takeru hồng lên nhưng có lẽ là do trời nóng quá, rồi tôi thấy Loki đang mỉm cười vui vẻ với Thor và Balder, anh thấy tôi, nháy đôi mắt quyến rũ của mình một cái, lần này đến lượt tôi giật mình quay đi không dám đối mặt với đôi mắt mỉa mai kia, thấp thoáng tôi nghe tiếng Hê.. nhẹ nhàng của Loki, tựa như trên tôi mà tự như tự hỏi, tôi hơi giật mình, tìm bằng đi một cái, rồi bỗng nhiên tôi giật mình, sơ suất cổ và thờ phào rút sợi dây chuyền màu hồng ra, tôi khẽ xoay viên ngọc màu hồng đỏ, viên ngọc bật ra, bức ảnh nhỏ là khuôn mặt vui vẻ của cả gia đình tôi, nụ cười Sasuke và di Ayama vẫn như còn đó, khuôn mặt non nớt của Ken vẫn như ngày nào, tôi mỉm cười chui vào một góc, lấy tay, tôi vuốt nhẹ, bức ảnh chuyển sang là tôi và bọn Sakura đang mỉm cười nhìn vào ống kính, Syaoran lúc đó đang dựa vào tôi mỉm cười dịu dàng, tôi lại mỉm cười, trái tim run rẩy, mắt đau xót, tôi cố chớp mắt liên tục để nước mắt không trào ra, rồi lại vuốt, ảnh của cả gia đình Asahina, rồi lại đến ảnh của tôi và anh Yusuke và Fuutan ở lớp học, bên cạnh có Len đang mỉm cười hiền hòa, tay cậu đặt trên đầu tôi, một biểu cảm xoa đầu tôi, rồi lại ảnh của Shin và Toma và chị gái Nao, tất cả những người tôi đã từng tiếp xúc, tất cả những người đã cho tôi một cảm giác khó quên, họ đều được tôi lưu trữ kỹ lưỡng trong sợi dây chuyền này, nó là một phần động lực giúp tôi vượt qua biết bao nhiêu khó khăn thử thách, đến lúc này tôi chịu không nổi, xoay lưng vào vách tường chúi mạnh vào đôi mắt, tay áo thấm nước, tôi giật mình vỗ bốp bốp vào mặt mình, vội nhét sợi dây vào trong áo rồi hít một hơi, đứng dậy, phui áo rồi giả vờ chạy như bay lại gần chỗ Jin và mọi người, hoàn hảo, lớp mặt nạ mà tôi tạo ra, hoàn hảo đến nỗi tôi phải kính sợ nó, nó làm tôi mệt mỏi, nhưng nó lại cho tôi sự thanh thản, cứ giả vờ như vậy đi, để mọi người thấy tôi không hề nhát yếu mềm, tôi ghét ánh mắt thương hại, ghét lắm. Nên tôi thả tự mình đau thương còn hơn là bắt gặp sự đồng tình, thả cứ như vậy đi.

Nhưng bỗng nhiên tay tôi bị nắm lấy, tôi ngạc nhiên nhìn Loki, anh đang mỉm cười nhưng không nhìn tôi, rồi từ môi anh, giọng anh nhỏ nhẹ như thỏ thẻ chỉ có một mình tôi nghe, tôi nghe anh nói rằng

“Cùng đừng tự lừa dối mình nữa”

Rồi anh buông tay ra trong sự hoang mang ngỡ ngàng tốt độ của tôi, nhón một chân, anh nhảy cò cò đến chỗ Balder, Yui và mọi người đã đứng ngay cửa, thấy tôi đang sững người, Jin rống lên

“Chị ơi !! Nhanh lên!!”

Tôi giật mình, gạt hết mọi lo lắng trong lòng, ba chân bốn cẳng ôm balo bay nhanh đến chỗ mọi người.

Bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua những ô cửa đầy màu sắc kia làm nền đất in lên bóng bảy sắc cầu vồng đẹp đẽ, tiếng chim bên ngoài líu lo, tiếng trống từng từng vang lên, từng tốp học sinh mỉm cười vui vẻ vào lớp, chỉ có những người đang lững thững cười đùa với nhau, bước ra khỏi cánh cổng trường băng đá...

Trên con đường được làm bằng đá, chúng tôi cứ thế đi mãi đi mãi, đi qua những cánh đồng bát ngát hoa cỏ, rồi đi qua những đồng ruộng màu mỡ, rồi đi qua những con sông con suối và một con cầu bằng gỗ trải dài, không khí mát mẻ trong lành làm cho tôi cảm thấy rất thoải mái và dễ chịu làm sao

“Học... học Akari... cậu.. cậu không mệt à?”- Yui và mọi người đi từ xa lớn tiếng gọi tôi và Jin đã bỏ họ một quãng khá xa, tôi hơi giật mình đứng lại đợi mọi người đến gần, rồi tôi ngại ngùng cười với takeru và Loki đang liếc nhìn tôi, Balder thì đã xui cả người phải dựa vào Thor, tôi nói

“Xin lỗi, tại lâu rồi tớ mới được đến nơi nào đẹp thế này nên thấy phấn chấn tinh thần”

“Nhưng cô quả thật khỏe như trâu vậy”- Apollon nhăn mày lại thành một cục bất mãn nói với tôi, rồi anh ta đề nghị tất cả cùng nghỉ chân lại để ăn bánh uống nước vì có lẽ quãng đường còn khá xa. Bây giờ chúng tôi đang đứng ở một nơi rất đẹp và thoáng đãng với một con sông và một con thác to đang xối nước ầm ầm làm không khí mát mẻ xua tan cái oi bức buổi trưa hè. Nhưng tôi liền nói

“Nhưng biến cách chúng ta còn một tí thôi”

“Sao cô biết?”- Balder nghi hoặc

“Tôi nghe thấy”

Tất cả bọn họ đều tròn xoe mắt nhìn tôi như thể tôi vừa nói cho họ nghe một câu chuyện cười hài nhất thế gian. Tôi bĩu môi ý không nghe thì thôi, rồi mặc kệ họ, tôi xoay người tiếp tục đi, nhưng lần này tôi thăm vịn khí vào hai chân, lập tức tốc độ của tôi nhanh hơn nhiều, sắp đến rồi, chỉ một chút nữa thôi. Mọi người thấy tôi như vậy thì cố gắng đuổi theo, sau đó tôi đứng lại, nhìn mọi người mặt đã tím tái và hơi thở khó khăn, đến Takeru mỗi buổi sáng phải chạy bộ 3 vòng cũng không chịu được, tôi im lặng, thầm nghĩ mình dùng xí pháp lực chắc không sao, rồi tôi lấy sợi dây chuyền ra niệm chú, lập tức một hàng những chiếc lá hiện ra, lơ lửng trên không trung, Hades mắt tròn xoe, tái xanh hỏi

“Gi... gì thế kia?”

Tôi im lặng, mỉm cười với Hades rồi chặt vạt leo lên một cái lá, sau khi đã ngồi yên vị, tôi thờ phào đưa tay ra trước mặt Yui, Yui sững sờ hơi lo lắng, rồi cô ấy cũng vươn tay leo lên, ngồi sau lưng ôm chặt eo tôi. Sau đó tôi nói bọn họ cũng leo lên, lúc đầu mọi người còn nghi ngờ chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng nhìn một bộ dạng mặt kiến nhện có ý định bỏ đi của tôi thì mọi người phải leo lên, Hades thì ngồi cho Dionysus chở còn Loki và Balder, anh em Takeru và Stukito, Thor và Apollon (mặc dù tôi cũng không biết vì sao Thor lại chịu ngồi chung với người khác ngoài Loki và Balder). Sau khi đã yên vị, họ nhìn tôi, tôi mỉm cười

“Bám chặt vào nhé”

Rồi tôi giơ tay, chém mạnh xuống, lập tức những chiếc lá hết như những chiếc mô tô loại nặng phóng nhanh qua con gió, tất cả bọn họ đều la lên hoảng sợ, nhưng được một lúc nỗi sợ đó bị con gió và khung cảnh đẹp đẽ trước mắt quyến rũ, tất cả chỉ còn tiếng la hét vui sướng và sự trầm trồ, Yui thoáng ôm chặt tôi hơn, cô ấy vẫn còn hơi ngỡ ngàng trước khung cảnh xung quanh, Jin bám chặt áo tôi, ngồi giữ tôi và Yui, tay nó cầm chặt một chiếc máy ảnh

mini và liên tục chụp những bức hình kỳ lạ. Tôi mỉm cười. Trên bầu trời nhiều bóng xanh bay vút qua, chẳng mấy chốc Loki đã bay ép sát lại phía tôi, anh nói

“Cung nên lấy nó ra sớm hơn chứ”

Tôi mỉm cười, giọng nhỏ nhẹ

“Vậy thì còn gì là vui?”

Loki không nói gì, anh chỉ quay đi, nhìn thẳng về phía trước, mái tóc dài của Balder và Loki như quấn vào nhau tạo thành một đường gọn sóng đẹp làm tôi không tài nào dời mắt được, Takeru bay bên cạnh, nhủ mảy suy nghĩ và đôi tay của Takeru như nắm chặt áo anh hơn.

Chẳng mấy chốc, tiếng ầm ầm của biển vọng tới, mùi mặn mặn và không khí mát mẻ càng ngày tới gần, tôi vui sướng, bay vút về phía trước, sau khi tới một bãi cát mềm, tôi liền thả Yui xuống, xung quanh là tiếng trầm trồ của mọi người

“Quoa biển kìa”

“Đẹp quá”

“Haaa~ cuối cùng cũng tới..”

“Anh hai mau thay đồ đi!!”

...

“Akari !!!”

Là ai đó kêu tôi, là ai đó đang hoảng sợ, là ai, là ai, là ai? Nhưng chỉ nghe tới đó, chiếc tàu lá của tôi đã phóng như bay xuống lòng biển, phát ra một tiếng nổ ầm chối tai, rồi cả thân thể tôi chìm dần chìm dần xuống lòng đại dương mênh mông, cơ thể tôi dần cảm thấy thoáng thả lỏng, tôi mờ mắt, nhìn ánh mặt trời phía bên kia mặt nước và mỉm cười, mọi vết thương trên người như dần được chữa khỏi, sợi dây chuyền tự cổ áo bay lên, phát ra thứ ánh sáng màu xanh huyền bí, tôi trầm trồ nhìn, nhưng rồi tôi bỗng nhiên trợn to mắt, cổ họng nghẹn ứ, vì tôi vừa thấy một cái đuôi cá và một mái tóc dài màu vàng bỗng bành boi xẹt qua, rồi biến mất trong màn đêm dưới đáy đại dương...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ngoại Truyện: Sinh Nhật Không Có Em

Vì một người con gái mà anh em giành giết lẫn nhau, đáng không?”

“Đáng, nếu đó là Akari!”

Em là lần đầu tiên được đến với gia đình mới của mình, cô thật sự rất hồi hộp và có một chút gì đó lo lắng. Nhìn ra bên ngoài nơi khung cảnh đang trôi qua vùn vụt, không khí trên tàu điện im lặng như chính khung cảnh bình yên bên ngoài vậy. Juli- chú sóc nhỏ mà cô đã nuôi lớn từ khi mới lọt lòng bây giờ đang lẩn nhai bên tai cô rất nhiều thứ không hay về những người anh trai mà cô sẽ gặp chỉ một chút nữa thôi, cô có hơi lo lắng và thấy không hài lòng về Juli, dù gì mình cũng chưa gặp người ta mà đã có thái độ như thế này thì rất không tốt một chút nào.

Quyết định ra ở riêng của Em không gặp nhiều bất trắc gì ngoài việc thuyết phục Juli cùng đi, thật ra Juli giận cũng là có lý do cả, cô biết em ấy chỉ vì lo cho cô bỗng dưng phải sống chung với 13 người con trai không biết danh tính còn phụ huynh thì dọn ra ở riêng, việc này quả thật rất mạo hiểm. Bởi thế, Juli vẫn luôn cảnh giác về việc này, vì biết Juli chỉ là có ý tốt nên Em không muốn nói nhưng thật sự cô thấy rất mệt rồi.

Nhà của Em và ba Rintarou thật ra cũng không hẳn là xa thành phố này, ở tận thành phố K cách 2 tiếng đi đường mà phải đi qua rất nhiều trạm tàu mới có thể tới, đi từ sáng và đến gần giữa trưa đã sắp tới rồi, vỗ vỗ hai bàn chân mỏi nhừ, Em thờ dãi cố gắng nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ để quên đi cảm giác mệt mỏi này. Em học ở một trường trung học ở nơi giao nhau của thành phố này và thành phố M, ở nơi Em không có trường trung học nào là trọng điểm mà ba Rintarou lại muốn Em có một môi trường học tốt nhất nên không ngại xa xôi mà vận động hết những mối quan hệ cùng với việc Em cố gắng học hành từ trước tới nay mới có thể vào được ngôi trường danh tiếng này. Lúc này xe có chạy ngang qua ngôi trường đó, trường học thường đông đúc rộn ràng tiếng cười bây giờ vắng lặng như tờ vì hôm nay là ngày nghỉ của học sinh. Nhớ đến cảnh sau này đi học không còn xa xôi nữa, Em cảm thấy rất vui vì đỡ một phần cực khổ cho ba Rintarou.

Nói đến ba Rintarou, Em thấy trong lòng vui vẻ vô cùng. Đó là một ngày đẹp trời nắng đẹp, ba kêu cô từ bên ngoài vườn vào, khẽ chỉ vào cái ghế dựa màu trắng cạnh bên và nhấp một ngụm cà phê, rồi ông kể cho cô nghe về câu chuyện của ông, ba Rintarou của cô là một nhà thám hiểm tài ba, ông như

một cơn gió mùa hạ trong lành bay tứ phương không có điểm dừng, nào có sợi dây nào có thể trói buộc được ông? Ấy vậy mà khi ông gặp người phụ nữ đó, người phụ nữ đầu tiên mang lại cho ông sự rung cảm sâu sắc đã chiếm trọn trái tim ông, ba Rintarou gặp Miwa là một ngày mưa rơi rả rích, ông có một buổi phỏng vấn với một chính trị gia và ông nào biết người đó thật ra chính là di Miwa, giây phút đó, họ đã qua lại với nhau rồi. Thật ra ba Rintarou và di Miwa không muốn cô ở nhà một mình vì cô dù gì cũng đã là một cô bé trở mái đang ở độ tuổi xuân xanh, họ cảm thấy không an tâm khi để cô ở nhà một mình. Và thế là cô quyết định đến căn hộ của nhà Asahina, mà có thật là nơi đó an toàn không? *DD Lê Quý Đôn*

Chuyện cũ hết như một cuốn băng quay chậm không hồi kết làm Ema buồn ngủ. Khi tàu dừng ở trạm tiếp theo, tức gần khu Shibuya nổi tiếng, Ema liền nổi hứng rủ Juli cùng đi dạo vòng quanh vì cũng sắp đến nhà rồi. Juli than phiền

“Sao không đón chuyển tiếp theo chứ?”

“Đi dạo cho vui mà”- Ema mỉm cười nói, sóng mắt lưu chuyển hít thở không khí trong lành mà nhộn nhịp của thành phố xinh đẹp này, nơi ở của Ema nào có vui vẻ được như thế. Rất yên tĩnh và thưa thớt người, đây là lần đầu Ema đi xa nơi mình sống và bắt gặp nhịp sống ồn ào như thế này nên rất thích. Cô cứ thế cùng Juli đi qua rất nhiều nơi, qua rất nhiều con phố và thưởng thức rất nhiều thứ mới lạ, một thế giới mới mà Ema chưa từng biết đường như bây giờ đang hiện hữu rất rõ và Ema đang rất cố hưởng thụ hết tất cả có thể.

“Chi ! Chúng ta đừng chơi nữa, xe chuyển đồ có lẽ sắp đến rồi đó, mau đi nhanh đi”

Nghe Juli nói, Ema mới từ bỏ ý định vòng vào một tiệm tạp hóa nhỏ mà tiếp tục hành trình của mình, lần này Ema quyết định đi bộ vì nhìn bản đồ thì nơi đó sắp đến rồi không còn xa nữa, rồi bỏ đường lớn nhộn nhịp, Ema đi vào một con đường hẻm đủ lớn, xung quanh nhà cửa thưa thớt và có rất nhiều hình ảnh quái dị trên những bức tường đá cũ kỹ, khó để có thể chấp nhận sự thật rằng đây là khu dân cư nổi tiếng và giàu có hơn những khu khác.

“Chị phải cẩn thận với lũ sói đó, chị sẽ gặp nguy hiểm đó”- Juli vẫn chưa bỏ cuộc mà vẫn luyên thuyên mãi về một vấn đề, Ema phát ngáy nói với chất giọng bất lực

“Juli, em vẫn nói bọn họ nguy hiểm, nhưng họ là anh trai của chị cơ mà”

“Dù là anh trai thì sự thật họ là những con sói vẫn sẽ không thay đổi”- Ngừng một lúc dường như suy ngẫm, Juli lại tiếp-“Nhưng chỉ cần có em thì họ sẽ không dám làm gì chị đâu”

Ema thờ dãi, vẫn đắm đắm nhìn vào tờ giấy hướng dẫn trên tay, cuối cùng cũng đã gần đến nơi rồi, Ema đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm địa chỉ trên giấy, và rồi cô vui vẻ khi nhận ra hai bóng người một cao một thấp đang đứng ở xa và nói chuyện với một người trong như nhân viên vận chuyển cùng một chiếc xe tải to đậu cạnh bên, dường như được tiếp thêm sức, Ema nhanh chóng lại gần, khi cô đến gần thì người nhân viên đó đã cúi chào và leo nhanh lên chiếc xe, chiếc xe phát ra âm thanh ồ ồ rồi mất hút phía xa.

Ema hỏi há, lật lật chạy lại gần và lên tiếng xin lỗi

“Um.. Em xin lỗi ạ”

Hai người đó nghe tiếng liền quay lại, chàng trai cao lớn với chiếc áo màu xanh lục để hở một nút trên trông quyến rũ với nụ cười mỉm hơi ngạc nhiên nhìn Ema, rồi anh hé miệng, giọng nói trầm ấm hết như tiếng chuông

“Ồ chào em, hẳn em là người mà Miwa nói, anh vừa cho người đem đồ em lên rồi”

“A em cảm ơn anh, ngại quá, chỉ là khung cảnh ở đây đẹp quá nên em đến trễ”- Ema ngượng ngùng cúi đầu thỏ thẻ, Juli trên vai Ema khẽ hừ một tiếng làm cô lại càng xấu hổ hơn, đầu cúi càng thấp, chàng trai đó vẫn mỉm cười hòa nhã nói với cô

“Haha không có gì đâu, anh là anh cả Masaomi, đây là em út Wataru”- Rồi anh đặt một tay lên đầu của cậu bé với mái tóc hồng bông bênh cùng bộ trang phục sắc sỡ của mình, cậu nhóc mỉm cười hồn nhiên nói lớn “Em chào chị ạ”.

Ema ngẩn người, cảm thấy có chút gì đó không quen nhưng rồi cô nhanh chóng gạt đi cảm giác đó, mỉm cười chào lại cả hai người, cô lại tiếp

“Từ nay mong mọi người giúp đỡ em ạ!”

Cái cục diện rối rắm bây giờ làm Ema rất muốn tự đập đầu mình, nếu không phải vì cái tính hiếu kỳ muốn khám phá đây đó thì bây giờ cô đã không phải vướng vào tình trạng rắc rối như thế này, nhìn lồng ngực ấm áp đang ôm mình, Ema muốn cắn lưỡi mình cho xong, biết vậy lúc này cô nên nghe lời Juli ở yên một chỗ chứ nhỉ, chắc có lẽ bây giờ em ấy đang lo lắng cho mình lắm.

Nhưng rồi cô nghe có tiếng của Juli, cô vui vẻ ngẩng mặt nhìn nhưng rồi một bóng đen đánh úp đến, một tiếng động lớn vang lên và người anh trai với mái tóc bạch kim trước mặt liền ôm đầu ngã xuống rên ư ư, Ema ngơ ngác nhìn người vừa động thủ trước mặt nhưng vẫn giữ nguyên bộ mặt vô cảm, anh ấy khẽ lăm bằm gì đó, rồi dường như hơi ngạc nhiên trước sự cố mặt của Ema, anh ấy đẩy gọng kính, mỉm cười với vẻ hòa nhã, nói

“Anh xin lỗi về Stubaki nhé. Anh là Azusa, rất vui được gặp em”

Ema vươn tay đỡ được Juli từ trên cao bay xuống, rồi lấy lại trọng lực của mình, nhưng cô chưa kịp trả lời Azusa thì Stubaki đã ôm cái đầu của mình rên ừ

“Đầu lăm đấy Azusa-”

Rồi hai anh bá vai nhau, mỉm cười thân thiết với Ema, Stubaki với khuôn mặt giáo hoạt và nụ cười nửa môi của mình nhìn Ema với vẻ thách thức

“Sao? Nhìn hai anh giống nhau hem? Bọn anh là sinh đôi đó nha~”

Ema sững sờ, đây là lần đầu tiên cô được tận mắt nhìn một cặp sinh đôi bằng da bằng thịt ngay trước mặt đó, thật ra cô đã thấy rất nhiều trên phương tiện truyền thông nhưng sự thật đây là lần đầu tiên, hưởng hờ cả hai người họ có vẻ rất khác nhau, thứ nhất là mái tóc và đến phong thái cũng khác nhau rất nhiều, thật ra ba Rintarou trước đó đã kể cho cô nghe hết về 13 người con của di Miwa rồi, nhưng cô rất nhanh liền quên mất. Trong lúc Ema đang mơ màng thì một giọng nói trầm ấm vang lên từ đằng xa

“Hai đứa này ồn ào quá đó”

Một người con trai mặc trên mình bộ vest màu đỏ rượu lịch sự và mái tóc vàng được vuốt gel gọn gàng kéo từ trong bếp ra một chiếc bàn đầy, trên đó là một ít bánh kẹo và trà thơm đang tỏa ngát hương. Ema thầm suy nghĩ, dựa vào thân hình và chiều cao cộng thêm phong thái thì cô đoán người này là con trai thứ hai, Asahina Ukyo và đang hành nghề luật sư, anh ấy rất nổi tiếng trong giới luật và rất có tiếng tăm, là một con người giỏi giang và lịch thiệp, mẫu người lí tưởng của rất nhiều cô gái. Và như để chứng thực suy nghĩ của cô, chàng trai đó đến gần, nở một nụ cười đúng chuẩn công việc, anh nói

“Chào em, anh là Ukyo, anh hiện là luật sư”

Juli trên vai của Ema bay xuống, tức giận ré lên những âm thanh chói tai là Ukyo ngạc nhiên nhìn, và dường như anh hơi khó chịu, vì Ema để ý chân của anh đã dịch về phía sau vài cen, cô ngưng ngừng liền cúi đầu đánh lạc hướng

“Rất vui được gặp các anh ạ!”

Lại mất gần một tiếng đồng hồ, một tiếng này Ema cứ bị đưa từ bất ngờ này sang bất ngờ khác làm cô trở tay không kịp, ví như cậu bạn chung lớp Asahina Yusuke bây giờ bỗng dưng trở thành em trai của mình, lúc cả hai đối mặt phải nói muốn bao nhiêu ngưng ngưng có bấy nhiêu ngưng ngưng, Yusuke trong lớp nổi tiếng là một người nổi loạn và thẳng thắn dù quả thật cậu ấy không phải xấu tính, mà chỉ là cậu ấy hơi quậy phá thôi, nhưng nếu nói đúng Yusuke chính là một người cương trực và ngay thẳng, cậu ấy làm Ema rất có cảm tình dù rằng vẫn hay ái ngại vì Yusuke thường hay đội sổ trong lớp, và đặt biệt cậu ấy có giao tình với ca sĩ Kagamine Len, người mà hiện giờ đang oanh tạc showbiz cùng với anh trai mình Kagamine Rinto, quả thật đúng là chuyện bất ngờ

Hiện giờ Ema đang cùng những người anh trai của mình ngồi ở phòng khách sau một tiếng đồng hồ vật lộn làm quen với nhau đến sứt đầu mẻ trán, thông qua Masaomi cô biết trong nhà còn một cậu con trai- nói đúng hơn là em cô- tên Fuuto, hiện là ca sĩ nổi tiếng dù chỉ mới mười lăm tuổi, quả nhiên gia đình này thật đúng là nơi dừng chân của long phượng mà, ai ai cũng là nhân vật lẫy lừng mà Ema không ngờ đến, đến anh thứ ba Kaname chỉ là một thầy tu cũng nổi tiếng trong giới phụ nữ vì sự đào hoa của mình cơ mà!

Ema cảm thấy vô cùng có lỗi với anh Kaname vì lúc này Juli đã cào vào mặt anh ấy nên khi anh Kaname quay sang trò chuyện với cô, Ema nói

“Em xin lỗi vì những chuyện Juli làm ạ”

“Không sao đâu, thú nuôi của em gái dễ thương thì cũng dễ thương mà”

Ema thì không có biểu cảm gì nhưng Juli đã nổi điên lên muốn phóng lại vắn với Kaname một trận nhưng kịp thời được Ema chụp lại, Ema mỉm cười ngại ngùng đặt Juli lên đùi và cố gắng kìm nó lại vì Juli đang la hét inh ỏi.

“Hắn là em thấy rất ngạc nhiên, khi bỗng dưng có nhiều anh trai như thế này”- Người con trai với mái tóc bông bênh ngồi xéo phía bên kia của Ema lên tiếng, anh vận trên mình bộ trang phục của một trưởng công giáo nổi tiếng và cây thánh giá lấp lánh ánh bạc kia, Ema giật mình, đây là Asahina Iori, người con thứ 10 sao, anh ấy mỉm cười hòa nhã, chất giọng nhẹ nhàng làm Ema bỗng nhiên cảm thấy yên tâm lạ thường

“Vâng ạ, em đã được nghe kể ba em kể rất nhiều thứ về các anh”

“Vậy à..”- Giọng anh Iori bỗng nhiên kỳ lạ đi, giọng anh trầm xuống rất nhiều

Nhìn chiếc Tv đang phát chương trình ca nhạc tối qua có Fuuto và Len, Ema thật ra rất ít khi nào nghe nhạc, vì cô không có thời gian nên cô không hề biết gì về những ca sĩ bây giờ.

“Thật là cười giả tạo mà”- Anh Stubaki ôm một chiếc gối buồn rầu nhìn nụ cười của Fuuto mà theo anh là “giả tạo” kia, Ema ngạc nhiên

“Nó đang ở Hokkaido”-Yusuke thờ dãi, một tay chống cằm liếc chiếc Tv đang phản chiếu hình ảnh mỉm cười vui vẻ và giọng hát ngọt ngào của Fuuto, anh Ukyo đẩy chiếc mắt kính rồi tiếp

“Vậy thì chúng ta nên đòi những con lươn Kaninawa làm quá lưu niệm”

Ema suy nghĩ mông lung, bởi vì ba ba luôn ở nước ngoài nên cô rất ghen tị với những gia đình khác, có cảm giác họ rất hạnh phúc, rất vui vẻ với nhau, từ nhỏ Ema đã phải tự bản thân làm rất nhiều việc nên cô đã tự tập cho mình một thói quen sống độc lập không nhờ vả ai, bây giờ xem ra gia đình này là một gia đình rất thú vị... Nhưng khi cô đang nhìn xung quanh, quan sát những người con trai trước mắt thì cô giật mình khi hai mắt giao nhau với đôi mắt tìm tòi của anh Subaru, cô giật mình, vội vàng quay mặt đi. Và rồi cô bỗng nghe Juli kêu a một tiếng, rồi Juli lăm bầm gì “Chị nhìn kia..” nhìn theo hướng Juli đang nhìn, cô bỗng thấy một bức ảnh nhỏ được đặt cạnh TV, hẳn là người đặt ảnh muốn mình luôn luôn có thể nhìn thấy được nội dung trong bức

hình đó. Ema khẽ nheo mắt nhìn, nhưng do khoảng cách quá xa, cô không tài nào thấy được, không phải mắt cô yếu, mà là vì bức ảnh đó cứ mờ mờ lung lung làm Ema cảm thấy nhức mắt vô cùng.

Nhưng cô ngạc nhiên, Wataru bỗng nhiên chạy về hướng TV, cầm lấy bức ảnh đó và ba chân bốn cẳng lon ton chạy đến gần Ema, rồi cậu bé chìa bức ảnh ra, mỉm cười vui vẻ nói mặc cho những khuôn mặt đã biến sắc xung quanh DD Lê Quý Đôn

“Chị ơi, đây là chị gái em, chị ấy đang ngủ nên chúng mình chỉ có thể thăm vào buổi tối và những ngày nghỉ thôi ạ”

Ema giật mình, nhận lấy bức ảnh đó, trong bức ảnh là một người con gái với mái tóc màu bạch kim đang mỉm cười dưới ánh mặt trời, nụ cười sạch sẽ trong sáng đó như ánh nắng chiếu rọi vào tim Ema, đẹp quá, giống thiên thần thật, nụ cười đó, có thứ gì trên thế gian này đẹp bằng?

Attachment:

89a04f46057986be50a0244ab624f765.jpg

89a04f46057986be50a0244ab624f765.jpg [62.49 KiB | Đã xem 32 lần]

“Đó là đứa em gái thứ 12 trong nhà này, Asahina Akari, đứng sau Yusuke và em, thật ra nhà này có tới tận 14 người con, Akari là con nuôi của Miwa”

Ema lúc này đã hiểu ra, nhưng nhìn nụ cười đau buồn vờn trên môi Masaomi cùng với biểu cảm kỳ lạ của những người có mặt trong phòng này, Ema liền nghĩ đến một suy đoán, hay là cô bé tên Akari đó đã chết rồi? Nên Wataru mới nói rằng chị em đang ngủ? Nhưng buổi tối và những ngày nghỉ được đi thăm là sao, nếu thăm mộ thì đâu cần đi thường xuyên đến vậy, nghĩ thế, cô mạnh dạn hỏi

“VẬY EM ẤY..?”

“Em ấy đang nằm trong bệnh viện, sáu năm trước em ấy bị tai nạn xe, rất may cứu được một mạng, nhưng lại sống đời sống thực vật...”

Nói đến đây, giọng của anh Azusa nghẹn đi, dường như rất khó khăn khi mở miệng, đôi mắt anh đượm buồn, với tay lấy bức ảnh trên bàn, đôi tay gầy gò của anh xoa vuốt khuôn mặt trong ảnh, rồi anh nói tiếp

“Sáu năm rồi, bọn anh chưa hề từ bỏ hy vọng, vẫn luôn mời rất nhiều bác sĩ nổi tiếng đến, nhưng không ai có thể kêu em ấy dậy, biết sao được, con bé lúc đó chỉ mới 11 tuổi thôi, xe đâm mạnh như thế, làm sao mà sống nổi đây..”

Không khí vui vẻ trong phòng bỗng nhiên chùng xuống, Ema có cảm giác lạnh lạnh, kéo tay áo khoác xuống, hình như cô vừa nói về một vấn đề gì rất cảm kỳ nhĩ. Không biết mấy lạnh bất quá thấp hay do trong lòng cô đang hoang mang lo lắng mà cô có cảm giác khí lạnh trong người đang tỏa nhiệt ra làm cho cơ thể cô co rút lại. Hai mắt cô bỗng nhiên mờ đi, Ema giật mình, cơ thể cô bị gì thế này...

“Em không sao chứ?”-Giọng nói lo lắng của anh Masaomi vang lên lời Ema từ trong hư ảo về thế giới thực tại. Ema giật mình, vội nói

“Em không sao ạ, chỉ là... em hơi chóng mặt”

Nói thế nhưng cái đầu đau nhức và lồng ngực khó thở đã bán đứng Ema, hai mắt ngày càng mờ đi, hình ảnh Juli đang lo lắng nhìn mình cũng không làm Ema lo lắng, trọng lực mất, Ema vươn tay đập mạnh vào bàn để giữ cho cơ thể không ngã, những người có mặt trong căn phòng bỗng giật mình, anh Masaomi vội chạy sang, vươn tay sờ vào trán của Ema

“Áy chết, em bị sốt rồi”

Rồi sau đó, Ema mất đi ý thức

Buổi chiều khi ánh hoàng hôn chòn vờn cuối cùng cũng đã biến mất phía sau đường chân trời và khi tiếng ve đã vang lên khắp bốn phía, căn hộ Sunshine của gia đình Asahina cũng đã sáng lên, Ema cảm thấy rất có lỗi khi phải làm cho mọi người trong gia đình lo lắng như thế này, nên sau khi anh Masaomi dặn dò cô vài câu, Ema đã xin lỗi anh rất nhiều, nhưng có vẻ anh Masaomi đã quá quen với việc này nên anh chỉ khách sáo trả lời vài câu, thông qua lời anh Ukyo, cô biết được anh Masaomi nguyên lai là một bác sĩ khoa nhi, nên anh ấy mới rảnh rỗi trong việc chăm sóc bệnh nhân như thế này. Nghe lời Juli nói, Ema mới nhớ tới có lẽ là di chứng của việc tối qua cô đã gắng gượng quá sức khi phải liên tục làm nhiều việc để chuẩn bị chuyển nhà đến nỗi thiếu ngủ nên bây giờ mới mệt như thế này đây. Ema thở dài, càng chui mình vào sâu trong chăn hơn. Một lát sau có một chàng trai với mái tóc màu bạch kim uốn lượn bồng bềnh vào, đó là anh trai thứ 8 Asahina Ryui, anh ấy là một nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp với nghệ danh Louis, đó là do anh Kaname nói với Ema, Louis chỉ vào hỏi thăm vài câu và Ema thấy rất ngạc nhiên khi thấy anh ấy gọi thẳng biệt danh Chi của cô mặc dù đó là biệt danh mà Juli đặt cho cô và chỉ Juli gọi thôi. Louis vươn tay sờ vào mái tóc của Ema, miệng khẽ nói với chất giọng lười biếng đặc trưng của anh

“Tóc em rất đẹp, sau này em khỏi bệnh anh sẽ làm tóc cho em nhé”

“A! Em cảm ơn anh ạ!”

“Không có gì.”- Rồi giọng Louis khác đi, bùi ngùi, anh nói-“Anh vẫn mong có thể được làm tóc cho em gái...”

Ema ngạc nhiên nhìn khuôn mặt âm trầm của anh, khuôn mặt của anh Ukyo và anh Kaname cũng tái đi, sau đó, anh Ukyo bỗng ra hiệu gì đó cho anh Masaomi và anh Kaname, bọn họ đứng dậy chuẩn bị ra khỏi phòng, anh Masaomi dặn dò Ema vài câu rồi bước ra ngoài trước để làm cháo, anh Ukyo cùng anh Kaname đứng ngay cửa, nói

“Em hãy sử dụng nhà vệ sinh tầng 5 nhé, nhà vệ sinh lầu này bị hư rồi”

“Anh đã chuẩn bị sẵn bồn đồ cho em, trên bàn ấy, ngủ ngon nha”- Anh Kaname vươn tay chỉ vào ba tấm bồn đồ trên bàn cho Ema thấy rồi cả hai người bước ra, anh Louis cũng chỉ nói qua vài câu với cô rồi cũng đứng dậy ra ngoài, phút chốc, căn phòng mới lúc này còn nhịp nhịp bây giờ cũng vắng lặng như tờ. Ema sững sờ, đã lâu rồi, không ai chúc cô ngủ ngon cả, Ema nằm xuống cạnh Juli, rồi cả hai cùng ngước mặt nhìn lên trần nhà, tầng trên, những âm thanh ồn ào hi vọng ối liên tục vang lên, đó là cảm giác có gia đình sao, Ema nghĩ, rồi dường như quá buồn ngủ, Ema thiếp đi, Juli chỉ nhìn Ema, suy nghĩ miên man.

Sáng hôm sau, khi mở chiếc rèm cửa màu vàng để ánh sáng chiếu vào phòng mà lòng Ema rối rắm rất nhiều, tối hôm qua Ema muốn đi vệ sinh nên mới mò lên toilet tầng trên, không ngờ lại gặp phải hình ảnh anh Subaru bán nude, rồi còn cả bắt gặp hình ảnh thân mật của hai anh em sinh đôi và thậm chí còn thấy họ kiss nhau nữa, nhưng trong lúc lòng Ema rối ren không biết có nên chúc mừng họ không thì mới biết tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, cả hai người họ là diễn viên lồng tiếng nên phải diễn thật nhập tâm vào nhân vật, lúc này Ema cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng và chỉ muốn lao đầu ra cửa sổ tự sát cho xong, nhưng Ema là một con người có sự tự chủ cao nên cô sẽ không làm việc ngốc như thế, Ema thở dài, đóng rèm bước xuống lầu ăn sáng. Từ trên lầu nhìn xuống là thấy được nhà bếp lộn, Ema từ trên nhìn xuống, thấy được một nồi súp Miso to lớn, thậm chí tay nghề của anh Ukyo, cái bụng kêu rột rột, sau khi chào hỏi anh vài câu, cô liền lon ton chạy xuống phụ giúp

“À hôm nay anh đã xin cho em và Yusuke nghỉ một bữa rồi”- Động tác xúc cơm trên tay của Ema ngừng lại một cái, cô ngạc nhiên, nhìn anh Ukyo dò hỏi xem anh nói thật hay nói chơi, anh Ukyo gỡ cốc cốc vào đầu Ema rồi nói

“Hôm nay anh muốn dẫn em và mọi người đến bệnh viện thăm Akari, dù sao cũng phải để em ấy biết được người thân mới trong gia đình chứ”

“Sao không để ngày nghỉ vậy ạ?”- Ema tò mò

Từ trên lầu có tiếng ngập dài của Yusuke, cậu lững thững đi xuống, vẫn còn ngại ngùng nhìn Ema, rồi cậu nói

“Cuối tuần sẽ đem Akari về nhà, mẹ Miwa bảo không thể để em ấy ở mãi trong bệnh viện được”

“Thật à, nhưng chẳng phải em ấy đã ở trong bệnh viện lâu rồi sao”- Subaru kéo ghế ngạc nhiên hỏi

“Chà biết”- Yusuke cúi đầu buồn rầu nhìn mặt bàn bằng gỗ, lòng đau đốn khôn nguôi, cũng đã lâu rồi mà Akari không tỉnh dậy, sau khi biết được kết quả đó, Len cũng rất buồn, Yusuke biết thật ra Len có tình cảm với Akari, đúng mà, Akari dễ thương như thế thì ai mà không thích, sau đó thì Len cũng không còn quen bạn gái hay gì cả, lên cấp ba cả hai học khác trường nhau, Len chuyển vào một trường cấp ba dành riêng cho giới nghệ sĩ với anh trai mình, có lẽ vì cậu ấy không muốn học mãi một nơi mà có hình ảnh của Akari, dù đôi khi cậu ấy vẫn hay đến bệnh viện thăm Akari, Yusuke không biết phải đối mặt với Len như thế nào, có một cảm giác rất ngượng ngùng.

Sau khi ăn xong bữa sáng của mình, Ema cùng Yusuke leo lên chiếc xe hơi chuyên dụng của nhà Asahina, anh Ukyo vừa lái xe, vừa gọi điện thoại với một ai đó “Vâng ạ, con đang đem hai em ấy tới, dạ, vâng”

Nhóc Wataru thì vui vẻ nói chuyện rất nhiều về việc cậu bé thấy vui như thế nào khi được đến thăm chị gái của mình, Ema suy nghĩ, xem ra cô bé tên Akari đó có vai trò rất quan trọng trong gia đình nhỉ, ai cũng thích em ấy, Ema thật mong được gặp mặt cô bé đó.

“Thật trùng hợp”- Ukyo nói

“Sao ạ?”- Ema ngạc nhiên

“Hôm nay là sinh nhật của Akari”

Xe dừng trước cửa bệnh viện, Ema cùng Yusuke và Wataru vào trước còn anh Ukyo tìm chỗ gửi xe, bệnh viện hôm nay rất đông đúc, tiếng ồn náo nhiệt xung quanh làm Ema cảm thấy hơi mệt trong người nên cô liền nhanh chóng lui vào thang máy, thang máy thì rất vắng lặng, chỉ có ba người trong cùng một phòng, Yusuke bây giờ im lặng lên tiếng

“Lát lên đó cậu cố gắng đừng nhắc chuyện gì buồn nhé”

“Tớ biết rồi”- Hiểu được ý Yusuke, Ema không buồn nói

Ôm trên tay bó hoa ly trắng, Ema háo hức lạ thường, có lẽ vì lo lắng mà lòng bàn tay của cô đã đổ rất nhiều mồ hôi, Juli vuốt mái tóc cô nói

“Chị đừng lo, có em ở đây rồi”

Cuối cùng cũng tới nơi, từ trong phòng 251 truyền ra rất nhiều tiếng ồn ào, có tiếng cười và cũng có tiếng khóc, Ema lo lắng chùng chân không muốn vào, bất đắc dĩ Wataru phải nắm tay cô kéo vào làm cô nhắm mắt trốn lao xuống đất.

Bên trong phòng là một tông màu trắng nhẹ nhàng và máy lạnh mở rất thấp làm không khí hơi se lại, hoa và quả để khắp mọi nơi và gia đình Asahina đã ở đây rất đông đủ, Wataru buông tay Ema ra, lao nhanh về phía giường bệnh, Ema ngạc nhiên, ba Rintarou và di Miwa cũng có mặt ở đây và cả gia đình Asahina cũng vậy.

“Ba”- Ema lên tiếng

Rintarou giật mình, rồi ông mỉm cười vươn tay vẫy vẫy Ema, Miwa đang ngồi cạnh giường bệnh liền đứng dậy, nắm tay Ema kéo lại giường bệnh, rồi đẩy cô ngồi xuống chiếc ghế đầu cạnh đó

“Đây là em gái con”- Miwa với chất giọng còn vron nước mắt nói

Lúc này Ema mới có cơ hội quan sát khuôn mặt của Akari và phải thốt lên từ “Đẹp quá!”, mái tóc trắng xõa tung trên giường bệnh, làn da nhợt nhạt như gốm sứ, hàng mi dài cong như cánh quạt và đôi môi hơi tái nhưng vẫn giữ được màu đỏ hồng vốn có của nó. Xung quanh cô bé cảm rất nhiều ống nối với máy, tiếng títt títt từ máy đo nhịp tim liên tục vang lên nhưng nhìn trang phục là bộ váy trắng trên người cô bé, nhìn cô bé rất giống một thiên sứ đang say ngủ vậy.

Bên cạnh phát ra tiếng cười, Ema lúc này mới nhìn sang, đó là anh Masaomi, anh mặc trên mình bộ đồng phục của bác sĩ, đang vuốt ve tóc của Akari, anh nói

“Akari đẹp mà phải không, dù con bé không thể ngồi dậy được..”

“Bọn kia đâu?”- Miwa quay sang nhìn hướng Azusa đang ngồi gõ lạch cạch trên máy tính, hỏi

“Fuu đang trên đường về, còn anh Hikaru và Natsume thì không về được, bọn họ có gửi quà, có lẽ một chút con sẽ đem tới”

Nghe như thế, Miwa một tay ôm cổ Ema, miệng nói và đôi mắt lấp lánh ánh nước nói với Ema

“Đó là đứa con gái mà cô thương yêu nhất..”

Ema mỉm cười, cô có lẽ bây giờ đã hiểu vì sao mọi người lại đối xử tốt và thương yêu Akari đến vậy, và có lẽ đó là đã kích rất lớn khi người con gái đó đang nằm yếu ớt trên giường bệnh, Yusuke nhận lấy bó hoa trên tay Ema, cắm vào cái lọ đã lấm hoa và phàn nàn

“Thật là, con đã bảo đừng mua thêm hoa cắm vào mà”

“Đó đều là của Iori đó, em cắm đỡ vào cái lọ trên bàn kia đi”- Anh Kaname phàn nàn nói với Yusuke, bỗng nhiên cửa vang lên tiếng cộc cộc, Ema giật mình quay sang, thấy có ba người đang đứng ở cửa, đó là hai cô gái hình như cũng bằng tuổi cô, một cô bé có mái tóc màu hạt dẻ và một cô bé với mái tóc màu xanh đập dài đến tận lưng, bên trái còn một người con trai ngũ quan tuấn tú và mái tóc cũng màu hạt dẻ đang ôm trên tay một con gấu bông, nhìn cậu trai đó, có lẽ là người Trung Quốc hay gì đó

“Bọn em tới rồi à?”- Masaomi ngạc nhiên, rồi vui mừng nói

“Haha, hôm nay là sinh nhật Akari mà sao bọn em lại không thể tới??”- Cô bé với mớ tóc màu hạt dẻ ôm một gói quà màu xanh dương bước đến cái bàn to lớn đã đầy ắp quà, đặt trên đó hộp quà màu xanh, rồi bước đến gần đi Miwa, cúi đầu chào, hai người còn lại cũng cúi đầu chào, riêng cậu trai kia thì ôm con gấu bông, đặt vào lòng Akari, rồi cậu cũng kéo ghế ngồi xuống vuốt ve mặt cô bé mà không nói một lời

“Hôm nay cháu từ Hồng Kông về à?”- Di Miwa hỏi

“Vâng ạ”- Syaoran mỉm cười trả lời Miwa, sáu năm nay, không ngày nào là cậu không liên lạc với người nhà của Akari, chỉ để biết được thông tin về cô, sinh nhật hằng năm cậu đều từ Hồng Kông trở về chỉ để đón một cái sinh nhật bên cô, đó là việc mà cậu có thể làm cho Akari lúc này thôi. Syaoran buồn bã cúi đầu. Nhìn sợi dây chuyền trên cổ Akari, may thật, món quà cậu tặng chưa hề bị tháo ra, vuốt ve cái má lạnh băng của Akari, Syaoran lại thờ dài.

“Akari, hôm nay tớ đem quà của bọn Naoko và của cô Mitsuki tới đây”- Rồi Sakura kéo một cái ghế cũng ngồi cạnh akari, nắm một tay Akari, Sakura lại nói”Sáu năm rồi, mọi thứ đã có nhiều thay đổi lắm, nè nha, tớ phát hiện Rika và thầy Terada hẹn hò với nhau, té ra ngày xưa tớ và cậu nghe cậu ấy nói đến người cậu ấy thích thì ra là thầy Terada, cô Mitsuki cùng với Eriol đã trở về Anh rồi, tất cả đều đã có cuộc sống của riêng mình, chỉ còn chờ cậu thôi”- Sakura buồn rầu, nước mắt lăn dài, thò thè nói, cô bây giờ đã quen một cậu bạn cùng lớp, đó là một người ấm áp đem lại cho cô sự yên bình, cậu ấy biết cô không phải người bình thường cũng không chê cô mà còn giúp đỡ cô rất nhiều, bây giờ cô đã thay thế vị trí của Clowred cùng với sự giúp sức của Yue và Kero, nhưng cô bé của cô vẫn mãi chỉ đứng lì một chỗ không chịu nhúc nhích.

Cửa lại một lần nữa mở ra, một toáng người bước vào, khá may phòng bệnh rất rộng lớn chứ nếu không thì đã không đủ không khí để thở rồi, anh Stubaki bước vào nói

“Tình cờ gặp nấy nhóc này nên cho quá giang đến”

Toma mỉm cười, lôi kéo Shin và Nao bước vào, lại đặt một hộp quà to lên bàn, Ema ngạc nhiên, không ngờ người đến thăm Akari lại đông như thế này, xem ra lúc trước Akari được rất nhiều người quan tâm nhỉ, có một chút ghen tị, Ema thờ dài.

“Vẫn luôn nhớ đến sinh nhật của em ấy mà”- Nao nói

“Bà cô ơi, năm nào cô đến mà chẳng tặng cho em ấy một cái đầm? Sao nào, năm nay màu gì”- Anh Kaname mỉm cười chọc ghẹo nói

“Hừ”- Nao hừ mũi-“Màu tím nhé”

“Và em đoán Shin lại tặng một đôi giày?”- Sakura cười ha ha nói

Shin đỏ mặt không trả lời làm tất cả mọi người trong phòng cười rộ lên, lúc này Tomoyo mới phát hiện ra trong phòng có người lạ, liền hỏi

“Cô bé này là?”

“Là em gái của anh, con bé là con của chú Rintarou”- Stubaki nói, tay anh thì đang cầm một chiếc khăn lau trán cho Akari, Ema nghe tên mình, liền đứng dậy cúi đầu chào mọi người, Toma nói

“Haha, vậy xem ra là chị của Akari rồi, chào mừng em”

Ngượng đỏ mặt, Ema yên lặng cúi đầu, miệng lí nhí “ Vâng ạ”.

Ngồi được một lúc, Ema cảm thấy thật thần kỳ, những người ở đây xem ra đều là những nhân vật có tiếng tăm, nhưng họ đều không hề khó gần mà lại rất vui tươi và cởi mở, cũng không vì Ema là người lạ mà mặc kệ thậm chí còn vui vẻ giúp đỡ Ema và trò chuyện cho cô không có cảm giác bị lạc lõng, đến gần 2 giờ trưa thì cửa lại mở ra, lúc này Ema giặt mình suýt đánh rơi con dao gọt hoa quả trên tay, Fuuto bước vào, sau lưng còn có Kagamine Len, cả hai người họ bá vai nhau bước vào, thấy Len, Yusuke vội buông cánh tay đang nắm đầu của Stubaki ra, chạy vội lại nói với Len

“Cậu đến rồi à?”

“Ừm, không đến sao được”- Len mỉm cười vui vẻ nói, rồi anh lại tiếp-“Lâu không gặp, trong cậu trở mã ra nhỉ”

“Thằng nhóc này!!”- Rồi hai người họ ôm nhau, đùa giỡn một trận làm một tràng tiếng cười trong phòng vang lên, Miwa cười rất nhiều, đến nỗi chảy nước mắt, cô nói –“Mỗi năm chỉ mong đến ngày này, cô mới có cảm giác Akari có người quan tâm”

Không khí phút chốc bao trùm lại, Nao bước đến, nắm lấy tay cô, Masaomi cũng mỉm cười buồn rầu, Nao nói

“Ai cũng quan tâm Akari hết cô à”

Miwa chỉ mỉm cười không nói, từ lâu, bà đã từ bỏ hy vọng rằng sẽ có một ngày akari tỉnh dậy, nhưng chờ đợi, chờ 6 năm mà vẫn không có kết quả, cô bé của bà đã vĩnh viễn ngủ rồi, không bao giờ lại mỉm cười với bà nữa, thấy không khí trong phòng nặng nề quá, Fuu nói

“Hôm nay em và Len có một show diễn, vừa xong là chạy đến ngay đó”

Stubaki ngáp một cái thật dài rồi bỗng đứng nhìn lên đầu Fuu, mỉm cười méo mó nói-”Mà tóc của em..”

“Em đã nói rồi mà!!”- Fuu bỗng gào lên-” Tên làm tóc kia chả làm ăn được gì ! Em muốn anh Louis làm cho em hơn !!”

“Này này, Louis còn bận việc của em ấy, đâu thể chạy sang Hokkaido với em được”- Ukkyo thờ dài mỉm cười bất lực với Fuu, Fuu phồng má, trợn mắt nói

“Em không chịu ~ Sau này phải là anh Louis cơ”

“Rồi rồi, là Louis”- Azusa định xuống lầu mua nước, đi ngang Fuu, anh lấy quyền tạp chí đánh lên đầu Fuu làm cậu ấy quay sang liếc anh, nhưng rồi cậu nói “ Nước ép cam nhaa” Rồi không khách sáo quay đi mặc cho Azusa đang tặc lưỡi liên tục, khi thấy Ema ngồi trên ghế, cậu ngạc nhiên “ Em gái nào kia?”

“Em ấy tên Ema, là chị của em. Ema là con gái của chú Rintarou”- Masaomi lại nhắc lại câu này một lần nữa , anh vô lực nói

“Hừm~”- Fuu phát ra một tiếng ngậm thật dài, rồi cậu chỉ yên lặng, đôi mắt đầy ý vị nhìn Ema làm cô ngại ngùng cúi đầu.

Fuu chỉ nhìn sơ qua Ema, nở một nụ cười nửa miệng, rồi cậu không nhìn đến cô nữa mà kéo tay Len đến cái bàn gần đó, nơi đã chật ních người và đẩy lên chen vào một lỗ hổng nhỏ làm Kaname phải đứng dậy ra chỗ khác

“Thật tình, em thật ấu trĩ”

Fuu không nói gì, chỉ cười ha ha rồi cầm một miếng táo trên bàn bỏ vào miệng. Gác hai chân lên bàn, cậu và Len cùng bàn luận sôi nổi về một vấn đề nào đó.

Ema sững sờ, chắc có lẽ Fuu không chào đón sự có mặt của mình nhỉ, chỉ một cái buồn thoáng qua, rồi Ema lại im lặng gọt quả táo trên tay, nói sao thì cô chỉ là một người ngoài, không thể sánh bằng sáu năm gần gũi của cô bé kia, có lẽ quãng đường có thể hòa nhập vào gia đình Asahina còn dài đây.

Sáu giờ tối, sau khi mọi người đã trở về nhà, trong phòng bây giờ chỉ còn lại Ema và dì Miwa, dì sau khi đuổi Rintarou đi, liền nói

“Hy vọng con đừng buồn, Akari là người mà mọi người rất yêu thương, sự ra đi của em ấy quá lớn, không ai có thể chấp nhận được, lũ con trai nhà dì vì thế cũng rất có ác cảm khi bỗng nhiên có một cô em gái khác, hy vọng con cho bọn nó có thời gian”

“Con hiểu mà dĩ”

Em là một con người độ lượng, cô không vì thế mà giận gì, dù đúng là có buồn đấy, nhưng cô hiểu cho tất cả mọi người, cô cũng hiểu vì sao Akari lại được mọi người yêu thương đến vậy, cô bé như thiên thần mà lại phải chôn vùi tuổi thanh xuân của mình trên giường bệnh, điều đó thật là ác độc, ông trời thật khéo trêu ngươi mà. Căn phòng đầy ắp quà và hoa, Fuu sau một lúc thì bước vào, Fuu im lặng, không còn đáng vẻ vệt nhá giống lúc nãy mà lại nắm một tay Akari, được một lúc, Fuu đưa tay Akari lên môi mình, đặt một nụ hôn lên đó

“Akari, em mau tỉnh lại đi..”

Fuu biết, từ cái hôm mà Akari bước vào nhà Asahina, những người anh trong gia đình của Fuu đã thay đổi, Fuu ghét điều đó, lòng chiếm hữu của cậu rất mạnh, cậu sẽ không cho phép Akari bị kẻ khác cướp đi, tưởng như Akari đã nằm trên giường bệnh thì không thể nào bị người khác dụ dỗ, nhưng một ngày khi cậu từ ngoài bước vào, thấy cảnh Iori đang ôm Akari hôn, nụ hôn đó, đôi môi cả hai giao nhau làm Fuu cảm thấy chói mắt vô cùng, thậm chí đôi mắt của Masaomi và Yusuke nhìn Akari cũng rất kỳ lạ, đó là đôi mắt mà chỉ Fuu hiểu rõ, hoặc như khi bắt gặp cậu nắm tay Akari, Stubaki và Azusa đã rất tức giận, đến ngay cả anh Ukyo nổi tiếng là một con người nghiêm túc cũng đã có lần bị bắt gặp đang ôm Akari. Đó là một tình yêu bị ngăn cấm, một tình yêu đến quá sớm, đó là thứ quả mà Adam và Eva không được phép ăn, cậu biết, dù Akari có ngu vênh vênh thì sự thật cô có thể bị cướp mất khỏi cậu là điều không thể tránh khỏi, đôi mắt mà mọi người nhìn cô, Fuu biết, đôi mắt đó giống cậu, là đau thương, là yêu thương, là sự chiếm hữu mạnh mẽ, anh em vì một người con gái, đáng không? Đó là câu hỏi mà anh Masaomi từng hỏi cậu, nhưng lúc đó Azusa đã trả lời, nếu đó là Akari. Nếu đó là Akari, đáng mà. Akari là cô gái đầu tiên khiến Masaomi phải thi vào ngành y học, khiến Ukyo thi vào ngành luật, đó là cô bé có thể khiến cho Syaoran dù ở tận Hồng Kông xa xôi cũng phải luôn nhớ về, khiến cho Len, cậu ca sĩ nổi tiếng phải trốn tránh nơi mà có bạn bè của mình chỉ vì có hình bóng của người cậu yêu, là cô bé khiến Iori từ một con người vui vẻ trở nên trầm lặng, khiến cho một Yusuke ngoan ngoãn trở nên bốc đồng và khiến cho Toma và Shin nhớ mãi không quên, khiến anh em Stubaki và Azusa phải ganh tị lẫn nhau. Akari là một con phượng hoàng, là cô bé có thể khuynh quốc khuynh thành khiến cho những người con trai khác nhớ nhung như vậy chỉ trong một vài lần gặp gỡ, vậy thì thả bé gây chân nó, chặt đứt đôi cánh của nó, cậu cũng sẽ không để ai có được nó.

Nhìn cô bé nhợt nhạt lẳng lặng nằm trên giường, Fuu cúi đầu, đặt vào đôi môi anh đào kia một nụ hôn, đủ mạnh mẽ, đủ nhẹ nhàng, làm lòng cậu nổi lên sóng gió. Bên ngoài gió vẫn thổi, không khí vẫn lay động và ánh trăng vẫn tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 43.2

Đại dương tựa như một dải băng dài bằng phẳng nhẹ nhàng cuộn tới vào trong lòng, cơ thể tôi tựa như mất hết sức lực, nhắm mắt lại và thả lỏng trong sự bằng phẳng của nước biển, hô hấp càng ngày càng khó khăn nhưng tôi lại không muốn trồi lên một tí nào, không muốn đối diện với thế giới trên kia, cơ thể tôi tựa như hòa làm một với biển cả, nhẹ nhàng nhưng sao lại thể lương đến thế, bỗng nhiên, phía dưới biển sâu có một luồng ánh sáng màu hồng tỏa ra, lấp lánh hết như hằng ngàn vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Tôi tò mò, mở to hai mắt nhưng lại không thể nhìn được gì, liền cố gắng trườn xuống, hy vọng càng tới gần càng tốt, nhưng tôi bỗng giật mình, là vì tôi vừa thấy có một bóng dáng nhỏ nhắn mảnh khảnh bơi vút qua tôi, rồi bóng dáng ấy lao thẳng xuống màn đêm phía đáy biển, người ấy đang mỉm cười nhìn tôi, mái tóc vàng uốn lượn theo dòng nước cùng một chiếc đuôi lấp lánh, người con gái đó từ phía dưới màn đêm, ngược mặt lên nhìn tôi, nhưng khi tôi chưa kịp phản ứng thì cơ thể bất giác lao vào một lòng ngực ấm áp nào đó, người đó siết chặt tôi, cố gắng lôi tôi lên mặt nước, tôi giật mình giật dụa nhưng đều vô tác dụng, cơ bắp người đó hết như hằng ngàn tảng đá chèn ép làm tôi khó thở nay càng khó thở hơn, khi gần mất hết đường khí và cơ thể đã sắp choáng váng thì chúng tôi cuối cùng đã tiếp xúc với ánh nắng mặt trời chói chang

“Khục! Khục!”

“Akari!! Cậu không sao chứ?”- Yui hoảng hốt từ xa chạy vội lại gần phía tôi, người đang quỳ rạp trên nền cát mềm mại, một tay tôi bấu lấy cát một tay tôi ôm chặt cổ họng mình, cổ họng ra hết nước còn đọng lại trong cổ họng, mắt tôi đỏ lên, ho đến choáng váng, mắt ngày càng mờ đi.

Yui nhanh chóng dùng lòng bàn tay vỗ nhẹ nhẹ trên lưng làm nhuận khí cho tôi, Jin cũng lo lắng, một tay nó đặt trên lưng tôi truyền một luồng khí ấm nóng vào trong lòng ngực tôi, cuối cùng tôi thoải mái thở ra một tiếng. Cố gắng run rẩy vịn vào người Yui để đứng lên, tôi ngơ ngác nhìn Takeru đang đứng yên lặng, một tay sờ sờ cái gáy và đôi mắt còn nhìn ra phía xa, tôi tức giận, giậm chân mạnh và bước về phía anh

“Này, anh đem tôi lên bờ làm gì vậy?”

“Tôi sợ cô chết đuối nên mới đem cô lên thôi”

Ý là, tôi sợ cô làm ô bẩn biển của tôi nên tôi mới đem cô lên, chứ còn lâu tôi mới ngó ngang đến cô nhé, ý nghĩa đó làm tôi giận đến tái cả người, nhưng tôi hít một hơi cho lồng ngực căng tràn, rồi thổi ra một luồng khí một cách từ tốn hết sức có thể, tôi tự thôi miên mình, Takeru chỉ muốn giúp mình thôi, anh ta không có suy nghĩ độc ác đó đâu, bình tĩnh bình tĩnh nào.

Được một lúc, sau khi đã cảm giác được rằng bản thân mình đã ổn, tôi nhìn chằm chằm Takeru, anh dường như cũng giật mình vì đôi mắt đầy ý vị của tôi, rồi anh ta dường như hơi ngại ngùng, liền xoay lưng sang chỗ khác bỏ mặt tôi, tôi tặc lưỡi một cái rồi xoay người đi mặc kệ anh ta, bước đến gần chỗ Yui và Jin đang lui húi làm gì đó trong chiếc balo nặng trĩu trĩu của cô, tôi bước đến nhìn vào, thì ra Yui đang chuẩn bị đồ bơi sao, đồ bơi....

“AriAri, Tiên nữ!! Hai người cũng mau thay đồ bơi đi!”

Tôi ngượng ngùng, thẹn quá hóa giận nhanh chóng xoay người lại hét lớn với chàng trai đang la hét phía xa

“Apollon!! Tôi đã nói tôi tên AKARI, không phải ARIARI!!”

Nhưng tiếng hét của tôi nhanh chóng im bật, vì tôi vừa trông thấy một màn làm mù cả mắt chó của tôi, mấy ông thần kia đang bán nude, lộ nửa thân trên, nửa thân dưới quần vải ít đến đáng thương. Sóng mũi cay cay, tôi cố gắng kìm nén đau nhức trong xoang mũi, cố gắng nhìn đi cái cay rất của đôi mắt đang ngày càng sưng lớn, nhìn xem, Hades và Stukito ăn mặc thật là bảo thủ, tại sao lại mặc bộ đồ bơi kín đáo thế kia, chỉ có Thor, Apollon, Loki và Balder là ăn mặc hở với chủ đề bãi biển và sáu mũi thôi, ngượng ngùng, còn lại thì... khụ khụ, ai đó có thể cho Takeru một ít vải để che bớt lại được không, như thế này thì hơi quá rồi...

Hai má tôi đỏ lên, lắp bắp nói

“Ta..Taker..Takeru.. Anh mặc cái gì thế kia???”

“Hử???”- Takeru nhăn mày, chán ghét nhìn tôi-“Đây là trang phục của một vị thần biển cả”

“Nhưng như thế thì.. hơi thiếu vải”

Takeru vẫn chán ghét liếc tôi, và có lẽ vì quá khinh thường câu nói của tôi, anh ta xì ra một tiếng rõ to như thể sợ cái lỗ tai giả nua của tôi nghe không rõ, ý tứ rõ ràng khinh thường tôi, nhưng biết sao được, Akari đây dù có phép thuật thần thông quảng đại yếu đuối mỏng manh gì đó thì cũng là một con người bình thường mà, mà đối với trai đẹp thì... không chống cự nổi.

“Này Này chúng ta mau đi ra thôi!”- Apollon nói lớn, rồi dẫn đầu một đám người cùng nhau lội xuống biển, chả mấy chốc liền chìm hẳn vào trong từng đợt sóng biển đang đánh liên tục.

“Bọn họ thật ăn mặc.. quá sức tương tượng”- Jin run rẩy tái mặt ôm chặt cánh tay tôi, tôi lắc đầu, vuốt nhẹ cho nó, lập tức một bộ đồ bơi dễ thương hiện ra, Jin mỉm cười xoay lượn trên không, miệng la hét, sau đó nó chạy ra một góc, la lớn với tôi “Akari”, tôi giật mình nhìn sang nó, thấy xung quanh dưới chân nó, nước bắt đầu tụ lại thành một vòng xoáy, rồi tụ nước đó ngày càng lớn dần lên lớn dần lên, tựa như muốn hình thành một con sóng nhỏ, Jin hít vào, hai tay nó bỗng bung ra, lập tức con sóng đó tựa như những mũi tên nhỏ, lao nhanh về hướng của đám người lo chơi dưới nước, có lẽ vì bị tập kích quá bất ngờ, Apoolon đang đứng trên một mỏm đá liền văng mạnh xuống nước, Takeru và Loki bị đánh cho dạt vào bờ và Hades bị nhấn chìm xuống, chỉ có takeru và Thor thần không biết quỷ không hay lặng lẽ ngồi trong một cái dù sặc sỡ trên một phiến đá dưới ánh mặt trời chói chang, tôi im lặng, không lên tiếng nhìn một màn kinh dị trước mắt.

Rồi quyết định lặng lẽ quay đi mặc kệ những tiếng la hét đùa giỡn sau lưng đang ngày càng lớn dần lên.

Tôi mỉm cười, hai tay chống nạnh nhìn ra phía xa, rồi tôi im lặng nhìn lên trên bầu trời đầy mây và trong xanh tuyệt đẹp, xem ra lão Zeus đó còn một chút lương tâm biết giữ đúng lời hứa của mình, làm việc thật năng suất, hy vọng hôm nay không có vấn đề gì xảy ra, tôi vui vẻ, nghĩ trong đầu, hè mà, cần nghĩ gì cho phức tạp, cứ quấy hết mình là được rồi, tuổi trẻ của tôi ở kiếp trước là một thứ gì đó rất xa xỉ khi luôn nhốt mình trong căn biệt thự u ám ở phía bìa rừng cạnh bãi biển.

Tuổi thanh xuân của tôi chưa kịp bắt đầu mà đã kết thúc ở thế giới thứ hai, ở đây, tôi nhất định phải tận hưởng hết những thứ tôi chưa kịp hưởng thụ, ai biết được mọi chuyện tiếp theo có còn suông sẻ hay không chứ, vậy thì cứ tận hưởng hết những lúc mình có thể đi!

“Akari!! Chúng ta đi thay đồ thôi”- Ở phía sau có tiếng Yui gọi, tôi vui vẻ thở hắt ra, rồi xoay bước đuổi theo bóng của Yui đã biến mất phía sau một góc cây to.

20 phút sau

“Tại sao họ đi lâu thế nhỉ”- Apollon buồn chán, vất vẻo trên cái phao sặc sỡ đủ màu hình con vịt của anh, trôi lênh bênh trên mặt biển, phía xung quanh là tiếng ồn ào của bọn Loki, Takeru đang bị Loki nhấn đầu xuống phía dưới, hai chân anh quẫy đạp liên hồi nhưng chỉ đổi lại là một tràng tiếng cười sảng khoái ở xung quanh

“Chịu”- Stukito cũng nhàm chán, nhưng trên khuôn mặt anh vẫn là một biểu cảm lạnh lùng không màng sự đời. Jin ngồi trên vai anh và đã ngủ tự lúc nào, tiếng ngáy khe khẽ vang lên rõ to nhưng đều bị tiếng sóng biển che lấp.

Con gió mát vẫn đang thổi bỗng ngưng đọng, làn sóng gần như ngừng trôi và cảnh vật như tĩnh lại khi có bóng dáng nhỏ bé từ trong lùm cây khuất phía xa bước ra, Apollon sững sờ, mém đánh rơi chiếc phao và té xuống dòng nước biển, Loki cũng ngờ ngác quên hẳn việc dìu Takeru làm anh ngại lên được, muốn la lên

“Cái tên này!...” Nhưng anh liền im bật, khi thấy một bóng hồng với mái tóc trắng đang lững thững bước từng bước lại gần, Hades và Balder ngồi ở một bãi cát cách đó không xa hai mắt vẫn mở to trừng trừng nhìn Yui, Yui đã quấn sơ tóc lên thành một trái cam nhỏ, cô nàng mặc một bộ đồ bơi dính liền màu xanh với một chiếc váy ngang hông xòe ra thành một cánh hoa dễ thương, Yui có lẽ đã quá quen với việc này nên cô chỉ có một chút ngại ngùng làm mặt đỏ tới tận mang tai, nhưng rồi cô nhanh chóng tìm đồng minh khi có mấy cặp mắt đang nhìn mình, yui nhìn hướng cô gái nhỏ đang núp phía sau gốc cây dừa to, tò mò nói

“Akari.. cậu làm gì thế”

“Ờ.. tớ không ra đâu”

“Thôi nào, tớ đã bảo đồ của cậu là ổn rồi mà”

“Nhưng.. Nhưng nó thiếu vải quá!!”

“Nhưng cậu chỉ hợp có bộ đó thôi, dễ thương mà, nhanh lên đi tớ ngại quá”

Yui thậm chí còn chà thềm lên tiếng hỏi thêm một lần nữa, cô dứt khoát bước vào trong lòi mạnh tôi đang bức rút nhìn chính bản thân mình, thấy cô ấy, tôi nhanh chóng dùng chiếc khăn quàng dài quấn thân mình tới tận cổ rồi theo cô ấy đi ra, Loki hơi thờ thần nhìn tôi, rồi anh nhanh chóng khôi phục sắc mặt vốn có của mình, giao hoạt, anh nói “Hề!?? Bé cũng mặc đồ bơi kìa!~ Mau cời ra nhanh cho ta xem nào”

“Loki”- Balder ở cạnh bên, mặt đỏ ửng như trái cà chua chín mọng, khề liếc nhìn Yui, anh kéo kéo tay Loki-“Cậu nói nghe ghê quá”

“Hề...”- Loki thờ dài một cách ám muội, rồi đưa sát mặt mình vào lỗ tai của Balder, thổi một luồng gió nóng vào tai anh, rồi nói với chất giọng mỉa mai hoặc-“Cậu đang nghĩ gì thế?”

Tôi mặt đã đỏ ngay càng đỏ hơn, di di chân đang lún trong nền cát, không dám ngẩng mặt đối diện với đời nữa, nhưng bỗng nhiên Takeru nói

“Cô không định bơi sao, cô đã rất muốn đến đây mà”

Phải rồi, ý định của tôi ban đầu là đến đây để tắm biển và vui chơi mà, và lại những lần đi bơi với gia đình Asahina không phải tôi vẫn luôn mặc đồ bơi đó sao? Nhưng đó là tôi mặc đồ dính liền và thiết kế kiểu con nít.. còn bộ này...

Mãi suy nghĩ mà hai tay tôi chẳng biết từ lúc nào đã buông lỏng đi, như cố ý, cơn gió giao hoạt kia thổi một cái, cuốn đi chiếc khăn trắng muốt ra khỏi tay tôi, lập tức, thời gian ngưng đọng, Stukito, Takeru và Loki có cảm giác cổ họng mình nghẹn ứ đi, cô bé với vóc dáng nhỏ nhắn kia mặc một bộ bikini màu trắng với chiếc áo và chiếc váy bơi được thiết kế bung xòe nhìn rất đáng yêu, phía eo chiếc váy bơi còn có một chiếc nơ gấp khúc càng làm cho vòng eo của cô bé thêm nhỏ nhắn hơn, có cảm giác chỉ một cái bóp là cô bé đó liền chịu không nổi, Akari hoảng hốt cố gắng với tay lấy chiếc khăn đang ngày càng lên cao mà không để ý mình đang là cảnh đẹp trong mắt người khác.

Yui nhìn một lúc cũng không chịu nổi, thật tình con bé này không biết rằng mình đang phô trương ra hết tất cả cho người khác sao, cô mặc bộ đồ bơi một mảnh mà còn ngại ngần muốn chết đấy, huống hồ Akari..

Cố gắng chạy lại phía Akari, sau khi thì thầm với Akari vài câu, Yui nắm tay cô kéo vào nơi có chiếc dù ta đang cầm cùng với một chiếc thảm được trải ra, xung quanh đề rất nhiều balo.

“Được rồi Yui, để tớ thoa kem cho cậu”- Tôi mỉm cười đề Yui xuống, đổ một lớp kem lên lòng bàn tay rồi bắt đầu thoa nhẹ nhàng từ phía chân của cô, ổi đến hai cánh tay, rồi lên cái lưng trần trụi kia, Yui thỏa mãn thờ hừ hừ, miệng còn nói ngâm nga

“Akari, tay nghề cậu thật tốt”- Tôi im lặng mỉm cười không nói gì, thật ra những lúc còn đi biển tôi thường bị bắt phải thoa kem cho dì Miwa và những ông anh trai khù để nhà mình, đến anh Iori còn đề nghị tôi phải thoa đầy kem cho anh ấy vì anh ấy rất quý trọng làn da của mình, sau khi đã thoa đều, tôi liền nói

“Được rồi, bây giờ tới lượt cậu làm cho tớ”- Ngay khi Yui có ý định cầm chai kem chống nắng lên thì phía xa có tiếng Apollon gọi lớn

“Tiên nữ! Mau đến đây, ở đây có một cái hang đầy ụ cá này!!”- yui ham chơi, nghe thế chỉ kịp để lại một câu “Cậu nằm đây đợi tớ nhé”, rồi bỏ tôi lại một mình chưa kịp phản ứng kịp, tôi thờ dài nhìn bóng dáng màu xanh đã chạy ra xa, tiếp theo là một tràng tiếng cười trong suốt dưới ánh nắng chói chang của buổi trưa, tôi thờ dài, nắng như thế này còn lâu tôi mới ra đó nếu chưa thoa kem, tôi không muốn da tôi trở thành màu bánh mật hay màu đen tựa người thổ dân đâu, nghĩ thế, tôi liền nhắm mắt lại, bật chiếc loa phát nhạc trong balo của Loki, lập tức, một giọng hát của một nam ca sĩ vang lên, lời bài hát làm tôi chợt nhớ đến lời nói mà Sing đã từng nói với tôi (ai chưa nhớ thì xem lại chap nha)

“Có người nhờ tôi gửi đến cô một món quà”, phải rồi ha món quà đó là một giọng hát, và nhờ nó mà giọng của tôi đã được cải thiện hơn dù tôi không hề biết hát, nhưng ngâm nga theo giai điệu thì vẫn còn có thể, tò mò không biết ai là người nhờ Sing gửi đến tôi món quà đó nhỉ, nhưng chỉ tiếc kể từ ngày đó Sing đã quên hết tất cả mọi chuyện, hoặc đơn giản là cô ta không muốn hé răng nửa lời với tôi. Tôi im lặng, lời bài hát vang lên êm tai nhưng lại phù hợp với tâm trạng của tôi

“Tìm một lý do để cất lên giọng hát, tôi muốn gặp bạn, gặp người đã dạy cho tôi hát..” (Bài Connecting-Halyosy)

Mãi hòa mình vào giai điệu đó và âm thanh của biển cả, từ lúc nào trên lưng tôi bỗng mát lạnh, có một bàn tay nhẹ nhàng vuốt theo sống lưng tôi, cái trơn trượt đó làm tôi nhớ đến, có lẽ Yui đang thoa kem cho tôi, nghĩ thế tôi không thêm mở mắt ra nhìn cho kỹ cũng như không lên tiếng kêu người đó, bàn tay đó trượt từ hai cánh tay tôi trượt lên, rồi từ lưng tôi đi xuống, lúc này tôi mới giật mình, tay của Yui sao lại to và khô ráp đến thế, và cả, tại sao tôi lại nghe có tiếng Yui ở phía xa? Tôi giật mình mở to hai mắt nhìn ra phía sau, mắt mở to trừng trừng và miệng thì không ngâm lại nhìn Stukito mặt không biểu cảm đang dùng một ít kem còn sót lại trên tay thoa hết lên hai cánh tay của mình, tôi lắp bắp

“Anh.. Anh..Anh..”

“Tôi thấy cô không chịu ra, nên tôi đến giúp cô”

Giọng nói lạnh nhạt và đôi mắt vô hồn của anh làm tim tôi đứng lại, anh ta tại sao có thể giữ được bộ mặt tài tình như thế khi vừa tiếp xúc thân mật với da thịt của tôi chứ, chết tiệt, tôi sắp bị luộc chín rồi, tôi cạn lời, không biết nói gì tiếp, da mặt tôi mồng nên chẳng mấy chốc, đã không dám nhìn đến Stukito nữa, cố gắng bình tâm lại hít vào thở ra nhưng làm mãi mà vẫn không được. Tôi hoảng sợ, lao nhanh ra phía biển khơi, để lại khuôn mặt bình tĩnh với đôi mắt màu hổ phách đang ý vị sâu xa nhìn theo bóng dáng đã chạy xa, Stukito im lặng nhìn tay mình, không ngờ da con gái lại mềm mịn đến vậy...

Trong lúc cô còn đang hoảng loạn thì bỗng nhiên có một bàn tay chụp mạnh lấy eo, nhấc bổng Akari lên và ném mạnh cô xuống nước làm cô chỉ kịp la lên một tiếng hoảng hốt, sau đó là một tràng tiếng cười của Apollon và của Takeru, Loki thấy vậy, vội phục hồi tinh thần, lập tức lặn xuống bơi theo cô bé kia, nhưng Akari một khi dính vào nước liền như có gắng chân vịt phía sau, tốc độ bơi rất nhanh và càng ngày càng bỏ xa Loki, anh nghiêng rằng cố gắng vươn tay ra chụp Akari nhưng lại không được.

Akari bơi một lúc thì đến một rạn san hô lấp lánh đủ màu sắc với đàn cá li ti liên tục bơi xung quanh, xung quanh Akari dường như có một dải sóng nhỏ quấn quanh đàn cá làm chúng cứ bơi liên tục vòng quanh thân người cô, Loki đứng phía sau ngăn người, say mê nhìn cô gái bé nhỏ đang nhảy múa xung quanh đàn cá, anh vươn tay, chụp lại Akari lôi mạnh vào lòng, đàn cá hoảng hốt vội tản ra hai bên, Akari giật mình cố gắng dùng khuỷu tay đẩy mạnh Loki ra

Miệng mở ra muốn nói nhưng toàn nhả ra những bóng nước to nhỏ khác nhau, Loki không nói gì, bỗng nhiên anh mỉm cười giảo hoạt, ịn làn môi trong bóng một nụ hôn sâu, Akari giật mình mở to hai mắt nhìn Loki, anh xoay người cô lại làm cô đối mặt với rạn san hô, còn Loki thì mở mắt lạnh lùng nhìn hai bóng người đang từ từ bơi lại gần, mắt anh nheo lại nguy hiểm tản ra hơi thở độc chiếm mạnh mẽ

Đầu lưỡi vươn ra hệt như một con rắn nhỏ liếm vòng quanh môi Akari làm cô sững sờ thở dốc, nhưng khi rằng cô vừa mở ra thì con rắn đó liền xông vào công thành, một tay anh ôm chặt eo cô và một tay ghi chặt đầu cô vào trán mình, cơ thể nóng bỏng dựa sát vào nhanh và đầu lưỡi quấn vào nhau.

Akari càng ngày càng mất đường khí, thở dốc và hay mất mơ hồ chỉ còn lại là dãy san hô đang mất dần màu sắc và khuôn mặt vui cười của Syaoran, nước mắt, chảy ra chan hòa với nước biển mặn chát, lúc cô sắp ngạt đi thì một luồng hơi ấm áp lại truyền vào, cô tức giận cố gắng dùng phép thuật, nhưng ở dưới nước thì phép thuật của cô rất yếu vì cô chưa hề nạp năng lượng ánh trăng lâu rồi, những chiêu của cô ra đều không nhắm nhò gì với Loki, trái lại, môi anh dường như càng ngày càng đè sát vào cô, ngay khi Loki đang nhìn chăm chăm hai bóng dáng tức giận kia đang ngày càng đến gần, bỗng nhiên trong đầu anh hiện lên giọng nói của Akari

“Người anh yêu đâu rồi?”

Loki sững sờ đối diện với đôi mắt màu đỏ lạnh lùng của Akari, trong đầu bỗng hiện lên một bóng dáng nhỏ bé với bộ Kimono liên tục đuổi theo phía sau anh và gọi anh ơi, tìm anh bỗng chốc đau nhói và quặn lại, lập tức anh dùng sức đẩy Akari làm cô văng ra phía sau, ngay khi Akari đau đớn nghĩ có lẽ mình sẽ bị chết đuối mất thôi thì cơ thể lập tức rơi vòng lòng người nào đó, ngẩng đầu, là Stukito, đôi mắt lạnh băng của anh xen lẫn tức giận, anh nhìn đôi mày liễu nhìn chăm chăm vào Loki đang với một biểu cảm đau khổ, Loki liếc Akari một cách dữ tợn, cô sững sờ, đôi mắt đỏ là gì?

Đau khổ, hận thù và chán ghét, tìm Akari dường như bị người ta bóp nát, đau đớn khôn nguôi, nhưng cô biết nói gì đây, Loki nhanh chóng trôi nhanh lên phía trên, rồi anh bơi vào bờ, giật lấy chiếc áo trên tay Thor rồi nhanh chóng bước vào rừng sâu.

Khi tôi và bọn Stukito lên được bờ, Yui nhanh chóng chạy lại gần tôi

“Akari.. môi cậu”

Tôi giật mình, lúc này mới có cảm giác đau rát, khê sờ vào và hít sâu một hơi, môi tôi đang sưng tấy lên đau rất lợi hại, tôi ngưng ngưng vội buông Stukito ra, nhanh chóng chạy vào rừng và biến mất. Jin thấy thế, im lặng không đuổi theo, nó chỉ mỉm cười, biến mất về hướng của căn biệt thự.

“Cô ấy..”- Yui nhìn Stukito và Takeru dò hỏi, xung quanh là đôi mắt tò mò của mọi người, Balder và Thor dường như hiểu ra điều gì đó, liền nhanh chóng chạy theo hướng của Loki. Còn Hades và những người còn lại thì chờ đợi nhìn chăm chăm cả ba. Takeru nghiêng rằng nói

“Tên khốn đó..”- Rồi anh cũng tức giận, nhanh chóng đuổi theo hướng của Akari, Stukito thấy vậy cũng chạy theo, chỉ còn lại Yui hoang mang nhìn những người còn lại. Hades nói

“Là do ta mạng vận xui đến phải không?”

“Không phải đâu Hades-san” – Yui miệng nói với Hades, nhưng tâm trí nhanh chóng trôi về hướng của Akari, cô miên man suy nghĩ, ngoài trời, mây mù bỗng kéo đến, gió lạnh thổi từng đợt lạnh buốt, Yui run lập cập, Apollon lập từng dùm khăn bọc cô lại, rồi bọn họ cùng nhau bước nhanh về phía biệt thự. 5 phút sau, mưa kéo đến, làm bầu trời chẳng mấy chốc tối đi, hôm nay, Zeus lại một lần nữa thất hứa..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 44

"Chuyện tình cảm như sóng biển vậy, khi mặn khi nhạt, khi dậy sóng nhưng khi lại yên bình. Và anh muốn chúng ta cũng giống như vậy. Em có bằng lòng không?"

Tôi cứ chạy mãi chạy mãi, nổi tức tối và ám ức không nơi giải tỏa làm lồng ngực liên tục bị chèn ép đến nỗi thở phập phồng, sao chứ, rõ ràng là do anh ta cố ý gây khó dễ cho tôi cơ mà, tại sao cơ chứ, tại sao người mà anh ta nhắm vào liên tục là tôi ? Tôi đã làm gì, đã làm gì sai sao. Tôi chỉ muốn mình nhanh chóng hoàn thành cái nhiệm vụ chó má này để nhanh chóng quay về bên mọi người thôi mà, tại sao chứ...

Nhiều câu hỏi cứ liên tục xoay vần trong tôi, tôi cứ mãi chìm đắm trong nó, chìm đắm trong màn mưa trắng xóa mà không biết rằng mình đã đi vào một nơi kỳ lạ. Bước chân vẫn cứ chạy, những âm thanh nhóp nhép do va chạm với nền bùn đất đã thấm nước, lúc này do quá gấp nên tôi không hề mang theo dép hoặc giày nên bây giờ hai chân đang tê rần và đau vô cùng do liên tục dẫm lên cành cây và đá vụn.

Âm thanh hồng học của tôi ngày càng rõ hơn, bước chân từ từ giảm lại, lúc này đây tôi mới ý thức được một việc kỳ lạ, tại sao này giờ chưa chạy được về biệt thự ?

Mãi ngỡ ngàng mà tôi không hề ý thức được có một tảng đá to dưới chân, và tôi vấp phải nó làm mặt bị va đập với mặt đất, trán bị đập vào một tảng đá khác và chân bị cạ vào một thứ gì đó.

Tôi rên lên đau đớn, nhưng tôi cố kiềm chế không khóc, chắt vạt ngồi dậy phui sạch bùn trên mặt, rồi tôi sững sờ nhìn đôi chân bị nức toát ở phía mắt cá chân, máu xối ra không ngừng, nhìn viên đá với những góc cạnh sắc nhọn, tôi thấy tim tôi chùng xuống.

Nguy rồi, trời đang mưa, không khí và bùn đất đang bị ô nhiễm nghiêm trọng, nếu như tôi không mau chóng cầm vết thương rất có khả năng bị nhiễm trùng, tôi sợ hãi, vội vàng đứng lại và đau đớn nhanh mảy, trán có một cảm giác uơn ứt nhưng tôi vẫn mặc kệ, tiến thẳng về phía trước, bước chân tôi tới đâu đều để lại những vết máu kéo dài nhìn đến ghê người. Cẩn đôi mắt đã tái nhợt, tôi có cảm giác tầm nhìn trước mắt ngày càng mờ đi, không được, tôi phải tìm được một chỗ trú mưa trước.

Hoang mang và sợ hãi làm tôi dường như muốn ngất xỉu, tôi giật mình lấy sợi dây chuyền ra, rồi gõ bộp bộp lên nó, lúc này nỗi sợ hãi bắt đầu bao trùm lấy tôi, SỢ DÂY CHUYỀN KHÔNG HOẠT ĐỘNG !

Phải, không hề có một chút ánh sáng gì trên nó, nó lạnh ngắt, và trong không khác gì một sợi dây bình thường như bao sợi dây khác, chuyện gì đang xảy ra vậy.

Mặc kệ sợi dây chuyền, cố gắng lê từng bước chân đau đớn, cuối cùng tôi vui vẻ phát hiện một cái hang động nhỏ nằm trước mắt, nhưng bên trong thì lại âm u vô cùng, nhưng bây giờ tình hình của tôi đã rất nguy hiểm rồi nên cứ mặc kệ và vào thôi.

Khi tôi bước vào đó, kỳ lạ bầu không khí bỗng âm cúng hơn, trong như nơi đây có hơi người vậy, nhưng xung quanh lại tối đen và còn thoảng ra mùi hôi kỳ lạ, dù sợ thật đấy nhưng mà vết thương trên chân vẫn còn chảy máu, và cái thứ chất lỏng đặc sệt tanh hôi trên trán vẫn chảy ra, tôi thờ dãi ngồi xuống gần cửa hang động, tôi không nên đi quá sâu vào bên trong vì lỡ như có thú dữ thì sao, và tôi cũng không muốn bỏ xa thế giới bên ngoài.

Xé cái nơ trên váy, rồi tháo nút thắt ra, tôi lấy miếng vải đó cột chặt vào chân, rồi lại xé đi một miếng vải trên váy lau chùi những vết máu trên mặt, đau đớn nhiều lần làm tôi phải hít một hơi khí lạnh và nước mắt cứ chập chùng muốn chảy, nhưng tôi phải cố gắng kiềm nén.

Giải quyết xong, nhìn vào vết thương trên chân, tôi đoán, tôi chỉ có thời gian rất ít thôi, vì nếu để lâu nguy cơ nhiễm trùng là rất lớn và rất có thể máu sẽ lan ra bên ngoài, vết thương quá sâu !

Nhưng kỳ lạ, tôi lại không thấy đau, hoặc nói... tôi đã mất đi hết cảm giác rồi chăng?

Thở dài nhìn bên ngoài, khí lạnh liên tục phả vào, tôi run cầm cập dùng tay bao lấy cơ thể mình lại, chết tiệt, lúc này tôi nên đem theo cái khăn mới đúng, xúc động đúng là ma quỷ, bây giờ bị lạc ở cái nơi khi ho cò gầy này mà thời tiết thì đang đổ mưa.

Cảm giác hai mắt đã nghẹt cứng, tôi khó chịu và bụng thì đói cồn cào, cuối cùng do có lẽ không còn trụ được nữa, tầm nhìn tôi mờ đi dần dần, cố gắng mở to mắt, nhưng cuối cùng lại chìm vào một màn bóng tối.

--

"Cái gì ? Cô nói Akari chưa trở về ??"- Takeru tức giận đập bàn mắng Yui làm cô gái hoảng sợ phải lùi về phía sau, cô nói

"Rõ ràng tôi thấy cô ấy chạy về phía đây"

Takeru tức giận đến không nói được gì, chết tiệt, lúc này đang ra anh không nên bỏ cô lại một mình, anh lúc ấy cũng chạy theo cô, nhưng Akari chạy quá nhanh làm anh và anh hai không thể nào chạy theo kịp, cuối cùng lạc mất dấu của Akari, bọn anh chỉ nghĩ lúc đó có lẽ Akari đã chạy về biệt thự nên liền vòng về, không ngờ vừa về thì nghe tin Akari vẫn chưa hề trở về, bây giờ bên ngoài trời đang đổ mưa to, cô bé có thể đi đâu chứ ?

"Hay chúng ta chia nhau ra tìm?"- Apollon cũng lo lắng không kém nên anh liền đưa ra một lời đề nghị dựa theo nhân số hiện giờ, bây giờ mọi người có mặt đầy đủ và nếu chia nhau ra lùng sục thì xác suất tìm ra Akari sẽ rất cao.

"E rằng không được.."- Stukito vẫn giữ nguyên khuôn mặt dửng dưng lạnh lùng đó, nhưng ít ai thấy được nét lo lắng xẹt qua trong đôi mắt màu hổ phách

đó-“Trời đang mưa to, nếu bây giờ đi ra ngoài tìm không chừng chúng ta cũng sẽ bị lạc”

Lời của Stukito không hẳn là không có lý, và anh ta quả thật là đang nghĩ đến lợi ích chung của mọi người, cũng phải, bọn họ đã là người mất hết thần lực, sẽ rất nguy hiểm nếu bây giờ chui đầu vào chỗ nguy hiểm, nhưng còn Akari thì sao, không lẽ bỏ mặt cô bé?

Lần đầu tiên Takeru cãi lời anh trai mình, anh sốt cuộc vội khoác vào chiếc áo mỏng manh rồi chạy ra ngoài-“Em phải tìm cô ấy”

Phải tìm, vì nếu không tìm thì sẽ không bao giờ tìm được nữa

Thấy Takeru chạy đi, Stukito sững sờ, nắm đầm không tự giác nắm lại, cảnh tượng tựa như mấy trăm năm trước như hiện về vây bủa anh, và rồi anh cũng thờ dài, cũng đội mưa đi ra ngoài

“Stukito, anh cũng đi à?”- Hades giật mình nắm lấy cánh tay gầy guộc của anh, lo lắng nói

“Phải...”

Rồi không để ai phản ứng, anh cũng giật phăng cánh tay ra rồi hào mình vào màn mưa bên ngoài, Yui ngơ ngác, trên cầu thang, một bóng dáng màu đỏ chậm chậm đi xuống

“Lũ ngu ngốc”

“Loki.”- Yui hơi nghiêm mặt, nói-“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Haha..Mèo con.. Em cũng đừng nên tọc mạch chuyện của ta chứ?”- Dù rằng Loki nói như thế nhưng khuôn mặt giá lạnh và đôi mắt lạnh lùng sắc bén của anh đang ám chỉ rằng anh đang rất tức giận và nếu Yui còn tò mò chuyện không phải của mình thì chắc chắn anh sẽ bóp chết cô ta.

Nghiến chặt răng, Loki nhìn ra phía bên ngoài với vẻ mặt vô cảm, rồi âm thanh ken két phát ra từ miệng, Balder đứng bên cạnh chạm vào vai Loki, đôi mắt dò xét của anh làm Loki nhúm mày. Rồi anh tặc lưỡi, cũng cầm lấy chiếc áo khoác mỏng manh của mình trùm lên đầu rồi chạy như bay ra bên ngoài.

“Bọn họ bị sao vậy?”- Apollon nhíu mày, bắt lực lên tiếng, rồi anh cũng sốt cuộc nói với những người xung quanh –“Chúng ta cũng mau lên chia nhau ra tìm kiếm thôi”

Những người còn lại gật đầu, bọn họ không thể để Akari có chuyện gì được, tốt nhất bây giờ phải mau chóng tìm ra cô bé. Vào buổi tối hàn khí từ biển sẽ bốc lên, rất có hại đối với sức khỏe. Mà Akari thì lại rất yếu, có thể sẽ bị bệnh.

Thế là căn biệt thự lại sáng đèn, nhiều bóng đèn chia nhau ra tứ phương tám hướng, tiếng kêu la và tiếng gọi liên tục vang lên, nhưng ở một nơi nào đó trong rừng thì có một chuyện khác đã xảy ra...

Trong cơn mơ màng tôi lại mơ thấy X, cô ấy lúc này đã có thể nhìn xuyên qua cơ thể mỏng manh ấy và máu từ cơ thể cô ấy đã ngừng chảy từ lâu, nhìn X lúc này sao trong lòng mong manh và yếu đuối đến thế, X dựa vào một gốc cây to ở bên ngoài cửa hang buồn rầu nhìn tôi, dường như X có điều gì đó muốn nói, và rồi môi cô ấy mấp máy –“Sắp tới rồi”- nhưng ngay khi tôi bước chân ra ngoài thì cô bé đã biến mất.

Khi tôi tỉnh dậy, tôi ngạc nhiên khi thấy bên cạnh mình có một đồng lửa đang tỏa sáng, hơi ấm đang bao trùm lấy hang động và một mùi thơm kỳ lạ phát ra từ xung quanh hang, nghe như mùi thơm của nước hoa, không nồng nặc mà nhẹ nhàng, trên đồng lửa có một con cá to đã cháy được quá nửa và đang bốc lên thứ mùi thơm khó cưỡng

Tôi không kìm được nuốt nước miếng

Và rồi tôi ngạc nhiên khi thấy trong góc có một con thỏ màu trắng đang mở to đôi mắt trong suốt màu ngọc bích nhìn tôi, con thỏ đó trong to hơn những con thỏ bình thường và phía tứ chi của nó đều có những chiếc vòng tựa như xiềng xích, nó nhìn tôi, và rồi khi thấy tôi lồm cồm bò dậy, nó nhảy tung tung lại gần tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn tay chân đã bị băng bó rất kỹ càng và trông rất sạch sẽ mà ngạc nhiên, tôi nhìn con thỏ, miệng lẩm bầm

“Mày từ đâu ra vậy...”

Con thỏ đó không lên tiếng, nó chỉ im lặng nhìn tôi nghiên cứu, đôi mắt của nó nhiều hơn là hoài niệm và vui vẻ, tôi đoán chủ của nó đã bỏ nó trong rừng, hoặc có lẽ cái hang này là nơi ở của chủ nó và người đó hiện đang vắng mặt chẳng...

Suy nghĩ thế, tôi vươn tay sờ vào cái đầu đầy lông của nó, cảm đôi môi trắng bệch vì mất máu. Tôi nói

“Mày là người đã chăm sóc tao à..”

Con thỏ đó rất khôn, nó dụi dụi cái đầu đầy lông của nó vào tay tôi hệt như một chú mèo con làm tôi vui vẻ cười khanh khách, nhưng do trán và chân quá đau nên tôi không thể đi vào trong cái hang xem xét mà chỉ nhìn xung quanh, nhờ ánh lửa, tôi phát hiện trên tường vẽ rất nhiều bức tranh quái dị mà tôi không hiểu được, có lẽ là do người chủ kia vẽ?

Tôi thờ dài nhìn ra bên ngoài, mọi người không biết đã tìm được tôi chưa?

Mưa từ từ tạnh, và bầu trời dần sáng, ánh nắng xuyên qua kẽ lá và tiếng chim bắt đầu hót ríu rít, tôi vui vẻ, cố gắng lết ra cửa hang hít thở không khí trong lành. Mái tóc màu trắng bị ướt lại, mùi hôi và mùi mặn từ cơ thể bốc lên làm tôi không tài nào thở được, nhìn đôi chân tím tái, nếu như không trở về e rằng tôi sẽ nguy mất thôi. Nghĩ thế, tôi cố gắng nhìn xung quanh tìm một dấu hiệu nào đó, nhưng lại vô vọng.

Phía sau, đôi mắt của con thỏ màu trắng bỗng ánh lên tia quý dị, và ít ai biết, từ sâu trong tim của nó đang nở một nụ cười quái đản...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 45

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, mọi người đã cùng nhau lùng sục tìm kiếm khắp nơi, ngọn đuốc vàng rực cháy ở những nơi khắp nhau, xung quanh đều là tiếng la hét kêu gọi nhưng tuyệt nhiên bọn họ vẫn chưa tìm ra tung tích của Akari.

Cuối cùng mặt trời cũng ló dạng và ánh nắng ban mai cũng đã chiếu sáng, Yui lau mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt trắng xanh của mình, dựa vào một gốc cây thở hắt ra.

Bọn cô đã cùng nhau tìm kiếm nhiều giờ đồng hồ nhưng đến tận bây giờ cũng chưa tìm ra được Akari, cô chỉ sợ nếu như mình đến trễ sẽ có chuyện không may xảy ra.

Nỗi lo lắng là vậy, nhưng biết làm sao đây. Đã kiếm lâu như vậy nhưng người không có, mà sức khỏe của mọi người cũng đã từ từ suy giảm rồi.

Yui suy nghĩ, việc bây giờ cần làm là tìm kiếm những người khác rồi cùng nhau bàn cách, chứ nếu tiếp tục thì chưa thấy người mà tất cả đã đổ gục thì nguy.

Dường như là sự trùng hợp kỳ lạ, sau lưng Yui bỗng vang lên âm thanh xột xoạt do va chạm với lá cây, Yui hoảng hốt lùi mạnh ra phía sau ngăn người theo dõi bóng dáng vững chắc từ trong rừng cây chui ra.

“Hades-san..”

Yui thở phào nhẹ nhõm nhìn bóng dáng cao lớn với mái tóc uốn lượn đang một mình thở hắt ra kia, rồi cô vươn tay đỡ lấy Hades, nhìn quãng thơ trên cả hai khuôn mặt, họ đều không kiềm nén được tiếng thở dài của mình.

“Có lẽ là do vận xui của ta..”

“Không phải đâu Hades-san”- Yui gạt mình vội xua tay phản bác, và như để Hades tin lời mình hơn, cô vươn đôi tay gầy gò lạnh lẽo vỗ bộp bộp lên đôi vai rắn chắc kia và nói- “Anh đã cố hết sức rồi”

Hades ngăn người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dù bị sự mệt mỏi che phủ nhưng vẫn không làm mất đi nét thành thực trưởng thành trước mắt mà ngăn người. Ký ức dưới bầu trời đầy sao lại hiện ra làm anh vội đỏ mặt quay đi.

“Có lẽ chúng ta nên đi thêm một đoạn nữa”- Yui đề nghị, Hades nhàu mày nhìn ánh nắng đang ngày càng lên cao, mồ hôi chảy ướt đầm hai bên thái dương và bết dính lại trên khuôn mặt gầy gò của Yui.

Anh im lặng, vươn tay khẽ lau đi những giọt nước long lanh đó, Yui sưng sốt suốt đánh rơi cây gậy gỗ trên tay, mở to mắt trân trân nhìn khuôn mặt ửng hồng của Hades, rồi anh ngại ngùng vội quay mặt đi nhanh về phía Tây khu rừng.

Lại đi được một đoạn khá xa, hai người bỗng giật mình khi thấy hai bóng dáng cao lớn từ trong rừng cây nhảy vọt ra, Yui suýt thét lên, nhưng rồi cô kịp định thần lại khi thấy đó là Takeru và Stukito.

Cả hai người cũng không khác bọn Yui là bao, nhưng trong tàn tạ thâm trầm hơn khi quần áo của họ đã không còn nguyên vẹn với những vết rách chần chịt và vài nơi đang rỉ rả máu, có lẽ là do bị cây cối cọ vào.

Kakeru thở hắt ra, chỉ liếc khẽ sang cả hai người Hades và Yui rồi lầm bầm

“Rốt cuộc con bé đó đã đi đâu rồi?”

Nhưng anh chưa nói xong thì Loki và Balder ở bụi cây phía đông cũng nhào ra, Loki trông có vẻ còn như cũ chưa bị gì cả, nhưng Balder thì lâm thâm bùn đất làm khuôn mặt đẹp trai đầy sức quyến rũ chẳng mấy chốc trong còng lặt lặt hơn.

Loki lúc này cũng không còn đáng vẻ bồn chồn như mọi lần, anh bây giờ chỉ còn đôi mắt lạnh lùng và khuôn mặt đờ đờ sát khí, anh đang cảm giác rất tức giận, chỉ vì con bé kia đụng trúng vào nỗi đau của anh mà bây giờ chính anh lại là người đi tìm kiếm nó, nhưng khi nghĩ đến viễn cảnh không may xảy

ra, Loki lại không khống chế được một hồi run rẩy trong trái tim của mình.

Cuối cùng, bọn họ quyết định dừng chân bên cạnh một con suối nhỏ để nghỉ ngơi và rửa mặt phục hồi sức, thần linh có một điểm khác con người là chỉ cần ngồi yên thì năng lượng sẽ tự động hồi phục, nhưng với Yui thì khác. Có lẽ vì quá khẩn trương nên họ liền quên mất sự vắng mặt của một người- Thor.

--

Thor lang thang trong khu rừng rậm rạp, vẫn một khuôn mặt vô cảm và bộ quần áo mới toanh hết như lúc anh vừa bước chân ra khỏi căn biệt thự, bước chân anh vững vàng trên con đường mòn đầy rợp lá cây.

“Bị lạc họ rồi.”- Thor lầm bầm

Nhưng bỗng bên cánh trái của anh có tiếng kêu rín rít của một con thú nào đó, rồi một bóng trắng nhỏ lao vụt ra, bám vào hai chân Thor liên tục la hét, những âm thanh rín rít chói tai đó như đang ra hiệu cho Thor rằng có một việc gì đó đã xảy ra. Thor im lặng bình tĩnh ngồi xuống.

“Mày có chuyện gì à?”

Con thỏ với đôi mắt màu đỏ rượu vẫn la hét ồn ào, nó gặm chặm gấu quần của Thor kéo mạnh về một hướng, lúc này như dự cảm bất thường, giác quan thứ sáu trời dậy, Thor đứng dậy, ôm con thỏ và đi theo hướng mà nó chỉ.

Cái hang lạnh lẽo dần hiện ra trước mắt, xung quanh bị cây cối bao trùm nên thật khó để phát hiện ra, Thor hoảng hốt, trước cửa hang là một bóng dáng xanh xao trắng bệch tựa lưng vào thành đá cứng cáp, người con gái đó chỉ vận bộ bikini màu trắng như ngày hôm qua, nhưng khuôn mặt và cổ chân thì thâm tím máu đỏ tươi ghê rợn.

Akari đã cố gắng để chịu đựng để có người đến cứu, nhưng tầm mắt cô dần mờ đi khi tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, cô thở hổn hển, máu từ cổ chân và trán tuôn ra xối xả, vì vết thương quá sâu mà một miếng vải thì lại không đủ dày nên nó có như thế mà rỉ ra và từ từ đổ nhiều hơn, vì trời lạnh và cũng vì mệt mỏi chưa ăn gì nên Akari có cảm giác cơ thể mình từ từ nhẹ bẫng đi, giống như lúc cô bị chiếc xe ô tô kia đâm vào.

Thor vội chạy như bay lại gần, đỡ lấy Akari dựa vào ngực mình, một tay anh vỗ liên tiếp lên mặt Akari

“Akari Akari, này này tỉnh lại mau!”

“T..Thor-san??”- Cô yếu ớt, cổ họng đôi môi trắng bệch tróc da nói, Thor mím môi, vội bồng Akari lên rồi chạy như bay về hướng lúc này.

“Cô ráng chịu một chút, tôi sẽ đem cô về !”

Bước chân Thor vững vàng và lồng ngực rắn chắc làm Akari yên tâm lạ thường, con thỏ với đôi mắt đỏ au ngồi trên bụng cô, liên tục cọ má vào trán Akari và kêu lên ư ư. Nhưng ít ai biết đôi mắt của nó đầy rẫy sự giảo hoạt.

Lúc này bọn Loki đã chuẩn bị để tiếp tục tìm kiếm, khi Yui tắt nước lên mặt rồi chuẩn bị đứng dậy thì trong bụi cỏ liền vang lên tiếng xột xoạt, Thor chạy ra, trên tay là Akari đã lịm đi từ lúc nào.

Loki chỉ cảm thấy tim mình bỗng hẫng đi một cái, mọi thứ chìm vào màn đêm, khuôn mặt trắng bệch lấm tấm mồ hôi, cái trán và mắt cá dầm dề máu đỏ và cả cơ thể trông như teo tóp đi, giống như cô ấy vào ngày đó...

Takeru giật mình, vội chạy như bay đỡ lấy Akari. Đôi mắt anh hằn lên tơ đỏ máu và cánh tay siết chặt hơn mấy phần, mắt nhòe đi, bị kịch mấy trăm năm trước như ập đến hiện lâm đầu mắt anh.

“Cô ta bị làm sao thế !?”

“Tôi không biết. Lúc này tìm được thì gục rồi”- Thor rất kiệm lời, hôm nay là ngày anh nói nhiều đến như vậy nên chẳng mấy chốc đã cảm thấy mệt mỏi, nhưng bây giờ không phải là lúc nghỉ ngơi, bầu không khí chẳng mấy chốc căng thẳng, mọi người nhanh chóng đem Akari trở về biệt thự, tiếng la hét và tiếng bước chân xột xoạt khuấy động ngôi rừng chẳng yên bình được bao lâu.

Takeru tức giận, quay sang nhìn Loki đang đứng chết trân một bên

“Nếu cô ấy có chuyện gì, tôi sẽ không tha cho anh!”

Rồi anh quay gót dứt khoát mang Akari đi thật nhanh ra khỏi rừng, Stukito này giờ im lặng một bên, mái tóc tím che đi khuôn mặt của anh làm cho mọi người không thấy rõ biểu cảm của anh, lúc này Stukito cũng ngẩng mặt, ním đôi môi đã chảy máu, vội chạy theo bóng Takeru đang dần xa.

Yui thấy mọi chuyện không ổn, cũng vội thu thập đồ đạc, cùng Apollon và Hades chạy theo, luôn miệng lầm bầm điều gì đó với Apollon nhưng trong cô về cô ấy lo lắng lắm.

Balder vỗ nhẹ lên vai Loki, nói nhỏ “Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa”

Loki im lặng, cúi đầu, tay anh nắm thật chặt lại thành nắm đấm, rồi anh cũng nhẹ nhàng bước theo hướng của mọi người, chỉ bỏ lại một câu nói vô cảm

với Balder

“Có lẽ tớ điên thật rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Sự Thật

“Đau quá đau quá !! Cứu em với !! Anh ơi, Takeru !!!!...”

Tôi giật mình mở mắt ra, cảm nhận được lồng ngực đang phập phồng và mồ hôi nhễ nhại ngay hai bên thái dương. Cảm xúc đau đớn trên trán và ở mắt cá như một chiếc búa bổ mạnh vào những dây thần kinh làm tôi phải hít một hơi thật sâu mới lấy lại được sức lực.

Một bàn tay mềm mại vội chạm vào trán tôi, đối diện với đôi mắt đen của Yui, tôi thấy tim mình hết như một trái bóng bị chích cho xì hơi ra, thở hắt, tôi chậm rãi nói

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Là bây giờ tối rồi Akari, cậu đã ngủ cả buổi sáng rồi đấy”- Giọng Yui thoáng thả lỏng và vui vẻ, cô ấy nhẹ nhàng kiểm tra xem tôi có lên cơn sốt không, sau khi chắc chắn mọi thứ đã ổn, Yui liền quay bước về phía chiếc tủ thuốc kê sát tường.

“Cậu bị thiếu nước”- Yui từ tốn nói trong khi đang cố với lấy một thứ gì đó trên kệ, nhưng có lẽ cô ấy muốn tôi biết tình trạng hiện giờ của tôi-“ Vết thương không bị nhiễm trùng, may mắn đấy, nhưng do cậu bị mất nước trong một thời gian dài và mất máu nên có lẽ sẽ hơi mệt đấy”

Cuối cùng Yui cũng với được một cái chai màu cam kỳ lạ, và một chiếc khăn lông được đặt gần đấy, Yui đổ thứ nước màu cam kỳ lạ ấy lên chiếc khăn trắng tinh, lập tức một vùng của nó bị nhuộm bởi màu cam như ánh chiều tà ấy, sau đó Yui xếp chiếc khăn lại và đặt nó lên cái trán ướt đầm của tôi.

“Nhưng tớ đã thức mất, tại sao cậu không sử dụng phép thuật của cậu ?”

“Nó không hoạt động”- Tôi nhẹ nhàng trả lời, nơi vùng trán mát lạnh hết như được đắp đá lên, tôi có cảm giác mệt mỏi trong người đều thoát ra ngoài sạch và cơ thể thì mát mẻ dễ chịu lạ thường.

“Kỳ lạ nhỉ...?” – Yui hơi hoang mang cúi đầu, dường như có điều gì đó suy nghĩ.

Cánh cửa bằng đá được đẩy ra, Apollon và những người khác ồ ạt kéo vào. Đặt một ly sữa nóng lên chiếc bàn đá gần giường, Apollon hết như nói giỡn

“Từ khi cô đến đây, số lần làm bạn với phòng y tế có đếm cũng không hết !”

“Vi thể nên mới nói tại sao cô lại không cẩn thận hơn một chút?”- Takeru hừ lạnh, lại cái dáng vẻ ngạo mạn khinh thường và hai tay khoanh lại dựa lưng vào tường đặt trưng của anh ta, đôi mắt sắc lẹm, anh ta ồ ồ nói

“Người thay đổi thái độ nhanh như chớp ấy !~”- Đôi mắt Loki hơi thoáng lóe lên tia kỳ quặc, rồi như không có vấn đề gì, anh ta cũng nhìn Takeru và mĩa mai anh như cách mà anh ta vẫn thường hay dùng.”Chẳng phải lúc này người lo cho cô ta lắm sao ? Sao nhỉ.. à.. nếu như cô ấy có chuyện gì tôi sẽ không tha cho anh.. phải không nhỉ?”

“Hừ !”- Takeru vẫn không biểu lộ biểu hiện gì, chỉ là khinh bỉ Loki và nhăm nhăm lại không lên tiếng.

Trong khi tôi đang phân tích những lời mà Loki đang nói thì một bóng dáng màu trắng từ bên ngoài nhảy vọt vào, bay thẳng lên người tôi, tôi thoáng nghe thấy tiếng hít vào một hơi dài và cả tiếng xương kêu răng rắc.

“Ôi trời ! Con thỏ này mạnh quá”- Yui hô một tiếng kinh ngạc, rồi tiếng cười khúc khích truyền từ miệng của cô ấy vang lên làm tôi cũng nhoen miệng cười theo.

Nhìn con thỏ với đôi mắt đỏ đang láu lỉnh nhìn mình, tôi bỗng cảm thấy vui vẻ lạ thường, lúc ở trong hang động tôi không để ý kỹ, chỉ là bây giờ nhìn lại, nó mang cho tôi một cảm giác gì đó rất kỳ lạ rất kỳ lạ, như thể chúng tôi đã quen biết nhau rất lâu rồi.

“Nó theo cô từ tận trong rừng về đây, đuổi mãi không chịu đi”- Balder ôn tồn giải thích cho tôi, tôi không nhìn anh, chỉ khẽ gật đầu mỉm cười nhìn con thỏ. Khẽ vuốt đầu nó, lúc này tôi mới phát hiện ra một chuyện kỳ lạ.

“Jin đâu rồi?”

“Chả biết đi đâu từ sáng tới giờ, có lẽ bị lạc rồi”- Yui đưa tay đặt ngay cầm rồi nhủ mảy nói, tôi thấy mình hơi lo lắng, tính Jin ham chơi tôi biết, nhưng nó sẽ không để cho bản thân mình bị lạc đâu, dù gì quyền năng của nó cũng mạnh bằng tôi và tôi nghĩ việc sử dụng phép thuật sẽ không là gì đối với nó.

Trong lúc mải mê suy nghĩ, bỗng nhiên Balder thì thầm gì đó vào tai của Stukito, Stukito hơi giật đầu, nắm chặt tay, anh bỗng nói “ Mọi người có thể ra ngoài một chút được không?”

“Để làm gì à?”- Apollon ngạc nhiên tròn xoe mắt nhìn Stukito.

“Tôi có chuyện cần nói với Akari”- Stukito mặt không đổi sắc nói.

Ai cũng khá bất ngờ trước lời đề nghị của Stukito và Balder, đến tôi cũng hơi giật mình mà tròn xoe mắt nhìn hai bóng dáng đứng trước giường.

Loki và Takeru có một vẻ gì đó không cam lòng nhưng dưới sự lôi kéo của Apollon và Yui, bọn họ liền bị lôi ra bên ngoài, cánh cửa chậm chậm đóng lại và âm thanh của tiếng bước chân ngày càng xa dần.

Ngoài trời tối đen như mực, đã đến giờ về phòng ngủ, hơi lạnh đang dần xuống tỏa cái rét muốt vào trong không khí.

Tiếng ve bên ngoài kêu inh ỏi báo hiệu một mùa hè đang dần trôi. Một vài con đom đóm bay vòng quay vườn hoa bên ngoài tạo ra những thứ ánh sáng kỳ quặc nhưng không kém phần lung linh huyền bí.

Stukito kéo một chiếc ghế lại gần giường, đưa cho Balder còn bản thân anh thì ngồi trên giường với tôi.

Sau nhiều phút im lặng không ai lên tiếng thì tiếng nói của Balder đã phá vỡ bầu không khí kỳ lạ này.

“Bọn tôi có một chuyện muốn nói cho cô biết”

“...?”- Tôi im lặng ngạc nhiên nhìn anh, và rồi tôi lại ra hiệu cho anh nói tiếp. Balder hơi chột dạ, vội nhìn sang Stukito nhưng bắt gặp ánh mắt trấn an của anh, Balder lại tiếp tục nói, cả hai người này bao lâu nay có bao giờ nói chuyện với nhau đâu ? Balder chỉ đi chung với Loki và Thor còn Stukito thì đi chung với Takeru. Tôi thấy hơi kỳ lạ khi hôm nay hai người này lại phối hợp ăn ý như thế.

“Đó là việc tại sao thái độ khác lạ của Loki và Takeru ngày hôm qua”

“Vâng..?”

Balder hít sâu một hơi, bắt đầu kể một câu chuyện, một câu chuyện rất lâu rất lâu về trước..

“Trước đây, tôi không còn nhớ nổi là bao lâu rồi, khi tôi , Loki và Thor còn là những đứa nhóc nhỏ xíu hay chơi chung với nhau. Có một lần trên trời tổ chức đại tiệc, các vị thần tiên tứ phía tụ hội cùng nhau hội ngộ để kết giao với nhau. Phụ thân của tôi, lúc ấy có dắt theo cả ba chúng tôi cùng đến vùng đất ấy, lần đó Thượng Đế lựa chọn vùng đất của thần tiên Nhật Bản để tổ chức tiệc, tính Loki ham chơi mà chúng tôi lại không muốn để cậu ấy chạy loạn nên chúng tôi đã cùng nhau trốn ra khỏi bữa tiệc đó.”

“Sau đó chúng tôi đến “Khu vườn Nihon”, nơi mà hoa cỏ và nhiều loại thực vật cùng nhau phát triển, ở đó chúng tôi đã gặp Hikari”

Nghe nhắc đến Hikari, tim tôi hẫng một nhịp, nhưng bề ngoài tôi cố gắng không để mình thể hiện ra biểu hiện gì quá khích, tôi im lặng, lắng tai nghe những âm thanh như chuông bạc của Balder.

“Hikari, cô bé này không có họ, nghe bảo rằng em ấy sinh ra khi mà thần mặt trời tình cờ đi ngang qua đó và được người đặt cho cái tên là Hikari (Ánh sáng)”

“Hikari tính tình rất dễ thương và nghịch ngợm, cô bé đặt biệt thích bám theo Loki và cả hai đứa nhóc đó rất thích cùng nhau bày trò quậy phá”- Đôi mắt Balder ánh lên một cổic hoài niệm mờ nhạt, và cả Stukito bề ngoài lạnh lùng bây giờ cũng nở một nụ cười như ẩn như hiện không dễ phát hiện.

“Thật ra thì tôi biết Loki thích Hikari, đó là điều mà ai cũng biết, cô bé như ánh mặt trời vậy, là thứ ánh sáng chói lóa nhất trên thế gian này mà không ai có thể chạm tới được, chỉ có Loki.. và Takeru”

“Thời gian chúng tôi bên nhau không nhiều, nhưng đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Loki, nhưng trước một ngày khi trở về, Loki đã tiết lộ với Hikari một chuyện, đó là cậu ấy muốn tìm một hoa Pha Lê. Loài hoa này chủ sống độc nhất ở nơi u ám và tối tăm, nó có thân hình gia góc và năm cánh hoa đều là thủy tinh, khi tiếp xúc với ánh sáng thì nó lại cứng hơn và đẹp hơn, nhưng một khi tiếp xúc với con người thì sẽ bị tan biến, vì thế người ta gọi nó là Pha Lê. Loki muốn tìm Pha Lê để ra oai với lũ nhóc hay bắt nạt cậu ấy, và bông hoa ấy chỉ mọc ở núi Jishikami, là nơi mà bọn tôi đồ bị nhốt ở đó.”

Jishikami. ...

Bỗng nhiên một loạt ký ức liền hiện về bao vây tâm trí tôi

“Em không bao giờ được đến ngọn núi Jishikami nhé”

“Vậy nếu em lỡ bước đến đó?”

“Anh và anh hai sẽ cứu em!”

“Móc ghéo nhé?”

Tôi giật mình, cố kiềm lại những giọt nước ngay khóe mắt, nhắm chặt mắt lại không muốn nhớ đến nó nữa. Cố che đi vết thương trong tim và hình ảnh bóng dáng nhỏ nhắn ấy.

“Tuy nhiên.. tối hôm ấy Hikari đã một mình lên vào khu rừng Jishikami để tìm Pha Lê cho Loki, con bé muốn tặng cho Loki một món quà tạm biệt..”

“Nhưng mà ..”- Giọng Balder lạ hơn, hình như anh ta đang cố kiềm nén nỗi đau xót trong lòng, tôi biết mà, tôi hiểu mà, đau lắm. Kết quả của Hikari.. tôi biết chứ.

“Hikari đã bị lũ khổng nạn trong khu rừng đó cưỡng hiếp!”

“Con bé.. Con bé chỉ mới có 10 tuổi... nó có biết gì đâu.. Hikari đã cố gắng chống cự.. người ta... người ta tìm thấy nó ở bìa rừng. Hình như là bị vứt ra đây.. bọn khổng nạn đó... bọn chúng lấy đi hai mắt của Hikari.... Còn đánh đập con bé ...”

Tôi cố kiềm nén những tiếng nấc trong cổ họng, Stukito đối diện thì im lặng cúi đầu, tay anh nắm chặt và run rẩy, còn Balde liên tục hít sâu để bình ổn lại tâm trạng. Một lúc khá lâu.. anh nói

“Loki đã trách mình rất nhiều, thời gian ấy cậu ấy liên tục tự dần vặt bản thân, thậm chí có lần cậu ấy để mặc lũ thần tiên khác đánh đập chỉ vì muốn chết theo Hikari. Còn Takeru.. anh ta và Stukito là thanh mai trúc mã của Hikari.. nhưng chính anh ta cũng tự rạch mình không bảo vệ tốt cho cô bé, chuyện này chỉ có tôi và Stukito biết, còn cả hai người kia thì không, nên ngày hôm qua khi cô nhắc đến Hikari, Loki mới phát điên như thế”

Là vậy sao Hikari ? Là vậy sao X, thì ra cô đã trải qua nhiều chuyện đến như vậy, thật đáng thương, X, cô đã đau lắm đúng không ? Cô muốn chết quá đi, cô không muốn sống, cô luôn tìm đường tự sát chỉ vì muốn trở về bên Loki và Takeru. Thì ra người mà cô luôn nhắc là bọn họ, thì ra.. tôi đã không quan tâm cô nhiều hơn.

X, tôi hiểu rồi, tôi đã hiểu lời nhờ vả của cô, tôi hiểu những vết thương trên người cô từ đâu ra, tôi hiểu vì sao mà cô cần tình thương đến thế, vì sao cô lại yêu bọn họ đến như vậy.

X.. tôi sẽ giúp cô, tôi sẽ giúp cô hoàn thành tâm nguyện của mình. Tôi biết, cả hai chúng ta sắp không còn thời gian nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 47

Sau khi Balder nói ra hết tất cả sự thật, chúng tôi đã im lặng khá lâu, tôi không biết phải nói gì mà cũng không biết phải làm gì, phải làm gì đây. Bây giờ đã biết được thân thế của X cũng như mục đích của cô ấy, nhưng liệu bây giờ làm cách nào mới có thể giúp cô ấy?

X từng nói giúp cô ấy gặp lại Takeru và Loki, nhưng cách đó tôi phải làm như thế nào ? .

Bỗng nhiên tôi lại nhớ đến những ngày X chiếm lấy thân xác của mình khi còn ở thế giới cũ. Hay là để cô ấy thay thế mình ? . Nhưng tôi sợ sẽ gây ra những hậu quả mà tôi không ngờ đến...

“Akari? Akari.” – Balder ngồi một bên khá lâu, nhìn người con gái tóc trắng đang im lặng chìm vào suy nghĩ của riêng mình, khá lâu anh mới lên tiếng gọi.

Akari trong rất giống với Hikari, nhất là đôi mắt trong suốt và nụ cười đó, khuôn mặt của cả hai cũng tương tự nhau. Thú thật, lúc đầu khi Balder nhìn thấy Akari ngày đầu tiên đã rất hoảng sợ, chỉ vì cô bé giống người kia.

Anh hiểu tính cách của Loki, cậu ấy mặc dù trông bất cần và hay đùa dai, nhìn thì có lẽ Loki không để ý đến việc gì nhưng thật ra ngay từ đầu Loki nhìn thấy Akari thì có lẽ thái độ với cô bé đã thay đổi, chỉ vì cô bé giống với người kia.

Akari chỉ là thay thế.

Bên ngoài, bầu trời đã sớm tối đen như mực và bầu không khí vẫn chìm và trong ẩm đậm như thường. Thấp thoáng có mùi sắc của nước mưa và có cả mùi thơm của cỏ sau mưa.

“Xin lỗi nhưng hai người có thể ra ngoài được không ? Tôi muốn nghỉ ngơi một lát”- Giọng Akari âm trầm, cô không có biểu cảm gì liền lên tiếng, Balder khẽ liếc nhìn Stukito này giờ vẫn im lặng, nhận được đôi mắt trấn an của Stukito, Balder thở dài thườn thượt, chỉ để lại câu “ Cô nghỉ sớm đi nhé”, rồi cả hai cùng nhau đi ra ngoài, đóng cánh cửa bằng đá nặng trình trịch lại.

“Stukito, liệu có ổn không khi cho cô ấy biết chuyện đó?”- bước chân của cả hai vững chãi bước trên con đường lát đá hoa cương, Balder nói với Stukito.

“Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi. Tôi có cảm giác sự hiện diện của cô ta sẽ giúp hai người kia.”

Bóng dáng của cả hai cứ thế xa dần xa dần và khuất sau cầu thang rẽ sang hướng khác.

Akari im lặng, tay gác lên trán và mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà. Thở dài, cô xoay lưng vào bên trong, định bụng ngủ một giấc. Nhưng bỗng nhiên bên cạnh có tiếng động nhỏ, Akari giật mình quay sang và bỗng sốt thấy Jin và con thỏ màu trắng đã nằm kế bên từ lúc nào.

Ôm Jin lên, Akari khẽ trách

“Em đi đâu từ chiều đến giờ vậy?”

“Em và Ayame-sama lâu rồi không gặp nên cả hai cùng nhau đi chơi xung quanh thôi ạ!”

Tôi ngạc nhiên, nhìn con thỏ màu trắng đang ý vị sâu xa nhìn mình, Ayame? Cái tên này tôi đã từng nghe ở đâu rồi thì phải, nhưng thay vì tôi phải suy nghĩ một hồi, tôi liền hỏi

“Ayame-sama...?”

Jin có vẻ ngạc nhiên trước sự ngỡ ngàng của tôi, nó nói với một chất giọng “Không thể tin được”

“Chị quên Ayame-sama sao? Ngày đầu tiên em gặp chị em đã nói qua về ngài ấy rồi mà. Ngài ấy là chị của tiểu thư Aiko. Và là một trong những thần thú mà thủ lĩnh Quái Tước- cũng chính mẫu thân của chị - Dã Ngọc Tước, truyền nửa linh hồn vào.”

Tôi cũng sờ sờ ngạc nhiên nhìn con thỏ màu trắng vô hại bên cạnh, nó là chị của Aiko? Vậy có lẽ cô ấy biết Aiko đang ở đâu phải không ?

Nhưng bỗng nhiên tôi lại nhớ đến những lời Jin từng nói, Aiko không phải là biến mất, cô ấy chỉ là đang chờ đợi tôi.

Vì thế, tôi im lặng.

Ayame bỗng nhiên phát ra tiếng cười khúc khích kì lạ, một làn khói màu trắng bốc lên , che khuất đi hình ảnh bé nhỏ màu trắng, rồi từ trong đám khói đó, một bóng dáng mảnh mai bước ra.

Tôi say mê nhìn Ayame, không ngờ ngoài Aiko ra lại có người đẹp đến như thế này.

Ayame có mái tóc màu đồng và uốn lượn hết như những con sóng ngoài biển khơi, đôi mắt màu đỏ cùng hai cái tai dài trên đầu làm cô ấy trong càng đáng yêu hơn.

Nhưng với thân hình bốc lửa và đôi chân dài đỏ lại phá nát hình tượng đáng yêu kia, trái lại làm cho Ayame trông nữ tính và trưởng thành hơn nhiều.

Ayame nở một nụ cười quyến rũ, bỗng nhiên cô ấy bay nhào đến, ôm lấy tôi.

“Tiểu thư Akari~, em có biết là chị rất nóng để được gặp em không? Chị xin lỗi vì bỏ mặc em trong rừng nhé nhưng mà chỉ phải làm vậy để thúc đẩy nhanh cốt truyện thôi mà!~ Em không giận chị đúng không đúng không?~”

Tôi còn đang sờ sờ trước sự nhiệt tình của Ayame, bỗng nhiên một bên đầu gối của cô ấy đè lên vết thương ngày mất cá làm tôi hít lấy một hơi, một giọt nước mắt chảy ra, đau quá đi !.

“Á Á!! Chị xin lỗi chị xin lỗi. Chị không cố ý đâu mà!!”

“Không. không sao”

“Không sao cái gì mà không sao!! Chị sẽ làm nó hồi phục ngay đây !”

Tôi chưa kịp phản ứng thì một tay của Ayame đã nắm lấy mắt cá chân của tôi, một luồng khí từ miệng cô ấy bỗng trào ra, nó bao phủ lấy chân tôi, lúc đầu có cảm giác đau đớn lợi hại nhưng một lúc sau lại có cảm giác mát mẻ lạ thường, miệng vết thương từ từ khép lại, và rồi nó trông lành lặn hết như chưa từng có một vết thương nào.

Tuyệt thật, trình độ của tôi chưa thể đạt được đến cảnh giới như thế này, nó chỉ có thể làm lành vết thương nhưng nó vẫn để lại sẹo, không đòi nào trông nó sạch sẽ đến như thế này.

“Xong, mọi chuyện đã kết thúc, và bây giờ chúng ta vào vấn đề chính nào !”

Nụ cười của Ayame chợt tắt, Jin bay lên, đậu lên vai Ayame, đôi mắt của họ ánh lên thứ ánh sáng kỳ lạ, và nụ cười nửa miệng bí hiểm của Ayame bỗng nâng lên, tôi hoảng sợ, nuốt nước miếng, và chờ đợi chuyện tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 48

Đôi mắt màu đỏ của Ayame như xoáy sâu vào trong tâm trí tôi, cơ thể tôi, trái tim tôi, tâm hồn tôi như tự bị thôi miên mà phải lắng nghe, cố gắng giải thích hết tất cả những ý nghĩa của đôi mắt đó.

Tay chân tôi bỗng lạnh toát đi, hàn khí ở đầu bỗng phát ra và một toáng khói màu đen từ khắp nơi bỗng tràn đến bao phủ lấy cả ba, tôi hoảng sợ, nhưng lại không động đậy được, cổ họng tôi đắng chát, cảm giác có vị ngọt sâu trong cổ họng muốn trào ra nhưng tôi cố gắng kìm chế lại.

Thật kỳ lạ, thứ khói đó đã dày đặc, gần như che phủ hết căn phòng to lớn nhưng dường như cả Ayame và Jin lại không thấy điều đó.

“Akari... chị sẽ kể cho em nghe hết tất cả”- Giọng nói của Ayame lấp lửng, và dường như cô ấy không thật sự muốn kể cho tôi nghe sự thật, vì tôi thấy Ayame đang đấu tranh nội tâm rất dữ dội mặc dù bề ngoài Ayame không thể hiện điều gì quá sơ hở.

“Thật ra thế giới này, thế giới cũ của em hay thế giới có Aiko.. thật ra tất cả chỉ do Bạch Linh Chi thật sự tạo ra ...”

“Em không hiểu lắm...”- Tôi khó nhọc mở miệng, cố gắng mặc kệ làn khói đang trào vào trong miệng, cố gắng coi như nó không tồn tại và cố gắng tập trung vào câu chuyện của Ayame, tôi có cảm giác, nếu tôi không nghe thì mãi mãi tôi sẽ không bao giờ biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình.

“Có lẽ em cũng biết cơ thể Bạch Linh Chi đã phân tán ra tứ phương phải không? Bọn chị- những thần thú- thật ra được phụ trách chăm nom một cánh hoa có sức mạnh lớn nhất, và em, cánh hoa đẹp nhất, cánh hoa mạnh nhất, là do Aiko chăm sóc. Hẳn là em đã gặp hai cô bé là Hikari và Naruse nhỉ.. Naruse là do con rắn chết tiết Ebisu và Hikari là do ngài hổ Kiba chăm nom. Nhưng vào lúc mà cha mẹ của em chết, ký ức của em đã bị lung lay dữ dội và có khả năng bị nhập ma nên bọn chị đã phải làm việc luân phiên chỉ để tìm ra cách.”

“Và em biết bọn chị đã phát hiện ra việc gì không? Thật ra ngoài Bạch Linh Chi đã chết, em là người thứ hai có khả năng tác động đến không gian này, có nghĩa là một khi tâm trí em không ổn định, không gian sẽ bị xáo trộn lại với nhau. Và hậu quả thì thật không đoán trước được. Giống như khi em nghe tin Sasuke và Ayama chết, không gian đã bị chấn động, hậu quả là có những bộ Anime khác nhau trộn vào, tạo nên một hỗn hợp lầu nhai thật đáng sợ!”

“Ặc hèm!!!”- Jin đậu trên vai tôi khẽ nhúc nhếch Ayame đang quá khích kia làm cho cô ấy ngại ngùng gãi gãi hai má rồi bật cười khúc khích. Nếu như không để ý đến hàn khí trong mắt của Ayame.

Tâm trí tôi mặc dù đang suy nghĩ những chuyện mà Ayame vừa kể nhưng mắt tôi lại trần trối nhìn đám mây kia đang trôi lững lờ hai chân của Ayame, mà hình như cô ấy lại không có cảm nhận gì cả, thật kỳ lạ!

“Thật ra... cuộc hành trình này của em ngoài mặc phải tập hợp lại đủ bông hoa, đến cuối cùng.. tất cả phải biến mất... để Bạch Linh Chi thật sự được sống dậy. .. Chị.. chị xin lỗi”

Ayame nói đến đây thì hơi cúi đầu, nhận ra nét mặt đang thay đổi của cô ấy, tôi khẽ cười một tiếng, từ lâu rồi, chuyện còn sống trên trái đất này không còn có thể ảnh hưởng đến tôi, phải làm sao đây, tôi không tài nào không chế được tương lai của mình, cũng không tài nào có một cuộc sống bình thường bình yên hạnh phúc, vậy thì chuyện biến mất, có nghĩa lý gì cơ chứ?

“Em không sao, thật ra, còn sống hay không đối với em không quan trọng..”

Không gian tĩnh lặng đến đáng sợ, tĩnh lặng đến nổi, tôi có cảm tưởng thời gian và không gian, tất cả đã bị đóng băng đi.

“Akari, chúng ta không còn nhiều thời gian”- Jin im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng-“Ngày mai, chị hãy giải quyết tất cả mọi thứ đi, giải phóng cho X, và cũng như giải phóng con tim của chị”

Cuộc trò chuyện của chúng tôi dần đi vào bế tắc ngay khi Jin nói như thế, vậy là việc gì đến cũng phải đến thôi, tôi không tài nào trốn chạy được nữa, vậy thì đành phải chấp nhận, tôi cũng muốn mau hoàn thành sớm để trở về cùng những người tôi yêu thương.

Mắt trông thấy đám khói dày đặc đã gần như che kín khắp phòng, tôi lên tiếng.

“Nhưng chị ơi.. có một đám khói đang bao phủ lấy chúng ta”

“Hả!?”

Ayame và Jin bỗng thay đổi sắc mặt, vội quay mặt lại, sát khí từ cả hai bốc lên làm cho gáy tôi dựng đứng và môi hơi lạnh tóa ra không ngừng, tay run run, tôi phát hiện tay Ayame bỗng xuất hiện một ngọn lửa và trán của Jin bỗng xuất hiện một vòng tròn màu tím, nhưng bỗng nhiên, Ayame khựng lại, kỳ lạ nhìn tôi.

“Akari.. bọn chị không thấy gì cả...”

--

Sau khi đóng cửa phòng bệnh lại, con thỏ màu trắng và một con gấu màu đen bay lơ lửng bắt đầu lang thang ra khuôn viên trường học.

Ayame thần thờ nhìn con sông nhẹ nhàng trôi trước mặt, Jin ngồi cạnh, cũng không biết nói gì cho phải.

“Jin.. chị nghĩ rằng lão ta đã hành động.”

“Ý chị là đám khói mà tiểu thư nói đến?”

“Phải, có lẽ sự xuất hiện của chị đã đá động đến lão”- Giọng Ayame trầm đi và đôi mắt sắc lạnh đi mấy phần-“ Bọn họ vẫn luôn theo dõi chúng ta”

“Nhưng tại sao chúng ta lại không thấy đám khói đó mà tiểu thư lại thấy?”

“...”

Mặt trăng hôm nay không còn sáng như mọi ngày và tiếng dế kêu râm ran khắp mọi nơi, trên không trung, đom đóm với thứ ánh sáng màu xanh ma mị bay chồn vờn khắp nơi tạo ra một khung cảnh tựa như chốn bồng lai tiên cảnh.

Jin im lặng, mày co rút, nó đã hứa sẽ bảo vệ tiểu thư, nó sẽ không để tiểu thư xảy ra chuyện gì được.

“Ayame-san, em nghĩ chúng ta nên nói cho bọn họ biết”

Lại một lần nữa tôi choàng tỉnh dậy, thấy xung quanh là không gian đen, nơi mà tôi thường gặp Hikari và Naruse, nhưng đã rất lâu rồi, có thể nói từ ngày tôi đến thế giới này tôi đã không còn đến đây nữa, cũng không còn gặp Naruse.

Bên cạnh tôi, Hikari, đang im lặng, mắt nhìn vào một khoảng không gian vô định, tôi nhú mày, không muốn lên tiếng làm ảnh hưởng đến cô ấy.

Nhưng rất lâu rất lâu sau đó, tôi không kiềm được lên tiếng.

“Tôi biết những chuyện cô đã trải qua”

“...”

“Cô hẳn đã rất sợ hãi nhỉ?”

“...”

“... Tôi đã từng rất sợ”- Hikari nhẹ nhàng nói, cô ấy vòng tay ôm chặt đầu gối-“ Nhưng cứ nghĩ đến việc sẽ được gặp lại họ, tôi không còn thấy sợ nữa”

“Vậy cô đã gặp họ chưa?”

“Rồi... Nhưng tôi không thể nói chuyện với họ”

“Vì sao?”

“Bởi vì.. nếu tôi nói chuyện với họ, tôi sẽ biến mất”

Nhìn người con gái với mái tóc trắng, khuôn mặt giống tôi như tạc đang ngồi im lặng bên cạnh, tôi bỗng cảm thấy mình trông thật nhỏ bé lạ thường. Vì họ, cô ấy đã dừng cảm đánh đổi nhiều đến thế, thậm chí nếu có thể, Hikari sẵn sàng chết để gặp lại được người mà cô ấy yêu.

Đôi khi tôi thường nghĩ, tình yêu, là thứ dễ dàng để con người ta đánh đổi nhiều thế sao? Và Hikari đã cho tôi biết, không gì là không thể.

“Tôi ngạc nhiên lắm phải không, khi cứ mãi chạy theo bóng hình mình mãi không chạm vào được...”

“Nhưng cô biết không Akari, trải qua nhiều chuyện đến vậy tôi mới học được nhiều điều, ví dụ như, tôi đã biết trân trọng hiện tại và sống vì tương lai thay vì cứ mãi níu kéo cái quá khứ đen tối đó”

“Nhưng mà dù gì tôi cũng đã chết rồi, vậy thì tôi sẽ không có hiện tại, càng không có tương lai. Nên Akari..”- Bỗng nhiên Hikari nắm lấy tay tôi, đôi bàn tay nhỏ bé, lạnh ngắt và trắng xanh, Hikari bỗng nói bằng giọng khản thiết-“Nếu như tôi biến mất, xin cô, hãy giúp tôi chăm sóc bọn họ. Dù cô không muốn nhưng xin cô, đứng từ xa chăm sóc họ cũng được rồi”

Thời gian trôi qua rất lâu rất lâu, đầu óc tôi trống rỗng và miệng thì khô cháy. Nhớ đến khuôn mặt anh tuấn với mái tóc xanh dương, hay đôi mắt màu xám và mái tóc đỏ, hai má tôi bỗng nóng lên, bối rối, nhưng rồi, nụ cười ấm áp của người ấy lại hiện ra, tim tôi đau nói, tôi nói

“Nhưng tôi đã có Syaoran rồi..”

“Akari...”- Hikari vươn tay, chạm vào đôi má của tôi, mắt cô ấy nhẹ nhàng, màu đỏ đó, chưa bao giờ trong suốt như lúc này-“Cô nên nhớ, cô không phải là một người bình thường, luân thường đạo lý, từ lâu nó không giành cho cô...”

“Ngày mai... là vĩnh biệt thật sự rồi nhĩ”

Bỗng một tỉnh dậy, tôi mơ màng ngơ ngác nhìn Jin và Ayame đang say giấc bên cạnh.

Bên ngoài tiếng chim hót líu lo và ánh mặt trời đã ló dạng, kéo rèm cửa để ánh sáng lọt vào, hít thở không khí trong lành, tôi biết, hôm nay chính là ngày quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 49

Mặt trăng có lẽ là thứ đẹp nhất trên thế gian này.

Mặt trăng có lẽ là thứ thê lương nhất trên thế gian này.

Mặt trăng có lẽ là thứ đau lòng nhất trên thế gian này.

Ngày ấy, tôi gặp người con gái đó, là mặt trời nhưng tại sao lại buồn như mặt trăng?

Ánh nắng chói chang, mây trắng bồng bềnh, không khí oi bức, dế kêu liên hồi, không còn tiếng cười đùa, cũng không còn bóng dáng ai nơi sân trường.

Mùa hè đã đến rồi.

Hè đến là thời gian ly biệt.

--

Tôi bước đi trên đường mòn lát gạch, không khí vẫn nóng bức như thế, cảm giác khó chịu ở vùng ngực làm tôi mệt mỏi đến choáng váng.

Làm con gái khổ thật, làm con gái sướng gì? Cứ mãi rộn nhiều lớp áo như thế, có vui về gì chẳng?

Nhưng đó là yếu tố bắt buộc làm nên một người con gái, vậy thì đành chấp nhận.

Hôm nay thật lạ, dù biết hôm nay sẽ rất buồn, dù biết hôm nay sẽ rất đau thương, nhưng không hiểu vì sao tâm trạng của tôi không có mấy bi ai, mà lại nhiều hơn là sự lạc quan.

Là sao thế? Thật khó hiểu.

Và tôi chợt nhận ra, tôi đang tự đọc thoại nội tâm, cái điều mà trước giờ tôi chưa từng làm.

Ý nghĩ đó làm tôi run sợ, tôi bị làm sao thế này? Cứ như biến thành người khác vậy.

Nhưng mà mặc kệ, tôi vẫn cứ thế, nằng nổ tiến về phía trước mà không hề hay biết rằng phía sau cạnh chân cầu thang, một bóng dáng mờ ảo màu trắng đang lặng lẽ nhìn theo...

“Xin chào Takeru ! Stukito , Yui! Và Apollon”

“...”

Tất cả mọi người đều á khẩu kỳ lạ nhìn cười con gái trước mắt, mỗi người đều lấy làm lạ, mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ của riêng mình.

Akari ngạc nhiên, và rồi cô bày ra một bộ mặt “Không hiểu” gì, nho nhỏ nói với bốn người.

“Tại sao các cậu lại nhìn tôi như vậy?”

Yui phản ứng nhanh hơn những người còn lại, vội xua tay lấp bấp lắc đầu như trống

“Nào có ! B.. bọn tớ đang ăn sáng! Cậu.. cậu muốn ăn chung không?”

“Ừm!”

Akari mỉm cười vui vẻ, kéo ghế ra ngồi xuống, tự nhiên dùng chiếc nĩa được đặt sẵn trong một cái rổ nhỏ gần đấy và ghim vào phần thịt bít tết nóng hôi hổi của Takeru, người ngồi gần đó.

Nếu như là bình thường, Takeru đã nổi nóng và chửi đồng lên.

Nhưng hôm nay lại khác, anh vươn tay sờ vào trán của Akari, lo lắng nói

“Cô không sao chứ? Cô cư xử lạ quá”

“Ý anh là sao?”- Akari ngạc nhiên nhìn Takeru, hết như thật sự cô không hiểu gì cả, điều đó làm nghi ngờ trong cả bốn người tăng lên thêm.

Apollon lúc này mới hồi phục tinh thần, anh vội đẩy hết đĩa thịt của mình chưa ăn được một miếng nào sang chỗ Akari và vội vàng nói.

“Cô ăn phần của tôi đi! Ăn nhiều vào để lấy lại sức”

“Nhưng mà ..”

“Cứ ăn đi, tôi lấy cái khác là được mà”

Thật sự trong lòng Akari lúc này rất lấy làm lạ, ngày hôm nay rất kỳ quái, nhưng sự kỳ quái đó là như thế nào thì cô lại không thể nào lí giải nổi.

Nhìn đồng hồ thấy đã gần chín giờ sáng, tim tôi đập thình thịch liên hồi và hai mắt liên tục lảo liên. Tôi có cảm giác máu nóng trong người đang sôi lên sùng sục và tay chân thì bủn rủn cả ra. Hôm nay Zeus tổ chức một buổi họp khẩn cấp vào lúc mười giờ, tôi không hiểu ông ta mở cuộc họp đó làm gì nhưng chắc chắn đó không phải là ý hay.

Bỗng dưng trong đại não bỗng vang lên một tiếng [Ting] khô khốc, và giọng nói âm vang the thé đặc trưng của Jin vang lên

“Akari, chị có thể ra bờ sông ngay lúc này không? Bọn em có việc này gấp.”

Một tiếng [Ting] nữa vang lên, và mọi thứ lại trở về im lặng. Yui khẽ đẩy vào khuỷu tay tôi một cái làm tôi giật bắn người, Yui nhỏ nhẹ hỏi

“Cậu sao thế?”

“Hửm? Ừm.. Tớ không sao. Đây ! Mọi người cứ ăn đi nhé, tớ ra bờ sông gặp Jin một chút!”

Và rồi không đợi ai phản ứng, tôi vội kéo ghế đứng bật dậy bỏ chạy.

"Chờ đã Akari! Cậu đừng quên có mặt đứng giờ ở phòng chung nhé !"- Chạy đã xa nhưng tôi vẫn nghe thấy giọng nói trong trẻo của Yui, bước chân nhanh hơn, tôi không thể làm chậm trễ .

Mọi người ngơ ngác nhìn bóng dáng đã chạy xa, Takeru khẽ nhú mồm, động tác trên tay cậu khẽ động, có lẽ là cũng muốn đứng lên nhưng Stukito kịp thời ngăn lại, đôi mắt màu hổ phách ý vị thâm trường nhìn Takeru, anh lắc đầu, một cái vỗ nhẹ lên lưng Takeru làm anh khẽ an tâm lại, Takeru cắn chặt môi , đưa miếng bánh lên môi cắn một cái khô khốc.

Trên đường đến bờ sông tôi đã suy nghĩ rất nhiều thứ, cảm thấy mọi chuyện thật sự rất kỳ diệu. Tôi nghĩ nếu như chị Aiko không bỏ đi thì có lẽ bây giờ tôi vẫn là một Như Nhi sống khép mình trong bốn bức tường của biệt thự, suốt ngày cắm mặt vào màn hình laptop và sống mặc kệ Trái Đất quay rồi nhí.

Thật ra cũng không hẳn là tôi ghét tình trạng hiện giờ của mình, ghét là ghét vì mọi chuyện phiền phức bất hạnh cứ đổ ập lên tôi, nhưng tôi cũng biết ơn cơ hội này, nhờ vậy tôi làm quen được rất nhiều người, lại còn gặp được người mình thật sự thích nữa.

Nhắc đến cậu ấy, thật muốn gặp Syaoran quá đi...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 50

Tôi nhẹ nhàng mở mắt ra, cảm nhận sự mất đi trọng lực của cơ thể, dùng đôi mắt trong suốt xen lẫn mờ mịt ngơ ngác quan sát xung quanh.

Tôi đang ở một nơi kỳ lạ, xung quanh giống như dải ngân hà ở vũ trụ, hàng ngàn vì sao lấp lánh và khung cảnh với màu tím hồng làm cho mọi thứ trong càng huyền bí hơn.

Thở hắt ra. Cả cơ thể bỗng hơi nhói lên, đánh thức tâm trí đang mơ màng của tôi.

À phải rồi, tôi đã làm việc đó.

Tôi nhớ, sau khi tôi trò chuyện với Jin và Ayame, sau khi đồng ý bắt đầu việc hòa lại làm một với Hikari thì bỗng một luồng ánh sáng màu vàng từ mắt Jin bắn ra làm tôi choáng váng.

Và rồi trước khi tôi ngất đi, tôi thấp thoáng thấy Hikari, bóng dáng mảnh mai trong bộ váy màu trắng đứng trong dãy sương mù nhìn tôi mỉm cười.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, tôi dường như đang xem một cuốn băng quay nhanh, mà nhân vật chính là Hikari.

Tiếng cười đùa của trẻ thơ vang lên, xung quanh là khung cảnh thân thiện với những kỉ quan rực rỡ. Người phụ nữ vận bộ trang phục kỳ lạ màu đỏ đang mỉm cười hiền từ, hay những tiếng cười nói xung quanh.

Khó có thể thấy được rằng, Hikari từng được mọi người trên thiên giới yêu mến đến cỡ nào.

Tầm mắt bỗng nhiên xoay chuyển, mọi thứ chợt hóa thành hư không, tìm tôi bỗng hẫng đi một nhịp, khóe môi không biết từ lúc nào mà nhếch lên.

Tôi thấy Takeru và Stukito cười mà chạy theo sau một cô bé với mái tóc vàng, phóng nhanh qua từng con núi ẩn nấp sau những đám mây.

Cho dù ánh sáng ở nơi thần tiên có chói chang như thế nào, cũng không tài nào xua đi ánh hào quang của cô bé.

Nụ cười ngại ngùng với đôi mắt lấp lánh lên nhìn theo Loki, hay nụ cười mãn nguyện nép trong vòng ôm của Stukito và Takeru.

Trong tim như có một dòng suối ấm áp len lỏi, nước mắt chảy ra, tôi mỉm cười nhìn những hồi ức đó chạy vụt qua trí óc.

Thì ra, tôi đã từng hạnh phúc, thì ra, tôi đã từng vui vẻ như thế sao.

Một vòng tay ôm chầm lấy tôi, đôi tay trắng nõn, lạnh buốt, phát ra thứ ánh sáng kỳ lạ ghì lấy tôi vào lòng. Nhịp tim đều đặn của người đó truyền vào tim tôi, mùi hương của hoa Lavender nhẹ nhàng khuấy đảo khứu giác, lòng tôi nháy mắt bình yên trở lại.

À phải rồi, tôi phải thực hiện điều đó.

Nhắm mắt lại, vờn tay ra, từ sợi dây chuyền trên ngực bỗng phát ra thứ ánh sáng xanh nhạt dần bao phủ lấy cơ thể tôi và Hikari, thứ ánh sáng xanh nhạt đó hệt như dải ruy băng uốn lượn, và từ từ, vận tốc tăng lên, dải ruy băng dần biến thành một con ốc, cuốn tôi và Hikari lên cao. Thứ ánh sáng đó càng lúc càng lớn hơn, nuốt chửng cả hai.

Xung quanh mọi thứ đều chìm vào thứ ánh sáng tựa như ánh mặt trời đang bùng nổ ở xung quanh.

Ánh sáng chói lóa làm nhòe đi mắt của Jin và Ayame, cả hai phải ôm lấy nhau và nhắm tịt mắt lại.

Không ngờ sức mạnh đó lại mạnh đến thế. Jin suy nghĩ, có lẽ vì quá lâu sức mạnh tiềm ẩn trong người tiểu thư chưa bị đánh thức nên hôm nay kết hợp với Hikari- người vốn mang trong mình linh hồn của thần linh- đã bùng phát dữ dội, trong tương lai nếu không biết cách sử dụng e rằng sẽ gây ra những hậu quả khó lường.

Ở một phía nào đó, trong phòng hiệu trưởng, Zeus và Thoth cùng nhau hướng ra ngoài cửa sổ, nơi có luồng năng lượng mãnh mẽ đang bùng phát. Đôi mắt Zeus thâm trầm, nhưng thấp thoáng là nét kiêu hãnh không tài nào dấu diếm được, không ngờ con gái của tên nhóc đó lại mạnh đến như thế, đúng thật là hổ phụ sinh hổ tử.

“Ông không cảm thấy nguy hiểm hay sao? Sức mạnh của cô ta là thứ mà bọn họ nhắm tới.”- Thoth nãy giờ im lặng lúc này cũng lên tiếng, tầm lưng rắn rỏi tựa vào bức tường bằng đá, giọng nói anh lạnh lùng.

“Thì sao? Ta nghĩ, không cần ta, tự tay bọn kia có thể bảo vệ được con bé”

“Tôi không biết ông nghĩ như thế nào...”-Thoth dường như bất mãn với lời của Zeus, trong đáy mắt anh bỗng hiện lên tia khinh thường-“ Lũ nhóc ranh ấy thì làm được gì. Chính bọn họ bây giờ cũng đã mất đi hết kỷ ức của mình.”

“Bọn họ mất đi kỷ ức, không có nghĩ thân phận từng là tiền của bọn họ mất!”- Zeus quay mặt, đối mặt với Thoth, thất vọng nói-“Thoth, ta luôn tự tin người là trợ thủ đắc lực của ta, và ta luôn thưởng thức trí thông minh của người.. tại sao hôm nay người không hiểu được những điều đơn giản như thế?”- Rồi ông đưa miệng sát vào tai Thoth, thâm sâu nói-“Hay là... người cảm thấy rằng người có thể một thân bảo vệ con bé..?”

Thoth ý vị thâm trường nhìn Zeus, khá lâu, anh không lên tiếng. Chỉ còn tiếng ve sầu bên ngoài kêu lên inh ỏi.

Phía bên ngoài cánh rừng, cả bọn đã tập hợp đông đủ từ lúc nào, ngay lúc này, Takeru đang cố gắng xông vào rừng, nhưng dù anh cố gắng thế nào, xung quanh khu rừng dường như đã bị bao phủ bởi một lớp phòng tuyến cứng cỏi, không ai có thể đâm thủng được.

“Chết tiệt, thứ quái quỷ gì thế này!”- Takeru nghiến răng nói.

Từ lúc thấy được một con nỏ phát ra từ phía khu rừng, bọn họ đã nhanh chóng tản ra tìm Akari, bởi vì trong thâm tâm ai cũng biết được, cứ mỗi khi có chuyện gì xảy ra, người bị dính dáng (hay tự gây họa) luôn luôn là Akari.

Tim Takeru đau nhói, đôi mắt anh ngập tràn tia hối hận, đành ra anh không nên bỏ cô một mình, lúc này ở nhà ăn, đáng lý anh nên giữ cô lại.

Yui trầm mặt, ngồi thụp xuống, buồn rầu suy nghĩ, cô không muốn lại có chuyện gì bất trắc xảy đến với Akari. Nhưng cô chỉ là người bình thường, làm thế nào mới có thể ngăn lại được?

“Tiên nữ đừng lo, tôi nghĩ Akari sẽ không sao đâu”- Biết được nỗi lo lắng trong lòng Yui lúc này, Apollon không biết làm sau, chỉ biết ngồi thụp xuống an ủi Yui, người lúc này đang bối rối không biết làm sao.

Chỉ có Loki, Thor và Balder cả ba cùng nhau đứng ở một góc, im lặng không biết đang suy nghĩ gì.

“Này! Tại sao không ai giúp tôi hết vậy!?”- Sau một lúc cố gắng bắt thành, Takeru nghiến răng nghiến lợi la hét, anh thật sự thất trách, và cũng không ngờ bọn người này lại không biết giúp mình. Bọn họ không lo lắng cho Akari sao?

“Này, tôi nghĩ anh nên dừng lại đi. Không có kết quả đâu!”- Loki lạnh lùng nói-“ Từ nãy đến giờ anh cố gắng chọc thủng lớp phòng ngự đó, nhưng mãi cũng không được đó sao? Thậm chí cũng không hề hấn gì, ở đây thậm chí chưa có ai lấy lại được quyền năng của mình, vì thế, ngoài Akari và lão Zeus, tôi e rằng lớp phòng ngự này không thể nào xê dịch được đâu!”

“Vậy thì đi tìm lão Zeus”- Takeru nghe vậy, một chút bất mãn với lời nói khinh thường của Loki liền biến mất, thay vào đó là nỗi lo lắng đang dần ngập tràn. Anh phải mau chóng đi tìm Zeus và nhờ lão tháo gỡ thứ quái quỷ này.

Nhưng chân trước chưa đi, Stukito đã lên tiếng

“Đừng đi. Zeus không giúp chúng ta đâu.”

“Anh hai...”

“Thâm tâm của lão, không phải là em không biết.”

Đây là lần đầu tiên Takeru thấy người anh trai trước đây luôn im lặng và không quan tâm bất cứ thứ gì của mình trong nghiêm túc đến vậy. Nhìn vào đôi mắt hổ phách của anh, lòng Takeru bỗng nhiên an tĩnh lại. Anh hai nói đúng, Zeus là tên khó đoán nhất, những việc như thế này e rằng có bàn tay của lão góp sức. Đi nhờ vả lão chỉ tổ rước nhục vào thân. Nhưng nỗi lo lắng vẫn còn đó, Takeru cắn môi, ngồi thụp xuống một góc cây gần đó.

Trong không gian bỗng vang lên tiếng hát như gần như xa, như ảo như thật của Akari. Nhưng giọng hát này quen lắm, phải nói, là quen thuộc trong lòng Loki, Thor, Balder, Takeru và Stukito.

Những ngày còn nhỏ, khi bọn họ còn bên nhau, Hikari thích nhất là hát, dù buồn, vui, cô bé vẫn thích hát, bởi vì giọng hát là thứ mà Hikari thể hiện cảm xúc của mình.

Chỉ vài giây, cả bọn liền giật bắn người, Loki lúc này đã không thể nào giữ được bình tĩnh nữa, đôi mắt anh đỏ au lên, nghiến chặt răng, xông vào lớp phòng tuyến nhưng không ăn thua

“Bình tĩnh lại Loki!”- Balder và Thor hai người hai bên cố gắng kiềm Loki lại, bởi vì họ cảm nhận được Loki đang mất dần bình tĩnh.-“Hikari chết rồi! Cậu tỉnh lại, chỉ là ảo giác thôi! Hikari đã chết lâu rồi!”

Cái câu “Hikari đã chết” như một nhát búa giáng vào tim Loki, anh thần thờ, té quỵ trên nền cát dơ bẩn. Miệng lắp bắp, đôi mắt mờ hồ, nhìn anh lúc này trong tiêu tụy và như người mất hồn.

“Phải rồi.. Hikari đã chết, là do tôi hại chết cô ấy.. là do tôi.. Hikari đã về rồi, có lẽ cô ấy thấy tôi không nên sống.. thấy tôi hại cô ấy chết, thấy tôi nên đền mạng..”

“Bình tĩnh lại Loki!”- Apollon một bên lo lắng níu hai vai đang run rẩy của Loki, nhưng Loki vẫn vậy, ôm mặt khóc nức nở. Bỗng nhiên, một cỗ sát khí xông đến, và một cú đâm xông đến, đánh Loki văng ra, máu từ khóe miệng trào ra, Loki ngơ ngác, nhìn người đang đứng trước mặt mình.

“Thì ra là mày.. Thì ra là mày hại chết cô ấy..”- Takeru lúc này hệt như một người điên, đôi mắt anh hằn lên nét dữ tợn, gân cốt đều trồi lên, và sát khí xung quanh làm mọi người bất giác lui về sau.

Chỉ có Balder và Thor là chắn trước mặt Loki.

“Đủ rồi Totsuka-kun. Cậu cũng nên bình tĩnh lại đi, cậu cũng biết trong chuyện này không ai có lỗi hết”- Balder nhú mày, gần từng tiếng.

Yui hoảng hốt, cùng Apollon và Hades vội đỡ Loki. Yui nói

“Anh làm gì thế Takeru!”

Stukito nãy giờ im lặng, cũng tiến lên kéo tay Takeru, nhưng anh mạnh mẽ hất ra và quát.

“Đủ rồi! Rốt cuộc các người dính dáng gì tới cô ấy? Cái chết của cô ấy là do thằng đó hại đúng không!”

“Phải!”- Loki nãy giờ im lặng cũng lên tiếng.-“Là tôi hại chết cô ấy! Là tôi đẩy cô ấy vào chỗ đó! Tất cả là tại tôi!”

“Thằng chó...”- Takeru nghiêng rãnh, tính xông lên đánh nhau với Loki thì bỗng nhiên, Stukito tát thẳng vào mặt Takeru, cái tát tưởng như nhẹ, nhưng nó làm cho khóe miệng Takeru rỉ máu, anh ngơ ngác nhìn khuôn mặt của Stukito lúc này đượm đau thương, Stukito nói

“Đủ rồi Takeru, không phải chỉ có một mình em đau..”

Tất cả im lặng, chỉ còn lại tiếng hát ngân vang của Hikari nãy giờ vẫn vang lên đều đặn không điểm dừng, khóe mắt Loki bắt đầu nhỏ từng giọt nước mắt.

Loki thích nghe Hikari hát, lúc anh cảm thấy buồn hay tức giận với lũ thần tiên luôn xoi mói mình, chỉ cần nghe Hikari hát là anh liền bình tĩnh lại, vui vẻ lại ngay.

Yui đứng một bên, quan sát tình hình, tim cô thắt lại, tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?

“Này..”- Hades im hơi lặng tiếng nãy giờ bỗng lên tiếng, nhú mày, anh nghiêm túc nhìn vào mắt Stukito, sau một hồi, anh nói.

“Cậu còn nhớ mấy trăm năm trước từng gặp tôi ở địa phủ nhờ tìm một người không?”

“...Nhớ”- Stukito lúc này như bưng bình, và như có một chút trông mong, anh vội vàng nhìn Hades chờ đợi câu trả lời.

Không khí xung quanh chợt im lặng, Loki và Takeru nghe vậy, cũng vội vàng quay sang nhìn Hades chờ đợi.

Ai mà không biết, Hades là người cai quản địa phủ, anh ta là người nắm giữ vận mệnh và luân hồi của con người, nên việc nhờ Hades tìm kiếm linh hồn Hikari là một điều rất dễ dàng.

“Kết quả là không có”

Không gian ngưng đọng, Stukito nhú mày, không thể nào. Hikari đã chết là chuyện đương nhiên, lúc đem xác về anh và Takeru là người chứng kiến. Không tài nào lại không có được.

Ngay lúc Takeru định lên tiếng hỏi Hades tại sao đã trải qua mấy trăm năm anh ta lại không nói kết quả thì Yui bỗng bật dậy, ngơ ngác nói.

“Đó chẳng phải là giọng của Akari à?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 51

Nghe xong lời Yui nói, tất cả mọi người đều im lặng không lên tiếng, dường như bên tai họ nghe văng vẳng một khúc dương cầm nhẹ nhàng hòa quyện với không gian, giọng ngâm nghe âm vang kia như những tiếng chuông bạc nhẹ nhàng mà thả vào trong tâm khảm mọi người.

Tiếng tim đập thình thịch, thình thịch, đưa tay lên ngay vị trí bên trái, Loki có thể nghe thấy tiếng tim mình đập liên hồi.

Giọng hát này, anh biết chứ, anh đã nghe nhiều lần, cho dù mấy trăm năm, mấy vạn năm, mấy nghìn năm, anh vẫn sẽ không bao giờ quên đi được giọng nói, giọng hát, tiếng ngâm nga của một người con gái, người con gái mà anh yêu..

Trong lúc mọi người còn đang sững sờ, Takeru bỗng nhiên hoảng hốt, vội vàng nhìn về phía cánh rừng rậm đang lay chuyển nhẹ nhàng trong gió.

Không gian yên lặng, có thể nghe rõ ràng trong tiếng hát ngâm nga kia có tiếng bước chân vụt vụt như có như không, và nó đang có xu hướng tăng dần và gần hơn.

Như một phản xạ có điều kiện, cả Loki hay stukito đều nhẹ nhàng đứng lại gần Takeru, vì anh đang đứng ngay lối vào khu rừng.

Chỉ một khoảng khắc, tiếng hát ngừng lại, mọi thứ lại tĩnh lặng như chưa hề có gì, chỉ còn nghe trong gió là tiếng hót của một loại chim nào đó.

Yui cảm thấy hơi sợ, cô bất giác đứng nép mình vào Apollon, Apollon dường như hiểu được nỗi lo sợ trong lòng Yui, anh lặng lẽ, vươn cánh tay đầy đặn của mình mà ôm Yui vào lòng.

Balder đứng đằng xa, nhú mảy nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như trong mắt anh có sát khí vượt qua, cánh tay anh bất giác nắm thật chặt, không biết anh đang suy nghĩ gì, chỉ biết rằng, không khí xung quanh Balder bỗng nhiên giảm xuống, Thor là người đứng gần Balder nhất, anh cũng biết chuyện gì đang xảy ra, anh chỉ khẽ liếc nhìn hai bóng dáng đang nép vào nhau trước mắt mà suy nghĩ.

Thật ra ở đây, ai cũng đều biết rằng Apollon thích Yui, cũng như cả Balder hay Hades đều như thế.

Đôi khi anh từng nghĩ rằng, giữa ba người Balder và Loki và anh sẽ không có ai có thể xen vào, bọn họ sẽ mãi là bộ tam luôn luôn gắn bó với nhau không bao giờ xa rời, mà anh, sẽ mãi mãi dõi theo bọn họ, bảo vệ bọn họ bằng tất cả những gì mình có.

Nhưng kể từ khi cô bé Hikari xuất hiện, anh biết, bọn anh sẽ không còn được như lúc trước nữa.

Tính Thor rất kiêu lời, không bao giờ anh thể hiện một cảm xúc nào khác thường ra mặt, cũng như khi Hikari chết, anh cũng không hề có cảm giác khác lạ gì trong lòng.

Có một cảm giác kỳ lạ, nhưng Thor chưa bao giờ xem trọng nó, chỉ nghĩ rằng một người quen của mình bỗng nhiên chết, cũng giống như một vị thần tiên nào đó thăng thiên thôi, không hơn không kém.

Nhưng cái chết của Hikari như một cái tát mạnh, tát thẳng vào tình cảm của ba người bọn họ, tát thẳng vào tính cách Loki, tát thẳng vào trái tim Loki.

Dù cho Thor cố gắng bảo vệ nó như thế nào thì dường như đều vô vọng.

Thor đã hứa, dù cho có chuyện gì, anh cũng sẽ không để điều ấy lặp lại nữa, sẽ không còn bất cứ thứ gì xen vào tình cảm của ba người bọn họ, hoặc nếu như Balder hay Loki muốn chiếm đoạt ai, anh cũng sẽ không tiếc thương mà giúp đỡ ra tay.

Đôi mắt của mọi người dường như đều dõi theo cánh rừng kia, nhưng tâm trí của họ đều đã bay về hướng nào đó.

Takeru nuốt nước bọt, khẽ nhích chân về phía trước, run rẩy mà hỏi bằng chất giọng khàn khàn trầm đặc.

“A..Akari?”

Xong câu nói đó, mọi người đều chú ý về hướng của Takeru đang nhìn.

Có tiếng bước chân vang lên, cùng với đó, là một mùi hương kỳ lạ loang tỏa, không phải mùi hương của hoa Lavender đặc trưng trên người Akari, không ai biết đó là mùi hương hoa gì, chỉ biết nó đem đến một cảm giác gay mũi đến đau buốt, và có một cái gì đó tang thương đến đau lòng.

Yui bỗng nhiên cảm giác trên mặt có cái gì đó ướt đầm đang chảy xuống, cô kỳ lạ, vươn tay chạm vào má, là nước mắt. Yui sửng sốt dùng tay áo lau vội và ngạc nhiên. Yui nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều giống như cô, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt mình dần thấm đẫm nước mắt.

Tim, như có một lưỡi dao cứa mạnh.

Đau

Đau lắm.

Nhưng tại sao lại đau? Không ai biết.

Trong lúc còn đang ngỡ ngàng thì trong con đường nhỏ gấp ghenh dẫn vào nơi sâu nhất của khu rừng, một bóng dáng nhỏ nhắn đi chậm chậm lại gần. Xung quanh cô dường như được bao phủ bởi một lớp ánh sáng trắng, làm cho cô trong như một bóng ma, ảo ảo nhưng không kém phần tựa thần tiên. Mái tóc vàng từ lúc nào đã chuyển sang màu trắng thuần khiết, không nhiễm bụi trần, xõa ngang hông. Đôi mắt màu đỏ tươi, tựa như có thể từ trong ấy rơi ra vài giọt máu rợn người.

Người con gái đó vận một cái váy màu trắng bình thường, nhưng làm cho lớp da thịt màu tím tái như ả như hiện, làm cho người ta cảm thấy muốn ôm vào lòng, che đi cảnh xuân đó nhưng lại không tạo cảm giác thô tục.

Cô gái đi chân trần, đôi chân dường như đang sưng tấy lên vì gạch đá. Nhưng cô gái đó dường như không cảm thấy đau đớn nào, bình tĩnh mà tiến về phía trước.

Mỗi lần cô gái đó bước lại gần, Stukito dường như cảm thấy tim mình như bị cắt đi từng phút từng giây.

Đó là Akari, ai cũng biết đó là Akari, ngay từ đầu cả anh và Takeru, hay Balder hoặc Loki hay Thor đều cảm thấy Akari giống cô ấy, rất giống, nhưng cái khí chất của cả hai đều khác nhau.

Akari mang đến cho người ta cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, làm ai cũng bất giác muốn lại gần tìm hiểu người con gái đó, còn Hikari thì lại một vẻ hơi xa cách nhưng lại trẻ con đáng yêu.

Nhưng người con gái này, trông giống Akari, lại càng giống Hikari.

Akari càng lại gần, ánh sáng trong mắt Loki càng sục sục, chân loạn choạng, anh đứng không vững, ngã quỵ trên nền đất, mồm há ra to, đôi mắt lác thần đi.

Chính Takeru cũng không khác gì, anh hoảng sợ nhìn người đang đứng trước mặt, đôi tay vươn ra run run muốn chạm vào má em, nhưng không tài nào cử động nổi.

Đó là em, đó chính là em.

Là người anh tâm tâm niệm niệm hàng trăm năm.

Là người anh dùng cả trái tim thật tâm đối đãi.

Là người anh yêu đến chết đi sống lại.

Là người hành hạ trái tim anh mỗi đêm.

“A.. Akari..?”- Yui dường như không để ý đến thái độ cư xử kỳ lạ của những người xung quanh, cô chạy thật nhanh lại, muốn ôm Akari vào lòng để chắc rằng cô ổn.

Nhưng khi chạy lại gần, Yui liền ngừng lại, đôi tay đang vươn ra cũng vội thu.

Cô cảm thấy có một cái gì đó kỳ lạ, có một cái gì đó đã thay đổi.

Đó không phải Akari, Yui tự nhủ, bởi vì cô đã từng có cảm giác này trước đây.

Đó là khi Yui tiếp xúc với Cassandra, người con gái mà Apollon đã từng yêu.

Cassandra lúc đó cũng giống như Akari lúc này, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo và một mùi hương kỳ lạ, bầu không khí khi Cassandra xuất hiện cũng giống như bây giờ, âm u mà lạnh lẽo.

Yui hoảng hốt, người con gái này là ai? Tại sao lại giống một oan hồn đến thế?

p/s: Ai còn nhớ hay đã quên toai rồi(đừng ai bỏ toai nha~

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 52

Yui cứ đứng tần ngần mãi, không biết nên làm gì tiếp theo thì Hikari đã nhẹ nhàng bước đến gần chỗ của bọn Takeru.

Cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn, trong đôi mắt màu đỏ đỏ như có một cái gì đó lóe sáng, từng giọt từng giọt nước trong suốt như những viên pha lê lăn lăn trên gò má nhỏ bé.

Loki cảm giác như tim mình bị bóp nghẹt, anh muốn vươn tay, ôm Hikari vào lòng, nhưng bộ não dường như không nghe lời anh, nó làm cho hai chân anh run rẩy và cơ mặt bắt đầu méo mó.

Bỗng nhiên, Loki quỵ gối xuống, mặc kệ mặt đất đang dơ bẩn và đất cát mù mịt.

Anh cúi gập người, chắp hai tay lại, trán anh liên tiếp cộng vào mặt đất dơ bẩn, nghe được cả những tiếng “Bịch Bịch” to, những âm thanh đó như nhát búa, giáng vào tim của những người xung quanh.

Thor sững sờ, hoảng sợ, anh muốn tiến lên đỡ đỡ Loki đứng dậy, nhưng Balder đã đứng chắn trước mặt anh, khuôn mặt đanh lại, Balder cản Thor, khẽ xoay đầu nhìn Thor lắc đầu.

Bây giờ không phải lúc, anh hiểu Loki nhất, cứng đầu và bướng bỉnh, cậu ấy đã cảm thấy có lỗi với Hikari mấy trăm năm, bây giờ là lúc Loki chuộc lại hết lỗi lầm của mình, ít ra như thế Loki mới có thể cảm thấy thanh thản. Không còn bị dày vò bởi nỗi đau âm ỉ trong tim suốt mấy trăm năm qua.

Thor lúc đầu hơi ngơ ngác, và rồi dường như hiểu ý, Thor nghiêng rặng, lùi bước về phía sau, lại im lặng, khôi phục bộ mặt sắt thép như mọi ngày.

Takeru tức giận, hai tay anh nắm chặt thành quả đấm, sau gần mười hai mươi tiếng cộng, anh tức giận chạy về phía Loki, nắm cổ áo anh kéo mạnh lên, miệng gầm to

“Thằng khốn, mày đang làm gì vậy?”-Đôi mắt Takeru tóe lửa, đôi mắt tràn đầy sự phẫn nộ và bị thương khó nói nên lời.

Loki không nói gì, xô Takeru ra, chính mình lại một lần nữa quỵ xuống đập liên tiếp xuống nền đất.

Máu tươi từ cái trán trắng nõn đỏ còn đỏ hơn cả mái tóc của anh, nó làm chói mắt của tất cả mọi người xung quanh, trán Loki bắt đầu thâm tím, sưng lên và máu không ngừng chảy, thấm ướt cả một vùng đất nhỏ.

Yui không hiểu chuyện gì, cô cũng không đành lòng, toan chạy lại đỡ đỡ lấy Loki thì Hikari đã nhanh hơn.

Chỉ thấy Hikari nhẹ nhàng đi lại gần Loki, ôm anh vào lòng, đôi tay khẽ xoa mái tóc đỏ của anh, Loki mơ màng, hít thở mùi hương kỳ lạ trên người Hikari, có cảm giác rất muốn khóc, nhưng không khóc nổi.

Bao lâu rồi? Đã bao lâu rồi anh không thể cảm nhận được hơi ấm quen thuộc? Đã bao lâu rồi anh tự dần vật mình trong màn đêm. Cứ mỗi khi nhắm mắt, lại thoáng nghe thấy tiếng la hét của Hikari, những lúc đó, Loki lại đau đớn khôn nguôi, tự đổ lỗi cho mình, tự làm đau mình.

Hikari như một liều thuốc độc, ký ức về cô như một con quái vật gặm nhấm tâm can anh. Đau lắm.

Hít một hơi, Loki vươn tay ôm lấy bóng dáng nhỏ bé ngay trước mặt, thật chặt, tựa như muốn khảm cả cô vào người anh.

Yêu lắm, nhưng người anh yêu đã không thể ở bên anh nữa rồi.

Một tiếng chuông bạc ở đâu đó vang lên, Hikari này giờ vẫn im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

“Đừng buồn.. Em chưa bao giờ trách anh”-Môi cô chạm vào vết thương đã sưng to trên trán anh, đôi môi mềm mại nhưng không có độ ấm, giây phút đó, nước mắt òa vỡ, Loki bị thương khóc, từng giọt từng giọt nước thì nhau chạy trên gò má trắng nõn của anh, đỏ, nhỏ nhẹ mà âm ập, lúc trước, Loki thích nhất nghe giọng nói này của Hikari, vì thế anh thường bày trò trên trọc cô, muốn nghe cô khóc, giọng nói của cô rất đáng yêu. Anh rất muốn bảo vệ cô, chỉ tiếc, anh hứa, mà không làm được, còn đẩy cô vào chỗ chết.

“Hikari..”- Từ phía sau, Takeru xông tới, giành lấy Hikari đang ôm chặt Loki, anh tam lam hít thở mùi thơm từ mái tóc cô, phía sau, có cái gì đó ướt đầm, Hikari sững sờ, mắt cô chột nhoe đi.

Ấm quá, phải rồi, chính là vòng ôm này, ngày đó, mỗi lần cô sợ hãi, mỗi lần cô buồn, chỉ cần có Takeru ôm cô vào lòng là mọi thứ dường như không còn quan trọng nữa.

Loki nhìn vòng tay trống rỗng của mình, bỗng nhiên có cảm giác hụt hẫng khó nói nên lời. Anh nhìn Hikari, nhưng rồi anh bỗng sững sờ.

Ký ức bỗng nhiên ùa về, quay quanh Hikari. Chỉ thấy cơ thể cô run rẩy, hai chân dùng sức vẩy đập, Takeru hoảng hốt, vội ghì chặt Hikari lại vì cô đang hoảng loạn.

Miệng cô mếu máo, bỗng nhiên òa khóc

“Em đau lắm! Em đau lắm! Em đã cố kêu tên anh, nhưng không ai nghe, không ai nghe cả! Đau lắm đau lắm!! Cứu em cứu em..!!!”

Thái độ của Hikari bỗng nhiên thay đổi, cô bỗng chốc gãy giữa càng lợi hại hơn, không gian xung quanh bỗng thay đổi, mọi thứ bị méo mó đến đáng sợ.

Gió lạnh từ đầu lùa tới, thổi mạnh, làm tất cả mọi thứ như bị cuốn vào cơn bão to lớn nào đó.

Ở phía xa, mọi thứ rung chuyển, ngôi trường dường như đang phải hứng chịu một trận động đất kinh hoàng.

Zeus sửng sốt, vội vàng nắm thật chặt thành cửa sổ vì mọi thứ đang ngày càng rung lắc mạnh hơn, Thoth cũng hoảng hốt, cố định mình với bức tường sau lưng.

Học sinh trong trường hoảng loạn la hét, bất đắc dĩ, Zeus phải vung cây trượng của mình ra, lập tức từng đóm sáng màu vàng bay lên, biến mất trong không trung.

Từng lớp học sinh dần biến mất, chỉ còn để lại một ngôi trường đang bị nhấn chìm bởi cơn động đất. Zeus thâm trầm nhìn ra cửa sổ, ở phía xa, có một thứ ánh sáng màu đen quỳ dị đang tỏa ra.

Jin và Ayame vốn dĩ núp ở một góc trong cánh rừng để quan sát, thấy sự biến đổi này cũng hoảng hồn, biết là Hikari đang bị những ký ức kia nuốt lấy, nhưng họ không thể đi ra, nếu đi ra, thì mọi thứ sẽ hỏng hết, nên chỉ đành ôm nhau ở một góc, Jin thích thú, núp sâu trong lòng Ayame, buồn rầu nhìn về hướng có tiếng la hét tuyệt vọng kia.

Takeru và Loki thấy, thấy tim mình bị vò nát, nhìn khuôn mặt bỗng nhiên thay đổi của Hikari, Loki bỗng la lên, ôm lấy đầu và dùng sức rống.

Tình thế thay đổi, Thor và Balder vội giữ chặt Loki, Yui và Apollon lại nhào về phía Hikari đang giãy giụa trong vòng tay Takeru, Takeru đau đớn, cố gắng ôm thật chặt Hikari, chỉ sợ nếu lỏng tay, cô sẽ mãi mãi biến mất trước mặt anh.

Stukito im lặng, anh đi từng bước thật khẽ lại gần Hikari, anh nhẹ đẩy Takeru ra, ôm chặt Hikari vào lòng. Hikari vẫn khóc, mỗi tiếng khóc như một nhát dao cứa vào lòng anh, mặt ngoài thì có lẽ anh không quan tâm, nhưng Takeru biết, Stukito là người yêu Hikari không thua kém anh, không bảo vệ cô như Takeru, chỉ như một người anh trai, chăm sóc cho Hikari. Chẳng biết từ bao giờ, tình cảm của Stukito phát triển lên, không còn đơn thuần là tình anh em nữa, nó đã phát triển thành tình yêu nam nữ!.

“Bé ngoan, đừng khóc, em khóc thì ánh sáng sẽ tàn mất”

Giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm của anh như chứa ma thuật vậy, chẳng mấy chốc, nhịp tim của Hikari dần bình ổn lại, cô không còn giãy dụa nữa, ánh sáng màu đen xung quanh cũng dần tắt và gió cũng ngừng thổi, động đất cũng dừng. Phải rồi, Stukito nói đúng, đừng khóc, ánh sáng sẽ tàn, ánh sáng, ánh sáng là Hikari, đó là tên mà nữ thần Mặt Trời tặng cho cô, ai cũng nói, mỗi khi trời mưa, ánh sáng sẽ mờ đi, sẽ biến mất, Hikari không thích mưa, vì thế mỗi khi Stukito nói thế, cô liền nín khóc ngay.

Thật giống ngày xưa, anh ôm cô vào lòng vỗ về, sẽ không sao, sẽ không sao, vì anh đã hứa sẽ bảo vệ em rồi..

Cảm thấy Hikari dường như đã bình tĩnh lại, Stukito thở dài, đỡ cô đứng dậy.

Chùi vội nước mắt.

Cô đi đến gần Loki, đỡ anh đứng dậy, Loki nhìn Hikari, đôi mắt đau đớn ngập tràn tang thương.

Cụng trán mình vào anh, lấy tay xoa đi ba nốt ruồi gần đuôi mắt của Loki, Hikari khẽ nói.

“Đừng buồn, em không có giận anh...”

“Không!”- Ôm chặt Hikari vào, Loki la lớn-“Là anh! Là anh đã đẩy em vào chỗ đó! Anh không nên làm thế. Là anh!”

“Loki...”-Hikari vươn tay chạm vào má của Loki, cảm nhận từng giọt nước nóng hổi đang vơn trên tay cô, tựa như những giọt sương trên chiếc lá mềm mại-“ Anh biết không, giây phút đó, em quả thật rất hận anh.”

Loki hoảng sợ, đôi mắt trừng lớn nhìn người trước mắt, anh sợ, anh sợ Hikari ghét anh, hận anh. Anh không muốn. Anh không hề muốn.

Đôi tay run rẩy, càng siết chặt Hikari hơn. Nhưng cô lại khẽ thở dài rồi nói

“Nhưng mà, em nghĩ rằng đó cũng là chuyện sớm muộn thôi. Loki, em rất yêu anh, em biết nơi đó nguy hiểm, nhưng vì anh, em có thể vào trong đó, tìm bông hoa pha lê cho anh.”

“Loki, anh còn có bạn bè bên cạnh, mà em, chỉ có các anh thôi”

“Em thật ra đã phải tan biến rồi, nhưng mà, em không muốn anh đau khổ Loki, đó không phải lỗi của anh, anh đừng buồn nữa, em cũng đau lòng theo anh.”

Nói tới đây, dường như có gì đó nghẹn ngay cổ, Hikari chợt đột lên môi Loki một nụ hôn, nhẹ nhàng, như chuồn chuồn lướt nước, đôi môi mềm mại, lạnh lẽo giao nhau, Loki sửng sốt, ngơ ngác nhìn Hikari đang lùi ra xa.

“Chờ đợi bao lâu, chỉ đợi đến lúc này thôi.”- Nói đoạn Hikari vươn tay ra, chợt ngay lòng bàn tay cô, một bông hoa từ từ hiện ra, lấp lánh ánh sáng, tỏa

ra thứ mùi thơm nồng nàn, kéo con người ta vào sự mê hoặc của nó, bông hoa đó như được kết tinh bằng hàng vạn viên pha lê, tỏa ra thứ ánh sáng thuần khiết nhất trên thế gian này, trong sáng và tôn quý biết bao.

“Bông hoa pha lê!”- Tất cả mọi người đều đồng thanh, chỉ ngoại trừ Yui đang ngơ ngác.

Bông hoa pha lê rất nổi tiếng trong giới thần tiên, không những quý hiếm mà nó chỉ nằm duy nhất trong khu rừng Jishikami, được bao quanh bởi rất nhiều ám khí, chỉ có người nào tâm địa thuần khiết mới tìm ra được nó.

Không ngờ Hikari...

Nhưng cái giá phải trả đắt quá...

“Đây...”- Loki ngơ ngác nói

“Quả tạm biệt... Em xin lỗi, có lẽ đây là lần cuối nên...”

“Em sẽ đi đâu?”- Takeru này giờ im lặng bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói ngập tràn phần nộ, có lẽ là khi chứng kiến nụ hôn của Loki và Hikari.

“Em tính đi đâu? Lại bỏ đi nữa phải không!? Anh đã mất em một lần rồi, em không được đi!”- Nói đoạn Takeru rống lên, đau đớn ngập tràn trong mắt anh, anh vươn tay, giằng lấy Hikari trong ngực Loki, nắm chặt hai vai cô mà dùng sức hết lớn.

Anh sẽ không để cô đi, tuyệt đối không thể!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Trùng Phùng Và Ly Biệt

Hikari tro mắt, nhìn biểu cảm dữ tợn trước mắt của Takeru, cô thấy tim mình đau đớn hết như bị hàng vạn mũi kim chích liên tiếp, đôi mắt cứ cay xè, đôi môi anh đào tím tái và run rẩy lợi hại. Đầu óc bị quay cuồng trong những lý do.

Cô nên làm gì đây?

Nói thẳng ra là cô sẽ biến mất.

Hay nói rằng Akari sẽ thay thế cô sống nốt phần đời còn lại?

Hay nói Akari là cô, mà cô cũng là Akari?

Rất nhiều câu nói cứ xoay quanh trong đại não cô, Hikari chột dạ, muốn lùi bước về phía sau nhưng Takeru đã nhanh tay giữ chặt lấy cô.

Anh nắm hai vai cô mà lắc mạnh, đôi mắt anh hung dữ nhìn cô.

Bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một giọng nói, là Akari, cô đã chứng kiến hết tất cả, cảm thấy cuộc hội ngộ này thật là đẫm máu và nước mắt.

Tâm có cái gì đó khẽ động khi nhìn thấy bộ dạng chật vật cả Loki hay là sự đau thương như ẩn như hiện trong đôi mắt của Takeru.

Cuối cùng, cô quyết định phải nói cho Hikari biết.

“Nói thật đi, họ xứng đáng được biết sự thật.”

Hikari cắn môi, nước mắt lại muốn chảy, thật kỳ lạ, từ lúc cô chết thì tâm đã nguội lạnh rồi, thậm chí khi chiếm thân xác của Akari và những lúc tự mình làm đau bản thân Akari cô cũng không hề nhỏ một giọt nước mắt.

Nhiều lần nhìn lưỡi dao sắc bén rạch lên cổ tay trắng nõn với những gân xanh nổi nhau, Hikari chỉ cảm thấy một mớ yên tĩnh trong tâm hồn mình. Cô luôn tâm niệm niệm rằng nếu như cô chết thì có thể gặp lại họ, nhưng có lẽ cô đã lầm rồi. Thật ra, gần như ngay trước mắt, mà cứ ngỡ cách nhau muôn đời.

Nhưng sự thật, sau hôm nay, là cách nhau muôn đời mà...

Cứ nghĩ mình sẽ mãi như thế, không hề biết đau hận tình thù nữa, nhưng không ngờ ngày gặp lại họ lại làm cho cô đau đớn đến như vậy.

Cô thương Loki, lại có cảm giác dựa dẫm vào Takeru và Stukito, nhưng bây giờ, cô có cảm giác tại sao mình lại vô dụng đến như vậy?

Từ lúc cô còn tại thế, có bao giờ cô đối xử với họ tốt chưa? Cô là đồ vô tâm vô dụng, tự mĩa mai mình mà bắt giặc Hikari đã nở một nụ cười trào phúng. Thôi thì mình vô tâm, nhưng Akari sẽ không vô nghĩa, mọi chuyện, cứ để cho cô ấy vậy...

Giây phút đó, Hikari bỗng thấy mình thật có tài đùn đẩy trách nhiệm mà...

“Takeru...”-Hikari nãy giờ vẫn im lặng suy nghĩ, cuối cùng dứt khoát nói-“Nếu như em biến mất, xin anh hãy chăm sóc tốt cho Akari nhé...”

Chỉ vừa khi cô nói xong, mọi thứ bỗng nhiên lại một lần nữa rung chuyển dữ dội, mặt đất bắt đầu phát ra những âm thanh gầm rú nghe đến rợn người, tiếng gió rít gào nghe đến thê lương.

Tất cả mọi người hoảng sợ đứng nép vào nhau, Yui hoảng sợ, vội vàng vươn tay ôm chặt Apollon, Balder cũng thật sự hoảng sợ vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra, anh cũng vội vã dùng cơ thể mình để che yui lại.

Loki hoảng hốt, cố gắng nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình và có một ảo giác rằng cô đang dần tan biến trước mặt anh.

Quả nhiên là vậy, chỉ khi đó, trong rừng có hai bóng dáng nhỏ bé xông ra, Jin hoảng hốt la lớn

“Hikari! Sắp hết thời gian rồi, nhanh lên!”

Jin đang ngồi trên lưng của Ayame, Ayame lúc này đã hóa thành một con thỏ màu trắng dễ thương, nhưng hiện tại không ai quan tâm đến hai người.

Họ chỉ căng mắt ra, nhìn bóng dáng nhỏ bé đang runrẩy trước mắt.

Phải, Hikari cảm nhận sự bài xích đang dần dần lớn lên trong cơ thể, cô cũng nghe có tiếng Akari đang rên rỉ chịu đựng, không được, nếu không nhanh lên e là đem đến nguy hiểm cho cả hai người mất thôi.

Nhưng thật sự là cô không nhớ, gặp được rồi, phút giây trùng phùng chỉ tựa như mũi kim giây trên đồng hồ vậy, vừa hội ngộ lại sắp phải chia xa.

Sau này liệu có gặp lại nhau không?

Jin ngơ ngác, nhìn một màn trước mắt.

Thôi thì hãy để cho mọi thứ hóa thành ký ức đẹp vậy, kiếp này có lẽ không còn gặp lại, vậy cũng tốt, không còn ai đau khổ nữa. Quá khứ, hãy để nó hóa thành một hạt cát thôi...

Dung nhan của người tựa như làn sương mờ dần tan biết, nước mắt vụn đầy, đã không còn nhìn thấy rõ người nữa.

Trong không khí vang lên tiếng thở dài khe khẽ...

Cơ thể người bắt đầu phát sáng, ánh sáng màu vàng lấp lánh hết như nụ cười của người, chói mắt làm cho mọi người khó thở.

Nhưng tại sao người lại khóc? Người khóc, vì đã không còn gặp lại những người mà người yêu sao...

Cả cơ thể người dần bay lên không trung, Takerun vươn tay muốn níu chặt người nhưng không thể, Stukito cũng muốn bắt lấy người, nhưng người lên cao quá, họ không chạm tới người được.

Người giờ phút này thật đẹp, nụ cười của người chưa bao giờ đẹp đến thế, đôi mắt của người chưa bao giờ sáng đến thế.

Thôi thì người hãy ra đi, đừng tìm kiếm nữa, người đã có thể an tâm mà ra đi rồi... Mọi chuyện đã có Jin và Akari giúp người...

Trong cơ thể người bắt đầu xuất hiện hai đôi cánh màu trắng tựa những đám mây bông bồng bềnh trên trời cao, Jin thấy mọi người có vẻ khá hoảng sợ khi thấy sự thay đổi của người, người ở trên cao, làn váy bay phấp phới trong gió lớn, nhìn người bây giờ hết như thần tiên vậy.

Đôi cánh của người bắt đầu ôm lấy người. Lúc đó, Jin nghe thấy người nói.

“Kiếp này không gặp, không gặp không đau, vậy hẹn kiếp khác, hãy xem quá khứ của chúng ta là giấc mơ...”

Rồi người bị đôi cánh của người nuốt lấy, Jin thấy mọi thứ dần bình tĩnh lại, cây cối không còn phát ra những âm thanh hoảng sợ, nhưng giây phút đó, cả khu vườn phía sau dần dần âm u đi, hoa tàn, bươm bướm chết, tựa như khóc thương cho sự ra đi của người.

“Hikari!!! Không phải chúng ta đã hứa sẽ ở bên nhau sao?? tại sao lại muốn đi!”- Loki khóc thét, anh quỳ dưới đất, nhìn lên người đã bị đôi cánh nuốt đi, người không nghe, không thấy gì nhưng Jin biết người cũng đau như ai.

Lúc đầu Jin gặp người, Jin hận người vì người làm tổn thương Akari, nhưng Jin biết, người đau hơn bất kỳ ai. Người sống trong cảm giác ghê tởm mà chính người cũng tự khinh thường chính mình.

Người tựa như bông hoa sống trong vùng bùn lầy lội, dù có tỏa ra mùi thơm thuần khiết nhưng sự thật nó bị bùn nhúng chìm là không thể thay đổi.

Jin biết người phải ra đi và người nên ra đi, vì nếu ra đi thì người mới không bị dày vò nữa.

Jin chỉ biết nhìn mọi người đang đau khổ mà nói

“Để người ra đi đi, đừng làm người đau nữa”

“Người thì biết cái gì?” – Takeru phần nộ hết lớn, nhưng trái với suy nghĩ Jin sẽ nổi giận, thì Jin chỉ nhẹ nhàng nói

“Để người sống mà đau khổ, vậy chẳng thà để người ra đi?”

Takeru nghe xong, cảm thấy người nhẹ bẫng, nước mắt vội khô, tựa như bị hút hết sinh khí, ngã vật ra nền đất lạnh ngắt.

Loki cũng vậy, anh biết Jin chỉ vì muốn tốt cho Hikari, thật ra, sau khi biết Hikari đã tha thứ cho anh, anh cảm giác mình nên để cho cô ấy ra đi thanh thản, vì anh đã nợ cô ấy quá nhiều rồi.

Về phần Stukito là người thông suốt hơn ai cả, anh thương Hikari, vì thế anh không muốn để cô sống một cuộc sống bị dày vò trong cái địa ngục này nữa, cô đã quá khổ rồi, vậy thì chỉ đành để cô ra đi, mong cô ở một nơi nào đó sống một cuộc sống hạnh phúc mà không có anh. . .

Nhưng trong thâm tâm không ai nhớ cả.

Chỉ thấy đôi cánh lại một lần nữa mở ra, nhưng lần này người trong đôi cánh là Akari, chỉ thấy cô ấy khẽ mở mắt ra, đôi mắt vẫn màu đỏ nhưng lần này trong sáng hơn nhiều, tay chân cô ấy cũng không còn vài vết thương giống của Hikari lúc nãy nữa.

Đôi cánh biến mất, Akari rơi xuống đất nhưng kịp thời nằm vào trong lòng Takeru, anh hoảng sợ ôm lấy cô, lấy tay gạt đi những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô, khuôn mặt cô tái xanh, ồ ồ vì vừa trải qua một hồi đau đớn.

Phía xa, một tiếng chuông vang lên, những bông hoa bỉ ngạn thì nhau xoay quanh một ngọn gió, mùi thơm từ nó chính là mùi thơm mà mọi người đã nghe, nó làm cho mọi người lại chảy nước mắt, sự đau thương của hoa bỉ ngạn chính là nỗi đau mà chúng sinh tam thế đã chịu, vì thế mà nó làm cho ai nghe thấy mùi hương của nó đều phải chịu sự đau khổ của chúng sinh. . .

Trong làn gió đó, Hikari bước ra, là lần cuối cùng cô xuất hiện, cô mỉm cười nhẹ nhàng nhìn mọi người.

“Cảm ơn Akari, cảm ơn cô vì đã giúp tôi thực hiện nguyện vọng cuối cùng, mong cô sẽ sống hạnh phúc. . .”

Rồi cô cúi đầu, tiếng chuông lại vang lên, trong không khí, mùi thơm lại nhẹ nhàng vang lên, lại nghe có tiếng thờ dài, dung nhan trước mắt dần tan biến trong cơn gió. . .

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Căn Nhà Trong Ký Ức Của Em

“Akari? Akari, tỉnh tỉnh”

Urg. . .

Tôi giật mình, mở mắt ra và choàng tỉnh dậy, nhưng do dùng quá sức nên máu tạm thời không lưu thông được, tức khắc đầu liền choáng váng, một cảm giác đau buốt toàn thân ập đến làm tôi bất giác rên một tiếng.

“A. . .”

Vì quá đau và mệt, tôi liền nằm lại xuống, cơ thể dần dần thả lỏng nhưng cái cảm giác mệt mỏi hết như bị người ta rút cạn sinh lực vẫn còn. Tôi nhú mồm, bình ổn hơi thở mới nhìn sang và ngạc nhiên khi thấy Jin đang lo lắng nhìn mình.

“Chị không sao chứ?”

Tôi dùng hết sức gạt nhẹ đầu.

Lúc này tôi mới mở căng hai mắt ra nhìn một lượt bốn phía xung quanh và đánh giá.

Trông có vẻ như tôi đang ở một nơi nào đó hết như một cao nguyên rộng rộng lớn.

Xung quanh cây cối mọc um tùm và còn rất nhiều loài hoa mọc chi chít xung quanh.

Tôi ngạc nhiên, một tay tôi đỡ lấy cái trán đang nhảy tung tung, một tay tôi chống xuống nền đất dơ bẩn mà ngồi dậy.

Phóng tầm mắt ra xa một chút là những ngọn núi san sát nhau không hề thấy được một khe hở, trong như những bức tường đang che chở mọi thứ gì đó bên trong vậy.

Trên đầu tôi là những đám mây kỳ lạ đang trôi, nó đủ các loại màu sắc và trôi bồng bênh nhẹ nhàng.

Những cơn gió mát lạnh từ đâu thổi tới, làm cơ thể tôi khẽ run một chút.

Nhìn xuống cơ thể mình lúc này và tôi chợt hoảng sợ. Tôi lúc này đang vận trên mình bộ trang phục kỳ lạ với những dải ruy băng quấn xung quanh, bộ trang phục có màu trắng, nhưng nó đã sớm bị đất cát vấy bẩn rồi.

Mái tóc dài tới lưng, nhưng đưa tay lên sờ sẽ thấy một cái gì đó giống râu cài ở trên.

Tôi giật mình, vội quơ tay. Một chiếc gương hiện ra trước mắt, lúc này tôi mới ngạc nhiên khi thấy bóng dáng bên trong.

Đó là một người con gái giống mười sáu mười bảy tuổi, đôi chân trắng nõn thon gầy lộ ra sau lớp váy ngang đùi, cô bé vận một bộ trang phục mang hơi hướm của Nhật Bản nhưng lại tạo cảm giác giống Trung Quốc cổ đại hơn.

Đôi mắt màu đỏ hệt như viên kim cương rubi đang trừng mắt nhìn chiếc gương trước mắt. Nhưng dù có thế, tôi vẫn để ý đến hàng mi dày như cánh quạt đang khẽ run run với chuyển động của cơ thể.

Mái tóc màu trắng hơi xoắn đang bay trong cơn gió kia và cả những sợi dây buộc đang càng làm tăng đáng sợ đáng yêu nhưng không kém phần dịu dàng.

Tôi hoảng hốt, vươn tay xoa xoa đôi má bầu bĩnh, thật kỳ lạ, đây là khuôn mặt của tôi, nhưng lại tạo cho tôi cảm giác nó không phải của tôi. Và tại sao tôi lại vận bộ trang phục kỳ lạ này.

Tôi liếc sang Jin cũng đang giật mình nhìn trong gương và hỏi

“Chuyện này là sao?”

Jin hơi sững sốt, một tay nó khoanh ngang ngực một tay chống ngay cằm, nó suy tư một lúc rồi nói.

“Có lẽ chúng ta đang ở trong tiềm thức của ai đó”

“Em có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Jin im lặng thêm một lúc, rồi nó nói “ Khi nãy do cơ thể chị bài xích với oán niệm của Hikari, đã đẩy oán niệm đó ra xa và tan biến thì chị ngắt đi. Ayame liền đẩy em chui vào đây với chị.”

“Trận động đất lúc nãy cũng kỳ lạ nữa”- Hé đôi môi đỏ mọng, tôi khẽ thì thào như tự hỏi, thật sự lúc này tôi thấy mọi chuyện rất kỳ lạ, khi Hikari bị dẫn xé trong sự đau thương do chính cô ấy tạo ra thì không gian dường như bị bóp méo đi.

Hikari là một oán linh, sức mạnh của cô ấy đều nằm trong thân thể của tôi, vì thế oán niệm của cô ấy không đời nào tạo ra được thứ sức mạnh có khả năng làm mọi thứ xáo trộn lên như thế được.

Về điều này thì có lẽ Jin có một chút hiểu ra, nhưng nó dường như chưa chắc chắn với phán đoán của mình, dù thế, nó vẫn ngập ngừng lên tiếng.

“Tạm gác qua chuyện đó, bây giờ em và chị đang ở trong tiềm thức của ai đó thì phải, chúng ta nên đi tiếp xem sao. Nếu không có gì mới thì tại mình cùng suy nghĩ cách giải quyết?”

Tôi im lặng tạm chấp nhận lời đề nghị này của Jin vì bây giờ ngoài nó ra thì chúng tôi cũng không thể cứ đứng ở đây mà phán bừa được.

Nếu quả thật đây là tiềm thức của ai đó thì có lẽ chúng tôi sẽ khám phá được thêm bí mật nào đó chẳng?

Ôm tâm tư rối bời, tôi và Jin liền men theo con đường mòn gập ghềnh đi thẳng về phía trước.

“Nhưng Jin này”-Tôi vừa đi vừa trò chuyện với Jin-“ Vậy kết cục của Hikari sẽ ra sao?”

“Hmm...”- Jin thở ra-“ Oán niệm thì có lẽ đã được siêu thoát rồi, còn sức mạnh và tiềm thức thì đã nhập lại làm một với chị.”

Nhớ đến điều đó, tôi liền giật mình dừng bước.

Ngay khi Jin đang thắc mắc định lên tiếng hỏi thì nó liền đỏ mặt quay đi, miệng la lớn “Oái chị làm gì thế?”

Tôi vươn tay, tháo chiếc áo đang khoác bên ngoài ra, vươn tay gỡ từng nấc trang phục trên người ra nhưng không lột xuống hết, cố gắng một hồi, tôi giật mình thấy bên ngực trái, chỗ có một cái nhụy hoa mà tôi đã từng thấy lúc trước bây giờ đã mọc lên một cánh hoa, cánh hoa đó dường như mỏng manh và rất yếu ớt, hai cái lá xung quanh đã biến mất từ lúc nào.

Tôi biết ngay mà, thì ra bông hoa trước ngực tôi chính là bằng chứng cho việc tôi đã thu thập được bao nhiêu cánh hoa rồi. Và Hikari là cánh hoa đầu tiên.

Thở dài, kéo vạt áo lên.

Từng dòng ký ức của Hikari xẹt qua tâm trí, mẹ tôi, hay theo Hikari gọi là mẫu thân là một người cực kỳ lạnh lùng, lạnh lùng với tất cả mọi người và ngay cả con đẻ của mình nên tôi không hề có một chút tình cảm đặc biệt nào của bà, phụ thân là một vị thần bình thường trên thiên đình, ông thường ra ngoài nên tôi cũng ít khi gặp mặt ông vì thế tình cảm của hai cha con cũng không hẳn là quá tốt.

Xem ra Hikari đã có một cuộc sống không dễ chịu nhì.

Có lẽ vì thế khi gặp bọn Loki và Takeru, được cảm nhận tình thương ấm áp của gia đình mà tạo nên sự dựa dẫm vào bọn họ của Hikari.

Tôi thở dài nãy nê.

Lại chợt nhớ đến khuôn mặt của Sasuke và di Ayama, quá khứ đã qua lâu rồi, nhưng mọi thứ tưởng như mới đây thôi.

Đôi mắt mơ màng nhìn về phía trước.

Vẫn nhớ ngày đó tôi dựa vào vai Syaoran ni non, cuộc gọi khẩn cấp cho thầy Terada thông báo về gia đình tôi, sự đau thương, chua chát, ngơ ngẩn của tôi vẫn như còn đó.

Khuôn mặt lo lắng của mọi người, của Sakura, Tomodo, cô Mitsuki và chuỗi ngày hạnh phúc bên gia đình Asahina dường như còn lắng đọng trong tâm trí tôi.

Lại một chuỗi thở dài nãy nê, Jin đậu trên vai tôi khẽ hỏi “Chị sao thế?”

“Jin này, khi nào chúng ta được quay về?”- Tôi khẽ chớp mắt hỏi-“Chị nhớ nhà quá...”

Chỉ một câu nói mà làm lòng của hai chúng tôi nặng trĩu đi, Jin cũng cúi đầu mà khịt mũi. Nó cũng nhớ nhà lắm, nhớ Kero hay cùng nó chơi game, nhớ con Aki hay đi theo nó làm nũng, nhớ nhóc Ken mỗi đêm hay ngơ ngác nhìn nó, nhớ mấy cái bánh anh cả Ukyo hay làm...v...v

Thật ra nhiệm vụ của Akari đã kết thúc rồi, đáng lý bây giờ cô đã có thể về nhà, nhưng cô nỡ sao?

Vì thế Jin nhìn Akari, như cố tìm ra một điểm khác biệt nào đó trên khuôn mặt cô, nhưng ngoài đôi mắt đau buồn kia thì không còn gì khác.

Thế là hai người ôm chung một tâm sự giống nhau và đi tiếp.

Được một lúc, sau lưng Akari, chín cái đuôi trắng muốt lại hiện ra, có lẽ vì để xua đi nỗi buồn phiền trong lòng, Akari quay sang Jin tỉnh ngịch hỏi “Nhìn chị giống ngày đầu tiên chúng ta bắt đầu hành trình không?”

“Có, nhưng lúc đó chị nude toàn thân”

“...”

Quả nhiên cả hai chưa đi được xa thì xuất hiện một căn nhà tranh bình thường xuất hiện trong tầm mắt.

Akari ngơ ngác dừng bước đánh giá căn nhà này.

Nếu nói đúng hơn thì căn nhà tranh này được xây nối tiếp một cái hang động to lớn, nằm ngay tâm của một ngọn núi kỳ lạ.

Nhìn xung quanh sẽ thấy rất nhiều hang động khác, nhưng những hang động này đều được ngăn cách nhau bởi những cái hàng rào dễ thương.

Trong như nhà của ai đó ấy nhỉ?

Mỗi căn nhà đều có một cái sân trống, và cái sân đều được người chủ trang trí rất giống những ngôi nhà ngày xưa.

Có bàn ghế, có cây cối, thậm chí có nhà còn có một cái xích đu tự chế từ một cái ván gỗ và hai sợi dây thừng treo trên một cành cây nữa.

Nhưng thật kỳ lạ, Akari đi một vòng, vẫn không thấy một bóng người, hoang tàn và tiêu điều như mảnh đất hoang vậy.

Hơn nữa, Akari có cảm giác khi mới bước chân đến đây, có một cái gì đó nặng nề đánh úp tới, giống như oán khí vậy.

Nói đến là nổi cả da gà, khẽ xoa xoa hai tay, lại bắt đầu quan sát,

Đứng một lúc mà không thu được kết quả nào quan trọng thì Akari bỗng thấy tim mình đau nhói, ôm ngực ngã xuống, nước mắt chảy liên tiếp.

Jin cũng hoảng hốt mà bay lại phía Akari, hỏi lớn “Akari chị sao thế?”

Akari cũng giật mình vươn tay vội lau nước mắt, kỳ lạ, sao cô lại có nỗi xúc động như thế này nhỉ? Nhưng mà, trông như... nơi đó rất quan trọng với cô.

Nó giống như là nơi đem lại an toàn cho cô, là nơi mà Akari cho dù có chết cũng không muốn rời đi.

Nhưng mà vì sao?

Lại lê từng bước đến một ngôi nhà to lớn, được lợp từ rất nhiều loại cây khác nhau, phía trên hang động còn một ô cửa sổ đặt rất nhiều chậu hoa đã héo úa.

Đi lại gần Akari mới phát hiện ngôi nhà này có lẽ là to và đẹp nhất ở đây. Hàng rào gỗ trải dài xung quanh, bao bọc một vùng đất rộng lớn lại.

Mở cái cửa bằng tre ra, Akari và Jin bước vào sân.

“Đây là đâu thế?”- Jin giật mình tự hỏi- “Tại sao chị lại vào đây?”

Chính Akari cũng không biết vì sao cô lại đến đây, nhưng ngôi nhà này như có một cỗ lực hấp dẫn cô đi lại gần nó, trong tim cô như có một giọng nói mơ hồ “Đây là nhà tôi”, nó đang gào thét, muốn lôi chân cô đi vào.

“Chị không biết, cứ có cảm giác quen thuộc lắm...”

Jin hiểu ý, im lặng mà theo tôi đi vào bên trong, cả hai bắt đầu dùng ánh mắt mà nghiên cứu hoàn cảnh trước mắt.

Đánh giá khoảng sân trước nhà, trong sân được trồng một cái cây trông như cây hoa anh đào to lớn, nhưng lúc này nó không có hoa, những tán lá khẳng khiu và héo úa, dường như đã lâu không được ai chăm sóc từ tế rồi...

“Sân nhà của chúng ta sao trống thế? Anh có thể đem gì đó về để lấp nó lại không?”

“VẬY anh sẽ đem một cái cây nào đó về trồng nhé?”

“Cây gì cơ?”

“Hôm qua lúc bọn anh đi đánh cá có thể một cái cành cây kỳ lạ mọc giữa một mảnh đất trống, bọn anh nghĩ là cây hoa anh đào, nhưng có lẽ là đào tiên, anh tính đem về, em thích không?”

“Thích thích! mai anh đem về nhé, trồng ở đây này, hằng ngày chúng ta bón phân tưới nước cho nó, vậy thì nhà của chúng ta có thể có thêm màu sắc rồi!”

“Haha”

Akari ngẩn ngơ, thoát ly khỏi chuỗi ký ức nào đó trong não, cô ngước lên nhìn cái cây đến gần người, nước mắt vừa ngừng lại rơi.

Đó là ai? Là ký ức của ai mà đau thương đến thế?

Tại sao giọng nói của người lại quen thuộc đến thế? Là người đã xây nên nơi đây phải không, ký ức của em là của người phải không?

Người là ai? Người là ai thế?

Nhìn xung quanh để tìm kiếm bóng dáng ai đó, nhưng rồi lại thất vọng mà thở dài than khóc cho phong cảnh sầu thương nơi đây.

Có lẽ chủ nhân của ngôi nhà đã có một khoảng thời gian hạnh phúc, nhưng rồi đã xảy ra một biến cố nào đó, dẫn đến cảnh còn người mất chăng?

Tim, không tự chủ mà ngừng lại.

Đau quá... tại sao nơi đây lại cho tôi một cảm xúc đau đớn mà quen thuộc đến thế?

Nhìn xung quanh, có lẽ chủ nhân không phải khá giả gì, ngoài cây anh đào ra, xung quanh chỉ kê vài bộ bàn đá, trên cái bàn đó còn để lại một bộ cờ, những quân cờ thiếu mất vài quân, nằm ngổ nghiêng trên cái bàn.

Tôi đi lại, cầm một con tướng lên. Lại một giọng nói tình nghịch đâu đó vang lên.

“Này! Chiêu tướng, anh thua rồi aha”

Thở dài, lại đặt lại con cờ lạnh ngắt trong tay xuống, hít một hơi thật sâu, quay đầu đi thẳng vào nhà.

Jin lúc này đứng trước cửa nhà, ngập ngừng không biết có nên gõ cửa không thì Akari đã nhanh hơn một bước.

Âm thanh cộc cộc vang lên, giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng chuông ngập ngừng hỏi “Có ai không?”

Chờ đợi một hồi, không có ai trả lời.

Có lẽ mọi người ở đây đã đi hết rồi...

Tâm lại đau, cảm giác thất vọng trong tim dần chiếm lấy tâm trí, Akari xô cánh cửa gỗ vào, âm thanh kết nghe rít tay vang lên.

Vừa mở cửa ra, một làn bụi bốc lên làm Jin ho sù sụ đến chảy nước mắt.

Akari cũng giật mình, dùng tay áo dài quạt quạt cho bụi bay hết.

Rồi lại ngơ ngác nhìn căn phòng dơ bẩn trước mắt, bụi phủ đầy những vật dụng ở đây, màng nhện đóng dày đặc xung quanh, đất cát ở khắp nơi. Chúng tỏ ngôi nhà bỏ hoang đã lâu, chưa từng được ai lau dọn qua. Không khí ẩm u, hơi lạnh loan tỏa không hề có chút khí ấm của con người.

“Gì thế này, mọi người đi đâu hết rồi?”-Jin ngạc nhiên la lên, khịt mũi, sau đó, nó liền bay xung quanh để khám phá mọi thứ.

Tôi im lặng, đi đến góc nhà, ở đó đặt một cây chổi tự chế, cầm lên, tôi bắt đầu lạng lẽ quét dọn xung quanh.

Do căn nhà đã lâu không ai dọn, bụi đóng dày đặc dưới đất, phải mất khá lâu mới quét được hết, nghỉ một chút, tôi vươn tay, phát tà áo sang một bên, một con gió nhẹ nhàng dần cuốn những màng nhện trên mái và những hạt bụi lên không trung rồi biến mất.

Căn nhà chẳng mấy chốc tạm sạch sẽ, nhưng không khí lạnh lẽo không có hơi ấm con người vẫn còn.

Tôi đi xung quanh, cố gắng tìm kiếm một cái gì đó, nhưng lại không tìm được gì.

Trên cái bàn bằng tre kê sát cửa sổ, bộ trà vẫn còn đó, nước trong đó chuyển thành màu đen kỳ lạ làm tôi buồn nôn.

Vươn tay đồ nó ra ngoài cửa sổ, tôi liền để nó lại chỗ cũ và nhìn xung quanh tiếp.

Bước vào bếp, căn bếp nhỏ mà ẩm ướt lúc này chén đĩa xếp thành chồng với nhau, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, ruồi bọ bay xung quanh, chai lọ đồ ngổn ngang.

Tôi vươn tay che lại mũi, lại phát tay, ánh sáng lóe lên, một cái bóng màu đen hiện ra, nó đứng đó, yên lặng đi lấy nước rồi yên lặng rửa chén, tôi hài lòng gật đầu trước thành phẩm của mình. Vươn tay xoa sợi dây chuyền đang phát ra thứ ánh sáng màu hồng quen thuộc, lần đầu tiên tôi có suy nghĩ có phép thuật thực tốt.

Lúc này tôi mới để ý, trên những bức tường đã ám thứ khói màu đen, rêu xanh phủ lên dày đặc có những dòng chữ xấu xí viết xiên vẹo.

Tôi không đọc được.

Lại chuyển mắt sang cây cây cột cao ở trong góc.. Một suy nghĩ lại lóe lên

“Linh Chi lại cao thêm 0.5cm!”

“Thật hả! Tuyệt!”

Nhắm mắt lại, cố ngăn những dòng suy nghĩ hỗn loạn, tôi xoay lưng, đi ra khỏi bếp, không ngoáy đầu lại nhìn.

Sau đó, tôi liền bước lên lầu, có lẽ vậy, có một cái thang trên lơ lửng ở giữa một căn phòng, xung quanh phòng chất linh tinh đồ, tôi nghĩ Jin đã lên trên, vì một lát sau tôi nghe tiếng Jin nói “Akari, chị lên đây mau”

Tôi giật mình, vội cố giữ thăng bằng mà leo lên cái thang đó.

Sau một hồi, tôi mới ý thức được mình đang ở một căn phòng to lớn, giường chiếu vẫn còn đó chưa ai xếp, nó bừa bãi hết như chủ nhân đã rất gấp gáp mà đi nên không kịp chỉnh lại mọi thứ.

“Chị nhìn xem, ở đây có rất nhiều chần nệm, có lẽ có rất nhiều người ngủ chung.”-Ngừng một lát, nó lại nói-“Giống y như di cư vậy..”-Rồi nó tự bật cười vì cái suy nghĩ vớ vẩn của mình. Riêng tôi thì không quan tâm nhiều đến lời nó của Jin, chỉ khẽ mỉm cười rồi nhìn sang nơi đang có ánh sáng lọt vào.

Cái cửa sổ được phủ bởi lớp cỏ màu xanh mát mẻ đã khô héo, những chậu hoa ngã sang màu vàng, tôi ngơ ngác bước lại phía đó.

Nhìn qua cửa sổ, tôi giật mình thấy ở phía sau nhà, một mảnh đất hoang tàn trải dài, có lẽ là đất dùng trồng trọt.

Có thể thấy trên đó, cỏ đã mọc đến bụng của người rồi. Không hề có một loài hoa cỏ gì cả, cũng không thấy một loại cây thực phẩm nào cả, nhưng chắc một điều, đây là đất trồng trọt.

Kể bên đất trồng trọt được ngăn cách là cái hàng rào có hàng dây leo là một cái giàn được treo những cái chậu kỳ lạ, một vài vị thuốc đông y nào đó mà tôi không biết, nhưng đương nhiên do không được chăm sóc nên đã chết héo. Chỉ còn chừa lại vài chậu có những cây sức sống dẻo dai thì còn xanh nhưng đương nhiên tôi không quá để ý vì không rành một tí gì về thuốc đông y.

Có một nỗi xúc động muốn bay ra mảnh đất đó, nhưng tôi vội kiềm lại ham muốn đó và quay đi nhìn Jin.

Chỉ thấy Jin từ trong một cái nhà gỗ bé tí, hết như một cái lồng đựng động vật chui ra, trong tay nó là một cái vòng tay được bện từ một loại cây nào đó, trong nó còn rất mới và xanh tươi, dường như không hề biết héo úa là gì.

Tôi ngơ ngác, nhận nó từ tay Jin và đeo vào cổ tay mình. Mát lạnh, còn có chút ẩm áp nào đó làm tôi rơi nước mắt.

Lại vươn tay, sờ chiếc vòng có hình âm dương bên cổ tay phải, tôi nhòe miệng cười, không biết nhóc Ken còn đeo nó không nhỉ? Kể từ ngày tôi đến thế giới này, nó đã không còn phát sáng được nữa rồi...

Lại nhìn về phía những căn nhà nhỏ xíu dễ thương xếp san sát nhau, trông như những ngôi nhà cho thú cưng tôi thường thấy trên mạng ở thế giới thật vậy.

1 2 3, ba ngôi nhà có kích cỡ khác nhau, ở trên tường còn treo một thanh dài kỳ lạ, không biết dùng làm gì, có kiểu dáng giống một cành cây đang vươn ra vậy.

Suy nghĩ một chút, tôi như được bơm thêm sức mạnh, có quá nhiều bí mật đang chờ tôi khám phá, và còn căn nhà này nữa... Tôi nhìn xung quanh, mỉm cười dịu dàng, tôi phải tìm ra được ký ức về nơi này, có lẽ nó là manh mối dẫn đến những cánh hoa khác! Nghĩ thế, tôi liền nói

"Jin, tụi mình tìm chỗ nói chuyện đi, chúng ta cần suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra!"

Jin có lẽ cũng nghĩ giống tôi, nó gật đầu thật mạnh, giọng vui vẻ, có lẽ vì nó mừng cho thái độ của tôi bây giờ đã có sức sống trở lại

"Được thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Kế Hoạch Của Akari

Một lần nữa mở mắt ra là khuôn mặt lo lắng tiêu tụy của Yui, Yui thấy tôi mở mắt, vui vẻ mà reo lên.

Yui sốt sắng vội hỏi han tôi, cô ấy vươn tay, bàn tay mềm mại như dải lụa khẽ xoa cái trán của tôi, nó ẩm áp, thấp thoáng tôi còn có thể nghe được mạch đập đều đặn của cô ấy. Lòng tôi bỗng tĩnh lặng lạ thường...

Đoạn cô ấy đỡ tôi ngồi dậy, với lấy ly nước trên bàn mà mớm từng muỗng cho tôi, nước vào cổ họng, chạy tới đâu thì nơi đó như dần hồi phục sinh khí, làm tôi vui vẻ mà uống mấy hớp liền.

Cửa bị mở toang, một đám ló nhỏ bước vào, người bỗng chốc rơi vào lòng của ai đó, mùi mặn chát của nước biển làm gay mũi tôi, người đó nói lên, chất giọng khàn khàn mà xen lẫn lo lắng.

“Akari, em không sao chứ?”

“Ta..Takeru, buông em ra, em không sao”

Nhưng Takeru không buông tôi ra, ngược lại, anh càng siết chặt tôi hơn, tựa như muốn tôi nhập lại làm một với anh, anh nói, giọng anh hơi cay cay như đang kiềm nén một điều gì đó rất khó khăn để mở lời, làm tôi cảm động đến điếng người.

“Anh cứ sợ em sẽ xảy ra chuyện gì...”

Nhưng anh chưa nói xong đã bị Loki tách ra khỏi tôi, tôi nhìn Loki, giật mình, khuôn mặt đẹp trai trắng nõn của anh bây giờ đã bị phá hỏng bởi quầng thâm to lớn kia, bông mắt anh thì sưng tấy, chắc là do anh đã khóc quá nhiều rồi. Khuôn mặt anh tiêu tụy và xanh xao còn hơn cả người bị bệnh là tôi, tôi nhìn anh, nước mắt cứ chập chờn muốn rơi.

Anh nói-“Akari mới tỉnh, sao ngươi không để em ấy nghỉ ngơi?”-Giọng anh khàn khàn, không còn trong trẻo như mọi ngày, có lẽ vì được thừa hưởng cảm xúc của Hikari nên lúc này, khi thấy bộ dạng thảm hại của anh mà lòng đau nhói, muốn vươn tay, ôm anh vào lòng mà vỗ về, mà thủ thủ rằng “Em không sao đâu mà”.

Takeru một chương hát văng bàn tay đang nắm lấy cánh tay của anh, âm u mà gần từng chữ nặng nề:

“Đủ rồi!”

Một tiếng quát phản nộ trong trẻo vang lên làm tất cả mọi người dừng lại hết hoạt động.

Nghe tiếng quát của tôi, Takeru sững sờ không tin nhìn tôi, chính những người trong phòng này cũng ngỡ ngàng khi thấy bộ dạng của tôi. Có lẽ vì ngày thường họ thấy tôi ăn nói nhỏ nhẹ, hiền hòa nên cảm thấy chưa thể tin khi thấy tôi giận dữ. Điều đó cũng đúng, thái độ của Jin lúc này là bằng chứng rõ nhất lúc này. Nhưng tôi ngoài mặt thì vẫn bình tĩnh, chỉ nhìn Takeru mà nói, giọng nhỏ nhẹ, nửa xoa nửa trách:

“Chuyện này đã qua lâu rồi, cô ấy cũng đã đi, anh đừng suy nghĩ nữa, đừng làm cô ấy thêm buồn, hiện tại mọi chuyện đã kết thúc, hãy để tim của hai người thanh thản đi”

Takeru yên lặng nhìn tôi, ánh sáng vừa tắt trong mắt chợt lóe lên, có vui sướng, đau thương, giận dữ nhưng nhiều hơn là nhu hòa. Có lẽ anh cảm thấy lời tôi nói đúng, hoặc cũng có thể nói tính của Takeru dễ giận mau quên, dễ ngọt là anh mềm lòng, hơn nữa anh cực kỳ thương Hikari, nghe tôi nói thế nên chắc anh cũng đã suy nghĩ lại.

Huống hồ tôi biết ở đây, Takeru là người có thể để Hikari ra đi vì lo cho hạnh phúc bản thân của cô ấy...

Một người con trai như thế, thật là đáng trân trọng. Quả nhiên, Takeru chỉ “hừ” một tiếng rồi quay mặt đi, cậu bé có tính tình hiếu thắng này luôn khiến người ta chán ghét để che đi sự xấu hổ của mình, tôi phải công nhận ở Takeru tính cách này thật đáng yêu. Lúc này, gương tôi lún xuống, Loki ngồi dưới chân tôi, anh vươn tay, vén nhẹ mái tóc đang che khuất khuôn mặt tôi ra, nhỏ giọng nói:

“Em thật sự giống cô ấy”

“Vi em và cô ấy là một”

Nghe thế, mọi người lại sững ra, nhìn sang Apollon và Hades đã há miệng to như thể có thể nuốt vừa một quả trứng gà lớn vậy, Stukito, người bình thường bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn lúc này cũng nhíu mày nhìn tôi như hỏi han, Yui vội hỏi:

“Chuyện là như thế nào?”

“Chuyện dài lắm, khi nào có Jin thì mọi người hỏi nó, nó sẽ giải thích rõ hơn...”

Mọi chuyện kết thúc ở đây, tất cả chỉ đến để hỏi thăm sức khỏe của tôi, trông ai cũng bình tĩnh làm tôi ảo giác rằng chuyện ngày hôm qua mọi người đã quên hết rồi sao? Tại sao ai cũng một mặt thông dong đến kỳ lạ như thế, ngoài Loki khuôn mặt tiêu tụy ra thì quả thật là đến Takeru vẫn cư xử bình thường với tôi, nếu không muốn nói là có phần hơi quá đà...

Chả biết Jin dùng cái phương pháp gì mà giải thích cho họ hiểu, chỉ biết sau một ngày bị tra khảo trong phòng chung, nó trung bộ mặt đau khổ trở về kể lẽ cho tôi biết, và từ đó thái độ của bọn Loki cứ như tôi là con của họ ấy, quan tâm đến làm tôi khó chịu.

Nhưng tôi chỉ ở lại đây có hai ngày để tĩnh dưỡng, trong lúc không ai để ý, tôi với Jin liền lén lút đến gặp Zeus, nhờ lão ta giúp mình một việc. Lão ta thâm thúy nhìn tôi, chỉ hỏi: “Cô chắc chứ?”

Tôi nhìn lão, kiên định gật đầu: “Chắc! Mong ngài giúp tôi”

“Được”- Lão nói- “Tôi sẽ giúp cô”

Đưa ra quyết định là điều bất đắc dĩ, tôi biết đi mà không nói trước có bao nhiêu hèn nhát, nhưng tôi không thể ở lại đây quá lâu, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tôi phải trở về nơi tôi thuộc về. Muốn mọi việc diễn ra một cách tự nhiên nhất, phải nhờ sự trợ giúp từ phía Zeus....

Tôi nhìn thoáng sang Thot đang dựa lưng vào tường, trông như anh ta không để ý đến đoạn đối thoại của chúng tôi nhưng khi bắt gặp ánh mắt của tôi, anh ta chỉ nhoen miệng cười, nụ cười đó làm tôi sợ hãi, sợ hãi cho tương lai sắp tới của mình...

Tôi với Thot có thể nói là hai người ít có tiếp xúc với nhau nhiều nhất ở cái thế giới này. Thot thì luôn tỏ ra ngạo mạn còn tôi thì luôn giữ được lòng tự trọng và không chịu thua bất cứ ai của mình, có lẽ vì thế mà khi ở gần anh ta tôi luôn có cảm giác bị đàn áp mà tôi chính là không thích cái cảm giác đó, cảm giác bị nắm thóp trong tay...

Nhưng thật kỳ lạ, dù mọi khi tôi thường hay làm bạn với phòng y tế thì chưa bao giờ thấy anh ta từ từ đến thăm mình, nhưng chả hiểu sao, tôi lại có cảm giác cả đời này cũng đừng hòng thoát khỏi anh ta.

Chuyện này thật sự quá kỳ lạ, quá đáng sợ, cứ nghĩ đến việc anh ta sẽ như âm hồn mà lai vãng theo tôi là tôi liền ớn lạnh.

Cũng may anh ta không phải là một trong những người kia... Không thì tôi tắt thở mất.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Nụ Hôn Và Chia Ly

Ráng chiều tôi trở về phòng của mình để thu dọn đồ đạc, lúc này tôi có nhờ Jin giúp một tay, thật ra tôi không có nhiều đồ, chỉ vốn vẹn vài bộ quần áo mà tôi được Yui tặng thôi. Khi trở về “Real Life” (Từ bây giờ thế giới thật mình sẽ gọi là Real Life nhé) thì mọi thứ sẽ biến mất nên những gì không cần thiết tôi sẽ để lại.

Mở toan cánh cửa sổ kia ra, ánh sáng từ mặt trăng dần len lỏi vào căn phòng ngột ngạt của tôi. Trèo lên thành cửa sổ và ngắm nhìn ánh trăng.

Đêm nay trăng thật đẹp và sáng, tôi đã chuẩn bị hết tinh thần cho ngày mai, bây giờ chỉ còn trông mong vào vận khí của tôi thôi.

Chín cái đuôi dần hiện ra, phe phẩy nhẹ nhàng khuấy động bụi xung quanh, ánh sáng xanh trắng từ đuôi dần xuất hiện, bắt chếp một chân, cảm nhận một luồng khí tự nhiên, thuần khiết nhất dần chạy vào cơ thể mình, nó len lỏi vào các tĩnh mạch, từng mạch máu, tế bào của tôi làm tôi sáng khoái mà khẽ thở dài.

Jin từ sau tôi bay đến, cũng ngồi song song với tôi, nó khẽ thì thầm: “Ngày mai là bắt đầu cuộc sống mới rồi nhĩ...”

“Không phải bắt đầu, là tiếp tục”- Tôi sửa lại, khẽ mỉm cười, hai chân tôi đưa qua đưa lại trên thành cửa sổ. Khi cảm nhận ánh sáng của mặt trăng dần tới lại và không còn nguồn năng lượng tự nhiên nữa, tôi liền thu lại chín cái đuôi của mình. Cảm nhận được sợi dây chuyển nặng hơn, tôi vươn tay khẽ gảy nó, mây có lẽ đã ăn no rồi nhĩ...

Nhưng rồi tôi bỗng nghe được có âm thanh sột xoạt của tiếng bước chân, nhẹ đến nỗi tôi là hồ ly có thính giác siêu nhạy cũng phải nhíu mày nghe cho rõ.

Quả nhiên, một lúc sau tôi thấy Stukito từ trong một góc khuất đi ra, anh đứng phía dưới, ngược lên nhìn tôi.

Dưới ánh trăng, làn da của anh trông càng trắng xanh hơn, nhưng đôi mắt hổ phách kia như có thể nhìn xuyên thấu cả trái tim tôi.

Ở phòng chung, quả cầu phép thuật với số nước màu xanh ít ỏi bỗng chốc tăng vọt lên đến hơn nửa bình. Zeus nhìn cái quả cầu mà mỉm cười tươi rói. Lão thâm nghĩ con bé này quả nhiên là tài giỏi, Yui là người đến trước mà vẫn không thể làm cho cái bình tăng nhanh như thế này mà con bé này trong một lần là làm nó gần đầy rồi.

Thật là uống khi nó không thể ở đây phụ giúp Yui, nếu có nó thì có lẽ tốc độ nhanh hơn...

Stukito ngồi cạnh tôi, cả hai cơ thể ngồi gần nhau, tôi có thể nghe thấy nhịp tim của cả hai đang đập cùng với nhau, khẽ căng thẳng mà hai tay tôi nắm chặt, lỗ tay đỏ lên lúc nào không biết.

Stukito chỉ im lặng nhìn lên ánh trăng kia, tôi khẽ quay sang nhìn anh mà ngẩn người.

Người đàn ông này quả thật rất đẹp trai, ở anh toát lên sự thanh khiết mà lạnh lùng trong trẻo, tựa như mặt trăng kia...

Mãi ngắm anh đến si mê mà tôi không phát hiện được tay tôi đã bị anh nắm chặt từ lúc nào. Anh khẽ nói: “Ngày mai cô đi rồi phải không?”

“Phải...”- Tôi thở ra một câu, giọng buồn buồn, tôi nghĩ là anh sẽ không quan tâm về sự hiện diện của tôi đâu, dù gì thì tôi với anh cũng đâu có liên hệ gì với nhau cho cam?

“Akari, cô cảm thấy trăng đêm nay như thế nào?”

“Trong sáng, nhẹ nhàng và rất đẹp, hình như hôm nay trăng sáng hơn mọi lần.”

“Cô biết không”- Anh nói- “ Khi tôi còn là một vị thần mặt trăng kia, thời gian bình thường của tôi chỉ là ngẩn người nhìn lên mặt trăng, anh chút bánh cổ truyền, khá nhàm chán...”

“Cho tới khi anh gặp Hikari..?”- Tôi khẽ hỏi

“Phải. Nhưng đối với em ấy, tôi chỉ thích, không có cảm giác yêu. Em ấy là của Takeru, tôi không thể giành người con gái mà em trai tôi yêu được.”

Không gian bỗng chốc tĩnh lặng lạ thường, nhìn ánh trăng đến mỗi cổ, tôi liền nhìn xuống cái đầu gối của mình có vài miếng urgo còn mới, tay chân tôi từ khi đến đây không hề còn lành lặn được nữa, mỗi ngày không phải vết thương này thì là vết thương khác, thật là mệt mỏi.

“Nhưng cô thì khác...”- Một lúc sau anh mới nói, rồi anh quay sang nhìn tôi, một tay anh vươn ra nắm lấy mái tóc dài của tôi mà thủ thỉ- “Tôi có cảm giác cô khác với Hikari, từ khi tôi gặp tôi lần đầu...”

Rồi không đợi tôi trả lời thì đã cảm nhận được hơi thở thơm mát kia gần ngay trước mắt.

Dưới màn đêm tĩnh lặng được ánh sáng mặt trăng bao trọn chỉ thấy người con trai với dung nhan tuyệt thế kia đang ôm người con gái thật chặt.

Một tay anh kiềm đầu Akari lại, một tay thì để ngang eo Akari.

Môi hai người giao nhau, nhẹ nhàng mềm mại. Akari mở to mắt không tin nhìn Stukito, không ngờ anh, một người trầm tĩnh kiềm chế tốt lại làm việc này.

Không giống như nụ hôn nồng cuồng của Loki, nụ hôn của Stukito lại như một con chuồn chuồn lướt nước, lúc đầu dẫn dắt người ta vào trong mê cung dụ hoặc của nó, vậy vùng không thể thoát ra...

Mùi thơm của trà xanh từ miệng anh tỏa ra làm Akari ngây ngất, bất giác, cô nhắm mắt lại, một tay đặt ngay hông anh. Cô như bị mê hoặc bởi sự dụ hoặc kia mà không còn nghĩ được gì nữa.

Cảm nhận được sự không phòng bị của Akari, lúc này Stukito khẽ mở mắt, trong đôi mắt kia là sự giảo hoạt khó có thể thấy, anh vội ngậm lấy môi cô, tại nơi đó trần trọc mướt vào làm Akari khẽ run một cái, anh cấy môi cô ra, vờn đầu lưỡi thơm mát kia vào khoang miệng ngọt ngào mơ ước kia.

Akari run lên từng đợt, tay ôm ngay hông anh cũng lỏng đi, người cô nhũn đi không còn sức lực mà khổng chế, anh ôm cô quá chặt, cơ thể hai người nóng bỏng mà dựa sát vào nhau, dù cho cô có cự quẫy như thế nào thì ma trảo kia như đánh tan sự bài xích của cô. Khi cảm nhận được vị ngọt kia.

Stukito như con quái thú bị phá xích, anh ghì chặt Akari không để cô vùng vẫy, tay anh ghì chặt cổ định đầu cô, lưỡi anh như con rắn nhỏ trần trọc khám phá nơi thơm mát kia.

Khá lâu, khi cả hai người đều đã thấm mệt, anh mới buông cô ra, từ phía nơi giao nhau là một sợi tơ bạc nhỏ nhắn làm anh nóng rứa cả người.

Akari thở hổn hển, vội giữ chặt tay anh vì sợ ngồi không vững. Cô thầm suy nghĩ, chết tiệt, may mà trước khi Stukito lên đây thì cô đã đuổi Jin đi, tránh làm cả hai ngượng ngùng. Không ngờ lại tạo điều kiện cho người này làm loạn.

Nhớ đến nụ hôn nóng bỏng đó, Akari đỏ mặt, cô thật khổ nạn, tại sao lại đồng ý trầm luân cùng anh chứ...

Có đôi khi con người ta dù cho có kiềm chế cỡ nào thì khi gặp sự thổ lộ lay động lòng người đó cũng không kiềm nổi lòng mà đắm mình vào nó. Phút chốc, sự tội lỗi trong lòng lại tăng lên, Akari nhớ đến khuôn mặt Syaoran, bỗng cảm thấy nụ hôn lúc nãy thật vô nghĩa, cô nghĩ, cô sẽ xem nụ hôn này như lời chia tay của Stukito, cô không muốn lại một lần nữa phản bội Syaoran.

Akari cảm thấy người mình thật dơ bẩn.

Thế là cô liền đuổi Stukito đi, anh nghĩ có lẽ vì cô ngại ngùng nên muốn anh tránh xa, nghĩ thế, anh liền mỉm cười chờ đợi nhìn cô hỏi: “Em sẽ không đi nữa chứ?”

Akari không trả lời, nhìn anh khó xử. Đôi mắt đầy mệt mỏi và bất lực, đó là câu trả lời đơn giản nhất mà không cần phải nói thành lời. Quả nhiên, chẳng mấy chốc ánh sáng trong mắt Stukito dần tắt đi, anh nở một nụ cười mỉa mai, lạnh lùng nhìn cô, anh nói: “Thì ra, cho dù anh có làm gì cho em thì em cũng sẽ không ở lại!”

Rồi anh quay lưng, bước thẳng không quay đầu lại, chỉ để lại Akari với cả tấm lưng nhỏ nhắn khẽ run rẩy trong sương gió.

Một giọt, hai giọt nước rơi trên nền đất, Akari ngồi thụp xuống khóc rống lên, cô chùi nước mắt, nhưng càng lau thì nước mắt lại càng chảy mạnh hơn. Cô không muốn phản bội Syaoran, không muốn, cô sẽ không ở lại, vì cô biết, cô gần như đã động tâm với bọn họ rồi...

Thà ra đi, còn hơn ở lại mà tâm không yên...

Nhưng Akari không biết, giây phút Stukito quay đi, trên môi anh liền xuất hiện nụ cười thỏa mãn, anh chính là muốn Akari trở về, không muốn cô vương bận nơi này.

Akari ở đây quá nguy hiểm, vì anh biết, sắp tới, sẽ có một thảm họa xảy ra làm nơi này không còn yên bình nữa... Thà để cô đi, để cô an toàn, sau khi mọi chuyện kết thúc, anh sẽ cùng Takeru đi tìm cô, và lúc đó anh sẽ nhốt cô bên mình mãi mãi...

Buổi sáng, đúng như hẹn, Akari ôm Jin ngồi trong phòng của mình chờ đợi thời khắc định mệnh kia.

Kim đồng hồ trên tường kêu “Tic tắc” liên hồi, cứ mỗi lần kim đồng hồ kia kêu một tiếng là tim cô lại đau một lần, cô siết chặt Jin, cảm giác này giống hệt như ngày cô tự sát trước cửa nhà Asahina, chỉ khác là lúc này có một cảm xúc không nở khó nói thành lời.

Jin ôm chặt Akari, nói: “Không sao đâu, mọi thứ sẽ qua nhanh thôi...”

Khi đồng hồ điểm mười giờ sáng, Akari nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, từ miệng cô vẽ lên một đường vòng cung rõ rệt, nước mắt, chảy xuống thấm ướt đôi má hồng hào kia.

[ĐOÀNG!!!]

Một tiếng động to lớn vang lên làm ngôi trường rung lắc lợi hại, cái đĩa trên tay Yui rơi xuống tạo nên một âm thanh chói tai, mảnh vỡ kia tung tóe khắp nơi, cửa lên chân Yui, nhưng cô dường như không cảm thấy đau, vì lúc này cô chợt hoảng sợ khi thấy khói bốc lên từ phía khu nhà ở của Akari...

Khuôn mặt hoảng sợ của mọi người trong nhà ăn làm đau mắt Yui, nhìn biểu cảm không thể tin của Loki, tất cả mọi người liên lờ mờ có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra, nhưng họ không dám chắc.

Giống như ngày đó, khi mọi người chạy đến nơi, khu nhà nghỉ chỉ còn tro bụi hoang tàn.

Yui té ra nền cát, mắt trừng lớn, nước mắt như trân châu rơi xuống đất khi nhìn một màn khói bụi mù mịt, cô hoảng loạn hét lên

“Akari!! Akari!!! Ai đó mau cứu cô ấy, Akari còn ở trong đó!!”

Nhưng không đợi cô nói xong, Takeru đã nhào ra đó, đào xới lên, đôi mắt anh ngây dẫy điên cuồng đẩy gạch đá hỗn loạn ra. Anh hoảng hốt, như người điên mà rên rỉ gọi tên Akari “Akari.. em sẽ không xảy ra chuyện gì.. sẽ không..”

Thái độ đó làm tất cả mọi người ở đây ngây dại, nhìn bộ dáng tê tâm liệt phế của Yui hay dáng vẻ điên dại của Takeru, không ai kiềm được nước mắt.

Apollon một bộ dạng nghiêm túc, đây là lần đầu tiên anh đánh mặt, nghiêng chặt răng nhìn đồng hồ hỗn độn này, nó làm anh nhớ đến ngày mà Cassandra chết, nó đâm khoét trái tim anh, giết chết anh từng phút từng giây...

Hades khẽ nhìn Stukito, thấy được sự trấn an trong đôi mắt anh, Hades liền tiến đến, cùng với Balder lúc này đang lo lắng hỏi han Yui đỡ lấy cô trên nền đất đứng dậy, để cô dựa vào người mình và chờ đợi Stukito ra tay...

Nhưng trái ngược với suy nghĩ của mọi người, bộ dáng của Loki và Stukito là lạnh nhạt hơn tất cả, họ chỉ im lặng, đứng nhìn đám đất cát mà ngăn người, bụi bay mù mịt vẫn không che đi sự ngơ ngác của Loki và Stukito.

Thì ra, cô ấy vẫn lựa chọn phải đi, thì ra, cô ấy không muốn ở lại.

Stukito im lặng lại gần Stukito, nắm chặt cổ áo anh mà quăng sang một bên, nhìn Takeru nước mắt vuton đầy, anh bảo

“Em tỉnh táo lại đi, cô ấy chưa chết đâu”

Lời của Stukito làm Takeru đang ngơ ngác bỗng mở mắt không thể tin nhìn anh, biết được sự lo lắng của Takeru, anh lại nói

“Cô ấy nghĩ rằng tạo ra một vụ nổ là có thể làm mọi người nghĩ rằng cô ấy đã chết. Sự thật là Akari đã trở về thế giới của mình rồi.”

Nghe Stukito nói, Takeru lúc này chợt hiểu ra, đúng rồi, Akari thì làm sao mà có chuyện gì xảy ra được. Con bé đó gặp những chuyện còn tàn nhẫn hơn mà vẫn sống được thì làm sao một vụ nổ nhỏ này có thể gây tổn hại đến cô ấy?

Hướng hồ... Akari có phép thuật...

Nghĩ thế, lòng anh liền bình tĩnh lại, anh chùi nước mắt, đứng dậy nhìn chằm chằm đồng hồ nát này mà nghiêng răng nghĩ

[Akari, em dám làm như thế này, một khi anh có thể thoát ra khỏi đây, anh nhất định sẽ đi tìm em, đến lúc đó Anh sẽ không để em thoát khỏi anh lần nữa...]

Chỉ có Loki, trong lúc mọi người đều đang theo đuổi suy nghĩ của riêng mình thì anh khẽ nhích mình núp sau lưng Thor, đứng một bên, trao đổi ánh mắt với Balder, chỉ thấy Balder nở nụ cười giễu cợt nhìn mình, Loki mặc kệ đôi mắt đỏ, anh vuton tay, lấy trong túi quần của mình ra một cái nhẫn nhỏ xíu với viên kim cương màu đỏ lúc này đang nhấp nháy từng đợt ánh sáng nhẹ nhàng, Loki khẽ nhếch môi, nụ cười đều vốn có của anh liền xuất hiện.

Cái nhẫn này nối với tim của Akari, lúc cô nằm trong y tế là anh đã lén trích máu của cô mà nhỏ vào, bây giờ chỉ còn nó còn đập thì anh vẫn có lý do tin rằng cô còn sống

[Haha... Em đã muốn thoát khỏi tôi như vậy thì tôi nhất định sẽ không để em thực hiện được ý đồ... mèo con, em là của tôi, cho dù tôi có nhốt em vĩnh viễn thì cũng sẽ không để em rời khỏi tay tôi...]

Mắt anh lóe lên thứ ánh sáng sắc bén như con thú săn mồi đầm máu, khuôn mặt yêu nghiệt kia liền bị che bởi mái tóc dài, nhưng ít ai biết, trong tim Loki đang dần lập nên một kế hoạch...

Ngày đó, Akari để lại rất nhiều quà ở phòng của Zeus, lão triệu tập mọi người, dùng lời nói suốt mướt cốt làm lay động tâm trí họ, nhưng ai cũng biết đây là vở kịch do cả hai người bày ra nên ai cũng khinh bỉ Zeus, khinh bỉ thì khinh bỉ vậy thôi, nhưng quà là của Akari, có kẻ ngu mới không lấy.

Mấy bức thư Akari để lại đều rất sến súa cảm động, đại loại cô đã quá mệt mỏi rồi, giải thoát cho Hikari xong cô cũng không thiết sống nữa, chúc mọi người ở lại mạnh giỏi bla bla bla.

Sau đó, trong thùng rác của trường, học sinh của các lớp luôn thấy những tờ giấy bị vò nát nằm ngổn ngang trong đó...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tỉnh Lại

[Bệnh viện quốc tế Nanahara]

Chủ nhật, chín giờ sáng.

Chỉ vừa mới sáng sớm mà phòng bệnh 251 đã ngùn ngụt người viếng thăm. Đơn giản là vì hôm nay, cô con gái thứ mười hai của gia đình Asahina, Asahina Akari, được xuất viện trở về nhà.

Đã sáu năm trôi qua kể từ sau vụ tai nạn thương tâm kia, cô bé đáng yêu năm nào đã mãi mãi không thể thức dậy được nữa. Cô không chết, nhưng do tổn thương não bộ quá nặng dẫn đến xuất huyết não, chấn thương dây thần kinh nhưng thần kỳ lại không cướp đi mạng sống của cô bé, nhưng đến thời điểm hiện tại, Akari đã phải sống đời sống thực vật.

Mặc dù gia đình đã cố gắng mời rất nhiều danh y tài giỏi, thậm chí bỏ ra một số tiền khổng lồ để đón những bác sĩ ở nước ngoài về nhưng tất cả chỉ đều lác đầu vô vọng. Còn sống đã là kỳ tích, muốn cho Akari thức dậy thì chỉ là con số không.

Đáng buồn nhưng đó là sự thật.

Gia đình Asahina đã sớm không còn chút hy vọng nào rồi.

Asahina Masaomi, vì bị ám ảnh bởi sự ra đi đột ngột của đứa em gái, anh đã từ bỏ ước mơ của mình mà trở thành bác sĩ khoa nhi nhằm tìm cách nào đó, nhưng mọi cố gắng vẫn không được gì.

Đến tận bây giờ khi nhiều người nghĩ đến thảm kịch của nhà Asahina đều thở dài lắc đầu bình phẩm một câu: “Haizz, họa vô đơn chí, còn nhỏ tuổi mà đã phải thế này thì...”

Asahina Miwa, từ sau sự ra đi của anh trai và tai nạn ập lên đầu đứa cháu, bà gần như đã trở thành một con người khác. Không còn thấy ở bà dáng vẻ vui tươi, sáng khoái mà sành đời của một nữ doanh nhân trẻ tuổi nữa mà thay vào đó là một người lạnh nhạt, cao quý và lạnh lùng hơn với bất cứ ai.

Nhìn bề ngoài, mọi người đều trầm trồ khen ngợi cô là một nữ quái trong thị trường kinh tế cả trong và ngoài nước. Nhưng, chỉ người trong cuộc hiểu rõ, Miwa một khi đã ra tay thì tàn độc hơn bất cứ ai. Bà không cho phép ai hủy đi con đường mà cô đã tốn công trải đầy hoa hồng nhằm tìm một ít lợi nhuận từ đó.

Miwa, sẽ triệt nó từ trong trứng nước.

Tương như cả cuộc đời này của bà sẽ chôn vùi trong sự đầm máu của sự giả dối, vụ lợi của xã hội ngoài kia.

Chỉ khi Miwa gặp người đó...

Người mà có thể đem đến cho bà cảm giác ấm áp vui vẻ của một gia đình, giúp bà tìm lại những thứ mà cô đã lãng quên từ rất lâu, rất lâu về trước... Hinata Rintarou.

Hôm nay, theo đúng lịch trình đã lên thì mọi người sẽ chuyển Akari về gia đình Asahina để tiện chăm sóc và theo dõi hơn. Theo như lời của Masaomi thì nên để em ấy trở về nhà để em dễ bề theo dõi, vì ở trong bệnh viện quá lâu không tốt cho sức khỏe của Akari.

Masaomi vừa đo huyết áp cho Akari, vừa suy nghĩ mông lung, thật ra đưa ra lời đề nghị này ngoài việc lo cho Akari, anh còn muốn giành thời gian để chăm sóc cho em. Bệnh viện, dù có đầy đủ các thiết bị hiện đại tốt đấy, nhưng anh không muốn em gái phải ở suốt đời như tội nhân bị giam cầm trong bốn bức tường trắng toát nồng nặc mùi cùn cùn này.

Ít ra... anh muốn em có thể cảm nhận được không khí của gia đình, của mái nhà quen thuộc.

Akari đã mất cả cha lẫn mẹ, thật đáng thương nếu em cũng mất luôn tương lai của mình.

“Được rồi, huyết áp ổn định, hôm nay có thể làm thủ tục xuất viện rồi”- Masaomi tháo bộ dụng cụ đo huyết áp ra bỏ vào túi áo của mình, một tay anh chỉnh chỉnh máy đo nhịp tim còn ánh mắt thì cứ lơ đãng nhìn sang dung nhan của em gái.

Thật sự, đến tận bây giờ thì tình trạng của Akari luôn là một câu hỏi khó thách đố các bác sĩ cả trong và ngoài nước. Nếu không phải Miwa lợi dụng sự quen biết rộng rãi bịt miệng của giới báo chí thì có lẽ thông tin của Akari đã bị tràn lan trên khắp các phương tiện truyền thông rồi.

Một cô bé mười một tuổi, hứng chịu sự va đập mạnh từ chiếc ô tô phân khối lớn mà lại không chết. Hơn nữa, sáu năm qua em không hề có sự thay đổi nào lớn về ngoại hình và khuôn mặt. Người bình thường khi sống đời thực vật sẽ hứng chịu việc thiếu đi chất dinh dưỡng trầm trọng, phải nhờ vào sự trợ giúp của các thiết bị khác, nhưng Akari, không những không cần truyền chất, nuôi não, mà các bộ phận trên người em vẫn hoạt động bình thường, không hề có hiện tượng làm việc yếu đi.

Mà em, ngoài việc trông có vẻ hơi ốm yếu thì đáng vẽ của em không hề da bọc xương như nhiều bệnh nhân khác.

Masaomi thở dài, xoay lưng bước đến bàn trà, rót một ly nước mà nhấp một ngụm, anh đã thức khuya nhiều đêm để làm thủ tục xuất viện cho Akari, viện trưởng không đồng ý cho em trở về, họ vẫn nghĩ có thể dùng em làm một ít thí nghiệm theo dõi nhằm nhận được lời khen của bên trên. Masaomi nhủ vậy, cười lạnh, anh sẽ không cho phép điều đó xảy ra!

Miwa mỉm cười vui vẻ, một tay bà loay hoay dọn dẹp quần áo cho Akari, miệng thì luôn động viên Ema cố gắng.

Ema chỉ vừa chuyển đến nhà Asahina vào hôm qua, hôm nay, giữ đúng lời hứa, cô thức dậy sớm phụ giúp anh Ukyo làm bữa sáng vì Ukyo phải bận rộn chuẩn bị vài giấy tờ cho Akari.

Sau đó, Ema cùng với vài người trong gia đình Asahina lên chiếc xe chuyên dụng của cả nhà, thẳng tiến đến bệnh viện.

Ông Taro, lúc trước là tài xế riêng cho gia đình, đã về hưu được hai năm, lúc này người thay thế vị trí của ông là người con trai thứ, Oka Hotei, thất nghiệp đã lâu, bây giờ đang làm tài xế riêng cho các anh con trai của Miwa.

Còn anh Ajima, lúc trước sau khi Akari đề bạc anh với Miwa, đã được bà đồng ý thẳng anh lên làm tài xế riêng cho Miwa, đồng thời phụ giúp cho gia đình anh, vì gia đình của Ajima rất nghèo khó mà lại đông con.

Sau khi tất cả nhận được giấy đồng ý của viện trưởng, mọi người cùng bắt tay vào việc chuyển Akari trở về nhà.

“Iori, anh mau đem đồ hết đồng hoa đó đi, nó sắp héo cả rồi”- Yusuke đứng một bên nhủ vậy nhìn bộ dạng căng mọng của Iori mà khó chịu, những cánh hoa kia đã rụng tứ tán rồi, thân cây dần ngả màu mà anh Iori nhất định không chịu vứt, thật cứng đầu.

“Anh phải xem nó có sao không đã...”- Iori hơi ngần người rồi lăm bầm một mình.

Shin hôm nay đến phụ giúp vài thứ lặt vặt lúc này đang phụ giúp Rintarou khiêng cái tủ đồ của Akari đem ra xe vận chuyển đậu trước bệnh viện, cái tủ này lúc trước Miwa mua riêng cho Akari vì sợ cô ở trong bệnh viện thiếu đồ mặc, hưởng hờ Miwa rất ghét nhìn dáng vẻ Akari trong đồng phục bệnh nhân, nhìn rất thiếu sinh khí.

Trong lúc mọi người đang loay hoay với đủ thứ công việc thì chỉ có Wataru là nhàn rồi ngồi trên giường ngắm nhìn Akari, nó cảm thấy rất thương chị nó, dù cho chị chưa bao giờ mở mắt ra nhìn nó hay nói chuyện với nó, nhưng nó thích nhất là ngắm nhìn chị ngủ nha. Nhìn chị giống như thiên thần Rose trong phim siêu anh hùng mà nó hay coi đó.

“Wataru, đừng chọc em ấy”- Ukyo một bên nói chuyện với Masaomi về giấy tờ, một bên nhủ vậy nhìn ma trảo của Wataru đang sờ loạn trên mặt Akari, anh khẽ gắt nhẹ, đứa bé này thật là, đã dặn bao nhiêu lần là đừng tẩy máy tay chân rồi kia mà!

“Nào nào, em nó thương chị thôi mà”- Miwa khẽ mỉm cười vội nói đỡ cho Wataru lúc này đã sắp khóc, đoạn bà vươn tay ôm Wataru vào lòng vỗ về. “Thật tình, mẹ chỉ chiều hư nó thôi”- Yusuke nói, rồi anh với tay lấy cái balo trên tường rồi bảo –“Con đi mua nước”-Tiếng lăm bầm của Yusuke làm tim của Wataru đau thắt lại, oa, nó chỉ là thích sờ chị của nó thôi mà sao ai cũng ghét nó thế. Nó thật bất hạnh mà. Nhưng, tâm trí của nó liền bị lôi cuốn, vì nó bỗng phát hiện một ngón tay của Akari khẽ cử động!

“Mẹ mẹ! Mẹ xem kìa, chị hai vừa cử động kìa!”

Câu nói của nó tạo nên một vụ nổ lớn trong phòng bệnh nhỏ bé, Masaomi vội ngồi bật dậy, bước nhanh lại phía giường, dù gì anh cũng là một bác sĩ có kinh nghiệm, có lẽ đó chỉ là hiện tượng giả thôi.

Anh lấy trong túi áo ra một cái đèn pin, vạch mí mắt của Akari ra soi.

Anh bỗng giật mình suýt đánh rơi đèn pin, nhãn cầu có phản ứng!

Đoạn Masaomi hoảng hốt vội chạy ra bên ngoài, nhanh chóng đi thông báo cho bên bệnh viện cử người xuống xem xét.

Đây là một trường hợp hiếm hoi, bệnh nhân có dấu hiệu tỉnh lại!

Trong phòng bệnh, Miwa vội vàng nắm chặt tay Akari, miệng nói lớn: “Akari!! Akari con không sao chứ! Akari mở mắt ra nhìn đi nè!”

“Đi, đi bình tĩnh, có lẽ chỉ là báo động giả thôi”- Ema khẽ ôm vai Miwa đang nức nở mà an ủi, lúc này cô cần tránh cho Miwa xúc động, người ta thường nói “xúc động là ma quỷ” mà.

Ukyo vui mừng, vội vàng gọi điện thoại cho những thành viên khác trong gia đình thông báo tin vui. Anh không phải là không biết 50% là báo động giả, nhưng nếu có chuyển biến tốt thì chẳng phải vẫn còn cơ hội mà đánh thức Akari sao?

“Alo? Kaname, mau nói cho mọi người biết rằng Akari có dấu hiệu tỉnh lại. Há? Anh không nói chơi, đây là sự thật, Masaomi vừa đi thông báo cho bệnh viện rồi. Ừ ừ, mau thu xếp chờ đợi nó tới đây”

Một bên, Shin nắm chặt tay của mình, mong đợi nhìn Akari, anh cứ nhìn như thể chừng 5 phút thì thấy nhãn cầu của Akari khẽ chuyển động. Sau đó, anh vui mừng lấy điện thoại ra, thông báo cho Nao biết việc này, đồng thời yêu cầu Nao nói cho bọn Sakura biết.

Đến tận sau này Akari nhớ đến việc này liền giật dử không thôi, cô chỉ là tỉnh dậy thôi nha, có phải việc gì đâu mà phải vận động quần chúng đến xem hội như thế cơ chứ!

Iori lúc đó, vội vàng bỏ chậu hoa của mình sang một bên, vọt tới bên giường mà nhìn Akari, chúa mới biết anh đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, lâu đến nỗi tưởng chừng như anh không còn có cảm giác gì nữa. Phải, anh thừa nhận, anh yêu đứa em gái này, bất chấp luân thường đạo lý của thế gian, anh không không chế nổi tim mình. Ngày em đi, anh đau đớn rất nhiều, suốt cả tuần chỉ nhốt mình trong phòng em mà thần thờ. Thậm chí, anh còn đánh liều hôn em khi em đang trong tình trạng mê man. Anh quả thật không bằng cảm thú!.. Nhưng không bằng cảm thú thì sao?

Bọn anh đâu có cùng huyết thống...

Yusuke lúc ấy đang ở bên ngoài bệnh viện mưa nước, ôi trời, cái bệnh viện to lớn như thế này mà lại chỉ có hai máy bán nước tự động, báo hại mọi người mỗi lần muốn mua đều phải đứng đợi chục phút mới tới lượt mình. Yusuke cau mày khó chịu tặc lưỡi nhìn hàng người dài thượt không thấy điểm đích, anh tức giận nhিপ chân liên tục không ngừng.

Bỗng nhiên, từ trong loa phát thanh của bệnh viện, giọng nói trầm tĩnh nhẹ nhàng của nữ y tá vang lên [Mời bác sĩ Kansai, bác sĩ Inoyama, bác sĩ Edo đến phòng bệnh 251 gấp]

[Nhắc lại, mời bác sĩ Kansai, bác sĩ Inoyama, bác sĩ Edo đến phòng bệnh 251 gấp]

Yusuke sững sờ suýt đánh rơi cái balo trên tay, phòng bệnh 251? Đó chẳng phải phòng của Akari sao? Nghĩ là có chuyện chẳng lành, Yusuke liền vội vàng tách khỏi hàng người, ba chân bốn cẳng co giò chạy vào bệnh viện.

Đám đông xung quanh nhìn chàng trai trẻ vừa hồi hả chạy đi, làm bầm ngón ngón: “Người trẻ a... chả có kiên nhẫn gì cả”

“Mời người nhà tránh ra cho chúng tôi kiểm tra”- Bác sĩ trưởng lên tiếng, chất giọng uy nghiêm và khuôn mặt già dặn của ông làm mọi người trong phòng bất giác tự động tách sang một bên nhường lối.

Ông đi lại, làm vài cử chỉ đơn giản. Lập tức các bác sĩ xung quanh liền tiến tới, người thì lại đo huyết áp, người đo nhịp tim, người thì kiểm tra nhãn cầu, người thì xoa nắm tay chân của Akari.

Một lúc sau, một bác sĩ hơi sững sờ, vội vàng nghiêng đầu thì thầm gì đó với bác sĩ trưởng, lập tức, ông đánh mặt lại, môi vênh lên làm hàm râu đen phe phẩy liên tục.

Ông bước đến nhìn chằm chằm bệnh nhân, rồi đưa mắt sang nhìn Masaomi đang nghiêm túc đứng một bên quan sát. Bất gặp đôi mắt của bác sĩ, Masaomi hơi ngẩn người, ông gật đầu, lập tức, nước mắt của Masaomi rơi như mưa.

Nhìn biểu hiện của Masaomi, lập tức mọi người reo lên.

Miwa ôm chột Ema khóc lớn, miệng vui mừng mà luôn nói “Tốt quá tốt quá rồi”, rồi bà lại ôm Rintarou mà khóc nức nở, Rintarou cứ một chút lại vỗ lưng bà, không nỡ nhìn bà khóc thương tâm như thế, nhưng biết là bà đang vui nên ông cũng không can.

Ukyo thì vội vàng chạy ra ngoài gọi điện tiếp, anh vui mừng, đôi mắt sáng lấp lánh như vì sao, nhưng do quá khẩn trương mà va trúng Yusuke đang cũng vội vàng từ bên ngoài vào.

Anh sững sờ nhìn một màn trước mắt, lo lắng hỏi: “Chuyện gì thế?”

Wataru một bên vui mừng phóng tới chân anh, nắm lấy gấu quần anh kéo mạnh: “Anh ơi, bác sĩ nói là chị Akari tỉnh lại!”

Cái balo trong tay Yusuke liền rơi xuống, anh vui mừng, chạy như bay lại nắm vai Ema hỏi: “Thật sao???”

Đôi mắt anh lúc này không che giấu nổi sự sung sướng, miệng anh kéo lên cao, vừa trông mong vừa đợi Ema trả lời.

Ema mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Ừ!”

Lập tức Yusuke vọt tới chân giường nhìn Akari, miệng nói: “Akari, tỉnh lại đi”, rồi không đợi mọi người trấn an, anh lại chạy ra ngoài gọi cho Len.

Đầu dây bên kia vui mừng khôn xiết, đây là tin vui nhất từ trước tới giờ, Len bảo sẽ hủy ngay show diễn sáng nay, cấp tốc từ Chiba trở về liền

“Ừ ừ, mau lên nhé”- Yusuke vui mừng, phấn khởi mà hét lớn

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Akari cảm thấy đầu đau nhức dữ dội, cả cơ thể lần đầu tiên không thể cử động được, cô khó chịu, cố xoay đầu, nhưng vô vọng. Xung quanh là những tiếng ồn ào khó chịu, thậm chí cả cơ thể cô còn bị người ta sờ mó, mắt bị vạch ra chiếu tia sáng vào làm cô sợ hãi muốn khóc.

Có rất nhiều giọng nói quen thuộc vang lên, quen đến nỗi, ngay lập tức, Akari liền biết có chuyện gì xảy ra, khẳng định là cô đã trở về Real Life rồi.

Akari vui mừng, cố gắng mở mắt ra nhìn, nhưng cố hết sức vẫn không được, trái lại, nó lại dẫn đến một hồi đau như búa bổ từ não truyền đến làm cô rên rỉ, hốc mắt cay cay, vì quá đau mà cô muốn khóc. Nhưng lại không thể nào khóc được.

Không biết mình hôn mê đã bao lâu rồi nhỉ, lâu đến nỗi mà hình như cô còn không thể cử động được cơ thể luôn, có lẽ nó đã ngưng hoạt động một khoảng thời gian quá dài rồi.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng Jin nói

[Chị, em vừa phát hiện là chị đã hôn mê lâu quá rồi nên bây giờ cơ thể không cử động được nữa. Jin sẽ truyền cho chị tí năng lượng nhé, chị mau tỉnh lại đi, Jin ở nhà chờ chị về]

Rồi không đợi tôi trả lời, cả cơ thể liền đón nhận một luồng khí nóng truyền vào, nó chạy khắp tĩnh mạch tôi, tôi có cảm giác nó đang xuyên qua các dây thần kinh, giúp máu của tôi lưu thông tốt hơn, cơn đau đầu cũng dần dần biến mất, một mùi thơm nhẹ nhàng khuấy động ở các huyết vị, một cảm giác dễ chịu dần xâm chiếm ổ bụng làm tôi thoải mái lạ thường.

Được một lúc, sau khi đã thấy mình đã ổn, tôi liền từ từ cố sức mở mắt ra.

Lúc đầu còn mờ mờ do đã quá lâu mắt không được lưu thông máu nên không thấy rõ, một lúc sau khi làm quen được ánh sáng, đối diện với tôi là khuôn mặt của một người bác sĩ nào đó, ông ta vừa thấy tôi mở mắt, vội hoảng sợ la lớn:

“Bệnh nhân tỉnh lại rồi!”

Rồi không đợi tôi hiểu gì, cả ba bốn người vội vây lại nhìn tôi, tôi nghe có tiếng reo mừng của di Miwa, còn có cả tiếng khóc sung sướng của Masaomi.

“Cô gái, cô có hiểu tôi nói gì không?” – Vị bác sĩ đó chiếu ánh sáng vào mắt tôi, hỏi.

Tôi dùng sức, khẽ gạt đầu một tí. Lập tức, vị bác sĩ đó liền nói với những người xung quanh.

“Thưa Kansai-san, nhịp tim bình thường, huyết áp ổn định, không có dấu hiệu suy yếu ạ” – Một vị y tá chỉnh lại quần áo cho tôi, vội quay sang nói với vị bác sĩ uy nghiêm đang đứng chấp hai tay sau lưng.

“Mấy người mau thông báo cho viện trưởng biết bệnh nhân 251 đã lấy lại được ý thức của mình.”

Rồi chính ông ta cũng xoay lưng nói gì đó với Masaomi.

Chỉ thấy anh Masaomi liên tục vâng dạ, tay anh vươn lên chùi nước mắt trên khuôn mặt, rồi anh mỉm cười ôm lấy Miwa và những người khác.

Anh Masaomi sau khi tiễn ông ấy ra, vội vàng bay lại giường nhìn tôi, nhưng Miwa đã nhanh hơn, đi ấy ôm lấy tôi, khóc lớn: “Akari! đi đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, sáu năm rồi, tại sao con lại không chịu tỉnh lại sớm hơn chứ”

Sáu năm? Lâu đến vậy? Không ngờ tôi ở thế giới kia sáu tháng, mà ở đây đã là sáu năm? Thì ra đã lâu đến thế rồi cơ à, trách không được tôi lại không thể cử động được cơ thể của mình nha...

“Akari, em thấy trong người mình thế nào?”- Masaomi vội vớ lấy một quyển sổ ghi chép trên tủ mà ghi vội vài câu, à, anh Masaomi đã trở thành bác sĩ rồi sao, chà, mới ngày nào anh ấy còn là học sinh năm cuối trung học, khi tôi mở mắt thì đã là bác sĩ rồi... Tôi thấy thế, cố hết sức mở miệng nói

Nhưng rồi, mặt tôi tái xanh đi, nhịp tim đập nhanh và tay chân lạnh toát, tôi bỗng phát hiện ra một việc, tôi không thể nào nói được!

Cho dù tôi có cố như thế nào thì tôi vẫn không thể nói được một chữ nào cả! Không phải do tôi bây giờ còn yếu mà không nói nên lời, sức mạnh Jin truyền vào cho tôi, tuy là không thể làm tôi ngồi dậy đi đứng bình thường được, nhưng ít ra nói chuyện vẫn là có thể.

“...”

Há miệng cố hết sức mà vẫn không nói được, nước mắt tôi rơi như mưa, Yusuke một bên, vội vàng ôm lấy tôi, sờ má tôi, hét lớn với Masaomi.

“Anh anh, em ấy không nói được!”

“Có thể là do Akari mới tỉnh lại, người còn yếu?”- Masaomi nghĩ mình là bác sĩ, gặp trường hợp này nhiều rồi, anh vui mừng, nói vội theo kiến thức của mình. Nhưng khi thấy tôi lắc đầu, anh vội suy nghĩ.

Akari có khả năng lắc đầu và gật đầu... con bé đã có thể nói chuyện được rồi mà nhỉ...

Nghĩ đến gì đó, Masaomi tái mặt lại chạy ra ngoài tìm bác sĩ.

Lúc này, bỗng nhiên tôi phát hiện trong phòng có thêm vài người nữa, một người con gái cao thanh mảnh với khuôn mặt ưa nhìn đang nhìn tôi, bắt gặp ánh mắt của tôi, cô ấy liên đỏ mặt, ấp úng nói: “Chào em... chị tên Ema, là con của ba Rintarou, sau này chị sẽ là chị của em”

Rintarou? Ai thế, tôi tò mò nhìn Miwa đang mỉm cười hạnh phúc nhìn tôi, bắt gặp đôi mắt dò hỏi của tôi, Miwa sung sướng nói.

“Con mới tỉnh lại chắc không biết, tháng sau đi kết hôn với Rintarou, là chú này!”- Đoạn đi đẩy một người đàn ông với mái tóc xoăn và khuôn mặt hiền hậu ra trước mặt tôi, chú Rintarou mỉm cười với tôi, vươn tay sờ đầu tôi, rồi chú bảo – “Chào con, chú là Rintarou”

Tôi sửng sốt, vậy là đi Miwa sẽ tái giá sau, vậy là trong nhà sẽ có thêm một thành viên, mà còn là con gái? Nghĩ thế, tôi vui mừng ra mặt, may quá, tôi còn lo trong nhà chỉ có một mình tôi là con gái, dù cho vui thật đấy, nhưng sau này sẽ có nhiều thứ bất tiện xảy ra, có chị gái hoặc em gái sẽ dễ chia sẻ và hiểu nhau hơn.

Tôi dùng sức, gật đầu với Rintarou và Ema, hai người nhìn tôi, biết là tôi còn yếu và chưa nói chuyện được nên cũng thông cảm cho tôi.

Sau đó, tôi để ý cạnh tôi có một đứa bé mái tóc hồng đang tò mò nhìn tôi, trong mắt còn hơi có lo lắng và ngượng ngùng. Tôi giật mình, Wa..wataru? Đứa nhóc mà lúc xưa nhỏ xíu mới biết bò đó sao? Bây giờ đã lớn đến thế này rồi cơ à.

Nó nhìn tôi, nói – “Chị ơi, em là Wataru đây, chị nhớ em không?”

Tôi mỉm cười, gật đầu, lúc này Yusuke liền kí đầu nó và giỡn – “Lúc Akari gặp em, em chỉ mới biết bò thôi, còn hay đá dầm nữa”

“A, vậy chị có ghét em không?”- Nghe Yusuke dọa, nó hoảng sợ, mắt long lanh nhìn tôi, có lẽ là sợ tôi chán ghét nó, tôi thương hại, lắc đầu rồi cố vươn tay kia ra sờ đầu nó.

Tôi nghiêng chặt răng, mồ hôi đổ ra, cố gắng vươn tay, nhưng thật khó, tay tôi đau quá, di chứng của vụ tai nạn vẫn còn, huống hồ tôi còn bị gấn rất nhiều dây tơ rết má, khó khăn mới nhích được một tí đành buông xuống.

Thấy biểu cảm buồn rầu của tôi, Yusuke hơi chạnh lòng, nhưng rất nhanh anh liền bị thu hút bởi thứ khác bởi vì cửa phòng lúc này bị mở toang ra, một đám người bỗng dưng xông vào.

Chẳng mấy chốc, xung quanh giường tôi xuất hiện rất nhiều người, tôi nhìn họ, nước mắt tuôn rơi như mưa, muốn há miệng ra khóc lớn, tôi nhớ chứ, tôi nhớ họ lắm, tưởng như có lẽ sẽ không thể gặp lại họ rồi.

“Akari, cậu không sao chứ, cậu còn nhớ ra tớ không?”- Sakura vừa khóc vừa vuốt mái của tôi ra, cô ấy bởi vì quá vui mà đã vội vàng leo lên xe của Tomoyo mà đi đến thẳng bệnh viện, trước khi đi Sakura đã thông báo cho Lee, may mắn cậu ấy vẫn còn ở Tokyo chưa về Hồng Kông, sau khi nhận được điện thoại của Sakura thì Lee tắt máy, cô đoán có lẽ cậu đã bị dọa sợ rồi.

“Thật tình, cậu ngủ lâu quá, ai cũng lo cho cậu!”- Tomoyo vừa lau nước mắt vừa ôm lấy tôi thủ thủ, Tomoyo bây giờ đẹp quá, cô vận bộ đồng phục cấp ba và mái tóc dài đã ngang tới lưng rồi, đã mấy năm trôi qua mà Tomoyo vẫn không khác gì, vẫn là cô bé đáng yêu như ngày còn nhỏ kia, bất giác, tim tôi liền nhói lên.

Tôi đã đi quá lâu rồi, bỏ lỡ quá nhiều điều rồi, làm sao tôi mới có thể tìm lại những ký ức của ngày xưa đây?

Tôi luyến tiếc họ, luyến tiếc cái khoảng thời gian mà không có tôi ấy, nếu như tôi không ra đi thì có lẽ bây giờ đã không làm mọi người lo lắng rồi phải không?

Nhưng rồi, tôi bỗng giật mình nhìn xung quanh, không có cậu ấy, cậu ấy không có ở đây, cậu ấy đâu rồi? Cậu ấy không đến thăm tôi sao, cậu ấy đã quên tôi rồi sao.

Đường như biết được sự lo lắng của tôi, Sakura mỉm cười tươi

“Xem cậu kia, vừa tỉnh dậy là kiếm người rồi, tớ đã báo cho Syaoran biết, chắc cậu ấy đang đến đó”

Nghe nhắc đến Syaoran, tôi mỉm cười vui vẻ, may quá, vậy là cậu ấy sẽ đến, cậu ấy chưa bỏ rơi tôi. Tôi nhớ cậu ấy quá, tôi phải trả lời cho cậu ấy câu hỏi ngày xưa tôi nợ cậu ấy, tôi đã để Syaoran đợi quá lâu rồi. Nhưng ở một góc nào đó, Yusuke nhìn khuôn mặt long lanh của cô bé trước mắt, đôi má đỏ hồng và đôi mắt mộng mơ kia, tay cậu giấu trong túi áo khế nắm chặt, răng cắn vào nhau, thì ra cậu nghi ngờ đã bao nhiêu năm là đúng, hai đứa này có gian tình với nhau!

Nhưng, cậu không còn là Yusuke của ngày xưa, đứa nhóc mà có thể cam chịu dâng người của mình cho kẻ khác, cho dù cậu có chặt chân của Akari, trói cô ấy bên người mình, cũng đừng mong cậu đem cô ấy cho người khác.

Yusuke suy nghĩ, cả nhà mình bây giờ đều đã có cảm giác kỳ lạ với Akari rồi, chết tiệt, chuyện này đã đi quá xa rồi, đối phó với một kẻ còn dễ, đối phó với anh em trong nhà mới là khó khăn. . .

Nhưng, dù khó, cũng sẽ không đến mức chém giết lẫn nhau, vậy thì cậu cũng không ngại mà thử đâu. . .

[Bang]

Cửa lại bị mở ra, một đám bác sĩ mặc áo blouse trắng bước nhanh vào, nhanh chóng xếp thành một vòng tròn quay giường của Akari.

“Mời người nhà ra ngoài để chúng tôi làm kiểm tra cho bệnh nhân”

Bác sĩ trưởng lên tiếng, trông kính của ông khề lóe lên thứ ánh sáng sắc lạnh uy nghiêm làm tất cả bác sĩ y tá xung quanh vội nuốt nước miếng mà quay mặt đi không dám nhìn thẳng.

Miwa lo lắng nhìn, bà vẫn còn muốn ở lại nhìn đứa cháu, chưa muốn đi nha. Nhưng khi Masaomi đỡ bà ra ngoài và nói “ Mẹ yên tâm đi, có con ở đây sẽ không sao đâu”, lúc này bà mới dựa vào người Rintarou và đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, bên trong liền bị ngăn cách với bên ngoài.

“Tomoyo..”- Sakura khề nhìn Tomoyo rồi nói –“Tớ cảm thấy rất kỳ lạ. . .”

“Hửm?...”- Tomoyo nhìn Sakura dò hỏi, lúc này, Sakura mới khe khề thì thầm.

“Tại sao Akari tỉnh dậy mà không có chút gì mệt mỏi hay đau đớn vậy? Trông cô ấy bình thường quá”

“Đồ ngốc”- Tomoyo khề khề niệm ngay tai Sakura mà khề thủ thủ -“Tớ biết Akari vừa lạm dụng phép thuật của mình đó thôi”

“A.. thì ra là vậy”- Sakura hiểu, vội vàng nói –“Tớ quên”

Lúc này, thang máy bên cạnh mở ra, lại một đám người chen chúc bước nha tới.

Iori người đầy mồ hôi cùng Ukyo và vài người khác ngồi thụp xuống hỏi.

“Em ấy sao rồi ạ?”

Syaoran cũng từ thang mái chạy như bay ra, nhìn Sakura và Tomoyo đang vẫy tay với mình mà đi tới, tình cờ cậu cũng nghe Miwa tường thuật lại mọi chuyện.

“Vừa tỉnh lại thôi, nhưng còn hơi yếu”

“Thật may quá”- Stubaki mỉm cười vui vẻ ôm chặt lấy Azusa cũng đang tươi cười hơn hớn bên cạnh, Stubaki và Azusa đang chuẩn bị cho tựa game sắp ra mắt, mấy ngày này hai người đều ở Studio mà không trở về, không ngờ nghe cuộc điện thoại kia, cả hai liền bỏ hết các công việc đang dở mà nhanh chân tới đây, hai anh đã đợi ngày này lâu lắm rồi, không ngờ ngay giây phút mọi người tính từ bỏ thì kỳ tích lại xảy ra.

“Nhưng này..”- Subaru người đầy mồ hôi, thở hổn hển, anh vừa từ câu lạc bộ bóng rổ của trường phi thẳng về đây, khó tránh khỏi một thân chật vật, anh e ngại nói –“Tại sao Akari hôn mê đã lâu lại tỉnh dậy? Chẳng phải bác sĩ đã bảo em ấy không hề có khả năng tỉnh lại sao?”

Nghe câu nói của anh, tất cả mọi người đều im lặng, ai cũng có chung một suy nghĩ với Subaru, Syaoran một bên, anh nhú mày, lo lắng nhìn vào bên trong phòng bệnh vẫn đóng cửa kia, người anh yêu nhớ nhưng đã lâu đã thức giấc, anh không còn trông mong gì hơn, mặc kệ cô ấy là như thế nào, anh chỉ mong được gặp lại người đó thôi.

May mắn, sự kiên nhẫn sáu năm của anh đã được đền đáp . . .

Bây giờ là thời khắc để anh đền bù sáu năm thất lạc kia của Akari.

“Anh mặc kệ”- Azusa khề đầy gọng kính, anh dựa tường, sắc lạnh nhìn Subaru đang nhú mày nhìn mình.

“Em ấy đã tỉnh, đó là chuyện quan trọng nhất, không cần phải suy nghĩ gì đâu.”

Lời anh đã đánh trúng tâm lý của mọi người, phải rồi, tỉnh lại là đã may mắn rồi, còn ngồi đó mà suy nghĩ lý do gì nữa chứ. Người quan trọng hơn, bây giờ chỉ còn nước đợi bác sĩ ra mà hỏi thêm thời, bác sĩ mới là người quyết định và biết tất cả, chỉ dựa vào phán đoán của bản thân sẽ chẳng làm gì được.

Chỉ mười phút sau thì mọi người đã có mặt ở hành lang bệnh viện đầy đủ, dọa cho những bệnh nhân khác xung quanh không dám bước ra ngoài, vì họ nghĩ ở đây đang có một cuộc viếng thăm quy mô lớn khi triệu tập đông người như thế này.

Fuuta và Len vừa từ Hokkaido trở về ngày hôm qua, hai người họ dự định sau khi chuyển Akari về sẽ lên kế hoạch đi rèn luyện ở một hòn đảo do một người chủ tịch nào đó lập ra, nhằm tạo cơ hội cho ca sĩ khắp cả nước cùng trao đổi kinh nghiệm cho nhau. Ấu cũng là cơ hội tốt để ghi điểm cho các nhà tài trợ khác.

Nhưng không ngờ Akari đã tỉnh, Fuu suy nghĩ, anh có nên rút đơn tham dự ra không, anh muốn giành thời gian cho Akari nhiều hơn.

“Đợi bao lâu thì cũng đã tỉnh rồi.”- Len đứng một bên, ôm lấy tóc mà cười ngây ngô, Fuu cũng nhìn biểu hiện của Len, đợi? cậu ấy đợi cái gì? tại sao phải đợi. Rồi một suy nghĩ xoẹt qua não Fuu, anh cũng sốt, vội lạnh mặt quay đi, anh sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Chỉ có Iori, ở một góc anh ôm bó hoa Lyly trắng trước ngực mà mỉm cười, Lyly trắng là hoa mà Akari thích nhất, anh muốn tặng nó cho em, ngắm nhìn em, ôm em, bảo vệ em. Anh sẽ không để em có chuyện gì nữa, bảo vệ em cho đến khi anh không còn sức nữa.

[Cạch cạch]

Cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang ra, cùng với những người xung quanh vội đi mất, chỉ để lại viện trưởng lúc này đang cùng Masaomi thảo luận gì đó, thấy một đám người đứng trước cửa, ông khẽ nhíu mày, đây là bệnh viện chứ không phải trạm tị nạn, đến nhiều như thế thì làm sao người khác nghỉ ngơi?

Nhưng ông vẫn ngại ở đây có Masaomi và Miwa nên không lên tiếng, dù sao Masaomi là một nhân tài của bệnh viện và Miwa là một trong những nhà tài trợ cho bệnh viện, hai người này ông tuyệt đối không thể đắc tội!

“Vây, cậu mau nói cho người nhà biết, tôi đi trước”

Đoạn ông gật đầu chào một cái rồi bước nhanh ra thang máy.

Masaomi nhìn ông, rồi quay sang nói với Miwa đang nắm lấy tay mình.

Anh mỉm cười, thờ phào nhẹ nhõm nói, nhưng trong lời nói của anh vẫn có chút tang thương.

“Vừa kiểm tra tổng quát xong, mọi thứ đều ổn, chỉ là do di chứng của tai nạn mà trong não Akari có máu tụ, nhỏ thôi, nhưng nó cản trở việc phát âm của miệng, đồng thời, chân của Akari bị chấn thương khá mạnh, dẫn đến việc bị tụ máu ở dây thần kinh, e là sau này khó khăn trong việc đi lại.”

Nhận thấy nét hoảng sợ và bi thương của những người xung quanh, Miwa và Tomoyo thì vội để rút khăn ra chấm nước mắt, những người con trai khác thì nghiêng rặng, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy, Iori, Subaru và Azusa là ba người bình tĩnh nhất, chỉ khẽ ngưng mọi cử động lạnh mặt nhìn Masaomi.

Masaomi hơi thờ dãi, lại nói: “Nhưng hai việc này có thể từ từ rèn luyện, không sao hết. Mà, giấy tờ xuất viện chúng ta cũng đã nhận, theo đúng ý là chiều nay chuyển em ấy về, trưa nay con sẽ đưa Akari đi làm kiểm tra toàn diện, nếu ổn sẽ xuất viện. Đồng thời con sẽ thuê y tá riêng về chăm sóc, mọi người không phải lo”

“A! Tốt quá rồi!”- Miwa mỉm cười, hạnh phúc ôm chầm lấy Rintarou mà khóc nức nở, vậy là cháu bà đã có thể trở lại cuộc sống bình thường rồi, bà mừng quá, vậy là bà đã có thể chuộc lỗi với anh trai trên trời rồi. Thật hạnh phúc.

“Tạm thời vậy nhé, con sẽ đi thông báo cho bên bệnh viện để họ sắp xếp cho Akari kiểm tra, mọi người cứ vào thăm em ấy, nhưng tránh làm em ấy mệt mỏi có hại cho thân thể”

Sau đó, anh vội quay đi, anh cần từ chối hết các công việc sắp tới, lo cho em gái là trên hết, dù gì bệnh viện bác sĩ rảnh rỗi cũng rất nhiều, bắt họ làm thế anh một ngày chắc không sao đâu...

Còn những người còn lại thì hồi hộp vui vẻ mở cửa phòng bệnh ra, muốn nhanh chóng nhìn cô bé đã ngủ rất lâu kia. Ai cũng không che giấu nổi nét hưng phấn và vui vẻ, họ đã chờ ngày này lâu lắm rồi, thật không ngờ, lão thiên vẫn chưa từ bỏ đứa bé đáng yêu này mà...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

(Bắt đầu từ giờ mình sẽ dùng danh xưng em để gọi Akari nhé, như thể truyện sẽ nhẹ nhàng dễ thương hơn xù)"

"Có nhiều khi, con người ta thường vô tình mà bỏ qua rất nhiều thứ, tới lúc quay lại thì tất cả chỉ còn là hư vô..."

Khi mọi người bước chân vào phòng, chỉ thấy một cô bé yếu ớt nằm trên chiếc giường màu trắng tinh khiết kia, khuôn mặt em bây giờ không có vẻ thiếu sức sống như những ngày trước kia, trước kia, hốc mắt em trũng sâu và làn da nhợt nhạt thiếu máu lợi hại, tay chân em là hàng ngàn vết thương chằng chịt nhau, lúc ấy, tay trái và chân của em bị gãy, phải mất gần 2 năm trời mới có thể hồi phục hoàn toàn, lúc đó ai nhìn em cũng chạnh lòng mà không dám nhìn.

Đã từng, đã từng là như thế, đã từng đáng thương nằm bất lực trên chiếc giường đó, sáu năm, em cố níu lấy sự sống nhờ máy oxi, phải luôn được quan sát 24/24 vì bất cứ khi nào bất trắc sẽ dẫn đến nguy hiểm. Tay chân em bị ràng buộc bởi các loại máy móc khác nhau, nó ghim vào sâu trong da thịt em rồi hiển thị trên màn hình, cứ mỗi khi máy đo nhịp tim chậm đi là mọi người lại nháo nhào lo lắng đến hoảng hết cả lên, tiếng la khóc, máy sốc điện, tất cả đều đã thử qua, thảm cảnh đó tang thương biết bao.

Cứ từng tốp bác sĩ ra vào, mỗi lần như thế, Miwa luôn lập đi lập lại một câu: "Cháu tôi có sao không?", nhưng đổi lại là những cái lắc đầu chịu thua, họ đều giống nhau, đều nói cùng một câu nói mà đến bây giờ Miwa vẫn sẽ không bao giờ quên: "Tình trạng bệnh nhân quá nặng, chúng tôi cũng đã cố gắng hết sức, còn sống là đã may mắn, gia đình nên động viên nhau nhiều hơn"

Rồi những vị bác sĩ ấy liền quay lưng, bỏ đi, không bao giờ trở lại nữa.

Tương như mọi thứ chìm vào sự tuyệt vọng thì kỳ tích ngày hôm nay đã xảy ra, trường hợp sống thực vật mà tỉnh dậy, cả thế giới một trăm ca thì chỉ có một ca kỳ tích giống như thế này.

Có một vị bác sĩ mà ngày đó thường xuyên phụ trách giường bệnh của Akari luôn bảo với Masaomi rằng cô bé chỉ có hai phần trăm có cơ may tỉnh dậy và rằng gia đình nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Giây phút đó Masaomi luôn nghĩ, hai phần trăm thì vẫn còn cơ hội, anh đã cố hết sức mà thi vào ngành Y, và làm đủ mọi cách để được chuyển đến khoa nhi nơi của em gái, mà dù vậy đến tận bây giờ vẫn chưa tìm ra cách giúp em tỉnh dậy. Ấy vậy mà hôm nay, không cần một sự trợ giúp nào, em đã tỉnh, một trăm ca chỉ có một ca, một trăm phần trăm chỉ có hai phần trăm may mắn, Akari may mắn lại sở hữu hai phần trăm đó, đúng là ông trời không phụ lòng người!

Miwa vội nhanh đến giường nhìn cô bé yếu ớt đang nhìn trần nhà trắng tinh kia, không biết em đang suy nghĩ điều gì mà tâm hồn em như đã bay đi đâu mất, chỉ thấy khi nghe tiếng khóc của Miwa, em mới giật mình quay sang, nhìn Miwa thắc mắc

"Akari, may quá, con không sao rồi, bác sĩ bảo sau này chỉ là khó đi lại và nói chuyện thôi, không có ảnh hưởng gì cho con hết. Chứa oi, dì lo cho con quá"

Rồi Miwa vươn tay vuốt mái tóc bết mồ hôi của Akari sang một bên, Akari cảm nhận được sự lo lắng của Miwa và những người trong phòng, em chỉ mỉm cười, vươn tay mà vuốt mái tóc của Miwa, ngụ ý rằng đừng lo cho con, con vẫn ổn.

Vì em không nói được nên em chỉ có thể dùng hành động của mình mà chứng minh, điều này thật khó khăn.

Lúc này em mới chú ý tới một chàng trai với mái tóc màu hạt dẻ đang kinh hi nhìn em, dáng hình đó, đã nhiều đêm em luôn nghĩ tới người đó, vào một ngày nọ, cậu bé với khuôn mặt lạnh lùng từng dứt cho em từng thìa Sushi, cậu bé đó đã từng dùng nĩa mà dứt cho em từng miếng bánh kem, sao mà em có thể quen được, cậu bé từng ngại ngần ôm chặt em trong vòng tay, từng muốn nói rằng "Tớ thích cậu".

Lee Syaoran.

Và rồi em khóc, thấy em khóc, mọi người lo lắng bu lại xung quanh giường bệnh ân cần hỏi han, Syaoran cũng nhanh chóng vội tới, lo lắng của anh liền áp đảo hết những giọng nói khác, anh hỏi

"Em không sao chứ, có thấy trong người không thoải mái không, anh kêu bác sĩ cho em nhé?"

Nhưng em lắc đầu, em muốn, muốn mở miệng ra nói gì đó, trấn an anh, nhưng khi mở miệng ra là một trận thờ dốc, em đau đớn mà nhắm mắt lại, không thể nói được gì.

"Em còn yếu chưa nói được đâu, hay đợi em khỏe anh sẽ tập nói cho em nhé?"- Tsubaki chán ghét nhìn một màn trước mắt mà nhíu mày tú lại, thật đáng ghét, thằng nhóc này là ai mà lại muốn giành sự quan tâm của em gái anh? Vẫn không xem lại hoàn cảnh của mình đang ở đâu à?

Từ ngày đầu tiên nó xuất hiện ở trước cửa nhà anh là anh đã mãi không thích rồi, em gái là của anh, không ai được quyền cướp đi khi chưa được sự đồng ý của anh, dù cho.... Stubaki nhìn sang phía Azusa lúc này đang mỉm cười dịu dàng hỏi han ân cần với Akari, anh lại cắn răng, dù cho đó là Azusa, anh cũng sẽ không bỏ qua.

Cảm nhận được tình thương của mọi người giành cho mình, Akari cảm thấy bản thân em thật may mắn, may mắn vì mọi người vẫn lo cho mình, vẫn chưa bỏ rơi mình, nhưng song song em vẫn cảm thấy có lỗi vì đã gây ra phiền phức cho mọi người lâu đến thế, nếu không phải lúc này em đang tàn phế tạm thời thì em cũng muốn góp một chút sức để chuộc lỗi.

Chứa mới biết, em trải qua nhiều chuyện, khao khát tình thương của gia đình và bạn bè đến cỡ nào, lúc trước còn nghĩ rằng mình đã không còn gì, trắng

tay hoàn trắng tay, nhưng, trải qua biết bao nhiêu khó khăn và thử thách, cô đơn làm bạn với Jin, đến bây giờ em lại lướt tiếc những gì trước mắt, cứ nghĩ đến sau này em sẽ biến mất bỏ lại mọi người, lần đầu tiên, Akari cảm thấy không cam lòng và buồn tủi cho thân phận của mình.

Đồ giả thì vẫn mãi là đồ giả, một phút nào đó vẫn phải biến mất nhường chỗ cho đồ thật...

Thấy em ngẩn ngơ, hai mắt bỗng nhiên xa xăm mà ưu thương, Yusuke nghĩ rằng em đang cảm thấy buồn vì bỗng nhiên không thể đi và không thể nói, anh liền cố gắng để làm em cảm thấy khá hơn, anh nói

“Em ráng dưỡng bệnh đi nhé, một chút nữa anh Masaomi sẽ đem em đi khám tổng quát lại, mọi người tính là tối nay sẽ đem em về nhà. Em có vui không?”

Akari quay sang nhìn Yusuke, lúc này do quá hỗn loạn mà em không kịp quan sát rõ hơn về anh, cậu bé năm đó nhỏ nhắn, ốm yếu, lùn tịt thường hay đứng chống nạnh trước mặt em, cậu bé đó, đã từng nói rằng “Anh sẽ bảo vệ em”, nụ cười của cậu bé lúc đó tỏa sáng hơn bất cứ thứ gì, đáng yêu hơn tất cả mọi thứ.

Nhưng lúc này, đứng trước mặt em là một thiếu niên trẻ tuổi nom có lẽ là học sinh cấp 3, mái tóc của anh bây giờ đã nuôi khá dài rồi, anh không còn những đường nét đáng yêu trẻ con nữa mà thay vào đó là bộ dáng mạnh mẽ và rắn rỏi, thời gian thật đáng sợ, nó mãi giữa con người ta theo năm tháng mà bất giác ngoảnh lại, đã sáu năm trôi qua, mọi thứ đã dần thay đổi.

Akari có một chút không quen, em nhìn xung quanh, và em chợt cảm thấy đau lòng, mọi người đều đã lớn, đều đã có tương lai và con đường của riêng mình cả rồi, rốt cuộc em đã bỏ lỡ bao nhiêu điều quý giá, em sẽ lại tìm lại được chăng? Nhưng con đường phía trước, em không biết phải đi như thế nào...

Em gật đầu, tỏ ý rằng mình rất vui vì chiều nay được về nhà, em cũng rất muốn được trở về, hơn mọi thứ, nhà là nơi an toàn và ấm cúng, tạo cho em sự bình yên nhiều nhất, ở trong bệnh viện nó làm em trông thật nhỏ bé và yếu ớt hơn, em ghét sự yếu đuối đó, vì bản thân em đã không mạnh mẽ, vì vậy, em không cho phép mình cũng yếu đuối như chính con người thật của em.

“À, lúc này còn thấy Fuu và Len ở trước cửa, hai chúng nó đi đâu rồi?”- Yusuke thắc mắc, anh khịt mũi, quay sang nhìn Subaru hỏi. Chỉ thấy Subaru thờ dài, gãi gãi mái tóc xù của mình mà nói.

“Lúc này đứng thì quản lý gọi, mắng cho một trận vì tội bỏ về không báo, bây giờ bị đem đi nữa rồi”

“Thật tình...”-Miwa ôm Akari, than thở- “Akari chỉ vừa mới tỉnh dậy, không thăm em nó à”

Fuu và Len... Em lại có chút mong chờ, không biết đứa nhóc ngày xưa nói nhiều, thường cùng mình dựa vào nhau nghe những bản nhạc của Rinto bây giờ ra sao rồi nhỉ? Và cả cậu nhóc bản bên âm áp, thường dùng cây bút chì bấm mà chỉ vào những con số, giọng cậu nhẹ nhàng, tỏa ra mùi bạc hà thơm mát, thường kiên nhẫn giảng bài cho mình ngày ấy sao rồi nhỉ?

Thật tiếc, bỏ qua thanh xuân mất rồi...

Iori lúc này ôm đến gần em một bó hoa màu trắng đang tỏa ra mùi thơm của sữa, nồng nàn mà làm em ngây ngất, đầu óc phút chốc không còn vướng bận gì nữa, mọi thứ đều được em quăng ra sau đầu, mùi thơm này, nó làm em cảm thấy thật nhẹ nhõm.

“Hoa này là lúc này anh đi mua cho em, mừng em đã tỉnh dậy”- Anh Iori dịu dàng nói, giọng anh vẫn giống như ngày nào, chàng trai mà ngày đó từng dựa vào người em, mỉm cười nhìn TV đang chiếu bộ phim ma nổi tiếng, hay đáng về lúc anh ném cục kẹo cho em, bảo rằng “Mọi người luôn quan tâm em”. Chàng trai năm ấy vận bộ trang phục học sinh, ít nói mà lặng lẽ thường ngồi ngắm nhìn những bông hoa trong sân vườn bây giờ đã cao lớn và tỏa ra sức quyến rũ khó có thể che giấu.

Sợi dây chuyền với cây thánh giá trước ngực anh lóe sáng lên, như ánh sáng trong mắt anh.

Akari không thể thấy, nhưng ai cũng biết, trong mắt Iori có bao nhiêu kiềm nén, có bao nhiêu yêu thương và nhung nhớ? Nó rõ ràng đến nỗi làm đau mắt của những người xung quanh, thậm chí, Subaru đứng một bên cũng thờ dài, anh em cùng một nhà lớn lên cùng nhau, bây giờ lại có dáng vẻ như thế này đúng là hiếm thấy.

Có lẽ vì đã lâu không nói chuyện, cũng có lẽ mọi người rất lo lắng cho Akari mà tất cả nói chuyện với nhau rất lâu, từ gia đình của Ema và Rintarou cho đến sự giới thiệu sơ qua về các thành viên trong gia đình hiện tại, mãi nói chuyện mà đồng hồ đã điểm ba giờ chiều, Masaomi đẩy cửa vào, mỉm cười, anh bảo.

“Akari, chúng ta đi khám bệnh thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trở Về Nhà

Akari thở dài náo nức mà phóng tầm mắt nhìn về phía xa kia, nơi mà có ngọn tháp Tokyo lừng danh đang nằm yên bình giữa dòng xe cộ qua lại, tiếng bốp kèn inh ỏi và những cái xe như đàn kiến đang trôi vụt qua trước mắt em, khẽ nhủ đôi mày lá liễu, đã khá lâu rồi em mới được tiếp xúc với cuộc sống thành thị và cũng đã sáu năm trôi qua, mọi thứ đã dần thay đổi rồi, tháp Tokyo lúc này được người ta sửa chữa lại gần như lột xác hoàn toàn, buổi tối ở đây còn nhiều ngọn đèn led đầy đủ màu sắc đang nhấp nháy trên tháp tỏa ra thứ ánh sáng làm lòng người say mê, trông thật long lanh vô cùng.

Phong cảnh chiều nay có pha một chút gì đó tang thương và lạnh giá khi có đám mây đen đang dần kéo đến và phút chốc bao phủ toàn thành phố nhỏ bé, trong những rặng mây kia có vài tia chớp lóe lên và còn thấp thoáng nghe tiếng sét đánh nho nhỏ, có lẽ là ở đây sắp có giông và mưa lớn, nếu tối nay mọi người không đưa em về thì có lẽ sẽ mắc mưa mất.

Cả buổi chiều nay em đều bị quay cuồng trong đồng xét nghiệm và khám bệnh các kiểu, cả cơ thể luôn trong tình trạng bị sờ mó và luôn phải ngửi mùi cồn đến gáy mũi làm em không thể hít thở thông được.

Hôm nay là Chủ Nhật nên bệnh viện có vẻ đông hơn mọi hôm, đăng ra vào hôm nay anh Masaomi phải phụ trách vài phòng bệnh nhưng do vướng phải em nên anh đã giao việc lại cho cấp dưới rồi và vì thế anh mới có thêm thời gian mà theo hầu em đi khám bệnh.

Lại một hồi chờ dài ngoằng, dùng ngón trỏ mà xoa xoa nơi mi tâm đau nhức, chiều hôm nay bác sĩ trưởng đã đưa kết quả tổng quát cho gia đình và chính ông ta cũng cảm thấy bất ngờ trước kì tích này. Cả cơ thể dường như chưa hề trải qua một chút thương tổn nào cả, nếu không để ý đến những vết thương đã làm sẹo thì hầu như cả cơ thể của em gần như là hoàn hảo và các bộ phận vẫn đang hoạt động tốt hết mức các chức năng của nó.

Chỉ là từ khi em tỉnh lại thường hay ngơ ngác nhìn xung quanh, biểu cảm mơ màng làm mọi người thương xót nghĩ rằng em vẫn chưa qua được cơn chấn động nhưng thật ra là do thời gian em hôn mê đã sáu năm, sau tỉnh lại vẫn chưa quen được với những thay đổi xung quanh thôi.

Nhưng nhìn tình trạng của em lúc này, chỉ mới có ba tiếng mà em đã có thể ngồi dậy rồi! Thậm chí còn có sức mà ngồi gác tay suy nghĩ vớ vẩn nữa.

Bên ngoài, qua tấm kính trong suốt mà người bên trong không thể nhìn thấy là vài người đang tụ tập với nhau, trong đó có hai vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đang nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng họ thường liếc mắt vào bên trong, quan sát biểu hiện của người con gái kia.

“Đã trải qua những đợt kiểm tra rồi, quả thật là cơ thể bệnh nhân không có gì đáng ngại, chỗ máu tụ trên não bây giờ là vấn đề nhỏ thôi, nó gây ảnh hưởng về phần đi lại nhưng nếu gia đình động viên bệnh nhân tập luyện thì có thể làm teo nhỏ phần máu tụ này và biến mất, nhưng về lý do mà bệnh nhân vẫn chưa nói được thì có lẽ là bị kinh hách, dẫn đến tổn thương về mặt tâm lý... tạm thời đó là giả thiết trước mắt, nhưng có một điều chắc chắn là bệnh nhân đã hoàn toàn có thể hồi phục rồi!”

Vị bác sĩ già khẽ vươn tay đẩy đẩy gọng kính trong suốt của ông, đôi mắt ông nghiêm nghị mà dùng giọng nói ồm ồm pha lẫn chút tuổi già kia mà giải thích sơ qua về tình hình của Akari, một tay ông để phía sau lúc này mồ hôi đã chảy đầy tạo nên cảm giác trơn ướt khó chịu, bệnh sạch sẽ của bác sĩ dâng lên, nhưng ông kiềm lại vì lúc này có chuyện đáng nói hơn. Chính ông cũng cảm thấy khá bất ngờ vì bệnh nhân nhỏ tuổi này, nhưng bây giờ ngoài những giả thiết kia thì không còn cách giải thích nào chi tiết hơn cho tình trạng của bệnh nhân này cả.

“Vậy cháu tôi có thể xuất viện rồi phải không bác sĩ” - Miwa hai tay nắm chặt nhau, trong mắt bà là sự lo lắng khó có thể che giấu, bà vươn tay nắm chặt tay áo của vị bác sĩ kia rồi chờ đợi.

Chỉ thấy ông ta gật đầu nhẹ, hai hàm răng ông cọ vào nhau nghe tiếng ken két, ông hơi khe khẽ thở dài và nói: “Nhưng khi về nhà vẫn phải để ý đến biểu hiện của bệnh nhân, nếu như có gì xảy ra thì hãy đem bệnh nhân trở lại”

Sau đó, Masaomi nói cảm ơn với vị bác sĩ đó rồi quay sang nói chuyện với Miwa: “Con đi nói chuyện với ông ấy một tí rồi con sẽ quay lại, mẹ mau chuẩn bị cho em ấy xuất viện đi, e rằng một chút nữa có mưa to”

Miwa chỉ vội gật đầu trả lời rồi chính bà cũng thở phào nhẹ nhõm, bà nhìn đồng hồ, tặc lưỡi một cái rồi lấy điện thoại ra gọi cho anh tài xế riêng Ajima.

Lúc này Akari đang ngăn người thì gạt mình.

Sau lưng em có tiếng lục đục, còn có tiếng cười khe khẽ, em quay sang, trước mắt em là một đĩa táo đã được cắt gọt đẹp mắt, tay nghề của Sakura đã sáu năm không những không lục đục mà còn có xu hướng phát triển hơn, đúng là con bé này đổi nghề sang làm đầu bếp thì chắc chỉ có thể là bếp trưởng của nhà hàng năm sao thôi... Làm thủ lĩnh thế bài có đào ra tiền được đâu.

“Thật tình, nếu không phải tớ và Tomoyo biết thân thế của cậu thì tình trạng của cậu bây giờ đủ bị đem đi nghiên cứu rồi!”

Miệng nhai nhồm nhoàm miếng táo trong vô cùng thô tục, tiếng rột rột vang lên, em nhìn miếng táo trắng mịn trước mắt mà thầm tán thưởng, táo này vừa được anh Kaname đem về từ miền núi Kasao xa xôi, nói đến Kasao thì phải nhắc đến táo đỏ nha! Mỗi năm chỉ có một đợt táo kéo dài năm ngày thôi. Táo vừa mọc ra sẽ được hái xuống, đem rửa sạch và bán liền, không hề được giữ lại vì nếu để lâu sẽ gây mất vị và hư hỏng.

Vị ngọt ngọt mát lạnh làm em thoải mái khẽ thở hừ hừ thỏa mãn, hai mắt nhắm tịt lại, em khó chịu nhìn bàn tay phải lúc này có ghim một cây kim truyền nước biển, thật là vướng víu quá, dù cho Jin nhiều lần liên lạc qua sóng não với em và truyền linh lực cho em nhưng em vẫn chưa thể nói và đi lại được.

Em cũng đã trấn an Jin rằng em muốn giữ nguyên tình trạng này, vì em không muốn làm người khác nghi ngờ em là yêu quái hay người có sức mạnh phi thường. Em rất ngại phiền phức và dính dáng tới truyền thông.

Tomoyo ngồi trên sofa nhìn em mỉm cười, đôi mắt của cô ấy khẽ lóe lên thứ ánh sáng vô tư, Tomoyo vẫn là Tomoyo của ngày xưa, cô tiểu thư nhà giàu mà hiền hậu tốt bụng, thật đúng là mẫu con gái lý tưởng trong lòng cánh đàn ông.

Nhưng mà Tomoyo đến giờ vẫn chưa có bạn trai, còn Sakura thì đã có rồi, là một cậu bạn chung lớp, nghe đâu khuôn mặt cũng tạm được nhưng tính cách thì lại dung túng cho cô bé hết mức, thậm chí khi biết được việc Sakura là thủ lĩnh thế bài mà còn không ngại giúp cô bé hết sức, nhưng chỉ toàn chữa lợn lành thành lợn què thôi...

Akari lại trầm tư hơn, em đang suy nghĩ đến việc sẽ học ngôn ngữ của người câm, vì có lẽ khoảng thời gian dài trước mắt em sẽ không thể nói chuyện được như bình thường nữa, dù cho bây giờ đã trở thành người tàn phế như sâu trong thâm tâm Akari vẫn có một chút chờ mong, sau khi tỉnh lại em đang dần hình thành tâm lý ý lại vào người khác, có lẽ là em đã khao khát tình thương của gia đình quá lâu rồi nên dù có bị tàn phế thì em vẫn không ngại mà tham lam hưởng thụ chút âm áp nhỏ nhỏ này.

“Á nè nè Akari, suốt thời gian cậu hôn mê người ta tặng quà cho cậu nhiều lắm”- Tomoyo tíu tít nhìn Akari lúc này đang ngơ ngẩn nhìn mình.

Quà? Quà gì cơ, em không hiểu. Vì thế miệng em vừa nhai nhồm nhoàm miếng táo vừa quay sang thắc mắc nhìn Sakura, chỉ thấy Sakura che miệng cười rồi bảo

“Không có gì đâu, chỉ là quà sinh nhật hằng năm và quà viếng thăm của cậu đủ chất đầy một tủ rồi”

Nói tới đây miếng táo nơi cổ họng mém tí bị Akari phun ra, em hơi sững sờ nhìn hai người con gái trước mắt, quà?? Quà sinh nhật?? Em hôn mê mà cũng có quà à.

Thấy bộ dạng sững sờ của Akari, Sakura cười haha thành tiếng, cười quá nhiều mà chảy cả nước mắt, chỉ thấy cô ấy vờn tay mà xoa xoa đầu em, xoa đến nỗi tóc em rối bù, thật là xoa rồi sao mà chải lại được, lau vội nước mắt, Sakura nói

“Nào, để về nhà rồi xem nhé”

Ba cô gái nói chuyện thêm một chút thì ngoài cửa vang lên tiếng [Cộc cộc] khô khốc, chỉ thấy anh Masaomi lúc này đã thay đồng phục áo Blouse trắng thành quần áo bình thường, anh mỉm cười triu mến, một tay cầm chiếc Smartphone vẫn chưa tắt màn hình, đôi mắt anh lấp lánh nhìn sang phía bóng dáng nhỏ nhỏ kia, đã từ lâu, từ lâu rồi anh vẫn mong chờ thời khắc này, bước nhanh về phía giường bệnh, anh vờn tay tháo hết tất cả dây nhợ trên người Akari. Động tác thành thục dứt khoát không hề có điểm dư thừa nào, đoạn anh vờn tay, bé Akari lên làm em sững sờ tròn mắt nhìn.

Anh nhìn Akari, cụng trán vào trán cô, dịu dàng nói

“Xe đến rồi”

Trên hành lang bệnh viện lúc này đã thưa thớt người hẳn đi, chỉ còn lác đác vài y tá đang vội vã đi đi lại lại, thấy Masaomi họ đều không tự chủ được mà gật đầu chào và giành cho anh những ánh mắt ái mộ, nhưng rồi họ ngạc nhiên nhìn bóng dáng đang núp trong người của Masaomi mà thẩn thán.

Ở trong bệnh viện này không ai mà không biết bác sĩ Masaomi, một người đẹp trai là con người nghiêm khắc trong công việc và chính bản thân anh, anh đối xử ôn hòa với tất cả mọi người nhưng lại không bao giờ thấy anh tiếp xúc nhiều với những y tá hoặc bác sĩ là nữ khác.

Chỉ là lúc này, anh lại đang bế một cô bé!

Cô bé nước da nhợt nhạt lúc này đang hơi tái mặt, có lẽ vì do bị bế nên gây cho em cảm giác choáng, Masaomi không hề kéo dài thời gian, anh chỉ vội gật đầu chào lại rồi bế em vào nhanh thang máy, Tomoyo đi theo nhanh chóng ấn nút thang máy, là đang xuống tầng trệt. Sakura lúc này đã bảo sẽ xuống sau vì cô phải đi vệ sinh.

Trong thang máy lúc này yên tĩnh lạ thường, Tomoyo hơi thâm ý nhìn hai người trước mắt, thật ra Tomoyo không phải là một cô bé hiền lành gì mà có thể nói cô là người rành đời nhất trong đám bạn của cô, vì cô khi sinh ra đã là một cô công chúa nhỏ nên cô phải luôn tập quan sát những bộ mặt và thái độ của những người xung quanh, từ đó trong cô liền hình thành một con cáo già có thể nhìn thấu được người khác.

Người anh trai này của Akari có mờ ám!

Hơi lạnh lùng, Tomoyo sẽ không cho phép ai có quyền cướp Akari ra khỏi Syaoran! Bọn họ đã là bạn bè với nhau hơn 7 năm, tính tình của mọi người Tomoyo đều hiểu rõ, huống hồ Syaoran đã phải trả giá quá nhiều khi thiếu đi Akari. Bây giờ là lúc mà cả hai người họ được đến gần hơn với nhau.

Nhưng sự chú ý của Tomoyo liền bị duy dời khi thấy bóng dáng bé nhỏ kia hơi run lên, có lẽ vì đang có bão nên Akari hơi thấy lạnh. Tomoyo giật mình vội lục trong cái túi đồ trên tay vào lôi ra một cái khăn tắm nhỏ, đoạn Tomoyo nhanh chóng bọc Akari lại, miệng thì an ủi.

“Cậu lạnh phải không, để tớ quấn lại cho nhé”

Masaomi giật mình nhìn cô bé trước mắt, rồi anh mỉm cười thật tâm nói

“Cảm ơn em nhé!”

“Không có gì, tui em là bạn mà”- Vẫn giữ nguyên nụ cười lễ phép, Tomoyo ngẩng mặt trung ra bộ dáng vô hại của mình, rồi cô lại nép sang một bên, cúi đầu không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ra khỏi bệnh viện là một chiếc xe hơi sáu chỗ màu đen đang đậu ở một bên, nhìn vào bên trong là anh Ajima và di Miwa đang ngồi ngay ngắn, thấy cả ba, di Miwa vui vẻ vẫy tay và chủ động mở cửa xe ra.

Sau khi đưa Akari vào bên trong, Miwa vội vàng lấy từ ghế sau ra một cái chăn dài ấm áp mà bọc lên người Akari, còn Tomoyo và anh Masaomi thì ngồi ở ghế trên, lúc này thì Sakura cũng hồi hả từ trong bệnh viện chạy vọt ra và leo lên xe.

Chiếc xe dần lăn bánh và bỏ xa bệnh viện mà Akari đã gắn bó suốt sáu năm qua.

Có lẽ vì hơi mệnh và lạnh nên chẳng mấy chốc Akari đã ngủ mất, đầu cô gối lên đùi Miwa, cảm nhận từng cái vuốt ve nhẹ nhàng trên mái tóc của mình, thoải mái hệt như một con mèo con nhỏ bé được chủ vuốt ve, chẳng mấy chốc Akari liền chìm sâu vào giấc ngủ.

“Yêu quái đáng chết dám bỏ trốn khỏi sự trừng phạt của lưới trời! Hôm nay bốn quân phụng mệnh Ngọc Hoàng Đại Đế đến thu phục con yêu nghiệt nhà ngươi!!”

Một thanh bảo kiếm từ đâu vung tới làm em không kịp tránh ra, chỉ tro mắt nhìn một đạo ánh sáng dần đưa đến gần mi tâm mình, nhưng vào lúc đó bỗng có một thân hình liền xuất hiện chắn trước mặt em,âm thanh cắt dao thịt vang lên như nhát dao cứa vào trái tim của em, máu nóng của người phun ra không thể dừng lại, em hoảng sợ giật mình, ngo ngắc nhìn thấy người trước mắt chỉ kịp kêu một tiếng đau đớn rồi ngã xuống.

Máu, đồ và chói mắt dần loang lổ khắp nơi, thấm ướt tà váy màu trắng của em, xung quanh từng tiếng cười giễu cợt vang lên không ngớt, lúc này người nọ mới có hết sức quay lại nhìn em,người mỉm cười, muốn vươn tay lên sờ đôi má của em, nhưng rồi tay người không còn sức mà rơi xuống, khi nhìn đến dung nhan dần mất hết sức sống trước mắt, em liền hoảng sợ mà la lớn.

“Ken!!”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Giật mình choàng mở mắt ra,dung nhan thanh tú bây giờ tràn ngập sự sợ hãi khó có thể che giấu.Mí mắt tôi trĩu nặng, đôi mắt tôi trừng to, đôi đồng tử màu đỏ mở lớn làm mắt tôi đau xót đến rơi cả nước mắt. Hơi thở hỗn hển dường như muốn tắt nghẹn, tôi cảm nhận nhịp tim của mình đập liên hồi như có ai đó dùng búa gõ liên tiếp vào.

Phải mất một thời gian khá lâu sau khi tôi xác nhận rằng mình đã ổn, tôi lại đưa tay gạt vài sợi tóc đã che khuất khuôn mặt ra mà ngo ngắc quan sát tình cảnh xung quanh,lúc này đối diện với tôi là trần nhà màu hồng phấn xa lạ, phía trên có một ngọn đèn màu vàng đang tỏa ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng, dường như là phòng ngủ của con gái.

Và quả nhiên là vậy, căn phòng này chỉ có một tông màu duy nhất là màu hồng phấn đáng yêu, tủ đồ màu trắng được kê sát tường và một cái bàn học màu trắng nằm đối diện với cửa sổ lúc này đã bị rèm che khuất đi, nhưng có thể thấy thấp thoáng có tia sáng lọt vào, bây giờ có lẽ trời đã sáng rồi...

Phòng này được trang trí rất tỉ mỉ, có thể thấy người trang trí đã dụng tâm rất nhiều vào đây, xung quanh sàn là một cái thảm màu hồng và trên đó đặt một cái bàn bằng kính, chỉ có hai cái gối để kê ngồi có hình đầu tây dễ thương. Cạnh cửa có một cái kệ sách to lớn lúc này trống không, chỉ độc nhất một cái bệ cá nhỏ và vài thứ linh tinh.

Tôi hít một hơi, thấy cổ họng đau rất lợi hại làm tôi khó chịu nhăn nhó đôi mày liễu, một tay tôi chống xuống giường và cái mông thì cố gắng nhích lên để dựa vào thành giường.

Đây là lần đầu tiên tôi biết được rằng thì ra không thể cử động chân có bao nhiêu bất tiện trong đó khi mà tôi phải cố gắng rất nhiều mới có thể làm cho cả cơ thể nặng trĩu trình trịch động đậy.

Mồ hôi rơi đầy cả hai bên thái dương, thấm ướt cả một phần cổ áo của tôi làm tôi khó chịu tặc lưỡi.Nghĩ đến giấc mơ vừa nãy, đôi mắt khẽ suy tư mơ màng, rốt cuộc giấc mộng này đang cố dẫn dắt tôi đến phần ký ức nào, tại sao trong đó lại có Ken? Và xung quanh tôi lại có rất nhiều thi thể, nhưng giây phút đó quả nhiên tim của tôi rất đau rất đau, cả tâm hồn bị nhấn chìm trong sự tuyệt vọng khó có thể thoát ra, sợ hãi nhưng nhiều hơn là sự cô đơn dần xâm chiếm đại não,lúc ấy trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ tiêu cực là [Hủy diệt tất cả].

Tôi bị chính suy nghĩ đó dọa cho xương sống ớn lạnh và mồ hôi lại tuôn ra như mưa rào. Tay chân tôi lạnh đi và như có một luồng gió lạnh thổi qua gáy, máu dồn xuống chân làm tôi thấy mình xanh xao đi, sinh lực bị rút cạn làm tôi cảm thấy cơ thể bị lung lay không vững.

Tôi nhìn cái vòng tay có hình âm dương sư trên cổ tay trái, màu trắng kia vẫn nằm im lặng ở đó, sờ lên, độ ẩm từ mặt dây làm tôi thấy an tâm trở lại. Không biết Ken bây giờ ra sao rồi, không có tôi nó có nghe lời di không, nếu nó không nghe lời thì phiền lắm, không biết nó có học không, không biết có bị đánh không. Tôi phải đợi, phải đợi cho đến khi tôi có thể đi lại được thì mới có thể đem Ken về đây, phải ủy khuất nó thêm một thời gian dài nữa rồi, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Tôi nghĩ đến việc nên đợi Ken vào Đại Học, lúc ấy nó đã có thể lo cho bản thân rồi tôi sẽ gặp nó, bởi vì có thể di của nó dù bạc đãi nó cũng sẽ không cắt đứt con đường học vấn của nó, dù gì thẳng thớm đó có một bộ não tri thức rất có triển vọng phát triển trong tương lai.

Tôi thở dài vuốt một bên tóc sang phía sau tai, tôi nhìn cái vòng tay bằng gỗ bên cổ tay phải, thật kỳ lạ, Jin đeo nó cho tôi trong giấc mơ, thế mà nó không những không biến mất mà còn hiện hữu cả ngoài Real Life làm tôi có cảm giác kỳ lạ. Khi nhìn cái vòng này tôi có một cảm giác thân thiết lạ kỳ, nhưng tôi biết, nó không phải là của tôi.

Đồ không phải của mình khi tiếp xúc sẽ biết được ngay.

Cũng như đồ giả thì vẫn không thể nào đứng chung với đồ thật được.

Một tiếng than khẽ phát ra, làm cho cả căn phòng được một màu u uất kỳ lạ. Tôi phải sớm chấp nhận sự thật này, xem ra tôi vẫn nên ít xen vào những chuyện nào không thuộc nội dung của nhiệm vụ, tránh cho đem lại hậu quả về sau thôi. .

[Cộc cộc]

Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên, đánh tan sự im lặng vốn có của nó. Tôi ngạc nhiên, giương mắt nhìn sang phía cánh cửa kia chờ đợi.

Người bên ngoài có lẽ đợi lâu không phát hiện ra gì bất thường liền xô cửa bước vào.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, là anh em Asahina.

Anh Ukyo đẩy một cái xe đựng rất nhiều thứ linh tinh như quà, nước, thức ăn đến, đoạn anh đặt chúng lên cái tủ cạnh tôi. Thấy tôi ngồi dựa lưng vào tường, ánh mắt ai cũng toát lên vẻ ngạc nhiên, thấy thế, tôi hơi xấu hổ mà cúi gầm mặt, tôi thật sợ ý, quên mất mình đang là bệnh nhân.

“Em có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?”

Anh Masaomi dù đang mặc trang phục bình thường nhưng vẫn toát ra phong thái của một bác sĩ có kinh nghiệm, anh lấy ống nghe tìm ra, dò dò khắp cơ thể tôi một lượt rồi hỏi.

Tôi mỉm cười lắc đầu, nhưng sau đó tôi lại chỉ vào cổ họng của mình, thấy thế, anh Yusuke khẽ à một tiếng rồi vội đi lại gần cái tủ lúc nãy mà rót cho tôi một cốc nước ấm.

Tôi có thói quen uống nước lạnh, dù đã bị anh Masaomi nhắc nhở nhiều lần thậm chí còn bị anh Ukyo cưỡng chế uống nước ấm nhưng vẫn không thể bỏ được, vì thế nhiều lần tôi bị đau cổ họng đến khó chịu khi ho vào mỗi đêm, nhưng tôi vẫn không bỏ được thói quen đó.

Ước gì lúc này có một ly nước lạnh uống nhỉ. . .

Nhưng dường như trái với mong muốn của tôi, Yusuke chìa tay đưa cho tôi một ly nước đang bốc lên hơi khói nhàn nhạt, tôi khẽ liếc nhìn anh như hỏi “Không có nước lạnh sao anh?”

Chỉ thấy anh Masaomi khẽ cốc đầu tôi rồi cười âm ỉ, trong mắt anh toát lên sự sùng nịnh khó có thể che giấu, anh bảo: “Biết em thích uống nước lạnh, nhưng cổ họng em đang phục hồi, không được chạm vào mấy thứ đó, từ đây về sau chỉ được uống nước nóng và nước ấm, nếu mà em làm trái anh sẽ tét mông em”

Tôi hoảng hốt, vội vươn tay làm dấu [Em đã mười bảy tuổi rồi]

Thấy cử chỉ của tôi, ánh mắt của mấy người trong phòng khẽ tối đi, mày tú nhíu lại, lúc này anh Ukyo chỉ ho một tiếng, rồi dè dặt hỏi tôi như sợ tôi tủi thân: “Akari này, em có cảm thấy bất tiện không khi không diễn đạt được ý của mình?”

Thấy câu hỏi của anh, tôi hơi xụ mặt ra, ngơ ngác lóng ngóng cố gắng tìm ra ẩn ý trong lời nói đó nhưng không, tôi không hiểu ý anh lắm, nhưng quả thật lúc này tôi cảm thấy bất tiện thật, không thể nói, mà ngôn ngữ của người câm tôi cũng không thể diễn đạt được, phải lúc này mấy anh ra ngoài phải nhờ họ mua dùm tôi cuốn sách dạy người câm mới được.

Tôi gật đầu.

Ánh mắt của anh Ukyo vội lóe lên tia sáng: “Vậy em có muốn tạm thời học sách của người câm không?”

Và như sợ tôi buồn, anh lại nói: “Chỉ là tạm thời thôi, sau này chúng ta sẽ tập nói sau”

Một tia sáng chợt lóe qua đầu, thì ra là thế, vậy thì quá vừa lòng đẹp ý tôi rồi, tôi đỡ tốn công lo lắng thêm nữa, thấy thế tôi vội gật đầu liên tục, miệng cười toe toét, và như sợ anh không hiểu, tôi vội búng ngón trái của mình ra.

Những người trong phòng vội bật cười vui vẻ, anh Yusuke thì xoa đầu tôi: “Quả nhiên dù cho ngủ có hơi lâu nhưng tính cách vẫn không thay đổi nhỉ?”

“À Akari này”- Anh Masaomi vội cắt lời anh Yusuke, Yusuke hơi nghiêng mắt trầm tư nhìn người anh trai trước mắt, có một tia suy tư chạy nhanh nơi đáy mắt nhưng vội bị Yusuke che giấu đi. Chỉ thấy anh Masaomi với một khuôn mặt bình tĩnh kia nói rằng- “Miwa vừa đem về cho em một chiếc xe lăn, em có muốn xem thử không?”

Tôi gật đầu, được chứ, tôi cũng muốn tiện thể đi tham quan xung quanh nhà xem sáu năm tôi ngủ vì mọi thứ có thay đổi gì không, đây đúng là một cơ hội tốt.

Thấy tôi đồng ý, anh Masaomi khẽ gật đầu với anh Yusuke rồi bước nhanh ra ngoài, anh Yusuke đi lại gần tôi, vội đỡ tôi lên rồi bế tôi theo kiểu công chúa, gương mặt anh thì đỏ lên như gấc còn gương mặt tôi thì bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, nói thẳng ra là mặt than huyền thoại.

Tôi thì không có cảm giác gì quá đặc biệt, chỉ nghĩ mình đang bị tàn phế, đái ngô này cũng là điều tất nhiên nên chả có gì phải ngại, huống hồ cả hai là anh em, đụng chạm thân xác nhau nhiều lần nên chuyện này tôi thấy quá bình thường.

Nếu Yusuke mà biết được suy nghĩ của Akari lúc này hẳn là anh sẽ thẳng tay quăng em xuống lầu liền, chết tiệt, người ta thì e thẹn như con gái mới yêu lần đầu, còn cô nàng này thì lại tỏ ra chuyện không liên quan đến mình, chọc anh tức chết mất.

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ vẫn không ngăn được một bộ dáng tò mò nhìn ngó xung quanh của Akari, đôi mắt em long lanh nhưng vẫn còn một chút ngây ngô trong đó, cố gắng ghi nhớ hết từng góc ngách trong căn nhà.

Quả nhiên sáu năm, mọi thứ đã thay đổi hết.

Căn nhà lúc này được xây giống như một căn hộ thu nhỏ với các phòng được đánh số giống như khách sạn, căn hộ cũng đã được mở rộng ra nhiều hơn, phía trước còn có cả cây anh đào to lớn, hình như lúc Akari chưa đi thì nó chỉ là cái cây tầm trung, cũng chỉ lè tẻ vài bông hoa màu hồng be bé.

Lúc này em mới để ý, trong nhà treo rất nhiều ảnh của em, nghĩ thế, em vội kéo kéo cổ áo Yusuke, anh hơi ngạc nhiên nhìn xuống, phát ra âm thanh: “Hửm?” như đang hỏi em. Akari thấy thế, vội chỉ tay vào một bức ảnh to lớn đang được treo ở cạnh cầu thang, Yusuke lúc này mới phát hiện ra, nhưng giọng anh nhẹ bằng như không, có lẽ đã quá quen và có lẽ là để che giấu điều gì đó, đôi mắt anh bình tĩnh và vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa ngày xưa, anh không dừng lại mà bảo: “Lúc em ngủ ai cũng nhớ em, treo lên để ngày ngày nghĩ rằng em còn hiện diện.”

Giọng anh Yusuke thì bình thường không pha lẫn tạp âm, nhưng tôi lúc này thì đã thấy mũi mình cay cay và đôi mắt thì ầng àng nước. Không lý giải được trong tim mình là cảm động hay biết ơn mà chỉ biết nó đau như bị ai đó bóp vậy, tôi càng ôm anh chặt hơn, chặt đến nỗi Yusuke lúc này đã muốn đứng không vững nữa rồi.

Nhưng Yusuke tham luyện thứ ẩm áp này, nên dù cho Akari đã siết anh đến ngạt thở mà anh vẫn chỉ mỉm cười ôm em chặt hơn, sợ em cảm thấy cô đơn lạc lõng. Hít một hơi thật sâu mùi hương hoa Lavender thoang thoảng bên mũi, thật là, chỉ muốn giữ em làm của riêng mình thôi...

Nhưng sự ẩm áp liền bị phá vỡ bởi sự ồn ào lúc này ở tầng dưới.

Ở dưới lầu lúc này rất đông người đang đứng chờ đợi, tôi phát hiện, có Toma, người mà tôi đã không gặp kể từ khi tôi tỉnh dậy và đến cả Len và Fuuto.

Thấy tôi, bọn họ trước là sững sờ đến há to miệng, sau là vội vàng chạy nhanh đến gần chỗ tôi mà la lớn.

Fuu là trắng trợn nhất, nó muốn giật tôi từ trong tay của Yusuke ra nhưng anh ôm quá chặt, nó không giành lấy được, nó hơi nghiêng răng nhìn nét giao hoạt trong mắt Yusuke, rồi nó hỏi tôi: “Chị, chị có cảm thấy mệt chỗ nào không? Thật tình cái người vô nhân đạo này nói một tiếng là nằm ỉ ra đó không chịu dậy báo hại em lần nào vào thăm cũng thấy khuôn mặt ai cũng đưa đám khó chịu hết thể.”

Tôi nhìn Fuu, đáy mắt hơi lóe lên sự sững sờ, đã lâu rồi không gặp mà nó đã trở mã đến như thế rồi sao, nhìn khuôn mặt điển trai trước mắt, tôi thấy hai má mình hơi đỏ, cổ áo nó mở tận hai nút để lộ lồng ngực trắng tinh, khuôn mặt yêu đã đã không còn nét trẻ con vốn có của nó, đôi môi trái ầu hơi vênh lên và mắt hoa đào thì nghiêm túc nhìn tôi.

Trong người nó toát lên một thứ mùi hương mà chỉ có tôi mới có thể hít thấy, mùi của âm nhạc, mùi của sự tự tin, mùi mồ hôi, mùi hoa, mùi biển, còn có một loại mùi gì đó rất kỳ lạ. Con người chúng ta đều có một thứ mùi hương ảo ảnh mà không ai có thể ngửi thấy, giống như anh Masaomi là mùi cồn và mùi thuốc, chứng tỏ anh ấy làm việc trong bệnh viện, anh Ukyo thì có mùi bàn giấy, mùi thơm nước hoa và mùi lạnh lạnh, người anh toát nên sự nghiêm túc và có phần hơi già trưởng, có lẽ là công việc bàn giấy nhưng có dính dáng đến pháp thuật. Anh Subaru là mùi mồ hôi, cơ bắp anh thì cuộn cuộn, có lẽ là mùi của thể thao. Còn nhắc đến Fuu... là mùi của nghệ thuật.

Xem ra ước mơ của nó đã thành sự thật rồi, Fuu đã làm ca sĩ nổi tiếng rồi sao? Nhớ đến lời của di Miwa đã nói khi ở trong bệnh viện, Fuu và Len bị quản lý đem đi, vậy ra nó đã cùng Len oanh tạc showbiz rồi, xem ra nó sống cũng xem chừng khá thoải mái nhỉ.

Nhớ đến ngày còn bé, hai chúng tôi hay dựa vào nhau xem CD của Rinto, nét háo hức của nó khi cầm được cái poster của Rinto trên tay hay sự sùng bái vào lần đầu gặp Rinto ở nhà này, tôi biết, nó sẽ có tương lai rộng mở trước mắt. Vậy chẳng phải rất tốt sao?

Tôi khẽ nhếch miệng mà cười cười, Fuu làm như chuyện lạ, bình tĩnh hỏi: “Chị bị câm à?”

“Fuu!!!”-Miwa ngồi một bên hét lớn làm Fuu giật mình quay sang, Miwa, đôi mắt ôn hòa lúc này đầy hàn khí, lạnh giọng, khuôn mặt lúc này còn cười vui

về đã giảm đi độ ẩm mà lúc này đôi mắt sắc bén lợi hại, giọng nói âm u: “Akari chỉ là tạm thời không thể nói được...”

“Đừng bao giờ phát ngôn những câu thiếu suy nghĩ nữa.”- Anh Iori cũng lên tiếng, ở nhà anh là người bình tĩnh và im lặng nhất, bây giờ từ chính miệng anh phát ra một câu trách móc như thế làm Fuu thấy hơi sợ, nó liến lù về sau không cam lòng cắn môi.

Đúng là núi cao còn có núi cao hơn, cây cao còn có cây cao hơn, quả nhiên vẫn có người trị được thẳng nhóc ngỗ nghịch này.

Ema thấy tình thế trước mắt hơi căng thẳng liền vội lên tiếng giảng hòa: “Thôi nào, em ấy chỉ vừa tỉnh dậy, đừng để Akari buồn chứ.”

“Em nói đúng đấy”- Kaname vươn tay cầm tách trà nóng hổi lên hớp nhẹ rồi cất giọng phụ họa theo- “Con bé mới tỉnh mà mấy người lại to tiếng như thế còn ra thể thống gì?”

Iori thì chỉ khẽ liếc nhìn bộ mặt bất cần của Kaname rồi quay mặt đi, nhắm mắt lại không biết đang suy nghĩ điều gì đó. Tay anh hơi mân mê cây thánh giá trước cổ, dáng vẻ nâng niu đó cho thấy Iori là một con người sùng đạo như thế nào.

Còn di Miwa thì phút chốc khôi phục lại bộ dáng cũ, vội bước nhanh đến cùng Yusuke đỡ Akari ngồi lên chiếc xe lăn màu trắng nhỏ gọn đặt một bên, em thấy không quen nên cứ sờ tới sờ lui cái xe lăn này.

Đây là lần đầu tôi được ngồi xe lăn đó nha! Thật sự là chả khác gì một chiếc ghế bình thường là bao nhỉ?

“Akari.”- Một giọng nói quen thuộc vang lên kéo tôi từ trong suy nghĩ ra, Toma bước lại gần, quỳ gối xuống một bên mà sờ má tôi. Anh vẫn như ngày xưa, ấm áp mà tĩnh lặng như thế, mái tóc vàng của anh vẫn đeo cái băng đô như cũ, nhưng chỉ khác là trang phục anh mặc lúc này rất kỳ lạ, trông như của một băng nhóm nào đó vậy.

“Xin lỗi em, ngày đó anh bận việc nên không thể đến thăm em”

Tôi vội lắc đầu trấn an anh, lúc ấy tôi còn chưa biết gì, cứ ngơ ngác ngác ngác mà thuận theo mọi người, ai đến thăm tôi còn chả nhớ gì thì làm sao mà có cảm giác buồn hay tủi thân được.

Thấy vậy, Toma chỉ khẽ cười một tiếng rồi lại đứng dậy lùi ra phía sau, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn phóng tầm mắt nhìn cô bé nhỏ nhắn đang mỉm cười với những người xung quanh, Akari cũng sắp trưởng thành rồi nhỉ...

Anh đã chờ quá lâu rồi.

Lời tác giả: Bệnh lười xâm chiếm..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

"Vậy đó, bây giờ ai cũng có việc riêng rồi, Hikaru thì nó đang ở Ý để hoàn thành cho xong tiểu thuyết của nó nên tạm thời nó không về được, Natsume thì bận việc công ty cũng đã ở riêng rồi. Bây giờ chỉ còn mấy tên nhóc này sống ở đây thôi, ta và Rintarou sẽ dọn ra nhà riêng, chỉ có con và Ema nương tựa vào nhau thôi, ủy khuất hai con rồi."

Di Miwa mắt đượm buồn, giọng di khăn khăn nắm chặt tay tôi, còn miệng thì dặn dò Ema đủ thứ, nào là ở đây hãy trông chừng tôi, giúp đỡ tôi, di không tin tưởng mấy đứa con trai được nên chỉ có thể trông vào Ema thôi.

Di càng nói thì càng tạo ra một cỗ áp lực vô hình trong lòng tôi, thật ra sau trong lòng tôi vẫn không muốn làm gánh nặng của bất kỳ ai, kể cả người đó có bằng lòng hay không thì tôi cũng không thể nào trả nổi phần nhân tình đó.

Vì vậy, mọi người cứ nói chuyện với nhau, còn tôi vẫn thủy chung ngược mắt lơ đãng nhìn xung quanh. Không ai biết tôi đang suy nghĩ gì và chính tôi cũng không biết, đôi khi tôi nhìn trúng ai đó thì họ sẽ cười tươi đáp lại tôi, có một giây phút tôi rất cuộc hiểu nhân sinh quan trọng đến nhường nào.

"Dạ thưa di, dù sao Akari cũng là em con mà"- Ema mỉm cười nhìn tôi, tim tôi phút chốc mềm nhũn đi, đây là lần đầu tiên tôi có chị gái đó nha, mà còn là chị gái đáng yêu dễ thương nữa, tôi thật may mắn, anh trai chị gái đã có đủ rồi, tôi còn muốn gì hơn nữa đây.

"Akari này"- Len này giờ chỉ im lặng nhìn tôi bỗng lên tiếng, cậu khẽ liếc nhìn Fuu như hỏi ý, khi thấy Fuu gật đầu thì hỏi tôi- "Ba tháng nữa bọn tớ sẽ đi Tokashiki để tham dự một event cho các idol, cậu có muốn đi chung không?"

"Không được!"- Azusa lên tiếng- "Akari đang bị bệnh mà, đi ra đó chỉ toàn biến với gió thì làm sao chăm sóc em ấy được?"

"Anh cũng không đồng ý"- Ukyo vừa lau bát vừa bảo- "Các em còn nhỏ, làm sao chăm được cho Akari?"

"Ồ đó có y tá và bác sĩ riêng, hơn nữa không khí ở đó rất trong lành, còn có suối nước nóng nữa. Rất tốt cho Akari trị liệu. Các anh cũng đâu muốn nhốt chị ấy mãi trong nhà, không sợ Akari hồng đầu sao?"- Fuu lạnh giọng lên tiếng, với dáng vẻ cao cao tại thượng bất cần đời của nó, nó ngồi nửa dựa vào Len nửa gác chân lên bàn, một tay thì cầm một trái dâu đã được cắt ra bỏ vào miệng nhai liên tục.

"Nhưng mà..."- Ukkyo thì còn định nói thêm thì Miwa đã cắt lời.

"Mẹ cũng đồng ý với ý của Fuu, lúc đó mẹ sẽ cho thêm người đi theo, mẹ cũng muốn Akari được đi đây đi đó, ngủ sáu năm mà còn bị nhốt trong nhà thì tội cho con bé..."- Miwa yêu thương vuốt mái tóc dài của tôi, nhìn tôi hỏi ý, tôi nghĩ đây cũng là một dịp tốt, tôi cũng muốn đi ra ngoài, muốn tắm suối nước nóng, vì thế tôi gật đầu, tôi hơi mơ màng, có lẽ sẽ thấy được dáng vẻ của Rinto khi hát nha... hát Live đó, trời ơi cơ hội hiếm có này có heo mới bỏ qua.

Thấy tôi gật đầu liên tục, Masaomi chỉ thờ dài thườn thượt bắt lực nhìn tôi: "Vậy thì em phải cố gắng mau khỏi bệnh thì anh mới cho đi!"

Chúng tôi cứ mãi mê nói chuyện với nhau mà đã quên đi giờ giấc vốn có của nó, đến tối sau khi Ema đút cho tôi một bát cháo to lớn và giúp tôi vệ sinh cá nhân xong chị liền đẩy tôi về phòng của mình.

Tôi cảm thấy hơi ngại ngùng nên suốt buổi vẫn luôn yên lặng mặc cho chị chăm sóc tôi như con mình. Người chị gái này đúng là tôi rất thích, nhưng dù sao đây cũng là ngày đầu tiên khó tránh khỏi ngượng ngùng giữa hai người, vì thế tôi cứ mặc cho chị Ema cứ liên tục tìm chuyện để nói với tôi, còn tôi thì cứ mãi ậm ừ trả lời chị, chị Ema có vẻ cảm nhận được khó xử của tôi nhưng chị không giận, vẫn ân cần với tôi, tôi thật sự biết ơn vì điều đó.

Ema đúng là ấm áp, hết như một người mẹ vậy. Ai cưới được chị đúng là tu sáu đời sáu kiếp nhà người đó mà.

Cứ quanh quẩn như thế hơn một tiếng, tôi và Ema ở dưới lầu luyện thuyền với những người khác rất lâu, khi bảy giờ thì có một vài người đến thăm, chị toàn là người quen nên tôi rất vui vẻ mà đón nhận tấm lòng của họ.

Khi chị Nao đến, chị ấy có đem cho tôi một bộ váy rất đẹp, lúc này tôi mới phát hiện cả chị Nao, anh Toma hay Shin đều mặc trang phục giống nhau, rất có phong thái của một băng đàn nào đó, mỗi bộ trang phục đều được đánh dấu là ký hiệu của bộ bài Tây. Tôi vốn định hỏi, nhưng tôi sợ gây khó xử cho mọi người nên im hơi lặng tiếng mặc dù chính tôi cũng rất tò mò không kém ai cả.

Tôi nhìn cái váy màu tím trong tay, thật kỳ lạ, chính bộ váy này cũng có cùng kiểu dáng với cả ba người đó, cũng được đánh ký hiệu lên, thật ra mặc bộ trang phục này rất làm tôn nên sự phá cách của con người, tôi cũng rất thích nhưng e rằng với những người trong nhà đi theo chế độ có style hiện đại thì bộ đồ này có hơi quá...

Thế là tôi treo bộ trang phục này lên một cái móc rồi đặt nó trong tủ, định bụng vào lúc nào đó thích hợp sẽ lấy nó ra mặc.

Cửa nhà Asahina rộng mở đến tận mười giờ tối mà vẫn có khách đến thăm, lúc này thì thậm chí anh Iori cũng phải ôm tôi vào lòng mà bảo rằng: "Không ngờ em lại được nhiều người yêu thương đến thế". Làm tôi ngại ngùng đến không thể nào ngại ngùng hơn.

Tôi cầm cuốn sổ tay to lớn mà vừa rồi Shin tặng cho tôi, viết vài chữ rồi vươn ra trước mặt những người này.

[Cảm ơn mọi người đã đến thăm em vào ngày hôm nay]

Tiếng Nhật của tôi không tốt lắm, vì tôi học Tiếng Nhật quá trễ, lại không có thời gian nên tôi chỉ có thể nghe và hiểu, còn viết thì tôi ít khi nào đụng đến. Ở trường Tomoya dù phải trải qua rất nhiều bài kiểm tra ngôn ngữ nhưng tôi vẫn đạt điểm trung bình, điều này tưởng làm Sasuke buồn rầu đến tận mấy ngày.

Lúc đầu tôi nghĩ rằng mình ít khi nào cần viết chữ nên cũng không để tâm học lắm, đa phần là người ta nói còn tôi thì nghe nên đến tận bây giờ ngoài những lúc cấp viết mấy chữ xiên vẹo thì còn lại tôi hầu như chỉ dùng miệng là chính thôi. Nhưng bây giờ xem ra vấn đề nó không đơn giản như tôi nghĩ, đúng thật là ở đâu thì con chữ cũng quan trọng, tôi phải dùng thời gian này, khi mà tôi không nói được mà luyện chữ mới được.

"Áy áy cậu đừng nói vậy"- Sakura nắm lấy tay tôi mà xoa nắn nhẹ nhàng, cậu ấy vươn tay đem cuốn sổ của tôi để sang một bên, giọng cậu ấy đầy ấm áp mà quan tâm nói với tôi- "Cậu là bạn mình mà, chúng ta luôn hoạn nạn có nhau nên đừng nói như thế, huống hồ..."- Cậu ấy nhìn Syaoran đang mỉm cười một bên, nháy mắt với tôi- "Ngày đó, cậu còn nhớ không, khi chúng ta đi biển ấy, là cậu và Syaoran đã cứu bọn tớ, bọn tớ biết ơn còn không hết thì làm sao dám bỏ mặc cậu được."

Nhớ đến một hồi ký ức đẹp ấy, tôi thoáng chốc thả lỏng và mỉm cười, phải rồi, một thời gian trước có một cậu bé đã từng nghiêm túc mà nói với tôi rằng: "Tớ sẽ bảo vệ cậu". Cậu bé đó bây giờ đã lớn đến chừng này rồi, lại đang ngồi nhìn tôi chăm chăm kia. Thật sự là hoài niệm mà...

Khi bọn tôi tiễn Sakura và mọi người về, tôi khẽ nắm lấy tay Syaoran, dúi vào trng tay cậu ấy một mảnh giấy nhỏ, Syaoran thắc mắc nhìn tôi, tôi đưa ngón tay lên miệng làm dấu im lặng, rồi giả hoạt cười tí mắt nhìn cậu ấy, Syaoran hơi đỏ mặt, thật sự thẳng thắn này rất thâm cơ, có lẽ nó đoán được mấy ông anh nhà tôi không có hảo cảm với cậu nên từ lúc bước chân vào nhà cậu ấy chưa bao giờ lên tiếng.

Trong lúc không ai để ý, Syaoran đã đưa môi của mình lại gần trán tôi hôn một cái, những người xung quanh bất giác liền ngăn người, Tomoyo còn lấy tay che miệng kêu lên: "Oya oya?"

Còn Sakura thì kêu một tiếng:"Hoe???" liền bị Tomoyo bịt miệng kéo đi. Tôi đỏ mặt vươn tay sờ trán mơ màng nhìn cậu, cậu dưới màn đêm, nụ cười cậu tươi rói như ngày đó, cậu bảo: "Em còn nợ anh một nụ hôn."

Rồi cậu quay đi, leo lên chiếc xe hơi gần đó rồi đi mất. Chỉ để lại tôi ngơ ngác đỏ mặt nhìn theo.

Nhưng không đợi tôi phục hồi thì xe lẫn liền mạnh mẽ bị xoay ngược vào nhà, tôi nghe thấy một giọng nói tức giận vang lên trên đầu tôi, là giọng của Stubaki, anh nói: "Sau này cấm em dính dáng tới thằng nhóc đó nữa."

Thấy tôi tức giận nhìn anh, anh chỉ khẽ nghiêng răng mà xoay mặt đi. Anh không giải thích cho tôi biết vì sao anh nói vậy, tôi cũng không hiểu Syaoran đã làm gì anh mà anh lại giận đến vậy, nhưng thật sự tôi không hài lòng với thái độ này của anh.

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn có cảm giác tôi là một đứa vô dụng chưa hề làm được gì cho người khác, gặp chuyện gì đó quá khó khăn tôi liền chọn cách tránh né mà không đối mặt với sự thật, chỉ khi sự thật nó rành rành ngay trước mắt thì lại đau đớn mà đón nhận nó.

Có lẽ vì khi người ta trở nên vô dụng, những suy nghĩ tiêu cực dần dần hình thành, tôi thờ dãi vươn tay vuốt mái tóc của mình ra phía sau. Chỉ qua loa trả lời những câu hỏi của mọi người rồi lại im lặng.

"Em ấy bị sao thế?"- ukyo sau khi nhìn bóng dáng Ema đẩy xe lẫn lên lầu liền âm trầm hỏi Stubaki, người vừa đem Akari từ bên ngoài trở về.

"Thằng nhóc kia hôn em ấy"- Anh Stubaki nghiêng răng phần hận nói, đôi mắt anh hằn lên những tia lửa giận dữ. Anh nhìn tay mình, nếu không, nếu không phải là Akari đang bệnh, anh nhất định sẽ không từ thủ đoạn mà bắt ép em ấy. Anh bị suy nghĩ đồi bại này làm cho hoảng sợ, nhưng rất nhanh anh liền gạt phăng nó đi.

Ở phía sau, anh Ukyo chỉ khẽ "Hừm" một tiếng thâm ý rồi im lặng tiếp tục lau lau cái bát mà anh đã lau được mười phút, trong đôi mắt kia có bao nhiêu trầm tư, ít ai phát hiện ra.

Sau khi để anh Masaomi kiểm tra lại cơ thể, anh liền nhỏ giọng dặn dò tôi vài câu, trước khi đi, anh chỉ khẽ thâm ý nhìn tôi, và như có điều gì rất khó mở miệng, anh cứ luôn nhăn mi mà suy nghĩ làm tôi cũng khó chịu thay anh.

"Lần sau em ít tiếp xúc với tên nhóc kia đi"

Thấy tôi nhìn anh dò hỏi, anh lại thờ dãi vươn tay, ôm tôi vòng lòng, hít lấy hít để hương thơm trên người tôi, rồi anh bảo: "Anh sẽ không để em bị bọn kia lừa mất."

Rồi không đợi tôi kịp sững sờ, anh đã đứng dậy, đưa chân lên đắp kỹ cho tôi, rồi anh vươn tay, tắt hết tất cả ngọn đèn, trước khi bước ra khỏi cửa, anh chỉ nói: "Ngủ ngon" rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Phút chốc, trông phòng liền bị một màn đêm bao phủ, tôi có thói quen khi ngủ thì không để đèn, nếu như có một tia sáng lọt vào thì tôi sẽ mất ngủ ngay nên trong phòng tôi ngoài đèn tường và đèn ngủ thì không còn gì khác, nhưng cái đèn ngủ anh Masaomi cũng đã tắt đi mất rồi. Sao tôi vẫn còn trần trọc mãi như thế này?

Trong bóng đêm tôi thông suốt rất nhiều chuyện, chẳng hạn như đã lâu tôi chưa gặp Naruse, không biết kể từ lần cuối chúng tôi gặp nhau thì cô ấy đã đi đâu mất rồi, nếu như không phải tôi tình cờ thấy trên TV có một nữ phóng viên cũng tên Naruse thì tôi gần như quên bống mất có một cô gái cũng đang trú ngụ trong người tôi.

Và tôi cũng không hiểu thái độ kỳ lạ của anh Stubaki là như thế nào, anh ấy có vẻ rất có ác cảm với Syaoran, nhưng cậu ấy đâu có làm gì đâu? Khi cậu ấy đến đây đã rất giữ phép tắc rồi, thậm chí ngoài tôi ra cậu ấy còn chả dám nói chuyện với ai.

Trong lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì trong học tủ cạnh bàn tôi có tiếng cộc cộc vang lên, tôi giật mình vội vàng lui vào bên trong tường cánh gác nhìn cái bàn đó.

Ma sao? Nghĩ thế tôi liền hoảng sợ lòi sọt dây chuyền ra, định bụng nếu con ma kia mà lại gần là tôi bắn nó bay liền.

Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, cửa tủ nhẹ nhàng được đẩy ra, một bóng dáng màu đen nhỏ nhắn lững thững bay lại gần tôi, đôi mắt màu vàng của nó lóe lên thứ ánh sáng bí ẩn trong đêm.

Tôi vui vẻ, là Jin.

"Akari, chị ổn không?"

Tôi gật đầu mạnh vươn tay ôm nó vào lòng, Jin chui vào lòng tôi, cả hai chúng tôi nằm trên giường, ngược mắt nhìn lên trần nhà, nơi đang phát ra rất nhiều âm thanh khác nhau, có vui vẻ, có phẫn nộ, cũng có giọng đọc của anh Stubaki và Azusa, có lẽ là đang luyện tập cho phần lồng tiếng game mới, cũng thoang thoảng có tiếng hát của Fuu.

Những âm thanh đó hoàn toàn trái ngược với sự im ắng lúc này trong phòng, tôi ôm chặt Jin, nhẹ nhàng hỏi nó.

"Jin này, thời gian tới chúng ta phải làm gì đây?"

Tôi đã khôi phục lại được giọng nói của tôi nhờ việc hấp thụ năng lượng mặt trăng lúc này, nhưng đó là khi ở với Jin, còn khi ở cùng những người khác, tôi vẫn thủy chung là một con bé khờ khạo tàn phé không thể nói cũng không thể đi.

"Chị vẫn nên giữ nguyên tình trạng này đi, lão ta đang bắt đầu nghi ngờ chị rồi."

"Nhưng chị sợ..."- Tôi ôm chặt Jin, cơ thể tôi run rẩy trong đêm, tôi sợ, đúng vậy, ngoài Jin ra tôi không còn gì khác, bảo tôi phải đối phó với lão thiên gia thật tình tôi làm không được.

"Một mình chị làm không được nhưng khi chị khôi phục lại trí nhớ cho bọn họ, chị sẽ làm được."

"Còn rất nhiều người phải không?"

"Rất nhiều rất nhiều"

"Chị chưa gặp hết phải không?"

"Vẫn chưa."

Tôi thở dài quay mặt đi ôm chiếc gối ôm vào lòng.

"Jin này, cả em và chị thật vô dụng."

"Phải, cả hai ta thật vô dụng..."

Rồi tầm mắt tôi dần mờ đi, con buồn ngủ từ đâu ập đến bất ngờ làm tôi thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được yên giấc rồi...

Hikari, thật hâm mộ cô quá, ở nơi xa chắc cô đang rất thanh thản phải không?...Hai giờ sáng, không gian trong nhà hoàn toàn vắng lặng không một bóng đèn không một tiếng người, tất cả đều đã đi vào giấc ngủ sâu yên bình.

Duy chỉ có cửa phòng của Akari là dần dần mở ra, âm thanh nhỏ đến mức không làm kinh động đến bóng dáng nhỏ nhắn lúc này đang nhip nhàng mà thờ đều đều.

Jin nằm trên giường cảnh giác mà mở mắt ra, từ trong lòng Akari mà phóng ra sát khí. Nó không đơn thuần là một con thú nhỏ bồng có phép thuật, mà ngay từ đầu nó là thần thú được tạo ra để bảo vệ Akari, nên nó rất miễn cảm với nguy hiểm đang dần ập đến.

Người kia dường như cũng cảm nhận được, nhưng người đó không phát hiện ra, chỉ ngơ ngác nhìn xung quanh rồi nhẹ nhàng bước chân lại gần giường.

Lúc này Jin đã có thể nhìn rõ người này, phút chốc cả cơ thể nó liền thả lỏng ra, nhưng nó vẫn có một cảm giác sợ hãi dâng lên, chuyện này mà để Akari biết thì...

Người đó ngồi xuống bên giường nhìn cô bé đã ngủ rất say kia, cô bé chỉ mặt một cái đầm ngủ màu hồng phấn mỏng manh, dù cái đầm rất rộng, nhưng do tư thế ngủ của Akari rất xấu nên không thể nào che hết cảnh xuân trước mắt.

Người nọ khẽ vươn tay, xoa từ hai má cô bé đến cổ, phần da mềm mại ma sát vào nhau làm nơi nào đó cứng lên, nhưng người đó chỉ khẽ thở hắt hắt để che giấu khí tức của mình, sợ làm cô bé kia thức giấc.

Bàn tay đó dần đi đến hai sợi dây trên vai, nhẹ nhàng tháo xuống.

Jin lui vào trong giường đồ mặt không dám nhìn, nó tự dặn lòng mình rằng hãy đi ngủ đi, đây là chuyện riêng của bọn họ, đừng quan tâm đừng quan tâm.

Người kia dường như dần dần càng quá trớn, ôm chặt Akari vào lòng làm cô bé khó chịu một tiếng như mèo con, điều này càng làm kích thích người trước mắt.

Anh nhẹ nhàng đặt lên môi em một nụ hôn sâu mà anh hằng mê đắm, khẽ liếm xung quanh đôi môi thơm ngào ngạt, cắn nhẹ rồi mút, điều này càng làm cho ham muốn của anh dâng lên, nhưng anh dần dừng lại mà chuyển sang nơi khác.

Anh đặt lên cổ Akari một nụ hôn, hút mạnh. Rồi tới tay, ngực, xuống xương quai xanh. Mỗi tác da thịt của em, anh yêu chiều mà mân mê như bảo vật, anh say mê, khẽ hưởng thụ mùi thơm mà anh mơ ước đã lâu.

Nhìn hai con thỏ ngọc trước mắt, đôi mắt người nọ dần tối đi, dù lớp vải đã che đi hai đỉnh núi nhưng vẫn có thể thấp thoáng trong thấy, anh chỉ khẽ khàng đặt môi lên đó, mút nhẹ nhàng.

Một tay anh xoay nắm bắt đùi trắng nõn, ngay khi ma trào dâng đi lên phía trên thì người trong lòng khẽ động dậy, cô bé thở hổn hển, khó chịu rên hừ hừ vì bị ôm chặt, nhưng hành động vô ý này lại làm anh giật mình, hồi phục lại lý trí.

Anh vội vàng đặt em lại chỗ cũ rồi bước nhanh ra ngoài phòng đóng cửa lại, lúc này Jin từ trong cái chăn ngọt ngào chui ra. Nó thở hổn hển, thấy mặt nóng ran, nhìn cô bé vô tư kia vẫn đang ngủ, nó thở dài, tiêu thư, chị bị người ta ăn đậu hủ hết trơn mà vẫn ngủ được à...

Ở một phòng nào đó, người kia bước nhanh vào phía nhà tắm, mở to nước lạnh xối lên thân thể cường tráng của mình, anh thở hổn hển mặc cho nước lạnh đang dần thấm vào gia thịt của anh. Nhìn về hướng "người anh em" đang kháng cự. Anh thở dài mà cười khô, thật tình, tại sao anh lại đồn mạt đến như thế chứ.

Nhưng nghĩ đến thân thể thơm mát kia, da thịt trong suốt dưới ánh trắng, còn có hai quả no tròn ẩn dưới lớp váy màu hồng nhạt kia, khẽ tưởng tượng ra khung cảnh em yêu kiều nằm dưới thân anh, gọi tên anh, đôi mắt màu đỏ kia chỉ chứa có bóng hình của anh làm anh khẽ gặm lên, vươn tay về phía đũng quần mà xoa nắn....

Về phía Syaoran sau khi về tới nhà của mình, anh vội vội vàng vàng ba chân bốn cẳng chạy lên phòng rồi đóng sầm cửa lại, mặt cho bác Fei đang tò mò nhìn mình.

Anh hồi hộp, mồ hôi giấy đã bị vò nát trong tay ra, chỉ có vòn vẹn vài chữ nhỏ nhắn được nắn nót dễ thương.

[Tớ thích cậu]

Mặt trắng đã thấy hết tất cả, mặt trắng đỏ mặt lui vào trong đám mây, quan sát được hết những biểu cảm kia.

Người thì như một con quái vật bị tụt khỏi gông xiềng, người thì cười ngu ngơ đỏ mặt ôm lấy mảnh giấy mà cười một mình, còn người gây họa kia thì ôm Jin ngủ ngon lành không biết rằng mình đã bị hại đến thế thảm.

Mặt trắng thở dài chán nản, thôi thì cứ thuận nước mà đẩy thuyền thôi a...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Qua một đêm dường như yên bình thì cuối cùng, ngoài phố đã có thể thấy những tia sáng đầu tiên lấp ló, mặt trời dụi dụi mắt từ trong rặng mây kia bước ra, thả những thứ sáng lấp lánh dần bao phủ khắp nước Nhật. Chim chóc đã hót râm ran ở khắp nơi, ngoài đường xe cộ đã qua lại nườm nượm và tiếng cười nói của người dân đã vang vọng khắp các con hẻm nhỏ của khu phố bé xíu này.

Một ngày mới lại đến.

Phía dưới nhà, anh em Asahina đã lục đục thức dậy đủ cả, nhưng chỉ có vài người là còn mê ngủ nên đến giờ vẫn còn chưa có mặt ở dưới sảnh.

Thật ra hôm nay là thứ ba, nhưng do trường của Yusuke và Ema có tổ chức hoạt động dành cho giáo viên nên tất cả học sinh được quyền nghỉ ở nhà hoặc có thể đến để cô động và tham gia trò chơi, và dĩ nhiên, Yusuke, kẻ được coi là thành phần bạo động của trường lựa cách thứ nhất, trốn chui trốn nhủi ở nhà, ôm ấp cái giường mềm mại mà ngây khò khò đến quên trời quên đất. Yusuke đã vận dụng thời gian đó mà ngủ nướng mất rồi. Chỉ có Ema là đã giữ đúng lời hẹn với Akari, bảy giờ sáng đã có mặt trước cửa phòng của em!

[Ngày hôm qua, sau khi đưa Akari trở về phòng]

Sau khi Ema đỡ Akari lên giường và đắp chăn lại gọn gàng cho cô bé trong lúc đợi anh Masaomi lên phòng để khám bệnh cho em thì Akari đã kéo áo của Ema lại.

Emà giật mình quay sang nhìn Akari, cô bé đang mở to đôi mắt tròn long lanh nhìn Emà chờ đợi làm cô mỉm lòng mà ngồi thụp xuống, vuốt ve mái tóc dài óng mượt, dùng chất giọng mũi dịu dàng của mình mà âu yếm hỏi: "Sao thế?"

Akari dùng cuốn sổ tay của mình viết nguệch ngoạc vài dòng chữ rồi đưa cho Emà.

[Ngày mai bây giờ chị có rảnh không ạ? Em muốn nhờ chị giúp em tập đi!]

Và thế là vì Emà không cần phải lên trường, cũng như tìm việc giết thời gian nên đã đồng ý giúp Akari. Dù sao Emà thật sự thích cô em gái này lắm, nhỏ nhắn đáng yêu, lại còn rất lễ phép nữa, hơn nữa có lẽ vì trong cả nhà này chỉ có một mình em là con gái nên Emà như tìm thấy tri kỉ, không nhớ rồi xa em.

Cuối cùng Emà cũng đã hiểu vì sao mọi người trong nhà lại quan tâm em như đến thế rồi.

Và đó là lý do mà bây giờ Emà đang đứng trước cửa phòng của Akari, chuẩn bị gõ cửa để vào giúp em vệ sinh cá nhân.

Tối qua July đã thủ thỉ với Emà là em ấy rất thích cô em gái này của Emà, lúc đầu July vì có ác cảm với các anh của Emà nên cũng giận cá chém thớt lây sang Akari, cứ nghĩ cô em gái này được nuông chiều từ nhỏ sẽ sinh ra tâm tính tiểu thư muốn gì được đấy, ngang bướng không thể nào dạy dỗ được.

Nhưng không ngờ lại là một cô bé đáng yêu mà còn dịu dàng hòa nhã với mọi người, hơn nữa trong đôi mắt của em luôn có thể thấy sự già dặn thấu hiểu sự đời, một cô bé tuổi chỉ mới mười bảy, làm sao mà lại có đôi mắt từng trải như thế? Rất cuộc em đã từng trải qua chuyện gì?

Nhưng đó là việc riêng của Akari, Emà và July chỉ là người ngoài nên không tiện xen vào, cũng không tiện tìm hiểu, chỉ có thể từ từ thông qua thời gian chung đụng với nhau mà khám phá về hoàn cảnh của cô em gái này.

Vì thế sau khi thảo luận với nhau rất lâu, cả hai quyết định sẽ giúp cho Akari đi lại và có thể nói được!

[Cộc cộc cộc]

Cửa gỗ ba cái, bên trong không có tiếng trả lời, Emà áp sát tai mình vào cửa, nghe được bên trong có tiếng sột soạt, còn tiếng người lầm bầm, có lẽ là Akari vừa mới thức dậy. Emà nhìn thoáng sang July đang yên lặng bên cạnh ngẫm hồi ý, sau khi thấy cái gật đầu của July, Emà liền đẩy cửa đi vào.

Phòng của Akari có gắn máy điều hòa nên vừa mở cửa đã có thể thấy hơi lạnh từ bên trong ủa ra, làm cả cơ thể Emà thấy khoan khoái vô cùng. Emà hít sâu, có mùi thơm, là mùi hoa Lavender, phải rồi, trên kệ sách của Akari được đặt một chậu Lavender, là quà của anh Iori tự tay làm, Iori từng bảo hoa Lavender là hoa mà Akari thích nhất, vì Akari mũi rất thính nên em ấy không chịu được những loại hoa mùi nồng, nó dễ làm em ấy nhức đầu và buồn nôn nên trong người Akari luôn sẽ có một thứ gì đó mang hương thơm hoa Lavender.

Điều này thì Emà đã từng chứng thực, ngày hôm qua khi tiếp xúc với Akari, quả nhiên trên người em tỏa ra hương hoa Lavender, nhẹ nhàng mà càng làm cho em thêm phần thuần khiết.

Trên cái giường màu xanh dương kia, một bóng dáng nhỏ nhắn từ trong chăn lồm cồm bò dậy, mái tóc em rối bù lên, cả khuôn mặt thì bị sưng phù do ngủ điều hòa và hai mắt thì mờ mịt nhìn Emà.

Em dùng một tay che miệng lại ngáp một cái rõ to.

Sau đó, em vươn hai vai ra, thả lỏng người rồi mới có thể rõ ràng nhìn người trước mắt.

Emà và July thì sưng sờ nhìn Akari.

Thật đáng yêu!

Nhìn em cứ như một tiểu thiên thần vừa từ trong giấc ngủ ngon mà bừng tỉnh vậy.

Emà mỉm cười, bước lại gần Akari. Cô vươn một tay vuốt tóc của Akari cho thẳng lại và nhỏ nhẹ hỏi: "Thức rồi à? Chị giúp em vệ sinh nhé?"

Akari hơi ngơ ngác nhìn Emà rồi gật đầu, trước khi đó còn tặng cho cô một nụ cười tươi, làm cho hai khuôn mặt vì ngủ mà sưng lên đỏ lên hây hây, nhìn đáng yêu vô cùng!

July lúc đó đang ở trên giường, nhìn con thú nhồi bông màu đen đang nằm lẳng lẳng ở một góc nào đó, đang đắp cái chăn của Akari, July trừng mắt hét cõ nhìn con thú nhồi bông đó.

Là trừng mắt, trừng rõ to.

Một phút trôi qua, vẫn trừng.

Hai phút, trừng to hơn..

N phút sau, July thoáng thả lỏng, có lẽ là nó nghĩ nhiều rồi, vì vừa nãy trong lúc hai người kia nói chuyện, rõ ràng nó thấy con thú này cử động nha!

Nhưng sau khi nhìn chăm chăm thì lại không thấy gì xảy ra cả.

Vậy không lẽ do nó bị quáng gà chăng? Chắc là vậy rồi.

Nhưng lúc đó July không để ý rằng sau lưng của Jin, mồ hôi đã rơi đầy cả cái lưng bằng bông, thấp ước một vùng ga trải giường. Chết tiệt con sóc này khi nào mới đi đây, thật sự làm người ta khó chịu! Thật muốn dùng phép thuật đánh bay nó đi, nhưng không thể, nó là thú cưng của chị Akari, nếu giết nó sẽ gây khó xử cho Akari. Nhưng Jin không thích đôi mắt của nó, cứ như là nhìn thấu Jin vậy. Thật sự là tức chết nó mà!

[Trong phòng tắm]

Akari ngồi trên xe lăn, để cho Ema đẩy mình vào trong nhà tắm.

Ema có ý định giúp cho Akari tắm rửa luôn cơ, nhưng liền bị Akari từ chối, Akari dự định đợi Ema ra ngoài sẽ đứng lên tự mình tắm rửa. Lúc đầu Ema còn một bộ dạng nghi ngờ không biết một mình Akari có thể làm nổi hay không, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương hề hề nhìn mình và trong đôi mắt đỏ rung rung kia còn thấy cả sự tuyệt vọng chờ mong, cuối cùng liền đánh bay sự thương hại của Ema, cô liền nghe theo Akari, đi ra khỏi nhà tắm.

Nhưng rồi bỗng nhiên Ema phát hiện ra một sự việc kỳ quái!"Akari, cổ em có vết gì đỏ này"- Nói rồi Ema vươn tay sờ lên một cái vết đỏ khả nghi trên cổ Akari, vết đỏ đó khá đậm, không có sưng lên và không đau, không phải do muỗi chích hay do con nào đó cắn.

"Kỳ lạ... dị ứng à?"- Rồi sau đó Ema liền phát hiện không phải chỉ có cổ của Akari mà ngay cả trước ngực và xương quai xanh cũng có nhiều vết đỏ đó.

Chính Akari cũng hơi hoang mang nhìn một cái nốt màu đỏ trên ngực mình mà thắc mắc, em không bao giờ bị dị ứng với bất cứ thứ gì cả, hoa cũng không mà thức ăn thì Akari ăn rất dễ, không thể có hiện tượng bị dị ứng. Tại sao chỉ qua một đêm mà cả người em lại có nhiều vết đỏ này thế này?

"Hay em tắm đi, rồi chị dẫn em xuống phòng anh Masaomi xem xem, chỉ sợ là bệnh ngoài da thì nguy hiểm lắm!"

Rồi không đợi Akari gạt đầu thì Ema đã mở cửa và bước ra ngoài.

Lúc này Akari liền từ từ đứng dậy, em nhíu mày, đôi mắt hiện lên sự đau đớn tột độ, mồ hôi thấm ướt hai bên thái dương, nhưng khá mai do tối hôm qua Akari đã hấp thu năng lượng thuần khiết của mặt trăng, lại thêm Jin nhả ra một lượng lớn phép thuật dùng để xoa bóp kinh mạch cho Akari nên bây giờ em có thể đi lại được, nhưng nó chỉ có thể tạm thời thôi, khó chịu bước đi lưng thường lại gần cửa, ấn nút chốt, sau khi nghe tiếng khóa từ bên trong, em mới từ từ thở dài nhẹ nhõm, đoạn em bước từng bước khó khăn lại gần cái gương to lớn đối diện bồn tắm, tháo dây váy xuống, cái váy màu hồng tụt ra, rơi xuống chân em.

Lúc này Akari mới có thể quan sát hết toàn cảnh cả thân thể lỏa lồ của mình, trên làn da trắng muốt như tuyết là những vết nốt màu đỏ, nằm rải rác và chỉ tập trung ở phần trên. Trông thì có vẻ giống như bị dị ứng, nhưng lại không gây đau hay ngứa, là bệnh gì vậy nhỉ? Akari suy nghĩ rất lâu. Em thật sự rất sợ mình bị bệnh truyền nhiễm hay bệnh ngoài da gì đó, dù sao con gái rất quan trọng làn da của mình, chỉ cần nó có mệnh hệ gì thì đúng là tìm đâu như cát, sau này sao dám ăn diện nữa đây...

Thế là trong lúc tắm Akari dùng hết sức bình sinh mà dùng bông tắm chà mạnh nhưng vẫn không thể làm vết đỏ biến mất mà thậm chí còn làm cho da bị đỏ và đau rất lợi hại, những vết nốt đỏ đó nó như một hình xăm ăn sâu vào máu không thể nào mà xóa được, mắt Akari đỏ lên, em bị bệnh thật rồi sao.

Chừng nửa tiếng sau, cả Ema và Akari đã có mặt trước cửa phòng của Masaomi, trên tay Akari là Jin đang giả làm thú nhồi bông và đồng thời tránh né ánh mắt xăm soi của July đang nhìn mình chăm chăm, Jin cảm thấy đầu mình đau nhức và hắc tuyết thì rơi rớt rất nhiều.

Phòng của anh Masaomi cũng giống như phòng của mọi người, nhìn rất đơn giản nhưng lại mang đến cảm giác trưởng thành và thậm chí còn có một mùi thơm nam tính...

Cả căn phòng dùng màu cam chủ đạo, bởi vì anh Masaomi là bác sĩ khoa nhi nên sinh ra tâm tính anh ấy cũng có một chút trẻ con nên phòng của Masaomi bất giác cũng có vài con thú nhồi bông nhưng nhiều hơn là những thứ như dụng cụ y khoa thì rải rác khắp nơi.

Trên bàn làm việc của anh để dụng cụ y tế và rất nhiều hồ sơ sổ sách chất thành một chồng cao và lúc này Masaomi đang hí hục ghi gì đó trên một tờ giấy, thấy tôi và Ema đứng trước cửa phòng, anh hơi ngạc nhiên, nhưng rồi nghĩ rằng tôi có việc gì đó nên bước nhanh lại hỏi.

"Hai em có việc gì sao?"

"Xin lỗi vì đã làm phiền anh."- Ema hơi lo lắng nên lên tiếng trước-"Anh xem xem Akari bị sao thế này, chả hiểu là do bị dị ứng hay sao mà ngủ dậy thì cơ thể em ấy nổi rất nhiều vết đỏ ạ."

Rồi sau đó Ema giúp Akari kéo một bên vai áo xuống, lập tức xương quai xanh và làn da trắng nõn lộ ra, nhưng lúc này Masaomi không để tâm nhiều đến những thứ ấy, anh với tư cách là một bác sĩ có kinh nghiệm chỉ chú tâm đến thứ màu đỏ kia.

Vừa nhìn nó, Masaomi liền cảm thấy máu trên người mình sôi trào lên, cả khuôn mặt đánh lại và đôi mắt hằn lên những tia lửa giận dữ, lúc này hai người con gái kia không để ý đến nét thay đổi của anh, chỉ có Jin và July là cảm nhận được không khí nguy hiểm đang dần bao trùm lấy người đàn ông trước mắt.

July giật mình liền hét lên với Ema: "Ema cẩn thận, người này không đơn giản."

Quả nhiên sau lời cảnh báo của July, Ema liền để ý đến biểu cảm âm trầm kỳ lạ của anh Masaomi, duy chỉ có Akari thì hai mắt tối đi và cả khuôn mặt thì rầu rĩ thấy rõ, Akari đang nghĩ rằng có lẽ là mình bị mắc bệnh thật rồi nên anh Masaomi mới giận như thế, không biết có thể chữa được không đây.

"Anh Masaomi?"

Nghe Ema lên tiếng, Masaomi mới giật mình phục hồi lại tinh thần, chẳng mấy chốc anh lại khôi phục bộ dáng vô hại như thường ngày, anh mỉm cười, một nụ cười tưởng chừng như dịu dàng nhưng lại có mấy phần thâm trầm nguy hiểm, nhưng cả hai người làm sao mà có thể để ý đến những chi tiết này? Đòi mắt khỏi những thứ ô uế kia và vươn tay, kéo áo của Akari lại, đoạn anh bước lại gần bàn và nói.

"Akari chỉ là do mới tỉnh lại, chưa quen với môi trường xung quanh nên mới sinh ra dị ứng, không sao cả, nhớ ra ngoài che chắn tốt, đừng để ai thấy, vì nếu gặp gió thì những vết này sẽ lan ra rất nhanh."

Masaomi quả nhiên là bác sĩ có tài, chỉ mấy câu ngắn gọn đã có thể lừa được hai cô bé trước mắt, Ema vui vẻ nhìn Akari cũng đang thờ phào nhẹ nhõm, đoạn cô cảm ơn anh Masaomi và quay xe lần lại đưa Akari ra ngoài, Akari mỉm cười, vẫy tay với Masaomi, anh cũng mỉm cười đáp lại, trước khi đi anh lấy trong hộp tủ ra một cây kẹo ngậm chứa vitamin C đưa cho Akari, dặn em nếu buồn miệng có thể lấy ra ngậm, rất tốt cho sức khỏe.

Sau khi thấy hai bóng dáng nhỏ nhắn kia biến mất, khuôn mặt tươi cười của Masaomi liền biến mất. Sát khí lúc nãy được anh thu liễm liền tuôn ra như gió bắc mùa đông.

Anh làm sao mà không biết những vết kia là gì? Anh đã ba mươi tuổi, còn là bác sĩ, chỉ nhìn sơ qua là có thể biết những vết ấy là vết hôn. Thậm chí người để lại là người có dã tâm rất lớn, những dấu đó có màu rất đỏ và đậm, thậm chí còn lan ra nhiều nơi, quả nhiên trong nhà này có kẻ không an phận, dám qua mặt anh để làm chuyện này.

Anh căn rằng, việc làm này thật sự quá lộ liễu và đòi bại quá rồi. Đây chẳng phải là canh lúc em ấy không biết mà lạm dụng em ấy sao?

Nghĩ thế, Masaomi đi lại phía bàn, nơi đặt một cái điện thoại thông minh màu đen đang lẳng lặng nằm yên, anh ấn nhanh số của một người mà anh đã rất quen thuộc, nhạc chờ đổ rất lâu liền có người bắt máy.

[A lô? Gọi ta có chuyện gì?]- Giọng lười biếng quyến rũ của một người phụ nữ vang lên bên kia đầu dây.

"Miwa, mẹ đoán đúng rồi, trông nhà quả thật có kẻ dám ăn vụng."

[Vậy đã xảy ra chuyện gì?]

"Có đứa nào đó đã để lại dấu hôn trên người Akari, chính em ấy cũng không biết, Ema bảo rằng sau khi thức dậy thì đã có."

[Vậy à? Vậy con tính như thế nào?]

"Con tính là..."

Ema tắt điện thoại, thờ dãi bắt chéo hai chân, ấn một cái nút màu đỏ trên bàn, lập tức cái ghế bà đang ngồi liền xoay lại và rồi đối diện với cửa kính cường lực lúc này đang bao phủ toàn thành phố Tokyo sang trọng. Từ chỗ ngồi của Miwa có thể thấy tháp Tokyo đang đứng sừng sững ở nơi xa, bị một làn sương mờ che phủ.

Mắt của Miwa khẽ lóe lên và nụ cười thì kéo đến tận mang tai.

Không ngờ lũ nhóc đó đã hành động rồi, trải qua nhiều năm lẫn lộn như vậy, đã sớm là một con cáo già trong thị trường thì như vậy làm sao mà bà không hiểu được tâm tư của lũ nhóc nhà mình, chỉ sợ là bị cháu bà hớp hồn rồi.

Thật tình, họa thủy thật đúng là họa thủy.

Nhưng Miwa thích, dù sao bà rất thích đứa cháu gái này nha, hơn nữa dù là con nuôi của Sasuke nhưng con bé không phải là con ruột và Sasuke chỉ đứng lên làm người bảo lãnh thôi. Vẫn có thể gả đi mà... Miwa xấu xa nghĩ.

Đã lâu rồi bà chứng nết lũ con bà rãnh rồi ăn không ngồi rồi chặt chém nhau, xa cách lẫn nhau, không chịu nói năng gì với nhau cả, càng lớn thì đứa nào cũng chỉ bo bo giữ mình không quan tâm gì đến ai, bây giờ có Ema và Akari, chỉ mong hai đứa bé đó có thể giúp bà dạy dỗ lại mấy đứa nhóc đó.

Miwa thờ dãi, bà sống cũng lâu rồi, bốn ba thương trường lâu như thế, cũng muốn có một ít kịch vui để xem thôi...

Rồi bà quay sang nhìn cuốn lịch màu vàng đang treo ở một bên, bà vội than: "Ôi chao, tối nay có hẹn đi ăn với Rintorou rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67

Ngoài khuôn viên của nhà Asahina, trong vườn, hoa khoe sắc thắm khắp nơi, có bóng dáng một trắng một vàng đang dựa vào nhau.

Cô bé vận bộ váy màu vàng với khuôn mặt đau đớn và làn da tái nhợt đang chịu một nỗi đau rất kinh khủng, chỉ thấy em phải dựa vào người Ema, bước từng bước vô lực trên nền cỏ dày đặc. Chân em run run và tay thì bắt chặt lại thành màu trắng, mặt em tím tái và mồ hôi tuôn ra như mưa.

Akari cảm thấy tim em đập nhanh không điểm dừng, cái này thật sự là đau quá rồi. Không ngờ dù truyền sức mạnh vào hai đôi chân rồi nhưng vẫn không chống cự được sự đau đớn xuyên tim này.

Lúc cả hai chưa ra khỏi phòng Jin đã bí mật truyền một chút năng lượng của mình nhằm giúp Akari dễ cử động nhưng đồng thời cũng làm cho em không thể đi đứng như bình thường giống khi nãy nữa, nhằm tạo ra hiệu ứng tốt nhất.

Chết tiệt, đã lừa thì lừa cho trót, đã diễn thì diễn cho thật vào!

Akari bắt đầu tỉnh ra ảo giác rằng chân mình đang dần nổi lên gân xanh khắp nơi, dần tạo nên tâm lý hoảng sợ trong người em làm em thở hổn hển liên tục. Ema bất đắc dĩ liền phải đỡ Akari ngồi lại vào xe lăn và nắn bóp chân cho em. Ema động viên: "Khá lắm, em đi cũng được một quãng ngắn rồi đó."

Lúc này từ trong nhà, Azusa từ bên trong bước ra, trên tay anh là đĩa táo đã được gọt sạch sẽ và cầm một cái nĩa nhỏ nhấn dễ thương. Anh trầm ồ đi lại gần hai người, chìa đĩa táo ra và nói: "Hai em ăn đi để lấy sức."

Đoạn anh lấy một cái nĩa khác, cầm một mảnh táo và đút cho Akari. Akari giật mình, theo phản xạ tự nhiên là né đầu sang một bên và muốn tranh cái nĩa trên tay Azusa, ngụ ý rằng em có thể làm được không cần anh nhọc lòng, nhưng Azusa rất nhanh liền tránh được và mỉm cười, giọng anh làm cho Akari cứng họng: "Em đang là người bệnh, để anh giúp em thì tốt hơn." Rồi không đợi Akari phản pháo thì đã bị một miếng táo bịt mồm lại, em ừ ừ khụt khụt như ngượng như ngại, mắt trừng Azusa còn miệng thì phối hợp nhai nhíp nhằng miếng táo đến nát bươm. Vị ngọt dần xâm chiếm khoang miệng làm em khoan khoái đến liên tục gật đầu.

Azusa ngồi một bên, đôi mắt tối đi nhìn cái miệng đáng yêu chồm chồm đang co giãn theo từng cử động của Akari, hai má em hãy hãy càng làm cho đôi môi đỏ hồng tăng thêm sức sống, tạo ra cho Azusa ảo giác muốn nếm thử vị của nó. Azusa vươn tay đẩy giọng kính, cố đẩy suy nghĩ này ra khỏi não của mình.

Trong nhà, Ukyo vươn nửa thân mình ra, nhìn trời xanh mà khen ngợi.

"Ồi chào, hôm nay trời đẹp thế, thích hợp để ăn sáng ngồi trời lắm."

"Anh cũng nghĩ thế à?"-Azusa nhìn anh của mình, thán thán thưởng anh là người biết thưởng thức.

"Ừ, anh nghĩ nên đem cái bàn gỗ của nhà mình ra để đây, cả nhà cùng ngồi ăn thì rất vui."

"Phải rồi, hôm nay là thứ ba nhưng hình như không ai có việc bận của thì phải. Để em giúp anh."

Rồi cả hai người liền chui vào nhà kho mà khiêng ra một cái bàn gỗ loại nhỏ, nhìn nhỏ vậy thôi nhưng không ngờ anh Azusa chỉ cần kéo một cái mà cái bàn đã vươn ra, tạo nên kiểu bàn đôi truyền thống. Akari và Ema thì trầm trồ nhìn một màn này, có cảm giác cả hai người này phối hợp thật ăn ý, quả không hổ danh là anh em.

Anh Ukyo là nội trợ chính của cả gia đình nên chẳng mấy chốc anh đã dọn thức ăn lên bàn sạch sẽ, thậm chí Ema còn giúp anh trải khăn và xếp chén đĩa nữa.

Chỉ gần chín giờ hơn thì mọi người đã có mặt đông đủ. Yusuke duỗi cái vai mỏi nhừ của mình, vận vẹo mấy cái vang lên âm thanh răn rắc rồi lè nhè nói: "Cũng đâu phải là tiệc gì..."

"Tiệc mừng đầy tháng của anh đó."-Fuu từ phía sau bước ra, châm chọc Yusuke một câu làm anh nổi điên lên, lại bắt đầu nước bọt văng tung tóe mà cự nhau với Fuu, cả hai người này như chó với mèo vậy, ở với nhau làm sao được đây...

"Hửm? Akari đang tập đi à?"- Anh Kaname từ phía sau bước tới, bộ đồ thầy tu của anh ấy đã được thay bằng một bộ áo sơ mi quần jean đơn giản mà mát mẻ, quả thật Akari rất chán khi nhìn anh suốt ngày vận có trang phục thầy tu dù không có việc gì, nhìn rất nóng nực, nhưng Kaname lại bảo đó là sự tôn trọng của anh ấy dành cho đạo Phật, nó làm cho Akari tự phỉ báng vì óc hạn hẹp của mình rất lâu.

"Akari!""-Fuu và Yusuke chạy lại gần chỗ Akari đang lững thững dựa vào từng bước từng bước khó khăn, cả hai đỡ lấy em, dẫn em ngồi xuống cái xe lăn và nói.

"Thử nói một cái gì đó xem?"-Fuu có vẻ là đang muốn kích thích cho Akari nói, nên liên tục ra lệnh em mở miệng ra, Akari với tinh thần là người ham

học hỏi cũng sáng khoái làm theo.

"F...F...F...Fuu"

"Á! Mọi người có nghe gì không?"- Yusuke hoảng sợ hét lớn làm cho tất cả vội bỏ đang dở việc đang làm, bước nhanh lại, chẳng mấy chốc tạo một vòng tròn nhỏ xung quanh Akari.

"Em thử lặp lại xem."- Masaomi lại tỏ ra thứ ánh sáng của bác sĩ, nhìn chăm chăm Akari chờ đợi."E...E..Em...Đ...o...đôi.."-Akari khó khăn nói, mắt em vì cố gắng mà nước mắt chảy ra và mồ hôi mới lúc này được lau chùi lại tuôn ra như suối.

"Nào nào, không nói được thì đừng cố quá, ơn chúa, em cuối cùng cũng có thể nói được rồi."-Anh Iori sờ sờ cây thánh giá của mình, vui vẻ nhìn em mà thăm thán, đối diện với khuôn mặt của anh, chẳng hiểu sao em cũng thấy tim em chảy ra cả nước, em vui vẻ gật đầu. Nhưng rồi lại đau khổ nghĩ, cuốn sách cho người cầm anh Subaru vừa mua cho lại phải đem cất rồi...

Quả nhiên là một buổi sáng vui vẻ, trong lúc mọi người còn đang ăn thì Akari mang tâm tình hăng hái và Yusuke như được trét thêm xăng, cả hai ồn ào dẫn nhau loạng choạng đi khắp nơi, lại còn khó khăn phát âm chữ. Dù cho mọi thứ chỉ mới bắt đầu nhưng đây cũng là sự tiến bộ bậc nhất rồi đúng không?

Akari nhìn những khuôn mặt vui vẻ trước mắt, thấy tim mình ấm áp, cảm giác này đã lâu rồi em không cảm nhận được rồi, bao lâu? Một năm, hai năm, ba năm, không nhớ nữa.

Trải qua rất nhiều chuyện, trải qua biết bao nhiêu thử thách khó khăn, trong lòng Akari như có một bông hoa, cứ mỗi khi trải qua chuyện gì đó thì bông hoa lại lớn hơn, học thêm được rất nhiều điều, cảm thấy mình càng trưởng thành hơn. Em biết em phải tự tin hơn, em biết em phải càng mạnh mẽ, em biết em yếu đuối cho ai xem?Em biết, em cần phải biết trân trọng hiện tại, đừng cứ mãi bị dày vò bởi quá khứ và lo sợ vì tương lai. Vì con người ta, đâu ai biết chuyện gì sẽ xảy ra sắp tới.

Có lẽ cũng vì không nở để những khuôn mặt này lo lắng thêm cho mình nên em mặc kệ lời nói của Jin, không còn cố kéo dài thời gian giả dối nay nữa mà mau chóng thể hiện ra sự bình phục của mình. Ấu cũng là vì em muốn người khác đừng lo lắng cho em, đừng xem em là kẻ tàn phế nên được chăm sóc.

"Akari, đến đây mau lên."- Giọng anh Stubaki to và oang oang, làm Akari giật mình từ trong mộng sự tỉnh, em bước chậm chậm, bỏ xa cái xe lăn đang bị những bông hoa rơi xuống, tô điểm thêm sự u buồn của nó.

Jin nhìn một bản người trước mắt, khi đối mặt với khuôn mặt quen thuộc kia thì hai má nó đỏ lên, lại nhớ đến ký ức xấu hổ tồi tệ rồi. Chết tiệt, kẻ này tại sao lại có thể nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật thế?

Nhưng rồi Akari bỗng giật mình, vì em cảm nhận có sát khí! Em nhìn Jin, nó cũng có một biểu cảm giống em. Cả hai xoay người lại, nhìn thấy có hai kẻ đang ngồi trên một nóc nhà cách đó không xa, bị bao phủ bởi màn sương mờ mờ, nhưng Akari có thể thấy, có mùi thối phát ra từ họ, mùi thối của tử thi làm em buồn nôn, và rồi em thấy cả hai kẻ đó nhoeo miệng cười với em, nụ cười bệnh hoạn và độc ác, là nụ cười của ác quỷ.

Akari nghiêng rặng, đôi mắt lạnh lùng sắc bén, sát khí tỏa ra từ em làm cho Jin giật mình sững sờ nhìn em. Tiểu thư chưa bao giờ phát ra thứ hàn khí muốn giết người này, nó làm cho Jin hoảng sợ!

"Akari, mau lên em nhìn gì đó!"- Akari trước khi quay đi thì bóng dáng hai người đó đã biến mất, chỉ để lại đó là ánh sáng, thứ sương mù kia cũng không thấy đâu của. Tiếng hồi thúc của Stubaki càng vang lên dồn dập, Akari lại khôi phục mỉm cười vô hại của mình, vui vẻ bước đi.

"Dạ!"

Jin nhìn Akari, truyền vào não cô một âm thanh.

[Tiểu thư, lão ta đã hành động rồi.]

Đồng thời, nó cũng phát ra thông báo giống như thế đến bốn người kia...

Trong một trụ sở to lớn với đủ thứ máy móc, một người đàn ông ngồi trước máy tính to lớn, sau khi nhận được tin khẩn của Jin liền đập bàn ngồi dậy quát lớn.

"Haguchi, Ayame, bọn chúng hành động rồi, cả hai người mau làm việc đi!"

Trong bóng tối, có hai dáng người đang dự tường liền quỳ xuống, chấp tay để ngay tim và nói, giọng họ to và vang vọng khắp trụ sở.

"Vâng thưa ngài Kiba!"

Rồi họ biến mất, chỉ còn chừa lại một bóng dáng thướt tha với mái tóc đen đang ngồi trên thành cửa sổ mơ màng nhìn ra một mảnh đất trống trước mắt, cô lấy ra một khung ảnh, là một cô bé với mái tóc trắng đang mỉm cười ngu ngơ. Đôi mắt thoáng dịu dàng của cô liền tỏa ra sát khí.Cô nghiêng rặng, lạnh

lùng gần từng chữ.

"Ngọc Như!"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Thời gian chớp mắt đã một tháng trôi qua, thời gian đầu còn nhiều khó khăn, tôi ngoài việc thường đi đi lại lại trong nhà thì chỉ còn ngẩn người suy nghĩ hoặc là đến bệnh viện khám định kỳ.

Dạo gần đây tôi có rất nhiều điều phiền não, có lẽ vì là hồ ly nên giác quan thứ sáu đối với nguy hiểm của tôi rất cao, cứ hễ trời tối là tôi lại điên cuồng hấp thụ năng lượng mặt trăng, thậm chí còn lôi kéo Jin và Sakura đi luyện phép thuật.

Lúc đầu mọi người còn sững sờ vì hành động đó của tôi, nhưng sau khi nghe tôi kể về hai bóng người kỳ lạ, họ đều triệt để tin tôi. Dù sao Jin cũng là linh thú bảo vệ của tôi, tiểu thư của nó có tính tự giác như thế làm nó rất cao hứng, còn Sakura do quá rảnh rỗi nên cũng góp vui, thỉnh thoảng Syaoran cũng hay đi cùng tôi, cậu ấy kể từ sau ngày nhận được mảnh giấy kia của tôi, đã thay đổi hẳn cách cư xử với tôi rồi...

Ngượng ngùng... nhưng bây giờ chúng tôi đang hẹn hò.

Đơn giản chỉ là những cái nắm tay lén lút, những ánh mắt bí mật trao nhau hay vài câu hỏi thăm. Dù sao tính tôi và Syaoran đều rất thụ động, cả hai nếu không có ai mở miệng trước thì rất có thể sẽ im luôn. Cũng phiền cho Syaoran khi chăm sóc tôi như thế.

Chuyện tôi và Syaoran đang quen nhau ngoài bọn Sakura thì không còn ai biết cả, vì tôi sợ các anh của tôi biết, thái độ thù địch của họ thể hiện rất rõ dù tôi không hiểu vì sao, tôi chỉ biết, mình đang làm đúng bổn phận của mình.

Ở nhà, tôi dù đã đi lại được, nhưng nói chuyện vẫn còn nhiều khó khăn, do tôi không muốn mọi người nghĩ tôi là quái vật, sức hồi phục khỏe kinh hồn nên tôi cũng không dám thể hiện gì quá đà.

Cũng đã một tháng không có tin tức của Naruse, rốt cuộc cô ấy đang ở đâu?

Cả nhà có ý định cho Akari đi học lại, nhưng Miwa lại không muốn, vì Akari đã hôn mê quá lâu rồi, bây giờ đi học thì phải bắt đầu lại chương trình của lớp sáu, như thế thì ủy khuất cho em quá. Akari cũng đã có lần bày tỏ nguyện vọng được đến trường, nhưng bị Miwa gạt đi ngay, Miwa bảo bà có khả năng nuôi em nên em không cần nhúng tay vào, biết cái chữ là ổn rồi.

Hôm nay Akari đi theo Miwa ra ngoài mua sắm, vì tối nay Miwa sẽ dẫn em và anh Azusa đến buổi đại tiệc của thượng nghị sĩ Tougo Sakamaki, nghe đâu ông ta đang tổ chức một buổi quyên góp từ thiện cho một cô nhi viện nào đó.

Lúc này, cả hai người đang đứng trước một shop đồ hàng hiệu nổi tiếng, thường thì ở đây chỉ dành cho những con người thế gia và các nghệ sĩ nên Akari chưa bao giờ đặt chân đến đây bao giờ.

Ánh sáng trong tiệm rất chói, toàn là một màu vàng óng ánh nhìn rất sang trọng và trang nghiêm, những bộ trang phục đắt đỏ và những phụ kiện đi kèm làm Akari nhìn đến không nổi mắt. Con gái mà, ai cũng thích dùng những thứ đồ trang sức này để tô điểm thêm cho mình, làm mình nổi bật nhất.

Lúc này, Akari đang quanh quẩn ở cạnh một bộ váy màu trắng nhìn rất long lanh, em cứ đứng ngẩn người nhìn nó, trong mắt là mê luyện khó có thể che giấu, bộ váy công chúa này dài tới đầu gối, nếp váy uốn lượn như một dải sóng nhẹ nhàng, đây là loại váy trễ vai, phần vai áo có rất nhiều viên cườm nhìn rất long lanh, trông rất giống các vì sao trên trời đang tỏa sáng lấp lánh, ngay phần hông có một cái nơ bướm to nhìn rất đáng yêu. Đơn giản nhưng quý phái! Bình thường nhưng đáng yêu là cảm giác bộ váy trắng này đem lại cho người đối diện. Nếu ai mặc bộ váy này thì quả thật biến thành thiên thần! Em mãi ngắm nhìn nó nên không nhận biết có một người đàn ông bước đến gần em, Akari không để ý lắm, chỉ biết người đó đứng cạnh em khá lâu, như đang đánh giá bộ váy trước mắt, rồi người đó hỏi.

“Em thấy bộ này thế nào?”

Như một phản xạ tự nhiên, em nói: “Đ...ẹp”

Rồi Akari giật mình, giọng nói này sao quen thế? Em quay sang nhìn người đó, chỉ nhìn thôi thì mém tí tay chân Akari đã bủn rủn cả, đôi mắt em trừng to, cả cơ thể gần như muốn sụp đổ, vì người đang đứng trước mặt chính là anh rể của em! Hàn Minh Tuấn, người đáng lẽ đã chết trong một vụ tai nạn xe!

“Anh..anh...rể?”

“Hửm? Em biết anh à?”- Người đàn ông đó có một làn da hơi ngăm đen, mái tóc màu vàng được cắt tỉa gọn gàng và cái kính cận màu đen càng làm anh tỏa ra sức hút của một người đàn ông trưởng thành nam tính.

Ngày xưa, cũng vì thế mà Aiko yêu anh. Và đằng ra hai người đã có một đám cưới hạnh phúc và ấm áp, nhưng thật trớ trêu, ngay trước đêm đám cưới anh rể bị tai nạn xe, người gây án đã bỏ chạy ngay lúc đó, xác anh nằm bơ vơ ở trên đường, không ai dám giúp anh, họ ngại dính dáng đến chính quyền, một mảnh chiếu đắp lên tro tro, đến cuối cùng, chị Aiko vẫn mong chờ một hôn lễ hoành tráng, nhưng người chị yêu đã mãi mãi biến mất rồi.

Nhưng ngay tại lúc này, người đàn ông đã chết kia lại đang đứng trước mặt em, khuôn mặt đó rất quen thuộc, dù Akari chưa bao giờ gặp được anh, nhưng thường hay thấy Aiko ôm ảnh anh mà ngẩn người, cũng vì thế mà Akari vừa nhìn là nhận ra anh ngay.

Nhưng cũng có thể là người giống người mà nhi...? Vì cho dù có suy nghĩ như thế nào thì sự thật anh rể đã chết vẫn không hề thay đổi.

Akari giật mình, vội lấy cuốn sổ tay trong túi của mình ra, viết vội mấy từ [Dạ em xin lỗi, em nhận nhầm người], sau đó, Akari quay mặt đi, định lảng sang chỗ khác không dám đứng quá gần anh, em sợ lòng em sẽ đau, không phải vì em đau vì ký ức cũ, mà đau vì nhìn anh làm em nhớ đến Aiko, nhớ đến những đêm dài chị thức trắng, ngồi dưới bậc thềm ôm di ảnh người đã khuất khóc đến thâm thương.

“Ừ, em cũng thích bộ váy này phải không? Đây là bộ váy anh tự tay thiết kế, đến bây giờ vẫn chưa tìm được người phù hợp với nó...”- Anh nói rồi hơi ngập ngừng, một tay anh vuốt nhẹ cái váy mà chìm đắm trong ký ức nào đó, thỉnh thoảng trong mắt anh toát ra đau thương, nhưng rất nhanh đã được anh che giấu rất kỹ.

Trái với suy nghĩ của tôi, anh ấy chỉ đứng một chút rồi đi chỗ khác, tôi hơi ngạc nhiên mãi nhìn theo bóng anh khuất sau một bức tường rồi biến mất. Trong lúc tôi còn hơi sững sờ thì một bàn tay vỗ lên lưng tôi làm tôi giật mình quay lại, đó là di Miwa, di đang thử váy, di đứng trước mặt tôi mà xoay vài vòng, nhìn di rất đẹp và rất lộng lẫy.

Chúng tôi lựa quần áo và trang sức rất lâu, có vẻ là vì di Miwa không có con gái, nên di ấy đặt hết tâm huyết của mình vào mà cố gắng chọn cho tôi một bộ váy mà theo di vừa quý phái vừa đáng yêu và phải hợp với tôi, đánh bật lũ con gái ở bữa tiệc, lời của di làm tôi liên tục bật cười.

Cuối cùng cũng mua xong, tôi nhìn đồng hồ, không ngờ chúng tôi đã tốn tận hơn một tiếng rồi, tôi và di Miwa còn phải vội về nhà để anh Louis làm tóc nữa.

Lúc đi ra quầy tính tiền thì người nhân viên đẩy cho tôi một cái hộp, bên trong là bộ váy trắng lúc này tôi đã ngỡ ngác ngắm nhìn rất lâu, nhưng do người giống anh rể kia xuất hiện, tôi cũng không còn có hứng thú đứng phân tích chiếc váy đẹp như từ trong truyện bước ra kia.

“Thưa cô, ngài Henry muốn tặng cho cô bộ váy này ạ.”

Tôi ngạc nhiên nhận lấy cái hộp, mở ra, khi nhìn thấy bộ váy màu trắng kia thì tôi triệt để há hốc mồm. Tôi ngỡ ngác nhìn người nhân viên ngỡ vực.

“Thưa... ngài Henry bảo rằng tác phẩm của ngài ấy chỉ hợp với một mình cô, mong cô nhận tấm lòng của ngài ấy ạ.”

Người nhân viên vẫn mỉm cười lễ phép nhìn tôi, thái độ đó là không cho phép tôi từ chối. Tôi cứ đứng tần ngần mãi, không bỏ xuống được mà cũng không thể đem đi được, cái hộp trong tay như cục than, nóng phải tay tôi. Di Miwa dường như hết kiên nhẫn, di ấy dứt khoát nắm tay tôi kéo ra khỏi tiệm.

Trên xe, di ấy lôi cái đầm của tôi ra, cảm thán nói.

“Henry Martin, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất nước Pháp, là người Trung Quốc, từ nhỏ đã theo ba mẹ sang Pháp định cư, “White Angle” là tác phẩm mà anh ta tâm đắc nhất, nó chỉ được phép trưng bày chứ không được bán, không ngờ bây giờ nó lại rơi vào tay con...”

Di Miwa dù sao cũng có xuất thân từ nhà thiết kế thời trang có tiếng, đối với Henry này di ấy đương nhiên là biết rất rõ. Điều làm tôi bất ngờ là không ngờ Henry lại là người Trung Quốc! Sự tò mò trong người tôi dần tăng lên, nếu đó là anh rể thì sao? Tôi không biết, cũng không biết, không có Aiko ở đây thì dù anh rể có còn sống thì cũng không quan trọng. Nếu anh còn sống thì anh đã đi tìm Aiko và tôi chứ không để chúng tôi sống bơ vơ như thế ngàn ấy năm, và tôi biết, không đời nào anh rể xuất hiện ở đây, vì đây là thế giới không có thật!

Buổi chiều, sau khi làm xong tóc cho di Miwa, Louis liền chuyển sang làm tóc cho tôi.

Anh ấy có vẻ là một người rất yêu nghề, bằng chứng là anh cứ sờ tóc tôi rất lâu, lâu đến nỗi tôi hoài nghi rằng anh ấy đang cố tình câu giờ làm tôi sốt ruột.

“Akari.. tóc em thơm quá... Cũng tốt nữa”

[Có thể do em dưỡng quá tốt? ^^]- Tôi viết vội rồi đưa anh.

“Haha...- Anh Louis cười khan vài tiếng, đoạn anh hơi ngẩn người nhìn tôi, đôi mắt anh thâm sâu và khó lường. Lúc nhỏ, ngoài mấy anh trai kia thì chỉ có anh Louis và anh Natsume là tôi không có dịp tiếp xúc nhiều với họ, tôi chỉ đơn giản là lễ phép với anh, giúp đỡ anh, tôi ngại nói chuyện với anh, vì tính anh ít nói đến kỳ lạ.

Nhưng rồi tôi sững người, vì anh Louis đang chà xát môi tôi, làn da của anh rất mỏng, đôi tay anh dù mãi cầm kéo nhưng vẫn giữ nguyên độ mềm mại, nhưng quả thật anh chà tôi rất đau, làm nước mắt tôi muốn rơi ra. Cho đến khi môi tôi đã sưng tấy lên thì anh mới bắt tay vào việc làm tóc cho tôi.

Tôi không hiểu nhìn hành động kỳ lạ này của anh, dạo gần đây cả gia đình Asahina hành xử quả thật là làm tôi nổi da gà, từ cái ngày người tôi nổi đầy mẩn đỏ làm cho anh Masaomi gắn Camera trước cửa phòng tôi, lúc đó cả tôi và vài người trong nhà cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng anh Masaomi không trả lời. Chỉ bảo rằng đề phòng có chuyện gì đó xảy ra với tôi, anh nhấn khá mạnh, làm mọi người rất hoang mang.

Tôi ngồi ngẩn người nhìn gương mặt mình trước gương, tháng sau tôi sẽ đi Tokashiki với Fuu và Len, nghe đâu đến đó sẽ có vài người đi chung, nhưng là ai thì tôi không biết.

Nhìn anh Louis trong gương, quả thật khi làm việc trong anh rất nghiêm túc và đẹp trai. Anh làm rất nhẹ nhàng, không hề gây đau đầu cho tôi làm tôi thấy rất thoải mái. Nghe đâu hôm sinh nhật của Subaru cũng là anh làm tóc cho Ema, nhưng rất tiếc ngày đó tôi phải đến bệnh viện nên không thể chúc mừng anh, chỉ khi về nhà thì tiệc đã tàn, tôi buồn đến chảy nước mắt, may là mọi người chưa đồ ăn lại cho tôi, thậm chí mấy anh phải lôi anh Subaru trở lại, tổ chức sinh nhật lại một lần nữa thì mới chọc cho tôi vui được.

Gần nửa tiếng sau thì đã hoàn tất, tôi vội ôm lấy anh Louis coi như cảm ơn anh, tôi hỏi anh ấy có lấy tiền không, anh ấy bảo tôi thật giống Ema, đều là em gái anh mà còn khách sáo, nhưng trước khi anh Louis đến Salon đã nói với tôi một câu rất kỳ quái làm tôi cứ ngẩn người giải mã rất lâu.

“Nếu em muốn trả thì trả anh thứ khác. Vậy anh đi trước...”

Tôi tức giận, cầm ly nước trên bàn uống ừng ực, khà một tiếng, ôm lấy Jin, lại ngẩn người nhìn cửa sổ trước mắt.

Tôi có cảm giác, sắp có chuyện gì đó sắp xảy ra rồi...

Ở một góc khác.

“Henry... Người thấy sao?”- Một cô bé đáng yêu, nhìn trong như một học sinh tiểu học lúc này đang ngồi trên một mái nhà gần đó, ả cầm trên tay một cái lưới hái dãi có gắn rất nhiều đầu lâu nhỏ, máu còn nhỏ giọt trên đó, bộ trang phục ả vận của hồ hang rất nhiều, chỉ che được vài nơi riêng tư, mỉm cười đầy phúc hắc, nhưng nếu không để ý đến đôi tay đầy máu và đôi mắt tỏa ra sát khí thì quả thật đây đúng là một tiểu thiên thần đầy quyến rũ...

“Cứ chờ xem... trò chơi còn dài mà...”- Người được gọi là Henry lúc này đã tháo cặp kính ra, để lộ đôi mắt màu vàng đầy ma mị, môi bạc nhếch lên, lấy trong túi ra một chiếc khăn mùi xoa, lau vội máu trên tay. Đoạn anh ta quay đầu lại, đập vài cái lên cái xác trống rỗng trước mắt. Rồi bật cười điên dại.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Xung quanh tối om, không một âm thanh, không một tiếng động. Thật kỳ lạ, tôi đang bị làm sao thế này? Lúc này, khi đang ngồi ngẩn ngơ trước cửa sổ với Jin cho qua thời gian thì tôi liền mất đi ý thức. Lúc tôi giật mình tỉnh dậy thì phát hiện ra mình đang ở nơi này rồi.

Xung quanh đúng thật là yên tĩnh, rất yên tĩnh, thật ra từ tận sâu trong đáy lòng, tôi mong đây là giấc mơ kia- nơi tôi có thể gặp họ.

Có một chút nhưng nhớ nhen nhóm trong lòng, tìm tôi như bị một tảng đá đè nặng không thể thở được, lồm cồm từ mặt đất đứng dậy, cả cơ thể tôi phát ra luồng ánh sáng nhẹ nhàng, soi sáng được một khoảng xung quanh tôi. Lúc này tôi mới phát hiện, nơi đây hoàn toàn chỉ là một màu đen u tối, không hề thấy được chút ánh sáng hoặc hơi người hiện hữu nào.

Chân, không tự chủ được cứ đi về phía trước, tôi cứ đi như thế mà không ngừng nghỉ, cũng không cảm giác mệt mỏi, tôi không biết tôi nên đi đâu, cũng không biết nên làm gì, nhưng dường như có một động lực thôi thúc tôi cứ tiến về phía trước đi, đừng dừng lại.

Đi được hơn nửa tiếng thì tôi liền giật mình, đôi mắt tôi mở to, có một cảm giác vui mừng và sung sướng dần dâng lên, hai mắt tôi liền nhòe đi làm tôi không còn có thể thấy được gì, lấy tay lau vội nước mắt, tôi mỉm cười vui vẻ chạy về trước, vì trước mặt tôi, phía cuối con đường chỉ toàn một màu đen âm đạm, một tia sáng đang dần len lỏi, dần chiếu sáng, dần mạnh mẽ hơn khi tôi ngày một lại gần.

Là anh sao? Là anh phải không, có phải là anh hay không, hy vọng là anh, bởi vì trong đêm tối này em chỉ mong có anh bên cạnh, anh là ai, anh từ đâu đến, có thể cho em biết được không, xin anh, là ai cũng được, hãy xuất hiện đi.

Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, tôi càng chạy thì đạo ánh sáng đó càng xa, càng xa, cứ mãi chạy, chạy, chạy không ngừng nghỉ, nhưng không tài nào đến được nơi đó. Nước mắt dần chanchứa đôi mi, lòng tôi đau như cắt. Là vậy sao, cuối cùng vẫn phải đối xử với tôi như thế sao, tôi chỉ mong được gặp lại anh, chỉ mong có thể thôi, vì sao chứ. Chúa ơi, mong ngài rủ lòng thương mà đón nhận con, con thật sự muốn gặp anh.

Mệt rồi, dừng lại, thở hổn hển nhìn về phía trước, tôi không hiểu sao mà ngay lúc này tôi bỗng cười đến vui vẻ, ôm bụng cười điên cuồng, cười, nhưng hai má lại ướt đầm, cười, mà mắt tôi đau nhói, cười, mà mũi tôi đau xót, cười, mà lòng trầm xuống. Thật sự rất đau, giống như có một mũi dao cứ liên tục

cửa nát vào tim, lại dường như có một nỗi bất lực to lớn dần chiếm lấy tâm khảm. Cũng không hiểu vì sao, nước mắt, nó cứ rơi mãi thôi.

Tàn nhẫn quá, làm vậy với tôi, tàn nhẫn quá.

Bỗng nhiên, ánh sáng đó dần to hơn, dần lan tỏa ra, không gian đen tối xung quanh dần bị nhấn chìm trong ánh sáng màu vàng nhạt đó, ấm áp quá, là gì vậy? Tôi nằm trên sàn, hai mắt mơ màng nhìn lên trên, cảm nhận được có một cái gì đó ấm áp đang dần tiến lại, có ánh sáng đang dần bao phủ lấy tôi.

Tôi xoay người lại, đối diện với nó.

Từ trong ánh sáng, một bóng người thon dài bước ra, tôi không thấy mặt người đó, chỉ biết, người đó có một mùi thơm rất nồng nàn, rất quyến rũ, người mặt trang phục bệnh nhân, nhìn người ốm yếu đến lạ. Nhưng vì sao trông người lại toát ra một sức hút mãnh liệt như thế? Vì sao em rất muốn lại gần người, muốn được nằm trong lòng người, nghe người hát, nghe người kể chuyện cho em.

[Nhưng anh ơi, em mệt quá...]

Không hiểu vì sao, trong đầu tôi liền xẹt qua giọng nói nào đó, là giọng của một cô bé, nhưng vì sao giọng em lại đau đớn và yếu ớt đến vậy? Cứ như... đó là giọng nói của một người đang cận kề cái chết vậy.

Người quỳ xuống, ôm tôi vào lòng, tôi ôm người thật chặt, người cũng ôm tôi thật chặt, tôi hít sâu mùi thơm của một loài hoa nào đó, chà, tôi không biết đây là hoa gì, nhưng mà tôi nghĩ nó sẽ rất ấm áp, như người vậy.

Hơi ấm từ người len lỏi vào tôi, ấm quá, người đừng buông tay ra nhé, cứ để tôi tham lam hưởng thụ giây phút ngắn ngủi này.

“Em hãy đợi anh nhé, anh hứa nhất định kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Tôi khe khẽ mở mắt ra, nghe người nói, giọng người thật êm tai, thật dễ chịu, tôi thật thích giọng người, kiếp sau sao, kiếp sau em vẫn muốn được ở bên anh, phải rồi, chúng ta đã hứa với nhau mà phải không? Dù cho bị ngăn cách bởi sự sống và cái chết, em vẫn muốn... Một lần thôi em vẫn muốn nói ra hết nỗi lòng này.

Tay tôi đã sớm không còn cảm giác, nhưng vẫn cố mà vươn lên, muốn cố gắng chạm vào má người.

Chạm được rồi, da thịt tiếp xúc nhau làm tôi mỉm cười hạnh phúc, thật tình, đã hứa với người là không khóc, tôi khóc thì người sẽ đau, người buồn lắm, thấy tôi khóc người cũng khóc theo, vì tôi và người, là hai kẻ bị chừa ruộng bỏ. Bàn tay người thô ráp xoa xoa mái tóc tôi, tôi cảm thấy tay người đang run rẩy, người sợ sao, em cũng sợ, sợ sẽ không gặp lại được người nữa.

Tôi mỉm cười hạnh phúc, giây phút cuối rồi, vẫn muốn nói với người điều ấy.

“Kiếp sau... em vẫn muốn... làm vợ anh...”

Anh hai.

Giật mình ngồi bật dậy, tôi sững sờ, thở hổn hển. Mồ hôi rớt thấm ướt cổ tôi, má vươn đầy nước mắt.

Tôi hơi sững sờ vươn tay lau vội khuôn mặt mình, biểu cảm thật sự kỳ lạ. Quái, tôi bị làm sao thế này? Tại sao buồn ngủ một chút, tỉnh dậy thì khóc rồi.

May là tôi chưa Makeup, không là bây giờ lem luot như một con mèo rồi, làm sao mà đi dự tiệc được. Liếc nhìn đồng hồ thấy đã chỉ sáu giờ, tôi giật mình luống cuống bò dậy, quay sang thấy Jin đang còn ngủ, hơi thở phập phồng đều đặn, có lẽ là ngủ rất ngon, thôi kệ, đánh thức nó sau vậy.

Tôi đi lại gần tủ quần áo, định bụng sẽ mặc bộ váy mà dì Miwa mua cho, nhưng đôi mắt vô ý liếc sang chiếc hộp nằm ngay ngắn trên bàn. White Angle...

Nghĩ thế, tôi hơi thờ dãi, cắn cắn đôi môi, dứt khoát ôm nó mà đi về phía phòng tắm.

Sau khi thay xong cái váy, tôi đứng trước gương mà sững sờ. Quả là nhà thiết kế tài ba của Paris, chiếc váy này thật sự là quá đẹp rồi. Cô bé trng gương với mái tóc trắng được uốn cong và tô điểm thêm những cây kẹp lấp lánh kim cương như hòa làm một với bộ váy này, đôi mắt màu đỏ nổi bật trên làn da gôm sứ, thoát nhìn trông như một tiểu thiên thần vừa đáp xuống Trái đất này, nhưng do chưa trang điểm nên trông sắc mặt cô bé hơi xanh xao và còn động lại vệt nước mắt.

Xoay xoay vài vòng, tôi hài lòng mỉm cười vừa ý, lấy trong tủ ra một cái khăn choàng trong suốt khoát hở qua hai cánh tay, trông tôi bây giờ thật sự toát ra phong thái con nhà giàu nhà... Thật sự là thích cái cảm giác này.

Akari sung sướng, nhưng rồi bỗng thất vọng ngồi phịch xuống thờ dãi, từ bé đến lớn em không hề biết trang điểm, cũng chưa từng dùng thử son môi hay những thứ linh tinh, ở tuổi em bây giờ con gái đã biết trau chuốt cho mình rồi, nhưng Akari vẫn còn là một đứa bé rất ngây thơ chưa trải sự đời. Kiếp trước thì bị nhốt trong nhà, không có cơ hội trang điểm, kiếp này thì hôn mê sáu năm, tỉnh dậy đã là thiếu nữ tuổi trăng tròn, làm sao mà biết được thế nào là lột xác?

Đầu óc trở nên tri độn, nhìn sợi dây chuyền lủng lẳng trên cổ, được rồi, đã hứa với Jin chỉ sử dụng phép thuật những lúc cần, nhưng thật sự là việc này rất

hệ trọng a, liếc nhìn Jin đang nói mớ bên cạnh, Akari nhăn nhó mày liễu, chu chu môi, đặt một tay lên sợi dây chuyền và nhắm mắt lại.

Dần dần, khuôn mặt em xuất hiện một làn khói trắng nhẹ nhàng bao phủ, một cảm giác mát mẻ và nhột nhột làm Akari nhếch mép cười. Làn khói ấy cứ bao phủ một hồi rồi tan biến đi.

Một lần nữa mở mắt ra, Akari giật mình nhìn mình trong gương, há hốc mồm không tin nổi.

Phía dưới đuôi mắt được đánh một lớp phấn màu hồng đáng yêu, còn có vài viên kim tuyến đang dần tỏa ánh sáng lấp lánh. Lông mi được nối dài ra và chải mascara, môi đã được son một màu hồng baby nhìn rất đáng yêu, nhưng có lẽ vì hai má Akari khi sinh ra đã hồng tự nhiên nên không cần đánh má nữa.

Đúng là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân mà...

Nhìn em bây giờ đủ để mê hoặc chúng sinh rồi.

Phép thuật, thật sự là kỳ diệu.

Tại bữa tiệc được tổ chức vào tối nay, tất cả khách tham gia đều phải vận trang phục vũ hội. Miwa là khách đặc biệt, thường xuyên là đối tác làm ăn với Tougo Sakamaki nên được ông ta đặc biệt trực tiếp mời đến dự. Tại dạ tiệc lần này, tất cả anh trai đều trốn hết, đến cả anh Masaomi và anh Ukyo phải viện đủ mọi lý do để khoải thác. Vì họ rất ghét cuộc sống xa hoa nơi quyền quý, rất phải nhìn những bộ mặt tô son trét phấn giả tạo, ghét phần bị giam cầm trong bộ lễ phục chật chội nóng nực. Cũng ghét những lễ nghi phiền toái.

Bất đắc dĩ, Miwa phải dùng biện pháp mạnh mà cưỡng ép Azusa đi chung, và còn cả Akari bị Miwa dụ dỗ.

Chiếc xe màu trắng chạy băng băng trên con đường vắng lặng quanh hiu. Akari ngồi dự vào thành xe, tay em ôm chặt Jin cũng đang lo lắng nhíu mày.

Ngắm lại lời của nó vào trước lúc cô đi.

“Chị Akari, em có lời này quên nói chị”

“Sao thế?”

“Thật ra, hôm qua em nhận được tin là đã xuất hiện một lỗ hổng thời không, dẫn đến tình trạng chúng ta rất dễ bị lạc sang một thế giới khác, có thể là tương lai, có thể là quá khứ, nhưng nói chung rất nguy hiểm, chị nên cẩn thận nhé.”

Dạo gần đây Jin rất ít nói, nó bảo nó đang bị đau cổ họng, có thể là do dạo trước nó tham ăn, đi theo Kero của Sakura ăn quá nhiều kem lạnh, dẫn đến phế quản bị đau, ầu cũng là một sự trừng phạt cho sự ham ăn của nó.

Nhưng dù đau thế, Jin vẫn cố thông báo cho tôi việc ấy làm tôi rất cảm động.

“Thật ra mẹ quên nói cho Akari biết việc này...”- Dĩ Miwa sau một lúc im lặng, thì bỗng ngẩng mặt lên nhìn tôi chăm chăm, hôm nay di vận bộ váy màu đỏ rực khoeo lưng trông rất quyến rũ, di nhìn tôi, làm tôi thấy hơi lo lắng. Azusa đang đọc kịch bản tiếp theo cũng phải ngừng lại ngẩng mặt lên nhìn Miwa dò xét.

Miwa hơi nhíu mày, nhìn tôi với ánh mắt đầy bối rối.

“Thật ra lão Tougo tổ chức dạ tiệc này là để tìm vợ cho mấy đứa con của lão ấy mà...”

“Cái gì?”-Giọng của Akari và Azusa vang lên thẳng thốt giữa không gian yên tĩnh. Trà được đặt một bên trong ấm sứ vừa rót ra khi này chưa kịp tiết ra vị chát, đã cảm nhận được cổ họng đắng ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Ráng đỏ dần chuyển sang màu tím đậm. Tại cổng chính của biệt thự nhà Sakamaki, chúng tôi đang đứng chờ đợi vị quản gia già vào thông báo cho gia chủ. Hôm nay khách đến rất đông, đứng thành nhiều bàn giữa không gian rộng lớn, còn bên trong nữa, thật sự là gia đình Sakamaki rất giàu có, cả một khu vực ở đây đều thuộc sở hữu của họ, nó to đến mức gần bằng một thị trấn luôn cơ...

Tôi bối rối đi đi đôi giày bata màu trắng dưới nền gạch, ôm chặt Jin trong lòng, Jin thì vẫn mãi nhìn cười nãy giờ, cả tôi, Jin, anh Azusa đều biết ý đồ của Miwa, tôi không trách vì đi gạt tôi, tôi chỉ buồn là chuyện quan trọng như thế mà đi lại giấu tôi.

Chỉ có Azusa là tức giận nghiêm mặt, hàn khí liên tục toát ra, anh u ám mà thâm căn rễ ken kết, Miwa đợt này thật sự quá đáng lắm rồi, tự ý hành động đã đành, lại còn là biến Akari thành ứng cử viên cho vị trí phu nhân kia nữa, quá đáng.

Chỉ hy vọng Akari đừng lọt vào mắt của những tên con trai nhà này thôi, đôi mắt Azusa khẽ liếc sang bóng dáng màu trắng bên cạnh rồi thờ dài, khó a... Hôm nay tay nghề của Louis tăng quá cao rồi, làm con bé quá nổi bật rồi, không muốn cũng khó...

Quán gia già sau một lúc biến mất liền xuất hiện, dẫn cả ba vào bên trong, hôm nay đi chung ba người là hai vệ sĩ đi theo hộ tống, nhìn từng chiếc xe chạy vào, các tiểu thư quý tộc giàu có duyên dáng trong những bộ váy tuyệt đẹp cùng các thiếu gia trẻ tuổi trong bộ tuxedo càng làm khung cảnh nơi đây đầy hương vị xa hoa và trang trọng.

Người hầu kính cẩn cúi chào rồi nhanh nhẹn mở cửa khi có một quý ngài nào đó đi tới trước cầu thang đá dẫn đến lối vào. Sảnh chính đã được trang trí rất cầu kỳ, người hầu bận rộn đi tới đi lui, nhưng thật kỳ lạ, trông họ như những con rối vô tâm vậy, họ cứ cúi gằm mặt mà làm việc, không hề nói chuyện, chỉ làm đúng bổn phận của mình.

Đi qua tiền sảnh là đến đại sảnh, nơi đã có rất đông khách mời đang vui vẻ trò chuyện, nhìn một lượt đại sảnh tráng lệ, những khuôn mặt tô son điểm phấn chiếm hơn phân nửa. Họ cười nói, cầm quạt phe phẩy hoặc là mời rượu nhau, giới thiệu con cái, hỏi thăm nhau.

Miwa như biến thành một người khác, mỗi cái nhấc tay đều toát nên vẻ quý phái quyền rũ, cả anh Azusa cũng thế, cả hai như đã quá quen với khung cảnh này, người người dẫn đi đến chỗ Miwa, mời bà những ly rượu vang đỏ mọng, họ nhìn Akari, đây soi mói và dò xét làm Akari khó chịu nhàu mày, anh Azusa thì đã đi sang bàn khác mời rượu, Miwa bảo anh làm thế để mở rộng quan hệ ra.

Họ chỉ biết Miwa có mười ba người con, nhưng không biết bà có một đứa con gái khác, thông tin bị Miwa bịt kín, chỉ có người thân quen mới biết được thôi. Đây cũng là dịp mà bà muốn mọi người biết tới Akari, trên cương vị là tiểu thư duy nhất của gia đình. Riêng Ema là con gái kế, nên mọi người không thấy lạ nên bà cũng không nhắc đến.

Bộ váy quá chặt dẫn đến tình trạng làm Akari liên tục khó chịu thờ dài. Akari xoa xoa phần eo đang bị kẹp chặt, không biết nên làm gì.

"Akari, sao thế con?"

Ở bên cạnh, Miwa vẫn luôn vui vẻ bắt chuyện liên lo lắng quay sang, Akari chột dạ nói.

"Dạ con không sao, chỉ là thấy hơi mệt trong người..."

Akari chưa nói xong, đã có hai người đàn ông lịch lãm bước tới, họ đều vận trang phục tuxedo quý phái, cả hai toát nên một thần thái quyền rũ và sang trọng làm các tiểu thư đứng xung quanh liên tục đổ mắt thăm thì với nhau.

Người đàn ông, với mái tóc màu cam nhẹ dài hơi xoắn tay cầm một ly rượu, ông ta trông còn rất trẻ, độ khoản hơn ba mươi, vận bộ trang phục tuxedo màu trắng quý phái, ông nhìn Miwa mỉm cười, khẽ ôm lấy bà, cả hai hôn nhau bằng một nụ hôn chào hỏi của Tây Âu. Đoạn, bằng chất giọng quyền rũ hơi ngà ngớt, ông nói: "Hôm nay thật sự rất vui khi đón tiếp quý bà đây thưa bà Miwa, còn đây hẳn là tiểu thư Akari mà Miwa hay nhắc đến? trông cô thật đẹp và quý phái, hôm nay cô là nổi bật nhất bữa tiệc rồi đây"

Nghe nhắc đến tên, tôi hơi giật mình nhìn, phát hiện mình đang hành xử quá phận, tôi liền điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nở một nụ cười xã giao lễ phép gật đầu chào và bảo: "Cảm ơn ngài, thưa ngài Sakamaki."

Ông ta chỉ mỉm cười nhìn tôi, nhìn chăm chú, đôi mắt của ông ta làm tôi nhàu mày khó chịu, tôi ghét những ai nhìn tôi với thái độ dò xét như thế, hướng hồ đôi mắt người này nhìn tôi như là đang đánh giá một món hàng vậy. Nhưng sau đó, ông ta vươn tay, giới thiệu người bên cạnh nãy giờ vẫn im lặng cho chúng tôi.

"Đây là con trai thứ Reiji của tôi."

Lời giới thiệu ngắn gọn, không hề thừa thãi một câu nào. Chàng trai tên Reiji đó chỉ khẽ gật đầu chào, rồi như vô ý, liếc tôi bằng đôi mắt kia, thật tình, cả gia đình này thật sự có thói quen thích dùng mắt mà trấn lột người đối diện đến thế sao? Chàng trai trước mắt với đôi mắt màu đỏ, gọng kính màu đen, vừa nhìn là biết thành phần tri thức rồi.

"Ồ... Vậy hẳn là quý tử của phu nhân Cordelia?"- Miwa cầm rượu nhấp một ngụm rồi mỉm cười nhẹ nhàng.

"Vâng."- Karlheinz mỉm cười híp cả mắt, tôi hơi u ám nhìn lão ta, trong lão ta thật sự rất kỳ quái, rất nguy hiểm, giác quan của hồ ly rất mạnh, có thể cảm nhận được nguy hiểm xung quanh, từ người Tougo này toát ra thứ mùi hương rất kỳ lạ, tanh hôi của máu, mà còn có cả hơi thở u ám từ địa ngục. Rất đáng sợ.

Chân, bất giác lui về phía sau, Karlheinz hơi ý vị thâm trường nhìn hành động của vị tiểu thư trước mắt, không ai biết lão nghĩ gì, chỉ thấy một cái nhếch môi như ẩn như hiện trên mặt lão, Reiji nghiêng đầu nhìn Karlheinz, rồi anh cũng lạnh lùng nhắm mắt lại, vì anh biết Reiji đang toan tính điều gì.

"Đi Miwa, con ra ngoài hóng gió một lát rồi vào ngay."- Akari khẽ nói vào tai Miwa.

Miwa hơi lo lắng cho Akari, nhưng hiểu đây là lần đầu Akari tham dự bữa tiệc này nên nhất thời chưa quen, bà hiểu mà, lần đầu bà tham gia cũng giống như thế, chỉ muốn tìm ra một chỗ vắng lặng mà hóng mát thôi. Vì thế, bà chỉ nói "Cẩn thận nhé", rồi quay mặt đi, tiếp tục cười nói với Karlheinz. Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn dần biến mất phía sau cánh cửa, đôi mắt Reiji và Karlheinz hơi lóe lên rồi biến mất.

Lang thang trong vườn hoa hồng, Akari liên tục thở dài, cuối cùng cũng thoát ra được khỏi nơi xa hoa quyền quý đó, thật sự là ngọt ngào không tưởng. Nhìn Jin đã trọ đầu sang một bên ngủ say sưa, Akari tức giận búng trán nó, Jin chỉ chep chep miệng mấy cái rồi quay mặt đi.

Thật tình, đem nó theo là vì nó lo lắng mình đi một mình sẽ xảy ra chuyện, mà nó ngủ như thế đấy. Coi được sao?

Tìm một chiếc ghế đá trống, nhìn ra phía vòi phun nước, xung quanh là hương thơm hoa hồng làm Akari hơi say mê ngơ ngác thần thờ.

Bên trong, âm nhạc và tiếng cười nói vẫn vang lên, nhưng không có ai ở đây cả. Chẳng hiểu sao từ lúc bước chân đến căn biệt thự này Akari đã vô cùng thấy khó chịu, và cô có cảm giác mình đã từng đến đây, nhưng nhất thời vẫn không nhớ ra. Từ lúc tỉnh dậy sau hôn mê, rất nhiều ký ức của Akari đã bị quên lãng, làm Akari thấy rất bức bối.

Căn biệt thự này rất kỳ quái, Akari cúi đầu lẳng lặng theo đuổi ý nghĩ riêng, nó có mùi máu, rất nồng nặc, không biết là ở đâu, nhưng rất tanh hôi, còn thoang thoảng có tiếng la hét ở đâu đó, điều đó làm Akari thấy rất sợ, chỉ mong cho đến nửa đêm để được về nhà.

Hoa hồng nở khắp mọi nơi, nhuộm một màu đỏ thắm, còn có cả hồng xanh và hồng bạc, xem ra gia chủ rất thích loài hoa này nhỉ?

Như bị mê hoặc bởi những cái gai nhọn kia, bất giác Akari liền vươn tay, toan muốn chạm vào nó thì phía sau có tiếng cười khe khẽ làm cô giật mình, ngón tay vì thế mà đâm vào gai, máu liền chảy ra.

Akari hít một hơi sâu, quay mặt sang hướng phát ra tiếng cười, chỉ thấy trên chiếc ghế đá lúc này mình vừa ngồi, có một cậu bé độ khoảng mười sáu mười tám tuổi, mái tóc tím rủ xuống, hai má thâm quầng màu đen trong óm yếu, cậu bé vận cái yếm đáng yêu, trên tay là một con gấu bông hải tặc bị che một bên mắt. Bên ngoài, cậu khoác một cái áo màu đen. Nhưng đôi mắt kia, vì sao nhìn cô như nhìn một thứ đồ chơi?

Khẽ đứng đưa chân, Kanato mỉm cười điên dại, mùi thơm của máu liên tục xâm nhập vào khứu giác, vươn lưỡi liếm môi, cảm thụ sự sợ hãi của người trước mắt, giọng Kanato đều đều, âm u như tiếng ác quỷ từ đại ngục vọng lên, làm máu Akari nháy mắt đều đông cứng.

"Gặp được cô rồi, Akari..."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Mùi thơm từ loài hoa hồng mà nị lan tỏa trong không gian tĩnh lặng của khu vườn, tô điểm thêm hơi thở độc ác từ người con trai trước mắt. Đôi mắt của cậu hết như những viên kẹo kia, to tròn nhưng lại không hề có độ ẩm, đôi mắt hết như mắt của người chết. Cậu hết như những cái gai của bông hoa hồng kia, sẵn sàng đâm vào người của những kẻ muốn tiếp cận cậu.

Đôi mắt bị những quầng thâm che phủ, trông như cậu đã không ngủ đã lâu, đã lâu, hoặc giả như đã một thời gian dài cậu bị bệnh tật hành hạ chẳng? Chỉ thấy làn da trắng như da xác chết kia nổi bậc hẳn dưới màn đêm thăm thẳm, càng tôn lên cho cậu một hào quang khó có thể che dấu, là hào quang của loài độc ác.

Trên tay cậu, con gấu kia dù bị bịt một mắt rồi nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận rõ ràng nụ cười quỷ dị phát ra từ nó, cứ như có một linh hồn nào đó cư ngụ trong nó vậy, làm tôi hoảng sợ đến đứng không vững.

Tôi không không chế được, đã sẵn sàng cho việc sẽ tung chiêu ra nếu cậu ta có ý định tiếp cận mình, kẻ này không an toàn !

Cậu nhóc đó chỉ im lặng ở nơi đó, nở một nụ cười ma quỷ, cậu ta bỗng cười lên khanh khách, tôi không biết có chuyện gì đáng cười ở đây, ngay lúc này, giữa bóng tối và không gian yên tĩnh, giữa vườn hoa hồng là một người con trai ôm con gấu bông kỳ lạ cười điên cuồng, khung cảnh này thật sự quá đáng sợ rồi, tìm tôi không chịu được mấy thứ đáng sợ này đâu.

Tôi nhìn cậu, cả cơ thể như lãnh đĩnh giữa biển Đại Tây Dương rộng lớn, dường như đã từng rất lâu rồi, là khi nào? Tôi không nhớ, tôi đã từng gặp cậu. Trong đầu thoáng hiện lên bóng dáng nhỏ bé cười tươi bên kia cái bàn đầy bánh kẹo, là ai thế nhỉ?

Tôi không nhớ, đầu đau như búa bổ làm tôi nhúm mày thật chặt. Cấn cấn đôi môi khô khốc, tôi đã quên gì rồi?

Chỉ thấy người đó từ trên ghế đứng dậy, lững thững bước từng bước đến gần tôi, tôi hoảng sợ, muốn lùi lại nhưng lại không có sức để bước, tôi đổ lỗi vì

buổi tối nên bản thân mới trở nên yếu đuối thế này, cứ bình tĩnh xem nào, dù sao cậu ta cũng là người bình thường, còn tôi có phép thuật nên chắc chắn sẽ đánh lại cậu ta.

Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, người đó ngay khi đứng trước mặt tôi, đôi mắt đó dường như xẹt qua một tia trách móc và ác độc, cậu ta nhếch miệng, lầm bầm vài chữ khá nhỏ, nhưng thính lực của hồ ly là độc nhất vô nhị nên không khó để cảm nhận được sự độc ác từ trong lời nói kia.

"Cô ta bỏ đi mà không nói trước, Teddy... chúng ta có nên trừng phạt cô ta không?"

Đoạn cậu ta ôm con gấu đó vào lòng, khẽ thì thầm bên tai nó mà nói nhỏ thì thầm, từng lời nói của cậu ta làm máu của tôi đông lại, tôi thề, tôi chưa từng gặp cậu ta trước đây, nhưng tại sao cậu ta lại bảo rằng tôi "bỏ đi mà không nói trước"? Chuyện này thật sự quá kỳ quái rồi.

"À này... chắc cậu hiểu lầm gì chăng? Tôi chưa từng gặp cậu trước đây."

Người đó sau khi nghe tôi nói vậy, cơ thể liền khựng lại ngay, đầu cậu vẫn giữ nguyên tư thế gác lên đầu con gấu, mái tóc tím lòa xòa che đi đôi mắt và biểu cảm của cậu, khá lâu, tôi thấy cậu ta không phản ứng gì liền vươn tay muốn chạm vào cậu ta, chỉ sợ cậu ta có bệnh gì thì tôi sẽ là người gây ra án mạng mất.

Nhưng, ngay khi tôi tay mảnh dẻ của tôi chạm vào vai của cậu ta, một cảm giác đau buốt mơ hồ nuốt trọn lấy tôi, và như có một phạn xả tự nhiên, tôi liền khéo léo lách mình sang một bên, quả nhiên ngay sau đó, một thứ sức mạnh màu tím nhạt nào đó liền hung hăng đánh đến tôi làm tôi giật mình, Jin từ trong mộng nghĩ thấy mùi nguy hiểm liền mở bừng mắt ra, nó niệm một câu chú, một vòng ánh sáng màu vàng liền trói chặt cậu trai kia, nhưng, trái với dự định của chúng tôi, người tóc cười lên điên dại, cậu ta lầm bầm gì đó như : "Chỉ có nhiều đây mà muốn đối phó với ta?" rồi liếc sang Jin, Jin liền giật mình vì người đó dễ dàng phá được phong ấn đó, ngay khi chúng tôi còn đang sửng sốt thì một đạo gió như lưỡi dao sắc bén cứa tới, tôi giật mình nhảy lùi về sau, nhưng quá muộn, má phải tôi bị cứa trúng, máu dần dần nhiều từng giọt, rơi trên đôi má gầy gò của tôi, tôi đứng không vững nên loạng choạng mém ngã, tôi thảng thốt kêu một tiếng "A" rồi ngơ ngác nhìn chàng trai đang cầm hận lờm tôi, đôi mắt kia... Có bao nhiêu là giận dữ, bao nhiêu trách móc, bao nhiêu giận hờn? Hệt như nếu hôm nay không giết tôi thì cậu ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên vậy. Rốt cuộc tôi đã tạo ra cái nghiệt gì đây?

Cái khăn choàng hồ bên vai tôi rơi một bên, có thể thấy trên đó là một vài giọt máu rơi trúng, tạo nên những đóa hoa mai nở rộ nhìn đến ghê người.

Mùi tanh hôi của máu dần dần lan tỏa trong không gian, tôi dường như nghe thấy được tiếng hít sâu của người trước mắt, tay, không tự chủ được mở ra, những móng vuốt sắc nhọn dần dài ra, được rồi, đây không còn là chuyện bình thường đáng để coi thường nữa rồi.

Người này không phải là con người ! Chắc chắn không phải, bởi vì phong ấn của Jin không thể nào dễ dàng bị phá nhanh và gọn như thế được, huống hồ cậu ta chỉ đứng im ở đó mà đã có thể tạo ra những vũ khí sắc bén đến độ kinh người, đủ để chặt tôi ra làm trăm khúc, đứa trẻ này chắc chắn là ma quỷ!

Tôi hạ thấp người xuống, móng vuốt dài giấu sau lưng, tạo ra một thế phòng ngự của loài sói, đôi mắt tôi hiện lên màu đỏ khát máu, cứ đến gần xem, tôi nhất định sẽ chặt cậu ra.

"Haha, không ngờ mấy trăm năm không gặp, cô đã thay đổi nhiều đến thế!"- Kanato mỉm cười, nhìn vật nhỏ đang nhe răng trợn mắt trước mắt, cảm thấy vật nhỏ này thật thú vị, cô ta đã bỏ đi mấy trăm năm, không ngờ khi quay lại đã có lá gan to thật. Trong đầu cậu bỗng hiện lên bóng dáng cao hơn mình một cái đầu, nắm lấy tay mình đi trong khu vườn rộng lớn chỉ để tìm kiếm mấy con dơi đã bay đi mất.

Lúc ấy Kanato biết, cô bé này chỉ muốn chọc cho cậu vui nên mới tạo ra những con dơi giả, bởi vì loài dơi của ma giới rất khôn ranh, chúng sẽ không đậu ở một nơi thoáng đãng như cành cây nọ chỉ để cậu bắt gặp, không đòi nào.

Nhưng nhớ đến việc cô ta bỏ đi khi chưa kịp chào hỏi, Kanato liền dấy lên sự căm phẫn từ tận sâu trong tim mình, muốn hung hăng hút trọn máu của cô ta, làm cô ta khóc lóc van xin mình, muốn tra tấn cô ta, làm cô ta mãi mãi rơi vào địa phủ không lối thoát!

Nhưng không ngờ, cô ả đã có thể mạnh đến như thế này, nhìn những móng vuốt sắc nhọn kia, Kanato lần đầu tiên cảm nhận được sự chùng chãi trong lòng mình, những móng vuốt kia cậu biết, nó rất mạnh, và cậu cảm nhận được trong thân thể nhỏ bé kia là một nguồn năng lượng vĩ đại đang dao động mạnh mẽ, có thể thấy người con gái này mang trong mình một sức mạnh to lớn và vĩ đại, nếu được khai phá, còn có thể đánh lại Karlheinz, vua của Ma cà rồng !

Nhưng bây giờ, chắc chắn điều ấy chưa phải lúc, nhưng, đánh lại Kanato cậu hoặc mấy người kia là điều chắc chắn có thể xảy ra

Nhưng bây giờ, chắc chắn điều ấy chưa phải lúc, nhưng, đánh lại Kanato cậu hoặc mấy người kia là điều chắc chắn có thể xảy ra.

Nhìn đôi mắt màu đỏ kia đang trừng trừng nhìn mình, Kanato muốn phì cười, giả nhân giả nghĩa gì chứ, trong đó rõ ràng thấp thoáng nét không nở nhưng móng vuốt vẫn không thu. Đúng là vật nhỏ mạnh mẽ !

Vậy thì hãy vờn một chút chứ nhỉ?

Nghĩ thế, Kanato lại cười một tràng làm chân Akari không tự giác được hơi chùn xuống, nhưng đôi mắt kia thì vẫn không thu lại nét lạnh lẽo, cậu nhóc, tôi không muốn làm cậu bị thương, mong cậu không giờ trò gì cả.

Nhưng, sau đó, phía dưới chân Akari, một vòng sáng màu tím đậm hiện lên, ma pháp trận của nó xoay quanh phía dưới làm Akari hơi giật mình, cô muốn nâng thân mình lên để nhảy ra nhưng ở dưới, những bàn tay màu trắng vươn lên, nắm lấy chân Akari kéo hòng lôi cô xuống lòng đất.

Jin hoảng hốt bay vọt lên trời, niệm chú và thả những quả cầu lửa ra, từng quả cầu xoay quanh tạo thành hình tam giác, và nó đập xuống, đánh tan những bàn tay kia.

Akari tức giận, gầm nhẹ, cả cơ thể phóng lên, dùng vận tốc nhanh nhất chạy lại gần Kanato, móng vuốt của cô vung lên, đánh về phía Kanato, anh hơi sững sốt nhưng rất nhanh liền né được, nhưng tốc độ của Akari quá nhanh, Kanato vừa né, chưa kịp tung chiêu thì đã nhận được một cú sút của Akari, cú sút đó rất nhẹ, nhưng nó làm Kanato đứng không vững đến loạng choạng, đoạn móng vuốt kia lại vung tới hòng xé toạt cổ họng của Kanato, Kanato giật mình, phát tay, ánh sáng tím vung tới gạt tay Akari ra. Nhưng Akari rất nhanh lấy lại được ý chí, Jin ở trên không, muốn xông vào chiến trận, nhưng rồi nó buông tay ra, bởi vì nó thấy trên một ngọn cây xa xa có hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang nhìn chăm chăm về hướng này...

Ở dưới, Akari liên tục vron móng vuốt của cô ra, Kanato thì nghiêng rặng, liên tục né, Akari đánh ra lực rất yếu, cực kỳ yếu, nhưng tốc độ của con nhóc này quá nhanh, cho dù ma cà rồng là loài thoát ẩn thoát hiện cũng khó có thể đuổi kịp tốc độ này.

Trong Akari lúc này, hết như một con sói điên cuồng khát máu đang cố gắng phá tan xiềng xích trói buộc mình vậy.

Kanato hơi sững sờ, dưới ánh trăng kia, cậu dường như thấy được chín cái đuôi màu trắng thoáng hiện ra nhưng rất nhanh liền biến mất, lập tức, móng vuốt của Akari đánh tới, tạo nên một vụ nổ kinh thiên động địa, làm kinh động đến những vương tôn quý tộc phía bên trong lâu đài.

Tòa lâu đài kia hơi rung lắc, những vị khách có vài người hoảng sợ la lên, nhưng rất nhanh đã được Karlheinz trấn an, lão viện lý do rằng khu vực này hay xảy ra động đất nhẹ nên mọi người không cần phải lo lắng. Karlheinz chỉ hơi nhíu mày rồi ra hiệu cho Reiji đi xem tình hình, còn bản thân mình thì ở lại trấn an những vị khách này. Lão tặc lưỡi, thật sự muốn cắn chết tên nào dám phá hoại khu vườn của lão.

Kanato thở hắt ra, ôm một vai bị thương lui về phía sau, nhìn người con gái ngao ngễ không hề bị tổn thương đang thu lại móng vuốt lạnh lùng nhìn mình. Chỉ vừa mới nãy thôi, Kanato có cảm giác rằng mình sẽ bị thử ánh sáng màu cam kia nhấn chìm! Khi vụ nổ xảy ra, Kanato thấy Akari xoay người một vòng rồi phóng tới gần cậu, lập tức trên đầu mình, từng đạo sấm sét đánh xuống, đồng thời dưới chân cậu là một ma trận màu vàng, những đạo sấm sét đó chỉ đánh xuống trong khu vực vòng tròn, nhưng Kanato thủy chung không thể né được, bởi vì khi cậu vừa lách mình sang thì đã bị móng vuốt kia cào trúng! Đồng thời, cậu nghe có tiếng hú vang lên... không phải tiếng sói hú, mà là của một loài nào đó cậu chưa hề nghe qua.

Khi những đạo quang giết người kia biến mất, thì chỉ thấy bóng dáng vật nhỏ màu trắng đang đứng yên nhìn mình, đôi mắt không biểu cảm chỉ nhìn mình chăm chăm, cậu sững sờ, khu vườn không hề bị tổn thương, những bông hoa vẫn thủy chung rung lắc nhẹ nhẹ, không thể nào, cậu và cô ta đánh nhau hăng đến thế mà lại không làm hư tổn mọi thứ xung quanh!

Akari hơi nhíu mày, che đi bàn tay đầm máu của mình, lúc nãy vô tình bị Kanato đánh trúng làm cô bị rách một mảnh rất lớn, lúc này máu tươi đang dần nhuộm đỏ làn váy màu trắng.

Mùi máu nồng nặc kích thích những người đang ở xung quanh tòa lâu đài, đồng thời kích thích luôn vị gia chủ đang nở nụ cười niềm nở với quan khách xung quanh. Karlheinz liếc mắt, nhìn lão quản gia già đang khom lưng bên cạnh gạt đầu, lão quản gia rất nhanh dâng đến một ly rượu màu đỏ, Miwa nhìn sơ qua, là rượu vang sao? Nhưng bà không biết, thứ mà Karlheinz đang uống chính là máu! Mùi máu nồng nặc như thế, là loài thượng hạng sao? Nhưng lão không thể rời đi ngay lúc này, nếu lão ra tay sẽ làm ảnh hưởng đến bữa tiệc này của lão, đành phải nhờ mấy đứa con của lão ra tay thôi.

Vết thương trên người cả hai rất nhanh liền lành lại, Kanato không biểu cảm nhìn vết thương trên mặt Akari dần khép lại, cậu biết, con nhóc này không phải là người thường.

Phía sau, một tiếng vỗ tay bộp bộp vang lên làm cả hai hơi sững người quay lại. Sau lưng Akari, bên kia khu vườn hoa màu xanh lam, bên trên bậc thang giá lạnh là năm bóng dáng thon dài, người thì đứng kẻ thì ngồi, nhưng họ đều có chung một biểu cảm là xem kịch vui.

Akari giật mình, nhìn những người trước mắt, họ đến đây từ lúc nào? Giống hệt người con trai tóc tím này, cô không thể cảm nhận được khí tức của họ, họ giống như những u lạnh giá lạnh lang thang bên hành lang mà không ai có thể cảm nhận được những dao động của bọn họ.

Akari nhíu mày, khẽ liếc sang Jin, cô biết cô đã đụng vào một việc khó khăn không lối thoát rồi, lúc nãy thì đánh nhau với tên quái dị kia, bây giờ mà còn dính dáng đến những người này nữa thì cô không biết kết cục của mình sẽ ra sao. Không được, cô và Jin phải né đi, không nên đứng đây nữa.

Nghĩ thế, Akari ôm Jin vào lòng, xoay người toan bỏ đi thì liền đâm vào một người trước mắt, chàng trai với mái tóc dài và cái mũi đang mỉm cười quý dī soi mói cô làm Akari thấy hơi bất an. Akari từng nói, cô ghét nhất là ai dùng đôi mắt kia nhìn cô, làm cô muốn móc nó ra mà dẫm nát.

"Hmmm, không ngờ cô bé nhỏ nhắn như thế này còn có thể đánh lại ma cà rồng? Thật thú vị..."- Đoạn anh ta vron lưỡi, liếm một vòng quanh đôi môi đỏ mọng kia, nhìn dáng vẻ phóng đảng đó, Akari cũng không biểu lộ biểu cảm gì ra mặt, cô biết nếu như ngay lúc này cô có biểu hiện gì quá đà sẽ dẫn đến rất nhiều hậu quả, thôi thì giả ngu để xem bọn họ định giờ trò gì tiếp theo.

"Hsss, mùi thơm này.... Là máu thượng hạng sao?"- Akari cảm thấy rùng mình một cái, toan vron tay đánh ra phía sau, vì cô cảm nhận được có một hơi thở lạnh lẽo phả vào cái cổ của mình, quả nhiên sau lưng cô, một chàng trai với mái tóc màu đỏ rượu đang nở nụ cười nhếch mép để lộ răng nanh trắng như sứ, cả khuôn mặt yêu nghiệt kia là một biểu cảm thèm khát khó có thể che giấu.

Akari thấy hơi sợ, nổi lo lắng liền dâng lên đến tận cổ họng, cô có cảm giác như mình đang đối mặt với Hannibal, tên sát nhân ăn thịt người nổi tiếng vậy.

Đối mặt với đôi mắt màu lục kia, Akari thấy hơi chùng bước không dám nhìn, cô sợ sẽ bị đôi mắt kia hút hồn, bởi vì đôi mắt đó quá đẹp, quá cuốn hút cô. Đó là cạm bẫy, Akari biết, nếu bị sa vào sẽ mãi mãi bị lôi xuống địa ngục của người con trai này, vùng vẫy đến không thể nào thoát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72

Giây phút đó, Akari chắc chắn không nhầm, chắc chắn, cô vừa thấy một con quỷ! Là loại ma quỷ khát máu nhất trên thế gian này, Ma cà rồng!

Trên người bọn họ là mùi máu tanh hôi nồng nặc làm mũi của cô đau nhức lợi hại. Đường như thấy biểu cảm của cô quá thú vị, chàng trai với cái nón hơi hất mặt lên và nở nụ cười đều đặn quen thuộc, phóng thẳng nói: "Thấy chưa? Vật nhỏ này chỉ được có cái vỏ, còn biểu cảm thì thật thú vị..."-Đường như là cậu ta đang nói với Kanato, đoạn người đó đi lại gần, cầm tay của Akari lên mà ngửi thử, quả nhiên, Laito hơi căng mắt ra và cảm thán-"Mùi máu này thơm quá...là loại thượng hạng sao?"

Akari bắt đầu hiểu rõ, máu! Vậy ra cô đoán không sai, những người này chính là ma cà rồng! Trên thế giới này có muôn vàn điều mà chúng ta không thể nào biết trước được, ví như Sakura là thủ lĩnh thế bài có ma pháp điều khiển sức mạnh của các lá bài đó, hay như Syaoran là một pháp sư cấp cao, sức mạnh của cậu là những lá bùa và thanh kiếm kia. Và thậm chí, chính Akari, một con hồ ly có sức mạnh thông qua việc hít thở tinh hoa của trời, trải qua sự rèn luyện miệt mài để có thể mang trong mình một con quỷ khát máu đang ngủ yên...

Vì thế, việc những người trước mắt là ma cà rồng Akari vẫn còn nửa tin nửa ngờ, nhưng tin thì nhiều hơn, bởi vì cho dù ma cà rồng chỉ là truyền thuyết từ mấy thế kỉ trước đây nhưng không phải là không có khả năng là thật!

"Không ngờ cô ta lại không hề hoảng sợ như những á đần bà khác..." Một chàng trai đang dựa tường, với mái tóc hệt như những bông tuyết kia đang lạnh lùng mà nhìn Akari, anh nhẹ nhàng nói, dường như là lơ đãng, dường như là anh không quan tâm đến những người trước mắt, dường như là anh đang xem một vở kịch hài hước nhất mà diễn viên chính là Akari. Thái độ coi thường đó làm Akari thấy hơi giận.

Akari đến đây, mục đích chính chỉ là muốn giúp Miwa mở rộng mối quan hệ ngoại giao giữa các nhà quý tộc khác chứ không hề muốn dính dáng đến những chuyện phiền phức này! Đầu tiên là bị Miwa lừa tham gia buổi tiệc trên danh nghĩa là quyên góp tiền từ thiện nhưng thật tế lại là kén dâu cho con trai mình của Tougo Sakamaki! Tiếp theo lại bị tên nhóc tóc màu tím đang mỉm cười biến thái với con gấu kia vòn một trận, làm hao tổn hết nguyên khí và năng lượng của cơ thể cô! Sau đó lại bị những tên này trêu chọc.

Quả nhiên không phải là nơi tốt mà, sau này ra đường Akari nên để ý xem có ai là dòng họ của Sakamaki không, cô sẽ tránh né để tránh dính họa vào tâm thân tàn tạ này.

"Thế các anh có thấy sợ không?"- Akari mở miệng, nhỏ nhẹ nói, dường như thách thức mà nhìn người tóc trắng, anh ta nhìn Akari, tức giận trong mắt liền dâng lên, anh gầm một tiếng: "Cô nói cái gì?" rồi toan bước đến, nắm đấm trên tay anh ta nắm chặt, có thể nghe thấy tiếng răng rắc vang lên trong đêm, nhưng Akari không sợ, bởi vì cô tự tin, chỉ với phần năng lượng còn lại của mình, cô có thể dễ dàng chạy trốn...

"Im đi..."- Người con trai khác với mái tóc màu vàng cam đang nằm trên một cái lan can gần đó, tai người đó đeo một cái headphone nhỏ nối liền với máy mp3 treo trên cổ, Akari hơi lú lút, quái lạ, tên này sao lại quen đến thế?Rõ ràng là đã gặp ở đâu rồi nhưng lại không nhớ ra, càng nghĩ não cô càng đau, càng suy diễn mọi thứ lại càng đi quá xa làm Akari mất mết mà thờ dài.

"Các người đang phá nhịp nhạc..."-Chàng trai đó lại nói tiếp.

"Thế thì tại sao anh lại không kiếm một nơi khác mà ngủ? Đâu ai mượn anh nằm ở đây đâu nhỉ?"- Chàng trai tóc đỏ rượu mỉm cười khinh miệt nói.

"Tôi đâu nhớ chỗ này có ghi tên của cậu?"- Không mở mắt, nhưng những lời người kia nói hệt như một câu đối thoại bình thường, đáng vẻ lười biếng trông như muốn ngủ gật luôn kia làm Akari thấy hơi gan tị, ước gì mình cũng giống anh ta bạ đâu ngủ đó được, bất chấp mọi hoàn cảnh, không gian, thời gian...

"Được rồi, bữa tiệc còn đang diễn ra, các người ở đây gây họa thì còn ra thế thống gì?"-Người tên Reiji lúc này Akari đã từng gặp khẽ đẩy cái gọng kính màu đen của mình lên, rồi với dáng vẻ hệt như một người trưởng thành và là gia chủ của một gia đình đã trải qua huấn luyện, anh ta lịch sự nói-"Quý cô Asahina, hy vọng cô có thể tha thứ cho hành động của những tên thiếu hiểu biết này, bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, tôi sẽ đưa cô trở lại..."

Tôi nhìn Reiji, hệt như nhìn Đấng cứu thế, may mắn, thật sự là may mắn, tôi vui vẻ, vung tay gạt hai người đang kiềm mình lại mà chạy vội lại chỗ anh ta, đưa tay đặt vào đôi tay đeo găng đang chia ra, đáng vẻ của anh ta hệt như một người quân gia đang dẫn dắt một quý cô trở về vậy, làm trong Akari nổi lên một chút hư vinh ảo.Bây giờ chuyện cấp bách nhất là phải trở về bên Miwa, ít ra chỗ kia đông người, lũ Vampire này sẽ không hành động lỗ mãng...

Nhưng chợt Akari nhớ ra điều gì đó, liền rút tay lại mà quay lưng, chạy về hướng bên cạnh bồn hoa màu đỏ kia, ở đó, trên một bông hoa hồng đang khoe sắc thắm là một cái khăn choàng màu trắng đang tung bay trong gió, khăn kia đã bị những cây gai sắc nhọn làm rách, nhưng không sao, Akari cầm cái khăn lên phui phui bụi, vờn một ngón tay ra vuốt nhẹ, lập tức những chỗ bị rách liền lành lại, vài giọt máu trên đó cũng dần bị hút vào bên trong lớp vải kia, chỉ để lại một màu trắng trong suốt thuần khiết như chưa từng có vết bẩn gì.

Máu trên váy cũng bị Akari dọn dẹp, trong cô lúc này bình thường hệt như lúc cô bước chân vào lâu đài này.

Không để thừa một giây nào, Akari nhanh chóng xoay lưng lại chạy về hướng của Đấng cứu thế, Đấng cứu thế chỉ hơi liếc mắt nhìn Akari, đoạn Đấng

cứ thế lại lần nữa vươn tay, cầm lấy đôi bàn tay gầy gò nọ mà dẫn đi.

Năm người còn lại hơi đánh mặt nhìn hai bóng người biến mất bên cạnh lối rẽ mà nở nụ cười quý dị.

"Xem ra cô ta chính là người lão ta chọn..? Thật thú vị..."- Laito mỉm cười, nụ cười đều đặn như thường ngày mà nói.

"Chưa chắc, tôi có cảm giác không phải cô ta."- Ayato, vẫn với biểu cảm yêu nghiệt, nhếch mép nói- "Nhưng bốn thiếu gia thật sự thấy hứng thú với cô ta..."

"Tôi phải trừng phạt cô ta... Cô ta là người có lỗi trước"- Kanato ôm Teddy, lơ đãng thì thầm, không to cũng không nhỏ, nhưng đủ cho những người xung quanh nghe được sự cảm hận trong đó.

Laito hơi sững sốt, và như nhớ ra điều gì đó, anh ta vươn một tay chống hông tò mò hỏi: "Rốt cuộc cô ta đã làm gì mà anh giận thế?"

"Mấy trăm năm trước cô ta đã từng đến đây, nhưng cô ta dám bỏ đi, còn dám quên luôn cả tôi..."

Câu nói đó làm ký ức của tất cả những người ở đây quay trở về mấy trăm năm trước, đã từng, khi bọn họ còn nhỏ, dường như đã từng bắt gặp bóng dáng này trước đây, quá lâu, tưởng như đã quên, không ngờ chỉ một câu nhắc nhở liền kéo bọn họ quay trở về quá khứ đã bị lãng quên, quá khứ về một buổi chiều hoàng hôn chạng vạng...

"Là cái con nhóc từ trên cây nhảy xuống đó hả!?"- Ayato giật mình hết hồn nhìn Kanato không tin được.

"Mấy trăm năm trôi qua mà cô ta cũng không già đi, còn giống chúng ta, giữ mãi dáng vẻ kia? Không lẽ cô ta cũng là ma cà rồng?"- Laito lần đầu tiên thu lại dáng vẻ háo sặc bốn cộn của mình mà nghiêm túc suy nghĩ về một vấn đề nào đó, dường như vấn đề này quá cao thâm làm anh ta liên tục nhíu mày tú, đôi mắt cũng bắt đầu mờ đi về trời đù."Ma cà rồng thì chưa chắc, nhưng không phải người thì hoàn toàn có thể, lúc này cô ta tung chiêu đánh tôi, rõ ràng là đã thu lại rất nhiều năng lực nhưng vẫn làm tôi kiệt sức! Cô ta thật sự rất mạnh."-Kanato tức giận, bấu chặt Teddy mà nghiến răng. Con ả đó! Dám làm cho cậu bị thương, thù cũ chưa quên thù mới lại xuất hiện, cậu nhất định sẽ đòi lại hết món nợ ngày hôm nay và của ngày trước, làm cho con ả đó phải khóc lóc van xin!

Riêng Shuu, dù tai có đang đeo tai nghe nhưng những lời của Kanato anh vẫn có thể nghe được, Shuu đương nhiên vẫn còn nhớ rõ, ký ức của buổi chiều bên bờ sông kia, cô bé đó đã từng hứa sẽ quay trở lại, sau đó cùng anh đi gặp Edgar, nhưng anh đã đợi mãi, đợi mãi, cứ mỗi buổi chiều sẽ ra ngồi ở con sông đó mà chờ đợi, nhưng đến tận khi làng của Edgar bị cháy, Edgar thì chết, Akari vẫn không trở lại.

Shuu hận con người đó, có thể bởi vì Edgar chết, anh hận cái người con gái đã hứa sẽ quay trở lại cuối cùng lại thất hứa, ánh mắt cô lúc nhìn anh, rõ ràng là nhìn một người không quen biết! Ánh mắt của cô bé ngày đó, là sự đồng cảm, là sự vô tư, là sự hồn nhiên. Ngày đó cô cứu con chó cỏ mà Edgar tặng anh, cũng cứu luôn trái tim của anh, nhưng khi cô thất hứa, đã đập tan đi thứ tình cảm vừa chớm nở đó! Tất cả là tại cô! Là tại cô.

Shuu không tự chủ được thắm cảm hận người con gái bạc tình kia. Anh mở mắt ra, không còn nghe rõ tiếng đàn piano nhẹ nhàng trong máy nữa, trước mắt anh chỉ còn lại ngọn lửa bùng lên giữa bầu trời nhuộm khói đen, và tiếng khóc la xa xa của bao nhiêu người dân vô tội. Là tại ai?

Riêng Subaru thì không có biểu cảm gì quá đà, ngày đó anh chỉ đơn thuần là nhìn một giống loài biết đi trước mắt, con bé đó chỉ hỏi anh "Xin lỗi, cậu có thấy một con thú nhồi bông nào đó không?", nên anh cũng không có ấn tượng gì, ngoài cái con gấu mà luôn dính trên vai con bé đó, ngày đó nó cứ đậu mãi trên vai cậu, đuôi thế nào cũng không đi, chỉ yên tĩnh ở đó, cùng cậu nhìn Christa. Cho tới khi người đó đến đem nó đi, cậu mới sực nhớ ra là đã có một con gấu trên vai mình.

Nhưng cậu không bận tâm về điều đó. Vì cậu còn có thứ phải làm.

Nhất thời ai cũng theo đuôi một suy nghĩ của riêng mình, cho tới khi lão quân gia già đến, truyền lệnh của Karlheinz, thì chỉ còn thấy mảnh vườn vắng lặng không một bóng người, chỉ còn thấy đài phun nước đang bắn ra những giọt nước tung tóe, và những cánh hoa hồng tung bay trong gió, hệt như những giọt máu thấm đẫm màn đêm kia...

Trở lại bữa tiệc, khách khứa dường như đã đông hơn mấy tiếng trước, chiếm gần hết cả đại sảnh rộng lớn này, ngọn đèn trên trần và xung quanh tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng quý phái, những nghệ sĩ đang hăng say chơi những bài nhạc cổ điển nào đó. Khung cảnh quả thật xứng với một bữa đại tiệc có tầm cỡ quý tộc.

Tôi nhìn những khuôn mặt vui cười giả tạo trước mắt, có cảm giác buồn ngủ, rất buồn ngủ.

Nhìn qua bên cạnh, đã không còn thấy Reiji đâu cả, chắc là anh đã đi tiếp khách ở bàn khác rồi. Tôi hơi thở dài, ôm chặt Jin, thật sự hôm nay đúng là ngày xúi quẩy mà, sau này nên coi từ vì trước khi ra đường mới được.

Nhìn sang bên chỗ Miwa, thấy bà đang mỉm cười khúc khích với các quý bà sang trọng khác, cảm thấy lúc này mình đi đến thì thật không phải nên tôi lựa chọn ngồi ở một góc, nơi mọi người ít để ý tới.

Tôi không thích chỗ đông người, và cực kỳ không quen chỗ toàn là người lạ nên nhất thời tôi có chút bực xích với chỗ này, thật tình tên nhóc tóc tím kia, đừng có mà rảnh hơi đi kiếm chuyện với tôi thì hẳn là bây giờ tôi đã được hít thở không khí trong lành và ngắm nhìn hoa hồng cho qua thời gian rồi.

Nhìn ly nước lọc trên bàn, tôi thấy hơi bất lực, thật tình cái tính nết chỉ uống có nước lọc hoặc nước lạnh này thật đáng ghét, tôi cũng muốn uống thử rượu hay soda hay nước có ga gì đó, nhưng thủy chung là không uống được, thật là khổ.

Tôi cầm ly nước lên uống cạn, rồi đặt mạnh chiếc ly trống không lên bàn rồi nhìn chăm chăm về phía trung tâm sảnh lớn nhộn nhịp người.

Nhân vật chính của bữa tiệc-Tougo Sakamaki- đang niềm nở bắt tay với các vương tôn quý tộc khác, tôi từng nghe Miwa nói rằng gia tộc Sakamaki từng là một trung các gia đình quý tộc thượng lưu nhất vào mấy thập niên trước, từ khi Tougo xuất hiện, họ đã từ một gia đình quý tộc phát lên, trở thành một trong những gia đình giàu có nhất Nhật Bản.

Đúng là vampire có khác, làm gì cũng giỏi hơn người thường... Tôi hơi khinh miệt mà nhếch môi.

Xem ra tối hôm nay sẽ là một bữa tối náo nhiệt đây, chỉ nhìn biểu cảm mê luyến của các quý cô trẻ tuổi nồng nàn giành cho mấy thiếu gia nhà Sakamaki là biết, không chừng khi cưới họ về thì các cô sẽ chỉ còn là một cái lọ trống rỗng chả còn lít mầu nào mất thôi... Thật ngu xuẩn.

Cuối cùng, đồng hồ điểm mười một giờ, đây là thời khắc mà ai ai trong bữa tiệc cũng mong chờ, sau khi gia chủ bước lên bục, thông báo về mục đích của buổi tiệc ngày hôm nay là quyên góp tiền ủng hộ trẻ em Châu Phi, đồng thời lão ta cũng ngầm ám chỉ việc lũ con trai của lão đã sắp đến tuổi trưởng thành rồi... Nói áp úng vậy là chẳng phải ám chỉ rằng đang tìm vật tể cho lũ con của lão sao?

Giữa những tiếng vỗ tay, những lời chúc phúc, trái tim của tôi hơi chùng xuống, tôi móc điện thoại ra, nhìn ảnh đại diện là tôi và Syaoran, cảm thấy tim mình mềm ra như bún.

Tôi nhớ về ngày đó, ôm bụng đau nhói và mồ hôi lạnh rơi ướt luôn cái áo phông trên người, Syaoran lạnh lùng đứng một bên nói: "Nếu cậu không mạnh lên thì sau này có chuyện gì xảy ra tớ cũng không thể bảo vệ cậu được."

Lời nói đó như thức tỉnh tôi, thức tỉnh sự yếu đuối trong tôi, trải qua nhiều chuyện như vậy tôi biết rằng đã tới lúc tôi phải thay đổi tính cách của mình, thay đổi con người mình, vượt lên cái tôi mềm yếu trước kia mà trở nên mạnh hơn, mạnh hơn nữa. Và cuối cùng tôi đã đạt được thành quả rồi.

Thuật [Cuồng Phong Sấm Sét] là một biến dị của thuật [Thần Sấm] của Syaoran, với việc tạo ra một ma pháp trận trói mục tiêu vào một nơi đã định, sau đó từ trên trời sẽ xuất hiện một loạt bão sấm sét liên tục đánh tới mục tiêu, mục tiêu sẽ không thể nào né được cho đến khi vòng tròn kia thay đổi nơi cố định. Đây là chiêu rất mạnh, cực kỳ mạnh, cần tổn hao rất nhiều năng lượng bên trong cơ thể và rất có thể gây nguy hiểm cho người thi hành trận.

Nhưng tôi đã làm được, đó là một việc rất đáng mừng.

Tôi cũng đã vận dụng được những kỹ năng đơn giản của hồ ly mà đánh bại mục tiêu, dùng vận tốc nhanh đến chóng mặt làm lung lay tinh thần mục tiêu, cuối cùng hạ đòn quyết định!

Tộc Hồ Ly không có ác tính, nhưng tinh thần hiếu chiến lại rất cao, một khi gia nhập chiến trận đồng nghĩa với việc sẽ đắm chìm trong nó mãi mãi, và mới lúc này quả thật tôi cảm thấy việc hành hạ thẳng thót kia như cái thú vui nhỏ bé vậy. Nhìn biểu cảm kinh hoàng của nó hay dòng máu thấm ướt vai nó, tôi cảm thấy rất tự hào về thành quả của mình cũng như muốn hung hăng chà đạp nó nhiều hơn...(Vây là biết rồi nhé =)) Chị không phải là M đầu. S bầm sinh đó).

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Ánh sáng bỗng nhiên tối đi vài phần, âm nhạc chuyển thành điệu valse nhẹ nhàng, giọng hát của nữ ca sĩ vang lên, nhẹ nhàng, uyển chuyển, ngọt ngào như tiếng chim sơn ca.

Mọi người lần lượt bước vào giữa trung tâm vũ hội. Tôi từng nghe qua bài hát này trước đây, trong quán của chị Nao, tôi rất thích bài nhạc cổ điển này nên nhất thời tâm trí liền bay theo giai điệu bay bổng của nó.

Nhìn những bóng dáng đang hòa vào nhau, khiêu vũ hết như đàn chim đang bay lượn mà tôi thấy hơi ganh tỵ, ước gì có chàng nào lại gần mời mình nhảy nhỉ? Biết vậy rủ Syaoran theo là được rồi...

Trước mắt, một đôi tay vươn ra trước mặt tôi, tôi ngược mắt, hơi sững sốt nhìn anh Azusa đang mỉm cười nhìn tôi, một tay anh giấu sau lưng, một tay chia ra làm động tác mời.

Tôi hơi khựng người, nhưng rồi mỉm cười, đặt một tay vào tay anh, anh nắm tay tôi, lôi tôi ra giữa trung tâm, một tay anh đặt ngay eo tôi, tay còn lại nắm lấy tay tôi, chúng tôi khiêu vũ cùng với nhau, giữa nơi ánh sáng của đèn trần chiếu rọi, tôi đã từng khiêu vũ trước đây, nói đúng hơn là Hikari đã từng, cũng nhờ cô ấy đã hòa làm một với tôi nên tôi cũng kế thừa sự uyển chuyển của cô ấy.

Tôi và anh phối hợp nhịp nhàng, không biết rằng mọi người đã dừng lại say đắm nhìn tôi và anh đang nhảy với nhau, Miwa một tay che miệng cười khúc khích thì thầm với một quý bà bên cạnh, thỉnh lúc tôi khá tốt, tôi nghe được rằng: "Ồ đúng vậy, hai đứa đó là con tôi... không không, con bé là con nuôi của anh tôi thôi... phải phải, là tôi nhận con bé về.Haha, phải, hai chúng nó xứng đôi nhỉ?"

Hoặc có một vài tiểu thư đang xinh xinh nhìn chúng tôi, họ nói: "Nhìn bộ váy của cô ấy kìa, đó chẳng phải là White Angle sao?"

"Ồ, thật may mắn khi cô ta sở hữu nó."

"Đáng ghét, tôi cũng muốn có."

"Người con trai kia thật lịch lãm, không biết là thiếu gia nhà ai?"

Mặc kệ những lời bàn tán chúng tôi vẫn mỉm cười nhìn nhau, cái khăn choàng trên tay tôi tạo thành những dải ruy băng uốn lượn và ánh sáng lấp lánh trên bộ váy càng làm cho cả hai chúng tôi như đôi thần tiên ngọc lữ đang hòa vào nhau.

Bài hát đến đoạn cao trào, mọi người cũng khôi phục lại tinh thần, tiếp tục nắm tay nhau mà khiêu vũ, tạo nên những vòng tròn nhỏ trên khắp đại sảnh, tôi hơi liếc mắt sang, thấy Miwa đang mỉm cười nhảy cùng Tougo Sakamaki, cả hai người họ dường như đang thảo luận về một vấn đề nào đó.

Ngay khi điệu nhảy kết thúc, giọng của Tougo vang lên: "Đổi bạn nhảy", một tràng cười vui vẻ vang lên, anh Azusa lập tức bị những quý cô khác bao vây, còn tôi thì ngẩn tò te hơi bức dọc nhìn hành động thiếu lịch sự của họ.

Nhưng chẳng mấy chốc, eo tôi liền nhói, cả cơ thể đổ rạp về sau, đối mặt với khuôn mặt yêu nghiệt lúc này, mái tóc mà đỏ rực và nụ cười nửa miệng đặc trưng kia làm mặt tôi hơi đỏ. Tôi thầm trách mình lỗ mãng, biết người trước mắt là ai mà còn không giấu nổi si mê, nhưng quả thật anh ta rất đẹp trai mà... mà con gái, trai đẹp không mê thì mê gì? Hơn nữa cả ngày nay tôi quả thật rất mệt mỏi, thôi thì kệ vậy.

"Nhảy với tôi một bài được chứ, tiểu thư?"

Ayato nhếch mép, nói nhỏ, rồi không đợi tôi phản đối, nhạc lại vang lên, tôi liền như một con rối mặc anh ta xoay vòng, xoay vòng rồi lại xoay vòng, tôi thấy hơi choáng, lờ mờ anh ta. Toàn muốn dùng móng vuốt bóp eo anh ta thì bị anh ta chặn được, người đó lại cười đều nói nhỏ.

"Vật nhỏ thú vị, thu móng vuốt của cô lại đi..."- Anh ta thờ vào tai tôi làm tôi sựng da gà-"Ta tên Ayato Sakamaki, nhớ."

Rồi anh ta nhấc tôi lên theo nhịp nhàng làm tôi ngẩn người, người này có bệnh à?

Làn váy màu trắng tung bay theo từng giai điệu, mái tóc màu trắng hòa cùng bộ texudo màu đen mờ hờ hai nút áo tạo nên một điệu valse ma mị chưa từng có. Cả hai người dường như tỏa ra một đám gai hoa hồng bài xích lẫn nhau làm những người đứng xem mê mẩn.

Chân, vừa xoay thì lại rơi vào lòng ngực của người khác, ngẩn mặt lên nhìn, là người con trai đội nón, anh ta cười ngả ngớn, nắm eo tôi nhảy nhẹ nhàng theo điệu nhạc.

"Từng cử điệu của em làm ta cứng lên luôn rồi..."- Lời nó tởm lợm đâm uế kia làm tôi chán ghét nhũn mày nhìn anh ta, anh ta mặc cho biểu cảm kinh thường của tôi cũng không biểu hiện gì quá đáng, chỉ nhếch mép, một tay nắm lấy cằm tôi mà thờ vào nói, mùi rượu thoang thoảng làm tôi tặc lưỡi-"Ta tên Raito... vật nhỏ đáng yêu, em nhất định sẽ phải nằm dưới thân ta thôi..."

Rồi anh ta xoay tôi một cái, tay tôi vụt khỏi tay anh ta làm tôi hơi giật mình, định an ổn lại thì lại bị lôi vào lòng ngực của người khác lần thứ ba...

Lần này là Reiji, anh ta quả thật là Đấng Cứu Thế của tôi rồi, anh ta chỉ hơi liếc tôi, rồi nắm tay tôi nhảy nhẹ nhàng theo nhịp nhạc, không có xoay tôi như chong chóng giống hai người kia, nhìn từng bước nhảy của anh ta dường như đã trải qua huấn luyện rất kỹ rồi, dù đôi khi tôi gần như đâm phải chân nhưng anh ta rất dễ dàng thoát khỏi nó làm tôi cảm thấy trong lòng.

Sau đó, bài nhạc kết thúc, khiêu vũ cũng dừng. Tôi hơi ngẩn tò te ngồi an vị trên ghế. Lúc này hình như không có tên nhóc tóc tím, tên con trai tóc vàng màu cam nhạt và tên tóc trắng, mà nhìn ba người đó cũng chả có gì ham mê mấy thứ này nên chắc họ cũng không quan tâm lắm.

Tôi thấy hơi mừng thầm, nhanh kết thúc đi để tôi còn về ngủ nữa. Nhìn Jin đã ngáy khò khò trên tay, tôi đau lòng khóc trong tim. Tôi muốn ngủ!!

Mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, chết tiệt lão Tougo, tại sao không mở một bài nhạc nào đó sôi động một tí đi? Cứ phải là bài nhạc cổ điển lập đi lập lại mãi, lúc đầu nghe còn thấy hay, nghe mãi thì thành ra một mồi.

Cả cơ thể không tự chủ được ngã ra phía cái ghế, đầu Akari gục sang một bên, nằm ngủ luôn trên đó.

May mắn chỗ cô ngồi ít người qua lại cũng như ít ai để ý nên không ai phát hiện ra bóng dáng nhỏ bé đang say giấc trên bộ ghế màu ghê, cô bé dường như ngủ rất ngon, thỉnh thoảng chập chập miêng, kéo con gấu bông để ngang cằm, hai mắt bị lông mi dài che khuất và đôi môi đỏ mọng hơi hé mở như mời gọi.

Trong giấc mơ, Akari cảm thấy tay mình hơi nhói đau, dường như bị con gì đó cắn, không đau lắm nhưng cảm thấy tê tê, còn có cảm giác thoải mái nữa. Hy vọng là muỗi chứ đừng phải con côn trùng có độc nào, nghĩ thế, Akari hươ tay tay cố tình muốn gạt nó đi, nhưng gạt cỡ nào không được, mà con đó dường như cắn mạnh hơn. Hơi mơ màng lăm bầm chữ rửa, vờn tay phui phui, cũng không được. Đánh mặc kệ nó thôi vậy, cô đang quá buồn ngủ, lười phải mở mắt ra lắm.

Thật sự thì con đó cắn quá dai, Akari dù đang ngủ cũng có thể cảm nhận được máu trong người bị nó hút liên gần nửa tiếng không ngừng, con này không thật, hút một lát thì ngừng, ngừng một chút thì lại hút. Đúng là loài con trùng vô nhân đạo, người nhà Sakamaki thật sự kỳ quái, đến con trùng nhà nuôi

cũng kỳ lạ y hệt chủ nhân nhà đó, thích hút máu người làm niềm vui...

Khoan đã? Hút máu người?

Akari giật mình từ trong mộng hoảng tỉnh mở bừng mắt ra, thờ hồn hèn hoảng sợ nhìn hai tay mình, quả nhiên, trên đó có sáu tám cái lỗ tròn li ti bị lún sâu, sờ lên đau nhói và không bị sưng tấy, còn có thể thấy máu vẫn đang rỉ ra từng giọt.

Akari cảm thấy một cổ tức giận đang dâng lên, thật quá đáng. Tại sao lại canh lúc cô ngủ mà giờ trò này? Rốt cuộc mấy người này còn có lòng tự trọng hay không hả? Dù có làm vampire thèm khát máu cũng đâu cần lựa cô mà ra tay? Có biết máu cô quan trọng lắm hay không... Nó chứa năng lượng mặt trăng đó...

Nhưng Akari nhanh chóng ghìm lại, nhìn sang nơi mọi người đang chuẩn bị tàn tiệc kia, thấy lũ người đó đang bu lại thành một cục cười cười nói nói, quả nhiên là giả tạo, gây họa rồi giả ngu. Cô chứa ghét thể loại này.

Có lẽ vì bị hút một lượng lớn máu nên cả cơ thể Akari liền mất đi trọng lực, ngã ập lại chỗ cũ, con buồn ngủ lại kéo đến đánh úp làm Akari hơi nhúm mày, niệm một câu chú tạo kết giới xung quanh, chỉ cần là yêu ma quỷ quái lại gần sẽ bị đánh bay đi, còn con người thì không sao.

Sau khi đã bày trí xong xuôi, Akari vươn tay vuốt nhẹ chỗ vết thương, mấy cái lỗ dần thu lại rồi biến mất, cô hài lòng chep miệng, quay vào trong ngủ tiếp.

Azusa bông bóng dáng đang gật gà gật gù ngủ trên tay, cô bé kia đã ngủ quá sâu rồi, đáng vẽ đáng yêu kia làm Miwa nhìn mà mỉm cười khúc khích không ngừng, bà và hai người này là về cuối cùng, vì Tougo Sakamaki phải giữ bà lại để thảo luận về vấn đề công việc nên gần hai giờ sáng mới được về.

Mặt trời chưa lên, không gian vẫn tối đen, Akari được đắp hờ cái áo vest của anh Azusa, cô ngủ ngon đến nỗi chui vào lòng anh không ngần ngại dụi, cũng không hề hay biết về cuộc hội thoại trước mắt.

"Xem ra con bé là lần đầu tham gia tiệc?"- Tougo mỉm cười nói.

"Ừ... tôi muốn dẫn nó để làm quen đó mà.."- Miwa trêu mếu vuốt tóc của Akari sang một bên, Akari hơi run rẩy một cái rồi xoay đầu đi.

"Sau này có thời gian hãy cho con bé đến đây chơi, lũ con trai của tôi bảo rằng có hứng thú với nó..."

Giọng của Tougo chứa rất nhiều hàm ý, chính Miwa và Azusa cũng cảm nhận được, Azusa hơi nhúm mày nhìn vài cái bóng dáng mờ nhạt ở bên kia ban công đang nhìn sang đây hóng chuyện, còn Miwa thì nở một nụ cười lịch sự đồng ý rồi bắt tay với lão, đoạn cả ba người xoay lưng, bước nhanh về phía chiếc xe đang đậu sẵn.

Xe lên ga, phóng nhanh, biến mất trong màn đêm u tối.

Karlheinz nâng mí, mỉm cười đầy ý vị thâm trường nhìn theo bóng dáng xe khuất sau bụi cây. Trong đầu lão dần lên một kế hoạch hoàn mỹ, hoàn mỹ đến nỗi tận sau này, mỗi khi nhớ đến Akari luôn luôn căm hận về việc này, vì chính lão là kẻ đã gián tiếp phá tan tương lai của cô!

Trên ngọn cây cách đó không xa, Rika ngáp một cái thật dài, cô ả thối thối mấy cái móng tay sơn màu đỏ lòe lẹt, nâng môi cười đầy kiêu diễm, ả dâm mị nói với chàng trai tóc vàng bên cạnh.

"Xem ra mục tiêu của chúng ta cũng không phải là hạng xoàng nhỉ?"

Chàng trai vươn tay, ngắt một cái lá, đoạn anh bóp chặt nó trong tay, hung ác gầm nhẹ.

"Lời chủ nhân là lời của trời, cho dù là hạng gì đi nữa cũng phải giết!"

"Ồ..."- Rika nhếch môi, liếc mắt đưa đẩy-"Thế mà anh làm tôi cứ tưởng anh có ý với cô ta..."

Đoạn ả gác chân sang một bên, để lộ bắp đùi trắng nõn và đôi gò núi to tròn, ả cố tình khiêu khích người trước mắt, nhưng trái với suy nghĩ, chàng trai đó chỉ khề liếc ả, khinh thường trong mắt không thể che giấu, hệt như đang nhìn một thứ bần thiêu nào đó.

"Kịch hay đã kết thúc, thu cái dáng vẻ tòm lợm của cô lại đi..."

Rika tức giận hung hăng lườm người trước mắt, ả cắn môi quay đi, chưa ai trên thế gian này có thể tránh khỏi sự dụ hoặc của ả, không ngờ tên này lại có thể không những bị ả quyến rũ mà còn có thể buông lời nhục mạ ả. Haha, đúng là một món hàng thú vị, sau khi nhiệm vụ kết thúc, ả nhất định sẽ làm cho hân ta quý rập dưới chân ả như những con chó của ả. Làm anh ta nếm mùi đau khổ!

Một làn khói từ đâu bốc lên, làm tan biết hai bóng hình trước mắt, chỉ chừa lại trên cành cây trống không quạnh hiu...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Tám giờ sáng, tiếng chim hót líu lo bên ngoài ô cửa sổ, ngoài đường, mọi người qua lại nườm nượm, tiếng còi xe và tiếng nói chuyện vui đùa liên tục vọng vào một góc của quán cà phê bé nhỏ.

Mặt trời chiếu những tia sáng mỏng manh xuyên qua ô cửa sổ, soi sáng đôi tay dài trắng nõn của một cô bé.

Ly cà phê sữa đã tan gần hết đá, trên bàn là một chiếc laptop màu trắng có dán nhiều hình ảnh đáng yêu, người con gái đó vận một bộ váy liền từ trên xuống, tà váy xõa tung ra hai bên và phủ xuống chiếc ghế màu đỏ mà cô đang ngồi, mái tóc màu trắng hiếm hoi càng tô điểm hơn nét thần tiên từ trên người cô bé. Đôi mắt rubi màu đỏ thủy chung vẫn chú tâm vào màn hình máy tính, một bên mái tóc, chiếc kẹp hình trái tim đã ôm trọn những sợi tơ màu trắng, lộ ra xương gò má và lỗ tai khéo léo nhỏ xinh. Mỗi cô bé thỉnh thoảng hơi vênh lên, màu hồng tươi ấy nổi bật trên làn da tuyết càng làm cho nét đáng yêu ấy rõ ràng hơn.

Một tay em chống cằm còn một tay thì nhấp nháy con chuột màu đen, hơi thở em khe khẽ, dường như rất chú tâm vào đấy.

Bên ngoài có vài người đi ngang không kiềm được đặt sự chú ý vào em, đôi mắt họ toát lên vẻ ngạc nhiên, say mê và chìm đắm. Người con gái với nét đẹp thiên thần đó bây giờ mang trong mình dáng vẻ biêng khác đáng yêu, thỉnh thoảng em đặt ly cà phê cạnh khoe môi mà nhấp một ngụm rồi đặt xuống, đoạn ngón tay liền gõ lách tách tạo nên những âm thanh giòn tan nghe đến thoải mái.

Akari năm nay đã mười tám, vì không được đi học nên hiện tại em đang làm một tiểu thuyết gia truyện kinh dị trên mạng, đó là một trò giải trí trong những tháng ngày nhàm chán của em, mọi người đều thường xuyên vắng nhà, Syaoran và Sakura thì phải đến trường còn các anh cũng có công việc riêng của mình nên bắt buộc dĩ Akari thường hay đem laptop đến tiệm Meido no Hitsuji của chị Nao mà làm việc.

Quán cà phê này sau vài năm đã thay đổi đi rất nhiều, không còn là một góc nhỏ u tối phía tận cùng con hẻm mà đã dời mặt tiền về phía trước một chút, gần nơi giao nhau giữa những con đường trong Shibuya nơi lắm người qua lại, thành ra nơi đây thường rất đông khách, họ yêu thích sự mới lạ của những nàng hầu hiệu lòng người ở đây, như những quý ngài mong chờ được về nhà mà gặp người thương.

Mùi bánh kem lan tỏa trong không gian, không khí ngọt ngào làm lòng Akari ấm áp, một cuộc sống đơn giản mà bình yên thế này không tốt sao? Nếu được ước cô muốn ước mình sẽ sống như thế này mãi, dù bình yên đến mức buồn tẻ, nhưng còn đỡ hơn phải luôn luôn lo lắng cho những bất trắc sẽ xảy ra bất cứ lúc nào.

Trong một năm này Akari đã có thể nói và đi lại được bình thường rồi, không còn khó khăn trong việc bập bẹ nữa, đáng lý ra việc này phải kéo dài gần một năm, nhưng do sự xuất hiện kỳ lạ kia và những dự cảm bất an của Akari và Jin và cả hai sau một đêm thảo luận quyết định phải trở về bình thường và tăng cường rèn luyện cơ thể.

Trong gần một năm này Akari thi thoảng hay mơ về một giấc mơ kỳ lạ, giấc mơ đó cô đang mệt mỏi nằm trên một chiếc giường, thờ hồn hên hấp hối nhìn bóng dáng màu trắng ôm mình vào lòng vỗ về, có vẻ như là người yêu hoặc người thân gì đó, chỉ có điều giây phút cuối cùng, Akari luôn nghe có một giọng nói vang lên trong đầu mình [Anh trai].

Anh trai? Akari suy nghĩ, hơi mơ màng, trông có vẻ không giống anh trai em gái cho lắm khi trong thâm tâm Akari khi được anh ấy ôm vào lòng, trong tim trỗi lên một thứ tình cảm đầy dấn vật và đau đớn khôn nguôi.

Là loạn luân sao?

Cũng không chắc nữa. Akari thờ dài.

Điện thoại rung lên vài cái, cô chậm chạp bật lên, nhìn dòng tin nhắn nhỏ bé đáng yêu kia, tim nhũn ra như nước, ngọt như chảy ra đường.

[Anh đang nghỉ trưa ở trường, em lại đến chỗ kia à? -Syaoran-]

Ngón tay linh hoạt gõ lách bạch trên màn hình cảm ứng, dòng chữ rất nhanh hiện ra.

[Ừm! Đang bí ý tưởng :’< -Akari-]

[Đừng có quá nhé. Chiều nay đi ăn không?-Syaoran-]

[Đi chứ! -Akari-]

[Vậy sáu giờ có mặt tại công viên nhé! Tối giờ vào học rồi, anh đi đây -Syaoran-]

[Được rồi, học tốt nhé.-Akari-]

Tắt điện thoại, Akari mỉm cười khe khẽ, lòng tràn đầy gió xuân ấm áp, tim như có một dòng suối uốn lượn, cô cười khúc khích, ôm điện thoại cười ngu

ngor của buổi. Syaoran của cô lúc nào cũng hiểu lòng người như thế, biết cô một mình cần nghỉ ngơi là rủ rê đi chơi liền, mặc dù cả hai phải giấu diếm mối quan hệ, nhưng điều này chẳng phải rất kích thích sao? Cô hy vọng mấy anh của mình bỏ qua sự ác ý của mình mà chấp nhận Syaoran, cô cũng đã mười tám rồi, cũng muốn có sự tự do của mình... (Chị phải là nên cầu mình chưa đủ tuổi...)

Nhìn bóng chị Nao hát hải chạy khắp nơi trong quán, dáng vẻ đáng yêu hoạt bát làm Akari bắt giác mỉm cười, một tay cô chống cằm còn đôi mắt thì dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn đầy làm việc, mấy tháng trước Nao nhận lời hẹn hò với một anh khác cũng làm chung ở đây, tên Ikki gì đó, là một bạch mã hoàng tử có thật ở ngoài đời đấy, đẹp trai lại giỏi giang nên anh chàng có rất nhiều fan hâm mộ là nữ, thậm chí một vài người đã hành xử khá là quá khích với Nao, còn chặn đường chị ấy và hành hung nữa, rất may là có Shin và Toma xuất hiện kịp thời không thì đã xảy ra chuyện rồi, nghĩ thế tay của Akari bắt giác nắm chặt lại tạo nên những đốt tay hằn sâu gân xanh, nghĩ rằng, cô sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương người của cô, cho dù có là bạn bè hay người xa lạ, đã có quen biết thì chắc chắn cô sẽ không để họ xảy ra thương tổn.

Akari có thói quen trước khi viết một bộ truyện sẽ lên mạng thăm dò những Urban Legend (Truyện thuyết thành thị) nổi tiếng được lưu truyền ở khắp nơi mà lấy ý tưởng tạo nên một câu chuyện đầy đủ.

Đôi mắt chăm chú nhìn từng dòng tìm kiếm trên Google, những đường dẫn này Akari đã quá quen mắt nên cô không muốn phí thời gian, chỉ toàn là bịa đặt không hề có một chút chứng cứ nào cả.

Chán nản làm Akari liên tục thở dài, lại dùng tay khuấy đều ly cà phê gần như đã hòa tan với nước đá, cảm thấy nhạt nhẽo vô cùng. Lấy hai tay xoa xoa đôi má đỏ ửng, Akari nhìn ra ngoài ô cửa sổ mà thả hồn. Cuốn tiểu thuyết mới đây của Akari cũng đã hoàn thành rồi nên cô phải bắt tay vào việc tạo ra một đề tài mới, công việc này coi bộ mà cũng được việc lắm, theo đúng như hợp đồng của bên diễn đàn thì chỉ cần Akari sáng tác đủ hai bộ được nhiều lượt view sẽ được nhận lương theo tháng, mức lương có thể thương lượng, hiện tại đã hoàn thành xong bộ thứ tư rồi, tiền thì Akari cũng đã có một khoản kha khá đủ cho chi tiêu hợp lý mặc dù cô ít khi nào cần sử dụng đến, nhưng thay vì cứ ngồi nhà ăn bám các anh thì tìm cách tạo ra tiền có ích cho xã hội thì hay hơn nhiều.

Dạo gần đây Syaoran hay chê cô mập, ôm không thích, mặc dù cả hai đã có tiến triển rất nhiều rồi, nhưng cả hai chỉ là ở mức ôm nhau thôi chứ thậm chí còn chưa có nộ hôn đầu nữa... Mà thật ra cô có còn nộ hôn đầu đâu? Nói đến là buồn mà khóc, nếu không phải ở thế giới kia bị tên Loki cưỡng hôn và còn bị Stukito quyến rũ thì cô đã có thể trao nộ hôn đầu cho Syaoran rồi.

Akari thở dài vỗ bốp bốp lên mặt mình, toan muốn đóng laptop lại để ra về thì bên cạnh bỗng có một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

“Xin lỗi... cô có phải là Lavender?”

Akari sững sờ vội buông bàn tay đang đặt trên màn hình xuống mà khe khẽ đánh giá cô gái trước mắt. Lavender là nghệ danh mà Akari dùng để viết tiểu thuyết trên mạng, cũng có rất nhiều fan hâm mộ và một trong những bộ tiểu thuyết của cô đã được xuất bản nên việc có người biết đến cũng không lạ. Nhưng kỳ lạ ở chỗ là tại sao cô gái này lại biết cô là Lavender?

“A xin lỗi, lúc này tôi thấy cô đang viết bản thảo, tình cờ thấy bút danh Lavender ở cuối trang nên tôi đoán...”- Cô gái với mái tóc màu hồng nhạt được búi lên thành một củ tỏi nhỏ nhỏ đáng yêu, mắt kính màu xanh dương che khuất đi đôi mắt hí nhỏ nhắn, cô gái vận áo sơ mi và váy dài qua gối, trên tay còn xách một chiếc cặp và vài quyển sách, có lẽ là đến đây để làm bài tập. Mặc dù trông cô gái này có vẻ hơi đáng ngờ, nhưng có lẽ là Akari suy nghĩ nhiều vì bề ngoài của cô gái khá quyến rũ với làn da hơi rám nắng và hai mắt thì nhếch lên lộ vẻ sắc bén.

“Ừm. phải. Xin hỏi cô là?”

“A!”- Cô gái đó bất chợt liền cười rộ lên, lộ ra một chiếc răng khểnh đáng yêu, má lúm đồng tiền hiện ra, không đợi tôi mời thì cô gái đã kéo ghế và ngồi đối diện tôi, cô đặt lên bàn một vài quyển sách giáo khoa nào đó tôi đọc không được, nhìn dáng vẻ này, fan sao?

“Xin lỗi chị, chị làm em sợ sao ạ? Tại vì đây là lần đầu chị được gặp Lavender ngoài đời thật nên có chút khản trương thôi. Mong em bỏ qua.”

“Không sao đâu, chị muốn uống gì không?”- Tôi lịch sự lắc đầu mỉm cười, liếc sơ qua đôi trán lấm tấm mồ hôi vì đi ngoài trời nắng chói chang bên ngoài, thương tiếc quan tâm hỏi.

“À, em ơi!”- Cô gái đó quay sang một nữ hầu bên cạnh nói, nháy mắt nói-“Cho tôi một trà xanh nhé!”“Vâng thưa chủ nhân!”- Nữ hầu đó khẽ nhún hai chân, khuôn mặt bình tĩnh không vì bị nữ sắc mê hoặc mà lung lay, ghi chép vội lên một tờ note nhỏ rồi quay gót vào bên trong chuẩn bị.

Tôi quan sát cô gái này, trông thì có vẻ rất già dặn nhưng lại có vẻ gì đó không được tự nhiên cho lắm, thì thoảng cô gái hay lấy hai tay vò vò ngực mình hoặc là điều chỉnh tư thế ngồi, tôi nghi hoặc liếc nhìn cô gái, đợi hành động tiếp theo.

“Chị giới thiệu với em nhé! Chị tên Haguchi Eii, hiện là sinh viên.”

Thì ra là đàn chị hơn ba tuổi.

“Em tên Akari. Mười bảy tuổi.”

Quy tắc của tiểu thuyết gia là không tiết lộ thông tin cá nhân quá nhiều với người lạ để tránh những hậu quả về sau. Tôi hơi nghiêng đầu nhìn chị gái trước mắt, chị ấy hay dùng đôi mắt sắc sảo kia mà đánh giá tôi, thì thoảng khúc khích cười, tôi nhìn chị ấy cười mà cũng muốn cười theo, vì chị ấy đáng yêu quá thể.

“Ồ, thì ra là vậy, chị đã đọc hết bốn tác phẩm của em, thật sự chị là fan lớn luôn đó nha!”

“Em cảm ơn chị, nếu em có ra tác phẩm kế tiếp mong chị vẫn ủng hộ ạ.”

“Đương nhiên rồi.”

Tôi vẫn giữ nguyên thái độ nhàn nhạt của mình mà trò chuyện với chị gái này, vì tính tôi bẩm sinh kiêu lời, chỉ với người quen với bậc lộ tính cách hướng nội và có phần hơi lăm lăm của mình.

“Trông như em đang gặp khó khăn với đề tài mới nhỉ? Thiếu ý tưởng sao?”

Chị gái này trông có vẻ là không vội đi, chị ấy vẫn liên tục lác cái đầu mà nhìn ra ngoài cửa sổ hoặc trò chuyện với tôi, tôi thì không để tâm lắm, dù sao làm việc không thì cũng chán, có người trò chuyện cho đỡ buồn thôi mặc dù tôi không biết mục đích của chị gái này là làm gì, nhưng người không phạm ta ta không phạm người, đây là đạo lý mà ai cũng hiểu.

“Vâng ạ!”- Tôi thật lòng gật đầu, rồi ôm má thở dài thườn thượt- “Đạo gần đây không có vụ nào hay ho cả...”

“Ồ, có đấy!”- Chị gái cầm ly trà xanh pha với chút sữa của mình lên mà nhấp một ngụm, dáng vẻ thong dong như đang nói một chuyện nào đó thú vị với một người bạn, một người quen mặc dù đề tài của chị ấy kể có làm cho tôi hơi tò mò- “Em có nghe về truyền thuyết Hanahime chưa?”

“Chưa ạ. Truyện ma hay sao ạ?”

“Không hẳn.”- Eii lắc đầu, cười khúc khích nói- “Biết là em không biết, thật ra đây chỉ là một truyền thuyết được lưu truyền ở một vùng quê thôi. Nhưng quả thật nội dung rất hay, rất đáng để dành cho nó một đề tài đó.”

Chị ấy nói xong thì hơi khiêu khích nhìn tôi, liếm liếm môi bày tỏ sự hào hứng của mình, bản thân tôi thì cũng đang lâm vào cảnh thiếu chất xám, nên nếu có ai chịu cung cấp thông tin gì mới cho tôi, tôi rất sẵn lòng mà tiếp nhận.

Thấy được sự đồng ý của tôi, Eii lại nhấp một ngụm trà rồi kể, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng vẫn rõ ràng.

“Người ta nói rằng ở vùng Kansai có một ngôi đền nhỏ u uất nằm sâu trong rừng, đó là nơi thờ một vị nữ thần trên thiên đình. Không ai biết nàng tên gì, cũng không ai biết khuôn mặt của nàng, chỉ biết nàng là con gái của một vị thần tiên chức vị rất cao, dưới một người trên vạn người, nhưng nàng lại có tư tình với một yêu quái tư vị chưa cao, chuyện này đến tai của các vị thần tiên khác, vốn sẵn họ ghét nàng nên liền liên kết với nhau để hại nàng. Bị dồn đến bước đường cùng còn tình nhân bị sát hại, nàng đau đớn tự phanh thây mình để tỏ tấm lòng thanh bạch của mình, xác nàng bị chim tiên vấy lại nuốt vào bụng, duy chỉ có một con chim làm rơi một mảnh thân thể nàng xuống trần gian, sau mảnh thân thể đó rơi xuống Kansai, để tưởng nhớ đến vị nữ thần bạc mệnh kia, người dân Kansai lập cho nàng một đền thờ và thờ phụng mảnh thân thể kia, đồng thời mong nàng bảo hộ cho cả vùng đó. Đến nay thì ở đây chưa hề có thiên tai gì xảy ra, họ vẫn luôn biết ơn đền vị nữ thần khi xưa dù oan uổng vẫn không bỏ qua chúng sinh. Thân thể kia của nàng có hình dáng của một bông hoa nên họ gọi nàng là Hanahime.”

“Nàng ấy thật đáng thương.”- Tôi đồng cảm than thở, đôi mắt rung rung, cổ quay ra bên ngoài cửa sổ hòng làm lung lay tinh thần đang dần mềm yếu của mình, chuyện của Hanahime quá giống chuyện của Bạch Linh Chi, nhất thời làm tôi có chút đồng cảm và thương thay cho số phận của những người phụ nữ yếu đuối bảo vệ cho tình yêu thuần khiết của mình.

Đôi mắt Eii hơi lóe lên tia nước và nét u buồn, nhưng rất nhanh cô liền khôi phục lại bộ dáng tinh ranh như vừa nãy, cứ như người vừa kể một câu chuyện buồn với khuôn mặt tang thương kia không phải là cô vậy. Akari gật gật khoe mắt cay xè, cố tìm ra một lời thích hợp nào đấy.

“Nhưng em có thấy tình tiết nào kinh dị đâu?”

“Thì đây!”- Eii ním cười, rồi đôi mắt tối lại, lạnh lùng và nghiêm túc nói, nét tinh nghịch trên mặt cô ấy tắt hẳn làm tôi thấy hơi sợ- “Đạo gần đây có vài tin đồn rằng nếu cặp đôi nào tìm đến miếu thờ Hanahime thì sẽ được nàng phù hộ cho gắn bó với nhau đến suốt đời, mãi mãi không chia lìa, vì Hanahime không có tình yêu lúc sinh thời, nên khi chết không muốn ai cũng gặp hoàn cảnh giống mình. Nhưng không ngờ có vài cặp đôi mò lên đấy, rồi mất tích luôn.”

Eii hơi thoáng ngừng lại, như nghĩ ra điều gì đó, tôi sốt ruột giục.

“Rồi sao nữa ạ?”

Eii bật cười haha, mắt nheo lại thành hình trăng khuyết, chị ấy lại uống trà, tôi sốt ruột liên tục nhấp gò. Đoạn chị ấy lại nghiêm chỉnh nói tiếp.

“Chị biết là em có hứng thú mà, những cặp đôi biến mất thường được tìm thấy vài ngày sau ở một mô đất gần miếu, xác họ được tìm thấy trong tình trạng lơ đãng, tìm bị lấy đi mắt và xác thì bị hành hạ rất thê thảm...”

Một vấn đề kinh dị và ghê tởm mà thông qua miệng của Eii cứ như một câu chuyện hài, một chủ đề hot nóng hổi nào đấy làm tôi hơi bất lực nhìn chị, Eii đáng yêu và xinh đẹp thật, nhưng cái cách chị ấy kể một câu chuyện kinh dị làm tôi thấy hơi bái xích, vì đây là chuyện buồn có kinh dị, thậm chí đáng đến án mạng mà trông chị bình tĩnh đến thế kia.

Tôi bỗng đột nhiên nhớ về vài ngày trước, bắt gặp anh Ukyo đang lật vội vài tờ báo còn mới trên bàn, dáng vẻ chăm chú liên tục ghi chép vào sổ, tôi tò mò liền hỏi anh. Ukyo bảo rằng bên cảnh sát vừa tiếp nhận một vụ án cực kỳ nghiêm trọng cần sự trợ giúp của anh, mặc dù anh là luật sư nhưng với bộ não thiên tài kia nên họ thường xuyên cần anh trong những vấn đề nan giải.

Vụ án này được nghi ngờ là mưu sát, kẻ sát nhân hàng loạt này lấy giết người làm vui, có sở thích lột sạch họ ra và moi lấy tim của họ, còn may dính cơ thể của họ lại với nhau, trông như đang ôm ấp nhau vậy, anh Ukyo kể với một thái độ ghê tởm trên khuôn mặt, đôi tay anh lấy báo che lại vài bức hình chụp hiện trường không để nó lọt vào mắt tôi, lúc ấy cũng vì tôi quá buồn ngủ nên chỉ nghe có nhiều đấy rồi quay trở lại phòng. Kể từ ngày từ nhà Sakamaki trở về tôi cực kỳ mệt mỏi, thường xuyên buồn ngủ mặc dù Jin đã truyền rất nhiều năng lượng cho tôi.

Nhắc đến Jin, tôi nghiêng rằng, rừ nó hôm nay đi chơi với mình mà nó lại bỏ sang nhà Sakura để chơi game với Kero. Thật đáng ghét.

“Đề tài này hay lắm ă!”- Tôi hài lòng gật đầu-“Cảm ơn chị, em sẽ về tìm hiểu thêm, nhất định em sẽ giành cho Hanahime một chuyên mục riêng luôn, em cảm thấy cô ấy quá đáng thương, em muốn mọi người đều biết đến câu chuyện của cô ấy, hương khói cho cô ấy nhiều hơn để an ủi cho linh hồn của cô ấy.”

Trong mắt Eii xoẹt qua tia cảm động và ấm áp, chị ấy mỉm cười nhẹ nhàng, nhắm mắt lại dựa vào thành ghế, lơ đãng hài hước bảo: “Chỉ hy vọng em đừng dẫn theo vài cặp đến là được rồi”- Rồi chị nhìn lên trần nhà nơi có vài ngọn đèn leo lắt.

Tôi nhìn chị, liếc qua đồng hồ trên tường gần mười hai giờ trưa, gần trễ rồi, tôi phải trở về nhà không thì các anh sẽ lo lắng mất. Toan gấp laptop lại thì Eii bỗng ngồi bật dậy, hai mắt phát sáng hỏi tôi.

“Akari, em cần tìm hiểu về đề tài này phải không? Vậy mai chúng ta đến Kansai nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

"Vây, ngày mai em sẽ đi tới Kansai?"- Syaoran mặt lạnh như tiền, liên tục dùng đũa gấp thức ăn bỏ vào chén tôi, còn tốt bụng ngồi một bên bóp bóp cái càng cua to lớn kia, rồi thuận thực gỡ phần nạc trắng hồng thơm phức kia bỏ vào chén cho tôi. Tôi xúc động nhìn anh, đúng là vợ hiền đảm đang mà, đúng là kiếp trước tu mấy kiếp mới vợ được anh, bây giờ chỉ còn trải qua một hoặc hai ải là tôi đã có thể đem anh về nhà mình rồi.

"Ừm..."- Tôi thờ dãi chán nản, biết vậy ngay từ đầu đừng hứa với Eii đây bây giờ phải khôn đốn suy nghĩ như thế này, chẳng phải là bị đối chất xám, cần phải đi thu thập thêm thông tin sao? Hơn nữa sếp đã hỏi lắm rồi, bảo rằng tôi phải nhanh chóng mà cho ra tác phẩm mới để ngài ấy giúp đỡ xuất bản kiếm thêm thu nhập, tôi là con kim quy của sếp nhà...

"Em thật tình"- Syaoran gõ đầu tôi- "Toàn chuốc lấy phiền phức."

Tôi biết anh giận vì chưa kham khảo ý kiến của anh mà đã tự ý quyết định, từ ngày anh biết tôi bị hai kẻ lạ mặt theo dõi, và còn gặp phải ma cà rồng ở nhà Sakamaki, anh lo lắng cho tôi ra mặt. Bình thường Syaoran không phải là người lãng mạn, có gì anh cũng đều giữ trong lòng mà dùng hành động đối đãi với tôi làm tôi rất vui. Sau ngày ấy thì anh ấy đã tăng cường những buổi tập luyện với tôi, lo lắng đến mức ngày ba bữa phải hộ tống tôi về tận nhà mới chịu.

Nhưng điều này cũng gây cho tôi khá nhiều phiền toái không đáng có...

Có lần anh Iori bắt gặp tôi đang ôm chào tạm biệt với Syaoran, hậu quả là bị anh ấy bơ cả buổi tối, thậm chí nếu như theo bình thường khi ăn cơm anh sẽ tự chủ động xới cơm cho tôi thì bây giờ cho tôi tự lập nốt, tôi thì không có vấn đề gì cả, dù sao tôi cũng không muốn người ta mãi coi mình là con bệnh mà đối đãi, nhưng là thái độ của anh làm tôi cảm thấy như mình vừa phạm phải một sai lầm nào đó nghiêm trọng vậy.

Hơn nữa mấy ông anh của tôi như có thần giao cách cảm ấy, thấy thái độ kỳ quặc của Iori với tôi là cũng thay đổi hẳn cách đối xử với tôi, thậm chí anh Yusuke còn không nề mặt, ngay trên bàn cơm mà nói: "Em dù sao cũng là con gái, đừng có lúc nào cũng đi chung với thằng con trai khác..."

Lúc đó tôi cảm thấy khá buồn, chỉ biết lúi thủi rửa chén rồi chui lên phòng, thậm chí còn chả có ai an ủi tôi. Nhưng điều làm tôi vui nhất là trong nhà chỉ có duy nhất hai người là hiểu cho tôi là July và Ema. Tôi còn nghe tiếng July lầm bầm với Ema: "Dù sao con bé cũng ở chung với mấy ông anh này chẳng phải con trai sao? Nguy hiểm gấp đôi..."

Lúc ấy Ema chỉ khẽ cười cười mà không nói gì cả.

À mà từ lúc Ema đến nhà tôi nhé, tôi có cảm giác có gian tình trong nhà này, nhưng lại không biết là của ai và bắt đầu từ đâu. Chắc chắn là không có đam mỹ nhé, vì mấy ông anh tôi hoàn toàn là trai thẳng.

Tôi mơ mơ màng màng suy nghĩ mà không để ý tô cơm của mình đã đầy ụ, nhà hàng hôm nay đông hơn mọi lần, người ra vào nườm nượp như mắc cửi, đây là một nhà hàng dành cho sinh viên và học sinh nên giá cả rất phải chăng và đồ ăn thì cực kỳ ngon, bình thường tôi hay Syaoran và bọn Sakura thường ghé qua đây, đến mấy anh tôi cũng thường tạc vào đề thường thức. Nơi đây cực kỳ nổi tiếng trên giới truyền thông nữa.

"À mà dạo trước em có bảo em hay gặp phải nhiều chuyện kỳ lạ phải không?"- Sau khi Syaoran tổng một đồng hồ lớn đầy dinh dưỡng vào chén tôi, bắt

đầu cặm cùi ngồi ăn, thỉnh thoảng anh hay ngẩng đầu nhìn tôi hỏi chuyện, chỗ chúng tôi là một góc khá khuất và toàn là học sinh ngồi nói chuyện rôm rả nên chẳng ai để ý đến cả hai chúng tôi.

"Ừ, anh có nhớ cái hôm em kể anh nghe về cái lần mà em ở thế giới của thần tiên không?"- Tôi thì thầm với anh, cố gắng giảm âm lượng của mình xuống mức thấp nhất có thể vì sợ có kẻ nghe lỏm mà không hay, tính tôi trước giờ làm gì đều rất cẩn thận vì sợ có nội gián hoặc có kẻ nghe lén. Nên nhớ là tôi đang đối mặt với một thế lực kì bí nào đó mà tôi không biết, cẩn thận vẫn hơn thôi.

"Cái lần mà em ở dưới biển đó, em từng thấy một nàng tiên cá.... Nói sao nhỉ, giống em y đúc luôn, em gần như là quên rồi nhưng mà hôm qua Wataru coi hoạt hình Nàng tiên cá nên em sức nhớ ra." (1)

"Đó là thế giới thần tiên, thấy được người cá là chuyện bình thường, em đừng có nghĩ nhiều."- Syaoran nở nụ cười nửa miệng giễu tôi, rồi như sợ tôi buồn, anh gấp mấy sợi rau bỏ vào chén cho tôi.

"Em biết chứ, nhưng có cảm giác rất kỳ lạ... Và còn nữa, dạo gần đây em không còn thấy Naruse nữa."

"Naruse? Đó là cô bé mèo em hay kể đó hả?"(2) - Syaoran tựa như đang cố nhớ về chuyện đó, cũng phải, tôi kể cho anh ấy nghe chuyện này đã là một năm trước nên có lẽ là anh ấy không nhớ, cũng không sao.

"Ừ, con bé đã nhập làm một với em, nhưng chẳng hiểu sao em lại không có cảm giác tồn tại của con bé, Hikari cũng nhập làm một với em này, nhưng em có thể cảm nhận được sự hiện diện của cô ấy."

Syaoran lúc này đã buông đũa xuống, nhíu mày suy nghĩ. Tôi thoáng si mê nhìn anh, anh vẫn vậy, cứ mỗi khi gặp vấn đề hóc búa nào đó là dừng hẳn mọi việc mình đang làm mà chăm chú giải mã điều ấy, lúc đó trong anh toát ra hào quang thu hút ánh nhìn của tôi, tôi chính là thích nhìn anh như thế.

"Với cả hai người kì lạ kia... tại sao lâu rồi họ chưa có động tĩnh gì? Và cả trên kia có thông báo rằng lão Ngọc Hoàng gì đó đã ra tay, yêu cầu Jin thông báo cho em và thậm chí còn cử người đến bảo vệ, nhưng đến hiện tại cả em và Jin chưa hề biết gì nữa."

"Có quá nhiều bí mật..."_ Bất giác tôi không tự chủ được bật thốt lên, Syaoran hơi sững sờ nhìn tôi, tôi hiểu ý anh ấy, quả nhiên gánh nặng kỳ này là quá lớn, tôi vác không nổi, mà thậm chí thời gian đã lâu, tốn sáu năm để có thể thu phục được Hikari, vậy thì phải tốn bao nhiêu năm để có thể hoàn thành nhiệm vụ?

Chúng tôi không có thời gian, thanh xuân của chúng tôi chỉ như một lâu đài cát trên biển, không biết khi nào bị biển khơi vùi dập, vì thế chúng tôi rất lo sợ cho tương lai, lo cho một ngày không xa những ngày tháng yên bình này sẽ biến mất.

Chúng tôi cứ ngồi nói chuyện với nhau rất lâu, nói đến quên trời quên đất, cả hai chúng tôi có một điểm chung là khi dính đến một vấn đề nào đó sẽ mãi mê thảo luận cho đến khi nào tìm ra giải pháp thì thôi.

"Anh nghe bảo miếu thờ đó có án mạng, em cần anh đi chung không?"- Vấn đề lòng vòng như thế nào lại trở ngược về việc đi Kansai vào ngày mai, Syaoran có lẽ vẫn canh cánh trong lòng chuyện này, nhưng tôi liền vội trấn an anh.

"Không sao đâu, em có phép thuật mà, nếu có sát nhân thì hẳn chỉ là người thường, nào có thể đấu lại em?"- Tôi bày ra bộ dáng vô tư lự, hết sức bày ra cho anh thấy rằng mình cực kỳ ổn, muốn anh đừng quá lo lắng mà nghĩ lung tung, tính thẳng thắn này là chúa hay suy nghĩ, có một đợt tôi làm rách lỗ tai của con mèo tình nhân anh từng tặng tôi, hậu quả là anh gắt tôi cứ hỏi:"Em ghét anh sao?" Làm tôi phải năn nỉ anh rằng không hề có việc đó.

"Nhưng đừng ý y quá..."- Anh ôm tôi, hít thở hương thơm trên tóc tôi, tay anh vuốt nhẹ má tôi mà than—" Anh không muốn em xảy ra chuyện gì, không có anh em không làm được gì cả..."

Bất giác, tôi hỏi anh.

"Syaoran, tại sao anh lại yêu em?"

"Tại sao à?"- Anh mỉm cười, khẽ hôn nhẹ trán tôi-"Bởi vì em ngọt, cần có người bảo vệ..." (Á à đây là cái câu xuất hiện ở chương một nè các bà <3"

Phải rồi, tôi ngọt nên chả ai có thể hy vọng gì vào tôi, tôi ngọt nên thường làm mọi người lo lắng, tôi ngọt nên mới ôm hết phiền phức vào người. Tôi ngọt thật nhỉ? Nhưng không hiểu sao tôi lại không thấy phiền, bởi đơn giản nó là một phần tính cách của tôi. Phải chấp nhận nó, không sửa được thì cố gắng để nó dung hòa với cuộc sống này, đó chẳng phải là nguyên lý của ông trời ban tặng hay sao? Tôi ngọt ngào mà mỉm cười, bất giác mặt của cả hai đã kề sát nhau lúc nào, nhưng ngay khi chỉ còn một chút nữa thôi là hai cánh môi đã chạm nhau thì một nữ phục vụ đi ngang làm cả hai giật mình vội quay mặt đi.

Tôi đỏ mặt nhìn anh, nhưng anh chỉ mỉm cười, vươn tay ôm lấy tôi vào lòng, đoạn anh đặt vào tóc tôi một nụ hôn nhẹ nhàng...

Chúng tôi ngồi hàn huyên với nhau rất lâu mới quyến luyến mà ra về, thời gian cả hai gặp nhau rất ít vì Syaoran vừa bận học vừa bận giúp Sakura thu phục vài thẻ bài nào đó, nghe đâu là Clear Card gì đó tôi không rõ, tôi từng hứa với Jin là sẽ không tham gia vào chuyện của họ nữa, và tôi chắc chắn sẽ giữ đúng lời hứa đó. Chán thật, khó khăn lắm mới có thể được đi chơi với anh mà không thể đến những nơi lãng mạn như khu vui chơi gì đó, trách thì trách Syaoran quá bận. Anh ấy cũng xin lỗi tôi rất nhiều.

Tôi đang nghĩ đến việc sắp tới sẽ rủ Shin, Toma và chị Nao đi coi phim ngay khi tôi trở về từ Kansai. Hoặc là tôi sẽ rủ mấy ông anh nhà tôi (3) đi chung cho vui, lâu rồi tôi không bước chân ra mấy nơi nào nhộn nhịp đông đúc, chỉ lẩn quẩn quanh nhà hoặc quán chị Nao, ầu cũng là làm cho mấy ông anh ở

nhà bớt cảm râm. Chẳng hiểu là họ có lắp camera trên tất cả mọi nơi hay sao mà cứ mỗi hành động của tôi họ đều biết cả. Tôi thật sự cảm thấy rất sợ.

Sakura thì bận hù hi với gấu rồi, tôi nên bảo con bé đó giới thiệu cho biết mặt mới được, Sakura giấu kỹ quá, tôi còn chưa biết mặt thằng nhóc đó nữa. Tomoyo thì nghe đầu đang có tư tình bí mật với một cậu nào đó tên Erol, hình như là cái gì mà kiếp trước của Clow Reed. Chà, mấy cái người này tôi chẳng có quen thân biết gì đâu, nói tôi chỉ làm tôi tỏ suy nghĩ nhiều chứ chả được gì.

Hôm nay đường phố đã nhộn nhịp hơn rất nhiều, người người qua lại như đàn ong đang vỡ tổ, họ ủa ra từ khắp mọi góc ngách và chẳng mấy chốc đã chen lẫn nhau đầy cả trên phố. Tay trong tay với nhau, tôi tay cầm một que kem, tay thì ôm lấy cánh tay thon gọn của Syaoran, còn anh thì bận cầm túi xách cho tôi. Trong cả hai chúng tôi hiện tại thật giống những cặp tình nhân nha.

Ở Shibuya có một cái TV rất to, cực kỳ to, nó đủ cho mọi người ở một nơi rất xa nếu đứng từ trên cao vẫn có thể thấy được, bình thường nếu người dưới mặt đất muốn nhìn nội dung trên TV phải đứng lên rất cao, điều đó thật sự rất phiền phức.

Lúc đó cả hai chúng tôi đang nắm tay nhau cười nói thì thấy trên TV đó đang phát một chương trình debut của một nhóm nhạc nam nào đó sắp sửa được ra mắt, tôi thấy mấy người đó đẹp trai quá nên không kiềm lòng được đứng lại xem làm Syaoran bắt mắt đứng một bên liên tục cảm râm.

[...Nhóm nhạc ST☆RISH vừa được cho ra mắt cách đây hai ngày, sau đây chúng tôi xin được phép giới thiệu từng thành viên của nhóm!]- Cô bé dẫn chương trình đáng yêu nói.

Tôi nhìn từng thành viên, nhưng không nhớ nổi tên của họ, chỉ biết họ rất đẹp, mỗi người dường như sở hữu một nét đặc biệt riêng làm tôi thấy rất háo hức, bản thân tôi cũng rất thích âm nhạc nên chắc chắn tôi sẽ mua một album để ủng hộ họ.

[Tháng sau nhóm ST☆RISH sẽ có mặt tại đảo thiên đường Tokashiki để tham dự event dành cho các idol, chúng tôi xin hứa hẹn sẽ có sự góp mặt của rất nhiều nhóm nhạc nổi tiếng! Trong suốt hai tuần, chúng tôi sẽ phát trực tiếp cuộc sống hằng ngày trên kênh Eji vào lúc 8:00! Các bạn khán giả, nhớ đón xem nha~]

"Có phải tháng sau em đi Tokashiki với em trai hả?"- Syaoran quay sang nhìn tôi hỏi, tay anh nắm hơi chặt tay tôi làm tôi đau đến nhủu mảy.

"Vâng, bảo là để cho em hồi phục sức khỏe..."

"Em mạnh như trâu rồi mà còn đòi hồi phục gì nữa?"-Syaoran lại giờ thói độc mồm độc miệng nói, đôi khi tôi thèm tát anh dã man, nhưng thương anh nên không làm, chứ thực tế muốn cắn cái mồm nói năng xằng bậy kia quá.

(Góc tìm lại ký ức)

(1): Xem lại chương 33- Naruse xuất hiện

(2); Xem lại chương 46- Nàng tiên cá xuất hiện

(3): xem lại chương 22- Giới thiệu thành viên Asahina. (lên google search cho nhanh nào)

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Tối, trong nhà ăn.

Hôm nay là một ngày hiếm hoi các anh em nhà Asahina tụ họp lại để ăn chung một bữa cơm đoàn viên ấm cúng, hiển nhiên gọi là đoàn viên vì hôm nay anh Natsume đã có thể trở về nhà ăn rồi, bình thường anh bận việc công ty, lại sống riêng nên anh hầu như không có ở nhà.

Trên bàn cơm náo nhiệt vô cùng, Fuu và Yusuke vẫn mãi đầu vô mồm với nhau, anh chửi tôi tôi chửi anh, không ai chịu thua ai làm nước bọt văng tung tóe nhưng hiển nhiên đây là một chuyện quá đời bình thường nên hầu như chả ai quan tâm cho lắm. Chị Ema liên tục gấp thức ăn bỏ vào bát cho tôi, anh Masaomi thì đút cho Wataru ăn còn mọi người khác thì ăn trong im lặng. Vài người làm việc riêng như anh Hikaru thì đang viết tiểu thuyết còn anh Subaru thì đọc tạp chí thể thao, anh Stubaki và Azusa đang vừa ăn vừa xem kịch bản, ai cũng bận rộn với công việc của riêng mình, tôi nhìn bàn ăn hạnh phúc cười, thật ấm áp làm sao.

Anh Stubaki vuốt vuốt mái tóc màu bạch kim xinh đẹp của mình, nốt ruồi đuôi mắt yêu nghiệt kia làm anh trông thật giống với những chàng hoàng tử mà tôi đã từng thấy trên phim ảnh, phút chốc tôi thờ dãi trong lòng. Ôi mấy ông anh nhà tôi đã sớm không còn là đứa nhóc ngày trước nữa rồi...

"Akari, hôm nay em đi đâu thế?"- Stubaki ý vị thâm trường nhìn tôi dò hỏi, giọng anh hơi kỳ lạ, xen lẫn vị lạnh lùng và thâm trầm hiếm thấy ở anh.

"Dạ? Đi ăn với Syaoran."- Tôi dù có hơi ngạc nhiên nhưng vì bản tính thành thật nên tôi vẫn khai báo.

Chân tôi bỗng nhiên bị Ema đá một cái, tôi ngạc nhiên quay sang nhìn chị và thấy chị đang dùng ánh mắt thương hại và ra hiệu nhìn mình, tôi hơi sững sờ rồi sực nhớ ra điều gì đó, nuốt nước bọt mà trân trối nhìn bàn ăn phứt chốc yên lặng như tờ.

"Akari.. Không phải anh đã nói..."

"Ăn đi ăn đi, hôm nay anh Ukyo làm món này ngon quá."- Tôi giật mình, chặt đứt câu nói đang nói dở của Stubaki, Stubaki hơi tức tối nhìn tôi, nghiêng răng như muốn nói gì thì bị Azusa giữ lại. Lúc ấy quả thật tôi quá quýnh nên không thể nghĩ ra được ý gì hay hơn, vì tôi không muốn anh lại khơi chuyện cũ dậy, nếu anh khui thì mọi người cũng sẽ bắt đầu chỉ trích tôi, tôi không muốn bị xem là một kẻ tội đồ xứng đáng nhận hết những lời phàn nàn, điều đó quả thật không đáng.

Nhưng rất nhanh, âm thanh của một đôi đũa bị đặt nhẹ nhàng lên bàn vang lên, tôi hơi cứng người nhìn anh Ukyo đang nhử mày nhìn tôi, anh không hài lòng bảo: "Akari, trong lúc người khác đang nói chuyện em đừng xen vào như thế."

Tôi hơi sững sờ, tim bị hẫng đi một nhịp, có cảm giác máu toàn thân đang bị rút cạn, tay chân tôi lạnh ngắt và mặt thì tái xanh, có lẽ vì anh em trong nhà Asahina ít khi nào trách móc gì tôi nên tôi vẫn giữ nguyên tâm lý không để phòng gì. Nghe anh nói thế, tôi thấy hơi buồn trong lòng, còn có cả ủy khuất nữa.

"Em..em xin lỗi."- Miệng lạt đến nỗi chả thể bỏ nổi món gì vô miệng, tôi đặt đôi đũa xuống bàn, cười cười trông xấu xí vô cùng nhưng vẫn cố gắng bảo- "Em no rồi, mọi người cứ ăn tiếp đi."

Rồi tôi xoay lưng đi. Phía sau có tiếng Ema kêu lên: "Akari." Nhưng tôi nhìn chị, khẽ lắc đầu rồi dứt khoát bỏ đi, trong người có một cảm giác khó tả không nói nên lời.

Không phải tôi đang cố chứng tỏ điều gì, cũng không phải tôi muốn làm lớn chuyện, tính tình của tôi cũng không phải tiểu thư đồng đánh gì cho cam, nhưng tôi không thích mình bị quản tự do nhiều đến thế. Tôi không hiểu, tôi yêu Syaoran thì có gì là sai. Cả hai chúng tôi là thật tâm toàn ý có thể bảo vệ cho nhau, hơn nữa thời gian chúng tôi ở chung với nhau khá là dài rồi, tính cách của cả hai cũng đã hiểu, các anh ấy làm vậy chả phải là quá đáng lắm sao?

"Thật tình, đang ăn ngon mà cái thằng nhóc này!"- Kaname nhìn bóng dáng nhỏ bé cô đơn khuất sau cánh cửa, tức giận dùng tay đập mạnh vào lưng Stubaki.- "Nếu em không hỏi thì làm sao mà con bé buồn cho được."

Stubaki cũng tức giận, nghiêng răng nói -"Đã dặn là đừng có qua lại với thằng nhóc đó mà cứ không nghe."

Subaru nói- "Nhưng em ấy cũng đã mười tám rồi, các anh quản em ấy như thế thì hơi quá đáng."

"Đúng đó, em ủng hộ ý kiến của anh Subaru"- Ema gật đầu đồng tình với Subaru, Subaru thoáng liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia mà đỏ mặt, tất cả đều bị Natsume thu về hết trong mắt, trong đôi mắt của anh hơi lóe lên tia sáng nhưng rất nhanh liền biến mất.

"Các em cũng biết mà phải không?"- Anh Hikaru mỉm cười đầy ý vị thâm trường mà bảo- "Akari là em gái của mình. Đừng có mà nuôi cái ý nghĩ gì trong đầu."

Cả bàn ăn phứt chốc yên lặng, tất cả mọi người đều dừng lại hết tất cả hoạt động trên tay, đến anh Ukyo đang xới cơm cũng hơi ngẩn ngơ, việc này quả thật đã đánh thẳng vào tâm lý của toàn bộ tên con trai trong nhà này.

Phải rồi.. Ema và Akari là em gái của chúng ta. Mà là em gái thì không thể nổi lên tâm tư bất chính với em, các anh có phải là hơi quá đáng rồi không?

Akari bước chậm chậm về phòng, tâm tình xấu đi rồi bởi không biết nên làm gì, khi đi ngang qua cái camera treo trước cửa phòng thì cô khẽ nhíu mày khó chịu, có cảm giác như mọi hoạt động của mình đều sẽ bị ghi nhớ hết vậy, rốt cuộc anh Masaomi đang toan tính điều gì?

"Thôi nào.. có lẽ anh Ukyo hơi gia trưởng quá nên không thích hành động của chị."- Jin ngồi trên vai cô, quan sát Akari đang hấp thụ năng lượng mặt trăng, nó thoáng thấy vết nước mắt trên gò má trắng nõn kia mà đau lòng khuyên nhủ.

Từ lúc Akari trở về phòng thì chỉ biết im lặng mà lau nước mắt, có lẽ cô tủi thân vì bị mắng trước mặt nhiều người, cũng có thể là đang cảm thấy ủy khuất vì sự tự do bị kiềm hãm. Jin nhìn Akari buồn mà cũng muốn buồn theo, rốt cuộc kéo theo hai người cùng buồn.

Akari lau nước mắt, mỉm cười nói: "Chị không sao, đừng lo."- Rồi cô quay mặt sang nhìn Jin hỏi: "Mai em có muốn đi chung không?"

"Ngày mai cho em theo với nhé?"- Jin mắt long lanh ánh nước thấp thỏm chờ đợi, không cần đợi Akari hỏi nó cũng đã định xin Akari cho đi theo, có chưa mới biết nó mong thời gian được ra khỏi nhà đã bao lâu rồi, nó chỉ toàn ru rú trong nhà hoặc là qua nhà Sakura chơi với kero, hầu như chưa được đi tham quan nơi đây nơi khác nên nó có chút gato với Akari lúc này.

Akari ngồi trên giường ôm con mèo tình nhân, nửa dựa vào Aki lúc này đang thờ hồng hộc trên giường, có lẽ vì thời tiết đang có xu hướng nóng dần lên mà phòng cô thì lại quá mát mà dạo gần đây Aki không còn ngủ riêng với con chó cỏ Naki nữa, Akari mỉm cười sờ sờ lông Aki, từ lúc cô tỉnh dậy đã một năm, Aki lúc này cũng đã khá to lớn rồi, cứ nghĩ nó sẽ rất nhanh già đi nhưng gốc của nó là một con chó sói nên tuổi thọ khá lâu, và cả từ bé nó đã được hưởng một chút năng lực của Akari nên có thể xem nó là một thần thú đội lốt động vật, mà đã là thần thú thì đương nhiên tuổi thọ sẽ không giống

chó bình thường rồi, dù là chó sói nhưng do nó đã sống với con người từ nhỏ nên tính tình khát máu chả còn lại được bao nhiêu.

"Được thôi..."- Akari ngã ra giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà tỏa thứ ánh sáng màu tím huyền bí, nhìn những ngôi sao ảo ảnh đang xoay vòng vòng trên đỉnh đầu, một chân Akari hơi co lên để lộ bắp đùi trắng nõn, cô khẽ thấp giọng nói.

"Jin này."- Giọng Akari buồn buồn

"Humm?"

"Có nhiều chuyện chị rất muốn trốn tránh... không thể đối mặt với nó được."

"Chị cứ làm theo những gì chị muốn đi."- Jin mỉm cười, đôi mắt đầy ý vị thâm sâu nhìn Akari, nó leo lên ngực cô, vùi đầu vào hóm vai Akari và khe khẽ nói-"Em chỉ mong chị được bình an."

Akari im lặng lắng nghe, chẳng biết bao lâu mà mí mắt nặng trĩu dần dần hạ xuống, cô ôm Jin vào lòng, ngủ thiếp đi từ lúc nào chả rõ...

Buổi sáng, Akari đeo một cái balo màu xanh trên vai, mang giày bata màu trắng và áo phông trắng dài quá gối, cô dễ thương mà lững thững ôm Jin đi xuống cầu thang, sau môn là con Aki lúc này đang vui vẻ vẫy đuôi mà tiễn Akari ra khỏi nhà.

Chó cò Naki từ dưới gầm bàn nghe tiếng động liền chui ra, thè lưỡi thờ hồng học phóng lại gần Aki mà đùa giỡn, chẳng mấy chốc đã loạn thành một đoàn không thể thấy rõ nữa.

Akari tính là một lát trên đường đi sẽ ghé một quán nào đó mà ăn sáng, tạm thời cô không muốn gặp mặt những người anh của mình, chả hiểu sao, chỉ đơn giản là có một cảm giác ngại ngùng không nói nên lời, e rằng cô phải tránh mặt một thời gian mới có thể yên tĩnh lại được.

Lúc Akari đi ngang phòng làm việc của anh Ukyo thì nghe bên trong có cãi vã, còn có cả tiếng la hét của dì Miwa.

Akari không phải là tò mò, nhưng tính lực của hồ ly quá thính làm tất cả lời nói của dì Miwa đều lọt vào tai Akari, cả cơ thể cô liền triệt để ngưng trệ.

"Con bé chỉ mới có mười tám tuổi, tại sao lão ta lại dám làm thế?"- Là giọng của Miwa, có thể đi đang rất là tức giận.

"Tất cả đều bị thua lỗ sao ạ?"- Giọng anh Masaomi.

"Không những thua lỗ mà hần còn chặn hết nguồn cung cấp cho công ty! Hần bảo nếu tháng sau không đem Akari đến hần sẽ làm cho chúng ta phá sản!"

"Chết tiệt!"- Là tiếng đập tường đầy căm phẫn của anh Ukyo, Akari ngẩn người, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chẳng biết từ lúc nào Akari đã đến phòng bếp, lúc này trong phòng chỉ có lác đác vài người, cô định tặc qua chào tạm biệt rồi đi luôn, dù không muốn đối mặt nhưng tôn ti trật tự cô vẫn nhớ, phải chào mọi người trước khi đi cho hợp lễ.

"Akari? Em muốn ăn sáng trước không?"- Anh Azusa đặt tờ kịch bản xuống mỉm cười hỏi.

"Dạ khỏi ạ, em hiện tại đi ngay đây, em có hẹn với bạn rồi!"- Akari đáp, mắt cô hơi lia qua phản ứng của những người còn lại trong phòng, bắt gặp đôi mắt sững sờ của anh Subaki, Akari hơi nhắm mắt nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh. Anh Stubaki bỗng đứng hời

"Em còn giận sao?"

"Em giận anh gì ạ?"

Stubaki không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể đứng đó yên lặng nhìn Akari, đây là lần đầu tiên Akari thấy biểu cảm này của anh, đôi mắt kia có rất nhiều cảm xúc, thất vọng, đau lòng, ngỡ ngàng và còn có cả mất mát. Akari khép mắt, không muốn nhìn lại thêm tất cả phản ứng kia của anh, cũng không muốn giải nghĩ, cô không muốn.

Anh Yusuke từ sau đi tới, vòng qua người Akari mà ngồi lên bàn, từ đầu đến cuối anh không nhìn cô, Akari cười khổ, chỉ khẽ cúi đầu rồi bước nhanh ra cửa. Xem ra mọi người đã ghét cô rồi, cũng đúng thôi, cô không giống Ema điệu hiền ngoan ngoãn, suốt ngày chỉ biết chạy ra ngoài mà gây phiền phức, không đi học nên chỉ biết ở nhà ăn bám, lại không nghe lời các anh mà đã tự ý quyết định nhiều việc, như việc xuất bản sách cũng không thương lượng các anh lại mọi người được một phen giáo huấn Akari hả hê.

Akari hơi dừng bước quay lại, thấy anh Iori tình cờ đang dắt xe đạp ra, nhìn cái balo anh đang đeo, có lẽ là anh đang muốn đến trường, bắt gặp đôi mắt đánh giá của Akari, anh chỉ khẽ mỉm cười mà chạy lại gần, đoạn anh vươn tay vỗ đầu Akari, giọng anh ấm áp như gió mùa xuân mà nói: "Em cẩn thận nhé, hẹn tối gặp." Rồi trong lúc Akari còn đang sững sờ, anh đã hạ xuống ngay cái trán trắng nõn một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, đầy dịu dàng và trân quý biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Ngoại Truyện

Có một ngày Akari đang ngồi đọc tiểu thuyết, bỗng cảm thấy bụng đau quằn quại, từng cơn đau như xé nát da thịt, cô bần rùn muốn ngã quỵ, nghĩ mình bị bệnh, cô thờ dốc mà lê lét đến cửa, Jin cũng hoảng hồn hoảng vía mà quăng bộ chơi game, chạy lại hỏi: "Chị sao thế?"

"Bụng chị đau quá!"- Mặt Akari lúc này đã tái lấm rồi, cô cắn chặt môi ngăn không cho mình khóc, mồ hôi lạnh rơi đầy hai bên thái dương. Con đau này quen lắm, nhưng nhất thời cô lại không thể nhớ ra.

Chỉ cho tới khi chị Ema đi ngang phòng, nghe tiếng rên rỉ của Akari mới hoảng hốt chạy lao vào, sau khi thấy Akari ôm bụng nằm co quắp dưới đất, chị liền hét ha hét hải chạy đi tìm anh Masaomi.

Xui xẻo, hôm nay nhà Asahina có mặt rất đông đủ, thậm chí di Miwa và chú Shintarou cũng có ở đây, vì hôm nay là tuần lễ vàng, toàn dân Nhật Bản được nghỉ nên họ tính đãi tiệc. Chỉ có Fuu lúc này có một show diễn ở Osaka nên không chạy về được.

Nghe Ema thông báo, Masaomi với tất cả dụng cụ, cùng anh em nhà Asahina ù té chạy lên lầu như chạy loạn.

Sau khi thấy Akari té ngã trên đất thờ không ra hơi, anh vội vàng bế cô lên giường, xung quanh là những tiếng hỏi han ân cần của mọi người. Lúc này, Miwa mới chú ý đến vết máu khô nghi trên mông của Akari..

"Akari này..."- Miwa đi tới, thì thầm – "Hình như con tới tháng rồi..."

Lúc này Akari mới bừng tỉnh đại ngộ, có thể lắm, cô bị hôn mê từ năm mười một tuổi, lại chưa trải qua tuổi dậy thì nên hầu như cô quên bếng mất nguyệt sự của mình.

Mặt Akari đỏ như máu, run rẩy không dám nhìn tất cả mọi người, cầm lấy chăn phủ kín lên mặt.

"Uy! Tại sao trong phòng có mùi máu, Akari, em bị thương à?"- Yusuke từng đánh nhau nên mũi rất nhạy cảm với mùi tanh hôi này, mặt anh tái mét không còn giọt máu, toan chạy lại giật chăn ra thì bị Miwa đẩy ngã xuống đất.

"Đồ ngốc, em con là đang tới nguyệt sự..."

"..."

Căn phòng đang đông đúc bỗng chốc im lặng, Akari triệt để ngờ ngác nhìn Miwa mấp máy môi, không tin được, sao đi ấy có thể nói thẳng ra như thế?...

Ema hiểu ra, vội vàng chạy sang phòng mình tìm BVS, để lại căn phòng đang dần bị sự lúng túng che phủ...

Subaru ho vài cái, mặt đỏ như gấc vội vàng chạy đi. Stubaki và Auzsa thì ngờ ngác, bị Kaname dồn đi ra khỏi phòng, Iori nhắm hai mắt lại thờ dãi, nhìn Akari lên án rồi cũng xoay lưng bỏ đi, duy chỉ có anh Ukyo vẫn còn đương đeo tạp dề, tay cầm cái chảo chạy lên hỏi lớn: "Akari có sao không?"

Trả lời anh chỉ là sự xấu hổ của Yusuke, dù sao anh cũng là cậu bé đang lớn chưa hiểu chuyện nam nữ, vấn đề giáo dục giới tính cũng chưa trải qua, nhưng theo mọi người nói thì nguyệt sự là lúc thể hiện con gái... đã có thể mang thai rồi...

Mang thai? Yusuke hoảng hốt miệng há rộng, không thể nào, vậy nếu Akari "có" thì em ấy sẽ mang thai sao?

"Anh! Akari sẽ mang thai à?"- Yusuke ôm vai Masaomi hét lớn, nước bọt văng tung tóe vô mặt làm anh thờ dãi đầy ra.

"Khi nào nam nữ quan hệ tình dục thì mới có thể mang thai, em ấy chỉ là đang dậy thì thôi."

Chúa ơi, ai có thể đuổi mấy người này đi dùm cô được không, Akari sắp chết vì xấu hổ rồi.

"Thôi nào, lũ con trai biết gì mà nói, không thấy em đang xấu hổ sao? Đi mau đi."-Miwa lên tiếng trách cứ.

"Được rồi Akari, em nghỉ ngơi cho khỏe đi, thời gian này đừng vận động mạnh, tránh ăn đồ cay và đồ nóng nhé, uống nước lọc thôi, cấm uống nước lạnh."- Anh Masaomi quả không hổ danh là bác sĩ, mặt không đổi tìm không đập mà thể hiện kinh nghiệm của mình làm Akari thấy yên tâm hơn hẳn.

Lúc này, từ bên ngoài, Ema cầm một vật khá nghi chạy vào nói lớn: "Akari, chị đem băng vệ sinh đến rồi đây!"

"...."

Thế là Akari bị cấm không được ăn lẩu.

Ngoại truyện 2:

Có một ngày, Akari đang tưới cây dùm anh Iori thì sau lưng Fuu đi tới, nó ngồi xuống, cầm lấy cái xô tát nước vào bụi cây làm Akari lú lờ.

"Fuu.. Fuutan, em không được làm thế!" "Tại sao?"- Fuu thắc mắc hỏi, thậm chí còn liếc mắt đưa tình, nháy mắt mấy cái hòng khiêu khích Akari, nhưng lúc này Akari bị nỗi sợ anh Iori phát hiện tập kích nên chỉ biết run rẩy nói.

"Vì cây sẽ úng nước mà chết."

"Chỉ tưới lâu quá nên tôi tưới dùm, tưới nhiều thì cây mới lớn được."

"Vậy để em có muốn ăn hết chỗ phân này không?"- Giọng nói u ám của Iori từ sau lưng truyền đến làm Akari và Fuu tái mặt, anh gằn lên – "Để nào em to lên!"

Ngoại truyện ba:

Có một ngày cả nhà Asahina cùng nhau ngắm trăng vì hôm nay trên đài nói rằng có mưa sao băng, Akari thậm chí mời cả Syaoran và bọn Sakura, bọn Toma đến tham dự, tất cả mọi người háo hức cùng đếm ngược thời gian, lúc này giọng nói lạnh lạnh của Kaname truyền đến.

"Nói đến trăng máu mọi người có biết vì sao có trăng máu không?"

"Vì sao?"- Yusuke tò mò hỏi

"Vì chị Hằng đến tháng!"

"...."

Không gian tĩnh lặng không một âm thanh.

"Và còn nữa, mọi người có biết tại sao có mưa sao băng không?"- Kaname lại bày trò

"Vì sao?"- Lúc này là Fuuto hỏi.

"Vì ông trời đang "thăm du"..."

"...."

Kaname, anh là thầy tu đó!

Ngoại truyện bốn:

Một ngày nào đó Akari đang xem tin tức, trên đó nói rằng có một đứa bé cấp một đã thuyết trình được một bài văn tiếng anh về vấn đề ô nhiễm môi trường hiện nay.

Akari ao ước nói: "Em ước gì con của em sau này cũng thông minh như thế!"

"Vậy thì nên nghĩ lại."- Yusuke ngồi một bên thở dài – "Chỉ sợ nó không đáng yêu như em..."

Akari đỏ mặt bỏ chạy.

Ngoại truyện năm:

Một ngày nào đó Akari đang ngủ trưa bên ghế đá thì thấy môi mình ẩm ẩm, cô mở mắt ra thấy khuôn mặt người nào đó đang hốt hoảng nhìn mình, bộ dáng như bị bắt đang làm việc xấu.

"Anh... Anh không..."

"Không sao."- Akari đỏ mặt – "Anh hôn lại đi..."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Akari ngồi trên tàu điện ngầm, ngẩn ngơ ôm Jin vào lòng mà suy nghĩ. Nhìn quang cảnh bên ngoài trôi qua vùn vụt, không gian tĩnh lặng trái ngược với sự cuộn cuộn trong lòng cô.

Akari không biết anh Iori tại sao lại hôn cô, tại sao anh phải làm vậy với cô. Anh rút cuộc là đang suy nghĩ điều gì trong đầu? Và còn cả cuộc đối thoại vào sáng nay của di Miwa và anh Masaomi, còn có cả anh Ukyo, họ là trụ cột trong nhà mà lúc này lại dường như đang nói về sự an nguy của công ty Miwa, mà sự an nguy đó có dính dáng đến cô. Akari không hiểu, rốt cuộc bất hạnh sắp tới đây có khi nào lại lần nữa đổ ập lên cô không? Nghĩ thế, tâm Akari lại phi thường yên tĩnh, quá quen với những việc này rồi, quá quen với những vấn đề có thể xảy ra, quá quen với những khó khăn bất ngờ ập đến, quá quen rồi. Nên cô không buồn cũng không sợ hãi, chỉ là chưa đủ sẵn sàng mà đối mặt với nó.

Jin cảm nhận vòng tay của Akari hơi siết chặt, nó nhìn xung quanh, hoàn hảo hôm nay chuyến tàu có vẻ vắng, khách chỉ lác đác vài người già lúc này đã tựa đầu ngủ thiếp đi, nó nhỏ giọng hỏi: "Chị sao thế?"

"Chị không sao."- Akari mỉm cười trấn an nó, nhưng tâm lại không ai trấn an.

"Dù có chuyện gì thì Jin luôn bên chị!"- Jin đánh mặt, ôm chặt cánh tay Akari mà thề thốt làm Akari cảm động đến bật cười, cười mà nước mắt tuôn trào, mà lệ hoen đôi mi. Thật sự biết bao giờ cô mới được nghỉ ngơi đây?

Điện thoại bỗng nhiên báo hiệu có tin nhắn, Akari giật mình lờ ra.

"Em đến nơi chưa?"- Là Syaoran, quả nhiên thời gian này chỉ có anh là quan tâm đến cô, thật sự đó là cái phúc hay cái nguy đây? Anh càng đối xử tốt với cô, cô càng không nỡ có lý do rời xa anh, sớm thôi, không biết là khi nào nhưng đến khi cô hoàn thành nhiệm vụ, cô sẽ chết.

Mặc dù sự thật bày ra rành rành trước mắt nhưng tại sao lại không không chế nổi mà trầm luân?

"Em đang trên đường đi."

"Tôi nơi nhớ gọi cho anh nhé"

"Được rồi"

Mắt cô sụp xuống che giấu suy nghĩ trong lòng. Cô có cảm giác, hôm nay sẽ không còn bình yên được nữa.

Thành thị đầy nhà cao cửa rộng dần thưa thớt, đối lấy nó là những đồng ruộng trải dài bát ngát, gió mát liên tục thổi bay tóc trắng, mùi thơm của lúa làm Akari dễ chịu thở dài. Khách ngày càng thưa thớt, cuối cùng thì trên tàu cũng chỉ còn Jin và Akari.

Akari và Jin liên tục đổi chuyến, từ tàu điện ngầm đến xe buýt, phải đi mấy lần mới đến trạm dừng cuối cùng. Cô nhìn đồng hồ thấy đã một giờ trưa, nhìn bản đồ rồi nhìn xung quanh, Eii đã hẹn với cô rằng sẽ gặp nhau ở một tiệm tạp hóa ngay đầu đường, nhưng tại sao cô nhìn xung quanh mà vẫn không thấy?

Nơi Akari đang đứng là một con đường vắng lặng, nơi mà chỉ có một cái cột trạm dừng xe buýt, một cái ghế gỗ đã dính đầy bụi bẩn, vừa này thật khờ khi không hỏi tài xế xe buýt để bây giờ phải khốn khổ như thế này.

"Quái, chị đợi một tí để em bay lên cao xem sao." – Nói đoạn Jin phóng lên, đậu lên một cành cây nhìn quanh ngó quất một hồi, ở dưới Akari vẫn mãi ôm tấm bản đồ trên tay không buông, thật sự là một quá rồi, nếu không tìm được đường chắc là phải để Eii leo cây rồi cả hai về thành phố mất.

Lúc này, phía xa có một chàng trai vận bộ kimono màu xanh bước đến, mắt kính màu đen che khuất đôi mắt to tròn, làn da ngăm đen và mái tóc dài ngang lưng được buộc gọn phía sau, trên tay anh là một cái bọc đựng đầy rau củ quả tươi còn đọng vài giọt sương, Akari như nhìn thấy cứu tinh, vội Jin xuống rồi ba chân bốn cẳng chạy lại hỏi đường.

"Xin hỏi..."- Akari cầm bản đồ, bước nhanh về phía chàng trai đó, chàng trai dường như hơi bất ngờ trước sự có mặt của người lạ này, hơi cảnh giác mà lùi về sau, Akari nhận ra mình hơi quá phận nên đỏ mặt gãi gãi hai má, rồi chìa tấm bản đồ ra hỏi – "Cho tôi hỏi, ở đây có con đường nào dẫn lên miếu của nữ thần Hanahime không ạ? Đầu đường có một tiệm tạp hóa nhỏ..."

Chàng trai vội thờ phào, thì ra là khách ghé thăm, nhưng rồi anh nhận ra điều không đúng, vội tái mặt hỏi lại: "Cô nói miếu gì cơ?"

"Hanakimi"

"Không được!"- Chàng trai bỗng chốc thay đổi thái độ, lạnh lùng nói – "Phiền cô trở về đi."

"Anh à, tôi đi một mình, không có dẫn theo bạn trai hay gì đâu, tôi cần gặp người quen ở trên đây."- Akari vội phân bua.

"Ở đây quanh năm ít người qua lại, khách ghé thăm hầu như không có, hơn nữa trên miếu đạo gần đây âm khí rất nặng, cũng đã bị cảnh sát phong tỏa rồi, cô nên trở về đi thôi."- chàng trai dường như không tin lời Akari nói, vẫn mãi lắc đầu muốn tiễn khách, Akari suy đoán một hồi, chắc là người nào đó làm việc trên miếu nên mới không dám đề cô lên, nhưng cô phải thuyết phục anh ta dẫn đường đi vì cô thật sự rất gấp rồi.

"Anh à anh giúp tôi đi. Tôi nhìn hẳn là anh làm việc trên miếu phải không? Tôi cần gặp một cô gái tên Haguchi Eii, chúng tôi đã hẹn với nhau ở tiệm tạp hóa rồi nhưng tôi bị lạc, không biết đường lên."

"Cô là bạn của Haguchi-sama?"- chàng trai trở mắt nhìn, rồi như đánh giá, anh ta liên tục nhìn Akari nghiến cừu, Akari dù có hơi giận như vì vẫn phải duy trì thái độ lễ phép nên không dám phát tiết nhiều, chỉ có thể để mặt anh ta làm càn. Rồi anh ta mỉm cười, gật đầu, thái độ thay đổi hẳn.

"Nếu cô cần gặp Haguchi-sama thì cô ấy đã ở trên đền chính rồi, để tôi dẫn cô đi."

Rồi anh ta xoay lưng, bước nhanh vào con đường mòn gần đó dẫn vào một khu rừng trúc rậm rạp. Đường đó sao? Quả nhiên là thế, trách không được cả cô và Jin đều bí bách không tìm được đường, nó nằm ở đó thì ai mà để ý cho được? Hơn nữa rừng trúc bao vây, cây nào cây nấy cao hơn cả một ngôi nhà thì bố ai mà biết được?

Nhưng Akari không kịp suy nghĩ, ôm vội Jin và vác balo, hót ha hót hải chạy theo chàng trai đó. Quả nhiên cô đoán không sai, khẳng định là người làm việc trên miếu mà.

Đoạn đường dài mà tĩnh lặng vô cùng, thi thoảng nghe tiếng chim hót và tiếng khi kêu làm Akari thấy hơi sợ, chàng trai phía trước vẫn im lặng mà đi, không hề có dấu hiệu giảm tốc độ. Mất Akari đảo liên tục, quay sang nhìn Jin hồi ý, rồi muốn đánh tan cái không khí ngưng ngừng này, cô tìm đề tài hỏi

"Anh làm việc trên đó à?"

"Vâng."- Anh ta khẽ cười, lịch sự đáp lại.

"Anh làm chức vụ gì ở đây?"

"Tôi là người trông nom đền, còn vợ tôi là một Miko* ở đây"

"Vợ? Anh trông trẻ thế mà lập gia đình rồi à?"- Akari không tin trở mắt ngạc nhiên nhìn người trước mắt, thoát nhìn người này chỉ khoảng hai mươi hai hoặc hai mươi mốt, không ngờ đã là chồng người ta rồi, quả nhiên là một chàng trai có tinh thần trách nhiệm cao, cả hai vợ chồng đều là người trông coi cho đền Hanakimi, đúng thật là hợp.

"Nhưng tôi nghĩ Miko thường không được lập gia đình?"- Nếu cô không làm trong sách lịch sử mà cô thường hay đọc thì Miko là những trinh nữ trông coi đền, họ không được phép lập gia đình hoặc hiếm lắm có thì chỉ còn cách là bỏ đền mà theo nhà chồng thôi, vợ của người này suy ra cũng mạnh mẽ lắm.

"Haha, do tôi là người thừa kế ngôi đền, cô ấy gả cho tôi thì vẫn làm cho đền, cũng có khác gì nhau đâu phải không?"- chàng trai đó dí dỏm nói, hai mắt cười cười cong lại hình trăng khuyết, môi mông nhếch lên, trông mắt là nòng đọt mềm dịu dàng và sùng nịnh khi nhắc đến người vợ kia, lòng Akari bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, nhìn người khác hạnh phúc, cô cũng hạnh phúc lây, con người lạ lắm, khi người ta hạnh phúc cũng có thể lây cho những người khác. Chàng trai này quả thật rất yêu vợ mình nhỉ.

"À quên không hỏi, cô tên gì thế?"- chàng trai hơi xoay đầu lại, dò hỏi.

"Tôi tên Akari Minato. Tôi là tiểu thuyết gia. Tôi đến đây cùng với Eii để tìm thêm tư liệu về nữ thần Hanahime."

"Ồ thì ra là thế!"- chàng trai nói – "Nhưng e rằng cô gặp xui rồi, đền Hanahime hiện đang bị phong tỏa nên người ngoài không được vào, nhưng nếu có Haguchi-sama bảo lãnh, tôi có thể phá luật cho cô vào xem"

"Thế thì tốt quá! Cảm ơn anh nhiều!"- Akari cười tí mắt cảm ơn, không ngờ chàng trai trước mắt trông có vẻ khó gần mà cũng tốt bụng thật.

"Tôi tên Minoyama Takesu."- chàng trai mỉm cười, quay lại gật đầu nói.

Bọn họ cứ thế mà đi mãi, băng qua rừng trúc là đến một cây cầu bắc ngang một con suối, nước trong suối trong vắt và mát lạnh đến nỗi Akari có thể thấy cả đàn cá đầy đủ sắc màu đang thảnh thơi bơi lội, cô trở mắt nhìn không ngấm nổi mồm, chàng trai kia cũng không vội, để mặt cô tham quan cảnh đẹp, trong con người là sự hân diện khó có thể che giấu. Có lẽ vì thấy cô si mê với quê nhà nên anh ta cũng vui lây.

"Cô biết không, cô trông rất giống vợ tôi, nhìn cứ như hai chị em ấy!"- chàng trai tay sờ sờ cằm, nêu lên một vấn đề mà anh vẫn thắc mắc này giờ.

Akari vẫn mãi nhìn đàn cá trước mắt, chóng cảm thơ thẩn nói: "Người giống người thôi mà."

"Cô nói phải..." – Takesu thờ dài, nhẹ bằng than. Trong mắt không biết đang suy nghĩ điều gì, chỉ thấy anh ta rất lâu không lên tiếng.

Chúng tôi sau một thời gian nghỉ ngơi lại tiếp tục lên đường, con đường gập ghềnh dẫn lên miếu quả thật lắm chông gai khi thi thoảng những bậc thang đã lên rêu xanh phủ đầy làm tôi trượt chân mấy lần, nhanh là có Takesu kịp thời đỡ lấy tôi nên tôi mới không có vấn đề gì, không chắc sẽ bị chấn thương mất thôi.

Đi độ mười lăm phút thì quả nhiên trước mắt tôi hiện ra một ngôi miếu truyền thống to lớn và khang trang với mái nhà nhuộm màu đỏ rực của lửa, nơi đây vắng lặng đến kỳ lạ khi bao bọc ngôi đền là những khóm trúc cao hơn ngôi nhà, một màu xanh mát rười lên không khí nơi đây càng tăng thêm phần vắng lặng.

Takesu dường như hơi nôn nóng, bước chân gấp gấp tăng nhanh và như phóng như bay vào nhà, trên môi anh là một nụ cười nhoen ngay môi và đôi mắt lấp lánh những vì sao, tôi thở dài mỉm cười lắc đầu, chắc là nôn nóng gặp vợ đây mà.

"Vợ ơi! Anh về rồi đây!"- Takesu hét lên, bịch rau củ trên tay vang lên âm thanh xột xoạt khi anh ta cử động mạnh, trong nhà, một âm thanh ừm nhỏ nhẹ vang lên.

Cửa giấy loại truyền thống được kéo ra, bên trong ánh đèn nhỏ nhẹ hắt ra làm tôi thấy hơi chói mắt, người phụ nữ, nói đúng hơn là một cô gái đang ôm một cái bụng bầu to lớn, quỳ gối mỉm cười nhìn Takesu.

Người phụ nữ đó trông vẫn chưa hết nét trẻ con trên khuôn mặt, mái tóc màu vàng được buộc lên và cố định bởi một cây trâm đơn giản, cô gái vận bộ trang phục dành cho các Miko, làn da trắng hơi tái nhợt và khuôn mặt hơi sưng phù, khẳng định là do mang thai nên cơ thể phát phì ra nhưng vẫn không che dấu nổi nét kiêu diễm toát ra từ một phụ nhân.

Nhưng cái balo trên tay tôi chột rôi xuống, mồm tôi há to và hai mắt trừng lớn không dám tin nhìn cô gái với cái bụng bầu to lớn kia, người đó giống tôi y như đúc mặt dù mái tóc đã đổi màu, nhưng cái dáng vẻ hơi buồn bĩnh và đôi mắt có thần tình nghịch kia tôi vẫn sẽ mãi không quên, đó chẳng phải là người đã mất tích mấy năm, Naruse đó sao?

Dù cho cô ấy đã thay đổi, dù cô ấy trông đã đầy đủ hơn, dù cô ấy đã có thai, dù cô ấy thay đổi kiểu tóc, nhưng tôi chắc chắn đó là Naruse!

Naruse trông thấy tôi, mắt hơi lóe lên tia âm đạm kỳ lạ nhưng rất nhanh liền khôi phục lại dáng vẻ dịu dàng của mình, cô mỉm cười, vươn tay nhận lấy bọc thức ăn trên tay Takesu, một tay cô vén tóc mái ra sau mái tai, mấp mấp môi mỏng hỏi: "Ôi, hôm nay nhà mình có khách sao?"

"Đúng rồi, là người quen của Haguchi-sama đó!"- Takesu đau lòng vươn tay vuốt tóc mái lòa xòa của vợ ra một bên, dáng vẻ thập phần yêu chiều kia làm lòng tôi ấm áp, khẳng định không có tôi cô ấy sống vẫn tốt nhĩ, vậy thì tôi còn mong gì hơn?

Nhưng tôi vẫn canh cánh trong lòng một vấn đề rằng tại sao rõ ràng đã nhập thể với tôi mà Naruse vẫn có thể nhón nhơ như thế? Vấn đề này tôi nên đợi chỉ có ba người là tôi, Jin và Naruse mà hỏi cho ra nhẽ mới được.

"Vậy thì trùng hợp rồi, Akari là người quen của em"- Naruse mỉm cười, ôm bụng nói.

"Thế à, anh còn thấy bất ngờ đây, em không biết đầu lúc gặp cô ấy anh đã cảm thấy người này thật giống em y đúc, nếu không phải cô ấy bận quần áo hiện đại và không có mang thì anh cứ nghĩ là em!"- Takesu không còn giống như ban nãy khi đi với tôi, im lặng trầm tĩnh không nói chuyện, có vợ ở đây anh ta như được lên dây cót ấy, nói nhiều dă man, nhưng nhìn dáng vẻ hạnh phúc như chú chó nhỏ của anh ta, tôi bỗng mong cho Naruse đừng đòi nhập lại làm một với tôi nữa, cứ hưởng thụ cuộc sống này đi thôi.* (Nhắc bạn nào không nhớ, chương 33 Naruse đã từng nói muốn nhập lại với Akari!)

"Làm gì mà ngăn người ra thế?"

Giọng nói của Naruse làm tôi bừng tỉnh, bàn tay vô thức ghi lấy Jin trở nên cứng đờ, vì hình như tôi vừa thấy trên đầu Naruse có một đám mây đen, hay là do tôi nhìn lầm? Trên đầu Takesu cũng có. Nhưng xem có Takesu ở đây tôi không thể hỏi Jin được, nên đành chờ vậy.

Tôi theo Naruse vào nhà trong, bên trong không khí đã ấm hơn rất nhiều, không hề lạnh như bên ngoài, khẳng định là do lò sưởi ở đây đang hoạt động hết công suất. Naruse hơi nhìn sang Takesu, Takesu hiểu ý cầm lấy giỏ thức ăn mà đi vào bếp, để lại hai chúng tôi là không gian tĩnh lặng.

Naruse không vội, rót cho tôi một ly trà nóng hổi, nhìn cô ấy tôi bỗng nhớ đến cô mèo ngày xưa từng ngồi dưới gốc cây trong trường đợi tôi, dáng vẻ gầy yếu khi đó thật khác xa với dáng vẻ lúc này, ký ức bỗng nhiên ùa về làm mắt tôi cay cay.

"Naruse... Hikari đã..."- Tay đang châm trà của Naruse hơi ngừng lại, nước trà sánh ra ngoài vài giọt, nhưng cô ấy liền mỉm cười, đặt ấm trà xuống và khe khẽ thở dài.

"Tớ biết sẽ có ngày này mà. Khi chúng ta bước vào con đường này, tớ biết ngày đó sẽ không xa nữa."

"Ngày gì cơ?"

"Ngày mà bọn tớ chuộc lại lỗi lầm khi xưa."

Tiếng tích tắc của đồng hồ vang lên không ngắt, bên ngoài có thể nghe thoang thoang tiếng gió thổi rì rào qua các nhánh cây, tôi nhìn Naruse với dáng vẻ dịu dàng xoa xoa cái bụng to lớn, quyết định không nói về vấn đề này nữa. Dù sao người mang thai không nên bị xúc động mạnh, ảnh hưởng không tốt đến thai nhi.

"Xem ra cậu sống rất tốt nhĩ?"- Tôi mỉm cười

Naruse vươn tay dụi dụi mắt cay cay, mỉm cười nghẹn ngào nói: "Cậu nói thế làm tớ buồn quá, nhưng quả thật tớ sống rất tốt, gặp được Takesu-san thật đúng là phúc của tớ mà."

"Có thể kể tớ nghe không? Năm nay cậu sống như thế nào? Tớ lo cho cậu lắm."

Naruse nâng tách trà ngay môi nhấp một ngụm, cô hơi giương mắt nhìn chậu hoa hướng dương đang nở rộ dưới ánh mặt trời được đặt ngay cửa sổ, mắt hơi lóe nhưng rồi liền bị cô che giấu, cô cười bảo.

"Cũng không có gì, cậu còn nhớ cái hôm tớ gặp cậu, tớ từng van xin cậu cho tớ kết hợp với cậu không?"- Giọng Naruse nhẹ nhàng, như đang ôn về một câu chuyện xa xưa nào đó, tất cả bây giờ chỉ còn là kỷ niệm, tôi bỗng ước gì có Hikari ở đây, chúng tôi khẳng định sẽ giống như hội bạn thân lâu ngày không gặp cùng ôn lại chuyện cũ nhỉ? (Chương 33 nhé)

"Thật ra ngày đó tớ được anh Haguchi nuôi ở một cái hang nhỏ trong rừng, thời gian quá lâu nên tớ nhớ không rõ là khi nào, chỉ biết khi có ý thức thì chúng tớ đã ở chung như thế rất lâu rồi, nhưng có một ngày Haguchi bảo ở trụ sở có biển, bảo tớ ở đây chờ anh ấy. Anh ấy cứ thế mà đi, một tuần, hai tuần, ba tuần, tớ cứ đợi mãi mà không đợi được, thế là tớ mang hình dáng của một con mèo, bắt đầu lang thang đi tìm Haguchi."- Naruse dường như nở một nụ cười trào phúng, tôi nhìn cô ấy, như bị lạc vào câu chuyện kia mà không nhận ra sự khác thường trong câu chuyện đấy.

"Rồi có một ngày, Takesu nhặt được tớ đang nằm thoi thóp bên trong rừng trúc vì đói là, anh ấy đem tớ về nuôi, lâu dần tớ nảy sinh tình cảm, cũng nghĩ rằng Haguchi đi rồi sẽ không ai cứu mang tớ nên tớ mới làm liều mà trở thành nữ, sống chung với anh ấy."

"Nhưng sau đó ba mẹ Takesu phát hiện, nhất quyết không đồng ý cho anh ấy lấy tớ, vì lúc ấy tớ chỉ mới mười sáu còn anh ấy thì đã hai mươi rồi, chuyện này quả thật là không thể. Tớ lúc đầu cũng đau lắm nên mới lang thang về cái hang cũ, tình cờ phát hiện một mảnh giấy nguệch ngoạc mấy dòng "Đi tìm Akari, ở trường Hinode", tớ cũng từng nhớ có lần Haguchi nhắc đến cậu, cũng do quá buồn nên mới đi tìm cậu, hy vọng lánh nạn một thời gian. Tớ cứ ôm cây đợi thỏ như thế mấy tuần, có mấy đứa nhóc trên chóc đều bị tớ cào cho mấy phát, dần dà không ai quan tâm tớ nữa, họ cũng không cho tớ đồ ăn, cứ tưởng sẽ cứ như thế đói chết thì may mắn là cậu xuất hiện."- Nói tới đây mắt Naruse ngập nước, mũi cô ấy xung đỏ vì khóc, cô ấy nắm lấy tay tôi run run mà nói làm tôi cũng xúc động mà khóc theo, không ngờ Naruse đã từng sống khổ như thế, tôi không tưởng tượng được nếu lần đó không gặp tôi thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Tôi không dám nghĩ, nếu quả thật như thế khẳng định tôi sẽ ân hận suốt đời mất.

"Cậu biết không, thời gian cậu đi tôi thế giới thần tiên giúp Hikari thực hiện nguyện vọng, tớ đã rất buồn chán, nhưng trong giấc mơ tớ thấy Takesu đang khóc, anh ấy kêu gào tên tớ trong tuyệt vọng và thậm chí còn tuyệt thực, cứ mỗi khi nhắm mắt tớ lại mơ thế đáng về anh ấy đổ gục, tớ sợ quá nên mới dùng chút ma pháp còn sót lại của bản thân, tự tiện xuất ra ngoài cơ thể cậu mà chạy về... Tớ xin lỗi cậu Akari."- Naruse nói tới đây thì cơ thể run lên lợi hại, nước mắt rơi là cả trên chiếc bàn bằng gỗ, chẳng biết từ lúc nào Jin đã ngồi bên cạnh, im lặng mà nghe cho hết câu chuyện, cả hai chúng tôi đều trầm mặc để mặt Naruse nói, cả hai chúng tôi đều biết, đây là điều Naruse cần lúc này, một người lắng nghe cô ấy.

"Thật ra do Hikari đã chết nên linh hồn phải bám theo cơ thể cậu vĩnh viễn, còn tớ do vẫn chưa chết, nguyên thể còn nên có thể trở về được, khi trở về tớ mới biết Takesu đã từ mặt cha mẹ anh ấy, vẫn mãi đợi tớ quay về, sau đó... chúng tớ đã làm chuyện đó... Ván đóng thuyền, hơn nữa tớ không cha không mẹ, không nhà cửa, ba mẹ anh ấy đánh bỏ mặt chúng tớ mà đi, để lại ngôi đền này và cái miếu thờ phục nữ thần Hanahime để chúng tớ tự kiếm sống, sau này thì tớ có mạng, chắc còn một tháng nữa là tớ sẽ làm bốn rồi..."- Cả người Naruse phát ra hào quang của người làm mẹ, cô yêu chiều ôm cái bụng to bự mà vỗ nhẹ nhẹ, tôi mỉm cười, xích lại gần đặt tay lên bụng cô ấy, rồi tôi giật mình hoảng sợ hết lớn.

"Nó đá tớ!"

"Cậu ngốc!"- Naruse ký đầu tôi – "Cục cưng là đang chào hỏi cậu đó!"

Tôi bỗng cảm thấy nhân sinh phi thường kỳ diệu, cái bụng bé tí tẹo kia không ngờ lại đang mang một sinh mệnh đang dần lớn, tôi bỗng có một chút khao khát được làm mẹ giống Naruse, tôi bị ý nghĩ này dọa sợ hoảng hốt một phen, Naruse nhìn tôi mỉm cười.

"Xem cậu kia, đừng ganh tị, sau này cậu cũng sẽ như thế thôi."

"Đừng chọc tớ!"- Tôi mỉm cười nói lớn.

"Cho em nói cái này..."- Jin ngập ngừng – "Naruse-sama, cái đền Hanahime gì đó là sao vậy ạ? Khi em đến đây đã cảm thấy một cỗ năng lượng mạnh mẽ phát ra từ cái đền bên kia rừng trúc. Nó có phải...?"

"À phải rồi!"- Naruse vỗ tay, vui vẻ ôm lấy Akari nói – "Cái đền đó không phải là thờ Hanahime gì đó thật đâu, một lát nữa tớ sẽ dẫn cậu đi, khẳng định là cậu sẽ bất ngờ cho xem!"

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô ấy, tôi nửa vui nửa buồn, vui là vì tôi thấy cô ấy đã cười tươi trở lại, buồn là vì cô ấy bảo đền thờ Hanahime thực tế không phải thờ Hanahime mà là thờ cái gì đó, mà nó có dính dáng đến tôi, tôi thờ dài, tôi càng mong nó không phải dành cho tôi, tôi thật sự ngại dính phiền phức trong phút giây đoàn viên này lắm. Và còn nữa, thế là ý tưởng viết truyện của tôi đi tong rồi...

"À mà Naruse – sama..."- Jin bỗng nhiên nghĩ ra một vấn đề quan trọng, lên tiếng thăm dò – "Cô vừa bảo Haguchi-sama...?"

"À... anh ấy đã trở về rồi, còn bảo là đã dụ được hai người đến đây mà!"- Naruse vỗ đùi cái đét cười ha ha, dáng vẻ thô tục kia thật không giống bộ dáng đáng thương khi nãy, tôi khinh bỉ nhìn cô ấy, nhưng trong lòng thì như nổi sóng, Haguchi? Eii Haguchi? Lừa gì cơ? Dù gì cơ? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Naruse chưa nói xong thì bên ngoài, âm thanh sang sảng của một người phụ nữ vang lên, giọng nói này rất quen, chẳng phải là giọng Eii đó sao? Nhưng tại sao nội dung của nó lại...

"Naruse! Anh trở về rồi đây, thật tình cái con bé Akari đó anh đừng chờ nữa tiếng mà có thấy nó đâu? Khăng định là cho anh leo cây rồi!"

Chương này vui đi nhé, chương sau khăng định khóc hết nước mắt đấy

Spoiler:

"Akari, thời gian này em cần phải cẩn thận!"

"Tại sao?"

"Tiểu thư cô chưa nhận ra sao? Kiba-sama đã phái Haguchi-sama quay trở về để bảo vệ chị, khăng định là chị đang gặp nguy hiểm..."

"Nhưng..."

Lúc này, phía bên ngôi đền thờ Hanahime.....

Nghe tiếng reo bên ngoài vọng vào, mọi người trong phòng liền giật mình mà ngưng lại mọi hoạt động. Lúc này bên ngoài có nhiều âm thanh binh bịch nặng nề như có người cố ý đi thật mạnh, thật nhanh, giọng thở gấp gấp liên tục vang lên ồ ồ, người đó đi tới trước bậc thềm ngay cửa thì dừng lại, xem chừng là đang cõng giày.

Âm thanh cửa kéo vang lên nhẹ nhẹ, ánh sáng lập tức chiếu vào căn phòng nhỏ nhắn trang nhã, chỉ thấy trước cửa là một chàng trai cao lớn thon gọn, dáng vẻ mảnh mai nhưng tràn đầy sức sống, khuôn mặt dài và mí mắt xét tự nhiên, đôi mắt màu lục huyền bí sâu hun hút chứa nhiều cạm bẫy mơ hồ lúc này đang hoang mang nhìn vào bên trong.

Mái tóc màu lục dưới ánh sáng mặt trời hệt như những đám rêu dai dẳng bên ngoài những bức tường cổ kính, rất đẹp, rất huyền bí, đó là những gì Akari đã nghĩ khi lần đầu gặp Haguchi, một trong tứ đại thần thú.

Gương mặt điển trai rất có thiện cảm lúc này đang sợ hãi, túi bánh kẹo trên tay cũng vì thế mà rơi bịch xuống đất, Haguchi cứ đứng như trời trồng nhìn chằm chằm khuôn mặt của Akari lúc này cũng đang đánh giá nhìn mình.

"Akari...? Sao..Sao..."

Nghe giọng nói của Haguchi, Akari bất giác phì cười, có lẽ vì quá gấp gáp mà Haguchi đã không kịp đổi khẩu âm nữ giới thành nam giới nên dù mang một thân xác hoàn mỹ của đẳng nam nhi thì giọng nói vẫn thánh thót như chim vàng oanh của Eii, điều này thật sự rất kỳ lạ.

Nhìn mọi người trong phòng phì cười, Haguchi đỏ mặt loay hoay không biết làm sao, bình thường tính tình Haguchi nổi tiếng liều lĩnh và ranh mãnh nhưng khi đối mặt với những việc xấu hổ thì anh hoàn toàn mang một bộ dạng luống cuống không biết phải làm sao, thật sự rất đáng thương.

Cuối cùng có lẽ nhìn không nổi nữa, Jin ráng nhịn cười mà bảo rằng : " Ngài Haguchi, phải gọi tiểu thư là Akari-sama, không được gọi tên chị ấy trông không thể chứ..."

"Không sao đâu."- Akari lắc đầu, mắt cong cong và môi mông nhếch lên nhẹ nhàng –"Gọi sao cũng được, dù gì thì em vẫn nhỏ tuổi hơn mà."

"Thật tình!"- Haguchi dường như nhận được một bạt thang mà leo xuống, liền nhanh chóng tháo gỡ đáng vẻ bối rối kia của mình mà quay trở lại là một con người lanh lợi và niềm nở, anh quăng túi đồ sang một bên, tự nhiên ngồi phịch xuống bên cạnh Naruse rồi nhìn Akari bảo – "Anh bảo em đứng đợi ở quán tạp hóa, sao em không đến?"

"Em bị lạc, mà xin lỗi anh là..."- Akari nhăn nhó mi tú, quan sát Haguchi, cảm thấy trên người anh chàng này phát ra một cỗ khí tức phi thường cường đại, dường như là một ma pháp sư tinh thông phép thuật, dù nhìn bên ngoài anh ta đã khéo léo che giấu khí tức đó nhưng đối với những con người miễn cảm như Akari thì vẫn có thể cảm nhận ra được.

"Đến nước này thì phải nói thật thôi."- Haguchi thờ dãi bất lực, một tay vươn lên gỡ gỡ mái tóc màu xanh rêu của mình mà bảo rằng – "Như em cũng biết đấy, anh là Haguchi Eii, anh cũng là Haguchi Eibisu, Mãng Xà thuộc hệ Nước, từng là một trong tứ đại thần thú bảo vệ cho nữ thần Bạch Linh Chi và hiện tại anh được phái tới bảo vệ em."

Haguchi nói chuyện này hệt như đang kể một câu chuyện vui nào đó mà không mấy may để ý rằng khuôn mặt Akari đã thoáng chốc đen như đất nồi, thì ra mọi việc Naruse nói quả nhiên là đúng, cả cô và Jin đều bị gạt đến đây, hơn nữa còn bị gạt có kế hoạch có mục đích!

Naruse ngồi một bên mãi im lặng không nói gì, duy chỉ có khuôn mặt là cau có và bất an, thỉnh thoảng cô lại quay sang chậu cây hoa hướng dương đang vươn lên dưới ánh mặt trời cạnh cửa sổ mà ngẩn người, trong mắt lóe lên tia nước mơ hồ và hai tay nắm chặt hay run run.

"Bảo vệ em? Khỏi thứ gì cơ?"- Akari không hiểu ngẩn người.

"Akari, chị vẫn không hiểu sao?"- Giọng Jin lúc này đã lạnh lạnh đi mấy phần, cả người nó nổi lên sát khí mãnh liệt làm Akari chấn động - "Lão Ngọc Hoàng đã bắt đầu hành động rồi, dường như ngài Kiba đã cảm nhận được nguy hiểm đang cận kề nên đã phái một trong tứ đại thần thú Haguchi Eibisu

đến bảo vệ chị, từ bây giờ chị nên cẩn thận thì hơn."

"Đúng vậy."- Haguchi gật đầu —" Xung quanh đây kết giới giăng đầy khắp nơi nên chúng ta có thể ở đây mà che dấu đi hơi thở của mình đối với tai mắt của lão ta."

"Có thể cho em hỏi một cái này được không."- Akari lúc này lên tiếng, giọng cô hơi run run và chan chứa bất an — " Tại sao các anh lại có thể biết trước được những việc này?"

"Ồ, chuyện đó..."- Haguchi trả lời — "Ngay sau khi bọn anh tập hợp lại với nhau thành một nhóm đầy đủ tứ đại thần thú gồm bạch hổ Kiba Tengu, mãnh xà Haguchi Ebisu cùng hai con thỏ Aiko và Ayame, bọn anh đã bí mật lập nên một căn cứ nằm ở một nơi không ai biết, nơi đó được bao quanh bởi trùng trùng chướng khí và kết giới giăng mù mịt, sau đó bọn anh trải qua hàng trăm năm để tìm kiếm những người dân của Hồ tộc năm xưa, những người đã may mắn thoát được trận huyết tẩy đẫm máu đó và đem họ về cùng một phe của mình.

"Nhưng em biết đấy, hồ tộc còn có một kỹ năng là giả dạng, bọn anh đã bí mật cài nội gián lên trên kia để thu thập thêm tin tức gửi về trụ sở, còn ở trụ sở bọn anh sẽ tiếp nhận những tình trạng cơ thể của em để phân tích và có thể dễ dàng bảo vệ em kịp lúc."

Thật ra thì đối với Akari những lời Haguchi nói chẳng mấy may làm cô bất ngờ hay hoảng sợ gì cả, vì trước khi đến đây, trải qua nhiều chuyện Akari đã có thể dễ dàng đối mặt với nhiều bất ngờ phía trước có thể nhanh chóng ập đến bất cứ lúc nào, nên đối với những thông tin mà Haguchi tự nguyện cung cấp Akari cũng chỉ là một bộ dạng yên lặng lắng nghe thôi.

Lại tốn thêm một chút thời gian, Takesu từ dưới bếp đem lên một đĩa thịt xào đang tỏa ra mùi thơm nức mũi làm cho mọi người trong phòng say mê mà dùng tay hứng nước bọt, nếu nói ở vùng Kansai có đặc sản gì thì chắc phải kể đến món thịt bò và rau xào cực kỳ giản dị mà thơm ngon.

Hơn nữa thông qua lời Naruse, từ lúc cô mang thai thì Takesu đã cật lực luyện tay nghề bếp núc rất chăm chỉ để có thể giúp Naruse có khẩu vị nhiều hơn, vì dạo trước cô bé thường hay ốm nghén lợi hại.

Quả nhiên là trù nghệ đã đạt đến phẩm cấp năm sao rồi !

Akari, Haguchi và Jin ăn như rồng cuốn hổ vùi, chẳng mấy chốc đã càn quét hết cả cái bàn thức ăn chỉ vừa mới tỏa làn khói nhẹ nhàng làm Takesu hoảng sợ mà ôm chặt vợ mình, sợ ba con người trước mắt không biết nuốt luôn cả vợ con.

Về chuyện của Naruse thật ra Takesu đã biết từ rất lâu rồi, biết chuyện cô ấy có ma pháp thuật, biết chuyện Naruse không phải con người càng không phải là người nên dính vào thất tình lục dục, nhưng chẳng hiểu vì cớ gì mà họ lại có thể đến được bên nhau, phải trải qua bao nhiêu gian truân? Vì lẽ đó mà Akari cực kỳ ganh tỵ với Naruse sẵn sàng đấu tranh vì tình yêu của bản thân mình.

Akari có nên cố gắng...?

Sau khi ăn trưa và ngồi tán gẫu với hai người còn lại vài ba câu, Akari liền đeo balo lên lưng và theo chân mọi người đến thăm đền Hanahime, nhưng Naruse thì không được đi theo với lý do rằng đang mang một nhân mạng trong người, là tâm can bảo bối của Takesu, nếu cả hai mẹ con xảy ra chuyện gì thì anh sẽ bla.. bla bla ...bla

Sau khi trải qua một lúc khó khăn ỏi thì cả Akari và Haguchi mới lỏi được Takesu ra khỏi đền chính. Đầu tiên cả hai sẽ dẫn Akari đi thăm quan xung quanh toàn cảnh "địa bàn" của vợ chồng nhà Naruse.

Sau khi đi thăm quan và thờ phụng vài nơi, Akari liền đi đến một con đường lát gạch đá trơn trượt đầy rêu mốc đã lên, trước khi bước đến đây phải đi qua một cây cầu nổi từ một mảnh đất bên kia với khu đền bên đây, chính giữa là một con suối nhỏ chảy không siết lắm.

Qua được bên kia sẽ gặp một bậc thang cao, trơn trượt, hai bên xung quanh mọc um tùm cỏ dại và trúc thom cao hơn gần bằng một tòa nhà, thấp thoáng có tiếng chim kêu vượn hú nghe cực kỳ thê lương.

Muốn lên bậc thang này thì phải cẩn thận, bởi nếu không may trượt chân rất có khả năng sẽ nhập viện ngay, vì bậc thang xây cao, lại vì ở nơi ẩm thấp không có ánh sáng nên muỗi có rất nhiều, lại trơn ướt nên khá nguy hiểm, vì thế Akari phải thường xuyên nhờ sự trợ giúp của phép thuật mới đứng vững được.

"Em thấy thật lạ, ở cái nơi như thế này tại sao lại có nhiều người dẫn xác đến để bị giết đấy à?"- Vừa nói, Akari vừa nhào người ra mà nắm chặt một thân trúc nhô ra từ bên ngoài cốt giữ cho không ngã, cả cơ thể cô lắc lư và mồ hôi thì chảy ròng ròng, một bên Jin lo lắng liên tục đỡ lấy Akari mà kêu cẩn thận.

"Đó chỉ là tin đồn anh phao để đừng ai bén mảng đến đây nữa thôi!"- Takesu bước chân vẫn vững như núi mà băng băng đi về phía trước, chân anh dường như có đóng keo, đi không những không lung lay mà còn có phần nhanh và chắc chắn làm Akari trầm trồ, nhưng rồi cô ngạc nhiên hỏi.

"Tại sao lại thế à?"

"Để bảo vệ đền Hanahime chứ sao! Em ngốc thật đấy"-Haguchi nắm lấy cánh tay Akari mà đỡ cô, một tay anh búng nhẹ vào trán cô mà cảnh nhắc-"Hiện nay, trên thiên đình chiến tranh phe phái đang rất căng thẳng nên lão Thượng Đế càng khao khát có được sức mạnh của em hơn, nhưng em xem, bọn anh đang cố xóa bỏ dấu vết của em ở thế giới này nên mới phao tin đồn đó để bảo vệ Hanahime."

"Hanahime là thờ cái gì vậy à?" Akari ngạc nhiên ôm chặt Haguchi, bước chân ngày càng nhanh vì cô đã gần thấy được bậc thang trên cùng rồi, Akari

quá đổi vui mừng nên vận tốc càng tăng, cuối cùng cũng đã đến nơi, ánh sáng nhẹ nhàng lọt qua từ khe lá trúc, tỏa sáng một cái miếu nhỏ xíu nằm chính giữa một khu đất, trong nó thật trọi giữa biết bao màu xanh xung quanh, thật âm u và lạnh lẽo.

Nhưng nhìn cái miếu đó, Akari dường như cảm nhận được từng đợt kêu gào khao khát đòi mình đi đến mà giành lấy nó, cảm giác rạo rực này làm Akari như biến thành một con người khác, lơ đãng muốn đi đến thì bị Takesu giữ tay lại, anh nghiêm trang hỏi.

"Em muốn làm gì?"

"Em muốn xem nó"

"Chưa được, phải đợi anh hủy kết giới vây xung quanh nó đã, nếu bây giờ em xông vào thì sẽ bị kết giới đánh bay đi, nguy hiểm lắm." - Takesu nói xong, lôi từ trong túi áo ra một cô trằng hạt to bằng nắm đấm em bé rồi đeo vào tay, Akari nghe hiểu nên bước lùi ra xa mà nhường chỗ cho anh làm việc, không tiện nhúng tay vào.

Akari khẽ liếc nhìn sang phía bên Haguchi, thấy anh đang nghiêng đầu không biết là đang suy nghĩ điều gì mà nắm đấm của anh hơi siết chặt, có lẽ vì lo lắng mà bàn tay anh nắm Akari hơi run run và mồ hôi đã thấm đẫm, Akari tò mò, không biết cái vật bên trong là gì mà có thể làm cho cả hai người này bảo vệ cật lực đến thế?

Takesu vẫn tiếp tục lầm rầm những câu khấn gì đó trong miệng, mày kiếm hơi nhúu chặt và mồ hôi lạnh tuôn ra hai bên thái dương, cả cơ thể Takesu run lên theo từng đợt cử động của bàn tay anh.

Takesu vươn tay ra phía trước, ngón trỏ và ngón giữa khép lại và bắt đầu vẽ ra một ma trận nào đó, Akari thấp thoáng thấy trên hai ngón tay anh là máu tươi đang chảy...

Mùi tanh hôi dần lan tỏa trong không khí, chỉ thấy sau khi Takesu vẽ ma trận thì ở dưới chân miếu liền xuất hiện một vòng tròn ánh sáng xoay xung quanh ngôi miếu nhỏ đó, vòng xoay dần lớn hơn, nhanh hơn, cuối cùng biến thành một con ốc xoáy cuốn bay khỏi bụi bay tung tóe, Takesu phải để hai tay ra phía trước dùng thế thủ mới không bị ánh sáng đó nhấn chìm, cả Akari và Haguchi cũng phải lùi lại mà dùng phép thuật chặn lại, Jin thì được Akari bảo hộ trong người nên không chịu nhiều tổn thương, quá mạnh ! Kết giới đang bài xích sự xâm nhập của bọn họ nên nó đang phản kháng, nếu không vì nó đang bị Takesu chế trụ thì có lẽ bây giờ cả bọn đã bị cái vòng xoáy đó đánh bay rồi ! Chừng đám phút sau khi vòng tròn xoay yếu lại thì ánh sáng đó cũng tắt đi, ngôi miếu lại xuất hiện và rồi mọi thứ chấm dứt.

Kết giới đã được giải, dù quá trình hơi gian nan và dài dòng.

Tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, Takesu vươn vai ra mà duỗi, có lẽ vì quá mệt mỏi mà các cơ của anh đều kêu lên răng rắc chói tai, Haguchi vận vẹo vai cái rồi cắn nhai : "Khốn thật, Naruse tại sao lại tạo cái kết giới mạnh thế."

"Chịu thôi!" - Takesu mỉm cười – "Cô ấy luôn luôn kỹ tính đến thế cơ mà." - Sự sùng nịnh lại tuôn ra, nhưng có một việc bất ngờ đã xảy ra, bất ngờ đến nỗi mà sau này khi nhớ lại, Akari cứ ngỡ như đó chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ dài mà tàn nhẫn vô cùng.

Khi Takesu toan bước đến để mở cửa miếu ra thì Akari liền giật mình mà bay đến, đẩy Takesu sang một bên. Quả nhiên ngay sau đó, một quả cầu lửa màu xanh liền phóng đến, nổ mạnh ngay chỗ vừa nãy Takesu đứng.

Sự việc diễn ra quá nhanh nên không ai trở tay kịp, nếu không phải trong lúc Takesu đang giải kết giới, Akari thấp thoáng nhìn thấy mùi kỳ lạ còn có cả nỗi bất an trong lòng, Akari có cảm giác như có ai đang theo dõi cả ba nên luôn mang tâm trạng đề phòng nhìn ngó xung quanh, lạnh mặt mà theo dõi từng diễn biến.

Quả nhiên cô đoán không sai, có kẻ đến gây rối!

Takesu lồm cồm từ dưới đất bò lên, nghiêng chặt răng mà quát : "Kẻ nào? Mau ra đây mau!"

Lúc này, từ sâu trong cánh rừng trúc, một tràn tiếng vỗ tay bốp bốp vang lên, còn có cả tiếng cười khinh bỉ mà đầy dâm mị của một ả đàn bà nào đó, Akari tức giận dựa vào người Haguchi mà cảnh giác nhìn về phía cánh rừng trúc.

Trong rừng, hai bóng dáng một cao một nhỏ thong thả bước ra, trông họ có vẻ khá vui khi thấy một câu chuyện thú vị nào đó.

Lúc này Akari mới có cơ hội mà quan sát hai người trước mắt, chỉ thấy ả đàn bà da trắng tóc trắng, mắt vàng đầy nguy hiểm, trông khuôn mặt của cô ta thì mọi người sẽ nghĩ cô ta chỉ là một đứa học sinh tiểu học bình thường, nhưng cả cơ thể cô ta đều đã phát triển, cô ta vận một cái đầm màu đỏ kỳ lạ không thể che đi vài cánh xuân, trông cực kỳ dơ bẩn và dâm tiện.

Còn tên con trai, trông cực kỳ quen mắt, quen đến nỗi mà Akari gần như đã buông lỏng cảnh giác của mình, đó chẳng phải là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Henry Martin sao? Và chẳng phải trông anh ta cực kỳ giống với anh rể Hàn Minh Tuấn của cô sao? Nhưng thế thì sao chứ, dù cho anh ta đã tốt bụng tặng cô cái đầm White Angle nổi tiếng thì cả hai người này thần thần bí bí mà xuất hiện, lại còn muốn đả thương Takesu, khẳng định là không có ý tốt!

Vậy thì đừng trách Akari cô không nể tình cũ!

Nghĩ thế, Akari giang rộng hai chân tạo thế thủ, tay vòng ra sau lưng, móng vuốt màu đen dần xuất hiện. Sự thay đổi này bị Haguchi thu hết vào mắt, trong mắt anh hơi lóe lên sự kỳ lạ, nhưng rồi anh mỉm cười, một tay anh bỏ vào túi áo, tay còn lại đưa ra sau đầu, anh ta hỏi : "Hai vị đến miếu có việc

chỉ? Nơi đây đã cảm người ghé viếng lâu rồi ạ. Phiên cả hai về cho."

"Chị ơi." Jin cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp xấu nhất sẽ xảy ra, nhưng nó vẫn không quen ghé sát tai Akari mà thì thầm : "Cẩn thận, bọn họ mạnh lắm, Jin đánh không lại đâu."

"Không sao đâu."- Akari mỉm cười quay sang trấn an Jin, tặng cho nó một nụ cười khích lệ, rồi cô quay sang chỗ Takesu mà nhìn anh thăm dò, chỉ thấy anh ta cũng đã lấy chuỗi hạt ra đeo vào tay, đang nghiêm túc quan sát cuộc trò chuyện của Haguchi và hai người kia.

"Bọn tôi không đến để gây chiến"- Cô ả kia mỉm cười – "Bọn tôi đến để lấy cái vật nằm trong kia."- Đoạn cô ả hất mặt về phía ngôi miếu kia, dáng vẻ tham lam trong mắt cô ả thật đáng ghê tởm làm Akari tức giận mà muốn xông lên mà cào nát mặt cô ả ra, nhưng xúc động là ma quỷ, cô biết nếu chưa được lệnh của Haguchi hay Takesu, cô không nên hành động lúc này, cô vẫn nhớ hiện tại ở đây đang có bốn người tính cả Jin, sơ xảy sẽ dẫn đến nguy hiểm cho cả bọn, mà có thể sẽ ảnh hưởng luôn cả Naruse đang ở đền chính...

Naruse...! Cô ấy đang có thai!

Cô ấy không nên tham gia cuộc chiến này. Vì thế, Akari phải cố hết sức.

"Ồ đây không có cái gì của mấy người hết, cảm phiền về cho."- Giọng Akari lạnh lạnh, không hề có một chút tình cảm nào trong đó, chỉ thấy đôi mắt màu đỏ lúc này như muốn chảy cả máu ra, dáng vẻ hung tợn đó càng làm cho nụ cười của cô ả kia sâu hơn. Cô ả hừm một tiếng ma mị, rồi cả cơ thể cô ả dựa vào người Henry kia mà mỉm cười.

"Mèo con, cô thu vuốt lại đi... Tôi nghĩ chúng ta cũng không muốn đánh nhau tại đây đâu nhỉ?"

Nghĩa là, cô chỉ như một con mèo con gan to thôi chứ chưa đủ mạnh để chúng tôi phải động tay động chân, lời nói thoát nhìn có vẻ bình thường nhưng sự khinh bỉ ngạo mạn thì ngập tràn làm cho lòng người phẫn nộ!

"Tôi mặc kệ, dù có đánh nhau thì tôi cũng không cho các người bén mảng đến đây!"- Akari nghiêng răng quát, cô không biết trong ngôi miếu kia có gì mà những người này nhất định phải có được, nhưng cô biết sứ mệnh của cô lúc này là bảo vệ nó hết sức có thể!

"Các vị, tôi đã nói ở đây không cho người lạ đến, đây là lần cuối tôi nói vậy, phiên hai vị quay về cho! Nếu không tôi buộc lòng dùng vũ lực."- Chính giọng của Haguchi lúc này cũng đã khàn khàn vì tức giận, ả là anh ta cũng có cảm giác nguy hiểm đang dần kề, anh không dám chắc cuộc chiến này có nắm được phần thắng không nhưng đánh lui thì có thể, vì xem ra hai kẻ trước mắt mất mũi hếch lên trời, khẳng định là cao nhân!

Takesu từ nãy đến giờ vẫn không hề lên tiếng, chính Akari cũng cảm thấy tò mò vì rõ ràng đây là đất của anh ta, tại sao anh ta lại không lên tiếng bảo vệ nó? Có ngược không chứ.

Nhưng không đợi cô thắc mắc thì cô ả kia đã lên tiếng : "Haha, vậy thì đành chịu rồi. Cũng cảm ơn các người đã khai mở kết giới, chúng tôi cứ lo sợ là không ai mở được thì chắc phải tốn kha khá thời gian mất."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Tôi tức giận

Thái độ như đây là việc của chúng tôi nên làm vậy, cô ả thậm chí còn vươn tay lên thối thối mấy cái ngón tay xấu xí của mình, dáng vẻ chìm đắm kia làm tôi thấy ghê tởm, nhưng vì sao người tên Henry kia tuyệt nhiên chỉ nhìn chằm chằm chúng tôi mà không lên tiếng khích bác?

Lúc này, cô ả kia bỗng nhiên cười lên nắc nẻ, tay cô ta búng một cái, trên trời, vài cái quả cầu lửa bỗng rơi như mưa làm chúng tôi giật mình nhảy bật ra né tránh, tôi lộn vài vòng thuần thục còn Haguchi thì dùng ma pháp thuật mà đánh bay các quả cầu kia, Takesu thì vươn tay che đỡ những quả cầu đó.

Hai người kia chỉ đứng im đó, mỉm cười xem kịch hay.

Nhưng tôi đâu thể để bọn họ ngồi trên nỗi đau người khác mà làm "ngư ông đắc lợi"? Tôi tức giận xông đến mà giương vuốt ra, muốn nhân cơ hội này xé toạc cái cổ họng trắng nõn kia, nhưng khi tôi xông đến thì hai cơ thể đó liền hóa thành ảo ảnh mà tan biến đi, tôi giật mình, liền xoay phất lại và chặn được một quả cầu lửa nửa đang văng vào mình.

Tôi tức giận đánh bật quả cầu ra, nó liền văng lại chỗ cũ, là hướng cái cây đối diện nơi có đôi nam nữ kia đang đứng, nhưng họ cũng rất nhanh mà tránh được.

Tôi vươn tay, niệm thần chú triệu hồi Hồng Hỏa Hồ, tức khắc, những sợi xích phát ra ánh sáng đỏ liền bao trùm lấy tôi, chín cái đuôi trắng hiện ra, cả cơ thể tôi phát ra ánh sáng đỏ làm mọi người nhủm mảy, ánh sáng đỏ này thậm chí còn có thể chặn lại được từng đợt tấn công của quả cầu lửa từ trên không

kia, bên tôi bỗng xuất hiện một con Hỏa Hồ màu trắng, giữa mi tâm là một biểu tượng ngọn lửa, nó khụy gối xuống bày ra tư thế chiến đấu.

Đây là tuyệt chiêu mà tôi phải mất thời gian khá lâu mới có thể làm ra được, nhờ sự trợ giúp của Syaoran, Jin, Sakura và cả Kero, thậm chí chúng tôi còn phải đi mời cả cậu bé Eriol gì đó đến để giảng cho tôi cách triệu hồi thần thú, phải mất thời gian khá lâu, tôi mới có thể triệu hồi được từng con hồ ly trong cơ thể ra, tương ứng cho một nguyên tố, tổng cộng có chín con theo chín cái đuôi. Quả là một quá trình gian nan.

Hỏa Hồ há miệng, lập tức trong miệng nó phóng ra một trận cuồng phong lửa thiêu đốt tất cả không khí xung quanh, mọi thứ dần nóng lên, những cây trúc trong phạm vi bị ảnh hưởng đều bị thiêu rụi, trận cuồng phong lửa đó đánh trúng hai người kia làm họ giật mình né không kịp, con ả kia thì bị cháy một phần tóc còn tên con trai chẳng hiểu sao lại may mắn thoát được.

Chỉ thấy con ả đó bỗng dưng gào lên giận dữ, chỉ thẳng tay về phía tôi, đáng về chanh chua đó làm tôi bất giác thấy há hê muốn bật cười: "Con khốn! Mày phá hủy nhan sắc tao! Tao nhất định sẽ trừng phạt mày."

Môi tôi cứng lại, nhìn ả triệu hồi rất nhiều bóng ma màu đen từ dưới đất trời lên, bọn họ kêu gào thảm thiết, lơ dờ mà xông đến chỗ chúng tôi, tôi giật mình nhảy lên cây, họ cũng nhảy lên cây, tôi né sang một bên thì họ chặn lại, tôi nhìn sang kia, thấy Takesu đang gian nan mà đánh trả những oán linh mà con ả kia triệu hồi, đến Haguchi cũng đang cùng Jin dùng dằng mà đẩy lùi oán linh.

Haguchi vươn tay ra bên phải, những cái cây từ dưới đất trời lên nuốt chửng những oán linh nọ, Jin thì hô lớn, nước từ trên không trung đổ ào xuống cuốn trôi oán linh, tôi tức giận nhìn, thấy hai người kia đang háo hức xem trò hay trên sự chật vật của chúng tôi. Thật quá đáng.

Tôi nghiêm mặt, nhìn Hỏa Hồ, Hỏa Hồ hiểu ý mà nhắm mắt lại, cả hai chúng tôi cùng niệm chú, bỗng dưng dưới chân họ, xuất hiện nhiều ma trận lớn nhỏ khác nhau trời chật làm họ không nhúc nhích được, cô ả kia nghiêng răng cố gắng thoát nhưng không được, lúc này trên trời, một loạt đoạn sét lửa đánh xuống, âm thanh âm ỉm to lớn như muốn nứt tai nhấn chìm họ trong biển lửa kia.

Thấp thoáng tôi nghe có mùi khét, nghĩ rằng họ đang bị nướng chín mà vui thắm, nhìn xung quanh thấy oán linh cũng đang từ từ tan biến trong không gian, tôi vui vẻ ra mặt.

Nhưng bỗng nhiên tôi nghe tiếng Jin quát lớn: "Cẩn thận!"

Tôi hoảng hốt, trơ mắt nhìn một cái lưỡi hái phóng nhanh mà ghim vào vai tôi, máu bắn ra theo tiếng xé gió kia. Tôi giật mình, đau đớn nhíu mày.

Henry từ trong đám lửa từ từ bước ra, cả cơ thể không hề hồng hộc một chút nào, anh ta vẫn như thế, nghiêm mặt nhìn tôi, trên tay vẫn là đáng về như vừa ném lưỡi hái kia, tay anh ta thu lại, lưỡi hái rung lắc mà rút mạnh ra rồi quay về phía chủ. Vì quá đau đớn mà tôi rên lên mà ôm vai mình ngồi thụp xuống.

Không ngờ Bạo Lôi Đái Vũ của tôi và Hỏa Hồ lại không thể giết được hai người kia. Phép thuật này đáng lý là không ai thoát được. Tôi đã từng thử nó trên người tên nhóc tóc tím nhà Sakamaki và nó có né được đâu? Tại sao hai người này lại.

Tôi thở hổn hển, trơ mắt nhìn hai bóng dáng kia đang bước gần lại phía mình, vai bị thương thì sức mạnh giảm xuống, nhưng tôi phải chiến đấu bảo vệ ngôi miếu quan trọng này, vì thế tôi cố gắng đứng dậy mặc cho máu đang nhỏ giọt rơi xuống nền đất.

"Mèo con, đừng cố sức quá nhé." - Con ả kia xem vậy mà mạng quá dai dẳng, chưa hề bị lửa của tôi ăn mất, nhưng xem ra con ả cũng không dễ chịu gì khi váy quần rách tả tơi và tóc thì đen vài chỗ, quả nhiên là được mất bằng nhau.

"Ta cứ nghĩ sẽ dễ em thông thả mà hưởng thụ nốt cuộc sống này trong khi ta giúp em thu thập những cánh hoa cho chủ nhân nhưng..." - ả làm bầm như kẻ điên, rồi ả bỗng chỉ vào mặt tôi mà thét gào như mụ đàn bà đại - "Mày xem mày đã làm gì tao này! MÀY PHÁ HỦY NHAN SẮC CỦA TAO!"

Tôi im lặng nhìn ả, như đang xem ả diễn một vở tuồng hài hước.

Chỉ thấy Henry hơi sụp mặt xuống, hai chân anh ta là những ngọn lửa xanh đang xoay vòng, trông như anh ta sẵn sàng lao đến chỗ tôi bất cứ lúc nào vậy, trong tay anh ta, lưỡi hái màu đen thấm đẫm máu tôi đang nhỏ giọt nhìn đến ghê rợn, anh ta lấy đà và quả nhiên, anh ta đang phóng thẳng đến chỗ tôi!

Tôi chỉ còn biết trơ mắt nhìn người đó đang bay đến chỗ mình mà chỉ biết ngồi thừ ra đó, tôi tự giễu, thế thì chịu rồi, tôi bị thương rồi, mà lưỡi hái kia quá hiểm độc, cắt ngay sợi gân điều khiển tay tôi thì làm sao mà có thể cử động được? Muốn chờ Haguchi và Takesu cứu sao?

Takesu chỉ là một pháp sư nhỏ bé biết chút ít pháp thuật, anh ta còn đang được Haguchi bảo hộ đấy. Còn Jin lúc này cũng chẳng khá hơn là bao khi nó đang đấu trên vai tôi thở hổn hển, pháp lực của nó đã cạn kiệt rồi, cũng đều là lỗi của tôi, vì tôi tiến hành thu thập cánh hoa quá chậm mà sức mạnh của nó cũng không hồi phục là bao, cả Haguchi và những thần thú khác cũng vậy, nếu như tôi chưa thể lấy lại dần dần quyền năng thì tất cả cũng chỉ có thể dùng sức mạnh giới hạn được thôi, dễ mất sức hơn tôi.

Nhưng tôi vẫn chưa thể bỏ cuộc, tôi lồm cồm bò dậy ôm lấy Jin né ra khỏi sự tấn công của Henry, nhưng ngay khi tôi đang cố đứng vững thì hứng trọn cú đá của anh ta vào bụng, cả cơ thể chịu sự va đập nặng nề vào thân cây, phát ra tiếng nổ mạnh làm đổ ngã tất cả thân trúc xanh thẫm xung quanh.

Máu tứa ra ồ ồ đến ghê rợn, mắt tôi dần hoa đi, tôi nghe thấy có tiếng la hét của Haguchi: "Akari! Tỉnh táo lại mau lên, mau đóng băng thời gian!"

Đóng băng thời gian...? Đóng băng thời gian! Tôi biết nó, đó là ma pháp thuật mà tôi học được từ những lá bài của Sakura, bằng cách kết hợp đóng băng của The Freeze, thời gian của The Time của Syaoran, tôi đã có thể bóp méo thời gian xung quanh một phạm vi nhất định và làm đóng băng tất cả

mọi sự vật nằm trong phạm vi đó!

Thời gian đầu việc kết hợp khá khó khăn khi tôi không phải là thủ lĩnh thể bài như Sakura, nhưng bù lại tôi rất chăm chỉ mà học hỏi theo từng động tác của các lá bài, copy nguyên xi tất cả quyền năng của chúng và vận dụng và chín nguyên tố trong cơ thể.

Hơn nữa, tôi còn có phép thuật...

Tôi đứng dậy, cắn chặt môi cho không bật lên tiếng kêu rên, Henry hơi nhướn mắt mà nhìn tôi, nhưng tôi mặc kệ có bao nhiêu thương hại và khinh bỉ trong đó, cái tôi cần làm lúc này là ngăn chặn họ lại!

Tôi nhắm mắt cảm nhận cơn gió đang lùa tóc mai, tiếng rên rỉ của cây cỏ xung quanh đang than khóc, tiếng đánh nhau phía trước và tiếng cười khinh bỉ của con ả kia, tôi nhếch môi, lầm rầm [Thời Không- Đóng Băng!]

Tất cả mọi người chỉ còn có thể trơ mắt, nhìn từ cơ thể tôi phát ra ánh sáng màu lam to lớn, nó dần lan ra, lan ra hết như những bóng ma mà bao trùm lấy mọi thứ, nó ăn dần đi những màu sắc xung quanh cho đến khi chỉ còn chừa lại là màu xanh trắng đầy mê hoặc, lạnh quá, cái lạnh thấm vào từng thớ da thịt, làm vết thương của tôi ngừng chảy máu đi và nó còn dần xoa dịu những cơn đau này.

Tôi nhìn mọi người, thấy tất cả đã đứng im, thấy cơ thể lão đảo muốn ngã, thật không may, tôi đã tốn quá nhiều năng lượng cho cuộc chiến lúc này rồi nên lúc này đây tôi chỉ có thể làm mọi thứ ngừng lại trong vòng năm phút thôi, nhưng tôi biết ngay khi tất cả được hóa giải, tôi sẽ chết. Phải vậy không? Tôi có thể cứu được tất cả mọi người không hay tất cả sẽ quyền sinh tại đây?

Naruse... cô ấy còn đang đợi chúng tôi trở về.

Cô ấy đang có mạng, không thể bị nguy hiểm.

Nhưng mà tôi thực sự... vô năng rồi.

Cơ thể bỗng dưng nặng trĩu trên nền đất, trơ mắt nhìn những "pho tượng" trước mắt đang đứng im bất động, bỗng dưng rất muốn cười. Ôm chặt Jin cũng đã bị đông cứng, không biết tôi đang chờ đợi điều gì?

Ngay khi tôi muốn nhắm mắt lại chờ đợi thì thấy một bóng trắng lao nhanh đến, người đó vươn tay, niệm chú, một chuỗi xích đỏ liền nhanh chóng trói chặt cả hai người kia lại, sợi xích có lửa kia đang cháy lên hừng hực, càng siết càng chặt, con ả kia vì thế mà ngay bụng hẳn lên những vết đen thâm ghê rợn, tôi có chút hả hê, kỳ này thì hủy dung thiệt rồi.

Naruse. Cậu lúc nào cũng vậy, toàn thích lo chuyện bao đồng thôi...

Cậu mà ở đây, là nguy hiểm lắm.

Tôi chỉ có thể mặc cho Naruse với cái bụng bầu đỡ tôi ngồi dậy, nhìn cô ấy đáng thương rung rung để tôi dựa vào gốc cây, rồi lại đỡ Haguchi và Takesu đến nằm cạnh tôi, rồi lại hoang mang mà phong ấn cả hai người kia lại tránh cho họ bỏ chạy. Tôi thật sự không hiểu, cô ấy có ý thức được nguy hiểm đang gần kề không? Tại sao không bỏ mặc chúng tôi mà lo cho đứa bé kia...

"Không sao đâu Akari, vết thương của cậu mấy phút nữa là lành thôi, ráng chịu nhé, hồ ly có sức hồi phục rất tốt."

"Tớ... tớ vô dụng quá phải không?"- Tôi tự giấu mỉm cười, mặc cho máu đang chảy ra thành từng dòng ngay khóe môi.

Naruse khóc, vươn tay tém tóc tôi qua một bên rồi bảo : "Không đâu, cậu đã làm hết sức rồi. Cảm ơn cậu, việc còn lại hãy để tớ và hai người kia lo..."

Có lẽ, lúc ấy Naruse cứ thế mà đi thì cô ấy sẽ không xảy ra chuyện, cũng sẽ không làm tôi ân hận đến suốt cuộc đời này, nhiều khi tôi nghĩ, tính mạng của chúng tôi bộ quan trọng hơn tính mạng cô ấy? Tôi không hiểu, nhưng mà nếu là tôi thì tôi sẽ làm giống cô ấy, vì đối với tôi bạn bè là quan trọng hơn hết thảy.

Chỉ là Naruse à, tớ bất lực, tớ xem được tương lai cho cậu, lại không đoán được chuyện gì sẽ xảy ra cho cậu...

Đến sau này tôi mới biết, hóa ra đám mây đen trên đầu Naruse và Takesu không phải là do tôi bị hoa mắt mà có.

Cũng không phải nó vô tình có....

Tôi có khả năng biết trước cái chết của một người, nhờ đám mây hắc ám trên đầu họ...

Và... Naruse và Takesu có nó...

"Haha, khá lắm..."- Phía sau bỗng có một tràng tiếng cười vang lên làm sống lưng tôi lạnh đi và khuôn mặt Naruse thì trắng như giấy, cả hai chúng tôi quay mặt lại, chỉ thấy gã Henry đã biến mất từ lúc nào và con ả kia đã tháo được xích lửa, đang tự đắc nhìn chúng tôi. Tôi có thể thấy cơ mặt Naruse co lại thành một nhúm, một bộ dạng không thể tin được, môi trắng xanh cô mấp máy : "không thể nào... không ai có thể thoát được sợi xích đó..."

"Naruse ơi là Naruse"- Con ả kia xoắn cái mái tóc xấu xí bị cháy đen mà cười một cách dâm tiện – "Cô không biết mấy cái phép trói này không nhằm nhò với chúng tôi à...? Để tôi nói cho cô biết, cô không thể bảo vệ cô ta mãi được đâu! Chủ nhân đã biết được thông tin về cô ta, sau này... haha..."

có chạy đằng trời!"

Naruse run rẩy, tóc cô ấy đã che đi khuôn mặt nên tôi không nhìn rõ được bộ dạng của cô ấy, chỉ thấy cô ấy một tay ôm bụng, một tay chống đỡ ngồi dậy, tôi ngơ ngác không biết cô ấy định làm gì, vết thương tôi sắp lành rồi, Naruse, cậu phải chờ tớ, tớ nhất định sẽ bảo vệ cậu.

Nhưng quá trễ rồi, tôi chỉ thấy Naruse mỉm cười, mỉm cười một cách kỳ lạ, cô ấy lúc cười quá đôi xinh đẹp, nét đẹp đó như một lưỡi dao chém vào tim tôi, không sợ mà máu thì chảy ra.

"Khi ta đến đây, ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi.... Arlise.... Người nên biết người cũng chỉ là một con thần lẩn tránh bé tí..."

"Cái gì?"- Con à tên Arlise kia gần lên, nghiêng rặng, nét hung dữ kia làm tôi hơi hoảng sợ, chỉ thấy đôi mắt của ả hằn lên tia máu, ả hét lên – "Tao ghét nhất là ai lấy thân phận của tao ra đùa cợt!"

"Ồ... nói trúng tim đen nên muốn giết người diệt khẩu? Thần lẩn tránh Arlise..."- Naruse vẫn trêu chọc Arlise, dường như không hề sợ những cái lưỡi dài ghê tởm kia của Arlise đánh bay mình, chỉ thấy ngay giây phút cuối cùng khi Arlise nhào đến chỗ Naruse, cô ấy chỉ quay lại, nhìn tôi, nước mắt cô ấy chảy ra, giây phút đó cô ấy chỉ thì thầm với tôi : "Giúp tớ chăm sóc cháu hướng dương trong phòng..."

Rồi Naruse quay đi, xông thẳng vào chỗ Arlise, cả hai người họ đánh nhau đến túi bụi, lửa của Arlise và nước của Naruse làm hoa mắt tôi, phép thuật tuơng ra khắp nơi, tiếng nổ và tiếng thét gào vang lên. Tôi thấy Haguchi đang cố hết sức đứng dậy và Takesu thì đã bất tỉnh tự lúc nào. Mọi thứ cứ tiếp diễn cho đến khi tôi thấy Arlise đè Naruse dưới thân, toan muốn xé toạt cổ họng Naruse thì cô ấy nhếch khóe miệng, cup mắt, Naruse nói một câu : "Muộn rồi..."

Arlise trừng mắt, chưa kịp hét lên thì đã chết điếng người.

Đó là lời cuối cùng tôi nghe thấy từ chính miệng Naruse cho đến khi có một tiếng nổ mạnh phát ra từ phía đó, chỉ kịp nghe thấy tiếng hét hoảng loạn của Arlise, và rồi ánh sáng màu vàng phát ra, sức công phá rất mạnh, giống như một trái bom nguyên tử đang nổ vậy. Máu bắn ra khắp nơi, máu của Arlise, máu của... Naruse....

Trước mắt tôi, là thân thể Naruse và Arlise đang bị tung ra thành từng mảnh, từng mảnh da thịt rơi vung vãi xung quanh, tôi từng nghe Jin nói, Naruse có khả năng tự phát nổ cơ thể và nó có thể giết chết bất kỳ pháp sư nào xung quanh nếu người ấy có phép thuật thì chắc chắn không thoát được. Đó là cái mà Naruse luôn tự hào.

Nhưng Naruse... cậu sẽ chết....

Tôi không còn biết gì nữa, ký ức cuối cùng là tiếng hét đầy đau đớn của tôi, và cả tiếng gào đầy tang thương của Takesu, bọn họ tỉnh dậy quá chậm, khi họ tỉnh dậy, chỉ thấy tôi đang quỳ gối trước một đồng thịt bầy nhầy không còn nhìn ra được tình trạng của nó, tôi chỉ có thể dựa vào mùi hôi mà biết... đó là Naruse.

Mọi thứ quá nhanh. Tôi chưa hiểu gì cả. Chưa chuẩn bị gì cả. Mà bây giờ bạn của tôi, cô gái đáng yêu của tôi mới lúc này còn hạnh phúc vì mái ấm của mình mà bây giờ thân xác đã không còn nguyên vẹn nữa...

Tôi như kẻ điên đầu tóc hoảng loạn, xung quanh tôi là một bầu không khí hắc ám nuốt lấy, lúc ấy Haguchi đã từng nói, tôi vì quá đau thương mà mất đi lý trí. Tự dần thân vào ma đạo tạo ra kết giới hủy diệt trong vô thức. Giết bất cứ ai đến gần. Tôi như thế không ai lại gần được vì khi lại gần là bị oán niệm kia nuốt lấy, bị cắt ra đau đớn khôn nguôi.

Naruse... vì tôi... vì mọi người mà hy sinh cơ thể.

Giết được con ả Arlise thì sao chứ? Cô ấy... vẫn không thể cứu được.

Tôi thật vô dụng.

Tôi càng bất tài.

Và có một thứ còn đau đớn hơn, ngay khi tôi có ý thức thì chỉ thấy Takesu đang liều chết xông vào oán niệm tôi bày ra, da thịt anh ta bị những kết giới xung quanh cắt cho máu thịt ngập tràn, nhưng đôi mắt oán hận của anh ta nhìn tôi, là thứ tôi không quên được.

Phải rồi.

Vì tôi đến đây nên mới có việc xảy ra.

Vì tôi không cứu được ai nên Naruse phải chết.

Nếu tôi không đến miếu Hanahime thì cũng không đụng độ hai tên khốn khiếp kia.

Là tại tôi.

Vì tôi, nên vợ con anh ta chết.

Tôi... đáng chết .

Naruse... không nên chết.

Vì sao... không phải tôi?

Jin ôm lấy tôi gào khóc, nó bảo tôi tỉnh táo lại, bảo tôi mau dừng lại vì tôi đang giết lấy Takesu, Jin, có phải em cũng trách chị vì đã giết Naruse và giờ thì đang tự giết lấy Takesu, Haguchi, có phải anh cũng thất vọng về em?

Tôi nghe lời Jin, hóa giải kết giới, thân xác Takesu đổ gục bên đồng thịt kia của Naruse, anh ta điên cuồng gào khóc cố ôm lấy đồng thịt, tiếng nước lên đầy đau thương làm tôi như muốn hóa điên đi, tôi chỉ có thể ngây dại, nhìn anh ta gần lên với tôi : " Akari, tất cả là tại cô! Tôi hận cô! Tại sao không phải cô mà là cô ấy! Tại sao phải là vợ con tôi!!?"

Rồi anh ta đứng dậy, chạy nhanh về phía ngôi miếu đồ nát kia, lòi ra từ trong đó một cục đá nhỏ, bên trong là một cái gì đó giống cánh hoa. Anh ta ném nó trước mặt tôi hệt như đang ném một thứ đồ bẩn thỉu gì đó, anh ta khóc lóc chỉ vào tôi gào thét : "Cô cầm lấy nó rồi cắt đi! Cút đi! Đây là thứ mà chúng tôi liều chết bảo vệ cho cô! Mà giờ thì sao? Vợ con tôi chết rồi! Cô cắt, cắt ngay!"

Haguchi muốn tiến lên ngăn cản anh ta, nhưng cũng bị anh ta đẩy ra, anh ta chửi vào mặt Haguchi : "Chính anh là người đem cô ta đến, chính anh là người gián tiếp giết họ, cả hai người mau cút ! Dừng bao giờ... dừng bao giờ đến đây nữa.. hức..."

Nói đến cuối, Takesu ôm mặt gào khóc nước nờ, liên tục rên rỉ gọi tên Naruse, và còn gọi cả tên đứa con của anh ta, nhưng tôi đã không thể nghe được gì nữa rồi, bởi vì tôi có cảm giác Haguchi đang bế tôi bước đi. Có thứ gì đó rơi trên mặt, là nước mưa sao? Ông trời... cũng đang khóc sao...?

Tôi nghe thấy tiếng Haguchi nước nờ nhẹ, anh nói : 'Akari, chúng ta thật vô dụng... Naruse... con bé đã biết trước rồi... Nhưng tại sao...tại sao chứ...'

Rồi cả hai chúng tôi ôm nhau, khóc trong rừng trúc.

Jin một bên, cũng ôm mặt khóc.

Cả ba chúng tôi là đồ bất tài vô dụng. Rõ ràng là mạnh như thế. Rõ ràng là có thể mà lại không thể bảo vệ Naruse. Luca đầu là Hikari. Bây giờ đến Naruse cũng...

Tôi phải làm gì đây? Ông trời xin hãy cho tôi biết. Nếu đó là lỗi lầm mà tôi đã gây ra trong kiếp trước thì xin ông... Hãy chỉ đồ bất hạnh lên tôi thôi. Xin đừng làm hại thêm như g người mà tôi yêu quý...

Hết rồi, không thể bảo vệ Hikari, và rồi cũng giết chết Naruse....

Tôi... mệt lắm rồi...

Tôi bất tài, nếu tôi mạnh hơn thì Haguchi và Jin đã có đủ sức mạnh, nếu tôi mạnh hơn cũng không vì một vết thương mà gục ngã, nếu tôi mạnh hơn đã có thể bảo vệ Naruse, nếu tôi mạnh hơn.... Thì tôi đã có thể chết thay cho Naruse...

Tôi dựa vào người Haguchi mặc anh ôm tôi chạy nhanh xuống núi, trước khi đi chúng tôi ghé qua đền chính, trong đền, mùi hương của Naruse vẫn còn, cứ như cô ấy chỉ vừa mới đây thôi, lò sưởi vẫn bật và chậu cây kia thì vẫn nhẹ nhàng nằm đó.

Tất cả... tại sao lại bình yên đến vậy?

Cầm cục đá chứa cánh hoa bên trong, đây là thứ mà Naruse bảo vệ cho tôi, tại sao lúc này nó lại nặng đến thế?

Chúng tôi như những cái xác không hồn làm việc trong im lặng và ngay dại. Không còn có thể biết được gì nữa.

Khi chúng tôi bước xuống núi, trên tay tôi là chậu hoa hướng dương nọ mà Naruse nhờ tôi chăm sóc, tôi phải bảo vệ nó như di nguyện của cô ấy, phải chăm sóc nó thật tốt. Tôi như người điên lầm rầm với chậu cây, tôi ngơ ngác leo lên xe, để mặc Haguchi chờ tôi về thành phố. Hết rồi. Mọi chuyện kết thúc rồi, nhưng tôi không biết, ngay khi chúng tôi đi, phía ngôi đền nọ, lửa từ đâu cháy lên hùng hục, hoá tất cả thành teo bụi, đâu đó tđộng cánh rừng trúc đang bốc lửa là tiếng cười điên dại đầy thâm lương của Takesu phát ra... Nhưng tất cả chỉ còn là hồi ức...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Từ dạo ấy sau khi Akari trở về, mọi người đều nhạy cảm mà đoán ra được đã có việc không hay xảy ra, cả nhà Asahina đều thấy bối rối vì thái độ của Akari trong vòng một tuần nay.

Ngày đó, Akari như một con búp bê vô hồn để mặt Haguchi diu vào nhà, cơ thể không bị tổn hại mà quần áo thì rách tả tơi báo hại cả nhà đều nghĩ rằng Akari bên ngoài bị kẻ xấu nhúng chìm. Còn Haguchi, sau ngày đó cũng bỏ đi không một lời từ biệt, cả Jin và Akari không biết anh đi đâu, nhưng thật ra, Akari cũng chẳng mấy quan tâm.

Jin thật sự rất lo cho Akari, tình trạng của cô ngày một tệ hơn khi cô liên tục nhốt mình trong phòng viết tiểu thuyết, cả ngày đều không rời màn hình máy tính, thi thoảng cô thường ngồi ngẩn ngơ nhìn chậu hoa hướng dương bên bệ cửa sổ, rồi lại lầm bầm những điều vô nghĩa như "Mình phải mạnh hơn...". Cô cũng không còn truy cập mạng xã hội Ikov mà liên lạc với bọn Sakura làm họ rất lo cho cô, đến cả Toma và Shin nhiều lần cùng bọn Sakura ghé thăm nhưng Akari đều từ chối tiếp khách, viện lý do cơ thể không khỏe mà trốn tránh mọi người. Jin rất sợ, tính Akari một khi gặp phải chuyện gì thường có xu hướng suy nghĩ bi quan và tiêu cực rất nhiều, nó sợ cô sẽ làm điều gì dại dột.

Nhưng trái với suy nghĩ của nó, Akari chỉ mãi lo viết tiểu thuyết mà không quan tâm đến bất kỳ điều gì khác. Mặc dù cô có vẻ ăn nhiều hơn, ăn nhiều đến nỗi cả nhà Asahina sợ cô mắc bệnh, anh Masaomi từng có ý định dẫn Akari lại một lần nữa đến gặp bác sĩ tâm lý vì anh nghĩ bệnh rối loạn nhân cách của cô lại tái phát, nhưng Akari vẫn vậy, thái độ vẫn bình thường mặc dù cách hành xử hơi kỳ quái.

Chứng thèm ăn ngày càng rõ ràng hơn khi một mình cô có thể ăn hết cả một bàn đồ ăn, ăn xong lại thèm, mỗi khi lo lắng và sợ hãi Akari lại ăn, thậm chí tình trạng tồi tệ đến nỗi phải nhập viện vì rối loạn tiêu hóa và đau dạ dày. Vì thế, cả nhà Asahina liền đặc biệt nghiêm cấm Akari ăn bậy ăn bạ, phải chấp hành theo những quy định dinh dưỡng do anh Masaomi lập ra và luôn phải chịu sự giám sát của mọi người trong gia đình.

Trong một tuần này, Jin quả thật đoán không sai, thật ra sau cái chết của Naruse và Takesu, Akari gần như đã mắc phải một chứng bệnh rất nguy hiểm, theo như nó thảo luận với trụ sở rất có thể là một loại trầm cảm nặng, nó làm cho tâm trạng và đầu óc bệnh nhân luôn vận động mạnh và thường cảm thấy mệt mỏi, thiếu sinh khí, thường nghĩ quẩn và dẫn đến stress nặng, sau đó sẽ dẫn đến chứng thèm ăn. Nhưng có lẽ căn bệnh này Akari mắc phải rất nặng. Vì thế, Haguchi đã dặn Jin tuyệt đối không được trước mặt Akari nhắc đến anh hay sự kiện kia, anh muốn cô thanh thản trong thời gian này.

Mỗi tối trước khi đi ngủ, Akari thường ngồi ngẩn ngơ trước album ảnh gia đình trước kia, nói thẳng ra là ảnh của Sasuke và Ayame, thậm chí còn có cả Ken và Aki, cứ mỗi như thế Akari thường ngồi rất lâu, ký ức mà cô đã xếp vào ngăn tủ từ rất lâu bỗng nhiên lại ùa về, lại như trôi về cái ngày của bảy năm trước, đã từng có một khu rừng thuộc sự điều hành của nhà nước mà lúc ấy người kiểm lâm chính là Sasuke Asahina tình cờ nhặt được một cô bé mồ côi trong rừng làm con nuôi, ngày tháng đó sao mà yên bình, mà vui vẻ hạnh phúc đến thế...

Rồi Akari lại bỗng nhớ đến Ken, cái thằng nhóc mình đã bỏ rơi nó bảy năm không biết bây giờ ra làm sao, mất liên lạc với nó đã lâu, nhà dì cũng không còn tin tức, Akari thật sự, thật sự rất nhớ Ken.

Rồi lại ôm những giọt nước mắt chìm sâu vào giấc ngủ, để rồi đến đêm lại la hét bật dậy vì bị ác mộng bủa vây. Từ ngày Naruse chết không đêm nào là Akari không gặp ác mộng, lúc thì cô thấy Syaoran đang vùng vẫy trong địa ngục đầy rắn độc thét gào tên cô, lúc thì cô thấy chính mình bị một người nào đó dùng tay siết cổ chết, lúc thì cô thấy cả nhà Asahina chìm trong biển lửa hay mới đêm qua là hình ảnh Naruse, với thân xác tàn tạ đang nhìn mình đầy khiên trách. Akari sợ, vì thế cô ngủ không ngon mà mệt mỏi. Tất cả mọi thứ, từ ngôi đền trên núi hay cả Naruse và Takesu, sau ngày hôm ấy cả hai đều đã bị chôn vùi trong lửa, Akari biết, là do Takesu đốt, anh ta không muốn sống chuỗi ngày tồi tệ kia khi vợ con mình đều chết. Tình trạng này ngày càng tệ, làm cả nhà Asahina đã u ám càng u ám hơn.

Vì vài ngày trước, đã có một việc xảy ra.

Hôm đó cũng như mọi ngày như bình thường, Akari lặng lẽ húp từng ngụm cháo hành thơm ngát do anh Masaomi làm riêng cho cô, từ lúc bị đau dạ dày thì hầu như những bữa ăn của cô đã tách ra hẳn với bàn ăn của gia đình, thi thoảng cũng hơi chạnh lòng nhưng cô biết vì sức khỏe bản thân cô nên mọi người mới làm như thế.

Lúc đó, trên bàn có anh Ukyo đang gõ lách tách trên máy tính, trông như đang vấp phải hồ sơ của một vụ án nào đấy, thật kỳ lạ, kể từ ngày Akari biết được rằng sự việc ở đền Hanahime đều do một tay Takesu và Haguchi bày ra thì những vụ án nặng mà anh Ukyo phụ trách điều tra đều không cánh mà bay, anh Ukyo cũng không còn nhớ gì về những vụ án đó, những tập ảnh hay hồ sơ hiện trường cũng biến mất, tất cả, chỉ như một giấc mơ.

Trông anh Ukyo mỗi một ngày với đôi mắt thâm quầng mắt hằn thần thái nghiêm nghị hằng ngày, anh cứ thi thoảng liếc nhìn cô bé yếu ớt đang yên lặng ăn cháo một bên mà ngập ngừng không biết có nên nói hay không.

Mái tóc màu vàng vì quá căng thẳng mà đỏ mồ hôi, Ukyo thầm tự giễu, thân là luật sư nổi tiếng không bao giờ vì ngoại cảnh mà phân tâm lúc này lại cứ đắn đo hết như những ngày mới vào nghề.

Nhưng thật sự, việc này rất hệ trọng.

Vì rất hệ trọng nên những ngày này cả nhà Asahina đều bận rộn hẳn không còn thời gian giành cho nhau, tất cả mọi người đều bận công việc của riêng mình, nhưng Ukyo đang tính toán tối nay phải triệu tập mọi người lại để thông báo chung về vấn đề này, anh muốn tất cả nghiêm túc mà đối mặt với vấn đề sắp tới đây.

"Em ăn xong rồi à."- Akari đứng dậy, tay run run cầm bát muốn đi rửa thì một tay bị anh Ukyo bắt lại. Cô hơi ngẩn người xoay lưng lại thối mác nhìn anh, từ ngày cãi nhau thì thái độ của Akari với cả nhà Asahina cứ bình bình như nước chảy, cô gần như an phận hơn hẳn, cũng ít giao tiếp với Syaoran, mọi người mặc dù đối với sự hợp tác bất bình thường này rất kinh hỷ nhưng cũng lấy nó làm lo lắng vì Akari gần như là cư xử lạnh nhạt với tất cả mọi người, cả với Miwa và Syaoran.

"Akari, chiều nay em có thể xuống ăn cơm với mọi người không?" – Đôi mắt xanh ánh lên tia van xin và đau thương.

Akari hơi cup mắt xuống, lạnh nhạt nói : "Được ạ."

"Akari... em còn giận sao?"

"Chuyện đã qua gần hai tuần, em không có gì phải giận cả."- Akari nhếch miệng – "Đó là bổn phận của em mà."

Hai từ bổn phận cô đặc biệt nhấn mạnh, vừa nặng nề vừa gai góc làm Ukyo bất giác nói lỏng tay, Akari nhân cơ hội liền rút tay ra rồi đi rửa chén, đoạn cô không nói gì toan muốn xoay lưng lên lầu thì cùng lúc bất gặp Yusuke từ bên ngoài đi vào. Trên tay anh vẫn còn cái balo màu xám tro lúc này đã bị mở một nửa, trong như anh đang chuẩn bị lấy gì đó ra, nhưng Akari chỉ gật đầu chào rồi bước nhanh lên lầu.

"Akari, anh có mua cho em CD của Rinto này..."- Yusuke đỏ mặt gãi gãi má, từ cái hôm Akari đi Kansai, Yusuke biết thái độ mình có hơi quá đáng nên anh đã cố gắng lấy lòng cô hết sức có thể, huống hồ anh không biết trong khoảng thời gian đó Akari đã gặp phải chuyện gì, nhưng anh biết cô đang trong giai đoạn khó khăn nên anh muốn tận lực giúp cô một chút gì đó coi như chuộc lỗi.

Kể cả dùng tiền lương mà mua CD cho cô...

"Em cảm ơn."- Akari vươn tay nhận lấy CD, rồi như có điều gì đó suy nghĩ, cô lạnh nhạt nói – "Tiền lương anh không nhiều, anh nên để dành mà dùng đi, đừng lo cho em "

"Anh..."

"Có nhiều thứ... mất đi rồi thì không lấy lại được đâu"

Yusuke nhất thời sững sờ vì lời nói của Akari, anh không hiểu! Một chút cũng không hiểu! Anh đối xử tốt với cô như thế, tại sao cô lại lạnh nhạt như thế với anh? Có phải là do ngày đó không? Nếu như thế anh thà cô đánh cô mắng anh chứ anh không muốn cô đối xử với mình như người xa lạ như thế...

Đôi mắt Akari đầy u sầu, câu nói này có trời mới biết cô đã dùng hết dũng khí mới dám nói ra, cô biết, cô biết Yusuke có tình cảm với cô, càng biết ngoài anh ra mọi người trong gia đình này cũng... Nhưng cô không thể, chúng ta là anh em, càng không nên nuôi cái thứ tình cảm không có tương lai này. Hơn nữa... Cô cần Syaoran hơn tất cả, nhưng có thật sự khi cô còn không biết mình có thể bảo vệ cho chính bản thân mình hay không?

Nhìn cái chết của Naruse và Takesu, cô biết, mình không nên y mãi vào cái sức mạnh này nữa, cô đang mang nguy hiểm đến cho mọi người, mạnh lên chưa đủ, còn phải...

Sau khi Akari lên lầu, Yusuke như cái xác mà thờ thần ngồi xuống đối diện Ukyo, cái người cũng đang sa sầm mặt một bên mà thờ dài.

"Chúng ta... có phải đã sai?" – Yusuke thì thảo – "Em ấy cứ như không còn là em ấy nữa. Có phải là do ngày đó chúng ta đã quá khắc khe rồi không?"

"Ừ." Ukyo mỉm cười đầy bất lực " Nếu biết trước em ấy bùng binh như thế thì chúng ta đừng nên can em ấy qua lại với tên kia..."

"Nhưng mà em không muốn!"- Yusuke ụp mặt xuống bàn thờ dài, giọng nói đầy căm phẫn mà nghẹn ngào – "Anh ơi, chúng ta không đáng được tha thứ. Chúng ta đáng chết!"

"Yusuke."- Ukyo lạnh lùng bảo – "Cho dù có như thế nào thì anh cũng không bỏ cuộc..."

"Không bỏ cuộc sao?"-Như tự hỏi mà cũng như đang nhắc nhở chính bản thân, phút chốc Yusuke liền tìm ra được mục đích của mình, đôi mắt anh bỗng chốc đầy kiên định.

"Akari, chị lại ăn sao?"- Jin lo lắng nhìn Akari đang ăn lấy ăn để bực bồng ngô to đùng trên tay, nó hoảng sợ níu lấy tay Akari mà dè xuống bảo : "Chị đừng ăn nữa!"

"Không được!"- Akari điên cuồng đem thức ăn bỏ vào bụng mình, rồi bị mắc nghẹn, cô ôm miệng chạy vọt vào nhà vệ sinh nôn lấy nôn để, một lúc sau lại đem cái thân tàn tạ ra mà đỏ mắt ngồi xuống khóc.

"Jin, chị biết phải làm gì đây?"

"Akari, chị nên nghe lời anh Masaomi mà đi khám bác sĩ đi. Tình trạng này của chị nặng lắm rồi, không khéo phải cắt bỏ dạ dày mất!"- Jin khóc lóc ì òi ôm Akari, nhìn bộ dạng như cha chết mẹ chết của nó mà Akari không kiềm được mà cười rĩ, nhưng không hiểu sao càng cười mà nước mắt cứ rơi.

Akari ngã vật ra phía sau giường, đưa mắt nhìn lên trần nhà trắng tinh phía trên, lơ đãng hỏi : "Jin, chị sẽ chết sao?"

"Không hề! Em không cho phép chị nói thế!"- Jin thét lên.

Akari nhếch môi cười mỉa : "Chẳng phải cũng bảo Hikari và Naruse không chết sao? Cả hai cũng bỏ đi đấy thôi..."

"Cái đó..."- Jin cứng họng, không nói gì được nữa, mà biết nói gì đây khi Akari đã nói đúng?

"Jin, chị không thể bảo vệ mọi người được, càng không bảo vệ mình được, mạnh hơn chưa phải là tất cả. Chị muốn một cái gì đó có thể làm được tất cả..."

"Akari, tình trạng bây giờ của chị không cho phép! Jin chỉ muốn chị bình an mà cố gắng vượt qua khoảng thời gian này."

Akari ngồi dậy, đi lại gần tủ đồ màu hồng mà nhìn vào cái gương bên trong, cô vươn tay cởi đi lớp áo bên ngoài, lập tức da thịt trắng nõn hiện ra cùng bầu ngực tròn trĩnh, cái áo ba lỗ ôm sát cơ thể quyến rũ cũng không thể che đi những cảnh xuân đang lộ ra, nhưng thứ Akari để ý đến lúc này là vết sẹo hình bông hoa trên ngực, lúc này, ở phần nhụy hoa đã hiện lên cánh hoa thứ hai... Cánh hoa đầu tiên là Hikari, bây giờ là Naruse.

Quả nhiên, nhận được một cánh hoa thì mất đi một người bạn...

Đôi mắt Akari bỗng dưng trầm tĩnh, hàn quang lóe lên : "Jin, chị phải làm điều đó. Chị muốn tìm kiếm cách để cứu sống mọi người."

"Akari, Hikari và Naruse đã chết!"- Jin hoảng hốt la lên, phóng nhanh đến chỗ Akari, nó không tin khi nghe Akari nói như thế vì thế nó trừng mắt mà ngo ngắc nhìn cô.

"Phải, không cứu được họ, nhưng cứu được những người sau này."- Akari mặc lại đồ, khẽ liếc nhìn đồng hồ ăn bày ra bừa bãi mà ngồi xuống, chậm chạp bỏ một miếng ô mai chua chua vào miệng, vị ngọt hòa tan ngay đầu lưỡi, và rồi là vị chua và vị chát, mát lòng.

"Jin, thời gian qua chị đã quá yếu đuối rồi, chị chợt nhận ra chị không nên như thế nữa."

Jin không biết nói gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn người con gái trước mắt đang ăn những món ăn trên sàn nhà, nhìn biểu cảm kia, Jin thật sự rất sợ, Akari, Akari... đã thay đổi rồi.

Liệu sẽ có chuyện gì xảy ra đây?

Chỉ hy vọng, lão Thượng Đế ngưng bày trò ra nữa. Nhưng lão liệu sẽ làm vậy?

Điện thoại di động bỗng vang lên thông báo, Akari khẽ liếc nhìn, là Syaoran, khoe miệng đang nhếch bỗng cứng lại, dòng tin nhắn màu đen lạnh lẽo kia vẫn mãi chưa tắt, tìm Akari bỗng nhiên thối lại, đau đớn khôn nguôi, hai mắt dại ra, Akari không tin nhìn màn hình điện thoại rất lâu. Lâu đến nỗi cho đến khi Jin tò mò ghé lại nhìn, mặt nó cũng phút chốc tái xanh đi.

[Akari, tuần sau anh phải về Hồng Kông]

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

"Akari, Akari?"- Emma ngồi một bên vươn tay đẩy lùi tôi từ trong mộng tỉnh dậy. Tôi ngo ngắc nhìn xung quanh, thấy mọi người một bộ dạng nghiên cứu nhìn mình làm tôi ngại ngùng gãi gãi mũi, nói một câu "Em xin lỗi" rồi quay mặt vội đi. Tôi không thể để họ phát hiện ra điều gì khác thường trên mặt mình.

Theo đúng như những gì anh Ukyo đã căn dặn từ sớm thì tối nay, đúng bảy giờ cả nhà Asahina lại một lần nữa tập hợp với nhau để bàn chuyện gì đó theo anh là "quan trọng". Nhưng nghe qua khẩu khí của anh thì có lẽ việc này rất hệ trọng, ít nhất trước đó anh đã bảo nó có liên quan đến tôi...

Nhưng lúc này, tâm trí tôi vì tin nhắn của Syaoran lúc sáng mà không thể nào tập trung vào vấn đề được. Anh ấy bảo anh phải về Hồng Kông, tại sao lại gấp như thế chứ? Tại sao... không thể đợi tôi?

Tôi nào biết bộ dạng mặt hờn của tôi chẳng mấy chốc đã bị một vài người trên bàn thu hết vào đáy mắt, tay của Yusuke hơi khẽ siết chặt, hàm răng miết vào nhau phát ra âm thanh ken két mơ hồ, Iori chỉ khe khẽ thở dài cụp mắt xuống. Fuu thì vẫn bộ dạng cười xởi lởi như mọi ngày nhưng có thể thấy lông mày thanh tú đang cau có đến đáng thương. Tất cả, đều một bộ dạng trầm ngâm suy nghĩ, hầu như ai cũng quên mất việc quan trọng mà Ukyo muốn nói là gì và chính Ukyo và Masaomi cũng cảm nhận được khác thường trên bàn ăn, nhưng cả hai không muốn nói tới vì nếu không sẽ có thể làm cho tinh thần của tôi tụt xuống trầm trọng trước khi mà cái "vấn đề" kia được nói ra.

"Vây, tất cả đã có mặt đầy đủ, anh sẽ vào vấn đề chính."- Anh Ukyo vươn tay cầm tách cà phê nhấp một ngụm, bộ dạng thâm trầm của anh làm cho lòng của mọi người có mặt đều lạnh lẽo. Riêng Emma thì tay vẫn siết chặt lấy tay tôi, lòng bàn tay chị đồ mồ hôi bết dính vào nhau làm nổi bất an mơ hồ trong tôi dâng dâng lên tới cuồng hống.

"Công ty của chúng ta sắp phá sản rồi."

Giọng anh nhẹ tênh tựa đang bàn tới một câu chuyện nào đó không quan trọng, nhưng chỉ khi lời nói đó vừa dứt thì tiếng hít mạnh liên vang lên, tất cả đều mở mắt trợn nhìn anh Ukyo, ngay chính lý cà phê trên tay anh cũng sánh ra vài giọt, quả nhiên anh cũng không thể nào giữ nổi bình tĩnh.

Tôi cảm nhận Emma bên cạnh đang run dử dỗi, chị không kiềm chế được bật ra một câu nói khe khẽ "Không thể nào...", giọng chị cũng khàn khàn và mắt dần đỏ ầu lên. Tôi thấy tim mình dần trôi vào vùng bùn vô tận, chìm tôi vào tận vực sâu vạn trượng.

Anh Stubaki cũng sững sốt vội hỏi lại "Chuyện gì đã xảy ra?"

Ukyo lắc đầu thở dài khe khẽ "Chẳng hiểu sao có kẻ động tay động chân chặn hết nguồn cung cấp hàng cho công ty Miwa, hàng không có mà kho dự trữ cũng không còn. Chính Miwa cũng nhiều lần tìm trợ giúp nhưng những kẻ kia dường như cũng rất sợ người nọ nên không ai dám chìa tay ra.", nói tới đây giọng anh cũng run lên, tôi thấy có một cổ gợn dữ từ trong lòng dâng lên, máu nóng xộc tới não, tôi chậm chậm hỏi lại anh.

"Có biết là ai không?"

Ukyo liếc tôi, hé môi mông nói một cái tên mà tôi không ngờ tới .

"Sakamaki Tougo."

"Là lão ta?" Anh Azusa từ trên ghế đứng bật dậy, nhưng rồi anh nhận ra mình hơi mất bình tĩnh quá đà, anh Stubaki ngồi một bên cũng hoảng hốt vội kéo anh ngồi xuống ghế, rót một ngụm nước cho anh uống nhuận khí nhưng bị anh từ chối gạt qua. Anh hỏi lại.

"Tại sao lão ta lại làm thế? Lần trước em và Akari đến nhà lão dự tiệc rõ ràng thấy lão và Miwa khá thân nhau mà?"

"Chính vì em và Akari đến đây nên lão mới làm thế."- Masaomi thay Ukyo trả lời, bàn tay anh vỗ vỗ đầu Wataru cũng cứng lại.

"Không thể nào..."- Tôi thờ thẩn nói, mắt đại ra trông thấy làm Ema ngồi một bên phải ôm tôi vào lòng vỗ về, trên tóc tôi ướt ướt, hình như là chị khóc, nhịp thở chị không đều và tim thì đập mạnh, tôi vui trong lòng chị mà cũng thấy khóe mắt cay cay.

"Quả nhiên, dạo gần đây chẳng hiểu sao những show ca nhạc của em ở một vài nơi đều bị từ chối."- Fuu ngồi một bên này giờ vẫn im tiếng chợt thốt ra một câu làm tất cả mọi người kinh hãi theo, tôi từ trong lòng Ema thò đầu ra không dám tin nhìn Fuu, bốn mắt giao nhau, tôi thấy rõ trong mắt Fuu là nét không đành lòng, rất giống đôi mắt ngày đó của Naruse, Fuu là một ca sĩ nổi tiếng và đang đứng đầu trong bảng xếp hạng âm nhạc thế mà lại có người từ chối cậu, vậy chẳng phải là có chuyện kỳ quái hay sao....

Tìm tôi chợt thất lại..

Tất cả là tại tôi cả sao?

"Nhưng lão làm như thế chắc chắn phải có lý do." Anh Hikaru ngồi một bên vươn tay chạm vào đầu môi mà suy nghĩ, ở đây có lẽ chỉ có anh , Iori và Subaru là giữ được bình tĩnh từ đầu giờ đến tận lúc này, nhưng xem ra anh cũng vì cái vấn đề khó khăn này làm trấn trọc mãi không yên.

"Phải."- Ukyo gật đầu, quay sang nhìn về phía tôi, bật thốt lên một câu đánh tôi từ trên cao rót xuống – " Tougo bảo chỉ cần Akari đến sống trong biệt thự của lão thì lão sẽ ngừng tất cả mọi chuyện lại."

Mưa, thật là ghét quá...

Tôi đang đứng trước cửa một tiệm cà phê nhỏ ở khu phố điện tử Akihabara, ngược nhìn vô số hạt mưa đang rơi rớt trên bầu trời xám xịt u buồn. Hôm nay, tôi có hẹn cùng anh Iori đến đây để mưa cà phê đem đến công ty cho đi Miwa, kể từ ngày đó Miwa hầu như đều nhốt mình trong công ty mà không trở về nhà làm chủ Rintarou rất lo cho đi, nhưng trách sao được, công ty đang khốn đốn mà tất cả lại bắt lực không làm được gì, thành thử Miwa phải cố gắng trụ lại tìm mọi cách vực công ty đứng lên.

Vì thế, tôi quyết định làm một chút việc gì đó có ích cho đi ấy.

Dù tôi đang che ô nhưng vẫn không ngăn được khuy tay áo bị vô số hạt mưa bắn dính làm ướt đầm một vùng và nó dần chuyển sang màu xanh thẫm.

Chợt nhớ ngày xưa tôi còn ở thế giới trước kia, vì Aiko thường xuyên vắng nhà để đi làm nên cứ mỗi khi trời mưa tôi đều lén trốn chị mà chạy ra ngoài tắm mưa, hoặc là bơi ra giữa biển mà thả mình trôi nổi, thời gian đó quả thật rất vui, mặc dù chỉ có tôi một mình giữa một nơi hoang vu không bóng người nhưng tôi không hề cô đơn, bởi vì đối với tôi, thiên nhiên là bạn. Chỉ cần tôi vẫn còn có thể hít thở khí trời thì tôi không cô đơn.

Trời cứ mưa mãi thế này thì khi cả hai chúng tôi đến được công ty sẽ ướt sũng mất.

Tôi đứng một bên, lấy điện thoại ra nhìn, đồng hồ chỉ sáu giờ chiều, bên trong là hàng trăm cuộc gọi nhờ từ Syaoran và Tomoyo, còn có cả vài tin nhắn của Sakura gửi đến tôi. Nhưng tôi đều không nghe, cũng không trả lời lại.

Tạm thời tôi muốn được bình yên. Tôi đã rất mệt mỏi vì chuyện của gia đình, tôi không rảnh mà quan tâm đến việc Syaoran đi hay ở nữa, đó là quyết định của anh, tôi không có quyền xen vào chỉ ngoại trừ việc cho dù tôi van xin anh cũng không hề nói lý do cho tôi biết, vậy thì làm sao để tôi có thể mặt dày mặt dạn xin anh suy xét lại?

Tôi nhìn màn hình điện thoại, đọc từng tin nhắn xin lỗi của Syaoran, anh bảo anh bắt đầu dĩ mới phải quay về, anh bảo tạm thời anh không nói lý do cho tôi biết được, anh bảo tôi đừng tùy hứng nữa, anh bảo anh yêu tôi, nhưng anh không hề hỏi tôi có buồn không, anh không hề bảo tôi đừng buồn nếu không có anh.

Nhiều khi tôi suy nghĩ rốt cuộc tình cảm tôi giành cho Syaoran và tình cảm anh giành cho tôi có quả thật lớn như tôi từng nghĩ?

Tôi ngược nhìn bầu trời xám xịt đã bị mây đen che khuất, tôi biết, Syaoran từng yêu Sakura, trước cả khi tôi đến, trước cả khi tôi xuất hiện. Vậy nếu như ngày đó tôi không bước chân vào trường Tomoda, tôi cũng sẽ không gặp anh? Không gặp thì đã không đau, không gặp thì cũng đã không buồn.

Tôi bỗng dưng rất tò mò về cái tương lai đó, tôi từng nghe Apollon nói rằng anh ta có một chiếc hộp biết trước tương lai, tôi muốn hỏi xin anh ta cái hộp đó nếu chúng tôi có duyên gặp lại, nhưng có lẽ anh ta sẽ không cho đâu, vì cái hộp đó là hung khí gián tiếp giết chết Cassandra của anh ta.

Một câu chuyện buồn nhỉ...? Vậy nếu ra sao nếu tôi sẽ là Cassandra thứ hai?

Lúc này Jin không có ở đây với tôi, vì nó bảo nó phải trở về trụ sở một thời gian để điều tra về nguồn gốc của Henry và thần lẩn tình Arlise, việc bỗng dưng hai người này xuất hiện hòng cướp lấy cánh hoa Naruse từ tôi không phải trùng hợp, đây là việc đã sắp đặt sẵn và hai người này dường như đang phục tùng cho người nào đấy. Liệu có phải là lão Thượng Đế? Chẳng phải lão đã và đang thêm khát thirst sức mạnh mà tôi đang nắm giữ hay sao? Nhưng chỉ có một chuyện làm cả tôi và Jin canh cánh trong lòng là sự biến mất kỳ lạ của Henry, ngày đó Naruse quyền sinh cùng Arlise, nhưng cũng cùng lúc làm Henry biến mất. Anh ta đã đi đâu?

Jin rất lo lắng cho tôi, nó bảo có lẽ nó sẽ đi một thời gian khá lâu mà Henry thì có khả năng sẽ quay trở lại tìm tôi nên nó cần một người có thể bảo vệ cho tôi, nhưng nó không hề nhắc đến Haguchi hay Ayame, một trong hai linh thú của tôi mà nó lại gợi ý cho tôi là Syaoran. Bỗng dưng tôi bị cái suy nghĩ của nó chọc cười, nước mắt muốn rơi mà tôi thầm nuốt lại.

Syaoran sẽ đi, tôi không thể níu kéo anh ấy.

Đến khi nào Jin mới hiểu rằng mọi chuyện là do tôi và tôi mới là người có thể bảo vệ chính tôi? Akari bây giờ đã không cần ai bảo vệ rồi, tôi sẽ mạnh hơn và nhất định là vậy, tôi sẽ không để ai chạm vào hạnh phúc của mình. Dù cho đó là người tôi yêu nhất...

Tự nhiên tôi lại muốn ăn thứ gì đó, tay theo thói quen vuốt ve bụng mình.

Tôi thở dài khe khẽ, nhìn chiếc ô màu hồng nhạt thật đẹp dưới màn mưa trắng xóa, tôi bỗng dưng muốn thấy Syaoran lúc này. Nhưng anh lại đang bận thu dọn hành lý rồi.

Phía bên tay vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Akari?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Tôi ngạc nhiên quay lại và chợt thán than một tiếng, đã lâu rồi tôi không thấy Toma và Shin, hai người này vẫn như trước kia thường bám dính lấy nhau, nhưng việc họ xuất hiện ở đây khá kỳ lạ, tôi nghĩ họ sẽ ở tiệm của Nao mà dùng chân đội tạnh mưa chứ nhỉ?

Môi tôi kéo lên một nụ cười khó coi cực kỳ.

"Toma, Shin, đã lâu không gặp."

"Xem em kìa!"- Toma mỉm cười, dịu dàng như ngày đó, anh bước nhanh lại phía tôi và loay hoay lấy từ trong túi giấy ra một cái khăn tay thêu hoa mẫu đơn nở rộ, anh dùng khăn tay mà chấm chấm chùi chùi khuôn mặt vì nước mưa mà trắng bệch của tôi, miệng anh cảm rằm như một người mẹ già tức giận có đứa con vọc mưa – "Có ai như em không? Mang dù mà còn bị ướt. Em không thể nào làm người ta bớt lo lắng hơn được sao."

Tôi không trả lời anh, vẫn giữ nguyên bộ dáng ngơ ngác. Trên người anh có mùi cỏ thơm ngát làm tôi bỗng nhiên thấy tim mình hẫng một nhịp.

Bên kia, Shin đang giúp Toma che dù lên tiếng hỏi tôi: "Bệnh của em như thế nào rồi?"

"Em ổn." Tôi trả lời "Chỉ có điều chẳng hiểu sao dạo gần đây rất thèm ăn."

"Em đã đi bác sĩ chưa?" Toma lo lắng nói với tôi.

"Chuyện đó..." Cái câu "em không muốn đi" chẳng hiểu sao tôi không dám bật thốt lên, chắc là vì tôi sợ anh lo lắng hoặc có khi tôi đang tự thôi miên mình rằng tôi ổn. Mặc dù cơ thể tôi, tôi biết được, nó đang có sự thay đổi mơ hồ nào đó, nhưng cái sự thay đổi đó tôi không dám nghĩ đến.

Bởi vì nó quá phi lý.

Nhưng cũng cùng lúc đó, tiếng chuông của quán cà phê vang lên leng keng, cửa bằng thủy tinh mở ra kèm theo âm thanh của người phục vụ "Cảm ơn quý khách" vang lên, bóng dáng thon dài của anh Iori chậm chậm bước ra, mái tóc xoăn màu xanh dưới màn mưa càng đẹp hơn cả thấy, dây chuyền thập tự giá cũng phát ra thứ ánh sáng huyền bí, tay áo anh xắn cao để lộ cánh tay rắn chắc không kém phần quyến rũ, tôi nhanh chóng bước nhanh về phía anh mà vờn dù che cho anh. Anh nhìn tôi, mỉm cười đầy dịu dàng, anh muốn vờn tay để vén mái tóc của tôi sang một bên thì chợt phát hiện có hai người đang đứng bên cạnh.

Nhìn thấy Toma và Shin, mắt anh hơi lóe lên tia quý dị nhưng rất nhanh anh liền khôi phục dáng vẻ lịch sự như bao ngày của mình mà mỉm cười đầy thân thiện.

"Toma và Shin phải không?"

"Chào anh!"- Toma cũng từ mặt đất đứng dậy, mỉm cười nói, Shin cũng nhìn Iori mà gật đầu nhưng tầm mắt vẫn chưa bao giờ rời khỏi bóng dáng màu vàng nhỏ bé đứng bên cạnh Iori.

Việc này Iori thấy hết, chẳng hiểu sao anh vờn tay ôm tôi vào người, tay anh đoạt mất cây dù màu hồng phấn mà che cho tôi, chẳng mấy chốc mưa không thể nào bắn vào tôi được nữa, vì anh Iori như một cây đại thụ to lớn mà che cho tôi, đứng dưới bóng anh tôi có ảo tưởng rằng anh là người sẽ che chở cho tôi suốt đời, tôi bị suy nghĩ phi lý này dọa cho xanh mặt, vội cup mắt xuống che đi nét bối rối mơ hồ.

"Cả hai người tính đi đâu à?"- Toma nhìn sang phía bọc đựng cà phê mà tôi đang cầm trên tay và nhìn trang phục trên cả hai, anh tò mò hỏi.

"Dạ, đến công ty của dì Miwa..."- Tôi vẫn không dám đối mặt với Iori, cúi đầu thật thấp mà trả lời Toma.

"Tôi... đã nghe về chuyện của gia đình hai người. Thành thật chia buồn."- Toma mang dáng vẻ buồn rầu mà khe khẽ thở dài, miệng anh lẩm bầm chữ thê và tay anh nắm chặt.

Nghe lời anh, tôi bật cười khúc khích làm ba người còn lại thoáng sửng sốt.

"Chẳng phải là mọi chuyện chưa thật sự hết hy vọng sao?"

Nghe tôi nói, mắt anh Iori tràn đầy nét kinh hoàng, anh siết chặt tay tôi gắt nhẹ: "Akari, đừng nói em..."

"Anh Iori" Tôi thở dài bất lực, ngược mắt nhìn anh mà bảo "Anh cũng hiểu là mọi chuyện đã vượt xa rồi."

"Nhưng anh cũng không thể để em đến đó được!"

"Thế anh muốn công ty này phá sản sao? Anh muốn em sống suốt đời trong ân hận sao?"- Tôi vặn lại anh, tôi tức giận, phải, tại sao tất cả mọi người lại vô lý đến như thế chứ. Tôi đang là vì cả nhà này, là vì Miwa và các anh, lão Tougo đã chỉ đứng đích danh thì tôi chẳng thể nào trốn được, ai cũng biết lão ta là một con cáo già, lão nghĩ gì, suy tính gì ai mà biết được?

Huống hồ cả cái nhà đó đều chẳng phải là người...

Tôi không dám nghĩ nếu như tôi không đồng ý lời đề nghị đó thì lão và cái đám con trai nửa người nửa quỷ của lão sẽ lại gây bất lợi gì cho nhà tôi, tôi đã từng nói tôi sẽ không để ai làm ảnh hưởng đến gia đình tôi và nếu như tôi bắt buộc phải hy sinh lợi ích cá nhân vì tập thể thì tôi sẵn sàng làm.

Tôi không phải thánh nữ, từ trước tới nay đều không phải, tôi càng không cho phép mình tỏ ra yếu đuối hay làm những chuyện mà chỉ có lũ con gái ngu ngốc mới nghĩ ra được, suy cho cùng thì tôi cũng chỉ là một con người bình thường, những chuyện tôi đã và sẽ làm luôn đem lợi ích tập thể lên trên đầu, tôi bây giờ sẽ không để cho bản thân mình yếu đuối, tôi biết tôi phải làm việc gì đó.

"Anh hy vọng là em sẽ suy nghĩ lại."- Giọng anh Iori lạnh lạnh không hề có độ ấm, nhưng tôi chỉ biết thở dài trong lòng, tôi phải làm gì đây? Tôi biết mọi người là đang lo lắng cho tôi, những lời van xin nài nỉ không phải là không có, nhưng ý tôi đã quyết, hai tháng sau khi tôi trở về từ đảo Tokashiki, tôi sẽ thu thập hành lý đến đây.

Tôi nghĩ tôi phải cho Miwa một câu trả lời, tôi hy vọng dì đừng cản tôi.

"Chuyện này..."- Shin nói – "Có vẻ như Akari phải làm việc gì đó khó xử?"

"Em không sao."- Tôi lắc đầu trấn an anh, mọi người quan tâm làm tôi rất vui, nhưng tôi không thể nói ra mục đích của mình được.

"Akari, có gì thì lên Ikov nhé."- Toma mỉm cười lo lắng nói – "Em ít lên quá nên bọn anh không thể cập nhật thông tin gì về em được, toàn là phải đề qua miệng của Stubaki thôi."

"Lên Ikov đi, mọi người lo lắng cho em lắm."- Lần đầu tiên tôi thấy Shin mỉm cười, hầu như anh đều mang bộ mặt than của mình mà trưng đi khắp nơi, nhưng nói là thế thì sự thật Shin rất đẹp trai cũng không thể nào thay đổi. Lần đầu tiên tôi nghiêm túc quan sát anh kỹ đến thế này. Quả nhiên, tóc lẳng từ dài một bên, trang phục kỳ lạ nhưng rất hợp thời trang và một bên tóc nhuộm đỏ, da anh trắng và mắt anh sâu hun hút, anh và Toma đi đến đâu cũng thu hút mọi ánh nhìn.

Tôi thở dài cup mắt.

Quả nhiên là tửu sắc hại thân mà.

Từ lúc nào thì sức chống cự của tôi trước trai đẹp lại thất bại đến như thế chứ?

Chẳng biết từ lúc nào anh Iori một bên đã mất kiên nhẫn kéo mạnh tay tôi, tôi nhìn cốc cà phê trên tay dần lạnh đi, tôi biết là anh đang hối thúc tôi, nhìn dáng vẻ kỳ lạ của anh, tôi cũng không tiện mà nghĩ nhiều.

Tôi chào từ biệt Toma và Shin, mưa cũng đang dần thưa dần nhưng vẫn còn dai lắm, phải nhanh chóng đi nhanh thôi.

Sau khi cả bốn người chúng tôi xoay lưng bỏ đi thì từ trong một con hẻm cách đó không xa có ba bóng người đang đứng nép vào nhau, một người mỉm cười đầy giả tạo nhìn bóng vàng đang dần bỏ đi xa, tay người đó khoanh vào nhau, dựa một lưng vào bờ tường dờ dẫm vì thấm nước mưa

"Xem ra cô ấy đang gặp khó khăn rồi..."

"Cậu đã hứa sẽ không làm gì dại dột."- Một người khác, thân thẳng như cây tùng, đứng nép một bên lạnh lạnh nói.

"Phải, tôi thật sự nhớ cô ấy."

"Liệu lời hấn ta nói có phải là thật?"

"Nếu là thật, chúng ta có thể bảo vệ cô ấy."

Ba giọng nói nọ dần dần tắt, dần dần im lìm trả lại không gian vắng lặng của một buổi chiều buồn.

Màn mưa trắng xóa dần nhấn chìm ba bóng dáng nọ, cho đến khi một chiếc xe tải chạy ngang qua, ánh sáng dần tắt, mọi thứ biến mất như chưa từng có gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Warning: Chương này có H nhẹ, thỉnh quý vị độc giả chuẩn bị khăn giấy và thùng để hứng máu...

Buổi chiều, mưa vẫn rơi, bầu trời xám xịt một màu sắc đượm buồn.

Bên trong của một tòa nhà cũ kỹ đã lên rêu xanh mốc, tiếng rên rỉ có vẻ nén từ bên trong liên tục phát ra làm những người đi ngang phải dè dặt tía tai mà nhanh chóng lùi đi.

Trong một căn phòng đã khóa kín cửa là những âm thanh mị hoặc mơ hồ của nữ tử, những âm thanh xác thịt va chạm vào nhau càng làm không khí nhuốm một màu sắc nóng bỏng và mập mờ. Người con trai tóc vàng, cả người đầy máu và một bên tay đã bị cụt đang liên tục ra vào trên người một cô gái tóc đen, hần thở hổn hển, tốc độ ra vào rất nhanh, như muốn xuyên thủng người con gái dưới thân mình.

Chỉ thấy cô gái như một con thú với những đường cong rõ nét, quuyến rũ vòng hai chân ôm sát cả hai cơ thể trần trụi lại với nhau, đôi mắt cô không hề có tiêu điểm, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, nước mắt vụn đầy hai bên gò má, một bộ dạng cam chịu lại hoàn toàn trái ngược với cơ thể của mình, tiếng rên rỉ vẫn phát ra và có xu hướng tăng lên dồn dập. Sau vài ba cái thúc mạnh, chàng trai thở hắt ra liên hồi, cơ thể hai người run giật vài cái rồi dừng, rồi cô gái bị chàng trai đá mạnh xuống đất, vang lên một âm thanh đinh tai nhức óc nghe đến rợn người.

Cô gái vẫn như một con rối gỗ, cơ thể trần truồng với tư thế hai chân vẫn bạnh ra, giữa đùi là những giọt chất lỏng màu trắng trong suốt và màu đỏ của máu liên tục chảy ra, cô run lên vài cái, có lẽ vì lạnh, mà cũng có lẽ là vì sợ hãi.

Henry thở dài, bước nhanh đến cái bàn đặt gần cửa sổ mà châm điếu thuốc hút mạnh, ống tay áo bên trái vì bị cụt mất tay mà bay phấp phoi trong gió trong căn quý đệ lạ thường, được vài cái anh ta liền tức giận quăng mạnh điếu thuốc xuống đất và quơ đũa hết đồ đạc trên bàn, âm thanh rơi vỡ của thủy tinh liên tục vang lên, cô gái hoảng sợ cố gắng chui vào gầm giường, run rẩy lấy hai tay bịt miệng cố ngăn tiếng khóc đang muốn bật ra khỏi cổ họng.

Lúc này bên ngoài liền vang lên một tràng tiếng vỗ tay bốp bốp của người nào đó, nhưng người nọ không bước vào phòng mà chỉ đứng bên ngoài cười khúc khích, Henry tức giận liếc nhìn cánh cửa đóng chặt, anh ta ngồi xuống ghế, lại rút ra một điếu thuốc mà châm. Hai chân vắt qua nhau, dáng vẻ cao cao tại thượng càng làm nổi bật khuôn mặt góc cạnh đẹp trai như một vị thần.

“Haha... không ngờ song đại sứ giả của Scherbell lại có thể dễ dàng bị đánh gục như thế...”

Henry không lên tiếng, điều thuốc vẫn lóe lên màu vàng chói mắt của lửa.

“Con à Arlise đó, nghĩ sơ mũi được cậu lại không ngờ lại chết đau chết đớn như thế. Bây giờ tôi đã có thể thấy rõ được năng lực của “mục tiêu” rồi...”

“Richard, cô ta không đơn giản đâu.”- Điều thuốc bị quăng xuống đất, chân Henry đi đi cho tòn rồi bước chân lại phía giường, vươn tay nắm lấy chân cô gái nọ mà lôi mạnh. Cô gái hét lên vài tiếng thảm thiết “Buông tôi ra! Buông tôi ra!!!”. Nhưng anh ta không nghe, dưới mặt đất trực tiếp đâm mạnh cơn thịnh vào người cô gái. Cô gái hét lên đầy đau đớn, nét mặt kinh hoàng vì tác dụng của thuốc mà càng vặn vẹo đến đáng sợ.

Mặc cho trong phòng vang lên những âm thanh ái muội và tiếng va chạm đầy mạnh mẽ, kẻ bên ngoài mặt không đổi tìm không đập vẫn bình thản mà nói tiếp “Tôi biết chứ, anh không cần lo cho tôi. Tốt nhất anh nên chăm chỉ mà dưỡng thương tốt đi. Vận động quá độ không tốt đâu...”

Bên trong không vang lên tiếng trả lời mà chỉ có tiếng kêu thảm thiết của cô gái nọ “Cứu tôi.. Làm ơn... A..A... cứu tôi...đau quá.”

Cô gái cảm thấy dị vật trong cơ thể liên tục khuấy đảo thân dưới, có cảm giác đau buốt lợi hại và nhiều hơn là sự sung sướng mơ hồ, nhưng cô ghét cái cảm giác này. Càng hoảng sợ con quỷ đang nằm trên người mình, cô thật sự rất muốn chết, muốn cắn lưỡi mà tự sát nhưng dường như có cái gì đó điều khiển cơ thể mình làm cô không thể hành xử theo ý mình được, chỉ có thể để mặc ác ma kia làm càn.

Lúc này cô bỗng cảm thấy tay mình đau nhói, máu trong cơ thể như bị rút ra hết, cô hoảng sợ nhìn một bên cánh tay đang nổi lên những đường gân dờ tợn và dần chuyển sang màu tím tái, có một sợi dây màu trắng trong suốt đang siết chặt cổ tay và máu đang bị rút ra theo sợi dây đó, nó xui theo độ dốc của dây mà truyền ra bên ngoài cửa, có tiếng thở đầy thỏa mãn và ám muội vang lên.

Sợi dây giật vài cái, và rút mạnh, cô gái chỉ cảm thấy tay mình mất cảm giác và máu đang phun ra như mưa, bắn thẳng vào cơ thể lửa lò của cả hai, cô gái đau đớn thét lên “A!!” và trơ mắt nhìn cánh tay đã bị chém đứt đang rơi một bên, chết ngất tại chỗ.

“Cô gái...” Kẻ bên ngoài lại cười khúc khích vài tiếng, thương hại trả lời “Cô nên cảm thấy hạnh phúc vì góp phần không nhỏ vào việc giúp Henry mau chóng hồi phục vết thương...”

Ngưng một chút, đôi mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo, người bên ngoài lại gằn từng tiếng độc ác “Ít ra anh ta sẽ để cô chết một cách tử tế...”

Bên ngoài lại vang lên một tràng tiếng bước chân, dần dần xa dần, xa dần rồi biến mất. Không khí lại tĩnh lặng như lúc đầu, nhường chỗ cho hai kẻ đang điên cuồng quần lấy nhau. Dù cho cả cơ thể đang không ngừng vận động nhưng dễ có thể thấy cả người Henry đang tỏa ra thứ sát khí mạnh mẽ đầy điên cuồng, rằng anh ta cắn chặt đến tứa máu và đôi mắt đỏ lên, chuyển động dần mạnh hơn, người bên dưới cũng không còn sức rên rỉ nữa, cánh tay đã bị cắn đứt lúc này máu me đang rơi đầy trên sàn. Trước khi cô kịp ngắt chỉ nghe được từ miệng anh ta là những tiếng ní non đầy đau thương “Lạc Hoa... Lạc Hoa...”

Trên con đường lồi lõm như những dấu chân của con ngựa đi qua, tôi dò dẫm bước đi dưới dòng nước đang chảy. Tôi vừa đi, ngắm nhìn trời mưa, miệng ngâm nga khe khẽ bài hát mà tôi được biết vào gần đây.

“Gấu nhỏ hỏi cô gái nhỏ đi đâu?”

Cô gái nhỏ nói rằng cô có việc bận.

Băng qua cánh rừng đầy rẫy hoa hồng đỏ

Có mưa rơi trên đỉnh đầu

Mưa, mưa cứ rơi nhấn chìm cô gái nhỏ

Gấu nhỏ đứng mà nước mắt cứ rơi

Cô gái nhỏ ơi cô gái nhỏ

Cô đã bị con quái vật bắt mất rồi...”

Lời bài hát u ám đầy sự chết chóc rất hợp với thời tiết hiện giờ, Iori thì thoáng mắt lóe tia sáng nhìn cô bé đang nhảy nhảy bên cạnh, bóng màu vàng nổi bật trên nền trời trắng xám, càng làm cho một cao một thấp đầy cô đơn và lạnh lẽo trên con đường vắng lặng.

Tôi và Iori cuối cùng cũng bắt được một chuyến tàu điện ngầm vì với cái thời tiết này thì lò dò đi trong màn mưa quả thật là một quyết định ngu ngốc.

Ngồi trên tàu điện ngầm, Iori mãi mà vẫn không nói chuyện với tôi, tôi nghĩ anh đang giận về việc kia, ánh mắt trách móc của anh thì thoáng vẫn liếc nhìn tôi nhưng khi tôi quay sang thì anh đã quay đi. Tôi mỉm cười trong lòng, thầm nghĩ anh ầu trĩ thật.

Khung cảnh trên tàu lúc này vắng lặng vô cùng, thì thoảng vang lên tiếng ho khàn khàn từ đâu đó, mọi người trên tàu đều đã dựa vào thành xe mà ngủ từ lâu, trên mặt ai cũng hằn nên nét mệt mỏi rõ rệt, thật u ám.

Tôi lấy điện thoại ra, nhìn tin nhắn của Syaoran lại gửi đến mà thờ dãi, tôi nghĩ nếu tôi không cho anh một câu trả lời thì anh sẽ cứ mãi khủng bố tôi mất

thôi.

[Đừng nhắn tin cho em nữa.]

[Rốt cuộc em muốn như thế nào?]

[Em chỉ muốn anh đừng nhắn nữa.]

[Akari, anh đã bảo rằng đây là việc bất đắc dĩ, xin em đừng hành hạ anh nữa...]

Tay cầm điện thoại của tôi run lên, nhưng tôi vẫn giữ bình tĩnh mà nhắn tin lại cho anh.

[Anh có biết dạo gần đây em mệt mỏi đến như thế nào không?]

[Anh đã nghe Sakura nói, anh xin lỗi về những việc đã xảy ra với em, anh cũng tự trách mình đã không ở đây mà ở bên em, em biết anh vì nỗi ân hận này mà cũng đau không kém em mà. Nhưng Akari, em phải hiểu tình trạng của anh lúc này quả thật là bất đắc dĩ.]

[Nếu bất đắc dĩ thì anh cứ đi, em cũng đâu có níu giữ anh?]

[Akari...]

Tim tôi dần héo ứa đi, tôi biết Syaoran đau, anh cũng buồn, nhưng nếu như quả thật khi tôi đến nhà Sakamaki mà xảy ra việc gì đó thì tôi không nên làm anh phân tâm hoặc làm anh lo lắng. Và tôi cũng muốn nhân cơ hội này xác nhận lại mối quan hệ với anh, tôi chợt nghĩ có quả thật là sai lầm khi ở bên anh hay không. Khoảng thời gian này tôi tệ thật đấy, nhưng có lẽ nó sẽ làm tôi tỉnh tâm lại, làm cho cả tôi và anh có thêm thời gian mà ngâm nghĩ lại.

Ngón tay vẫn đều đặn mà gõ trên màn hình, tim tôi đau lắm, rất đau, nhưng tôi không thể làm liên lụy anh, càng không để cho cái thứ tình cảm mờ hồ này dẫn dắt cả hai người. Buông bỏ, tôi không thể, nhưng tôi biết chỉ cần anh muốn thì tôi sẵn sàng buông tay cho anh đi.

[Syaoran, em quả thật rất yêu anh.]

[Akari, anh cũng yêu em. Nhưng anh xin em đừng nghĩ gì đến việc chia tay, anh không đồng ý và vĩnh viễn không đồng ý. Nếu em đang gặp khó khăn thì cứ bảo anh, dù anh không ở đây nhưng anh sẽ tìm cách mà.]

Tôi nhếch môi, anh ấy quả thật là hiểu tôi thật đấy, chưa chờ tôi nói câu chia tay thì đã đoán trước được rồi, thậm chí còn chặn miệng tôi lại nữa chứ. Nhưng phí tâm rồi.

[Hồng Kông và Nhật Bản cách nhau bao xa?]

[Em đừng suy nghĩ đến việc đấy nữa, anh hứa sẽ bảo vệ thứ tình cảm này mà.]

[Syaoran, anh lấy gì ra cam đoan để em tin anh đây trong khi anh không hề nói lý do anh bỏ đi. Anh lấy gì ra để em tin anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em?]

[Akari, em có thể nghi ngờ việc anh bỏ đi nhưng em không được quyền nghi ngờ nhân cách của anh! Anh yêu em, chẳng bao giờ thay đổi. Nếu em không muốn nói gì về việc này nữa thì anh sẽ không nói. Anh sẽ cho cả hai thời gian, chỉ cần em từ bỏ ngay cái suy nghĩ đang nhen nhóm trong lòng đi.]

[Anh hiểu em quá nhỉ?]

Syaoran không trả lời tôi.

Tôi cầm điện thoại, nước mắt muốn rơi nhưng không rơi được, quả nhiên vẫn không thể bỏ được, nhưng tôi sợ lắm rồi. Tôi phải suy nghĩ cho anh, và cho tôi. Nếu quen nhau mà cả hai còn không thể bảo đảm về thứ tình cảm này thì làm sao được đây? Trước đây tôi mang hy vọng về một tình yêu màu hồng, nhưng quả nhiên, trải qua khó khăn người ta mới mạnh mẽ lên được, nghĩ thoáng hơn nữa.

Naruse biết trước cái chết của mình nhưng vẫn không buông tay Takesu, tình cảm của họ đẹp thật đấy, nhưng tôi không cho phép mình giống cô ấy, để rồi kết cục cả hai chỉ có thể gặp nhau nơi hoàng tuyền đầy rẫy ưu tư của vong hồn. Tôi thì chết, tôi chết cũng được, nhưng Syaoran phải sống, anh ấy còn cả một tương lai phía trước, ước mơ trở thành pháp sư lừng danh của anh ấy phải tiếp tục được nhen nhóm, còn tôi, từ lâu đã không còn biết ước mơ của mình là gì rồi, nếu có họa may chỉ là mong Ken có thể sống tốt, để cuộc sống sau này của nó không còn bị cái chết của cha mẹ dẫn dắt là tôi vui rồi.

Lúc này bỗng nhiên thông báo tin nhắn lại vang lên, tôi sững sờ nhìn, lại là Syaoran? Nhưng nội dung tin nhắn lại có chút kỳ quái.

[Akari, anh quên nói em biết, dạo gần đây ở gần khu của em đang có một vụ bạo hành kỳ lạ. Tất cả những tên đầu gấu ở nơi đó chẳng hiểu sao lại bị đánh cho tàn phế. Anh của em hình như đang chịu trách nhiệm về vụ án đó, anh chỉ muốn nói rằng em cẩn thận.]

[Đã hiểu, anh không cần lo cho em.]... Nhưng tại sao anh lại lo cho em như thế? Tôi không dám hỏi anh, tôi sợ khi nhận được câu trả lời của anh tôi sẽ lại càng yêu anh hơn, nếu đã quyết định dứt khoát thì không nên lún sâu vào nữa, nguy hiểm lắm...

“Akari, em sao thế?”- Anh Iori ngồi bên cạnh ngạc nhiên nhìn tôi, lúc này tôi mới biết chẳng hiểu từ lúc nào nước mắt tôi đã rơi, mặc dù tôi khắc chế rất

kỹ, mặc dù tôi đã kiểm nhưng đôi mắt đỏ lên vẫn không qua mắt được anh Iori.

“Em không... em không sao.”- Tôi chùi vội hai mắt cay xè, giọng khàn khàn, tôi không muốn anh thấy mặt yếu đuối của mình, nhưng tôi không thể.

“Akari”- Iori bỗng nhiên ôm tôi vào lòng, tôi ngạc nhiên nhìn anh, cảm nhận nhịp tim đập đều đặn và lồng ngực đầy vững chãi của anh, mùi thơm của một loài hoa dịu dàng nào đó làm tôi thấy an tâm đến lạ “Dù cho có chuyện gì xảy ra thì em vẫn là em gái của anh. Cho nên đừng khóc nữa, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Tôi không kìm được, ôm anh, ôm anh thật chặt, chỉ một phút thôi, tôi cần một cái ôm, ai cũng được, tôi muốn ôm người ấy mà thỏa sức bày tỏ nỗi lòng của mình. Tôi thậm chí biết ơn vì có Iori ở đây lúc này, tôi mặc kệ anh nghĩ về tôi như thế nào, nhưng tôi chỉ mong anh cho tôi một phút được đắm chìm trong sự dịu dàng đến đau thương này của anh thôi.

“Anh ơi, tại sao mọi chuyện cứ xảy ra với em?”

Iori nhủ mày, đau đớn ôm chặt tôi. Anh không trả lời tôi, chỉ biết xoa xoa đầu tôi, tôi nấc lên từng cơn, vui trong lòng anh mà khóc. Tôi đau quá, đau quá.

Có lẽ vì dạo gần đây tôi chịu quá nhiều chuyện mà không thể khóc được nên mọi thứ cứ tích tụ dần trong lòng, hôm nay được khóc nên khóc cho no nê, cảm thấy cả người sáng khoái hẳn đi. Lúc tôi nhìn lại thì phát hiện áo anh đã ướt đầm vì nước mắt của tôi.

Tôi ngại ngừng xoa xoa mũi, hai mắt sưng đỏ nhìn đáng thương vô cùng, môi và mũi cũng hồng hồng mà thậm chí còn bị nghẹt nữa, anh Iori lúc đầu còn sưng sỏ, nhưng thấy đáng về ngốc nghếch của tôi anh chỉ bật cười, anh búng tay vào trán tôi, mắng “Em thì tốt rồi, khóc xong làm hư áo anh.”

“Em xin lỗi.”- Tôi cúi đầu, rồi như thảm hạ quyết tâm, tôi ngẩng mặt lên nói “Anh, ngày mai em muốn đi khám bác sĩ.”

“Thật sao?”- Đôi mắt của anh phát sáng, anh mỉm cười ôm chặt tôi, tôi cảm thấy anh đang run rẩy, là vì vui sao? Nhưng tại sao lại vui?

“Thật ạ.”

“Ồn chúa, anh còn sợ em sẽ mặc kệ chính bản thân mình. Cơ thể em dạo gần đây suy nhược lắm, anh Masaomi vẫn tìm cách thuyết phục em đi khám nhưng em mãi không chịu.”

“Em xin lỗi, em lại làm mọi người lo lắng cho em rồi.”

“Không sao đâu, ngày mai anh sẽ nói với anh Masaomi sắp xếp đi với em nhé?”

“Được ạ!”- Tôi mỉm cười, gật đầu thật mạnh nhìn anh, rồi tôi sững sờ, mắt hạnh dịu dàng như nước, nụ cười ấm áp như ban mai, mái tóc anh khẽ bay bay. Iori thật đẹp, trông anh như một thiên thần được trời cao ban cho tôi vậy. Nhưng thiên thần... tôi không thể nhưng chạm anh được. Anh tinh khiết như thế, càng không nên nuôi cái ý nghĩ như thế với tôi, và tôi, cũng không nên bị sự dịu dàng của anh đánh lừa được.

Nhưng tôi không biết, một khắc nào đó, Iori đã vĩnh viễn không thể bỏ quên được nụ cười đáng yêu của cô bé dưới ánh hoàng hôn, đẹp như loài hoa bi ngạn nở rộ, dù cho có bị vùi dập trong nỗi đau thì hoa bi ngạn vẫn không đánh mất màu đỏ của mình, vẫn mạnh mẽ mà bất chấp mọi nỗi đau.

Đó cũng là lý do làm anh thương cô em gái này hơn.

Anh biết anh sai, nhưng không không chế được. Tay anh siết chặt đôi búp măng nhỏ bé, tham luyến cái hạnh phúc nhỏ bé này, một khoảng khắc chỉ có hai người, ngăn ngui nhưng ấm áp, anh sẽ không buông tay em ra, sẽ càng không để những người kia có cơ hội với em. Chắc chắn là không.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chương 83 (2)

Lúc Miwa nghe được câu trả lời của Akari, bà đã rất đau lòng, bà xót cho đứa cháu gái nhỏ của bà phải gánh vác quá nhiều chuyện, từ cái chết của Sasuke cho đến chuyện bị tai nạn, tất cả mọi bất hạnh dường như đều muốn vùi dập đứa cháu gái tội nghiệp của bà.

Hơn nữa khi nghe tin Akari đang bị trầm cảm, bà lại càng muốn khóc thét lên. Mọi người trong gia đình giấu bà chuyện này vì sợ bà bị sốc, bà đang trong giai đoạn chống chọi với mọi khó khăn để giữ vững công ty, lúc này mà Akari xảy ra chuyện gì thì chắc bà phải buông xuôi hết thôi.

Nhưng may mắn, bệnh tình của Akari đã có chuyển biến tốt, ít ra theo mọi người là vậy. Mọi người đều khô cả nước bọt khuyên nhủ Akari nhưng ý cô đã định, tính tình bướng bỉnh không chịu nghe lời khuyên nên Miwa chỉ đành bất lực báo tin cho Tougo Sakamaki biết, cầu mong cho lão già đó tha cho cô.

Ngày hôm sau Akari giữ đúng lời hứa cùng Masaomi và Iori đến bệnh viện quốc tế. Vì Masaomi có mối quan hệ với viện trưởng nên anh được đặc cách

cho đi “cửa sau” không cần tốn nhiều thời gian là đã có thể vào thẳng phòng xét nghiệm.

Đầu tiên Akari phải làm xét nghiệm máu, đo huyết áp và đo nhịp tim, bây giờ cả ba đang chờ tới lượt vào để siêu âm ổ bụng, khi nào xong sẽ chuyển sang nơi khám tâm lý cốt làm cho tâm tình Akari cải biến hơn. Tất cả mọi thứ dường như vẫn ổn định, không hề có một chút dấu hiệu nguy hiểm nào làm mọi người nghi ngờ nhủ mảy.

Việc Akari bỗng dưng ăn nhiều một cách bất thường chắc chắn không phải là dấu hiệu tốt rồi, chính Akari cũng không thể hiểu nổi tình trạng cơ thể của mình, chỉ đành chờ đợi kết quả xem sao.

“Asahina Akari” Từ loa phát của bệnh viện vang lên tên của Akari, đã đến lượt của cô rồi. Anh Iori mỉm cười đỡ cô ngồi dậy, khẽ an ủi cô vài câu rồi buông tay để Masaomi dẫn cô vào phòng siêu âm. Vì Akari còn nhỏ, lại yếu trong người nên phải có người lớn đi theo giám sát, hơn nữa Masaomi là bác sĩ, anh ấy nên biết thể trạng cơ thể của Akari để có biện pháp giúp đỡ kịp thời.

“Masaomi sao?” Cô bác sĩ già xoay ghế lại, khi thấy Masaomi đang một tay đỡ Akari bước vào liền sùng sốt tháo mất kính ra, vui vẻ thốt lên.

“Chào trưởng khoa.” Masaomi vui vẻ tiến lên, tặng cho vị bác sĩ đó một cái ôm xã giao “Lâu quá không gặp cô, Baba- sama”

“Thằng nhóc cậu, được làm bác sĩ cái quên mất bà cô như tôi rồi.” Vị bác sĩ đó giận dỗi trách, nhưng trong đôi mắt già đời kia lại toát nên vẻ dịu dàng thoáng qua.

“Con xin lỗi, gia đình con dạo gần đây có chuyện riêng nên không thể thường xuyên đến gặp cô được.” Masaomi ngượng ngùng gãi gãi đầu, bộ dạng luống cuống của anh làm cho vị bác sĩ tên Baba đó mỉm cười vui vẻ, cô cười khúc khích vài cái rồi mới nhìn sang phía cô bé đang đứng co ro một bên, thú vị nhướn mắt.

“Ô ai đây? Này Masaomi tôi nói cậu không lẽ lên chức bố rồi à?”

“A ! Baba sama, cô đừng nói thế!” Masaomi đỏ mặt lắc đầu nguây nguẩy, rần rở trên khuôn mặt dường như có xu hướng lên rộng ra hơn, đẹp không tả nổi ! Akari cũng vì lời nói này của Baba mà khuôn mặt như bị nung chín, cúi gằm mặt không dám lên tiếng. Thật thất trách, tại sao tôi lại không nhớ đây là phòng siêu âm nhỉ? Ở đây ngoài những người có bệnh về bụng thì còn có các cô gái trẻ đến siêu âm thai nhi, người bác sĩ này nhằm tôi có thai với anh cũng là điều dễ hiểu nhưng...

“Đó là em gái con đó ă!” Masaomi vội giải thích.

“Haha tôi chỉ giỡn với cậu thôi, trong hồ sơ ghi tên con bé họ Asahina cơ mà!” Vị bác sĩ lắc đầu thờ dãi bất lực nhìn Masaomi, đoạn bà ngồi xuống ghế, xoay lại và gõ lách tách trên bàn phím, bà đeo mất kính nhìn chăm chăm vào màn hình, phong thái nghề nghiệp bắt đầu tỏa ra như trái ngược với hẳn một phút trước, bà lạnh nhạt bảo “Thế, con bé có vấn đề gì?”

Masaomi đỡ Akari ngồi xuống giường khám, nét mặt trầm trọng nghiêm mặt nói “Chẳng hiểu sao dạo gần đây em ấy lại ăn rất nhiều, nếu không được ăn sẽ bị buồn bực mệt mỏi, đợt trước đã phải vào bệnh viện vì bị viêm dạ dày trầm trọng, còn nôn mửa nữa.”

“Có gặp phải chuyện gì nghiêm trọng ảnh hưởng đến tâm tình không?” Baba quay sang nhìn Akari, lạnh lùng đẩy mất kính lên hỏi.

“Có ă...” Akari lảng tránh câu hỏi của bà một cách khéo léo, một bộ dạng không muốn đào quá sâu vào nguyên do.

Baba dường như đã gặp phải trường hợp này rất nhiều lần, bệnh nhân của bà thường là những cô gái gặp phải khó khăn trong đời sống hằng ngày nhưng họ ngại ngần không dám kể ra với bà, việc đó cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc chữa bệnh, đối với bà, công tư phân minh, bà cũng không muốn quản quá nhiều vào đời sống người khác.

“Nếu như có thì sau khi có kết quả nên sang khoa tâm lý nữa, có một trường hợp trầm cảm nặng dẫn đến việc bệnh nhân sẽ bị stress mà ăn rất nhiều để thải nguồn năng lượng tiêu cực ra bên ngoài, nếu quả thật thế thì nên cố gắng cai đi không con phải cắt bỏ dạ dày đấy.”

Akari đỏ mặt, lý nhí bảo “Vâng ă...”

“Hơn nữa nếu không phải cháu là em gái Masaomi thì tôi còn nghĩ cháu có thai đấy. Biểu hiện thật quá giống phụ nữ tiền sản rồi.”

Nghe lời bà, thì cả tôi và Masaomi đều ngẩn người ra, anh vội quay sang nhìn tôi, đôi mắt lấp lóe thứ ánh sáng kỳ lạ mà tôi không nắm bắt được, tôi chỉ sợ anh nghĩ tôi ở bên ngoài ăn vụng nên dẫn đến có thai ngoài ý muốn chứ tôi thề tôi là một đứa con gái còn trinh bạch! Dù tôi quen Syaoran nhưng cả hai thậm chí còn chưa hôn môi nữa là...

Baba ra hiệu cho Masaomi đỡ Akari nằm xuống, đoạn bà vươn tay vén áo Akari lên, phần bụng bằng phẳng trắng nõn hiện ra và cái rốn nhỏ bé xinh xinh đập thẳng vào mắt Masaomi, anh chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt nóng đang dâng lên, đôi mắt anh mơ màng không rời phần bụng ấy, trong tâm trí muốn vươn tay mà chạm vào làn da trắng như bông tuyết đang phập phồng chuyển động.

Nhưng anh không làm, đầu đó trong anh không dám, không dám làm vì anh sợ em gái sẽ sợ hãi mà xa lánh anh. Vì thế, để không phải chú ý vào đó nữa, anh quay mặt đi.

Máy dò lạnh lẽo liên tục chao đảo trên bụng làm Akari thấy hơi lo lắng mà thở dồn dập, cô có thể nghe rõ tim mình đập thình thịch thình thịch và tiếng của Baba liên tục vang lên “Hít thở sâu vào” làm cô thấy hơi sợ.

Mây của Baba càng ngày càng nhều chặt, một bộ dạng suy tư không thể đoán được, một lúc sau bà sừng sốt vội buông máy ra mà nhìn kỹ vào màn hình, bà liên tục lắc đầu thì thầm gì đó, không khí tĩnh lặng đến nỗi Akari có thể nghe được hơi thở dồn dập của Baba và cả tiếng tim đập liên hồi của mình.

Một lúc lâu sau, lâu đến nỗi Akari cảm thấy nỗi lo lắng đang dần tăng lên thì Baba tháo mắt kính ra, day day trán, quay sang phía Masaomi mà nghiêm trọng nói.

“Tôi nghĩ cậu nên dẫn con bé đến khoa nhi xem. Hơn nữa sau đó phải đem con bé đến bệnh viện Nhi Miyanoni, cậu có người quen ở đó phải không? Bảo viện trưởng ở đấy triệu tập hết tất cả nhân tài lại. Khi nào lên lịch thì báo tôi, tôi sẽ có mặt.”

Baba nói một tràng dài làm cho cả Akari và Masaomi hồ hập càng nặng nề hơn, Masaomi chỉ thấy hai tai mình ù đi, môi khô khốc không thốt nên lời, nỗi bất an trong lòng dần biến thành sự thật làm anh thấy khó thở vô cùng

“Tại. Tại sao? Baba-san, cô nói gì con không hiểu...”- Masaomi lắp bắp.

“Cậu vẫn chưa hiểu sao!?”-Baba tức giận quát lớn, bà đang vấp phải một vấn đề nghiêm trọng nào đó nên khi nhìn thấy dáng vẻ ngờ nghệch của một bác sĩ nổi tiếng như Masaomi lại thấy rất chi là ngứa mắt. Thằng nhóc này mọi lần thông minh nhưng tại sao hôm nay lại trì độn đến thế này?

“Chính là trong bụng em cậu có sự sống thứ hai rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 83.3

Sự sống thứ hai...? Mặt Akari tái xanh đi, mồm há ra không ngậm lại được.

Phi lý! Quá phi lý. Đó là chuyện không thể nào. Cô thề với trời rằng cô chưa hề phản bội Syaoran, cũng chưa hề xảy ra quan hệ nam nữ với người khác.

Masaomi sững sờ phóng tầm mắt sang nhìn Akari, đôi mắt đó là tìm Akari hằng đi, ngập tràn là sự thất vọng và đau thương còn có cả tự trách, thậm chí cô còn có thể những giọt nước mắt mơ hồ trong đôi mắt anh. Akari chỉ biết hoảng loạn lắc đầu phân bua trong vô vọng “ Em không có! Em chưa hề quan hệ với người khác.”

“Nhưng có một việc làm tôi thấy rất kỳ lạ” Baba nặng nề thở hắt ra, nhều mây trầm tư.

Masaomi như thấy một tia sáng hy vọng nhen nhóm, vội vàng gắng hỏi

“Chuyện gì vậy Baba-san?”

“Siêu âm tôi có thể thấy túi thai, nhưng lại không thấy dấu hiệu của sự rụng trứng. Chứng tỏ trứng và tinh trùng chưa hề gặp nhau. Chuyện này quả thật rất kỳ lạ, cậu vẫn nên nhanh chóng mà tiến hành thôi...”

Sau khi ba người từ bệnh viện leo lên xe và trở về nhà, phòng làm việc của bác sĩ Baba chẳng mấy chốc lại yên tĩnh lạ thường, bà xoay ghế nhìn ra cửa sổ, nơi có thể phóng tầm mắt thu được khung cảnh của Tokyo vào mắt, bà thở dài một hơi.

Bà làm việc này đã hơn bốn mươi năm rồi, đã từng gặp qua nhiều trường hợp mang thai kỳ quái nhưng hiện tượng này là lần đầu tiên bà thấy. Nhìn kiểu gì cũng thấy con bé kia chưa hề quan hệ tình dục, vậy thì làm sao có thể mang thai? Có quá lạ không?

Lúc đang miên man suy nghĩ thì cửa phòng bệnh vang lên một tràng tiếng gõ cửa, nghĩ rằng có bệnh nhân đến khám nên bà lại thở hắt ra, đeo mắt kính vào và bảo “Vào đi.”

Cửa phòng mở ra, một bóng dáng nhỏ bé vận trang phục đáng yêu bước vào, đó là một đứa bé trai khôi ngô với khuôn mặt thiên thần đang mỉm cười nhìn bà, trên tay cậu nhóc là con búp bê đã bị rơi mất một bên mắt và tay chân bị may vá lại với nhau một cách kỳ lạ.

Baba thấy hơi kỳ quái, đây là phòng siêu âm, tại sao lại có trẻ con? Không lẽ là người thân của bệnh nhân nào đó? Baba rất yêu trẻ em, nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu như tiểu thiên sứ kia cũng không kìm lòng được bước lại gần nhỏ nhẹ hỏi “Cậu bé, cháu đi đâu đấy?”

“Bà ơi. Hai người vừa nãy bước vào là sao thế ạ?”

Giọng nói ngọt như nước đường vang lên, đánh vào tận sâu trong lòng Baba, nhưng rồi bà để ý đến câu hỏi kỳ quặc kia của cậu bé, thậm chí sững sốt một phen nhưng vẫn giữ nguyên dáng vẻ và thân thiện hỏi “Cháu hỏi chi thế? Mẹ cháu đâu?”

“Bà có thể trả lời vấn đề của cháu không?”

“Xin lỗi cháu bé” Baba khó xử nói “Luật của bệnh viện là không tiết lộ bệnh trạng của bệnh nhân khi chưa có sự cho phép. Cháu là người quen của Masaomi sao?”

Cậu bé bỗng nhiên cúi đầu, vò vò đầu của con búp bê kỳ quái trên tay, lẩm rầm gì đó trong miệng, đáng vẻ khác hẳn với vẻ đáng yêu khi nãy.

“Mít-chan, em có nghe không? Bà ta không muốn nói chuyện của “nó” cho chúng ta kia. Hay là chúng ta “xử” bà ta nhé?”

Baba nhú mày, càng ngày càng cảm thấy đứa trẻ này kỳ quặc, nổi bất an mơ hồ dâng lên, nhưng bà vẫn giữ nguyên phong thái cũ, dò xét nói “Cháu bé? Cháu có vấn đề gì sao? Cô dẫn cháu đến chỗ bảo an nhé?”

Nhưng bà chưa nói dứt lời thì bỗng trợn trừng mắt lên, miệng ngáp ngáp mấy cái, trước khi bà mất đi ý thức chỉ thấy một khuôn mặt u ám với làn da trắng như xác chết. Cậu bé chỉ vừa mấy phút trước đáng yêu nhìn bà đã mỉm cười đầy độc ác, nhìn người trước mắt đang dần mất đi sự sống trước mặt mình mà cười lên khanh khách.

Từ cổ Baba, một thứ gì đó bèn nhọn lóe lên, thứ đấy cọ cọ vài cái, Baba chỉ cảm thấy cổ mình nhói đau, rồi một dòng nước ấm chảy ra, lúc đầu nhỏ giọt, rồi phun như vòi rồng khắp nơi, cả phòng bệnh ngập trong sắc đỏ tươi ghê rợn, máu bắn lên giường bệnh trắng tinh, bắn lên bàn vi tính và dây ra cả cửa sổ. Nhưng cậu bé trước mắt vẫn đứng im không nhúc nhích mỉm cười thích thú nhìn “tác phẩm” của mình.

Baba ngã xuống đất, tử vong tại chỗ. Cổ họng bị cắt đứt nhìn ghê rợn lạ thường. Nhưng cậu bé vẫn y nguyên một bộ mặt gian manh, bước qua xác chết đã héo úa kia, khuôn mặt tràn ngập sự kinh tởm tột độ. Cậu bước đến bàn làm việc, cầm xấp hồ sơ nhuộm máu lên, lật vài trang, sau khi thấy dòng chữ được viết ầu tả kia, mắt xanh lóe sáng, nhếch môi điên cuồng cười “Ha ha!!! Có thai? Á ta vậy mà có thai???? Hahahaha, thú vị, thú vị!!”

Một tràng cười điên cuồng từ trong phòng vang lên, nhưng rất nhanh đã bị khung cảnh uyen náo bên ngoài chèn mất, bởi vì trước cổng bệnh viện là thi thể đã bị cắt thành nhiều mảnh nhìn đến ghê rợn của một con lợn thối...

Buổi tối, Akari nhốt mình trong phòng không ra làm cho tất cả mọi người rất lo lắng, sau khi trở về từ bệnh viện thì mọi người đã nhạy cảm mà phát giác ra được có chuyện không ổn đã xảy ra, vì như Akari chỉ trầm mặt mà bước nhanh lên phòng đóng cửa lại, kể từ đó thì không bước ra nữa.

Iori và Masaomi thì mặt mày nghiêm trọng, ra hiệu cho một vài người bước vào phòng làm việc của Ukyo mà thảo luận về việc gì đó.

Trong phòng làm việc.

“Cái gì? Anh bảo Akari có thai?”- Ukyo đập bàn hét lớn, nét mặt tràn ngập vẻ kinh hoàng tột độ.

Không thể nào! Tuyệt đối không thể có chuyện này xảy ra, Akari không thể nào có thai được, chuyện này quả thật quá phi lý, bởi vì trong thời gian này Akari ngoại trừ việc ăn nhiều thì con bé không hề có dấu hiệu của phụ nữ mang thai.

Tất cả mọi người trên bàn ăn cũng là một bộ dạng sững sờ không tin nổi vào tai mình, đến cả Ema cũng đã bật miệng mà trợn tròn mắt lên. Đây là một tin vừa bất ngờ vừa kinh hãi, mọi người đều không thể tin Akari chỉ mới mười tám tuổi mà đã làm mẹ rồi, huống hồ em ấy lại không hề nói gì cả.

“Chắc chắn là cái tên nhóc kia!”- Yusuke tức giận, đỏ mặt mà hét lớn, bộ dạng tràn ngập sát khí của anh làm cho mọi người bị dọa sợ, nhìn đáng vẻ muốn dùng dằng xông ra, xem chừng là muốn tìm người tính sổ, báo hại tất cả phải chạy lại ghì anh lại vì sợ anh gây chuyện.

“Đủ rồi!”- Masaomi lạnh giọng mà ra lệnh, tính tình anh bình thường khá ôn hòa dễ gần, nhưng một khi trở nên tức giận thì quả thật sức sát thương rất lớn, huống hồ anh là anh cả trong gia đình nên anh không thể là một quả hồng mềm mại người bóp nặn được.

“Lúc này anh dẫn Akari đi siêu âm, phát hiện túi thai trong cơ thể đã được hai tháng hơn rồi, nhưng màng trinh lại không hề bị thủng, chứng tỏ con bé chưa hề quan hệ tình dục, trong cơ thể cũng không hề có dấu hiệu mang thai nên bên bệnh viện chưa thể có kết luận chính xác được. Anh dự định cuối tuần này sẽ mang con bé sang bên Miyanoni để khám lại lần nữa.”

“Nhưng cũng có thể là mang thai bên ngoài thì sao ă?”- Hai tay Ema nắm chặt, khó khăn thốt lên từng tiếng, bộ dạng nghiêm túc của cô làm cho không khí cũng nặng nề theo “Em từng đọc một bài báo nói rằng có trường hợp tình trùng bên ngoài cũng có thể xâm nhập vào bên trong...”

“Trừ phi là đã quan hệ thôi.” – Masaomi nói.

“Chết tiệt.”- Ukyo cúi gầm mặt, cắn răng nói.

“Làm sao đây?” – Anh Hikaru này giờ vẫn im lặng bỗng nhiên lên tiếng – “Tuần sau Akari phải đến Tokashiki với Fuu, tháng tới phải đến nhà Sakamaki.”

“Hay là dừng cho em ấy đi?”- Yusuke đề nghị. Anh quả thật rất lo cho Akari, hơn nữa bây giờ trong bụng em ấy còn có đứa bé, dù đau lắm, nhưng tình hình bây giờ vẫn là chú trọng đến an toàn hai mẹ con.

“Anh thì vẫn ủng hộ cho em ấy đi.”- Hikaru nói – “Thời gian này quá khó khăn với Akari rồi, chúng ta nên cho em ấy đi thư giãn đầu óc không thì em ấy sẽ bị bí mà hỏng mất, người ta nói phụ nữ mang thai cần mang tâm trạng thoải mái, nếu em lo lắng có thể phải người đi theo chăm sóc Akari. Trong lúc

đó ở nhà chúng ta có thể tiện mà bàn cách với nhau hơn.”

“Anh cũng ủng hộ ý kiến của Hikaru.”- Masaomi tán thành, thật ra anh cũng có dự định giọng Hikaru, đó là một trong những cách tiến thoái lưỡng nan vào lúc này, nếu không phải vì Akari đang gặp stress lớn thì anh cũng không muốn để cô đi.

“Tạm thời đừng cho Miwa biết, khi nào mọi chuyện của công ty đã ổn thì hãy cho hay. Anh không muốn bà ấy bị phân tâm. Còn những người còn lại thì tối nay anh sẽ lên Ikov báo tin. Ở trước mặt Akari mọi người không được bảo về việc này nhé, chúng ta sẽ từ từ tìm cách.” – Ukyo bảo. Anh tháo mắt kính mà ngửa lưng ra sau nhắm mắt lại, tâm trạng nặng nề không thể nào vui bớt.

“Chuyện công ty sao rồi? Kaname đang làm tốt chứ?”- Bỗng nhiên Iori rất tò mò về người anh này của mình, chưa mới biết anh không hề ưa ông anh này, nhưng anh rất thắc mắc vì sao một tên thà làm thầy tu cũng không muốn kế nghiệp gia đình như Kaname lại đồng ý làm việc cho Miwa, đó chẳng phải là trái với luật của anh rồi sao?

“Không những tốt mà là quá tốt, dù em ấy đang trong giai đoạn học việc nhưng nhờ đầu óc nhanh nhạy, công ty đang dần đi vào quỹ đạo trở lại rồi.”- Ukyo yếu ớt mỉm cười bảo, nhờ Iori chuyển đề tài nên không khí cũng nhẹ đi bớt, không còn nặng nề như vừa nãy nữa.

Nhưng khi lại nghĩ đến những việc này cũng là vì Akari hy sinh thân mình vì công ty, tâm trạng ai cũng nặng nề mà đầy tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 84

“Cái gì cơ!? Có thái à?” Một giọng nói bén nhọn vang lên chọc cho thùng luôn màng nhĩ của Akari, chỉ thấy Jin mang một bộ dạng kinh hãi thể tục, mồm há to không ngậm lại được mà trần trối nhìn người con gái trước mắt.

Nó nhìn người con gái đang run rẩy bó gối một bên, mặt tái mét không còn một giọt máu nào cả, nhìn cô yếu ớt hết như một bông hoa đang dần héo úa nhưng trên mặt vẫn nhiều hơn là nét quật cường mờ nhạt.

Akari nửa người dựa vào Aki, chú chó sói thờ hồng học liên tục liếm vào má Akari làm cô bức tức đẩy đầu Aki ra, mấy hôm trước có một người bà con đã ghé nhà và đem đi bạn thân của Aki là chú chó cò đi mất nên nó rất buồn chán và cô đơn, thường hay bám dính lấy Akari và Jin, nhưng lúc này cả hai đều không có tâm trạng mà quan tâm nó.

“Nhưng mà Akari...” Jin ngập ngừng chột dạ nói “Chị chỉ mới mười tám tuổi... có phải hơi sớm...?”

Một chiếc gối liên bay theo một đường parabol đẹp mắt đập thẳng vào mặt nó làm nó đang lơ lửng trên không rơi xuống đất cái bẹp.

Akari tức giận nghiêng răng “Chị không có ăn vụng!”

“Thế...Của Syaoran à?”

Lại một cái gối đập vào mặt nó làm Jin giật mình ngã lăn ra giường, Aki hiếu kỳ thờ khò khè nhìn Jin làm nó thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Aki.

“Cũng không phải là anh ấy!”

“Thế tại sao?”

“Chị...”- Bàn tay đang giơ lên liền nhẹ nhàng hạ xuống, Akari thở dài ôm bụng dựa vào tường “Chị không biết, bỗng dưng nó xuất hiện.”

“Mấy tháng rồi?”

“Hai tháng hơn rồi.”

“Không thể nào!”

Đúng là rất phi lý, khoảng thời gian đó Akari là từ trên ngôi đền kia xuống, cả cơ thể nửa sống nửa chết, đến cơm còn ăn không vô thì làm sao có tâm trạng mà đi làm bậy làm bạ bên ngoài được? Càng loại bỏ nghi vấn bị Haguchi nhúng chàm, anh ta dù cả lơ phớt phơ nhưng cũng là chính nhân quân tử, sẽ không làm ra cái chuyện trái với lương tâm này.

Thế thì tại sao?

Cái thai không phải tự nhiên mà có, hướng hồ còn là hai tháng, quá khớp đi...

“Chị tính như thế nào?” Jin lo lắng hỏi.

“Chị... em có nghĩ chị nên phá thai không?” Đôi mắt Akari hiện lên nét đau thương không cam lòng, cô biết, dù sao cũng là một sinh linh, dù cho nó có là yêu ma quỷ quái hoặc là có một lý do gì đó, nhưng nó đến với cô thì chính là con cô. Nhưng mà bây giờ không phải là lúc thích hợp để mà mang thai khi mà cô đang bị dồn vào rất nhiều nguy hiểm. Cô không thể để con cô cùng chịu khổ được.

“Nhưng.. Nhưng... Như thế có ổn không? Em nghĩ chị nên thương lượng với các anh chị, hoặc anh Masaomi đó, anh ấy là bác sĩ mà.”

“Chị không biết nữa...” Akari ngã vật ra giường, gác một tay lên trán suy nghĩ vẩn vơ, tầm mắt bỗng chốc đưa về hướng chậu cây hướng dương gần cửa sổ, trầm tư suy nghĩ.

Rốt cuộc đứa bé trong bụng mình là như thế nào? Liệu có phải do lỗi thượng đế gài vào cốt lõi mình bị hủy hoại từ từ không? Hay là đã có việc gì đó xảy ra với mình mà mình không hay?

Tầm mắt dần mờ nhạt, con buồn ngủ dần đánh úp tới, Akari ra hiệu cho Jin tắt đèn, còn mình thì cùng với Aki trùm mền kín mít lẫn vào bên trong, nháy mắt chẳng còn biết gì nữa, nhưng trước khi Akari thiếp đi cô đã nghe thấy phía trên giường như có xung đột, có tiếng đánh nhau rất to, còn có cả tiếng la hét của người nào đấy.

Anh em Asahina đánh nhau..? Chắc, thôi kệ họ vậy, cô buồn ngủ quá rồi, dù gì họ cũng là anh em với nhau nên chắc sẽ không quá đáng lắm đâu... .

Buổi tối, khi tất cả đã yên giấc ngủ say, từ bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng cười nói của khách bộ hành, nhưng trong tòa nhà Sunshine thì tất cả đã chìm vào yên lặng từ lâu. Trong phòng của Akari đèn đã tắt, bên trong thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng ngáy nho nhỏ của Aki, nghe rất to và rõ ràng.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân nhẹ nhẹ, nhỏ đến nỗi nếu như không để ý thì gần như không biết, nhưng đối với những thần thú như Jin thì những âm thanh này nó nghe rất rõ ràng. Nó hoảng sợ, nghĩ rằng địch tấn công nên lồm cồm bò dậy chột chột eo Aki, Aki từ trong mộng lật đật bò dậy, lè cái lưỡi ra há to ngáp một cái thật lớn.

Nó nhìn Jin như đang truy hỏi, chỉ thấy Jin ra hiệu cho nó im lặng, thật là im lặng, đoạn nó đẩy Aki đến gần cửa ra lệnh cho nó nghe ngóng thử xem bên ngoài có mùi nguy hiểm không.

Aki bò đến gần cửa, hít hít vài cái, chột cái đuôi nó vẫy liên hồi khò khè gât gât với Jin, loài chó thường rất mẫn cảm với những mùi hương quen thuộc và nhất là chủ của nó, chỉ cần là chủ hoặc những người mà chó quý mến nó sẽ có biểu hiện như thế này.

Vậy là người bên ngoài cửa là người quen? Còn là người cực kỳ quen với Aki?

Jin chột hiểu ra, nó vẫn nhớ cái đêm hôm trước có tên lên vào phòng ăn đầu hủ Akari, chuyện này nó giấu cô, sợ cô biết sẽ hoảng sợ, không ngờ hôm nay lại mò đến nữa!

Nhưng mà đây là chuyện của gia đình bọn họ nên Jin không tiện xem vào, nếu sơ hở sẽ phá nát kế hoạch của trụ sở, nó nghĩ nên đem Aki đi chỗ khác nhưng trong lòng vẫn có chút không ổn, vẫn chưa thể chắc chắn người bên ngoài có ý đồ gì xấu không, Jin cần phải trốn ở đâu đó mà có thể giúp Akari ngay khi cần thiết.

Thế là nó dùng sức chín trâu hai hổ nắm lỗ tai Aki mà lôi mạnh vào nhà tắm, còn cẩn thận chốt cả cửa vào, phòng tắm của Akari có một nét đặc biệt là có một mắt mèo nhìn ra bên ngoài nhưng bên ngoài không thể nhìn vào bên trong nên nó rất yêu tâm là có thể đặt Akari vào tầm mắt của mình.

Hơi lạnh của điều hòa từ bên ngoài thổi ra ngoài theo những ô kẽ hở dưới cửa làm người trước mắt cực kỳ khó chịu mà nhủ mảy, dễ có thể thấy trên nét mặt người nọ rất nhiều là phẫn nộ, hết như hung thần sát khí tìm người truy tội vậy.

Anh khẽ liếc nhìn lên cái camera đang chia vào cửa phòng, nhếch mép lạnh lùng quăng lên đây một cái khăn tắm to lớn, chẳng mấy chốc cái camera đã bị che đi. Nực cười, chỉ có như vậy mà muốn ngăn anh vào?

Anh vẫn vẫn nắm đầm cửa, sau khi xác nhận cửa đã bị chốt từ bên trong, anh liền lấy từ trong túi ra một xâu chìa khóa dự phòng, anh lựa lựa một hồi rồi liền cho vào ổ. Thuận thực hết như đã từng làm rất nhiều lần. Cửa kêu lên mấy tiếng tách tách rồi mở ra.

Hơi lạnh từ máy điều hòa phả vào mặt anh làm anh nhủ mảy, con bé có thói quen ngủ ở nhiệt độ thấp như thế này sao? Thật sự rất không tốt cho sức khỏe. Nhưng hiện tại đó không phải là chuyện anh quan tâm lúc này.

Khi đôi mắt phóng đến chiếc giường màu hồng phấn to lớn kia, thu dáng vẻ ngủ co ro của cô bé nọ, mắt anh bỗng tối đi vài phần. Một cổ tức giận không tên dần trào lên. Anh đã nghe anh Masaomi nói, em ấy có thai. Có thai? Một đứa nhóc mười tám tuổi lại có thai mà lại không biết cha đứa bé? Rốt cuộc từ lúc nào em ấy đã trở thành người như vậy? Em ấy có còn là đứa em gái bé bỏng của anh không?

Từng câu nói dồn dập đánh vào tim là anh đau đớn, chân không tự chủ được bước nhanh về phía giường, anh vươn tay, kéo mạnh cái chăn trên người Akari ra.

Thân thể thiếu nữ trắng tinh dưới bóng đèn càng thêm phần yếu đuối, cô vận một cái đầm ngủ ngắn, một dây áo đã tụt sang một bên để lộ khung ngực đầy đặn theo từng nhịp thở. Buổi tối Akari ngủ thường có thói quen không mặc áo ngực nên đôi gò bồng đều bị người nọ thu hết vào tầm mắt.

Người con trai đang ở độ tuổi trẻ sung mãn, thấy cảnh đẹp không kìm được nổi lên những biểu hiện đơn thuần. Anh chỉ cảm thấy người mình khô nóng

lợi hại, hơi thở gấp gấp dồn dập, lý trí bảo anh dừng lại, nhưng bởi vì anh đang bị sự tức giận chi phối và cả bị cảnh xuân của người trước mắt thu hút nên anh không dừng được.

Anh leo lên giường, đặt người con gái nọ dưới thân, nhìn dáng vẻ ngủ ngon yên bình kia, lại chuyển mắt nhìn cằm cổ trắng nõn, xương quay xanh gợi cảm, đôi núm nhỏ đáng yêu và rồi nhìn xuống cái đùi đầy đặn thơm ngát. Bỗng nhiên anh cảm thấy rất có lỗi, đứa bé đó... anh không muốn con bé giữ lại.

Đó là nghiệt chủng, là đứa trẻ mà anh không bao giờ chấp nhận.

Mặc kệ trước kia Akari đã làm gì đến nỗi phải mang thai đứa bé nhưng Akari chỉ có thể thuộc về anh.

Con bé chỉ có thể là của riêng anh, là của riêng anh.

Dù cho có phải cùng nhau rơi xuống địa ngục, dù cho em căm ghét anh nhưng anh đã quyết định, nếu như dùng tình cảm không thể lay động tâm trí em thì anh thà hủy diệt em dưới tay mình để em không thể bỏ chạy khỏi anh.

Dù cho có là anh em của anh thì anh cũng sẽ không buông tay.

Tối nay, dù cho Akari có hận anh, căm ghét anh, nhưng anh phải làm điều này để giữ cô bên mình mãi mãi. Akari, đó là do em ép anh, anh phải làm sao để giữ em mãi mãi đây?

Đôi tay đầy gân xanh quặn rũ kim lòng không được mà đặt tay lên cái cổ trắng kia, anh thở hắt hắt, cảm nhận nơi phía dưới trướng đau lợi hại, tay lại đi xuống, lướt qua xương quay xanh rồi đặt lên một bên bánh bao nhỏ.

Cảm giác thoải mái này làm anh thỏa mãn thở một hơi, một tay còn lại anh lần từ phía dưới đùi Akari mò lên, tay xoa xoa bấp chân mềm mại, khi lướt qua phần ren của váy thì anh liền vén lên...

Chẳng mấy chốc, vùng tam giác đã được che lại liền hiện ra. Đây là lần đầu tiên anh có thể thấy được cơ thể của người anh thương, càng không khổng lồ được tâm tình đang kích động.

Sờ mò một hồi, anh liền dứt khoát tháo văng cái váy Akari đang mặc trên người ra. Cơ thể thiếu nữ mơn mớn liền hiện ra dưới trăng, ánh sáng thu hết nét đẹp kia vào mắt anh làm anh mê mẩn ngắm nhìn. Làn da gần như trong suốt dưới ánh trăng kia, suối tóc dài xõa bung hai bên và phần ngực nhấp nhô theo từng nhịp thở làm cổ họng anh đau lại thường.

Cúi mặt xuống, hôn lên cái rốn đáng yêu mà anh hằng tưởng tượng ra, rồi không tự chủ được mà duy chuyển lên trên, khi môi anh chạm vào hạt đậu mềm mại đỏ hồng thì anh liền há miệng mà ngậm vào.

Người dưới thân ngủ không yên giấc khẽ “ừm...” một tiếng làm anh giật mình mà cứng đờ, nhưng khi xác nhận Akari không có dấu hiệu tỉnh lại thì động tác trên tay anh càng can quấy hơn.

Hô hấp anh ngày càng khó khăn hơn, anh muốn ôm lấy em gái mà hôn vào nụ hoa chím chim đó, nhưng dường như có một sự kháng cự không tên đang bao trùm lấy anh, anh không thể, không thể lấy đi nụ hôn thuần khiết của em gái.

Akari bây giờ đã hoàn toàn bị lột sạch, trần trụi mà phô bày ra hết tất cả dưới con mắt của người kia.

Cả cơ thể khô nóng lợi hại, vật trong dùng quần đã có xu hướng bành trướng đến phát đau, anh không cam lòng lại một lần nữa dùng nước lạnh hạ nhiệt, càng không cam lòng tự mình xử lý nữa.

Anh như một con rắn, nhẹ nhàng hôn lên trán, lên cằm, lên má, đôi mắt, rồi nhẹ nhàng mút cằm cổ trắng tinh kia, bàn tay phía dưới từ phía đùi đưa lên trên, lên trên, người trong lòng ngủ không an giấc liên tục phát ra âm thanh rên rỉ mơ hồ, còn có cả chút kháng cự, sự kháng cự này càng làm anh thêm tức giận, em ấy chán ghét đụng chạm anh đến thế sao?

Đề tên khác đụng chạm mình lại được?

Anh không biết, hành động này của mình đã bị một tên khác nhìn trộm hết tất cả, Jin núp trong toilet muốn thét lên không ngừng, không được a không được a, chuyện này tuyệt đối không được, Akari đang có thai a, nhìn kiểu gì cũng thấy người này định cưỡng hiếp Akari, nếu như có việc gì xảy ra thì Akari sẽ hận Jin vì không cứu cô ấy mất.

Nghĩ thế, Jin liền lo lắng bay xung quanh toilet, bộ não liên tục hoạt động tìm ra cách. Cầu cứu trụ sở? Không được, họ không thể gửi tư đại thần thú đến đây ngay bây giờ được, mà nếu họ biết tình cảnh của Akari lúc này chắc chắn sẽ hận Jin đến chết mất thôi.

Bên ngoài, âm thanh xột xoạt va chạm da thịt đã va vào nhau nghe rõ to, còn có cả tiếng kêu rên đầy mờ ám của chàng trai bên ngoài, Jin chỉ cảm thấy da mặt mình muốn bị nướng chín luôn rồi, nó liên tục sàu náo mà bay loạn một vòng, càng nghĩ càng gấp, dù không biết bây giờ phải làm gì nhưng nó ý thức được nó phải cứu Akari.

Bỗng nhiên tầm mắt nó đối diện với cái thân to tổ chẳng đang phập phồng đều đặn của Aki, có nỗi xúc động muốn đập đầu nó. Tại sao ngay lúc nguy cấp này lại có thể ngủ? lại có thể ngủ a?

Nhưng rồi mắt nó bỗng lóe sáng, một kế hoạch dần nảy ra trong đầu.

Người bên ngoài vẫn hăng say mà mờ mắt trên người Akari, Akari quả thật là ngủ rất say đến chẳng còn biết trời trăng gì nữa, phần là vì mệt mỏi vì đang có mang, phần là vì bản tính Akari cực kỳ mê ngủ, chỉ trừ khi trời có sập mới có thể đánh thức cô còn lại thì hầu như là vô vọng.

Người bên trên dường như cũng biết tính này của Akari nên động tác không những càn quấy mà còn khá là mạnh bạo. Chiếc lưới mềm mại, ướt át khiêu khích lên làn da thom ngát mon mồn kia.

Lúc này, cửa toilet bỗng dung bật mở ra, từ từ không gây ra tiếng động nào người phía trước, Jin cười bì ổi nhìn Aki đang phê phờn thờ khò khè một bên, nó thậm cầu nguyện trong lòng rồi bỗng dung phóng một đạo ánh sáng nhọn vào thẳng.... mộng Aki.

Thằng bé đang ngủ ngon, bỗng thấy nhói sau mộng liền giật bắn mình ngồi dậy chạy như bay ra bên ngoài, nó hết như gà chọi không xác định được phương hướng nữa, nổi đầu sau mộng làm nó nhắm ngay đến... Ngay giường Akari.

Người bên trên cũng vì âm thanh này mà làm cho giật mình kêu lên một tiếng, Aki cũng mặc kệ người trước mắt là ai, nó vì quá đau mà không còn biết trời trăng gì nữa, nhào lên giường Akari mà lăn lộn.

Akari từ trông mộng nhú nhú mảy, cảm rầm mảy tiếng nhưng vẫn chưa tỉnh, nhưng vì động tác của Aki quá mạnh nên cuối cùng cũng thành công lôi cái con người đang say giấc trong mộng kia mở mắt.

Akari cả người vẫn còn buồn ngủ kèm nhèm hé mắt, việc đầu tiên cô thấy là toàn thân lạnh như băng làm cô co ro tỉnh kéo chân đắp lên, nhưng khi sờ trúng thân thể không mảnh vải che thân liền hoảng hốt ngồi dậy, lúc này cô mới thấy rõ người đang ngồi cạnh mình với nét mặt kinh hoàng không tin được nhìn cô trên trời.

Người nọ với khuôn mặt tuấn mĩ yêu nghiệt, lồng ngực trắng đã bị mở ra hết cúc áo để lộ cơ bụng đầy đặn, mùi của dầu thơm cho đàn ông tràn ngập trong không khí, còn có cả thân thể đang tỏa lửa của hai người làm cho Akari tỉnh táo hẳn ra, linh tính mách bảo có chuyện không may đã xảy ra.

Akari chỉ cảm thấy tay chân lạnh toát, máu nóng dồn lên não, hoảng sợ không dám tin nhìn người anh trai mình vẫn luôn tin tưởng lúc này đang mang đôi mắt tràn ngập trong nhục dục nhìn mình, hết như đang nhìn một bộ phim đồi trụy làm Akari thấy rất kinh tởm.

Nốt ruồi ngay khóe mắt nhắm lại, người đó mãi mà vẫn không lên tiếng, chỉ im lặng mà nhìn Akari, lúc này cô mới ý thức được tình trạng hiện tại của mình, cũng cảm nhận được sự phẫn nộ mơ hồ trong phòng. Khi nhìn lại cơ thể không mảnh vải che thân cô mới ý thức được mình bị người ta lạm dụng rồi!

Cô thất vọng, không tin nổi mà ghen ngào bật thốt lên “ Anh Stubaki!?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 84.2

Stubaki ngay giây phút Akari lồm cồm bò dậy, anh đã biết mình xong rồi. Thật không ngờ Akari lại thức giấc, nên vì thế anh chỉ có thể lặng im mà trên trời nhìn Akari, đáng về cảm phần bất lực kia nhìn mình càng làm anh đau lòng mà chau mày.

“Akari... em làm sao thế?” Anh bật thốt lên, lời nói này càng làm cho Akari thấy hoảng sợ vô cùng, tại sao anh ấy lại nhìn cô như thế?

“Tại sao anh lại vào phòng em? Tại sao anh lại cời đồ em ra, còn có...”

Akari hoảng sợ run rẩy ôm chầm chui vào góc giường thẫn thờ nhìn người anh mình tin tưởng đang im lặng kia, người đó còn là anh của cô sao? Tại sao lại làm thế với cô, tại sao anh Stubaki lại có thể... làm ra cái chuyện trái với đạo lý thế này?

“Tại sao? Em hỏi anh tại sao?” Giọng anh không hề để lộ ra chút cảm giác gì khác thường, anh ngẩng đầu, mắt anh dường như đã mất đi ánh sáng tinh ranh thường ngày mà thay vào đó là một lớp sương mù che phủ, anh gằn từng chữ “Akari, quả thật em ngày càng không biết sống chết, không phải anh đã dặn em không được qua lại với thằng nhóc kia rồi sao? Chẳng phải em đã đồng ý rồi? Tại sao em lại đem cái thai của thằng đó về đây!”

Từng lời nói như nhát dao đâm thẳng vào tim Akari, cô chỉ thấy trước mắt mình tối xảm, anh Stubaki từ bao giờ đã không còn biết nói lý lẽ như thế? Cô làm gì là quyền của cô, tại sao anh lại cư xử như thể tất cả là lỗi của cô? Một cổ uất ức vô hình dâng lên, nhưng cô vẫn cố gắng kiềm nén và nặng nề biện hộ

“Syaoran không phải...”

“Mặc kệ nó có phải tác giả của cái thai hay không! Em cũng phải xóa nó cho tôi.”

Nghe lời nói tuyệt tình đầy tàn nhẫn đó của anh, Akari chỉ biết bàng hoàng giương đôi mắt không thể tin được nhìn anh.

“Anh..? Anh có quyền gì?” Cô gần từng chữ lạnh lùng nói. Đôi mắt đỏ ửng lên đầy uất ức nhìn anh, một cái nhìn xa lạ như thể đang nhìn một kẻ thù làm Stubaki tức giận.

“Quyền?” Stubaki thờ hắc ra một hơi, đôi mắt anh đầy tơ máu và những sợi gân dần hiện lên trên trán “Em hỏi tôi có quyền gì? Vậy để tôi nói cho em biết, em là của tôi, cả cơ thể em đều là của tôi, em không có quyền mang cái thai của người khác!”

Cả căn phòng bỗng chốc sặc mùi thuốc súng nồng nặc, thậm chí Jin còn có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở nặng nề cố kiềm nén của Akari. Nó lạnh lẽo đóng cửa lại, thờ dài thăm cầu nguyện cho Akari mau siêu thoát.

Akari nhìn thấy đục vọng đáng sợ bùng phát trong mắt anh, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc và cả tâm đều chết lặng, mặc cho cả cơ thể lửa lò đang run lên vì rét muốt, cô khàn khàn nói “Nhưng chúng ta là anh em..”

“Anh em?” Anh cười lên, hết như đang nghe một câu chuyện cười nào đó, đoạn anh dần dần bỏ lại gần nơi Akari, ngay khi cả hai khuôn mặt chỉ còn cách nhau một khoảng ngắn, hơi thở hòa quyện vào nhau, anh nắm cầm cô mà lạnh lùng nói “Vậy để tôi cho em biết anh em nên làm những việc gì!”

Anh đè cô xuống mặc cho cô la hét vùng vẫy dữ dội, Akari hoảng hốt vội vàng đẩy anh ra, nhưng anh quá mạnh cô không thể đẩy được, cô lo sợ nhìn sợi dây chuyền của mình đang được treo ở một cái móc khá xa, bởi vì lúc tối cô bị cản khi ngủ nên đã tiện tay nhờ Jin treo ra một nơi nào đó, không ngờ lúc này lại..

Không có dây chuyền, là không có sức mạnh.

Một cô bé mười tám tuổi đang có thai thì làm sao là đối thủ của người đàn ông như ác quỷ trên người?

Stubaki chỉ một hai cái đã tháo cái áo sơ mi khoát hồ trên người mà vứt sang một bên, một tay anh lần xuống vùng mềm mại của Akari xoa nắn làm cô hoảng sợ than khóc “Buông em ra! Buông em ra!!”

Cô càng vùng vẫy động tác trên tay anh càng lợi hại hơn, anh cuồng nhiệt ngậm bầu ngực sữa vào miệng mà mút mạnh làm cô khó chịu rướn người lên, nhưng động tác đẩy anh ra vẫn không ngừng lại.

Nước mắt cô rơi như mưa, chỉ có thể trừng trừng nhìn cái đầu màu trắng đang ngậm giữa khe ngực mà chết lặng.

“Stubaki, anh tỉnh táo lại đi, là em đây mà, anh mau buông em ra đi đừng làm thế với em!”

Cảm nhận vật dưới thân đang muốn xông vào, Akari đã ý thức được nguy hiểm sắp tới rồi, mười tám năm chưa hề biết quan hệ với ai, cô muốn để giành đêm đầu tiên cho người cô thực sự yêu chứ không phải bị chính anh mình cưỡng bức như thế này!

Người trên dường như không quan tâm đến sự đau đớn gãy đổ trong tuyệt vọng của người dưới thân.

“Anh Stubaki, em biết sai rồi, anh đừng làm thế mà!”

“Akari..” Stubaki thờ hồn hên ôm chặt người trong lòng, hơi nóng phả vào tai làm Akari thấy ngứa ngứa, cô chỉ biết chết lặng nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên thấy nó sao mà xa lạ quá.

“Akari, em là của anh..” Đoạn anh liếm vào cổ Akari, Akari lúc này đã không còn phản kháng được nữa rồi, chỉ biết mặt cho anh làm càn trên người “Nuôi em lớn như thế, anh cũng muốn nếm thử xem em có vị gì..”

Mặc cho cô có la hét cầu xin anh như thế nào thì Stubaki vẫn lạnh lùng mà duy chuyển xuống phía dưới đùi Akari, biết anh định làm gì, Akari chỉ thấy tim mình đứng lại, nỗi sợ hãi dần biến mất thay vào đó là sự tan nát cõi lòng.

Cô bỗng dưng rất nhớ, rất nhớ Syaoran..

Nước mắt rơi xuống bên má, cảm nhận vật to lớn đang đặt ngay cửa ra vào, ngay khi Stubaki nhếch môi muốn đâm vào thì cửa phòng bật mở lớn ra, một toán người xông vào lôi anh ra trong sự hoảng sợ của anh.

Nhưng khi Stubaki chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã hứng trọn một cú đấm vào mặt, nặng nề và đầy đau đớn, máu từ môi anh chảy ra, anh chỉ biết sững sờ nhìn Azusa đang căm hận nhìn mình, bỗng nhiên Stubaki thấy người em trai luôn luôn hòa nhã không tranh giành gì với mình hôm nay sao mà xa lạ quá.

Azusa đau lòng nhìn người con gái mình yêu như con rối gỗ đang được Ema ôm vào lòng vỗ về, nếu... nếu như anh Masaomi không cho nhóc Wataru đi toilet vào buổi tối thì có khi nào em gái anh đã bị chính người anh song sinh của anh cưỡng hiếp rồi không?

Trong phòng lúc này rất đông người, vì tiếng động cãi nhau quá lớn mà đánh thức cả những người ở mấy phòng khác, anh Ukyo với bộ quần áo Pijama chưa kịp thay ra xông vào, ngay khi nhìn thấy tình trạng trong phòng, đôi mắt anh u ám nhìn sang phía Stubaki chỉ còn đọc nhất một cái quần, nhất thời anh đã hiểu hết tất cả mọi chuyện.

Anh nắm chặt tay muốn xông lên cho Stubaki thêm một cú đấm thì đã bị Iori cản lại, nhìn đôi mắt âm u lạnh lẽo kia của Iori, Ukyo biết, anh không cần ra tay, chuyện ngày hôm nay chắc chắn mấy tên nhóc này sẽ không để cho Stubaki yên.

Em cảm nhận thân thể bé nhỏ đang không ngừng run rẩy trong người, nước mắt không ngừng thấm ướt vạt áo trước ngực cô, cô đau lòng lấy chân quần Akari lại rồi liếc mắt ra hiệu cho những người còn lại, khi đảo mắt qua Stubaki trong mắt cô toát nên vẻ thất vọng tràn trề, rồi cô đỡ Akari vào phòng tắm và chốt cửa lại, chẳng mấy chốc trong phòng truyền ra tiếng khóc tê tâm liệt phế của Akari làm tim mọi người thất lại.

Stubaki cũng ngơ ngác nhìn về phía nhà tắm, nỗi ân hận dần ngập tràn trong lòng anh.

“Stubaki! Anh điên rồi hả! Anh có biết em ấy đang có thai hay không?” Azusa tức giận nắm lấy cổ áo Stubaki lôi mạnh, một cú đấm lại hạ cánh vào đôi má sưng đỏ kia làm Stubaki đau đớn đập người vào bức tường phía sau, anh vẫn mãi yên lặng không trả lời làm Azusa càng tức giận hơn.

“Thai? Các người mà cũng có quyền nói thế à. Nếu các người thật sự quan tâm thì em ấy đã không bị thằng khác nhúng chàm!”

Một cú đấm nữa lại hạ xuống làm đầu Stubaki đập mạnh vào tường, anh rên lên đau đớn khi có cảm giác máu đang chảy ra không ngừng, nhưng anh không hồi hận khi nói ra những lời đó, anh quát cường ngược mắt lên nhìn biểu cảm dữ tợn của những người anh em đồng cam cộng khổ của mình.

Nực cười, chính bản thân mình còn không bảo vệ được người con gái mình yêu thì có quyền gì so đo với anh!?

“Em có biết sau chuyện ngày hôm nay đã để lại hậu quả gì rồi không?” Giọng nói lạnh lạnh không hề có chút độ ấm nào của Hikaru vang lên, nét mạnh anh cương nghị và đầy sự tức giận cố gắng kiềm nén. Anh đã cảnh cáo mọi người từ trước là dù có xúc động cũng không được làm gì đại dột, không ngờ cái thằng nhóc này lại... .

Stubaki ngược mắt lên nhìn anh, nửa hiểu nửa không hiểu làm Hikaru thờ dài, thằng em này ngoài mặt là cao thủ tình trường tại sao lại có phút tri độn và ngu ngốc đến vậy.

“Em không những đẩy Akari ra xa khỏi mình mà còn có thể làm em ấy hoảng sợ với chính những người trong gia đình này.”

Sự thật này tất cả mọi người đều đã đoán trước được, thật ra Akari cũng đã có cảm giác mơ hồ rồi nên cô thường hay né tránh sự tiếp xúc thân mật với họ, cô không còn là đứa em gái thơ ngây của bảy năm trước nữa mà bây giờ đã rất trưởng thành và hiểu chuyện hơn rồi.

Nhưng bọn họ lại thật sự ghét cái sự hiểu chuyện này của cô.

Sự thật đau lòng làm tim mọi người nghẹn thắt, rồi như vô tình họ dồn hết mọi lỗi lầm lên người Stubaki, Stubaki biết bây giờ mọi người đang rất oán trách mình mặc dù bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng chẳng phải bây giờ mọi chuyện đã đành rồi sao?

“Thôi đi, bây giờ cãi nhau thì có ích gì cơ chứ? Em ấy vẫn còn khóc kia!” Yusuke vốn tính tình nóng nảy bực tức, đáng lý anh đã thay mặc Akari và anh Azusa mà đánh anh Stubaki một trận rồi, hỏi anh có giận không? Anh cực kỳ tức giận, hỏi anh thất vọng không? Hỏi thừa rồi. Nhưng anh càng lo cho Akari hơn cả thấy, anh biết không cần anh ra tay thì Stubaki cũng sẽ bị trừng phạt thích đáng nên từ lúc bước chân vào phòng anh không hề hé môi nữa lời mà chỉ lo lắng quan sát động tĩnh trong nhà tắm.

Bên trong liên tục vang lên tiếng an ủi của Ema và tiếng than khóc đầy đau đớn của Akari lắm. Xem ra anh ấy đã rất sợ rồi. Anh hiểu tính người em gái này của anh, em ấy có thể nói là yếu đuối nhất trong gia đình này, nếu như không có người bảo vệ thì em ấy hầu như chẳng thể làm được việc gì cả, mặc dù có khó khăn trong thời gian cổ quên đi vài ký ức không tốt nhưng rõ ràng Akari đã có những triển biến tốt rõ rệt.

Không ngờ thật đáng thương, em ấy luôn gặp phải chuyện bất hạnh làm anh rất muốn bảo vệ em ấy trong vòng tay mình.

Anh khẽ liếc nhìn những chiếc vali nhỏ đã được xếp lại gọn gàng và được đặt ở một góc, bốn ngày nữa Akari sẽ đi Tokashiki với Fuu, Fuu bây giờ không có nhà, nếu nó có ở nhà thì anh không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Yusuke lo lắng gõ cửa nhà tắm “Ema, mọi chuyện ổn chứ?”

Bên trong im lặng một lát, giọng nói cố gắng đè nén và yếu ớt của Ema vọng ra “Không sao cả, cậu đợi tớ một chút, tớ cần cho Akari thay đồ.”

“Nếu có việc gì cần thì nói tớ nhé, tớ luôn đứng cạnh cửa đây.”

“Ừm...”

Bên trong lại im lặng, dường như có tiếng xì xào nói chuyện bên trong nhưng Yusuke nghe không rõ, duy chỉ có âm thanh xột xoạt va chạm của quần áo và da thịt làm anh bất giác đỏ cả mặt, anh nuốt nước bọt gãi gãi đầu cố gắng nhìn Stubaki để quên đi sự bối rối trong lòng.

“Bây giờ thì sao? Nên nói cho Miwa không?” Subaru lạnh mặt cầm chiếc điện thoại trên tay, mãi vẫn im lặng không lên tiếng. Anh lo lắng cho Ema bên trong, không biết cô ấy có thể giúp Akari bình tĩnh lại không.

“Không được đâu, bây giờ Miwa đang rất bận, nếu như bà ấy biết khẳng định sẽ giết chết Stubaki mất.” Masaomi thờ dài day day thái dương.

Nghe lời của anh càng làm cho anh Ukyo tức hơn, anh vung cước đập vào người Stubaki làm anh té ngã “Cái thằng này, bây giờ đã thấy hậu quả chưa!?”

“Stubaki, kể từ giờ phút này phiền anh đứng xa cô ấy một mét cho em.” Iori cúi xuống nhìn Stubaki từ trên cao, hàn khí từ người anh tỏa ra làm Stubaki

bất giác nhắm mắt, sự việc bất ngờ này làm Stubaki giật mình, theo phản xạ anh muốn bật lại thì lại bị Iori chặn họng “Bởi vì anh đã mất đi cái quyền được lại gần em ấy rồi.”

“Mày có quyền gì !?” Stubaki tức giận nghiêng răng.

“Anh cứ thử lại gần xem”

Nghe giọng điệu kỳ lạ của Iori thì chính Azusa đứng gần nhất cũng thấy hơi kỳ lạ, nhất thời anh phải kiềm chế sự tức giận trong mình mà khẽ nắm áo Iori kéo nhẹ. Xem ra kỳ này không chỉ tất cả mọi người mà ngay cả Iori là người hòa nhã cũng bị chọc không nhẹ, xem em ấy có vẻ là không ăn thịt được Stubaki nên đang cay cú đây.

Lúc này cửa nhà tắm mở ra, mọi sự chú ý đều đổ dồn vào người con gái yếu ớt đang được Ema điều ra, nhìn tình trạng của Akari mà ai cũng thấy đau lòng, mặt vẫn còn trắng bệch không còn chút máu và hai mắt dại ra, đỏ ửng. Cô run rẩy chỉ luôn cúi đầu không dám nhìn mọi người, trên tay cô là con mèo màu đen bằng thú nhồi bông.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của mọi người, Akari để Yusuke đỡ ra ngoài phòng khách còn Ema thì lại cúi húi lấy cái gì đấy giống balo, thuận thực lôi từ trong tủ đồ Akari ra vài bộ quần áo, còn có cả đồ lót và những vật dụng hằng ngày, không hề kiêng nể trong phòng đang có đàn ông và nhìn cô như đang... dọn đồ?

“Ema, em đang làm gì vậy?”

“Em đang giúp Akari dọn dẹp quần áo.” Tốc độ trên tay Ema vẫn không hề thuyên giảm, cho đến khi cô chắc chắn rằng mình đã đem đủ những thứ cần thiết thì liền đứng dậy toan bỏ đi thì bị Masaomi nắm tay kéo lại, đáng vẻ gấp gáp của anh làm cô thấy hơi đau lòng.

“Khuya thế này em muốn đem em ấy đi đâu?”

“Anh nghĩ để em ấy ở lại đây sẽ ổn sao? Tinh thần em ấy đang bất ổn, em ấy hầu như hoảng loạn dùng khăn chà nát cả tay chân mình, nếu không phải em hứa sẽ chở em ấy đến nhà bạn em ấy thì có lẽ em ấy sẽ tự sát luôn mất.”

Nghe lời Ema nói mọi người mới phát hiện ra điều này hoàn toàn là sự thật, khi Yusuke đỡ Akari bước ra ai cũng có thể dễ dàng nhận thấy trên tay và chân Akari đầy rẫy vết cào đã rướm máu, trên hai má còn có những vết đỏ ửng mơ hồ, hẳn là do chà xát mạnh gây ra.

“Mọi người để em dẫn em ấy đi đi. Em ấy đang có thai, không nên ở lại đây nữa. Em sẽ dẫn em ấy đến nhà bạn bè em ấy để họ khuyên nhủ và xoa dịu em ấy.”

“Nhưng khuya lắm rồi, đã hai giờ sáng, bây giờ mọi người có lẽ đã ngủ rồi, em đưa Akari đi rồi gặp trứng gió độc thì sao?”

Ema cũng đã dự trù trước việc này, cô biết Ukyo và Masaomi đang muốn níu kéo cô và Akari nhưng thực sự cô rất thương Akari, cô không muốn em ấy bị bệnh nặng hơn sẽ ảnh hưởng đến đứa bé nên cô khó xử nói “Akari sẽ ổn thôi. Có em và Yusuke đi theo nên sẽ không sao, khi tụi em đưa em ấy đến tận nhà thì tụi em sẽ quay về, mọi người cứ đi nghỉ trước đi.”

“Hay để anh và Hikaru theo?” Subaru đề nghị vì lo lắng cho Ema.

“Không được đâu, Akari bây giờ đang sợ mọi người lắm. Chỉ có em và Yusuke là lại gần em ấy được thôi. Mọi người nghe em, đi ngủ trước đi.”

Đoạn Ema bước nhanh về phía cột đồ trong góc và lấy nhanh sợi dây chuyền màu hồng nhạt.

Khi cô bước nhanh ra cửa thì đối mặt với ánh mắt hối hận của Stubaki, suy cho cùng cũng không đành lòng nên cô thờ dãi xoay mặt lại đối diện với anh, khe khẽ nói “Sẽ ổn thôi, đợi Akari ổn em ấy sẽ tha thứ cho anh.”

“Có thể sao...?” Giọng nói bất cần kia làm Ema nhúm mày.

“Có thể, nếu như thời gian này anh đừng làm phiền em ấy!”

Cửa đóng lại, chừa lại những người đàn ông đứng yên lặng theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Gió nhẹ nhàng thổi qua những nhánh cây bên ngoài cửa tạo thành tràng âm thanh nỉ nê bi thương, dường như họ có thể cảm nhận được nỗi đau của Akari.

Mọi người ai cũng biết, sau đêm nay dường như có thứ gì đó đã thay đổi rồi...

Aki từ trong nhà tắm chậm chạp bước ra, ngửi thấy chuyện bất thường nhưng nó chỉ dám ư ừ chui lên giường Akari mà nằm xuống, cuối cùng trong phòng liền truyền ra tiếng hít thở đều đặn của nó...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 85

Trên xe hơi, Yusuke tra chìa khóa vào ổ lo lắng nhìn qua gương chiếu hậu, khuôn mặt nhợt nhạt của Akari làm lòng anh đau thắt vô cùng, anh không dám nói chuyện với cô, sợ cô bị hoảng sợ mà làm ra điều gì dại dột nên anh chỉ đành chờ Ema đến mà cầu cứu.

Trong lúc lơ đãng Yusuke liền nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa xe hơi, bởi vì đã là buổi tối bọn họ không tiện làm phiền tài xế riêng, hơn nữa mặc dù Yusuke chưa đủ tuổi chạy xe nhưng cũng xem như đã lên học trước.

Mà Akari bây giờ lại sợ tiếp xúc với người khác...

Một lúc sau Ema quay trở lại với trên tay là một bao đồ lớn, nếu nhìn không kỹ sẽ nghĩ cô bỏ nhà đi bụi cũng nên, trên tay cô là con mèo màu đen kỳ lạ đang nhoeo miệng cười thẹn thùng và cả chú sóc July, lúc này Ema đã tạt qua phòng và đón theo July, cô đã hứa với nó nếu như có việc gì xảy ra phải quay về phòng dẫn nó theo nên cô không thể bỏ nó được.

Ema leo lên xe, lo lắng để Akari nằm lên đùi mình rồi ra hiệu cho Yusuke khởi động xe, họ không biết phải đi đâu, cũng không biết nên làm gì, họ chỉ biết nên để Akari ra khỏi căn hộ này càng sớm càng tốt thôi.

"Akari, sợi dây chuyền của em đây!"

Akari vội vàng nhận lấy sợi dây chuyền rồi run rẩy ôm vào người không buông, cô cắn răng không dám khóc, chỉ biết vừa ôm Jin và con mèo tình nhân của Syaoran mà im lặng. Ema thờ dãi tay liên tục vuốt ve tóc của Akari để cô bình tĩnh lại một chút.

Cô bé đáng thương, dù hoảng sợ như thế cũng không dám khóc, có lẽ lúc này đã cạn nước mắt rồi.

"Nên đi đâu đây?" Yusuke sốt ruột dừng xe ngay ngã tư, anh không biết bây giờ nên chờ cả hai đi đâu là an toàn, tốt nhất dừng xa cũng dừng quá gần. Hay là tạt qua nhà Sakura? Quá xa đi, tận hai con phố, nếu chạy đến đây phải mất hơn một tiếng, hay xin ở căn hộ của Len? Nó vừa tậu được một căn hộ khá đẹp và thoáng mát ở một khu vắng vẻ, chỉ mất hai mươi phút đi đường nhưng Len đã đi lưu diễn với Fua rồi, cậu ta có lẽ đã giữ chìa khóa. Shin và Toma thì anh không thân quen nên không dám nhờ vả, nhất thời bí bách không biết nên làm gì.

Bạn bè của Akari quá ít, phần vì con bé quá kỹ tính phần vì tính tình trầm lặng nên hầu như chẳng quen ai. Bạn bè của anh và Ema thì không tiện lắm vì cả hai sợ Akari gặp người lạ sẽ hoảng hốt.

Nhất thời Yusuke liền bực mình vò vò đầu, không lẽ bây giờ chờ hai chị em cô đến khách sạn? Nhưng ở khách sạn anh lại không an tâm khi chỉ có một mình Ema.

Duy chỉ có Akari là đưa mắt ra ngoài cửa sổ, ngơ ngác nhìn vàng trắng sáng vời vời bên ngoài trong thật đẹp, cô bỗng nhiên nhớ về những ngày khi xưa, tưởng như đã quên rồi nhưng thì ra cô vẫn không quên được.

Cô nhớ cái cảm giác một mình trong căn biệt thự to lớn với xung quanh là nước biển, dù cho cô đơn nhưng ít ra cô sống thư thái và yên bình hơn nhiều, rồi mỗi buổi tối, mỗi buổi sáng sẽ có Aiko ngồi bên cạnh cùng ăn sáng, một cuộc sống yên bình như thế vĩnh viễn là ước mơ xa vời của cô.

Bây giờ cô có đứa bé, cô không thể nó chịu khổ cùng cô được, dù cho cô có sức mạnh gì đó thì cô cũng không nhẫn tâm mà làm hại những người thân của cô, nhưng tại sao.... Tại sao không ai hiểu điều đó?

Bây giờ bình tĩnh lại cô mới biết, nếu như quả thật lúc ấy cô sử dụng phép thuật thì có lẽ đã đánh chết Stubaki rồi.

Akari liếc mắt nhìn ra cửa sổ, tay cô vô thức vuốt ve đầu Jin, trong đầu cô bỗng nhiên rất muốn đến nơi đó. Có lẽ chỉ khi đến đó cô mới có cảm giác an toàn...

Jin cũng cảm nhận được bất thường của cô, bằng trực giác của một linh thú, một người bạn, nó mặc dù không biết nhưng nó cũng lơ mờ đoán ra ý định của cô.

Sau sự kiện này Jin cũng đã ý thức được thiếu sót của mình rồi, nó đã không toàn tâm toàn ý bảo vệ Akari chu đáo để cô phải dính vào rắc rối này, nếu như lúc ấy các anh của Akari không đánh kịp có khi nào cô đã bị thất thân rồi không?

Nghĩ đến đây nó bỗng cảm thấy cả người đáng chất vô cùng, thôi thì để mặc cô vậy, nó tin mặc dù tâm trí rối bời nhưng Akari sẽ chọn được cách giải quyết tốt nhất.

Về phần nó, tối nay, sau khi Akari đã say giấc nó sẽ trở về trụ sở để nhận lỗi với mọi người.

Động tác trên tay Akari bỗng nhiên ngưng, hơi thở cô khẽ ngưng đọng, cảm nhận một luồng nhiệt nóng hổi đang dâng trào ở phần bụng, mi mắt khẽ khép lại, miệng nhấp nháy những lời gì đó.

Từ trong xe, một đạo quang màu hồng lóe lên nổi bật giữa trời đen rồi từ từ tắt lụi. Yusuke và Ema đang nhìn ra cửa sổ đêm chiều bỗng nhiên thấy hoa mắt xót vô cùng, tầm nhìn mờ đi, rồi mọi thứ tối xảm, cả hai dựa vào thành xe và khép mắt lại, nhịp thở phập phồng đều đặn, đến cả July cũng lơ đãng ngủ xuông.

Ánh sáng hồng trong sợi dây chuyền dần dần tắt ngúm đi, mọi thứ lại chìm vào trong bóng đêm vô tận, trả lại bầu không gian lạnh lẽo vô thường.

"Em xin lỗi..." Akari thì thầm trong vô thức. Khuôn mặt không biểu cảm nắm chặt tay Ema.

Cô từ từ ngồi dậy khỏi đùi Ema, Jin lo lắng "Chị, chị không sao chứ?"

Nhưng Akari không nghe nó, cô đeo balo lên lưng và ôm chặt nó và con mèo vào người, đoạn cô xoay người giúp Ema nằm xuống, đắp tạm bộ lên người cô ấy cái chăn mà cô đã quăn khi ra khỏi nhà. Rồi cô chồm lên giúp Yusuke nằm thoải mái hơn, sau khi đã làm xong hết mọi thứ rồi cô bước ra khỏi xe mà lững thững bước nhanh về phía trước.

Bởi vì đã là gần sáng hai giờ nên đèn đường vẫn chưa tắt, đèn nhà ai chưa sáng và gà chưa gáy tiếng thứ nhất, thỉnh thoảng trên con đường này, tiếng chó sủa vẫn vang lên khi xa khi gần làm không khí càng thêm âm u đáng sợ.

Nếu là con gái bình thường e rằng đã vì hoảng sợ mà khóc thét lên, nhưng đối với Akari thì khác, cô có Jin, có con mèo của Syaoran, cô không có gì phải sợ cả. Nếu có chẳng thì có lẽ dư âm của việc lúc này vẫn chưa tan.

Hơi lạnh thấm vào từng thớ da thịt, cô bé đi trên đường thỉnh thoảng co ro, nhìn rất đáng thương.

Lúc này một làn hơi ấm áp được truyền vào lòng Akari, cô cảm kích nhìn xuống Jin đang dịu dàng nhìn mình, cảm thấy thật may mắn khi có nó bên cạnh lúc này.

Gần như là có thần giao cách cảm, dù không ai lên tiếng nhưng cả hai vẫn biết đích đến của chuyến đi này. Không cần phải là nhà Sakura, cũng không cần cần biệt thự nhà Tomoyo, có nơi mà Akari cần hơn cả thấy.

Khi đi ngang qua một khu nghĩa trang âm u nọ thì Akari gần như bị đâm xam vào một người trước mắt nhưng cô nhanh chân né đi, người nọ thậm chí không chao đảo mà gần như cố ý đâm vào vai cô một cái rất mạnh rồi bỏ đi.

Akari mặt không biểu cảm nhìn bóng dáng vận áo vest kỳ lạ với những vết thương chằng chịt lên nhau trông ghê rợn vô cùng. Người nọ có mái tóc màu trắng giống cô, lùn hơn cô một chút, khuôn mặt mặc dù còn vuron nét trẻ con nhưng phong cách lại chẳng khác gì một người trưởng thành.

Áo vest đen lịch lãm, mặt đeo mắt kính trông tri thức vô cùng và cả hai tay anh ta đều đang mang bao tay, trên tay anh ta đang nghịch những sợi chỉ kỳ lạ trông vô cùng dị hợm. Một kẻ quái dị. Dù anh ta ăn mặc bánh bao thể nhưng với khung cảnh buổi khuya ở nghĩa trang thì anh ta làm cô thấy hơi cảnh giác.

Lúc này bỗng dưng người đó hỏi cô "Này, cô biết vì sao nhện phải giăng tơ không?" Dù đang quay lưng nhưng cô vẫn có thể nghe rõ câu hỏi của hắn, biến thái sao?

"Trẻ nhỏ không nên ra ngoài vào buổi tối thế này..." Anh ta buông một câu rồi trước khi cô kịp trả lời thì anh ta đã cười lên sặc sụa rồi bước đi tiếp.

Lúc anh ta khi đi ngang qua Akari, cô có thể dễ dàng nghe thấy tiếng cười khúc khích ma quái của anh ta, thậm chí còn có cả cảm giác hơi nhói ở tay. Trên người người nọ có mùi tanh hôi rất ghê rợn, mùi này Akari đặc biệt đề ý, vì nó giống với mùi ở gia tộc Sakamaki. Là mùi máu tanh hôi.

Người đó khi đi vào sương mù mờ ảo phía cuối con đường thì biến mất, chỉ để lại một tràng cười ghê rợn làm Akari nhúm mày. Là kẻ điên sao? Không có văn hóa như thế.

"Quái lạ, tại sao em cứ thấy người này nguy hiểm." Jin đã nghĩ nói.

Riêng Akari lại không trả lời vấn đề của nó, cô chỉ hơi cup mắt xuống rồi xoay bước đi tiếp, khi đi được chừng mấy phút thì Jin vội hét lên

"Akari, tay chị chảy máu kia!"

Akari giật mình vội nhìn xuống, chỉ thấy ở ngón cái của cô là một đường gạch màu trắng đang rỉ máu, đường cắt sắc bén cực kỳ, có lẽ là do va phải sợi tơ nhện hay dao nhện gì đó.

Môi cô hơi động, trong mắt vẫn không có biểu hiện gì, trước sự ngạc nhiên của Jin, cô vuron tay lên miệng khẽ liếm sạch vết máu đang chảy. Vết thương từ từ liền lại như chưa từng có gì xảy ra.

2:50 am

Akari và Jin lúc này đang co ro đứng trước cửa một căn hộ to lớn và khang trang, nhìn bên ngoài liền biết ngay là một gia đình giàu có.

Đi bộ bốn mươi phút nên lúc này Akari cảm thấy mệt vô cùng, dù tim đang đập rất nhanh và hai chân đau nhức lợi hại nhưng cô vẫn kiên cường nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt im lìm kia.

Jin nhìn Akari trầm tư rồi nó bay lên, ấn vào chuông cửa ba hồi.

Cả hai đứng đợi gần năm phút thì bên trong mới vang lên tiếng lục đục mơ hồ, còn có cả tiếng ho của người nọ. Người nọ hét lên, giọng vẫn còn ngái ngủ "Chờ một chút". Rồi im bật.

Nghe giọng anh, tim Akari đau đốn liên hồi, cô đã không muốn tới đây nhưng lúc này cô cần anh hơn tất cả, cần hơn bất cứ điều gì, cô sợ hãi, cô muốn được anh ôm trong vòng tay mà nhẹ nhàng vỗ về như anh đã từng.

Cánh cửa nặng trĩu màu trắng từ từ hé mở, hắt ánh sáng màu vàng ấm áp vào người cô. Khi đôi mắt cô nhìn được người thương đang đứng trước mắt thì mọi uất ức trong lòng liền như phá lồng chui ra, cô như một chú chó đáng thương rưng rưng nhìn anh, rồi khi thấy anh cũng đang đau lòng nhìn mình, cô liền bất chấp tất cả, buông xuôi lời hứa lúc trước mà vào lòng anh mặc cho một bộ dạng chưa tỉnh ngủ còn ngờ ngạc nhiên của anh.

Đợi một lúc lâu, anh mới hoảng sợ nói "Akari?" giọng nói lo lắng làm cô thấy bình tĩnh vô cùng. Bàn tay của anh nhẹ nhàng đặt lên mái tóc bù xù của cô mà vuốt ve nhẹ nhàng, hạnh phúc và an tâm là được cô có thể cảm nhận lúc này. Ngay tại đây.

Akari dụi dụi đầu vào lòng anh, hít thở mùi thơm của xà phòng từ người anh và sự mát lạnh trên quần áo anh mặc, có lẽ anh vừa chui ra từ ổ chăn và điều hoà mát lạnh.

Cô ôm anh chặt, anh cũng ôm cô rất lâu, cả hai vẫn giữ nguyên tư thế ấy cho đến khi Akari vì đau chân mà ủy khuất khịt mũi.

"Syaoran à..."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 86 (H)

Lúc Akari gọi là Syaoran chỉ vừa mới ngủ được một giấc không sâu lắm, vì anh chuẩn bị trở về Hồng Kông nên có rất nhiều thứ phải lo, lại còn vì chuyện của Akari nên dạo gần đây anh hầu như mất ăn mất ngủ.

Cuối cùng cũng là do quá hư nhược cơ thể nên anh nhờ đến sự trợ giúp của thuốc, không ngờ vừa ngủ được thì Akari lại tìm đến.

Anh nhìn cô gái nhỏ mà anh thương lúc này đang run rẩy rúc vào lòng anh, liên tục khóc nức nở đến hụt hơi, lòng anh như nhói lên từng cơn.

Ngoài trời gió thì nhiều mà cô chỉ khoác tạm một cái khăn choàng bên ngoài, gặp gió buốt thì cơ thể nhỏ nhắn run lên từng cơn và hàm răng thì va vào nhau lập cập. Anh thương cô nên mặc cho cô có chút kháng cự, anh dứt khoát lôi cô vào nhà rồi đóng sầm cửa lại, chỉnh điều hoà trong phòng lên vài mức rồi mới dẫn cô ngồi vào ghế salon.

"Em ngồi đây đi." Anh mỉm cười dịu dàng, đây cô lúc này đang sợ sệt nhìn xung quanh ngồi xuống và lấy cái chăn trong tủ ra bao người cô lại thật kín, đoạn anh bước nhanh vào bếp định bụng lấy cho cô ít nước nóng uống cho ấm bụng.

Sau khi Syaoran vào phòng rồi Akari mới có dịp mà quan sát thật kỹ căn hộ này của Syaoran. Syaoran tự lập khá sớm, sau khi anh lên cấp ba, vì điều kiện nhà xa mà anh lại muốn ở gần để tiện đến bệnh viện thăm cô khi cô còn hôn mê, anh đã dứt khoát tách ra ở riêng hẳn và không cần ông Wei ở chung nữa.

Thú thật phải nói Syaoran là một tên mắc chứng thích sạch sẽ nặng, nhà của anh ngăn nắp đến đáng sợ, thậm chí anh Ukyo và Masaomi mặc dù cũng đã ở lứa tuổi ba mươi mà cũng không ngăn nắp được như anh.

Cả căn nhà sạch sẽ bóng lưỡng, Akari nghĩ nếu như cô không biết sàn nhà anh làm bằng đá hoa cương có khi cô tin rằng cô có thể soi gương được luôn cơ.

Nhiều khi Akari thắc mắc, anh ở một mình thì thời gian đâu mà dọn dẹp được nhỉ?

Nhà của Syaoran lấy gam màu cam chủ đạo, tạo cảm giác ấm cúng cho người khác khi bước vào cũng cho người ta biết chủ nhà là một người có trái tim ấm áp.

Lúc cô đang miên man đánh giá căn nhà thì Syaoran đã đến bên cạnh từ lúc nào mà cô không hay, trên tay anh là linh kính nào là nước, một cái lọ nhỏ có chứa thứ gì đó và cả một cái khăn còn ướt.

Anh không nói gì, giống như tác phong của anh như ngày nào mà chỉ im lặng đưa nước cho cô, khi cô vừa định cảm ơn thì liền hoảng hốt khi thấy anh đã ngồi bên cạnh, dùng khăn ướt lau mặt cho cô.

Khăn mát lạnh, mềm mại chà xát khuôn mặt của cô, anh làm rất nhẹ nhàng và thoải mái nên Akari không hề có chút cảm giác khó chịu nào cả mà còn hưởng thụ đầy ngộ dịu dàng này của anh.

"Thật tình, đã bảo là đừng khóc nữa mà sao cứ khóc mãi thế, bộ em làm từ nước à?" Anh vừa cảm rằm vừa tặc lưỡi mà lau lau, Akari không nói gì, cô thấy sự ấm áp mà anh đem cho cô sao mà đau đớn quá.

Còn cô thì chỉ thích làm tổn thương anh.

Thật ra, lúc cô đứng trước cửa nhà anh cô chỉ mong anh đừng mở cửa, thà vậy có thể dễ dàng cắt đứt hơn, không ngờ, lại một lần nữa anh lại đem đến cho cô thứ tình cảm mà cô không muốn kia.

Akari ngồi kế bên anh, để mặt anh làm càn trên mặt mình, sau khi Syaoran chùi sạch sẽ khuôn mặt như con mèo của cô thì hài lòng gật đầu, đoạn anh quăng cái khăn sang một bên mà bắt đầu mở cái lọ kỳ lạ kia.

Akari tò mò ghé mắt nhìn, đó là thứ chất lỏng sền sệt và có một mùi thơm dịu nhẹ, Syaoran để chân cô lên đùi mình mà trét thứ chất lỏng ấy vào nơi đang xưng phù của cô.

Vốn dĩ chân cô đang đau, nhưng chẳng hiểu sao khi thứ ấy chạm phải da thịt thì như có một luồng khí lạnh truyền vào từng tế bào cô làm cô dễ chịu thò ra một hơi thật dài mặc dù quá trình có hơi đau một tí.

Thú thật, tay nghề massage của Syaoran quá tốt, anh không chỉ biết xoa bóp ở những nơi dễ tan máu bầm mà còn làm dịu đi cảm giác mỏi nhừ cơ chân của cô.

"Chết tiệt, rốt cuộc em đi đứng kiểu gì để chân bị sưng to thế này!?" Nhìn chân Akari không những không tan bớt máu bầm mà thậm chí còn sưng to hơn, tính tình Syaoran dễ nóng nảy nên khi nghe tiếng hít khí lạnh cổ kiềm nén của Akari liền bộc phát chửi mắng.

Akari không trả lời, đầu gác lên đầu gối mà nhìn chăm chăm bàn tay anh, những sợi gân màu xanh quện rũ nổi lên càng làm tay anh trông mạnh mẽ hơn, lại còn trắng trẻo nữa.

"Rốt cuộc em có nghe anh không?"

Nghe câu hỏi của anh, cuối cùng Akari mới ngước mắt lên nhìn Syaoran, đôi mắt anh đắm chiều khó hiểu mà soi mói nhìn cô, bỗng dưng cô cảm thấy rất tủi thân rất uất ức, muốn kể khổ với anh.

"Em đi bộ...."

"Từ nhà em?" Syaoran hét lên, không tin được nhìn cô "Bộ em điên à? Từ nhà em đến đây mất tận nửa tiếng đi đường, khuya thế này em đến đây làm gì? Tại sao không nhờ anh em chở, em có biết nguy hiểm lắm hay không hả!?"

Nhìn bộ dáng tức giận của anh, cô chỉ biết tủi thân rầm rức nhìn xuống cái váy màu trắng trên người không nhìn anh, tầm mắt dần nhòe đi nhưng cô không dám để nó rơi xuống.

Thật ra là cô cần anh chứ bộ...

Nghĩ thế nên chẳng mấy chốc cái mũi nhỏ nhắn của cô liền đỏ au.

Lúc này Syaoran cũng để ý thấy biểu cảm kỳ lạ của Akari, không những việc cô ghé nhà anh vào buổi tối khuya thế này mà còn là vì anh nghĩ cô đã không muốn gặp anh. Bởi vì anh nói anh sẽ trở về Hồng Kông. Nghĩ cô chắc cũng có việc khó khăn nên mới nhờ đến anh, thậm chí cô còn chịu khó đi một quãng xa thế này chỉ để đến gặp anh, Syaoran vừa thương vừa giận cái tính ngốc nghếch này của cô.

Nhưng rồi tầm mắt Syaoran liền rơi vào nơi cần cổ trắng nõn của cô, nơi mà lúc này chỉ chít những vết xanh tím và hơi ửng đỏ, anh giật mình vén tóc cô ra, chỉ nhìn là anh liền biết được những vết đó là gì.

Trong lớp Syaoran vẫn thường có những đứa con trai đã xảy ra quan hệ với bạn gái, ngày thường bọn họ thường khoe nhau những vết hickey trên cổ, trên tay. Anh biết chỉ khi những người thật sự yêu nhau mới đánh dấu chủ quyền như thế này.

Lập tức, hàn khí trên người anh liền tỏa ra, lạnh buốt, làm Akari giật mình không kiềm được nhích ra xa không dám ở gần anh, nước mắt cô liền tuôn rơi, mũi cô khịt khịt, một bộ dáng đáng thương làm Syaoran xiêu lòng.

Anh thờ dài, cũng một phần đoán được tại sao cô lại lặn lội xa xôi như thế đến nhà anh, anh nhích lại gần cô, Akari tròn mắt bị anh ôm vào lòng, vẫn như ngày nào núp trong vòng tay anh, cảm nhận nhịp thở đều đặn và tiếng tim đập mạnh mẽ, tay anh dịu dàng vuốt ve mái tóc suông dài của cô, anh thờ dài nói "Là anh em phải không?"

Bàn tay đang đặt ngay eo Syaoran liền cứng lại.

"Không sao đâu, anh đã đoán trước được rồi..." Vòng tay ôm Akari càng siết chặt hơn "Bọn họ không làm gì em chứ?"

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, nhủu mày lắc đầu, chùi vội nước mắt vron trên hàng mi rồi sùng sốt hỏi lại "Tại sao anh lại biết."

Syaoran mỉm cười xoa đầu cô "Từ ngày họ thấy anh thì anh đã ngờ ngờ đoán ra rồi, bọn họ không thích anh, huống hồ anh mất họ nhìn em... Có phải vì họ nên em mới muốn chia tay anh?"

Akari không ngờ, thật không ngờ tất cả mọi chuyện cô cố gắng che giấu lại dễ dàng bị Syaoran vạch mặt thế này, tưởng như anh không biết nhưng thì ra cái gì cũng không qua mắt khỏi anh...

Cô bình tĩnh lắc đầu, lại chui vào lòng anh tìm kiếm hơi ấm "Syaoran, tối nay em ở đây với anh được không?"

Cô cảm thấy người phía trên vừa đông cứng người lại, thăm nhếch miệng cười sự ngốc nghếch của anh, cô ôm anh càng chặt hơn "Em không muốn quay về nơi đó..."

"Nhưng... sẽ ổn không nếu như anh em tìm đến?" Syaoran khó xử nói.

"Không đâu." Akari chắc như đinh đóng cột "Cho dù họ có tìm đến em cũng không đi."

Cô nghe thấy tim anh đập rộn ràng, tim anh đập như thế có phải vì cô không?

"Em cứng đầu quá đấy. Ai lại ở chung với đàn ông vào buổi tối thế này?" Trên đỉnh đầu cô là tiếng cười trầm ấm của Syaoran, anh dứt khoát để hai chân lên Salon, dùng hai chân hai tay ôm chặt Akari vào lòng mà đặt cằm lên đỉnh đầu cô.

"Hừ, em ở chung với bạn trai em mò!"

"Mới lúc này còn khóc bù lu bù loa, em trở mặt quá đấy."

"Đáng ghét, anh còn chọc em. Vậy anh có chịu không, em buồn ngủ quá rồi."

"Được rồi mà, đi thôi, em dẫn em đi ngủ."

Chỉ khi ở chung với Syaoran, Akari mới bộc lộ bản tính trẻ con của mình mà buồn bực với anh. Cô hưởng thụ sự dịu dàng chăm sóc của anh, sự trách mách yêu thương của anh và anh, cũng muốn cô làm nũng với mình.

Chẳng phải cả hai là một cặp trời sinh sao?

Nghĩ đến như thế Akari càng cảm thấy hạnh phúc hơn, nhưng sau đó nụ cười ngay khóe môi cô liền cứng lại, tay bất giác chạm vào phần bụng đã hơi nhô cao của mình mà nhũn mảy, cô nhìn xuống nền nhà lạnh băng, cô có nên nói cho anh biết? Liệu anh có nghĩ cô không thật lòng hay không... Hay anh sẽ đối xử với cô như Stubaki làm với cô?

Nghĩ đến thế chẳng hiểu sao Akari cảm thấy tay chân mình lạnh buốt lạ thường.

Syaoran dẫn cô đến phòng của anh, mặc dù nhà anh khá rộng và có hai phòng nhưng Akari cứ nằng nặc đòi ngủ chung với anh vì cô không muốn ở một mình.

Anh cũng hiểu cho cô đã trải qua những chuyện khó khăn, nhất là đôi mắt sợ sệt dù cô đã cố che dấu nhưng vẫn bị anh nhìn ra kia làm anh thấy giận thay cho cô. Rốt cuộc bọn họ có phải là anh cô không? Đối xử với cô như vậy...

Nếu anh trở về Hồng Kông thì cô sẽ như thế nào?

Akari nhìn ngón ngàng vali quần áo và những thùng chứa đồ nằm rải rác mà tìm quặn thắt, anh sẽ còn ở đây bao lâu nữa ?

Buổi tối.

Akari nằm trong lòng Syaoran, nghe nhịp thở không đều của anh, anh chưa ngủ mà cô cũng không ngủ được. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện mà cô nhất thời chưa tính khỏi u mê.

"Anh ngủ chưa?" Cô giả vờ hỏi.

"Chưa" Giọng mũi quuyến rũ truyền từ đỉnh đầu làm lòng cô nhồn nhộn, cô ngo ngoáy ôm anh chặt cứng không buông tay.

"Anh còn nhớ ngày xưa anh làm bánh sữa hột gà cho em không?"

"Nhớ." Anh cười khê "Cái bánh đó thất bại quá."

"Đúng là thất bại..." Cô cầu nhàu "Nó ngọt ngấy."

"Và còn cả chuyện anh tỏ tình với em trên vòng quay nữa. Đồ ngốc nhà em không đồng ý."

"Lúc đó em có nổi khỗ riêng mò..."

"Hừ." Anh giả vờ giận dữ, phồng mang trợn má với cô làm cô bật cười khanh khách. Càng cảm thấy trân trọng những khoảng khắc ngắn ngủi này hơn, chỉ một chút thôi, cô vẫn muốn cùng anh tận hưởng khoảng thời gian ít ỏi này.

"Anh có muốn em cho chuyện tình của chúng ta vào tiểu thuyết không?"

"Thôi đi, mấy quyển sách của em anh vẫn chưa đọc hết đấy."

"Mồ... anh thích tiểu thuyết trinh thám mà."

"Ừ, nhưng anh bận lắm."

"Xì. Bận trốn nhà chứ gì."

Cô đưa mắt nhìn lên nóc tủ đối diện, trên đó có hai chú mèo tình nhân đang quấn lấy nhau như ngày nào, kỷ ức ủa về bảy năm trước trong cửa hàng thú nhồi bông, cậu bé thơ ngây năm nào đồ mặt trao cô con mèo đực rồi hoảng sợ ôm mèo cái bỏ chạy, thật sự là anh đáng yêu của năm nào mà....

Cả hai lại im lặng ôm nhau, Akari nằm trong lòng anh, cùng anh ngắm vàng trên bên ngoài cửa sổ. Cuộc trò chuyện của họ kéo dài rất lâu, họ nói về nhiều thứ, về ngày xưa, về những kỷ niệm nhưng họ sẽ tránh nhắc đến những kỷ ức đau buồn của nhau. Như về cái chết của Naruse hay sự tan biến của Hikari, Syaoran cũng không chủ động hỏi về những tháng ngày Akari ở thế giới của thần thánh, anh không hỏi vì anh biết, khi Akari muốn cô sẽ nói với anh.

"Sau này khi anh đã trở nên mạnh hơn, anh sẽ làm gì?" Một lúc khá lâu sau khi Syaoran nghĩ rằng người trong lòng đã ngủ, cô liền khe khẽ hỏi anh.

"Anh muốn trở thành một pháp sư giỏi, chỉ có như thế anh mới bảo vệ được em."

Cô ngược mắt nhìn anh, cô thấy trong đôi mắt đen kia chỉ toàn hình bóng cô, bỗng dưng cô cảm thấy rất đau, rất đau. Cô yêu anh, yêu rất nhiều, dù cho có chuyện gì xảy ra cô vẫn yêu anh, cô tự dối lòng mình phải từ bỏ anh nhưng tại sao luôn vì sự ảm áp anh cho mà chìm đắm?

Có lẽ càng yêu nên càng không nhẫn tâm lừa anh, trong mắt cô Syaoran là kẻ khờ nhất, anh không ở bên cô nên không thể nào biết được những chuyện cô đã trải qua nhưng dù vậy anh vẫn yêu cô, chăm sóc cô, cô thật sự không nỡ để lừa anh.

Cô ngồi dậy trong sự ngạc nhiên của Syaoran, cô không khóc, chỉ ngược đôi mắt đau thương và nụ cười xấu xí mà bảo với anh rằng "Syaoran, em có thai rồi."

Một cái gì đó trong lòng Syaoran rơi xuống, vỡ tan tành, anh trân trối nhìn người trước mắt như không thể nào tin được. Anh không nói được gì nữa, vì anh chẳng biết dùng lời nào để diễn tả sự kinh hoàng của mình.

"Em không biết tại sao lại có nó, bác sĩ bảo rằng em chưa hề quan hệ với ai cả. Đứa bé... nó giống như ông trời cho em vậy. Em không biết. Syaoran, anh phải tin là em chưa hề phản bội anh, chưa hề...." Giọng cô run rẩy, hai tay cô nắm chặt vào nhau, rồi cô ôm mặt mà khóc lên nức nở, cô dưới bầu trời đêm bên ngoài giống như, rất giống, đều bị bao phủ bởi bóng đêm. Tim Syaoran đau thắt.

Nỗi đau, sự chua xót, thương, tức giận là những từ mà Syaoran có thể diễn tả lúc này.

Cô giấu anh, cô thể nhưng mà lại muốn giấu anh, chuyện quan trọng như thế mà cô lại không nói cho anh sớm hơn. Anh tức giận, giận không phải vì đứa bé không phải của mình mà là cô đã không tin tưởng anh.

Bên ngoài trời bỗng nhiên đổ mưa to, mưa đập vào cửa kính phát ra những âm thanh lách cách càng đối lập với sự im lặng bên trong căn phòng nhỏ.

Akari đỏ mặt có lẽ vì thời tiết quá xấu mà càng làm cho tâm tình cô tồi tệ hơn, cô cảm thấy hôm nay mình thật ảm đạm, khóc mãi thôi, vừa vui vẻ với nhau được một chút thì cô lại gây chuyện như thế này rồi.

Nhưng khi cô còn đang rối bời không dám đối mặt với Syaoran, không dám suy nghĩ về vẻ mặt của anh thì anh đã ôm cô vào lòng. Akari thàn kêu lên, lại nữa, anh lại đối xử dịu dàng với cô nữa rồi.

"Anh giận." Anh khe khẽ nói.

"Em biết... em xin lỗi." Akari ôm anh, ụp mặt trong hõm vai anh mà xin lỗi.

Cô nghĩ, mình cho đến bây giờ có bao giờ làm mọi việc một cách suông sẻ hơn không? Có thể bớt yếu đuối nữa không, rút cuộc tương lai của cô sẽ là một màu gì đây?

Bản thân cô rút cuộc tồn tại vì điều gì?

"Akari, anh giận vì em không nói sớm cho anh biết. Nghe anh này, anh không hề trách em về cái thai cả, anh biết em không phản bội anh. Nếu em bảo em chưa hề quan hệ mà có thai thì chỉ có thể là do yếu tố tâm linh thôi mà. Đừng khóc nữa." Anh dịu dàng an ủi cô, vuốt ve mái tóc dài của cô mà kiên nhẫn phân tích cho cô hiểu.

Thật ra Akari đã quá đánh giá thấp Syaoran, anh không phải là người gặp chuyện dễ xúc động, nhất là Akari đã giải thích cho anh nghe, dù anh có khúc mắc cũng không nỡ làm tổn thương cô. Chuyện này anh nhất định sẽ điều tra rõ.

"Đến chuyện thế giới này tồn tại yêu ma quỷ quái, tồn tại thủ lĩnh thể bài, tồn tại pháp sư và yêu hồ chín đuôi thì cái thai này chắc chắn có nguyên do. Em đừng buồn nữa."

Akari bị bắt đối mặt với anh, thấy được sự lo lắng và kiên nhẫn của anh mà cảm kích vô cùng, may mắn quá anh không hề giận cô, cô cảm thấy bản thân mình đúng là có phúc mới gặp được anh, tâm tình đang xấu đi bởi vì anh mà liền vui lên. Nhất thời kiềm không được, cô cười rộ lên để lộ cái lúm đồng tiền nho nhỏ. "Ừm!"

Syaoran ngẩn ngơ nhìn đến khuôn mặt bởi vì vừa khóc vừa cười của cô mà đỏ lên như rạn mây đỏ, lần đầu tiên anh mới biết Akari đẹp đến thế này, cô làm anh muốn bảo vệ cô, sở hữu cô, không muốn cô gặp chút nguy hiểm nào và nhốt cô vĩnh viễn bên cạnh mình..

Anh nhìn đến đôi môi anh đào chúm chím của cô, khát vọng trong lòng dâng cao, anh muốn thử xem cảm giác hai cặp môi tiếp xúc với nhau có thật sự êm mê như là lũ con trai trong lớp thường bàn tán hay không...

Quen nhau mấy năm Akari vẫn chưa cho anh hôn đấy...

Cơ hội ngàn năm có một như vậy đại gì mà Syaoran bỏ qua, hướng hồ Akari còn đang mất cảnh giác và vì anh muốn trừng phạt cô vì cái tội dám giấu anh, máu nóng trong người dâng lên, Syaoran dứt khoát, mặt kệ đôi mắt đại ra của người kia, anh nâng cằm cô lên và liền đặt môi mình vào nơi anh khao khát kia.

Cảm giác mềm mại giao nhau làm anh thoải mái thờ ra, lý trí của cả hai liền tan chảy đi, toàn thân nóng bừng như lửa. Nụ hôn lúc đầu nhẹ nhàng dần dần thô bạo và mãnh liệt hơn.

Akari lúc đầu còn có chút kháng cự nhưng khi nghĩ đến việc cô yêu anh như thế mà chưa hề được hôn anh cũng cảm thấy không công bằng, thế là liền ôm chặt anh mà nghênh đầu hưởng ứng theo.

Cảm nhận người trong lòng không bài xích anh, Syaoran càng hôn cô mãnh liệt hơn, nụ hôn của anh làm cô thở gấp, hai tai chỉ còn nghe được những âm thanh thở mạnh của cả hai. Quả thật kỹ thuật của Syaoran quá tốt, nếu không phải cô hiểu anh thì có đánh chết cô cũng không tin đây là lần đầu anh biết hôn.

Trong lúc hai người đang triển miên với nhau đều không biết được rằng cơ thể cả hai tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng vô hình mà cả hai không biết, thời điểm đó Akari chỉ cảm thấy nơi ngực hơi nhói đau nhưng cô rất nhanh liền bị Syaoran đè xuống mà quên đi *

Trong màn đêm, thân thể hai người quấn lấy nhau đầy quyến rũ và nóng bỏng, hòa với tiếng mưa bên ngoài càng làm nhiệt độ trong phòng tăng cao.

Cô nam quả nữ ở chung một nhà vắng vẻ, lại còn đang trong thời kỳ yêu đương thì sẽ làm gì? Đương nhiên là "thịt" rồi.

Akari đối với vấn đề trao thân cũng không bận tâm cho lắm, cô chỉ bài xích để người khác chạm vào cơ thể mình nhưng nếu người đó là Syaoran thì cô sẽ để mặc anh vậy. Dù gì.... Anh cũng sắp đi rồi...

Sự cuồng nhiệt ẩn sâu trong cô lúc này trỗi dậy, cô quên hết tất cả, ôm lấy vai anh mà đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của anh. Cảm nhận sự xâm chiếm thô bạo của môi à lưỡi, nước bọt của cả hai quấn vào nhau, khi Syaoran thờ hớn hể ngang mặt dậy liền tạo ra một sợi tơ mỏng giữa hai đôi môi, làm cho khung cảnh đầy ma mị.

Cúc áo trên người anh đã bị cởi ra từ lúc nào, cơ thể thiếu niên mới mười tám dường như còn mạnh mẽ hơn những bạn đồng trang lứa, nước da màu trắng càng làm anh trông quyến rũ mà đẹp trai hơn.

Syaoran ngược mắt nhìn cô gái dưới thân vì vừa bị anh hành hạ mà lúc này má đỏ hây hây, hai mắt đỏ ửng và đôi môi sưng tấy lợi hại, anh chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng dồn xuống nơi phía dưới, khát khao được xâm chiếm cô mãnh liệt không ngừng.

Anh cúi người xuống, đưa môi anh gần sát môi cô mà thì thầm đầy quyến rũ "Akari... anh muốn sau này có ai hỏi thì em bảo đây là con anh nhé..."

Hiểu được ẩn ý mời gọi từ sau trong lời nói của anh, Akari hạnh phúc mỉm cười, hai má đỏ lên ôm chặt anh vào lòng gật đầu "Ừ!".

Phía dưới đất, quần áo bị vứt bừa bãi lung tung hết, trên giường là hai bóng người trần trụi quấn lấy nhau không dừng càng làm nhiệt độ trong phòng tăng cao hơn, ngoài trời mưa vẫn rơi.

Nếu ai hỏi Akari có hối hận không. Câu trả lời là không.

Cô không hối hận vì người cô yêu là Syaoran, cô tin, cô tin rằng sự lựa chọn của cô là đúng. Cô đã từng suy nghĩ về việc liệu nếu cô nói cho Syaoran biết về sự hiện diện của bào thai thì anh sẽ làm gì? Không ngờ anh lại dễ dàng chấp nhận như thế.

Nhìn người phía trên liên tục hôn cô, Akari thầm cảm thấy ngọt ngào trong lòng. Cuối cùng cô cũng thuộc về anh rồi.

Không còn những ký ức kinh hoàng, không còn những phút giây hoảng sợ, bây giờ cô chỉ biết rằng, cô là của anh.

Một nụ hôn sâu điên đảo, nồng cháy và thiêu đốt mọi thứ, anh nhẹ nhàng đặt môi lên trán cô, lông mày cô, cuối cùng là đôi má hồng hồng mà anh yêu.

Đôi môi cô nở rộ như đóa hoa buổi sớm mai, cứ nặc cho anh điên cuồng chiếm lấy và cướp đi hương thơm trên đó.

Tay anh lần mò vào chăn, khi chạm vào hai quả no tròn liền nhẹ nhàng xoa nắn, Akari dưới thân bị nhột cười lên khanh khách.

"Tại sao em lại cười?"

"Nhột."

"Chứ không phải thoải mái á?"

Nhìn bộ dạng ngạc nhiên của Syaoran, Akari thầm phi báng trong lòng. Do anh ngu ngốc nghe lời người khác mới nghĩ như thế, việc này mà thoải mái cái gì cơ chứ, nhột muốn chết ra.

Hơi thở cô gấp gấp khi anh cúi người xuống hôn lên bầu ngực mềm mại mà anh vẫn luôn khao khát, từng thớ da thịt run lên vì sự đụng chạm của nhau.

"Em đẹp quá." Anh si mê nhìn cả cơ thể không tí vết của cô, từng lớp da thịt trắng nõn mịn màng như tấm lụa làm anh sờ đến không buông tay được. Anh cảm nhận cơ thể cô được làm từ nước, nhẹ nhàng mà làm anh trần quý không dám làm tổn thương.

Cô vì lời của anh mà đỏ mặt, thầm mắng "đáng ghét" rồi quay đi, anh nhìn biểu cảm xấu hổ đáng yêu của cô, không kiềm được hôn lên đôi môi đang chu ra kia.

Chiếc quần màu hồng che đi khu vực huyền bí giữa hai chân cô. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng cái thứ đáng yêu này lại thật đáng ghét trên cơ thể cô như thế. Anh vươn tay chạm nhẹ vào, lập tức người phía dưới liền rên lên, cô hơi ưỡn người, một bộ dạng khó chịu làm anh không kìm được mà xoa lên đó nhẹ nhẹ.

Akari thờ dốt, cảm nhận miếng vải cuối cùng che đi cơ thể cô đang bị anh dùng vũ lực mà lột bỏ đi, lập tức luồng khí lạnh liền tràn vào làm cô hoảng sợ mà run lên nhẹ nhẹ.

Anh quỳ giữa hai chân cô mà si mê nghiên cứu nơi đỏ hồng kia, ngón tay ma quái lại một lần nữa mà xoa lên phần thịt đáng yêu kia.

Akari run lên bần bật, ôm chặt anh cố gắng không phát lên tiếng kêu xấu hổ của mình, mặt cô đỏ bừng và hai mắt vô cự nhìn đắm đắm lên trần nhà.

"Sợ không?" Anh mỉm cười khe khẽ, ôm chặt cô, đặt lên trán cô một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Cô không dám trả lời anh, cái vấn đề đáng xấu hổ này cô chết cô cũng không dám nói.

Syaoran đợi mãi không thấy cô trả lời, biết người trong lòng da mặt mỏng không chịu được những lời tán tỉnh này nên anh liền chịu thua mà bỏ qua.

Môi và lưỡi anh si mê mà đảo qua những nơi mẫn cảm của cô, Akari bật khóc, cắn chặt tay ngăn lại tiếng kêu phát ra từ miệng của mình, một tay cô vịn vào lưng anh, người cô áp sát vào anh, cảm nhận ngón tay và miệng anh đang từ từ duy chuyển xuống khu vực kia, cô thật sự muốn một cước mà đạp bay người con trai này.

"U..." Cô rên lên, nhìn anh với đôi mắt khẩn khoản.

Anh thú vị nheo nheo mắt, liếm môi đầy mị hoặc "Có muốn anh không?"

Mặt cô càng thẹn thùng hơn, tránh né ánh mắt xấu xa kia của anh. Đáng ghét, từ lúc nào mà anh đã trở nên hỗn đản như thế cơ chứ!?

Cô bắt đầu dĩ thời dài, đêm nay e rằng mất ngủ đây. Tay cô đặt ngay bụng khẽ vỗ, hy vọng đứa bé không bị ba nó hành hạ, một mình mẹ nó chịu là đủ rồi...

Khi cô trải nghiệm với Syaoran, cô đúc kết ra được một kinh nghiệm quý báu, trên giường anh sẽ không bằng cảm thú!

Cô nhìn người con trai trước mặt mình, không phải người khác, là người cô yêu.

Ngượng ngùng và ngọt ngào, còn có dục vọng ẩn sâu trong mắt anh, thật đáng yêu!

Khi đôi môi anh chạm vào vùng mẫn cảm của cô thì Akari liền hoảng sợ hét lớn "Dừng mà! Bẩn!"

Anh liếm môi, hôn lên bắp đùi cô "Không bẩn" Rồi cắn nhẹ.

Lưỡi anh giống như một con rắn mà khuấy đảo bên trong cô, âm thanh ướt át làm cô không thể nào kìm được mà bật lên tiếng rên rỉ.

"A..." Cô thờ dốt, cào lưng anh tạo thành những đường màu đỏ đầy kích thích. Một dòng chất lỏng nào đó từ phía dưới chảy ra làm cả lỗ chân lông cô nở ra, cô mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà. Cô ra rồi...

"Em có muốn nói gì trước khi mất giọng không?" Syaoran từ phía dưới bò dậy, chống một tay nằm bên cạnh cô mà xảo trá hỏi.

"Anh uống thuốc à?" Akari vẫn chưa thể nào bình ổn lại nhịp thở của mình, cố gắng đảo mắt xung quanh phòng để gây mất sự chú ý.

"Ừm...thuốc ngủ liều nhẹ thôi."

"Đừng uống nữa nhé. Không tốt đâu."

"Được thôi, vậy tối nay em sẽ là thuốc của anh!"

Ngay lập tức anh liền vỗ lấy cô làm cô hoảng sợ hét lên.

Anh kéo chân cô ra để lộ bông hoa đang nở, dục vọng to lớn vẫn luôn chờ đợi lập tức tiến vào lối mòn gây chết người kia.

"U..."

"Á!"

Họ cùng kêu lên, lúc cô bị kích thích bởi một khoái cảm đặc biệt cũng là lúc anh bị đau đến chảy cả mồ hôi.

Chết tiệt, cô siết anh chặt quá, anh không duy chuyển được.

Nói ra không chừng cô cười anh mất, nhưng anh không dám cử động mạnh, sợ làm cô đau.

Mặt anh đỏ như gấc mơ màng nhìn người phía dưới, nơi giao nhau bởi vì quá khít mà không duy chuyển được làm cả hai đau đớn mảy.

"Em thả lỏng ra coi!" Anh tức giận mắng nhẹ cô.

Cô úy khua khịt mũi, chết tiệt, anh chỉ biết sướng thân anh thôi chứ anh đâu có lo cho cô. Nhưng cô vẫn nghe lời anh, cố gắng vậy khí xuống bụng dưới để giảm cơn đau đồng thời bảo vệ đứa bé trong bụng mình.

Quả nhiên bớt đau hẳn, khi Syaoran thấy mọi thứ dường như dễ dàng hơn, anh liền chậm chậm duy chuyển.

Sự mềm mại không thể tưởng tượng làm anh dường như tìm ra được một thiên đường mới, sự dồn ép nóng bỏng và siết chặt khiến anh có cảm giác như sắp tận thế vậy.

Trong lúc tiến sâu vào anh cảm nhận được một lớp màng ngăn mỏng manh, anh nhìn người phía dưới đang lim dim nháu mày cố gắng chịu đựng, anh nhếch môi hôn lên trán cô, đoạn liền đâm mạnh vào.

"Á! Đau quá Syaoran!!" Akari sợ hét hồn la lên, chân cố gắng vùng vẫy nhưng bất lực.

Nhưng sự bài xích lúc này đã muộn màng, tầng tầng lớp lớp ngăn mềm mại không cho anh vào làm anh càng điên cuồng mà ra vào tận nơi sâu nhất mặc cho nước mắt cô đang rơi không ngừng.

Sự duy chuyển của anh làm cho Akari hưng phấn đến muốn hét lên, cô rên rỉ, khoái cảm dồn dập làm cho cảm thấy thăng hoa, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao con người lại thích làm tình đến thế, chưa trải qua thì sao biết nó thoải mái đến cỡ nào?

Tất cả dây thần kinh đồng loạt bị kích thích, cảm giác đó quả thật quá tuyệt đối với hai đứa mới tiếp xúc với sex lần đầu như Syaoran và Akari.

"Akari à..." Anh thờ dốt, luật động điên cuồng "Anh yêu em, anh yêu em!"

Anh ôm cô ra vào liên tục, liên tục ní non vào tai cô những lời đường mật, Akari vừa cảm nhận khoái cảm anh mang đến vừa hưởng thụ lời nói của anh mà dường như quên mất chính bản thân mình.

Trong căn phòng ấm áp, trên chiếc giường liên tục phát ra âm thanh cót két mờ ám, tóc đen tóc trắng hòa vào nhau đầy ngọt ngào, anh mặc sức tiến sâu và chinh phục, sự hòa quyện như thủy triều trào dâng nuốt gọn cả hai.

Ông trời ban cô cho anh và cũng ban anh cho cô.

Tình yêu làm họ điên cuồng.

Đôi bông đào pháp phòng theo từng nhịp thở hỗn hển, vòng em thon gọn bị người phía trên nắm lấy mà điều khiển...

Khoái cảm dần mãnh liệt, động tác nhanh hơn, Akari càng sung sướng hét lên đầy kích thích, mồ hôi cô và anh hòa chung với nhau, lưng anh đầy rẫy vết cào màu đỏ, anh thô bạo cắn lên môi cô, nuốt hết mọi âm thanh vào miệng.

"Em là của anh, là của anh!" Anh tuyên bố

"Ừm... em là của anh..." Giọng cô run theo, ánh mắt chìm đắm.

Thị giác bị kích thích, thính giác bị mất đi, anh phát điên tham lam chiếm lấy cô, rồi cùng đưa cả hai lên đỉnh cao của sự sung sướng...

"A..." Cô và anh hét lên đầy sáng khoái, rồi ôm chặt anh, hai chân cô bấu chặt vào thành giường. Cảm nhận thứ nóng hổi của anh đang trào dâng trong cơ thể, ngơ ngác, cô nhìn người đàn ông trên người mình đổ sập xuống đè lên cô, ôm chặt cô và thở hổn hển.

"Syaoran.." Cô chủ động ôm mặt anh mà hôn đắm đuối, đưa lưỡi cô vào miệng anh.

Mồ hôi cả hai dính vào nhau, nhưng họ không cảm thấy bẩn mà ngược lại càng hạnh phúc hơn. Nhịp tim hòa cùng một nhịp đập, tình yêu bùng cháy trong tâm hồn, bây giờ dù cho có trời long đất lở cũng sẽ không làm chết đi tình yêu của họ.

Đêm đen dần biến mất, mặt dù trời còn tối nhưng có thể thấy hừng đông sắp lên rồi. Akari mệt mỏi ôm Syaoran, cơ thể trần trụi dựa sát vào nhau. Mặc cho anh vẫn còn đưa tay sờ mó khắp cơ thể cô, cô vẫn bực mình nạt anh "ngủ đi!" rồi chính mình liền vô tâm mà ngủ mất, để người nào đó vẫn chưa ăn no trọn mắt lên oán trách.

Trước khi ngủ, Akari chợt nhớ ra một vấn đề cực kỳ quan trọng mà cô dường như đã quên. Jin đâu!!?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Không Bằng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.